1693

N3D
121170

1852/2.30

ஸ்ரீ

பகவத் விஷயம்

பத்தாம் பத்து

திருவாய்மொழி மூலமும்

ஆறுயிரப்படி, ஒன்பதினாயிரப்படி, பன்னீராயிரப்படி,
இருபத்தினாலாயிரப்படி, ஈடு முப்பத்தாறுயிரப்படி வ்யாக்யாநங்களும்,
சீயர் அரும்பதவுரை, ப்ரமாணத்திரட்டு, த்ரவிடோபநிஷத்லங்கதி,
த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி, திருவாய்மோழி
நூற்றந்தாதி இவைகளுடன்.

சே. கிருஷ்ணமாசாரியர் பதிப்பு

வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசார்யராலும்,
ஆ. வி. நரஸிம்மா சார்யராலும்
பரிசோதிக்கப்பெற்றது.

திருவல்லிக்கேணி,
நோபில் அச்சுக்கூடம்.

சுக்கிலவரு] [1930.

1693/2-30

ஸ்ரீ:

திருவாய்மொழி.

பத்தாம்பத்து.

முதல் திருவாய்மொழி—தாளதாமரை - ப்ரவேசங்கள்.

ஆறாயிரப்படி.

(தாளதாமரை.) - திருக்கண்ணபுரத்தில் எம்பெருமானை அநுபவித்து, இப்போது திருமோகூரில் எம்பெருமானை யநுபவிக்கிறார்.

ஒன்பதினாயிரப்படி.

பத்தாம்பத்தில் முதல் திருவாய்மொழியில், ஸரீராவஸாந-ஸமநந்தரத்தில் எம்பெருமானைப் பெறக்கடவதான நிர்ணயம்பெற்ற ஆழ்வார், தானாக அஜிமாநித்துப் போந்த ஸரீரத்தையும் முகம்பழகின மனிசரையும் இழந்து, முகமறிவார்ஒருத்தரையும் காணாதே, செல்லக்கடவ இடமெல்லாம் கண்டறியாத நிலமாயிருக்கும்படியையும், போகக்கடவ வழியின் நெடுமையையும், போகைக்கு விஷ்நமான ஸம்ஸார துரிதத்தையும் அநுஸந்யித்து,- "இவ்விஷ்நங்கள் தட்டாமே இந்நெடுந்தூரம் துர்வலரான நம்மால் போய்முடிக்கை அரிது; வந்யுவுமாய், ஆப்தனுமாய், ஆந்ருஸம்ஸ்யத்தையுடையனுமாய், ப்ரபல விரோயிகளுண்டாகிலும் அவற்றைப் போக்கிக்கொண்டுபோக வல்லனுமா யிருப்பானொருதுணை, ஸரீரவ்யோக காலத்திலே அவஸ்யம் வேணும்" என்று அத்யவஸித்து, - சொன்ன குணங்களையெல்லாம் உடையனாய், ஸ்ரமஹரமான வடிவையுமுடையனாய், ஸர்வருடைய ரக்ஷணத்திலும் தீக்ஷிதனாயிருக்கிற காளமேஹத்தைத் திருமோகூரிலே கண்டு, அவன்பக்கலிலே தம்மை நிக்ஷேபித்து, அவனை இத்தசைக்குத் துணையாகப் பற்றுகிறார்.

பன்னீராயிரப்படி.

பத்தாம்பத்தில், கீழ்ப்பத்திலே, ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஹலரூபத்வத்தை நிரூபித்தருளி ததநுபவரூபமான ஹலத்தினுடைய அவாப்தி ப்ரகாரத்தை இப்பத்திலே நிரூபித்தருளுவதாகக்கொண்டு, ஆப்தனான அவனுடைய ருதிஸாஹாய்யத்தையும், முன்புண்டான துரய்வ க்லேஸ ஸாந்தியைப்பண்ணும் ஸோருயநாமாதி யோருத்தையும், ஸம்ஸ்லிஷ்டனாயிருக்கச்செய்தே விஸ்லேஷ ஸங்கைபண்ணி க்லேஸிக்கும்படியான ஸாரஸ்யாதிஸயத்தையும், அநந்யஸாயநரோபாதி உபாஸகர்களுக்கும் ப்ராப்யனாமாகாரத்தையும், ஸப்ரகாரோபாஸநபரர்க்கும் அநிஷ்டநிவ்ருத்தி இஷ்டப்ராப்திகளுக்குத் தானே நிர்வாஹகனென்னுமிடத்தையும், ததீயஸேஷத்வபர்யந்தமாகத் தன்னை ஆஸ்ரயித்தாருடைய சித்தாநுவியாநம்பண்ணிக்கொண்டு ஹலப்ரதாநத்திலே உதயுக்தனாம்படியையும், தன்பக்கல் ப்ரவணரானாருடைய ஸரீராதிகளையும் தான் விரும்பாநின்றுகொண்டு அவர்கள் அபேக்ஷைக்காக அவற்றை விடுவிக்கும்படியையும், யாத்ருச்சிகமான

ஆதிகூல்யமே பற்றுசாகயுரவத் ஹோமுப்ரஹ்ணகையையும், ஹோமுஸித்திக்குஉறுப்பான அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தில் ஆகிவாஹிக ஸத்கார ப்ரஹர்ஷத்தையும், அதிஸயிதைபான பரபக்திரூபமான அஹிநிவேஸத்தையுடைய தமக்கு ஸ்ரீபூபதியான தன்னோடு உண்டான ஸ்த்திரஸாயுஜ்ய ப்ரகாஸத்தைப் பண்ணினபடியையும் அபோஹித்து அத்யந்த ஹ்ருஷ்டராய், அவாப்தஸகலராய் முடித்தருளுகிறார்.

முதல் திருவாய்மொழியில், கீழ் ப்ரஸ்துதமான கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தித்வம் ஒரு தேஸவிஸேஷத்திலே பூர்ணமாயிருக்கையால், இந்த தேசத்தில்நின்றும் அங்கே தப்போகைக்கு வாயகமான நம்முடைய விரோதியைக்கழித்து உகப்போடே வழி நடத்திக்கொண்டுபோவானொரு ஸஹாயஹ்ஸதன் வேணும் என்றறுதியிட்டு, திருமோகூரிலே ஸந்நிஹிதனான ஸர்வேஸ்வரனுடைய நிர்வ்வாயகத்வ ஸௌலப்யமான வ்யூஹரூபதையையும், நித்யாநுபவயுக்தமான நாமதேயத்தையும், நிவிலஜகத் ரக்ஷகத்வத்தையும், ரக்ஷணோத்தமான அந்தர்யாமித்வத்தையும், அபிஸந்தி ஸ்ரவணமாத்ரஸம்ஸ்லேஷத்தையும், அநுபவப்ரீதிகரமான ஆப்தத்வத்தையும், அகிலலோக ஸ்ரஷ்டருத்வத்தையும், அவதார ப்ரயுக்தஸீல ஸீதலத்வத்தையும், அவயவலாவண்யத்தையும், ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்தில் அஸிஷ்டவிக்ரஹ பரிக்ரஹத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம்விதனான ஸர்வேஸ்வரனே நமக்கு வழித்துணையாவான் என்று காளமேகத்தின் திருவடிகளையே தஞ்சமாகப்பற்றியருளுகிறார்.

இருபத்துநாலாயிரப்படி.

பத்தாம்பத்தில் முதல் திருவாய்மொழியில், கீழே "நாளேலறியேன் எனக்குள்ளன" என்றார்; "மரணமானால்" என்று ஈஸ்வரன் நாளிட்டுக் கொடுத்தான். அவன் ஒன்றைச்சொன்னால் அது கைப்பட்டதென்று மேலே போகலாம்படியிறே இருப்பது; ஆகையாலே, காலாவயி பெற்றாராய்ப் போக்கிலே ஒருப்பட்டார்; போமிடத்து, முகம்பழகின ஸரீரத்தைவிட்டு நெடுநாள் வாஸனை பண்ணின வ்யூஹத்தை விட்டுத் தான் தனியனாய்ப் போகிறவிடமும் முகமறியாதநிலமாய் நெடுங்கை நீட்டுமாயிருக்கிறபடியையும், போகைக்கு விவ்நமாய்த் தான்சூழ்த்துக்கொண்ட அவித்யா கர்மவாஸநா ருசிகளான ஸம்ஸார துரிதத்தையும் அநுஸந்தித்து; "இவ்விவ்நங்கள் கட்டாதபடி நெடுந்தூரத்தை துர்ப்பலரான நம்மால் போய்முடிக்கை யரிது: இனிப் போமிடத்து ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வஸக்தியாயிருப்பானொருவன் வழித்துணையாக வேண்டியிருந்தது." "ஹவ்வுஜ்ஜவ்வுவிஸ்" "வாவ்வுஸ்கிவ்வுவியெவஸ்ரு ஹயதெ" என்று வழிகொடுபோக விரகறியுமவனுமாய் ஸக்தனுமாய் "வகீம்விஸ்வஸ்வ" என்கிறபடியே ப்ராப்தனுமாய், "ஸாதாவிதாஸ்ரீதா" என்கிறபடியே ஸர்வவித்வத்ஸ்வமாய், "மயர்வறமதிநலமருளினன்" என்கிறபடியே பரமகாவானுமாய், ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையனுமாய், ஸர்வரக்ஷணத்திலும் தீக்ஷிதனுமாயிருக்கிற காளமேகத்தைத் திருமோகூரிலே கண்டு அவன்பக்கலிலே ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தைப் பண்ணி, வழித்துணையாகப் பற்றுகிறார். அவன் கொடுபோமிடத்தில் வடிவழகை அநுஸந்தித்துக்கொண்டு பின்னே போகலாம்படியிறே இருப்பது. "வரிஹாயவஹ்ஜ்ஞவஹ்ஜ்ஞநவ்வவஹாநு" என்றும் "உன்தமர்க்கென்றும் நமன்தமர் கள்ளர்போல்" என்றும் அத்தசையில் விரோயிகள் வீதரா யொளிக்கும்படியிறே இருப்பது.

ஈடு.

"நாளேலறியேனெனக்குள்ளன" என்றார்; "மரணமானால்" என்றறுதியிட்டுக் கொடுத்தான் ஈச்வரன். அவன் "செய்கிறோம்" என்று தலைதுலுக்கினால், அதுபெற்றதாய் மேல் நடக்கலாம்படியா யிருக்குமிறே கார்யம். ஆகையாலே, † (காலாவதிபெற்றாராய்) போக்கிலேயொருப்பட்டார்; போமிடத்தில், முகம்பழகின தேஹத்தையும்விட்டு நெடுநாள் வாஸநைபண்ணின வந்துக்களையும் விட்டுத் தனியேயாய்ப் போகிறவிடந்தான் கண்டறியாத நிலமாய், நெடுங்கைநீட்டாய், வழியிலே ப்ரதிவந்துகங்களும் குவாலாய்-அவித்யா கர்மவாஸநாருசிகள் என்றாற்போலே சொல்லுகிறவற்றுக்கும் ஓர் அவதியில்லையிறே; இவற்றையடையப்போக்கி வழித்துணையாய்க் கொண்டுபோம்போது ஸர்வேச்வரன் தன்னையே பற்றவேணும். அதுவென்? இவன்தானே தனக்குத் துணையானாலோ வென்றால்,—இன்றளவும் வர ஸம்ஸரிக்கைக்குக் காரியம்பார்த்துப் போந்தவனிறே இவன்; இச்சரீரத்தோடே யிருக்கிறநாளிலே ஹிதசிந்தை பண்ணினானேயாகிலும் இவனுடைய பூர்வவ்ருத்தத்தைப் பார்த்தால் இவன்தான் தனக்குத் துணையாகமாட்டானே. வழி கொடுபோமிடத்தில் இவர்க்கு வரும் † விரோதிகளை யறிகைக்கு ஸர்வஜ்ஞனாகவேணும்: அறிந்தால் அவற்றைப் போக்கிக் கொடுபோகைக்கு ஸர்வசக்தியாகவேணும்: "யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்" (யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்) இத்யாதி ப்ரமாணங்களாலே - ஸர்வேச்வரனை "ஸர்வஜ்ஞன், ஸர்வசக்தி" என்னாநின்றதே. சக்தி யுண்டானாலும் ப்ரயோஜநமில்லையே, ப்ராப்தனாகவேணும். "மாதாபிதாப்ராதா" (மாதாபிதாப்ராதா) இத்யாதியாலே-அவனே ஸர்வவிதபந்துவுமாகச் சொல்லாநின்றதே: "எம்மானுமெம்மனையும்" இத்யாதி-ராமாந்தராய் ப்ரஜையைப்பெற்று "யௌவநவிரோதி" என்று போகட்டுப்போ

தாளதாமரை ப்ரவேசே; கீழுக்தார்த்தத்தை யநுவதித்துக்கொண்டு, இத்திருவாய்மொழியில் காளமேஹத்தை வழித்துணையாகப் பற்றுகைக்கு உறுப்பான உபபத்தியை யருளிச்செய்வதாக அதிஷ்ட்டிகை - நாளேல் இத்யாதிவாக்யத்வயம். உக்தி மாத்ரத்தாலே பெற்றதாமோவென்ன - அவன்செய்கிறோம்இத்யாதி.இப்படி நிச்சயித்தாலும் தேசஸ்வபாவத்தையும் விரோதிவாஹுள்யத்தையும் பார்த்தால் ஸர்வேச்வரனையே துணையாகப் பற்றவேணுமென்கிறார் - ஆகையாலே இத்யாதி. ஒருப்படுகை - உத்யோகப்படுகை. நெடுங்கைநீட்டாய் - அதிதூரமாய். குவாலாய் - அதிகமாய். குவாலானவை யெவையென்ன - அவித்யா இத்யாதி; அவித்யாதிகளடியாக வாயிக்கிற யமகிங்கரரை நினைக்கிறது. பூர்வம் ஸம்ஸரித்தானேயாகிலும் இப்போது ஹிதசிந்தை பண்ணுகிறானே: அதுதுணையானாலோவென்ன - இச்சரீர இத்யாதி; ஆகையாலே ஸர்வேச்வரனே துணையாகவேணுமென்றபடி. ஹிதசிந்தைபண்ணினானே யாகிலும் என்றது - ப்ரபத்தி பண்ணினானே யாகிலுமென்றபடி. அவனே துணையாகவேணுமென்கிற நிர்வந்தமேதென்ன - வழிகொடு இத்யாதி. "உலகுசெய்வான்" என்று - ஜகத்காரணத்வம் சொல்லுகையாலே, ஸர்வஜ்ஞத்வாதிகளும் ஸித்தம். அவனுக்கு ஸர்வஜ்ஞத்வாதிக ளுண்டென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம்-யஸ்ஸர்வஜ்ஞஃ இத்யாதி. இயம் முண்டகோபநிஷதி. "பராஸ்யசக்திர்விவிதைவ" இத்யாதி, "ஸர்வசக்தி" என்னுமதுக்கும். ஸர்வஜ்ஞத்வாதிகள் அபேக்ஷிதமானவோபாதி ஸம்பந்தமும் வேணுமென்கிறார் - சக்தியுண்டானாலும் இத்யாதி. ப்ராப்திக்கு ப்ரமாணத்வயம் - மாதாபிதா இத்யாதி, எம்மானும் இத்யாதி."மாதாபிதாப்ராதாநிவாஸசரணம்ஸுஹ்ருத்கதிர்நாராயணஃ" இதிஸுபாலோபநிஷதி; திருமொழி ஏழாம்பத்து இரண்டாந்திருவாய்மொழி மூன்றாம்பாட்டு, "எம்மானுமெம்மனையு மென்னைப்பெற்றொழிந்ததற்பின் - அம்மானு மம்மனையுமடியேனுக்காகிநின்ற-" என் பிதாவும் என் மாதாவும் என்னைப்பெற்று "யௌவநவிரோதி" என்று விட்டுப்போனபின்பு, அந்த

வர்கள்; இவன்தான் வாலறைபண்ணின முகத்தாலே "அம்மே!" என்றபோதாக, பேண்குரலாலே "என்?" என்றும், "அப்பா!" என்றபோதாக, ஆண்குரலாலே "ஏன்?" என்றும், இப்படி முகங்கொடுத்துக்கொண்டே போகக்கடவனு யிருக்குமிறே அவன். ஶரீரமானது கட்டுக்குலைந்து ப்ராப்யபூமியிலே போய்ப் புகுமளவும் செல்ல நடுவுண்டான விரோதிகளைப் போக்கிக் கொடுபோகைக்கு ஈடான விரகு அறியுமவ னுகவேணும்; விரோதிதன்னை இருதுண்டமாக விட்டுக் கொடுபோகவல்ல ஶக்தி மானுகவேணும்; தான் தனக்குத் தஞ்சமல்லாதவன்று இவன் தனக்குத் தஞ்சமென்று தன்னை இவன்கையிலே காட்டிக் கொடுக்கும்படி ஆப்தனுகவேணும். "ஸர்வஜ்ஞன், ஸர்வஶக்தி" என்று தானே ப்ரமாணப்ரஸித்தன்; "தஞ்சமாகியதந்தை தாயோடானு மாய்" என்று இவர்தாமே "தஞ்சம்" என்றுரே. "மயர்வறமதிநலமருளினன்" என்று - ஈயாவானென்னுமிடம் தாமே கைகண்டார். இனி மோக்ஷியாயிருக்கையாலே தானே ப்ராப்தனுயிருக்குமிறே. ஆக, "நம்விரோதிகளைப் போக்கி ப்ராப்யபூமியளவும் கொண்டு போய் வழிநடத்துவான் காளமேகம்" என்றுஅத்யவஸித்து,—அருநிலங்களிலே வழிபோவார் "அகப்படை" என்று மிடுக்கராயிருப்பாரைக் கூட்டிக்கொண்டு தம் கைப்பொருளை அவர்கள் கையிலே கொடுத்து அமர்ந்தநிலத்திலே சென்றவாறே வாங்கிக் கொள்ளுவாரைப்போலே, ஶரீரவிஶ்லேஷ ஸமயத்தில் காளமேகத்தின் பக்கலிலே ஆத்மநிக்ஷேபத்தைப் பண்ணி, "ப்ராப்யபூமியிலேபுக்கால் பின்னை நமக்குஆக்கிக்கொள் ளக்கடவோம்" என்று வழித்துணையாகப் பற்றுகிறார். இஸ்ஸ்வஹாவங்கள் ஒன்றுமில் லையேயாகிலும், அவன்முன்னேபோகப் பின்னேபோகாநின்றுல் அவ்வடிவழகுதன்னை யநுஸந்தித்துக்கொண்டு போமதுவே ப்ரயோஜநமாகப் போரும்படியாய்த்துஇருப்பது. "வள்

பிதாவும் மாதாவும் அடியேனுக்காகிநின்ற என்று ஸப்தார்த்தம். எம்மான் - என் பிதா. எம்மனை - என்தாய். அம்மான் - தகப்பன். அம்மனை - தாய். இதுக்கர்த்தம் - ராஜாந்நராய் இத்யாதி. அபே க்ஷித குணுந்தர கதநார்த்தமாகக் கீழுத்தத்தை மீளவும் அருளிச்செய்கிறார் - ஶரீரமானது இத்யாதி. "அசரைத்தகர்க்கும்," "துணிக்கும்வல்லரட்டன்" இத்யாதியையுட்கொண் டருளிச்செய்கிறார் - விரோதி தன்னை இத்யாதி. "திருமோகூராத்தன்" என்கையாலே - 'ஆப்தன்'. ஜ்ஞாநஶக்திகள் ப்ரமாண ப்ரவித்தங்களென்றருளிச்செய்யா நின்றுகொண்டு, இவனுடைய ஆப்தைக்கும் ப்ரமா ணம் அருளிச்செய்கிறார் - ஸர்வஜ்ஞன் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. இக்குணங்கள் கார்யகரமாம் போது ஒயைவேண்டாவோவென்ன - மயர்வற இத்யாதி. கைகண்டார் என்றது - "அருளினன்" என்றத்தைப்பற்ற. கர்மோபாதிகமாய்வந்த வாந்யவமேயன்றிக்கே, நிருபாயிகஸம்வந்யமும் இவனுக்குஉண்டென்கிறார் - இனி ஸேஷியாய் இத்யாதி. இப்படி விரோயிகளைப் போக்குகைக்கு அநுகுணமான குணங்களை ஓர்மிப்பித்தவநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியில் ப்ரமேயத்தைச் சேரப் பிடித் தருளிச்செய்கிறார் - ஆக இத்யாதி. அநுநிலங்கள் - ஜாதிக்யத்தாலே போகவரிதான ப்ர தேஶங்கள். அகப்படை - அந்தரங்கபரிகரம். அமர்ந்தநிலத்திலே வாங்கிக்கொள்வாரைப்போலே யென்றது - லௌகிகத்ருஷ்டாந்தமத்தனையல்லது, அவன் கையிலே வாங்கிக்கொள்ளவில்லையிறே; அன்றிக்கே, "திருவேங்கடத்துக்கிவை பத்தும் பிடித்தார் பிடித்தார் - பெரியவாணுள்நிலாவுவர்" என்கையாலே - இது ஆஸ்ரயணீயஸ்தலமும் அது ஸேவ்யஸ்தலமுமாகையாலே சொல்லுகிறு தென்றுல் நல்லது இங்கு ஆத்ம நிக்ஷேபம் ஆவது - தேஹவிஶ்லேஷஸமயத்தில் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணவேணுமோவென்ன, - ஆர்த்த ப்ரபந்ந தாகையாலே பண்ணுகிறுரென்றருளிச்செய்வர். "தோளுநான்குடைச் சுரிகுழல்" இத்யாதியைப் பற்ற அருளிச்செய்கிறார் - இஸ்ஸ்வஹாவங்கள் இத்யாதி. ஶக்தியுண்டானுலும் போராது, மதிப் பும் வேணுமென்கிறார் - வள்ளலே இத்யாதி. மதிப்புக்கு ப்ரமாணம் - பரிவற இத்யாதி.

ளலே!உன்றமர்க்கென்றும் நமன்றமர்கள்ளர்போல்''என்கிறபடியே, எதிரிகள் கூசிப்போம் படி மதிப்பனுயிருப்பானொருவனைப் பற்றவேணுமிறே. ''வரிஹராயலஷ்ம ஷவஹாரு'' (பரிஹரமதஸ்தித ப்ரபந்நாந்) என்று அவனும் சொல்லிவைத்தானிறே.

முதற்பாட்டு.

தாளதாமரைத் தடமணிவயல்திருமோகூர்
நாளும்மேவிநன்கமர்ந்துநின்று அசுரரைத்தகர்க்கும்
தோளுநான்குடைச் சுரிகுழல்கமலக்கண்கனிவாய்
காளமேகத்தையன்றி மற்றொன்றிலம்கதியே.

ஆ.—பண்டுசெய்த ஆஸ்ரித விரோதிநிரஸநரூபமான பராக்ரமங்களைத் தோற்றுவிக்கிற திருத்தோள்களையும், அழகாலே நிரவயிகளாய்க்யமாயிருந்த திருக்குழல்களையும், திருக்கண்களையும், திருப்பவளத்தையும், காளமேகம்போலேயிருந்த திருமேனியையுமுடையனுய், திருநாட்டிற்காட்டிலும் திருமோகூரிலே அதிமாத்ரமாக ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணி எழுந்தருளியிருந்த எம்பெருமானல்லது நமக்கு மற்றொரு ப்ராப்யமில்லை என்கிறார்.

ஓ.—முதற்பாட்டில், ப்ரதிகூல நிரஸநஸ்வபாவனன காளமேகத்தையொழிய வேறு நமக்கு ரக்ஷகரில்லை யென்கிறார்.

[தாளதாமரை என்று தொடங்கி] - பூவின் பெருமையைப் பொறுக்கவல்ல தாளையுடைய தாமரைத் தடமெல்லாம் பூக்கும் வயலையுடைய திருமோகூரிலே நாள் தோறும் அத்யாதரத்தைப் பண்ணி அநந்யப்ரயோஜநனுய்ச் சேர்ந்துநின்று.

ப.—முதற்பாட்டில், ப்ரதிகூலநிரஸந ஸ்வபாவனுய் நிரதிஸயபோக்ய பூதனன காளமேகத்தையொழிய நமக்கு ஸஹாயதயாமந்தர்பில்லையென்கிறார்.

தாள - தாளுரத்தையுடைய, தாமரை - தாமரைகளானவை, தடம் - தடாகங்களை, அணி - அலங்கரியாநிற்கிற, வயல் - வயலையுடைய, திருமோகூர் - திருமோகூரிலே, நாளும்மேவி - நித்யவாஸம்பண்ணி, நன்கு - மிகவும், அமர்ந்துநின்று-ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாம்படி உகப்போடே பொருந்திநிற்குமவனுய், அசுரரை - விரோதிகளான அஸுரர்களை, தகர்க்கும் - புடைத்துப்பொகடும்படி, (பரிவோபமாய் வழிபோக்கில் நிழ

''வுவாசரிஷிர்விஷ்ணுபுராணஸ்ய வக்தாரமஸ்மத்குலதேவதாநாம் । வரிஹராயலஷ்மஷவஹாரு பூஜாரஹமத்யுத்தமபூருஷாணாம் நமோவிவாகே''. இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே.(ரு-எ-கரு) ''வள்ளலே'' என்கிறவிடத்திலே அவனுக்கு மதிப்புத் தோற்றிற்றில்லையேயாகிலும், அவன் தமர்க்கு அகண்டாகையாலே அவனுக்கு கிம்புருஷர்க்யாயவஹித்தமிறேயென்று கருத்து. ஸக்தியுண்டாஞல் போராதோ,மதிப்பும் வேணுமோவென்ன ருத்ரன் ஸக்திமானுயிருக்கச் செய்தேயும் மதிப்பில்லாமையாலே மார்க்கண்டேயன் நிமித்தமாக விழிப்புண்டானிறே'' என்றருளிச்செய்வர்.'ப்ராப்தனுயிருக்குமிறே' என்றவநந்தரம் 'வள்ளலேயுன்தமர்க்கு' இத்யாதியை யநுஸந்தித்து, அநந்தரம் 'இஸ்ஸ ஹாவங்களொன்றும்' இத்யாதியையநுஸந்தித்து, அநந்தரம் 'ஆகம விரோதிகளைப்போக்கி' இத்யாதிவாக்யத்தையநுஸந்திப்பது.'வள்ளலே'இத்யாதிக்குஸ்பஷ்டோர்த்தம்.திருமெய்ழியெட்டாம்பத்துபத்தாந்திருமொழியெட்டாம்பாட்டு,''வெள்ளநீர்வெள்ளத்து'' இத்யாதி.

லச்செய்யும்படி கற்பகப்பணீபோலேபிருக்கிற), நான்குதோளுடை - நாலுதிருத் தோளையுமுடையனும், சுரிகுழல்-(அயர்வக்லேஸம்ஸமஸமாய்த் தூணையாகைக்கு யோக்ய மான) சுரிந்து தன்னுகுழலேயுடையனும், (பின்பேவருகிற என்னைப்புரிந்து சுடாகூஷிக் கைக்குஸ்டான), கமலக்கண் - கமலம்போன்றகண்ணேயுடையனும், (இளைப்பாறும்படி ஸ்மிதஹாஷணம்பண்ணும்), கனிவாய் - ஸ்நிக்யமான திருப்பவளத்தையுடையனும், காளமேகத்தையன்றி - காளமேவம்போலே உஷாரூபத்தையுடையவனேயொழிய, மற் றொன்று கதி - வேறுநமக்குத்தூணையாக மந்தவ்யமாயிருப்பதொருவஸ்துவை, இலம் - உடையோமல்லோம். தாமரையைத் தடம்அணிந்ததாகவுமாம்.

இ.—முதற்பாட்டில், ப்ரதிகூல நிரஸநஸ்வஹாவனான காளமேவத்தை யொழிய வேறு நமக்கு ரக்ஷகரில்லே யென்கிறார். [தாளதாமரை] - தாளேயுடைய தாமரை. மலையைச்சுமந்தாற்போலே பூவின்பெருமையைப் பொறுக்கவல்ல தாளேயுடைய தாமரை. சேற்றின் நன்மையாலே உரத்ததாளேயுடைய தாமரை. "உரம்பெற்ற மலர்க்கமலம் உலகுளந்த சேவடிபோல் உயர்ந்துகாட்ட" என்னக்கடவதிறே. [தட மூணிவயல்] - பூவாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட தடாகங்களேயுடைய வயல். [திருமோகூர்]- ஊரில் ஜோக்யதை வயலின் நிலத்திலே காணுமித்தனே. [நாளுமேவி] - நாள்தோறும் அத்யாதரத்தைப்பண்ணி. இவ்வூரில் விடிவுதோறும் அவனுக்கு "ஸுப்ரபாதாய நிமஸா" என்னும்படியாய்த்து இருப்பது. [நன்கமர்ந்து நின்று] - அநந்யப்ரயோஜ நனுப்ச் சேர்ந்துநின்று. அவ்வூரில்வாஸம் ஒன்றுக்காகவன்றிக்கே ஸ்வயம்ப்ரயோஜகமா யிருக்கை. [அசுரரை இத்யாதி] - அஸுரரை அழியச்செய்யுமா போலே, என் விரோயிகளைத்துணிக்கவல்ல தோள்களேயுடையவன். "ஹந்வாவீகூயவிம்ஹம்வாவ்ரு வ்ருவாவநாஸ்ரி தா நாஹாரயதிவஜ்ரவாஹ்ருவ்ருஹம்ஸ்ரி தா" என்னக் கடவதிறே. விடுகாதாய்க் கிடந்தாலும் தோடிட்டகாதென்று தெரியுமாபோலே, தோள்களைக் கண்டபோதே விரோயிநிரஸநசீலமென்று தோற்றியிருக்குமென்கை. இவன்பின்பே வழியேபோமிடத்துத் திருக்குழலே ஒருகால் பேண, நெநொள் ஸம் ஸாரத்தில்பட்ட க்லேஸமெல்லாம் தீரும்படியாய்த்திருப்பது. "கைஸவஸுஸ்லேஸநாஸநஸ்" [கமலக்கண்கனிவாய்] - ஐஸ்யமெலலாம் தோற்றும்படியான நோக்கும் ஸ்மிதமுமிருக் கிறபடி. ஸம்ஸாரத்தில் பொய்யருடைய நோக்கிலும் ஸ்மிதத்திலும்பட்ட நோவெல் லாம் ஆறும்படியிறே இருப்பது. "ஹுதாம்ஸ்ரியவாநம்தூஷாஸ்ரிஹுஹுதவெதவாழி வாயெயம் வாணுரீகாக்ஷநாவிஸீதநாரீதழி" [காளமேகத்தை] - வழி போம் போது முன்னே ஒருகாளமேகம் வர்ஷித்துக்கொண்டுபோகப் பின்னே போமாபோலே ஸ்ரமஹரமாயிறே இருப்பது. "வலயமஜ" என்கிற விஷயமாகையாலே, அவ்வாச நாற்றத்தையநுபவித்துக்கொண்டுபோமித்தனே. [அன்றிமற்றொன்றிலம்கதியே] - அவனே யொழிய வேறுகதிஉடையோமல்லோம் - வேறொருவரை ரக்ஷகமாக உடையோமல்லோம்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. மரணமான மஹாபயத்துக்கு விரோயிநிரஸநசீலனான காளமேவமல்லது தூணையில்லையென்று அவனைப்பற்றுகிறார்.

முதற்பாட்டு.—தாளதாமரை இத்யாதி, "அசுரரைத்தகர்க்கும்" என்றுதொடங்கி "மற் றொன்றிலம்கதியே" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - மரணமான இத்யாதி.

20 JUN 1930
MADRAS

[தாளதாமரை]-மலையைச் சுமந்தாற்போலே பூவின்பெருமையைப் போறுக்க வல்ல தாளையுடைய தாமரையென்கை.''உரம்பெற்றமலர்க்கமலம் உலகளந்தசேவடிபோலுயர்ந்துகாட்ட'' என்னக்கடவதிறே. சேற்றின்நன்மையாலே உரத்த தாளையுடைய தாமரையென்கை. [தடமணி] - இப்படிப்பட்ட பூக்களாலே யலங்கரித்தாற்போலே யிருக்குமாய்த்துத் தடம்: ''உரம்பெற்றமலர்க்கமலம் உலகளந்தசேவடிபோலுயர்ந்து காட்ட'' சேற்றுவாய்ப்பாலே உரம்பெற்றிருக்கிற கமலமானது ஓங்கிஅலர்ந்தபோது, திருவுலகளந்தபோதெடுத்த திருவடிகளுக்குப் போலியாயிருந்தது. 'வரம்புற்றஇத்யாதி'':—அப்போது, ''ஸஜெஹ்ஸ்ராணாழி'' (ஸங்கைஸ்ஸ்ராணும்) என்கிறபடியே தேவர்கள் திரண்டு காலிலீட்டித் தலையைவணங்கித் தண்டனிட்டாற்போலே யிராநின்றதாய்த்து, செந்நெல்களானவை விழுந்து தலைசாய்ந்து கிடக்கிறபோது: இப்படிப்பட்ட தடங்களையும் வயல்களையுமுடைத்தான திருமோகூர். ஊரில் மோக்யதையடைய வயலிலேகாணுமித்தனை. [நாளுமேவி] - நாள்தோறும் அத்யாதரத்தைப்பண்ணி. அவ்வூரில் விடிந்தவிடிவுதோறும், அவனுக்கு ''ஸ்ரவ்ரஹாதாவ ஸெநிஸ்ரா'' (ஸ்ப்ரபாதாச்மேநிஸ்ரா) என்னும்படியாய்த்திருப்பது. [நன்கமர்ந்துநின்று] - இவ்வூரில் வாஸமோழிய வேறேரு ப்ரயோஜநத்தைக் கணிசியாதே இதுதானே ப்ரயோஜநமாக நின்று. [அசுரர் இத்யாதி] - அஸ்ரரஸங்கத்தைத் துணித்தடக்கி விரோயியைப் போக்கிக்கொண்டு போகவல்லனென்று தோற்றும்படியான திருத்தோள்கள் நாலையுமுடைய. ''இவர் இப்போதறிந்தபடியேங்ஙனே?'' என்றுகேட்க, ''விடுகாதாலுலும் தோடிட்டுவளர்ந்த காதென்றுதேரியுங்காண்'' என்றருளிச்செய்தருளின வார்த்தை. [சுரிகுழல்] - நெடுநாள்படட ஸம்ஸாரத்தில்பட்ட

தாளில்லாத தாமரையில்லையேயாயிருக்க, ''தாள'' என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - மலையை இத்யாதி. அப்படிப்பட்ட தாளுடைத்தோவென்ன - உரம்பெற்ற இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - சேற்றில் இத்யாதி. ''தாளதாமரை - அணி - தடம்'' என்றந்வயித்தார்த்தம் - இப்படிப்பட்ட பூக்களாலே இத்யாதி. ப்ரஸ்துதமான ''உரம்பெற்ற'' இத்யாதி பாசுரத்துக்கு அர்த்தகதார்த்தமாக ப்ரதீகோபாதாநம் - உரம் இத்யாதி. பெரியாழ்வார் திருமொழி நாலாம்பத்து ஒன்பதாந்திருமொழி எட்டாம்பாட்டு, ''உரம்பற்றி'' இத்யாதி. ''உரம்பெற்ற'' இத்யாதிக்கர்த்தம் - சேற்றுவாய்ப்பாலே இத்யாதி. ''தாளதாமரை - அணி'' என்றத்தை * தடத்துக்கும் * வயலுக்கும் விசேஷணமாக்கியருளிச்செய்கிறார் - இப்படிப்பட்டதடங்களையும் இத்யாதி. வலிதம் - ஊரில் இத்யாதி. ஹோக்ய தாகதநத்தால் ஹாவம் - அவ்வூரில் விடிந்த இத்யாதி. அதாவது - அவ்வூர் நித்யாபூர்வமோக்யமாயிருக்கையாலே, அவனுக்கும் ஆதரம் நித்யாபூர்வமாயிருக்கும்; இப்படியாகையாலே விடிந்தவிடிவுதோறும் அவனுக்கு ''ஸ்ரவ்ரஹாதாவஸெநிஸ்ரா'' என்னும்படியிருக்குமென்றபடி. ''ஸஹ்ரு ஸெஸஹமஜ்ஜநஸ்ரவ்ரஹாதாவஸெநிஸ்ரா । யஹ்ஸ்மிந்ரு ஜ்ஜவதூகஷ்ஸம்விஷ்ணோரு கூர்ரு ஸுமநஸ்ரவ்ழி'' இதி பஞ்சமேம்ஸே அக்ரூரஃ.(கள ங) 'ஸஜெஹ்ஸ்ராணாஸ்விஸஹ்ரு தஸ்ஸெஹ்ஸயாஸநஸ்ஸெஷ்ஸமுஸுநெஸவெஸரெஃ । ஸ்ரஹ்தஃகு தாந்ரு ஸ்ரவகார ஸ்வபூதாஸாஸ்ரஹ்தாஹ்ரு ஸுவிவ்ரு ஜுயெஹாரிஃ'' இதி ஸ்ரீ விஷ்ணுதர்மே மாங்கல்யஸ்தவே.

''நன்கமர்ந்துநின்று - நன்ருகப் பொருந்திநின்று'' என்றத்தால் ஹாவம் - இவ்வூரில் இத்யாதி. தோலைக்கண்டமாத்ரத்திலே ''அசுரரைத்தகர்க்கும்'' என்று தோற்றுமோவென்கிற சங்கையையநுவதிக்கிறார் - இவர் இத்யாதி. அதாவது திருத்தோள்களும் * ஜ்யாகிணகர்க்கசங்களாகையாலே, அஸ்ரரநிரஸநத்தைத் தோற்றுவிக்குமென்றபடி. நம்பிள்ளை கேட்க நஞ்ஜீயரருளிச்செய்த வார்த்தையென்றபடி. வழித்துணையாகப்பற்றுகிறஇவர் ''சுரிகுழல்'' என்று விசேஷிக்கிறதுக்கு ஹாவம் -

ஸகலதாபங்களும் ஆறும்படியிருக்குமாய்த்து, பின்னே போகிறவனுக்கு முன்னே போகிறவன் ஒருகால் திருக்குழலைக் குலைத்து நுழுந்த; "கெஶவஃக்லேஶநாஶநஃ" (கேஶவஃக்லேஶநாஶநஃ) [கமலமித்யாதி] - க்ஷுத்ரவிஷயங்களினுடைய பொய்யான நோக்கிலும் பொய்யானமுறுவலிலும் அகப்பட்ட நெஞ்சாறலெல்லாம் தீரும்படி மெய்யானநோக்கும் மெய்யானமுறுவலுமிருக்கும்படி சொல்லுகிறது. [காளமேகத்தை] - †ராஜாக்கள்போம்போது முன்னே மேகர்நீர் விடுமாபோலே, முன்னாய் காளமேகம் ஸௌந்தர்யாம்ருதத்தை வர்ஷித்துக்கொண்டுபோக, பின்னே அக்குளிர்வாசத்தையநுஹவித்துப் போகலாயிருக்குமாய்த்து. [அன்றிமற்றொன்றிலம் கதியே] - காளமேஹத்தையொழிய வேறு வழித்துணையுடையோ மல்லோம். (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

இலம்கதிமற்றொன்றுஎம்மைக்கும்ஈன்தண்துழாயின்
அலங்கலங்கண்ணிஆயிரம்பேருடையம்மான்
நலங்கொள்நான்மறைவாணர்கள்வாழ் திருமோகூர்
நலங்கழலவனடிநிழல் தடமன்றியாமே.

ஆ —(இலங்கதி.) - நமக்கெற்றைக்கும் ஸ்மஸ்த கல்யாண குணோதயியான அவன் திருவடிகளின் நிழலாகிற குளிர்ந்த தடாகமல்லது மற்றொரு ப்ராப்யமில்லையென்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஆஶ்ரிதர்க்கு ஶ்ரமஹரமான ஹோக்யதையையும் அவர்களுக்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவான திருநாமங்களையு முடையனானவனுடைய ஶ்ரமஹரமான திருவடிகளல்லது காலதத்த்வமுள்ளதனையும் வேறு புகலுடையோ மல்லோம் என்கிறார்.

[எம்மைக்கும்] - எப்பிறப்புக்கும். [ஈன்தண்துழாயின் என்று தொடங்கி] - செவ்வியையும் குளிர்த்தியையுமுடைய திருத்துழாயினுடைய ஒளியையுடைத்தான அழகிய மாலையையும், குணசேஷ்டிதாதிகளுக்கு வாசகமான அபர்யந்தமான திருநாமங்களையுமுடைய ஸர்வேஶ்வரனுமாய், ஆந்ருஶம்ஸ்யாதிகளையுடையராய் எம்பெருமானுக்

நெடுநாள் இத்யாதி. அப்படி தாபஹரமோவென்ன, ப்ரமாணம்-கேஶவஃ இத்யாதி. "நரகெவசாநஸ்துயமேநவரிஹாஷிதஃ। கிம்க்ஷயாநாவிதொதெவஃகெஶவஃக்லேஶநாஶநஃ" இதி மஹாஹாரதே. "கெஶவஃ" என்றதுக்கு - ப்ரஶஸ்தகேஶத்வத்திலே நோக்கு. சுரிகுழல் - சுருண்டகுழல். "கமலக்கண்கனிவாய்" என்றதுக்கு ப்ரக்ருதாநுகுணமாக ஹாவம்-க்ஷுத்ரவிஷயங்களினுடைய இத்யாதி. "வழித்துணை" என்றதுக்கநுகுணமாக "காளம்" என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - ராஜாக்கள்போம்போது இத்யாதி. மேகர் - மார்க்கசோதகர். நீர்விடுகிறவர்களுமாம். மேகஶப்தம். "மிஹஸெசநெ" என்கிறபாது நிஷ்பந்நமாகையாலே, அத்தையுட்கொண்டு-வர்ஷித்துக்கொண்டுபோகவென்றது. குளிர்வாசத்தை - குளிர்ந்தவாஸநையை. 'தாளதாமரை - அணி - தடம், தாளதாமரை - அணிவயல் திருமோகூர்' இத்யாரப்யாங்வயஃ. (க)

---

† ராஜாக்கள் போம்போது என்னுமிடத்தில் 'போம்போது' என்பதே அடையவளைந்தானரும்பதத்துப் பாடம்.

இய மாலையையும், குணதோஷநிதாதிகளுக்கு வாசகமான அபர்யந்தமான திருநாமங்களையுமுடைய ஸர்வேஸ்வரனுமாய், ஆச்ரிதம்ஸ்பாதிகளையுடையராய் எம்பெருமானுக்குங்கூட "ஆச்ரிதரக்ஷணமே பரமபர்மம்" என்று ஓதுவிக்கும்படியாக வேஷார்த்தம் கைவந்திருக்குமவர்கள் நிரந்தரமாக அநுஸந்திக்கிற திருமோகூரிலே ஆச்ரிதருடைய குணதோஷநிரூபணம் பண்ணுத திருவடிகளையுடையவனுடைய பாதச்சாயையாகிற பொய்கையை யொழிய.

ப.—அநந்தரம், நிரதிஸயபோக்யஜாதனுப் நிரந்தாநுபவப்பாமபூர்த்தியையுடைய ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளைபொழிய ஸர்வாவஸ்தையிலும் வேறொருபோதியுமுடையோமல்லோ மென்கிறார்.

ஈன் - பூத்தாரையீன்கிற, தண் - குளிர்ந்த, தழாயின் - திருத்துழாயையுடைத்தாய், அலங்கல் - அசையாநிற்கிற, அம் - அழகிய, கண்ணி - மாலையையுடையனுப், ஆயிரம்பேருடை - அநுஸந்தியாதமான திருநாமங்களையுடைய, அம்மான் - நிருபாதிகஸேஷியாய், நலங்கொள் - ஆச்ரிதம்ஸ்யாதி விலக்ஷணகுணங்களையுடையராய், நான்மறை - நாலுவேதங்களுக்கு, வாணர்கள் - நிர்வாஹகரானவர்கள், வாழ் - ரக்ஷகத்வாதி குணதுலவத்தாலேவாழுகிற, திருமோகூர் - திருமோகூரிலே வர்த்திக்கிறவனுப், நலங்கழலவன் - ஆஸ்ரிதகாரதம்யம்பாராதே நம்மைக்கிட்ட அழகியதாக்கழலையுடையவனுடைய, அடிநிழல் - பாதச்சாயையாகிற, தடமன்றி - தடாகவீரக்கழலையுடையவனுடைய, அடிநிழல் - பாதச்சாயையாகிற, தடமன்றி - தடாக மல்லாமல், யாம் - நாம், எம்மைக்கும் - எல்லாஜந்மத்திலும், கதி - முக்தவ்பமாக, மற்றொன்று - வேறொன்றை, இலம் - உடையோமல்லோம். ஈன்துழாய் - இனிய துழாய் என்றுமாம். அலங்கல் - மாலையாய், கண்ணி - தாராய், தொடையாகவுமாம். அலங்கல் - அலங்காரமாகவுமாம்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஹேயமான ஒப்பனையையும் உஜ்ஜீவநஹேதுவான திருநாமங்களையுமுடையவனுடைய திருவடிகளல்லது வேறுகாலதத்வமுள்ளதனையும் புகலுடையோ மல்லோம் என்கிறார்.

[எம்மைக்கும் - மற்றொன்று - இலங்கதி] - இவ்வார்த்தை ஒரு ஜந்மத்துக்கன்றிக்கே, எல்லா ஜந்மத்துக்கும் இதுவேவார்த்தை என்கை. [எம்மைக்கும்] - எப்பிறப்புக்கும்; எல்லாக்காலங்களிலுமென்றபடி. [ஈன்தண்துழாய் இத்யாதி] - தாரையும் குளிர்த்தியையுமுடைய திருத்துழாயின் ஒளியையுடைத்தான அழகிய மாலை. [அலங்கல்] - ஒளியென்னுதல், அசைவென்னுதல்; பின்னே போகாநின்றுல் அடிமாறியிடும்போது வளையமசைந்து வருகிறபடி என்னுகல், திருமேனியிலே சேருகையால் வந்த புகரைச் சொல்லுதல். [ஆயிரம்பேருடை] - ஒப்பனைக்குத்தோற்று ஏத்துகைக்கு அலங்க்யாதமான திருநாமங்களையுடையவன். [அம்மான்] - அழகின்றிக்கே யொழிந்தாலும் ஏத்துகைக்கு ப்ராப்தமான விஷயம். [நலங்கொள் இத்யாதி] - "ஆச்ரிதம்ஸ்யமே வேதார்த்தம்" என்று வேதாதாத்பர்யம் கைவந்திருக்குமவர்களாய் வேதநிர்வாஹகரானவர்கள் நித்யாநுபவம்பண்ணுகிற தேஸம். அத்தேஸவாஸத்தாலே, "ஆச்ரிதஸம்ரக்ஷணமே பரமபர்மம்" என்று ஈச்வரனுக்கும் அதிலே நிஷ்டர்களாகவேண்டியிருக்கும் தேஸம். அவ்வூரிலே ஆச்ரயிக்கச்சென்றுரை, "ஸஹாஸிஷ்ணவோஹவதா" என்னுமவர்கள். [நலங்கழல்] - ஆச்ரிதருடைய குணதோஷநிரூபணம் பண்ணுத திருவடிகள். அவர்கள் ப்ரேமாக்யராய், "வயது காழி" என்றுலும் "நிதி ஜெயழி" என்னுமவன். [அவனடிநிழல் தடமன்றியாமே] - அவனுடைய பாதச்சாயை

யாகிற பொய்கையொழிய. [யாம் - இலங்கதி மற்றொன்று எம்மைக்கும்] - அவன் தானே, "வயிறாழி" என்றுமும் புறம்பு புகலற்றிருக்கிறபடி.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. ஹோமுஹேதுவான ஒப்பனையையும் உஜ்ஜீவந ஹேதுவான திருநாமங்களையு முடையவனுடைய திருவடிகளல்லது வேறு, காலதத்த்வ முள்ளதனையும் புகலுடையோமல்லோம் என்கிறார்.

[இலங்கதிமற்றொன்று எம்மைக்கும்] (எம்மைக்கும் - மற்றொன்று - இலங்கதி) - இவ்வார்த்தை ஒருஜந்மத்துக்கன்றியே, எல்லாஜந்மத்துக்கும் இதுவேவார்த்தை. எல்லாக் காலத்துக்கும் இதுவொழிய வேறு துணையுடையோமல்லோம். [ஈன் இத்யாதி] - தாரையும் குளிர்த்தியையு முடைய திருத்துழாயின் ஒளியையுடைத்தான அழகியமாலே. [அலங்கல்] - ஒளியென்னுதல், அசைவென்னுதல்; பின்னே போகாநின்றுல் அடிமாறி யிடும்போது வரையம் அசைந்துவருகிறபடியென்னுதல்; திருமேனியிலே சேருகையாலே வந்த புகரைச் சொல்லுதல். [ஆயிரம்பேருடை] - தோளும் தோள்மாலையுமான அழகைக்கண்டு இவன் ஏத்தப்புக்கால், இழிந்தவிடமேல்லாம் துறையாம்படி அஸங்க்யாதமான திருநாமங்களையுடையவன் [அம்மான்] - வடிவழகுகண்டு அப்ராப்த ஸ்஥லத்திலே ஏத்திற்றுகவேண்டாதே, "ஆழியங்கையம்மானே யேத்தாதயர்த்து - வாளாவிருந் தொழிந்தேன் கீழ்நாள்களெல்லாம்" என்று ஏத்தாதநாளைக்கும் வயிறுபிடிச்சவேண்டும் படியான விஷயம். [நலங்கொள் இத்யாதி] - "ஆந்ருஶம்ஸ்யமே வேதார்த்தம்" என்று வேஹதாத்பர்யம் கைவந்திருக்குமவர்களாய், வேஹத்துக்கு வ்யாஸபூம் செலுத்தவல்ல ரானவர்கள் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தேசம். அவ்வூரில் வர்த்தனந்தானேயிறே வாழ்ச்சி. அத்தேஶவாஸத்தாலே, "ஆஶ்ரிதஸம்ரக்ஷணமே பரமதர்மம்" என்று ஈஶ்வரனுக்கும் அதிலே நிஷ்ட்டனுகவேண்டும் தேசம். அவ்வூரிலே ஆஶ்ரயிக்கச் சென்றுரை, "ஹஹாஹி ஹூ-ஹெரஹவதா" (அஸ்மாபிஸ்துல்யோபவது) என்னுமவர்கள். [நலங்கழலவன்] - ஆஶ்ரிதருடைய குணதோஷநிரூபணம்பண்ணுத திருவடிகள். அவர்கள் தாங்கள்

இரண்டாம்பாட்டு.—இலங்கதி இத்யாதி. "ஈன் தண்துழாய்" இத்யாரப்ய, "அம்மானடி நிழற்றடமன்றி - எம்மைக்கும் - மற்றொன்று - இலங்கதி" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஹோமுஹேது இத்யாதி.

"எம்மைக்கும்" என்றதற்குஹாவம் - இவ்வார்த்தை இத்யாதி. எம்மைக்கும் - எல்லாஜந்மத்துக்கும். ஆனால் இவரின்னமும் ஒருஜந்மமுண்டாகச் சொல்லுகிறீரோவென்ன - எல்லாக் காலத்துக்கும் இத்யாதி. "ஈன்" என்று - தாராய், பூவென்னுதல். பூவை, ஈன்கிற - ப்ரஸவியாகிற்கிற வென்னுதல். உக்தார்த்த த்வயத்தையும் வ்யக்தரமேணவிவரிக்கிறார் - பின்னே இத்யாதி. கீழில் பதத்தையுங்கூட்டிஹாவம் - தோளும் இத்யாதி. கீழோடேகூட்டி "அம்மான்" என்றதற்குஹாவம் - வடிவழகு இத்யாதி. 'ஆழியங்கையித்யாதி' பெரியதிருவந்தாதி எண்பத்திரண்டாம் பாட்டு; "தெரிந்துணர்வொன்றின்மையால்" இத்யாதி. அயர்த்து - மறக்க. வாளா - வ்யர்த்தமாக. நலம் - க்ருபை; கோள்கை - உடைத்தாகை; ஆந்ருஶம்ஸ்யத்தை யுடையவர்களென்றபடி. "நலங்கொள்" என்றவநந்தரம் "நான்மறைவாணர்" என்றவிசேஷித்ததற்குஹாவம் - ஆந்ருஶம்ஸ்யமே இத்யாதி. நான்மறைவாணர்கள் - நாலுவேதங்களுக்கு நிர்வாஹகானவர்கள். வாணர் - நிர்வாஹகர். வர்த்திக்கிறவென்றதே, "வாழ்" என்றதற்குஹாவம் - அவ்வூரில் இத்யாதி. இத்த பதப்ரயோகத்துக்குஹாவம் - அத்தேஶ இத்யாதி. "நலங்கொள் நான்மறைவாணர்கள்" என்றதற்குஹலிதம் - அவ்வூரிலே இத்யாதி. 'ஏவஹாஸ்கஷிவ்ஹ ஹஹாஹ்ஹாஹிஹ்-ஹெரஹவத-ஹ்ரா ஹவ । விஹீஷணொஸிஹாவூஜிஹ்ஹவிஹ்ஹஹாஹ்-ஹெவ்த-நஃ' இதி யுத்தகாண்டே

ப்ரேமாந்தராய், ''வயூதாழி'' (வத்யதாம்) என்றுலும், ''நதூஜையழி'' (நத்யஜேயம்) என்னுமவன். [அவனடிநிழல்தடமன்றியாமே] - அவனேன்கிற பதம் இரண்டிடத்திலும் அன்வயிக்கிறது அவன் பாதச்சாயையாகிற போய்கையை யொழிய நாம் வேறேரு கதியடையோ மல்லோம். (உ)

மூன்றும் பாட்டு.

அன்றியாமோருபுகலிடம்இலம் என்றென்றலற்றி
நின்றுநான்முகன்அரனெடு தேவர்கள்நாட
வென்றுஇம்மூவுலகளித்துஉழல்வான்திருமோகூர்
நன்றுநாம்இனிநணுகுதும் நமதிடர்கெடவே.

அ.—(அன்றியாம்.) - ஆதலால், அர்த்திகல்பகமாயிருந்தவனைத் திருமோகூரிலேசென்று நம்முடைய க்லேசமெல்லாம் போம்படி ஸேவிப்போம் என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், ஸர்வலக்ஷணஶீலனான ஸர்வேச்வரன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரை நம்முடைய ஸமஸ்த துஃக்கங்களுங்கெடச்சென்று ப்ரார்திப்போம்; இது ஹிதம் என்கிறார்.

[அன்றியென்று தொடங்கி] - வேறு நாங்கள் ஒருபுகலிடம் உடையோமல்லோம் என்று நிரந்தரமாகக் கூப்பிட்டு ப்ரஹ்ம ருத்ர ப்ரமுகரான தேவர்கள் ஆச்ரயிக்க, ப்ரதிபக்ஷத்தை வென்று, இந்த மூன்றுலோகத்தையும் ரக்ஷித்து அதுவே தனக்குப் போதுபோக்கானவனுடைய திருமோகூரை. [நன்று - நணுகுதும்] - நன்றாகக் கூடுவோம்.

ப.—அநந்தரம், அகிலஜகத்ரக்ஷண ஸ்வபாவனானவனுடைய திருமோகூரை, நமக்குத் தீண்ட தேட்டமாம்படியான துஃக்கம் கெடும்படி கிட்டுவோமென்கிறார்.

அன்றி - உன்னையொழிய, யாம் - நாங்கள், ஒருபுகலிடம் - வேறொருபுகலிடம், இலம் - உடையோமல்லோம், என்றென்று அலற்றி - என்று தளர்த்திதோன்றும்படி பலகாலும் கூப்பிட்டு, நின்று - (ப்ரயோஜநலாபத்தளவும்) நின்று, நான்முகன் அரனெடு - ப்ரஹ்மருத்ரர்களோடுகூட, தேவர்கள் - தேவஜாதிகள், நாட - தேடியாச்ரயிக்க, வென்று - விரோதிகளைவென்று, இம்மூவுலகு - இந்தஜகத்ரயத்தையும், அளித்து உழல்வான் - ரக்ஷிக்கையேயாத்ரையாயிருக்குமவனுடைய, திருமோகூர் - திருமோகூரை, நாம் -, நமது - நம்முடைய, இடர் கெட - (வழித்தீண்டதேட்டமான) மஹாதுஃக்கம் தீரும்படி, இனி - (ரக்ஷகனானவன் ஸந்நிஹிதனான) பின்பு, நன்று - அநர்த்தப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு, நணுகுதும் - கிட்டக்கடவோம்.

அஷ்டாதஶே. (கூஅடி) திருவடிகளுக்குநன்மையேதென்ன - ஆஶ்ரிதருடைய இத்யாதி. ''குணதோஷநிரூபணம்பண்ணுத'' என்றதால்லக்ஷணம் - அவர்கள் தாங்களீர் இத்யாதி என்று ஏகார்த்தமாதல்; 'ஆஶ்ரிதருடைய' இத்யாதிவாக்யம் - 'நலம்' என்றதை * கழலுக்கு விசேஷணமாக்கி அர்த்தமாய், ''அவர்கள் தாங்கள்'' இத்யாதிவாக்யம் - அவனுக்குவிசேஷணமாக்கி அர்த்தாந்தரபரமாதல். 'ஈண் - தண்துழாயின்' என்றுதொடங்கி, 'நலங்கழலவ னடிநிழற்றடமன்றியாம் - எம்மைக்கும் - மற்றொன்று - கதி - இலம்' இத்யம்வயஃ. ''அவன்'' என்றது, கீழும்மேலும் அன்வயிக்கிறது. (உ)

இ—மூன்றும்பாட்டில், ஸர்வரக்ஷகன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரை, நம் முடைய ஸகலதுஃகங்களும் கெடச்சென்று ப்ராபிப்போம் என்கிறார்.

[அன்றி இத்யாதி] - "வேறு நாங்கள் ஒருபுகலிடமறியோமல்லோம்" என் றுத்து ப்ரஹ்மாதிகள் வார்த்தை. அநந்யப்ரயோஜநர் சொல்லும் வார்த்தையைச் சொல்லுவர்களாய்த்து இவன்முகங் காட்டுகைக்காக. [என்றென்று அலற்றி] - நிரந் தரமாகக் கூப்பிட்டு. [நின்று] - தங்கள் ப்ரயோஜநம் பெற்றுலல்லது மீளமாட்டாதே நின்று, ப்ரஹ்மருத்ர்களோடே தேவர்கள் ஆஶ்ரயிக்க, அவர்கள் ப்ரதிபக்ஷத்தை வென்று, இத்தலைகலோகங்களையும் ரக்ஷித்து அதுவே யாத்ரையாயிருக்கிறவன் வர்த் திக்கிற தேஶம். [இனி - நாம் - நன்று-நணுகுதும்] - அவன் ஸர்வரக்ஷகனுனபின்பு, ரக்ஷகாபேக்ஷையுடைய நாம் நன்றுகக்கூடுவோம். ஶ்ரீமதுரையை காலயவநஜராஸந் யாதிகள் கிட்டினுற்போலன்றியே, ப்ரஹ்மாதிகள் க்ஷீராப்தியைக் கிட்டினுற்போலுமன் றியே, அநந்யப்ரயோஜநராய்க் கிட்டுவோம். [நமதிடர் கெடவே] – வழித்துணை தேடி க்லேஶிக்கிற நம்முடைய துஃகங்கெட.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. ஸர்வரக்ஷகனுனவன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரை, நம்முடைய ஸகலதுஃகமும் கெடச்சென்று ப்ராபிப்போமென்கிறார்.

[அன்றி இத்யாதி] - ப்ரயோஜநாந்தரபரரும் அநந்யப்ரயோஜநருடைய பாசுரத் தைச் சொல்லுவர்களாய்த்து அவன்முகங்காட்டுகைக்காக. "தேவரையோழிய நாங்கள் ஒருபுகலுடையோ மல்லோம்" என்று நிரந்தரமாக அடைவுகெடச்சொல்லிக் கூப்பிட்டு. [நின்று] - அநந்யப்ரயோஜநரைப்போலே தங்கள் ப்ரயோஜநம் கைபுகுருமளவும் நின்று. [நான்முகன்இத்யாதி] - சதுர்முகன், ருத்ரன், இவர்களோடேகூட தேவஜாதியுடைய ஆஶ்ரயிக்க. [வென்றுஇத்யாதி] - அவர்கள் ப்ரதிபக்ஷத்தைவென்று, அவர்களுக்கு விஷயமான இத்தரைலோக்யத்தையும் ரக்ஷித்து, அதுவே யாத்ரையாயிருக்குமவன் வந்து வர்த்திக்கிற தேஶமாய்த்து. [நன்றுநாமினிநணுகுதும்] (இனி - நாம் - நன்று - நணு குதும்) - அவன் ஸர்வரக்ஷகனுனபின்பு, ரக்ஷகாபேக்ஷையுடைய நாம் நன்றுகக்கிட்டு வோம். ஶ்ரீமதுரையிலே காலயவநஜராஸந்தாதிகள் கிட்டினுற்போலேயன்றிக்கே, "நீண கர்நீளோரிவைத்தருளாய்" என்று ப்ரஹ்மாதிகள் க்ஷீராப்தியைக் கிட்டினுற்போலுமன் றிக்கே, அநந்யப்ரயோஜநராய்க் கிட்டுவோம். [நமதுஇடர்கெடவே] - "ஆவாராத்துணை" என்றிருக்கிற நம்முடைய க்லேஶம்கெட.

(கூ)

மூன்றும்பாட்டு.—அன்றி யாம் இத்யாதி. உத்தரார்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஸர்வரக்ஷகனுனவனீ இத்யாதி.

ப்ரயோஜநாந்தரபரரானவர்கள் "அன்றியாம் ஒருபுகல்" என்பானென்? என்ன - ப்ரி யோஜநாந்தரபரரும் இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - தேவரை இத்யாதி. நாடுகை - தேடுகையாய், மநல் ஸாலேயாஶ்ரயிக்கை. "வென்று, இம்மூவுலகு" என்று பதச்சேதம். "நன்று" என்றவிசேஷணத் தக்குஹாவம் - ஶ்ரீமதுரையிலே இத்யாதி. "நீணகர்" இத்யாதிக்கு - லங்கையை ஊஹிப்பிக்க வேணுமென்றர்த்தம். திருவிருத்தம், "பேணலமில்லாவரக்கர்" இத்யாதி. 'அன்றியாம்' இத்யா ரப்ய, 'திருமோகூரை - இனி - நாம் - நமதிடர்கெட - நன்று - நணுகுதும்' இத்யந்வயः. (கூ)

நான்காம் பாட்டு.

இடர்கெட வெம்மைப்போந்தளியாய்என்றென்றேத்திச்
சுடர்கொள்சோதியைத் தேவரும்முனிவரும்தொடரப்
படர்கொள்பாம்பணைப் பள்ளிகொள்வான்திருமோகூர்
இடர்கெட அடிபரவுதும்தொண்டீர்!வம்மினே.

ஆ.—(இடர்கெட.) - ப்ரஹ்மாதிகள் ஸ்வாபேக்ஷிதங்களைப்ரார்த்திக்கைக்கு எளியனாகைக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே புகுந்தருளின அவன், அப்படியே நமக்கும் நம்முடைய அபேக்ஷிதத்தை ப்ரார்த்திக்கைக்கு எளியனாய்க்கொண்டு திருமோகூரிலே புகுந்தருளினவன்: அவன் திருவடிகளையே ஆஸ்ரயிப்போம்: வாருங்கோள் என்கிறார்.

ஓ.—நாலாம்பாட்டில், நம்முடைய ஸமஸ்த துஃக்கங்களும்போக திருமோகூரில் எம்பெருமானை ஆஸ்ரயிப்போம், வாருங்கோள் என்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அழைக்கிறார்.

[இடரென்று தொடங்கி] - விலக்ஷணமான அழகையுடையவனை, தேவர்களும், முனிவர்களும், எங்களுடைய ஸமஸ்தது:ஃக்கங்களும் போம்படிபோந்து, ரக்ஷித்தருளாய் என்று பலகாலும் ஆஸ்ரயிக்கலாம்படி, தன்னுடைய ஸ்பர்ஶத்தாலே வளராநின்றுள்ள திருவநந்தாழ்வான்மேலே பள்ளிகொள்ளுமவன் அப்படியே நமக்கு ஸுலபனாகைக்காக நின்றருளின திருமோகூரிலே.

ப.—அநந்தரம், ஜகத்ரக்ஷணார்த்தமாக அநந்தஸாயியானவனுடைய திருவடிகளை யாஸ்ரயிப்போம் வாருங்கோளென்று, ருசியையுடையரான ஜனங்களை யழைத்தருளுகிறார்.

'இடர்கெட - விரோதிகளால் வந்த துஃகம் தீரும்படி, போந்து - எழுந்தருளிப்போந்து, எம்மை - எங்களை, அளியாய் - ரக்ஷிக்கவேணும்,' என்றென்று - என்று பலகாலும் தளர்த்திதோன்ற, ஏத்தி - ஸ்துதித்து, (அத்தாலே), சுடர்கொள் - பேரொளியையுடைத்தான, சோதியை - தேஜோமயமாயுள்ள திருமேனியை, தேவரும் - நித்யஸூரிகளான தேவர்களும், முனிவரும் - (ஐஸ்வர்யார்த்திகளாய் தபஸ்ஸுபண்ணுகிற) ருஷிகளும், தொடர - அநுவர்த்தித்து ஆஸ்ரயிக்கைக்காக, படர்கொள் - ஸ்வஸ்பர்ஶத்தாலே விரிவையுடைத்தாய், பாம்புஅணை - ஜாதிப்ரயுக்தமான மென்மை குளிர்த்தி நாற்றத்தையுடைய திருவரவணையிலே, பள்ளிகொள்வான் - பள்ளிகொண்டருளுகிறவனுடைய, திருமோகூர் - திருமோகூரிலே, இடர் - (நம்முடைய)† அஸம்ஶ்லேஷது:ஃகம், கெட - போம்படியாக, தொண்டீர் - ஆஸ்ரயணருசியையுடையீர்களான நீங்கள், அடி - அவன் திருவடிகளை, பரவுதும் — ஸ்துதிப்போம்; வம்மின் - வாருங்கோள்!

இ.—நாலாம்பாட்டில், நம்முடைய ஸமஸ்தது:ஃகங்களும்போக, திருமோகூரிலேவந்து ஸுலபனுய்நிற்கிறவனை ஆஸ்ரயிக்கப்போருங்கோள் என்று, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அழைக்கிறார்.

[இடர்கெட இத்யாதி] - ''எம்மை-இடர்கெட போந்தளியாய்'' என்றுப்பத்து ஈஸ்வராதிகளுக்கும் ஸாபாதக்ரஹ ஸமர்த்தர்க்கும் வார்த்தை. வேதாபஹாராதி

† அஸம்ஶ்லேஷது:ஃகம் - ஸஹாயாஸம்ஶ்லேஷது:ஃகம் என்பர்.

ஈஶ்வரன்களும்போக. [எம்மை] - முன்பு ''ஸர்வேஶ்வரோஹம்'' என்றிருந்தவர்கள், ஆபத்து மிக்கவாறே, ''வஹ்நிவத்ஸுஶ்ரீராணி'' என்னுமாபோலே தங்கள் வெறுமையை முன்னிடுமத்தனை. [போந்தளியாய்] - அவதரித்து ரக்ஷிக்கவேணு மென்பர்கள். [என்றென்றேத்தி - தொடர] - தங்கள் ஆபத்தாலே இடைவிடாதே புகழ்ந்து வடிம்பிட்டு ஆஶ்ரயிக்கைக்காக. [சுடர்கொள் சோதியை] - ''ஆபத்தாலேயாகிலும் நம்பாடே வரப் பெற்றோமே!'' என்று உஜ்ஜ்வலனுயிருக்குமவனை யென்னுதல், விலக்ஷணமான அழகையுடையவனுகையாலே ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமானவனைக் கிடீர் ஈஶ்வரத்வர்த்தகனுக நினைத்தது என்னுதல். [தேவரும் முனிவரும் தொடர] - தேவதைகளும், ஸாபாதுக்ரஹஸமர்த்தரான ருஷிகளும்: ''ஸர்வேஶ்வரோஹம்'' என்றிருப்பாரும், ஐஶ்வர்யார்த்தமாக யத்நம்பண்ணுவாரும் என்றுமாம். [படர்கொள் பாம்பணைப் பள்ளி கொள்வான்] - ஸ்வஸ்பர்ஶத்தாலே விக்ருதனனவனைச் சொல்லுகிறது. அநந்யப்ரயோஜநரை அடிமை கொள்ளுகிறவனுகிடீர் பரயோஜநாந்தரபரர்க்கு முகங்கொடுக்க க்ஷீராப்தியிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறான். [படர்கொள் பாம்பு] - ஸ்வஸ்பர்ஶத்தாலே வளராநின்றுள்ள திருவநந்தாழ்வான். [பள்ளிகொள்வான் திருமோகூர்] - தேவாதிகளுக்கு ஸுலபனுனதுபோலே நமக்கும் ஸுலபனுகைக்காகத் திருமோகூரிலே நின்றருளினான். [இடர்கெட அடி பரவுதும்] - நம்முடைய ஸகலஈஶ்வரத்வங்களும் போம்படி அவனுடைய திருவடிகளை ஆஶ்ரயிப்போம். [தொண்டீர் வம்மினே] - என்னோடு ஸமோத்ரிகளாயிருப்பார் தொண்டீர்கள்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. நம்முடைய ஸமஸ்தஈஶ்வரத்வங்களும்கெட, திருமோகூரிலேவந்து ஸுலபனுய் நிற்கிறவனை யாஶ்ரயிக்கவாருங்கோளென்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை யழைக்கிறார்.

[இடர்கெடவித்யாதி] - ''எம்மை-இடர்கெட - போந்தளியாய்'' என்றுரைத்து ஈஶ்வராஹிமாநிகளுக்கும், ஸாபாநுக்ரஹஸமர்த்தர்க்கும் வார்த்தை. * வேதாபஹாராதி ஈஶ்வரங்கள் போக. [எம்மை]-முன்பு ''ஸர்வேஶ்வரோஹம்'' (ஈஶ்வரோஹம்) என்றிருந்தவர்கள், ஆபத்து மிக்கவாறே ''வஹ்நிவத்ஸுஶ்ரீராணி'' (அஹிபத்யஸ்ரீராணி) என்னுமாபோலே தங்கள் வெறுமையை முன்னிடுமத்தனை. [போந்தளியாய்] - அவதரித்து ரக்ஷிக்கவேணும் என்பர்கள். முன்பெல்லாம் உபேக்ஷித்திருந்தவர்கள், ஒன்று

நாலாம்பாட்டு:—இடர்கெட இத்யாதி. ''இடர்கெடவடிபரவுதும் தொண்டீர்வம்மின்'' என்றதத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நம்முடைய இத்யாதி.

''தேவரும் முனிவரும்'' என்றதத்தையும் கடாக்ஷித்து, ''இடர்கெட எம்மைப்போந்தளியாய்'' என்றதற்கு, ஈடுபடுதோற்ற அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் - எம்மை இத்யாதி. ''இடர்கெட'' என்றதற்கர்த்தம் - வேதாபஹார இத்யாதி. ''எம்மை'' என்றதற்கு ஹார்த்தஸ்ரீவம் - முன்புஸ்வரோஹம் இத்யாதி. ''வஹ்நிவத்ஸுஶ்ரீராணி - நீநாம்ஹாவிகாதிநாழிஹாநாம்ராகூஹெவெபுரெவுஹூநாம்வஹாயாவநே'' இத்யாரண்யகாண்டே தண்டகாரண்யவாஸிநோ மஹர்ஷயः. (சு - கசு) முன்பு இவனைக்கொண்டு ஒரு கார்யமில்லையென்றிருந்தவர்கள், ஆபத்துவந்தவாறே, இவன்பக்கலிலே தங்கள் தைந்யந்தோற்றவந்து ஆஶ்ரயிக்கும் ப்ரகாரத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் - முன்பெல்லாம் இத்யாதி. படிகாப்பார் - தலையாரிகள். வடிம்பிட்டு - நிர்ப்பந்தித்து. ''பள்ளிகொள்வான்'' என்றதைப்பற்ற - நீ

கேட்டவாறே படிகாப்பாரைப் பிடிக்குமாபோலே, நாங்கள் ஆபந்நராய்வர நீ கிடக்கிறதென்? என்பர்கள். [என்றென்றேத்தி - தொடர] - தங்கள் ஆபத்தாலே இடைவிடாதே புகழ்ந்து வடிம்பிட்டு ஆஶ்ரயிக்கைக்காக. [சுடர்கொள்சோதியை] - "ஆபத்காலத்திலேயாகிலும் நம்பாடே வரப்பெற்றோமே!" என்று உஜ்ஜ்வலனாயிருக்குமவனை யென்னுதல். விலக்ஷணமான அழகையுடையனாகையாலே ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமானவனைக்கிடீர் ஆஃவ நிவர்த்தகனாகநினைத்தென்னுதல். [தேவரும்முனிவரும்தொடர] - தேவர்களும், ருஷிகளும். "ஈஶ்வரோஹம்" (ஈஶ்வரோஹம்) என்றிருப்பாரும், ஐஶ்வர்யார்த்தமாக யத்நம்பண்ணுவாரும். [படர்கொள்பாம்பணைப் பள்ளிகொள்வான்] - அநந்யப்ரயோஜநரை யடிமை கொள்ளுகிறவன்கிடீர், ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு முகங்கொடுக்கைக்காக க்ஷீராப்தியிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறான்! [படர்கொள்பாம்பு] - ஸ்வஸ்பர்ஶத்தாலே வளராநின்றுள்ள திருவநந்தாழ்வான். [பள்ளிகொள்வான்] - தன்னோட்டை ஸ்பர்ஶத்தாலே ஸர்வஜ்ஞனாவனை அஜ்ஞரோபாதி நித்ரைக்கு இடங்கொடுக்கும்படி பண்ணவல்லனாய்த்துத் திருவநந்தாழ்வான். [திருமோகூர்] - தேவாதிகளுக்கு ஸுலபனானாற்போலே நமக்கும் ஸுலபனாகைக்காகத் திருமோகூரிலே நின்றருளினான். [இடர்கெடஅடிபரவுதும்] - அவனுடைய திருவடிகளை நம்முடைய ஸகலஆஃவங்களும் கெடும்படியாஶ்ரயிப்போம். [தொண்டீர் வம்மினே] - நம்மோடு ஸமோத்ரிகளா யிருப்பாரடங்கத் திரளுங்கோள். (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

தொண்டீர்! வம்மின் நம்சுடரொளியொருதனிமுதல்வன்
அண்டமூவுலகளந்தவன் அணிதிருமோகூர்
எண்திசையும்ஈன்கரும்பொடு பெருஞ்செந்நெல்விளையக்
கொண்டகோயிலைவலஞ்செய்து இங்கு ஆடுதும்கூத்தே.

கிடக்கிறது என்றது. தொடர-தொடருகைக்காக. சுடர்கொள்சோதியை -மிக்க வொளியையுடைத்தாய் தேஜோமயமான வடிவையுடையவனையென்று ஶப்தார்த்தம். "சுடர்கொள்சோதியை" என்றதுக்கு உபாயபரமாகவும் உபேயபரமாகவும் அர்த்தத்வயம் - ஆபத்காலத்திலே இத்யாதிவாக்யத்வயம். "முனிவர்" என்றதுக்கு - ஶாபாநுக்ரஹஸமர்த்தரென்று கீழே யருளிச்செய்து, இங்கே ஐஶ்வர்யபரரென்று அர்ந்தாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் - ஐஶ்வர்யார்த்தமாக யத்நம் பண்ணுவாரும் என்று. திருவநந்தாழ்வான் சேர்த்தி சொன்னதுக்கு ஹாவம் - அநந்யப்ரயோஜநரை இத்யாதி. "படர்கொள்" - படர்த்தியை - விஸ்தாரத்தை, உடைய. "படர்கொள் பாம்பு - பள்ளிகொள்வான்" என்கையாலே - அந்யோந்ய ஸ்பர்ஶத்தால்வந்த விக்ருதியைச் சொல்லுகிறது. 'நின்றருளினான்' என்றது - கூட்டிக்கொள்வது. ஸகலதுஃகங்களும் - வழித்துணையில்லையென்கிற துஃகமென்றபடி. தொண்டீர் - ஹரவத் விஷயசபலரே! 'சுடர்கொள்சோதியைத் தேவரும் முனிவரும் - இடர்கெட - எம்மைப்போந்தளியா யென்றென்றேத்தி - தொடர, படர்கொள் பாம்பணைப்பள்ளி கொள்வானானவன் திருமோகூரிலே நின்றான், அவனடியை - இடர்கெட பரவுதும்: தொண்டீர் வம்மின்' இத்யந்வயஃ. (ச)

ஆ.—(தொண்டீர்.) - ஜகத்துக்கு த்ரிவிதகாரணமும் தானேயாய், அப்ராக்ருதமான அழகையுடையனுமாய், மஹாபலியாலே யபஹ்ருதமான த்ரைலோக்யத்தையும் அளந்துகொண்ட எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கையாலே அதிஶ்லாக்யமான திருமோகூரை யாஶ்ரயிக்க வாருங்கோள் என்கிறார்.

ஒ —அஞ்சாம்பாட்டில், அவன் எழுந்தருளி நின்றருளின திருமோகூரை ஆஶ்ரயிக்க வாருங்கோள் என்கிறார்.

[நம் சுடர் ஒளியென்று தொடங்கி] - ஜகத்துக்கு த்ரிவிதகாரணமும் தானேயாய் அப்ராக்ருதமான அழகையுடையவனுமாய் மஹாபலியாலே அபஹ்ருதமான அண்டோதரத்திலே மூன்றுலோகத்தையும் அளந்து கொண்டவனுடைய ஶ்லாக்யமான திருமோகூர் எட்டுத்திக்கும் ஈன்ற கரும்பொடு பெருஞ்செந்நெல் விளையும்படி பரிக்ரஹித்தகோயில்.

ப.—அநந்தரம், அஶேஷஜந ஸம்ஶ்லேஷ ஸ்வபாவனான த்ரிவிக்ரமன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரில் கோயிலை யநுபவித்து ப்ரீதராவோம், வாருங்கோள் என்கிறார்.

நம் - நமக்கு அநுபாவ்யமாய், சுடர் - நிரவயிகஔஜ்ஜ்வல்யத்தை யுடைத்தான, ஒளி - தேஜோமய திவ்யவிக்ரஹத்தையுடையனாய், ஒருதனிமுதல்வன் - ஜகத்துக்கு நிமித்தோபாதாந ஸஹகாரிரூபமான த்ரிவிதகாரணமும் தானேயாய், அண்டம் - ஸ்ருஷ்டமான அண்டத்துக்கு அகவாயிலுண்டான, மூவுலகு-ஜகத்த்ரயத்தையும், அளந்தவன்-அளந்துகொண்டவன், அணி-அழகிய, திருமோகூர்-திருமோகூரிலே, எண்திசையும்-பார்த்ததிக்குக்கள்தோறும், ஈன் - இனிய, கரும்பொடு - கரும்போடேகூட, பெருஞ்செந்நெல் - பெரியசெந்நெலானது, விளைய-விளையும்படியாக, கொண்ட - பரிக்ரஹித்த, கோயிலை-, இங்கு - இந்தபூமியிலே, வலஞ்செய்து - ப்ரதக்ஷிணம்பண்ணி, கூத்தாடுதும்-ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம்பண்ணுவோம்: தொண்டீர் - ஆசையுடைய நீங்கள், வம்மின் - வாருங்கோள் !

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், அவன் எழுந்தருளி நின்றருளின திருமோகூரை ஆஶ்ரயித்து அநுபவிக்க வாருங்கோள் ! என்கிறார்.

[தொண்டீர் வம்மின்] - பகவத்விஷயத்தில் சபலரானார் வாருங்கோள். [நம் சுடரொளி ஒருதனிமுதல்வன்] - நிரவயிகதேஜோரூபியாய் த்ரவிதகாரணமும் தானேயானவன். 'நம்' - என்று ப்ரமாணப்ரஸித்தியைச் சொல்லுதல்; தன்வடிவழகையும் ஜநகனான தன்னோட்டை ப்ராப்தியையும் நமக்கு அறிவித்தவன் என்னுதல். [அண்டம் மூவுலகளந்தவன் - அணிதிருமோகூர்] - அவன்தனக்கு ஆபரணமான தேசமென்னுதல்; ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான தேசமென்னுதல். [எண்திசையும் இத்யாதி] - எட்டுத்திக்கிலும் ஈன்ற கரும்போடே பெருஞ்செந்நெல் விளையும்படி பரிக்ரஹித்த கோயில். கரும்புக்கு நிழல் செய்தாற்போலே இருக்கும் செந்நெல்: "அவன் ஸந்நிதியிலே ஊரும், "சகாலஹலிநொவ்யக்ஷாஃ" என்கிறபடியேயாய்த்துஎன்கை. [வலஞ்செய்து] - ப்ரதக்ஷிணாதிகளைப்பண்ணி. [இங்கு ஆடுதும்கூத்தே]-பந்யம்இது, வடிவழகு அது: ஆனபின்பு, ஆடாதே இருக்கப்போமோ? அங்குப்போனால், "சஹஸ்ரஹஸ்ரஹஸ்ரஹ" என்று களிக்குமத்தை இங்கே களிப்போம்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு.அவன் எழுந்தருளிநின்ற திருமோகூரை யர்ஸ்ரயித்து அநுஹவிக்கவாருங்கோளென்கிறார்.

[தொண்டீர்வம்மின்] - ஹரவத்விஷயத்தில்சபலராயிருப்பார் வாருங்கோள். [நம்சுடரொளியோருதனிமுதல்வன்] - நிரவதிகதேஜோரூபியாய் த்ரிவிதகாரண்மும் தானேயானவன். 'நம்' என்று - ப்ரமாணப்ரஸித்தியைச் சொல்லுதல், தன்வடிவழகையும் ஜகதனுஜன தன்னோட்டைப்ராப்தியையும்நமக்கறிவித்தவனென்னுதல்.[அண்டம் மூவுலகளந்தவன்] - அண்டத்துக்குப் புறம்பேயிருக்கிறவன். மஹாவலியாலே யபஹ்ருதமான அண்டோதரத்தில் மூன்றுவகைப்பட்ட லோகங்களையும் அளந்துகொண்டவன். ஸ்ருஷ்டித்துவிடுகையன்றிக்கே, ஸ்ருஷ்டமானஜகத்தை ப்ரவேசர்அபஹரித்தால் எல்லாம் நடந்துகொண்டு ரக்ஷிக்குமவனென்கை.[அணிதிருமோகூர்]-அவன்தனக்குஆஹரணமான தேஹமென்னுதல், லம்ஸாரத்துக்குஆஹரணமான தேஹமென்னுதல். [எண்திசையும் இத்யாதி]-எட்டுத்திக்கிலுமுள்ள கரும்போடே பெருஞ்செந்நெல் விளையும்படி. [கோண்ட கோயில்] - திருவுள்ளத்தாலே பரிக்ரஹித்த கோயில். கரும்புக்கு நிழல்செய்தாற்போலேயிருக்கும் செந்நெல். அவன்ஸந்நிதியாலே ஊரும்"அகாலமரணமில்லாதிருக்கவேணும்" (அகால பலிநோவுருக்கூடாது) என்கிறபடியேயாய்த்து. [வலஞ்செய்து] - ப்ரதக்ஷிணஜனிதகளைப்பண்ணி. [இங்குஆடுதும்கூத்தே]-அங்குப்போனால் "அஹஹஹஹஹஹஹஹ" .(அஹமங்ஹமஹமங்ஹமஹமங்ஹம்) என்று களிக்குமத்தை இங்கே களிப்போம். (கு)

ஆறாம் பாட்டு.

OFFICE OF THE REGISTRAR OF 20 JUN 1930 MADRAS

கூத்தன்கோவலன் குதற்றுவல்லசுரர்கள்கூற்றம்
வத்துமங்கட்கும்அமரர்க்கும்முனிவர்க்கும்இன்பன்
வாய்த்ததண்பணைவளவயல்சூழ்திருமோகூர்
ஆத்தன்தாமரையடியன்றி மற்றிலம்அரணே.

அஞ்சாம்பாட்டு—தொண்டீர் இத்யாதி. "கொண்டகோயிலே வலஞ்செய்திங்காடுதும் கூத்தே" என்றதத்தைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அவன் இத்யாதி.

ஸுநதரனென்றும்காரணஹேதுனென்றும்ப்ரமாணப்ரவித்தனென்கை;"நீஹதோயதடியுஷா" "ஹதேவஹொதேடிமுகூவீசே"இத்யாதி. அண்டத்தில் மூவுலகு என்று விசேஷித்ததுக்குஹாவம் - அண்டத்துக்கு இத்யாதி. "அளந்த" என்றதால் ஹலிதம்-ஸ்ருஷ்டித்து இத்யாதி. ஸாமாந்யேந "அணி" என்றதுக்கு அர்த்தத்வயம் - அவன்தனக்கு இத்யாதிவாக்யத்வயம். பெருமைக்கு ஹாவம் - கரும்புக்கு இத்யாதி. இத்தால் ஹாவம்-அவன் ஸந்நியாலே இத்யாதி. "சகாலமரணமில்லாதிருக்கவேணுமாவிதியேஹவா: । ஹவஹுசோமெஹமவஹுயொயுஷ்மத்ஹிமஹுதஃ" இதி ப்ரதிப்ரயாணே பரத்வாஜம்ப்ரதி ராமஃ. (கூடை-கக) "இங்கு" என்றதுக்கு ஹாவம்-அங்குப்போனால் இத்யாதி. கூத்து - களிப்பின்கார்யமாகையாலே, காரணேகார்யோபசாரம். 'நம்சுடரொளி' என்று தொடங்கி,'மூவுலகளந்தவன் - எண்டிசையும்' என்று தொடங்கி, விளையும்படிகொண்ட கோயிலான - அணிதிருமோகூரை - வலஞ்செய்து, இங்கு - கூத்து - ஆடுதும்; தொண்டீர்வம்மின்' இத்யந்வயஃ. (கு)

ஆ.—(கூத்தன்) - கோபாலனாய், மநோஹாரி சேஷ்டிதங்களையுடையனாய், மிறுக்குச்செய்யும் வலியரான அஸுரர்க்கு ம்ருத்யுவாய், நித்யஸித்தர்க்கும் இன்றாஶ்ரயிக்கிறநமக்கும் ஒக்கவினியனாய், மிகவுமழகிதான நீர்நிலங்களையுடைய அளவிதான வயல் சூழ்ந்த திருமோகூரிலே பரமாப்தனாயெழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமானுடைய திருவடிகளல்லது வேறுநமக்கு அரணில்லையென்கிறார்.

ஒ.—ஆறாம்பாட்டில், திருமோகூரில் நின்றருளின பரமாப்ததமனானவனுடைய திருவடிகளல்லது வேறு நமக்கு அரண்இல்லை என்கிறார்.

[கூத்தன் என்றுதொடங்கி] - கோபாலனாய், மநோஹாரியான சேஷ்டிதங்களையுடையனாய், மிறுக்குச்செய்யும் வலியரான அஸுரர்க்கு ம்ருத்யுவாய், நித்யஸித்தர்க்கும் இன்று ஆஶ்ரயிக்கிற நமக்கும் ஒக்க இனியனானவன். [வாய்த்த தண்பணை வளவயல்சூழ் திருமோகூர்] - மிகவும் அழகிதான நீர்நிலங்களையுடைய அளவிதான வயல்சூழ்ந்த திருமோகூரிலே.

ப.—அநந்தரம், ஸ்ரோக்தாக்களுக்கு அநுஸ்வப்ரீதனாய் ஆப்தனான அவன் திருவடிகளொழிய வேறொன்றை ரக்ஷகமாகவுடையோமல்லோம் என்கிறார்.

கூத்தன் - வல்லாராடினாற்போலே உர்ஶநீயஸ்ரீயாய், கோவலன் - ரக்ஷ்யவர்க்கத்தைப் பின்சென்று ரக்ஷிக்குமவனாய், குதற்று - பீடகரான குதற்றுதலையுடையராய், வல் - ப்ரபலரான, அசுரர்கள்-கேஶிதேநுகப்ரப்ருதிகளான அஸுர ப்ரக்ருதிகளுக்கு, கூற்றம் - ம்ருத்யுவாய், எத்தும் - அநந்யப்ரயோஜநராயேத்துகிற, நங்கட்கும் — (அநபிமாநரான) நமக்கும், அமரர்க்கும் - நித்யாநுபவம்பண்ணுகிற அமரர்க்கும், முனிவர்க்கும்-, இன்பன்-ஆநந்தகனாய், வாய்த்த - ஸம்ருத்தமாய், தண் - குளிர்ந்த, பணை - நீர்நிலங்களாலும், வளவயல் - உர்ஶநீயமானவயலாலும், சூழ்-சூழப்பட்ட, திருமோகூர்- திருமோகூரிலே, ஆத்தன் - (ஆஶ்ரிதர்க்கு) விஶ்வஸித்துப்பற்றலாம்படி நிற்கிற ஆப்ததமனுடைய, தாமரை அடிஅன்றி - நிரதிஶயஸ்ரோக்யமான தாமரைபோன்ற திருவடிகளையொழிய, மற்றுஅரண்இலம் - வேறொருரக்ஷகமுடையோமல்லோம்.

இ.—ஆறாம்பாட்டில், திருமோகூரிலே நின்றருளின பரமாப்ததமன் திருவடிகளல்லது வேறு நமக்கு அரண்இல்லை என்கிறார்.

[கூத்தன்] - நடக்கப்புக்கால் வல்லாராடினாற்போலே இருக்கை. "வாதுபாதரிமஹதி"-வழித்துணையாய் அவன் முன்னேபோக பின்னே போமிடத்து நடையழகுதானே ப்ரயோஜநமாயிருக்கை. "ஆடல்பாடலவை மாறினர்தாமே" என்னக் கடவதிறே: இவன் திருக்குழல்வாய்வைத்தபோது அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் குழலோசையைக் கேட்டுப் பாட்டுத்தவிர்ந்தார்கள், இவன் நடைகண்டு ஆடல்தவிர்ந்தார்கள். [கோவலன்]- ஆஶ்ரயித்தாரை ரக்ஷிக்குமிடத்துத் தாழவந்து அவதரித்து ரக்ஷிக்குமவன். பிசாசத்துக்கு மோக்ஷப்ரஉனாய் வழிநடத்தினவனிறே. ஆஶ்ரிதர் சிறுமைபாராதவனிறே. [குதற்றுவல்லசுரர்கள் கூற்றம்] - மிறுக்கைப்பண்ணும் ப்ரபலரான அஸுரர்களுக்கு ம்ருத்யுவானவன். குதற்றுதல் - நெறிதவிர்தல். இன்று ஆஶ்ரயிக்கிற நமக்கும், "வைகுந்தத்தமரரும் முனிவரும்" என்கிற நித்யாஶ்ரிதர்க்கும் ஒக்க இனியனானவன். [வாய்த்த இத்யாதி] - அழகிதான நீர் நிலங்களும் அளவிதான வயலும் சூழ்ந்த திருமோகூரிலே நின்றருளின பரமபந்யு. தான் தனக்கில்லாத மரணஸமயத்திலே, "அஹம்

வ்ருஷாதிஷ்டகுமாயாமி'' என்னும் பரமாப்ததமன். தன்னை அஞ்சினபோது அவன்பக்கலிலே ந்யஸ்தஹரணும்படியான ஆப்ததமன். [தாமரை அடியன்றி] - அநாப்தனுகிலும் விடவொண்ணுதபடியாய்த்துத் திருவடிகளில்ஹோக்யதை. [மற்றிலம் அரணே]-வேறு சிலரை ரக்ஷகமாக உடையோமல்லோம். ஹோக்யதை இல்லையாகிலும் அநாப்தனுகிலும் புறம்பு புகலில்லை யென்கை.

ஈடு. — ஆறும்பாட்டு. திருமோகூரிலே நின்றருளின பரமாப்ததமன் திருவடிகளல்லது வேறு நமக்கு ரக்ஷையில்லையென்கிறார்.

[கூத்தன்] - நடக்கப்புக்கால் வல்லாராடினாற்போலேயிருக்கை. ''ஸுஹ்ருதோ வ்யயளராமஃ'' (அக்ரதஃப்ரயளராமஃ) என்கிறபடியே நடைச்சக்ரவத்துப்பிடிக்கலாயிருக்குமாய்த்து. அவன்முன்னேபோகப் பின்னே போகையாவது - கூத்துக்கண்டு போகையாய்த்து. ''ஆடல்பாடலவைமாறினர்தாமே'' என்னக்கடவதிறே - அவன்திருக்குழலே வாய்வைத்தபோது அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் குழலோசையைக்கேட்டுப் பாடத்தவிர்ந்தார்கள்; அவன் நடையழகைக்கண்டு ஆடத்தவிர்ந்தார்கள். [கோவலன்] - தன்னைத் தாழவிட்டு ஆஸ்ரிதரை ரக்ஷிக்குமவன். பிசாசத்துக்கு மோக்ஷப்ரதனுய் வழி நடத்தினவனிறே. [குதற்றுவல்லசுரர்கள் கூற்றம்] - மிறுக்குக்களைப்பண்ணுநிற்பராய், பெருமிடுக்கரான அஸுரர்களுக்கு ம்ருத்யுவாயுள்ளவன். [ஏத்துமித்யாதி] - இன்றுஆஸ்ரயிக்கிற நமக்கும், ''வைகுந்தத்தமரரும் முனிவரும்'' என்கிற நித்யாஸ்ரிதர்க்கும்ஒக்க இனியனுனவன். [வாய்த்தஇத்யாதி] - அழகிதான நீர்நிலங்களையும் அளவிதான வயலையுமுடைய திருமோகூரிலே நின்றருளின பரமஹந்ஸ. தான் தனக்கில்லாத மரணஸமயத்தில் ''அஹம்ஸ்மராமிமத்பக்தம்நயாமி'' (அஹம்ஸ்மராமிமத்பக்தம்நயாமி) என்னும் பரமாப்ததமன் தன்னை யஞ்சினபோது அவன்பக்கலிலே ந்யஸ்தஹரனுய் நிர்ஹரனும்படியான ஆப்ததமன். [தாமரையடியன்றி] - அநாப்தனுகிலும் விடவொண்ணுதாய்த்துத் திருவடிகளில் ஹோக்யதை. [மற்றிலம்அரணே]- வேறுசிலரை ரக்ஷகராகவுடையோமல்லோம். ஹோக்யதையில்லையாகிலும் விடவொண்ணுதபடி புறம்புபுகலில்லையென்கை. (சு)

ஆறும்பாட்டு.—கூத்தன் இத்யாதி. ''திருமோகூராத்தன் தாமரையடியன்றி மற்றிலமரண'' என்றதத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - திருமோகூரிலே இத்யாதி.

கூத்தாடுகிறவனேயன்றே கூத்தனென்பது? இவன் அப்படி கூத்தாடுகிறானே? என்ன - நடக்க இத்யாதி. அப்படியிருக்குமோவென்ன - ஸுஹ்ருதோ இத்யாதி. ''வ்யகஷெழுணயள'' என்ற பதத்திலே நோக்கு. ''ஸுஹ்ருதோவ்யயளராமஃவ்ஸீதாயெவ்ஸயெரா । வ்ருஷ்திவ்ஸயநவ்ஷ்ணிவுகூஷணைநஜமாமஹ'' இத்யாரண்யகாண்டே (கக-க). நடைச்சக்ரவத்திப்பிடிக்கலாம்படி-நடையழகுக்கு சக்ரவர்த்திவந்தானென்று மிருதுபிடிக்கலாம்படியென்றபடி. இத்தால் ஹலிதம் - அவன் முன்னே இத்யாதி. ''வல்லாராடினாற்போலேயிருக்கும்'' என்றதற்கு ப்ரமாணுந்தரம் - ஆட்டலி இத்யாதி. பெரியாழ்வார் திருமொழி. இதுக்கர்த்தம் - அவன் இத்யாதி. ''கோபாலன்'' என்றதற்கு ஹாவம் - தன்னை இத்யாதி. வழித்தனையாகப் பற்றுகிறவிடத்திலே க்ருஷ்ணப்ரஸங்கமேதக்கென்ன - பிசாசத்துக்கு இத்யாதி. பிசாசத்துக்கு - கண்டாகர்ணனுக்கு. குதற்று - குதறுதலையுடையராய். குதற்றல் குதறுதலாய், நெறிதவிர்தல்: அதாவது - உன்மார்க்கவர்த்தித்வம். தண் - குளிர்ந்த. வளவயல் - ஹர்ஷநீயமானவயல். இத்தால் ஹாவம் - தான்தனக்கு இத்யாதி. விவரணம் - தன்னையஞ்சின இத்யாதி. ''தாமரையடி'' என்றதற்கு ஹாவம் - அநாப்தனீ இத்யாதி. இத்தால் ஹலிதம் - ஹோக்யதை இத்யாதி. க்ரமேணைவ்யஃ. (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

மற்றிலம்அரண்வான்பெரும்பாழ்தனிமுதலாச்
சுற்றும்நீர்படைத்துஅதன்வழித்தோல்முனிமுதலா
முற்றுந்தேவரோடுலகுசெய்வான்திருமோகூர்
சுற்றிநாம்வலஞ்செய்ய நம்துயர்கெடும்கடிதே.

ஆ.—(மற்றிலம்அரண்.)-பெரியதாய் ஓப்பின்றிக்கேயிருக்கிற ப்ரக்ருதியைக் காரணமாகக்கொண்டு ஆவரணஜலத்தைப்படைத்து அவ்வழியாலே ப்ரஹ்மாமுதலான தேவர்களோடுகூடின எல்லாலோகங்களையும் உண்டாக்குகையாலே, நம்முடைய ரக்ஷணம் தனக்கு அவர்ஜநீயமாம்படியான எம்பெருமான் ஏழுந்தருளியிருக்கிற திருமோகூரைச்சுற்றி நாம் வலஞ்செய்ய, அப்போதே நம்முடைய ஸமஸ்தது:஖ங்களும் கெடும் என்கிறார்.

ஓ.—ஏழாம்பாட்டில், ஸர்வகாரணமாகையாலே நம்முடைய ரக்ஷணம் தனக்கு அவர்ஜநீயமாம்படியானவனுடைய திருமோகூரை ஆஸ்ரயிக்கவே நம்முடைய ஸமஸ்தது:஖ங்களும் அப்போதே கெடும் என்கிறார்.

[மற்றிலம் அரண்] - வேறுஅரணையுடையோமல்லோம். [வானென்று தொடங்கி] - பரிச்சேதிக்க வொண்ணாதபடி பெரியதாய் ஓப்பின்றிக்கேயிருக்கிற ப்ரக்ருதியைக் காரணமாகக்கொண்டு ஆவரணஜலத்தைப் படைத்து, அவ்வழியாலே ப்ரஹ்மா முதலான தேவர்களோடுகூடின எல்லாலோகத்தையும் உண்டாக்கினவனுடைய திருமோகூரை.

ப.—அநந்தரம், அகிலஜகத்ஸ்ருஷ்டாவான ஸர்வேச்வரன்வர்த்திக்கிற திருமோகூரைப்பற்றி அநுகூலவ்ருத்திகளைப்பண்ண, நம்முடையது:஖ம் சடக்கெனப் போம் என்கிறார்.

தனி - (“கஜாகேழி” என்கிறபடியேஉத்பத்திபாதகமில்லாத) வைலக்ஷண்யத்தையுடைத்தாய், (நாநாவித †கார்யங்களுக்குத் தான் ஏககாரணமாய்), வான் - (ஸமஸ்தகார்யங்களும் ஸ்வைகதேசத்திலேயாம்படி) நிரதிசயமஹத்தையையுடைத்தாய், பெரு - அபோஷகார்யத்தையும் உண்டாக்குகைக்கு யோக்யதையான, பாழ்முதலாய்ப்ரக்ருதிமுதலாகக்கொண்டு, சுற்றும் - எங்குமோக்க வ்யாப்தமான, நீர் - காரணஜலத்தை, படைத்து - ஸ்ருஷ்டித்து, அதன்வழி - அந்தவழியாலே, தொல் - (அண்டத்துள் வாயிலே ஸ்ருஜ்யஜகத்துக்கு முற்பாட்டனுகையாலே) பழையனாய், முனிமுதலா - ஸ்ருஷ்டிப்ரகார மநநசீலனான ப்ரஹ்மாமுதலாக, முற்றும் தேவரோடு - ஸமஸ்ததேவதைகளோடுகூடின, முற்றும்உலகு - ஸகலலோகங்களையும், செய்வான் - பண்ணுமவனுடைய, திருமோகூர் - திருமோகூரை, சுற்றி வலம் நாம் செய்ய - ப்ரதக்ஷிணம்முதலான அநுகூலவ்ருத்திகளை (ஜோமரூபேண) நாம் பண்ண, நம் - நம்முடைய, துயர் - தனிமையால்வந்த ரக்ஷகமுடையோமல்லோம்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், நம்முடைய ரக்ஷணம் தனக்கு அவர்ஜநீயமான உத்பாதகன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரை ஆஸ்ரயிக்கவே நம்முடைய து:஖ங்கள் அப்

† கைங்கர்யங்களுக்கு என்று காணப்படுகிற பாடம் பொருத்தமுள்ளதாகத் தோன்றவில்லை,

போதே போம் என்கிறார். [மற்றிலம் அரண்] - இவனையொழிய வேறுரக்ஷகரில்லை. [வான்பெரும்பாழ் தனிமுதலா] - கார்யஜாதமழிந்தாலும் அழியாமையாலே வலிதாய், அபரிச்சிந்நமாய், ஹேயமோக்ஷங்களை விலக்குவதாய், அத்விதீயமான மூலப்ரக்ருதி தொடக்கமாக. [சுற்றுநீர் படைத்து] - "சுவனவவஸஜூடெள" என்கிறபடியே, ஆவரணஜலத்தை ஸ்ருஷ்டித்து. [அதன்வழித்தொல் முனிமுதலா] - அவ்வழியாலே தேவாதிகளைப்பற்றப் பழையனுய் மநஸ்ஸீலனை சதுர்முகன் தொடக்கமாக. [முற்றும் தேவரோடு உலகுசெய்வான் திருமோகூர்] - எல்லா தேவஜாதியோடுங்கூட எல்லா லோகங்களையும் உண்டாக்குமவன் வர்த்திக்கிற திருமோகூர். [சுற்றி நாம் வலஞ் செய்ய] - நாம் சென்று விடாதே ப்ரதக்ஷிணஞ்செய்ய. [நம்துயர் கெடுப்கடிதே] - "வழித்துணையில்லை" என்று நாம்படுகிற துக்கங்கள் சடக்கெனப்போம். "சுயஹொ ஹயம்மதொஹவதி" என்னக்கடவதிறே. ஆனபின்பு, மற்றிலம் அரண்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. நம்முடையரக்ஷணம் தனக்குஅவர்ஜநீயமான உத்பாதகன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரை யாஸ்ரயிக்கவே, நம்முடையதுக்கங்கள் அப்போதேபோமென்கிறார்.

[மற்றிலம்அரண்] - வேறோர்அரணையுடையோமல்லோம். அவன்தான் ரக்ஷகனல்லனேவென்னில்; இதுவன்றே அவன்படியேன்கிறது, மேல். [வான் இத்யாதி] - இவ்வருகுண்டான கார்யவர்க்கமடங்கலும்அழிந்தவன்றும் தானழியாமையாலேவலிதாய், அபரிச்சிந்நமாய், ஹேயமோக்ஷங்களை விலக்குவதான அத்விதீயமான மூலப்ரக்ருதிதொடக்கமாக. [சுற்றுநீர்படைத்து] - "சுவனவவஸஜூடெள" (அபஏவஸஸர்ஜாதௌ) என்கிறபடியே ஆவரணஜலத்தை ஸ்ருஷ்டித்து. [அதன்வழித்தொல்முனிமுதலா] - அவ்வழியாலே, தேவாதிகளைப்பற்றப் பழையனுய் மநஸ்ஸீலனை சதுர்முகன்தொடக்கமாக. [முற்றுந்தேவரோடுலகுசெய்வான்திருமோகூர்] - எல்லா தேவஜாதியோடுங்கூட எல்லா லோகங்களையும் உண்டாக்குமவன் வர்த்திக்கிற திருமோகூர், [சுற்றிநாம்வலம்செய்ய] - நாம்சென்றுவிடாதே ப்ரதக்ஷிணஞ்செய்ய. [நம்துயர்கெடும்கடிதே] - "வழித்துணையில்லை" என்று நாம் படுகிறதுக்கம் சடக்கெனப்போம் "சுயஹொலயம்மதொஹவதி" (அதஸோபயம்கதோபவதி) என்னக்கடவதிறே; ஆனபின்பு, மற்றிலம்அரண்.(எ)

ஏழாம்பாட்டு.—மற்றிலம் இத்யாதி. உத்தரார்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்துவதாரிகை - நம்முடைய இத்யாதி.

"வான்" என்று - வலிதாய், நித்யமாயென்றபடி. அபரிச்சிந்நமாய் என்றது - "கூநஜ வ்யுநதவ்யாஜ்ஞ:" என்றதைப்பற்ற. நித்யமான மூலப்ரக்ருதியை ஸ்ருஷ்டிக்கையாவது - தமோக்ஷராவ்யக்தரூபேண பரிணமிப்பிக்கை. சுற்றுநீர் - ஆவரணஜலம். "சுவனவவஸஜூடெள தமோக்ஷராவ்யக்தரூபேண பரிணமிப்பிக்கை. சுற்றுநீர் - ஆவரணஜலம். "சுவனவவஸஜூடெள தேஹுதாவஸ்யாயுகவாஸ்ஜஸ | தஹுண்ஜஸவவெஜ்ஸேவஸவஹ ராஸுவஸவிவுஹி" இதி மநஸ்ம்ருதௌ (க-அ). அதன்வழி - அவ்வழியாலே. "அதன்வழி" என்று - ஊர்த்வஸ்ருஷ்டி, பஞ்சீகரணம், அண்டஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றைச் சொல்லுகிறது. தொன்மை - பழமை. "முற்றும்" என்றது - * தேவர்க்கும் * உலகுக்கும் விசேஷணம். சுற்றி - விடாதே. அவனேயாஸ்ரயித்தால் துக்கம் போமோவென்ன - அதஸோபயம் இத்யாதி. தைத்திரீயகே. யாதொருபோது ப்ரஹ்மயாநத்தை யடைகிறான், அநந்தரம் அபயங்கதனுவன் என்று ஸ்ருதிக்கர்த்தம். ப்ரதிஷ்டா - யாநம். 'வான்பெரும் பாழ்' என்றுதொடங்கி, 'உலகுசெய்வானுடைய திருமோகூரை நாம் - சுற்றி - வலஞ்செய்ய - கடிது - நந்துயர்கெடும்; ஆகையாலே, அரண் - மற்றிலம்' இத்யந்வயம். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

துயர்கெடும்கடி தடைந்துவந்து அடியவர்! தொழுமின்
உயர்கொள்சோலை ஒண்தடமணியொளிதிருமோகூர்
பெயர்களாயிரமுடைய வல்லரக்கர்புக்கழுந்தத்
தயரதன்பெற்ற மரதகமணித்தடத்தினையே.

ஆ.— (துயர்கெடும்) - பரமப்ராப்ய ஸுதனான அவனுக்குங்கூட ஸோக்யமான திருமோகூரே நமக்கு ப்ராப்யம்; ஆதலால், ப்ரதிகூலரெல்லாரும் துஃவஸாகர நிமக்ந நராம்படி தயரதன்பெற்ற ஸமஸ்தகல்யாணகுண விசிஷ்டமான மரதகமணித்தடத்தினைத் திருமோகூரிலே ஈண்டச்சென்று ஸுஜியுங்கோள் என்கிறார்.

ஒ.— எட்டாம்பாட்டில், திருமோகூரில் நின்றருளின ஆண்பிள்ளையான ஸாரதாத்மஜனை ஆஶ்ரயிக்க நம்முடைய துஃவங்களெல்லாம்போம் என்கிறார். [அடைந்து] - கிட்டி. [உயர் என்றுதொடங்கி] - உயர்ந்த சோலையாலும் அழகிய தடாகங்களாலும் அலங்க்ருதமான ஒளியையுடைய திருமோகூரிலே. [பெயர்கள் ஆயிரம் என்று மேலுக்கு] - ஶௌர்யவீர்யாதிகளுக்கு வாசகமான பல பெயர்களையுடைய வலியராக்ஷஸர்கள் புக்கழுந்தும்படி தயரதன்பெற்ற மரதகமணிபோலேயிருக்கிற தடாகத்தினை.

ப.— அநந்தரம், உங்களுடைய ஸகல க்லேஶமும் தீரும்படி ஶீலசீதளமான தசரதாத்மஜதடாகத்தைக் கிட்டி யநுஸவியுங்கோள் என்கிறார்.

உயர்கொள் - உயர்த்தியையுடைய, சோலை - சோலைகளையும், ஒண் - விலக்ஷணமான, தடம் - தடாகங்களையும், அணி - அலங்காரமாக வுடைத்தாய், ஒளி - அத்யுஜ்ஜ்வலமான, திருமோகூர் - திருமோகூரிலே, (ஜகத் வாஸகத்வத்தால்வந்த), ஆயிரம் - அஸங்க்யாதமான, பெயர்கள்உடைய - விருதுபேரையுடையராய், வல் - ப்ரவலரான, அரக்கர் - ராக்ஷஸர், (விஸீஷணப்ரப்ருதிகளைப்போலே துறையறிந் திழியாமையாலே), புக்கழுந்த - புக்கழுந்தும்படியாக, தயரதன்பெற்ற - தசரதன்பெற்ற, (விஷஹரமுமாய் ஆஸரணமுமான), மரதகமணி - மரகதமணிபோலே ஶ்யாமளமான நிறத்தையுடைய, தடத்தினை - தடாகத்தை, அடியவர் - * ஸுணைஜூஸ்யமுபாஸதரான நீங்கள், வந்து அடைந்து - வந்துகிட்டி, தொழுமின் - தொழுங்கோள். துயர்-உங்கள்அஸஹாயத்தாலே க்லேஶமானது, கடிது - சடக்கென, கெடும் - நசிக்கும். விஷஹரமுமாய் ஆஸரணமுமான மரதக த்ருஷ்டாந்தத்தாலே ப்ரதிகூல நிரஸநமும் அநுகூலர்க்கு ஆஶ்ரயமுமாம் என்று கருத்து.

இ.— எட்டாம்பாட்டில், திருமோகூரிலே நின்றருளின ஆண்பிள்ளையான ஸாரதாத்மஜனை ஆஶ்ரயிக்க நம்முடைய துஃவமெல்லாம்போம் என்கிறார்.

[துயர்கெடும்கடிது] - நாம் அபேக்ஷியாதிருக்க துஃவமானது சடக்கெனத்தானே போம். [அடைந்துவந்து] - வந்தடைந்து; வந்துகிட்டி. [அடியவர் தொழுமின்] - "வழித்துணையில்லை" என்று க்லேஶப்படுகிற நீங்கள் ஆஶ்ரயியுங்கோள். [உயர்

கொள் இத்யாதி] - உயர்ந்த சோலைகளாலும் அழகிய தடாகங்களாலும் அலங்க்ருதமான ஒளியையுடைய திருமோகூர். ஒளி - ஸமூஹாயஸோலை. சோலையைக் கண்டால் வடிவை ஸ்மரிக்கலாயிருக்கும், தடாகங்களைக்கண்டால் வடிவில் ப்ரமஹரதையை நினைக்கலாயிருக்கும். [பெயர்கள் ஆயிரமுடைய] - ஈச்வரனுக்கு ரக்ஷணத்தாலே ஆயிரம் திருநாமம் உண்டாயிருக்குமாபோலே, இவர்களும் வாயகத்வத்தாலே அநேகம் பெயரையுடையராயிருப்பர்கள். "யஜ்ஞஸூத்ரு, ப்ரஹ்மஸூத்ரு" என்றிறே பெயர்கள். [வல்லரக்கர் புக்கழுந்த] - பெருமிடுக்கரான அஸுரர்கள் புக்கழுந்தும்படி, சக்ரவர்த்திபெற்ற நீலமணிபோலேயிருக்கிற தடாகத்தினை - அடைந்துவந்து-அடியவர் தொழுமின். "வயிதரூஸரூவாவீவாரிவஸ்ஸவ்யூஹொஸூழி" என்கிறபடியே அநுகூலர்க்கு ரக்ஷகமாய், "காகுத்ஸ்ஹ்வாதாஸுரூவெவதநுவஸ்" என்கிறபடியே உகவாதார்க்கு நாஸகமாயிறேயிருப்பது. "ஸியாஹ்வம்வஸிநரூஜாதொமஹ்மொகாநநரூதிஸாநு" என்று பக்ஷியைப் போகவிட்டாரிறே.

ஈடு.—எட்டாம் பாட்டு. திருமோகூரிலே நின்றருளின ஆண்பிள்ளையான தசரதாத்மஜனை ஆஸ்ரயிக்க நம்முடைய துக்கமெல்லாம் போம் என்கிறார்.

[துயர்கெடும்கடிது] - நாம் அபேக்ஷியாதிருக்கத் தன்னடையே சடக்கெனப் போம் நம்முடைய துக்கங்கள். [அடைந்துவந்து] - வந்தடைந்து; வந்துகிட்டி. [அடியவர்தொழுமின்] - "வழித்துணையில்லை" என்று க்லேஸப்படுகிற நீங்கள் ஆஸ்ரயியுங்கோள். [உயர் இத்யாதி] - உயர்ந்தசோலைகளாலும் அழகிய தட்டாகங்களாலும் அலங்க்ருதமான ஒளியையுடைய திருமோகூர். †(ஒளி - ஸமூஹாயஸோலை.) சோலையைக்கண்டால் அவன் வடிவுக்கு ஸ்மாரகமாயிருக்கும், தடாகங்களைக்கண்டால் அவன்வடிவில் ப்ரமஹரதைக்கு ஸ்மாரகமாயிருக்கும். * வாசத்தடம்போல் வருவானிறே அவன்தான். [பெயர்களாயிரமுடைய]-ஈச்வரன் ரக்ஷித்துப் படைத்த பேயர்களோபாதி போருமாய்த்து இவர்கள் பரஹிம்ஸைபண்ணிப்படைத்த பேயர்; "யஜ்ஞஸூத்ரு, ப்ரஹ்மஸூத்ரு" என்றாற்போலேயிறே இவர்கள் பேயர். [வல்லரக்கர்புக்கழுந்த] - பெருமிடுக்கரான அஸுரர்கள் புக்கழுந்தும்படி. [தயரதன் இத்யாதி] - சக்ரவர்த்திபெற்ற நீலமணிபோலேயிருக்கிற தடத்தை - அடைந்துவந்து அடியவர் தொழுமின். "வயிதரூஸரூவாவீ வாரிவஸ்ஸவ்யூஹொஸூழி" (பதிதருமருவாபீ வாரிவத்ஸர்வபோக்யம்) என்கிறபடியே அநுகூலர்க்கு ரக்ஷகமாய், "காகுத்ஸ்ஹ்வாதாஸுரூவெவதநுவஸ்" (காகுத்ஸ்த்தபாதால

எட்டாம்பாட்டு.—துயர் இத்யாதி. "திருமோகூர் - தயரதன்பெற்ற மரதக மணித்தடத்தை - வந்தடிபவர்தொழுமின்: துயர்கெடும் கடிது" என்றவற்றைக்கடாகஸித்தவதாரிகை - திருமோகூரிலே இத்யாதி.

"கடிது - துயர்கெடும்" என்றதுக்கர்த்தம் - நாம் இத்யாதி. உயர்த்தியையுடைய சோலைகளாலும் அழகிய தடாகங்களாலும் அலங்க்ருதமாய் ஒளியையுடைத்தான திருமோகூரென்று ஸப்தார்த்தம். ஒளி - ஸமூஹாயஸோலை. "மரதகமணித்தடம்" என்றத்தைக் கடாகஸித்து, இதுசொன்னதுக்கு ஹாவம் - சோலையை இத்யாதிவாக்யத்வயம். அப்படியிருக்குமோவென்ன - வாசத்தடம் இத்யாதி. "தெவொநாஸிஹஹ்ஹவாநு" என்று - ஆயிரம்பேருள்ளதுஅவனுக்கன்றோவென்ன. ஈச்வரன் இத்யாதி. அந்தப்பேர்களேதென்ன - யஜ்ஞஸத்ரு இத்யாதி. இவனைத் தடாகமாக ரூபித்ததுக்கு ஹாவம் த்வேதா அருளிச்செய்கிறார் - பதிதரு இத்யாதி. "வம்ஹாரிணாராவவஸாம

---

† குண்டலிதம் ப்ரகஸிப்தம்.

முகேபதங்ஸ்3) என்கிறபடியே உகவாதார்க்கு நாசகமாயிறேயிருப்பது. ''உயாகூம்வஹ உஹுஜ்ஞாதோ மஹலொகாநநுத்தமாநு'' (மயாத்வம்ஸமநுஜ்ஞாதோ கச்சலோகா நநுத்தமாந்) என்று பகஷியையும் வழிநடத்துமவனிறே. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

மணித்தடத்தடிமலர்க்கண்கள் பவளச்செவ்வாய்
அணிக்கொள்நால்தடந்தோள்தெய்வம் அசுரரையென்னும்
துணிக்கும்வல்லரட்டன் உறைபோழில்திருமோகூர்
நணித்துநம்முடைநல்லரண் நாம்அடைந்தனமே.

ஆ.—(மணித்தடத்தடி.) - நிரவயிக ஸௌந்தர்யத்தையும் ப்ரதிகூலநிரஸந ஸாமர்த்த்யத்தையும் உடையனுயிருந்த எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருந்த, ஸர்வஸ்மாத் பரமப்ராப்யமான திருமோகூரை நாமும் புஜிக்கப் பெற்றோமேயென்று, தம்முடைய லாபத்தைப் பேசுகிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், நமக்கு அரணான திருமோகூரை நாம் ப்ராபிக்கப் பெற்றோமென்று ஸ்வலாபத்தைப்பேசுகிறார்.

[மணித்தடத்து என்றுதொடங்கி] - ப்ரமஹரமான திருவடிகளையும், மலர் போலேயிருக்கிற திருக்கண்களையும், பவளம்போலே சிவந்த வாயையுமுடையனுய், தனக்குத்தானே ஆபரணமாய்ப் பெரிய நாலுதிருத்தோள்களையுமுடைய தெய்வமாய், ப்ரதிகூலரை என்றும் மாய்க்கும் ஸ்வபாவனுய், மிகவும் மிடுக்கனானவன் நிரந்தரவாஸம் பண்ணுவதாய்ச்செய்த பொழிலையுடைய திருமோகூர் ப்ரத்யாஸந்நமாய்த்து.

ப.—அநந்தரம், விலக்ஷணாவயவ விசிஷ்டன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரை நமக்கு ரக்ஷகமாகக் கிட்டப்பெற்றோமென்று ப்ரீதராகிறார்.

மணித்தடத்து - தெளிந்த தடாகம்போலே (குளிர்ந்த), அடி - திருவடிகளையும், மலர் - விகஸிதமான தாமரைபோலே யிருக்கிற, கண்கள் - திருக்கண்களையும், பவளம்செவ்வாய்-பவளம்போலே சிவந்த திருவயரத்தையுமுடையனுய், அணிக்கொள்-* ஸர்வஜ்ஞஸர்வஸக்தியாதிகளாலே, நால் - நாலுவகைப்பட்ட, தடம் - பெரிய, தோள் - திருத்தோள்களையுடைய, தெய்வம் - திவ்யவிக்ரஹத்தையுடையனுய், (இவ்வழகுக்குப்

ரணவ்ருத்தாந்தஸ்ரவணாவஸரே ।யஸ்மிந்வயம்காலயிதவ்யாஸ்தஸ்மிந்வைதேஹிகாயுஷி'' இதி ப்ரஹஸ்தாதீந்ப்ரதி விபீஷணஃ. (ராம-யு-சர்-உ) வழித்தூணையாகப் பற்றுகிறவிடத்திலே சக்ரவர்த்தித்திருமகனைச் சொல்லுவானென்னென்ன-மயாத்வம்இத்யாதி. ''யாமதிஷ்டஜ்ஞஸீலோநாகாஹிதாதெஷ்வயாமதிஃ । கவாவாகிஷ்டநாம்பாவ யாவஹ்ருதி ஸ்ருதாயிநாடி (சுஅ-உகஃ) மயாகூம்வஸமநுஜ்ஞாதோ மஹலொகாநநுத்தமாநு'' இத்யாரண்யகாண்டே ராமஃ. 'உயர்கோள்சோலை' என்ற தொடங்கி, 'மணித்தடத்தினை - அடியவர் - வந்து - அடைந்து - தொழுமின்: கடிது - தியர்கெடும்' இத்யன்வயஃ.

(அ)

புறம்பு ரக்ஷகதேடவேண்டாதபடி), அசுரரை - ஆஸுரப்ரக்ருதிகளை, என்றும் - ஸர்வ காலமும், துணிக்கும் - சேதிக்கும், வல்அரட்டன் - பெருமிடுக்கனானவன், (ஆஶ்ரி தர்க்கு அச்சமறும்படி அதுஹார்யமாகைக்காக), உறை - நித்யவாஸம்பண்ணுமிடமாய், பொழில் - (ஹார்யமான) பொழிலையுடைய, திருமோகூர் — திருமோகூராகிற், நம் முடை - நம்முடைய, நல்அரண் - விலக்ஷணரக்ஷகமான தேசமானது, நணித்து - அத்யா ஸந்நமாய்த்து: நாம்-(துணைதேடித் தனிமைப்படுகிற) நாம், அடைந்தனம்- அணுகப்பெற் றோம். அரட்டன் - மிடுக்கன்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், நமக்கு அரணான திருமோகூரை நாம் ப்ராபிக்கப் பெற்றோமென்று ஸ்வலாபத்தைப்பேசுகிறார்.

[மணித்தடத்தடி] - தெளிந்ததொரு தடாகம்போலேயாய்த்துத் திருவடிக ளிருப்பது. ஸ்ரமஹரமான திருவடிகளென்கை. [மலர்க்கண்கள்] - அந்தத் தடாகம் பூத்தாற்போலேயாய்த்துத் திருக்கண்கள் இருப்பது. [பவளச்செவ்வாய்] - பவளம் போலே சிவந்த திருவதரத்தையுடையனும். [அணிக்கொள் இத்யாதி] - தனக்குத் தானே ஆபரணமாய்ப் பெரிய நாலுதிருத்தோள்களோயுமுடைய தெய்வம். அவன் வழித் துணையாம்போது ஸ்ரமஹரமான வடிவும் தன் உகப்புத்தோற்றின ஸ்மிதவீக்ஷணமு முடையனுய், ஒரு கல் மதிளுக்குள்ளே போமாபோலே அச்சங்கெடும்படியாய்த்துக் கொடுபோவது. [தெய்வம்] - விஜிதாஷேயாடேயாய்த்துக் கொடுபோவது. இவனுக்கு எங்கே என்ன தீங்குவருகிறது என்னும் அதிஶங்கையினாலே, ஆசிலேவைத்த கையும் தானுமாய்ப்போகை. [அசுரரை என்றும் துணிக்கும் வல்லரட்டன்]- அஸுரவர்க்கத்தை என்றும் †துணித்தொடுக்கும் பெருமிடுக்கன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற பொழிலையுடைய திருமோகூர். "ஸீம்ஹம்வர்த்திக்கும் முழைஞ்சு" என்னுமாபோலே. [நணித்து] - கிட் டிற்று. ப்ரத்யாஸந்நம். [நம்முடை நல்லரண்] - நமக்கு ரக்ஷகமான தேசத்தை. [நாம் அடைந்தனம்] - ரக்ஷகாபேக்ஷையுடைய நாம் கிட்டப்பெற்றோம்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. நமக்குஅரணான திருமோகூரை நாம் ப்ராபிக்கப் பெற்றோமென்று ஸ்வலாபத்தைப் பேசுகிறார்.

[மணித்தடத்தடி] - தெளிந்த தடாகம்போலேயாய்த்துத் திருவடிகளிருப்பது. ஸ்ரமஹரமான திருவடிகளென்கை. [மலர்க்கண்கள்] - அத்தடாகம் பூத்தாற்போலே யாய்த்துத் திருக்கண்கள் இருப்பது. [பவளச்செவ்வாய்] - ப்ரவாளம்போலே சிவந்த திரு வதரத்தையுடையனும், தனக்குத் தானே ஆபரணமாயிருக்கும் பெரிய நாலுதிருத்தோள் களோயுமுடைய தெய்வம். அவன் வழித்துணையாகப் போம்போது, ஸ்ரமஹரமான வடி வும் தன்னுகப்புத்தோற்றின ‡ஸ்மிதவீக்ஷணாதிகளோயும் உடையனும், ஒருகல் மதிளுக்

ஒன்பதாம்பாட்டு.—மணித்தடத்து இத்யாதி. "நம்முடை நல்லாண் நாமடைந்தனமே" என்றத்தைக் கடாக்ஷித் தவதாரிகை - நமக்கு இத்யாதி.

"மணி" என்கையாலே - கைம்மல்யம் சொல்லுகிறது. இத்தால்ஹாவம் - ஸ்ரமஹரமான இத்யாதி. * தடத்துக்கந்தரம் "மலர்" என்றதுக்குஹாவம் - அத்தடாகம் இத்யாதி. "அணிக் கொள் - தடம் - நால் - தோள்தெய்வம்" என்றன்வயிப்பது. வழித்துணைசொல்லுகிறவிடத்திலே திவ்யாவயவங்களைச் சொல்லுகிறதுக்குஹாவம் - அவன்வழித்துணையாக இத்யாதி. "அடி" என்று திருமேனிக்கும் உபலக்ஷணம். "தெய்வம்" என்றது - "ஶிவஸ்ரீ ஶாவிஜிதீஷா" இத்

---

† துணித்தடுக்கும் என்று காணப்படுகிறது. ‡ ஸ்மிதவீக்ஷணங்கள் என்றிருக்கலாம்.

குள்ளே போமாபோலே அச்சங்கெட்டுப் போம்படியாய்த்துத் தோள்நிழலிலே யோதுங்கி னிலிருக்கும்படி. விஜிஜீஷையோடேயாய்த்துப் போவது : "வழியிலே பெங்கே யென்ன ப்ரதிவந்யகம்வருகிறதோ?" என்று ஆசிலேவைத்த கையுந்தானுமாயாய்த்துப்போவது. [அசுரர்ர்யென்றும் துணிக்கும் வல்லரட்டன்] - அஸுரவர்க்கத்தை யென்றும் துணிக்கும் பெருமிடுக்கன். [உறைபோழில்திருமோகூர்] - நித்யவாலம்பண்ணுகிற பொழிலையுடைய திருமோகூர். "ஸிம்ஹம்வர்த்திக்கும் முழைஞ்சு" என்னுமாபோலே. [நணித்து] - கிட்டிற்று - ப்ரதயாஸந்நம். [நம்முடைநல்லரண்] - நமக்கு ரக்ஷகமான தேசத்தை. [நாம் அடைந்தனமே] - ரக்ஷகாபேக்ஷையுடைய நாம் கிட்டப் பெற்றோம். (கூ)

பத்தாம் பாட்டு.

நாமடைந்தநல்லரண்நமக்கென்றுநல்லமரர்
தீமைசெய்யும்வல்லசுரரை அஞ்சிச்சென்றடைந்தால்
காமருபங்கோண்டு எழுந்தளிப்பான்திருமோகூர்
நாமமேநின்றுஎண்ணுமின்ஏத்துமின்நமர்காள் !

ஆ—(நாமடைந்த.) - திருமோகூரே நமக்கெற்றைக்கும் ப்ராப்யமாக நாம் அடையப்பெறுவதே! என்று பின்னையும் ஸ்வலாபத்தைச் சொல்லி யதுபலித்து, ஆஸ்ரிதருடைய இச்சாநுகுணமான வடிவைக்கொண்டு அவர்களுடைய விரோதிகளை நிரஸித்து ரக்ஷித்தருளுமவன் எழுந்தருளியிருந்த திருமோகூரினுடைய திருநாமத்தையே சொல்லி அவ்வூரை யேத்துங்கோள் என்கிறார்.

ஓ.—பத்தாம்பாட்டில், ஸர்வரக்ஷகனாயிருக்கிறவன்எழுந்தருளியிருக்கிறதிருமோகூரை ஆதரித்துநினைத்துவத்துங்கோள், நமக்குவேண்டாதாக்களாயுள்ளார் என்கிறார்.

[நாமடைந்த என்று தொடங்கி] - நமக்கு நாம் பற்றின நல்லரண் என்று உபாயஜ்ஞரான அமரர், வாஸகரான அஸுரரை அஞ்சிச்சென்று ஆஸ்ரயித்தால் அவர்களுடைய ரக்ஷணத்துக்கு வேண்டும் வடிவைக்கொண்டு புறப்பட்டு ரக்ஷிக்குமவனுடைய திருமோகூரினுடைய.

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் அநிஷ்டவிக்ரஹ பரிக்ரஹம்பண்ணி ரக்ஷிக்குமவனுடைய திருமோகூரினுடைய திருநாமத்தை, நம்மோடு அந்வயமுடையார், அநுஸந்யித்து ஏத்துங்கோள் என்கிறார்.

'நமக்கு - நமக்கு அஸாதாரணமாக, நாம்அடைந்த - நாம்பற்றின, நல்லரண் - விலக்ஷணமானவரண்', என்று - என்றுகொண்டு, நல்அமரர் - நல்லதறியும் தேவர்களான வர்கள், தீமைசெய்யும் - பொல்லாங்கை ப்ரவர்த்திக்கக்கடவ, வல் - ப்ரபலரான, அசுரரை - அஸுரர்களைக்குறித்து, அஞ்சிச்சென்றடைந்தால் - அஞ்சிச்சென்றாஸ்ரயித்

யாதி யாதவித்தமான விஜிகீஷையைச் சொல்லுகிற தென்கிறார் - விஜிகீஷையோடே இத்யாதி. விவரணம் - வழியிலே இத்யாதி. ஆசிலே - ஆயுதப்பிடியிலே. "வல்" என்று - பெருமையாய், "அரட்டு" என்று - மிடுக்காய், பெருமிடுக்கனென்றபடி. "வல்லரட்டன்" இத்யாதிக்ரமம் - ஸிம்ஹம் இத்யாதி.

(கூ)

தால், காமரூபங்கொண்டு - அதுரூபமாய் அபீஷ்டமான வடிவைக்கொண்டு, எழுந்து - கிளர்ந்து, அளிப்பான் - ரக்ஷிக்குமவன், திருமோகூர் - திருமோகூரினுடைய, நாமமே - பேர்பட்டபுகழையே, நமர்காள் - நம்மோடு அதுவ்யமுடைய நீங்கள், நவின்று - பயின்று, எண்ணுமின் - நினையுங்கோள்; (அவ்வளவில் பர்யவஸியாதே), ஏத்துமின் - ப்ரீதிப்ரேரிதரா யேத்துங்கோள். காமரூபம் என்று - அம்ருதப்ரஸாதஸுலபையில் பெண் ணுரு யமுதூட்டினபடியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், ரக்ஷகனானவன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரை, நமக்கு வ்யாக்யானர் ஆதரித்து நினைத்து ஏத்துங்கோள் என்கிறார்.

[நாம் அடைந்த இத்யாதி] - நமக்கு நாம் ரக்ஷகமென்று அடைந்த நல்ல அரண் என்று, [நல்லமரர்] - தங்கள் ஆபத்துக்கு இவனே உபாயம் என்றிருக்கை யாலே 'நல்லமரர்' என்கிறார். இதிலே அஸுரர்களிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி. பர ஹிம்ஸையே யாத்ரையாயிருக்கிற அஸுரர்களுக்கு அஞ்சிவந்து ஶரணம்புக்கால். [காம ரூபங்கொண்டு இத்யாதி] - ரக்ஷணானுரூபமான வடிவைக்கொண்டு புறப்பட்டு ரக்ஷிக்கு மவன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரினுடைய. [காமரூபம்] - ''நாவ்யாயூதநாம் கூகூ வ்யிம்ஹவ்யாயூதநாம்தயா'' என்கிறபடியே. ஊரின்பேரை வாயாலே சொல்லி அத்தை அநுஸந்தித்து ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஏத்துங்கோள் நம்முடையவர்கள்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. ஸர்வரக்ஷகன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரை, நமக்கு வ்யாக்யானர், ஆதரித்து நினைத்தேத்துங்கோள் என்கிறார்.

[நாம் அடைந்தவித்யாதி] - ''நமக்கு ரக்ஷ்யாக நாம்கிட்டின நல்லரண்'' என்று அவர்கள் பாசுரமிருக்கும்படி. [நல்லமரர்] - தங்கள் ஆபத்துக்கு இவனே யுபாயமென் றிகையாலே 'நல்லமரர்' என்கிறார். அசுரர்களிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தியித்தனையுமிறே. [தீமைசெய்யும் இத்யாதி] - பரஹிம்ஸையேயாத்ரையாயிருக்கிற அஸுரர்களுக்குஅஞ்சி வந்து சரணம் புக்கால். [காமம் இத்யாதி] - ரக்ஷணானுரூபமான வடிவைக்கொண்டு புறப்பட்டு ரக்ஷிக்கிறவன் வர்த்திக்கிற திருமோகூர். [நாமமே நவின்று] - ஊரின்பேரை வாயாலேசொல்லி யநுஸந்தித்து, ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஏத்துங்கோள் நம்முடையவர்கள்.

பத்தாம்பாட்டு.—நாமடைந்த இத்யாதி. ''எழுந்தளிப்பான் திருமோகூர் நாமமேநவின் றெண்ணுமின் ஏத்துமினமர்காள்'' என்றவற்றைக் கடாக்ஷித் தவதாரிகை - ஸர்வரக்ஷகன் இத்யாதி. ''நமக்கு - நாமடைந்தநல்லரண்'' என்றதன்வயம், ரக்ஷ்யாகவென்றது - அத்யாஹார்யம். அவர்கள்என்றது - வக்ஷ்யமாணரான நல்லமாரை. ஈஸ்வராதிமாநிகளே ''நல்லமரர்'' என்பானென் னென்ன - தங்களாபத்து இத்யாதி. வலிதம் - அசுரர்களில் இத்யாதி. ''தீமைசெய்யும்'' என்று நிரூபகமாகச் சொல்லுகையாலே - பரஹிம்ஸையே யாத்ரையாய் என்றது. ''அசுரரை'' என்றது அசுரர்க்கென்றபடி. எழுந்து - புறப்பட்டு. நவின்று - வாயாலேசொல்லி. எண்ணுமின் - அநுஸந்தியுங்கோள். 'நல்லமரர் - நமக்கு ரக்ஷ்யாக - நாமடைந்தநல்லரண் - என்று' என்றுதொடங்கி, 'ஏத்துமின்நமர்காள்' இத்யந்தம். திருமோகூரினுடைய நாமமேயென்றபடி. (கo)

பதினோராம் பாட்டு.

ஏத்துமின் †நமர்காள்! என்றுதான் குடமாடு
கூத்தனைகுருகூர்ச்சட கோபன் ‡குற்றேவல்கள்
வாய்த்தஆயிரத்துள்இவை வண்திருமோகூர்க்கு
ஈத்தபத்திவைஏத்தவல்லார்க்குஇடர்கெடுமே.

ஆ.—(ஏத்துமின்.) - என்னுடைய திவ்யமான சேஷ்டிதங்களை யுகந்திருப்பார் எல்லாரும் வந்தேத்தி வாழுங்கோளென்று தான் குடமாடுகூத்தனைக் குருகூர்ச்சட கோபன் சொன்னவாயிரத்தில், திருமோகூரைச்சொன்ன இத்திருவாய்மொழியைக் கொண்டு அவ்வூரை யேத்துங்கோள் என்கிறார்.

ஓ.—நிமமத்தில், திருமோகூர்க்குக் கொடுத்த இத்திருவாய்மொழியை விரும்புவார்க்கு ஸகல ஈஷ்வங்களும் போமென்கிறார்.

[ஏத்துமின் என்று தொடங்கி] - தன்னுடைய திவ்யசேஷ்டிதங்களை உகந்திருப்பார் எல்லாரும்கண்டு வாழுங்கோளென்று தான் குடமாடுகையாகிற மநோஹாரி சேஷ்டிதங்களையுடையனனவனைக் குறித்து அந்தரங்கவ்ருத்திகளாய்க்கொண்டு நேர்ப்பட்ட ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக, ஹவத்ப்ராப்தி விரோயிநிவ்ருத்தியை யருளிச்செய்கிறார்.

நமர்காள் - நம்முடையவர்களெல்லாரும், ஏத்துமினென்று - (உங்களுகப்புத் தோற்றும்படி) ஏத்துங்கோளென்று, தான் குடமாடுகூத்தனை-தான்குடங்கொண்டாடின கூத்தனனவனைப்பற்ற, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வாருடைய, குற்றேவல்கள் - அந்தரங்கவ்ருத்திகளாய், இவை - (ஈஷ்வரனுக்குத் தகுதியாம்படியாக),வாய்த்த-, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துக்குள்ளே, வண்திருமோகூர்க்கு - விலக்ஷணமான திருமோகூர்க்கு, ஈத்தபத்திவை - ஸமாப்பிக்கப்பட்ட பத்து: (இவற்றை), ஏத்தவல்லார்க்கு- ப்ரீதிப்ரேரிதராய்க்கொண்டு சொல்லவல்லவர்களுக்கு, இடர்கெடும் - (ஸம்ஸாரவஸாநத்திலே வழித்துணை யில்லாத) துஷ்வம் தீரும்.

இ.—நிமமத்தில், திருமோகூர்க்குக் கொடுத்த இத்திருவாய்மொழியை அநுஸந்திக்கவல்லார்க்கு ஈஷ்வரநிவ்ருத்தி உண்டாம் என்கிறார்.

[ஏத்துமின்] - நம்சேஷ்டிதங்களை உகப்பார் எல்லாரும்கண்டு வாய்படைத்த ப்ரயோஜநம் பெறும்படி ஏத்துங்கோளென்று தானேசொல்லிக் குடக்கூத்தாடினவனை. [குருகூர்ச்சடகோபன் குற்றேவல்கள்] - ஆழ்வாருடைய அந்தரங்க வ்ருத்திகள். அவன் குடக்கூத்தை அநுஸந்திக்க இவர் வாசிகமான அடிமையிலே அதிகரித்தார். [வாய்த்த ஆயிரத்துள் இவை] - ஸர்வேஸ்வரனுக்கு நேர்பட்ட ஆயிரத்துக்குள்ளேயுள்ள இவை. [வண்திருமோகூர்க்கு ஈத்தபத்து] - விலக்ஷணமான திருமோகூர்க்குக்கொடுத்த பத்து. ‘‘ஈத்தஹாரீவவாயிஷு:’’ என்னுமாபோலே இப்பத்தின்நன்மையாலே இவை திரு

† ‘எமர்காள்’ என்னும் பாடம்.

‡ ‘குற்றேவல்’ என்பதும் பாடம்.

மோகூர்க்காயிருந்ததென்று கொடுத்தார். [இவை ஏத்தவல்லார்க்கு இடர்கெடுமே] - இப்பத்தை அஹீயலிக்கவல்லார்க்கு, ஸ்ரீராவஸாநத்திலே "வழித்துணையில்லை" என்று க்லேஸப்பட வேண்டாதபடி காளமேகம் வழித்துணையாம்.

ஈடு.—நிகமத்தில், பரமோதாரமான திருமோகூர்க்குக்கொடுத்த இத்திருவாய் மொழியை யப்யஸிக்கவல்லார்க்கு தூகநிவ்ருத்தியுண்டாம் என்கிறார்.

[ஏத்துமின்] - நம்சேஷ்டிதங்களே யுகப்பார் எல்லாரும் கண்டு வாய்படைத்த ப்ரயோஜநம் பெறும்படி யேத்துங்கோளென்று, தான்சொல்லி, அதுக்கு விஷயமாகத் தான் குடக்கூத்தாடினவனே. [குருகூர்ச்சடகோபன் குற்றேவல்கள்] - ஆழ்வாருடைய அந்தரங்க வ்ருத்திகள். அவன்குடக்கூத்தை யநுஸந்தித்து இவர் வாசிகமான அடிமையிலே யதிகரித்தார். [வாய்த்தவாயிரத்துள்ளிவை] - ஸர்வேச்வரனுக்கு நேர்பட்ட ஆயிரத்துக்குள்ளே வாய்த்தவையாய்த்து இவை. [வண்திருமோகூர்க்கு ஈத்தபத்து] - பரமோதாரமான திருமோகூர்க்குக் கொடுத்த பத்து. "ஸ்தஹாரீவவாயிபுவ:" (ரத்நஹாரீசபுரார்த்திவ:) என்னுமாபோலே, இத்திருவாய்மொழியில் இனிமையாலே திருமோகூர்க்காயிருந்தன வென்று கொடுத்தார். [இவையேத்தவல்லார்க்கு இடர்கெடும்] - இப்பத்தை யப்யஸிக்க வல்லார்க்கு, ஸ்ரீராவஸாநத்தில், "வழித்துணையில்லை" என்று க்லேஸப்படவேண்டாதபடி காளமேகம் வழித்துணையாம். (கக)

நிகமம் - ஏத்துமின் இத்யாதி. "வண்திருமோகூர்க்கீத்த பத்திவையேத்தவல்லார்க்கு இடர் கெடும்" என்றதைக்கடாகூத்தவதாரிகை - பரமோதாரமான இத்யாதி.

அதுக்கு - ஏத்துகைக்கு. அவன் "எமர்காள் - ஏத்துமின்" என்றதிவர்க்கு வலித்தென் இறே - அவன் குடக்கூத்தை இத்யாதி. "வாய்த்த" என்றது - ஆயிரத்துக்கும் பத்துக்கும் விசேஷணம். ஈத்த - கொடுத்த. ஆயிரத்திலும் இப்பத்தைக்கொடுப்பானென்னென்ன - ரத்நஹாரீ இத்யாதி. "மவாம்ஸ்தவஹவஹ்வை ணீயதாம்ஸ்வவாயி:" । ஸ்ததஹிஹவவஹ்வதஸ்தஹாரீ வவாயிபுவ:" இதி பாலகாண்டே வஸிஷ்ட்டம் ப்ரதி விஸ்வாமித்ர:(திருக). "இடர்கெடும்" என்றதால் வலிதம் - இப்பத்தை இத்யாதி. 'எமர்காள் - ஏத்துமின் - என்று தான் குடமாடி' இத்யாரப்யாக்வய:. (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்வங்கதி.--சூவ்ஹிவ்யஸ்தகவ்யி-நிவ்வயா சூஹிஸ்திவ்வதுநிவஹாயிவெக்ஷிணி: சூவ்ம்ஹிதஜ்ஹிஹிதவ்திவி-ஜாக்ஷ்ம் சோஹ்ரயீஸ்-ரவெரிணிஸ்ரயவ்ஹ:।

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.—தெவ்யாநாம்நாஸகவ்யா வ்யுதஸ்-லவிகாளஹாவா ஜயிவ்யா வ்தவ்யாயிஸ்ரயவ்யா ஹிரவயிகவ்ய ஜ்யாகி ரவ்யவ்ஸ்யவ்ஹாவாஸ்। லோகாநாம்ஸ்வ்ஹாவா உஸ்ரயவ்ஹ-தகா ஸ்ராஹி ஹாரிவ்ய-வெவ்ய ராகாரெவ்ஹ்ம் வ்ஹ்யாஜவ்ஹ்தந-ரவ்ஹிஸ்ரகிதநாவ்யாயி.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

தாளடைந்தோர்தங்கட்குத் தானேவழித்துணையாம்
காளமேகத்தைக் கதியாக்கி - மீளுதலாம்
ஏதமிலா விண்ணுலகில்ஏகமெவண்ணும்மாறனெனக்
கேதமூள தெல்லாம் கெடும்.

ஆழ்வார் திருவடிகளேஸரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளேஸரணம், பீயர்திருவடிகளே ஸரணம்.

இரண்டாந் திருவாய்மொழி—கெடுமிடர் ப்ரவேசங்கள்.

ஆ.—(கெடுமிடர்.) - இப்படி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடேகூடத் திருமோகூரில் எம்பெருமானையநுபவித்து, திருவநந்தபுரத்திலேயும் அவனை இவர்களோடேகூட அநுபவிக்கைக்காக,—

ஒ.—இரண்டாம் திருவாய்மொழியில், கீழில் திருவாய்மொழியிலே தமக்கு வழிகொடுபோகைக்கு நல்லதுணையைப் பெற்ற ஆழ்வார், "தமக்கு ப்ராப்யதேசம் ஏதோ?" என்று ஆராய்ந்து, ஸாம்ஸாரிக ஸகலதுஃபங்களுமின்றிக்கே நிரதிசய போக்யமாய், நித்யஸூரிகளுக்குங்கூட ஸ்ப்ருஹணீயமாய், தமக்கு எல்லா அடிமையும் செய்கைக்கு யோக்யமாயிருந்துள்ள திருவனந்தபுரத்தை ப்ராப்யதேசமாக அத்யவஸித்து, அங்கேபோய் ஸர்வசேஷவ்ருத்தியும் பண்ணவேணுமென்று அநுகூலஜநங்களோடேகூடப் போகையிலே உத்யோகிக்கிறார்.

ப.—இரண்டாந் திருவாய்மொழியில், கீழேவழித்துணையாகக் காளமேஹத்தை ஆச்ரயித்த இவ்வாழ்வாரை ப்ராப்யதேசத்தேறக் கொண்டுபோக உத்யோகித்த ஸர்வேச்வரன், "தேசத்தினுடைய ப்ராப்யத்வத்தையும் தன்னுடைய கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியையும் இந்தவிபூதியிலே ப்ரகாசிப்பித்து இவர் உகப்பை விளைப்பித்துக்கொண்டுபோவோம்" என்று திருவுள்ளம்பற்றி, நிரதிசயபோக்யமான திருவனந்தபுரத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியைக்காட்டக் கண்டு ஸந்துஷ்டராய்; அவனுடைய ஆச்ரித ஸம்ச்லேஷஸ்வபாவத்தையும், ஆச்சர்யாவஹமான அந்வயத்தையும், அசேஷஜகத்ரக்ஷகத்வத்தையும், அநவதிக வாத்ஸல்யத்தையும், அநுபஹிதசேஷித்வத்தையும், ஸர்வதேவநிர்வாஹகத்வத்தையும், ஸகலஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதியோகத்தையும், பரமப்ராப்யத்வத்தையும், கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தித்வத்தையும், ஆராதநவைலக்ஷண்யா பாதகத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம்பூதனான ஸர்வேச்வரன் வர்த்திக்கிற திருவனந்தபுரந்தன்னையே ப்ராப்யமாகஅறுதியிட்டு, இங்கே தம்முடைய ஸகலக்லேசமும் தீரும்படி அவனுடைய போக்யமான திருநாமங்களைக் கீர்த்தித்தும், பஹுமுபமான கைங்கர்யங்களைப் பண்ணியும், அநுகூலஜநங்களோடே அநுபவிக்கப்பார்க்கிறார்.

இ.—இரண்டாந் திருவாய்மொழியில், கீழில் திருவாய்மொழியிலே தமக்கு வழிகொடுபோகைக்குத் துணைபெற்ற ஆழ்வார், "தமக்கு ப்ராப்ய தேசம்ஏதோ?" என்று ஆராய்ந்து, "திருவனந்தபுரமேப்ராப்யம்" என்று அறுதியிட்டாராய், ஸர்வேச்வரன் தான் வந்து விரும்பி வர்த்திக்கும்படியான போக்யதையாலும், அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலே ஸாம்ஸாரிக துரிதம் தட்டாமையாலும், நித்யஸூரிகளும் இங்கேவருகையாலே அடியார்கள் குழாங்களும் இங்கே உண்டாய் அத்திரளிலே சென்று புகலாம்படியிருக்கையாலும், அவ்வருகே போக்குண்டானால் அவர்களோடே போகலாயிருக்கையாலும், வழிபோமிடத்தில் "ஹாத்ரூநுகூஹீதஃ" என்னும்படியாலே ஆதிவாஹிகரில் தலைவனாய்த் தன்பேறாகக் கொண்டுபோவான் ஒருவனாகையா

லும், அங்குப்போனால் பெறக்கடவ அடிமையை "கடைத்தலை சீய்க்கப்பெற்றால் கடு வினை களையலாம்" என்று இங்கே பெறலாயிருக்கையாலும் திருவனந்தபுரமே ப்ராப்ய மென்று அறுதியிட்டு, அங்கேபோய்ப் புகுகைக்கு அநுகூலஜனங்களோடே கூடப் போகைக்கு உத்யோகிக்கிறார். உகந்தருளின நிலங்களிற்காட்டில் திருவனந்தபுரத்தை ப்ராப்யமென்கைக்கு அடி, "கடைத்தலை சீய்க்கப்பெற்றால்" என்று அடிமைசெய்யலா யிருக்கையாலும், "அமரர்கோனர்ச்சிக்கின்று அங்ககப்பணி செய்வர் விண்ணோர்" என்று நித்யஸூரிகளும் இங்கே வருகையாலும்: இவர் ஒன்றை ஆதரித்தால் அதுக்குத் தக்க பாசுரமிட்டுச் சொல்லுமித்தனையிறே.

ஈடு.—"'ஒருநற்சுற்றம்' என்கிறதிருமொழியிலே பலதிருப்பதிகளையும் அரு ளிச்செய்த இதுக்குக் கருத்தென்?" என்று சீயர் பட்டரைக்கேட்க, "பிறந்தகத்தில்நின் றும் புக்ககத்துக்குப்போம் பெண்பிள்ளைகள் வந்துக்களிருந்தவிடமெங்கும் கண்டு வின வப்போமாபோலே, ப்ராப்யபூமியணித்தானவாறே திருப்பதிகள்தோறும் புகுகிறார்" என்ற ருளிச்செய்தார். இவரும் அப்படியே திருப்புளிங்குடியிலேபுகுவது, திருக்காட்கரையிலே புகுவது, திருமூழிக்களத்திலேபுகுவது, திருநாவாயிலேபுகுவது, திருக்கண்ணபுரத்திலேபுகு வது, திருமோகூரிலேபுகுவது, திருவனந்தபுரத்திலே பகுவதாகிறார். ப்ராப்யபூமியேறப் போவதாக ஒருப்பட்டு, நடுவுண்டான ப்ரதிபந்தகங்களைப்போக்கி வழிகொடுபோய்விடு கைக்குக் காளமேஸத்தைத் துணையாகப்பற்றினாராய் நின்றது - கீழ்; "அவ்வளவுதான் நமக்குப்போகவேணுமோ, இங்கே (நமக்கு) திருவனந்தபுரம் ப்ராப்யமாகவுண்டாயிருக்க?" என்று திருவனந்தபுரத்தை ப்ராப்யமாக அத்யவஸித்து; அத்தேசமாகிற இதுதான், வாசமே கமழுஞ்சோலை வயலணியனந்தபுர மாகையாலே, அவன்தனக்குவிரும்பி வர்த்திக்கவேண் டும்படி நிரதிசயபோக்யமுமாய், அவன்வந்து வர்த்திக்கையாலே ஸம்ஸாரதுரிதமும் தட் டாதவிடமுமாய், இச்சரீரஸம்பந்தமற்று அவ்வருகுபோனால் செய்யுமடிமையை ருசி பிறந்தபோதே இங்கேசெய்யலாம்படியுமாய், இனித்தான் 'அமரர்கோனர்ச்சிக்கின்றங்ககப் பணிசெய்வர்விண்ணோர்" என்கிறபடியே நித்யஸூரிகளும் வந்தடிமைசெய்கிற தேச மாகையாலே "அடியார்கள்குழாங்களை - உடன்கூடுவதென்றுகொலோ?" என்று ஆசைப் பட்டபடியே அவர்களோடேகூடவுமாய், அவ்வருகுபோக வேண்டிற்றாகிலும் "பெரி யோரை யொருகாலும்பிரிகிலேன்" என்கிறபடியே அவர்களோடேபோகவுமாயிருக்குமிறே. உகந்தருளின நிலங்களில் நிலைதான் - முதலிலே ஹாவத்விஷயத்தில் ருசியைப்பிறப்பிக் கைக்கு உடலுமாய், ருசிபிறந்தால் "யெயமாசாம்பூவத்யந்தே" (யேயதாமாம்ப்ரபத் யந்தே) என்கிறபடியே ஸௌலப்யத்துக்கு எல்லைநிலமுமாகையாலே உபாய ஹாவமும் பூர்ணமாய், ப்ராப்யபூமியில் கொடுபோமிடத்தில், ஆதிவாஹிககணத்தில் ப்ரயாநனான

கெடுமிடர் ப்ரவேசே; * பண்டைநாள் தொடங்கிப் பலகாலும் திருப்பதிகளை யருளிச் செய்வானென்னென்ன - ஒருநற்சுற்றம் இத்யாதி. கீழோடுஇத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்கதி ப்ராப் யபூமி இத்யாதி. "சுரும்பலற்றும்" இத்யாதியைப்பற்ற - ப்ராப்யமாகவுண்டாயிருக்க என்றது. ப்ராப்யமாக அத்யவஸிக்கைக்கடியேதென்ன, பலஹேதுக்களாலே அது ப்ராப்யமாம் ப்ரகாரத்தை உர்ஸிப்பிக்கிறார் - அத்தேசமாகிற இத்யாதி. "நேசஞ்செய்து" என்றத்தைப்பற்ற - அவன்றனக்கு விரும்பி இத்யாதி. "திருநோய்வினைகளெல்லாம்" என்றத்தைப்பற்ற - ஸம்ஸாரதுரிதம் இத் யாதி. "கடைத்தலைசீய்க்கப்பெற்றால்" இத்யாதியைப்பற்ற - இச்சரீரஸம்பந்தம் இத்யாதி. உக்தாகாரங்களெல்லாம் இங்குக்கூடுமோவென்ன - உகந்தருளின இத்யாதி. 'உடலாயிருக்குமிறே'

தானே "ஹரஷ்யாந்மஹீதஃ" (ஹார்த்தாநுக்ருஹீதஃ) என்கிறபடியே வழியில் ப்ரதிவந்யகங்களைப்போக்கிக் கொடுபோகைக்கும் முற்பாடனுகைக்கும் உடலாய், ஸம்ஸாரவந்யமற்று அவ்வருகேபோனுல் செய்யும்அடிமையை விரோதிகிடக்கச்செய்தே காதாசித்கமாகச்செய்கைக்கும் உடலாயிருக்குமிறே. ஆக, "ருசியைப்பிறப்பிக்கைக்கும் உடலாய், ருசிபிறந்தபோதே யுபாயமாகைக்கும் உடலாய், ஜ்ஞாநஹக்திவர்த்தகங்களுமாய், விரோதியும் கிடக்கச்செய்தே யடிமைசெய்கைக்கும் உடலாயிருக்கையாலே, திருவனந்த புரமே பரமப்ராப்யம்" என்றறுதியிட்டு, நம்மோடு ஸம்வந்யமுடைய அஜகூலஜநங்க ளடங்க அங்கேபோய்த் திரளுங்கோளென்கிறார். இதுதான் அல்லாததிருப்பதிகளுக்கும் ஒவ்வாதோ? "யாவரும் வந்துவணங்கும்போழில் திருவாறன்விளையதனே மேவிவலஞ் செய்து கைதொழக்கூடுங்கொலென்னு மென்சிந்தனையே" என்று இத்யாதிகளுமுண்டே யென்னில்? - எல்லாவற்றுக்கும் எல்லாமுண்டாயிருந்தாலும் ஓரோவிடங்களிலே ஓரநுஸந் யாநவிசேஷங்களோடினுல் அதுக்குச்சேர வார்த்தைசொல்லு மித்தனையிறே.

முதற் பாட்டு.

கெடுமிடராயவெல்லாம் கேசவாவென்னநாளும்
கொடுவினைசெய்யுங்கூற்றின்தமர்களுங்குறுககில்லார்
விடமுடையரவில் பள்ளிவிரும்பினுன்சுரும்பலற்றும்
தடமுடைவயல் அனந்தபுரநகர்புகுதும்இன்றே.

ஆ—திருவனந்தபுரத்திலே போய்ப்புகுகைக்கு ப்ரதிவந்யகம்போகைக்கு கேசவாவென்று திருநாமத்தைச் சொல்லிக்கொண்டுபோய்ப் புகுவோம்; வாருங்கோள் என்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், ப்ராப்யமான திருவநந்தபுரத்துக்குப் போகைக்குப் ப்ரதிவந்யக கர்மங்களெல்லாம் போம்: நமக்கு இனிதாக "கேசவா" என்னும் இத்திரு

ஆகையாலே கூடுமென்றபடி. உத்தத்தைச் சேர்த்துக்கொண்டு பரமப்ராப்தத்தை விமர்சிக்கிறார். ஆக இத்யாதி. 'ஜ்ஞாநஹக்தி வர்த்தகங்களுமாய்' என்றவிடத்திலே - "வம்ஹுமாநஹேதுஸ்வபாவாத்மகஜ்ஞாநவிஸேஷணம் । கேவலாயஜ்ஞகேவலாயகிமுதாஸீநாயஜ்ஞாய । கேவலதாஸ்யகைங்கர்யரூபாயாஹிகவம்யபரஜ்ஞே" என்றதநுஸந்தேயம். "நடமினேநமர்க ளுள்ளீர்" என்றத்தைப்பற்ற-நம்மோடு ஸம்வந்யம் இத்யாதி. அதுக்குச்சேர வார்த்தைசொல்லு மித்தனை என்றது - இருந்தபடிக்கீடாக வ்யவர்த்யாநம் பண்ணவேணுமேயென்றபடி. பெரியோரை யொருகாலும் பிரிகிலேன் என்றது - திருமொழி. * கண்சோர வெங்குருதியிலே, "தோளும்" இத்யாதி. "யெயஸாமாவயஷ்யந்தெகாம்ஸயெவஹராமிவஹ்ய । ஜ்ஞவத்தூநவதூ தெஜெநஷ்யாஃவாயுவவுஸஃ" இதி ஸ்ரீகீதாயாம் (ஸ - கக). ஹார்த்தாநுக்ருஹீத இதி. "தஜொகொஹ்யவநம்தகாஸிதவாரோ விஷ்ணாவாஸ்யூதத்வெஷமதூநஷ்யதியொமாஷ்வஹரிதூநஹ்ருஹீதஸ்ருதாயிகயா" இதி உத்தரமீமாம்ஸாயாம் சதுர்த்தாத்யாயஸ்ய த்விதீயபாதே.

நாமத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு அங்கே போய்ப் புகுருவோம் வாருங்கோள் என்று, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அழைக்கிறார்.

[கேசவன்] — கேஶிஹந்தா. [நாளும் கொடுவினைசெய்யும் கூற்றின்தமர்களும் குறுககில்லார்] - என்றும் கொடிய ப்ரவ்ருத்திகளைப்பண்ணி நலியக்கட்வ யமபடரும் கிட்டமாட்டார். [விடமுடையரவு என்றுமேலுக்கு] - "படர்கொள் பாம்பணைப்பள்ளிகொள்வான்" என்று ஆசைப்பட்டாற்போலே ப்ரதிகூலர்க்கு வந்து அணுகவொண்ணாதபடி விஷத்தையுடைய திருவநந்தாழ்வான்மேலே ஆதரித்துக் கண்வளர்ந்தருளுகிறவனதாய், "ப்ராப்யதேஶம்" என்று தெரியும்படி மயூபாநமத்தமான வண்டுகளாலே அலற்றவும்பட்டுத் தாபத்ரயத்தைப் போக்கவல்ல பொய்கைகளோடு கூடின வயலாலே அணைத்திருந்துள்ள திருவநந்தபுரத்திலே இச்சை பிறந்த இன்றே போய்ப்புகுவோம்.

ப.—முதற்பாட்டில், அயஸ்வக்லேஶம் தீரும்படி பாத்ரேயமான அவனுடைய ஸோக்யநாமங்களைக் கீர்த்தித்துக்கொண்டு ஆஶ்ரிதஸம்ஶ்லேஷ ஸ்வபாவனானவனுடைய திருவனந்தபுரத்தைக் கிட்டுங்கோள் என்று, ஸ்வஜநமான ஸாமவதர்களைக்குறித்து, அருளிச்செய்கிறார்.

"வைகுண்ட நாமஶ்ரவணமஶேஷாவவிநாஶநம்" என்கிறபடியே, ப்ரஶஸ்தகேஶனான க்ருஷ்ணனுடைய, கேசவாஎன்ன - கேசவநாமத்தைச் சொல்லவே, (ஸோக்யமான பாலைக்குடிக்கவே பித்தம் தன்னடையே நசிக்குமோபாதி), இடர்ஆயஎல்லாம் - ஸகலஹுஃவங்களும், கெடும் - (புக்கவிடம் தெரியாதபடி) கெட்டுப்போம்; நாளும் - நிரந்தரமாக, (பாபாநுரூபமாக), கொடு வினை - க்ரூரயாதநைகளை, செய்யும் - செய்யாநிற்கிற, கூற்றின்தமர்களும் — யமபடரானவர்கள், ("ஐதீரயஸ்வி" என்று கமலநயநநாமோச்சாரணத்தாலே, "த்ருஜஸ்டடிஶ்ரதரெண" என்கிறபடியே* கோலாடி குறுகப்பெறாதே, "கள்ளர்போல்" என்னும்படியே), குறுககில்லார் - ஓடிப்போவர்கள்; (ஆனபின்பு), (விரோதிவர்க்கம் அணுகாதபடி), விடம்உடை - விஷௌல்பண்யத்தையுடைய, அரவில் - திருவரவணையிலே, பள்ளிவிரும்பினான் - ஆஸ்ரிதஸம்ஶ்லேஷ ப்ரீதிதோன்றும்படி விரும்பிக் கண்வளர்ந்தருளுகிறவனுடையதாய், (குணாநுபவப்ரீதரான முக்தர் ஸாமஶாநம்பண்ணுமாபோலே), சுரும்பு - மயூபாநமத்தமான வண்டுகள், அலற்றும் - அக்ரமமாக (அலற்றும்படியான), தடம் - பூந்தடங்களை, உடை - உடைத்தான, வயல் - வயல்களையுடைய, அனந்தபுரநகர் - திருவனந்தபுரத்தை, இன்றே - (காலவிளம்பம் பிறவாதபடி) இன்றே, புகுதும் - கிட்டுங்கோள்.

இ.—முதற்பாட்டில், ப்ரீதியாலே திருநாமத்தைச்சொல்லி, திருவநந்தபுரத்துக்குப் போவார்க்கு ப்ரதிபந்யகங்களெல்லாம் கெடும்: அங்கேபோய்ப் புக வாருங்கோள் என்று அநுகூலரை அழைக்கிறார்.

[கெடும் இடராயவெல்லாம்] - இடர் என்று பேர்பெற்றவை யடங்கப்போம். "பாவெஶுரஶுணிஶுரணி" என்று பாபாநுரூபமாக ப்ராயஶ்சித்தம் ஸேதித்திருக்கும்; திருநாமத்துக்கு அங்ஙன் ஒருநியதி இல்லை. "மெரூமஹாமஹாதோஷ - நஶ்யதி" என்கிறபடியே ஸகலபாபங்களும் போம். திருநாமங்கள்தான் பல வேணுமோ? என்னில்,—[கேசவாவென்ன] - ஒருவிரோதியைப் போக்கினபடியைச்சொல்ல விரோதி

வர்க்கமாகப் போமென்னுதல், ப்ரஸ்தகேஸனென்றல், "கெஸவ: கெஸநாஸநா:" என்கிறபடியே ஸாம்ஸாரிக ஊரிதங்களெல்லாம் போமென்னுதல். "வாவெஸநாஸநீ:" என்னக்கடவதிறே. [என்ன] - அர்த்தாநுஸந்தாநம் வேண்டா: உக்திமாத்ரமே அமையும் பாபஸிமோசனத்துக்கு, என்கிறது. [நாளும் இத்யாதி] - நாள்தோறும் க்ரூரமான வ்ருத்தியைப்பண்ணும் யமதூதரும் கிட்டமாட்டார். "ஹ்ருஷீ" இத்யாதி, "தஸ்யஜுஷ்டமாஹரே" இத்யாதி. [இல்லார்] - ஸக்தரல்லர். எரிகிறகொருப்பிலே ஏறச் சக்தருண்டோ? [விடமுடை இத்யாதி] - இனிமேல் ப்ராப்யத்தைச்சொல்லுகிறது. [விடமுடை] - விரோயிவர்க்கத்துக்குக் கிட்டவொண்ணாதபடியிருக்கை. [அரவு] - ஜாதிப்ரயுக்தமான மென்மை குளிர்த்தி காற்றங்களை யுடைத்தாயிருக்கை. [பள்ளிகிரும்பினன்] - பர்யங்கவித்யைபிற் சொல்லுகிறபடியேயாய்த்து அங்குக் கண்வளருவது. "வாஸெநாயுராஸொஹதி" என்னலாம்படி யாய்த்திருப்பது. [சுரும் பலற்றும்] - "வநதூராஸாயஸாஹே" என்று முக்தர்களித்து வர்த்திக்குமாபோலேயாய்த்து, அவ்வூரில் திர்யக்குகளும் வர்த்திக்கிறபடி. [தடமுடை வயல்] - ஸம்ஸாரிகமான தாபத்தைப் போக்கும் விரஜாநதிகளைப்போலே ஸ்ரமஹரமாயாய்த்துத் தடாகங்களிருப்பது. [அனந்தபுரநகர்] - கலங்காப் பெருநகரம் போலன்றியே, இவ்வுடம்பேபோலே அநுபவிக்கலாம் தேஸம். [புகுதும் இன்றே] - "க்ரமத்தே புகுகிறேம்" என்று ஆறியிருக்குமதன்று; இச்சைபிறந்த இன்றேபோய்ப் புக வாருங்கோள்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. ப்ரீதியாலே திருநாமத்தைச்சொல்ல, திருவனந்தபுரத்துக்குப் போகைக்கு விரோதியானவையெல்லாம்போம்; அங்கே புகவாருங்கோள் என்று அநுகூல்யமழைக்கிறார்.

[கெடுமிடராயவெல்லாம்] - இடரென்று பேர்பேற்றவையெல்லாம் கெடும். ப்ரஹ்மஹத்யைக்கு ப்ராயஸ்சித்தமாக த்வாதஸவார்ஷிகம் சரித்தால் மற்றொருபாபத்துக்கு மற்றொருப்ராயஸ்சித்தம்பண்ணவேண்டியிருக்குமிறே; இங்கு அதுவேண்டா; "வாவெஸநாஸநீ:" (பாபேந்தநாக்நி:) என்கிறபடியே. ப்ராயஸ்சித்தமும் பலவாயிருக்குமோவென்னில்?—[கேசவாவென்ன] - அவன்ஒருவிரோயியைப்போக்கினபடிசொல்ல, விரோயியென்று பேர்பேற்றவையெல்லாம் நாசிக்கும்; ராவணனொருவனும் ப்ராதிகூல்யம்பண்ணராக்ஷஸஜாதியாக நசித்தாற்போலே. [எல்லாம்] - அநுபவிக்கக்கடவையும் முன்பே

முதற்பாட்டு.—கெடுமிடர் இத்யாதி. "கேசவாவென்ன - இடராயவெல்லாம் - கெடும் தடமுடைவயல் அனந்தபுரநகர் புகுதும்" என்றவற்றைக் கடாகூத்தவதாரிகை - ப்ரீதியாலே இத்யாதி.

இத்சால் ஹலிதம் - ப்ரஹ்மஹத்யைக்கு இத்யாதி. "திருநாமம்பாபநிவர்த்தகம்" என்னுமதிக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் - பாபேந்தநா: இத்யாதி. "யுஸாஸேஸு தூநதொவிஶுதத்வநெகஜந்மாஜுகவாவஸஹயெ:வாவெஸநாஸ்ஹுஸெவநிஶுஸொஶாஸ்வாஶுவிவுஜுயெஹரி:" இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே மாங்கல்யஸ்தவே. "கேஸவா" என்கிறவிடத்தில் "யஸ்ஸாகுயெவடவுஷுதாஹதஃ கெஸீஜநாஷுநாகவ்ஸாகெஸவநாகோகூம்ஸொகெவ்யாகொஹவிஷ்யவி" (வி-பு-கூ-கூ-ஊ-கூ) என்றதை அநுஸந்தேயம். ஒருவிரோதிநிரஸநவரஸதமான திருநாமம்சொன்னால் ஸகலவிரோதிகளும் போகக்கூடுமேயென்ன, வ்யதிரேகத்ருஷ்டாந்தம் - ராவணன் இத்யாதி. "எல்லாம்" என்றதற்கர்த்தம் - அநுபவிக்க இத்யாதி. அநுபவிக்கக்கடவையென்றது - உத்தராவயம். அநுபவிக்கிறவை-பூர்வாவயம். அப்படி நசிக்குமோவென்ன; ப்ரமாணம்-

தோடங்கி அநுஸவிக்கிறவையும் நஸிக்கும்; "போயபீழையும் புகுதருவானின்றனவும்." [என்ன] - உக்திமாத்ரமே இதுக்கு வேண்டுவது: கார்யத்தில்வந்தால் அர்த்தக்ரியாக்ரியாயே தலைக்கட்டும்; அன்றிக்கே, ப்ரஸ்துதகோஷ்டியிருக்கும் இருப்பைச்சொல்ல ஸம்ஸாரதுரிதங்கள் அடங்கலும்போம் என்னுதல், "கோவிந்தோ நாமதேயம்" (கோவிந்தோ க்லேஸநாஸந:) என்கிறபடியே; அன்றியே, ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு நிர்வாஹகனென்னுதல்; ஆனாலும் சொல்லிப்போருமது முதற்பொருளே. [நாளும் இத்யாதி]-நாள்தோறும் கோடிய செயலைச் செய்யக்கடவ மிருத்யுவுக்கு அந்தரங்கராயிருப்பாரும் வந்துகிட்டப்பெறார்கள். யமனுக்குஅந்தரங்கரேன்னு ஸர்வேஸ்வரனுடையார்பக்கலிலேவந்துகிட்டவோ? "ஸ்வயம்ப்ரகாஸ" (ஸ்வபுருஷம்) இத்யாதி; "தஸ்யைஜ்ஞவராஹஸ்ய" (தஸ்யஜ்ஞவராஹஸ்ய) இத்யாதி; "ப்ரணமம்யேபிகுர்வந்தி" (ப்ரணமம்யேபிகுர்வந்தி) என்றிறே அவன்வார்த்தையும். "இக்றஞ்சியும்சாதுவராய்ப்போதுமின்களென்றான்"-அவர்கோக்கண்டால் "நாம் கடவோமல்லோம்" என்றபோராதே, கிட்டியநுவர்த்தித்துப் போரும்சிட்கோள்! "ஸ்வயம்ப்ரகாஸ" (ஸ்வபுருஷம்)-யமன், தன்பரிகரம்கையும்பாசமும்சூலமும் நாயுமாய்ப்போருகிறபடியைப்பார்த்து, ஸாமவதர்களும்அல்லாதாரும்கலந்திருப்பர்கள்; "ஸாமவதர்கள்முன்னே இவன்கிட்டில்செய்வதென்?" என்று துணுக்கென்று சொல்லுகிறான். "ஸ்வயம்ப்ரகாஸ" (ஸ்வபுருஷம்) - தனக்குஅந்தரங்கனுயிருக்கையாலே, தன்மேன்மை சொல்லவேண்டுமிடத்திலே தாழ்வுசொல்லுகிறனுய்த்துத் தவிரவோண்ணுமையாலே. "அபிவீக்ஷ்ய" (அபிவீக்ஷ்ய) - இவன்தான் நாலிரண்டோலைமறக்கத் தரமுடையனுயிருக்குமாய்த்து; சொற்செல்லுகைக்காக இப்படியிருக்கிறவனைப் பார்க்கிறபார்வையிலே கார்யகேளரவமெல்லாம் தோற்றும்படிபார்த்தானுய்த்து. "ஸ்ரோதவ்யோ மந்தவ்ய:" (மதுஸூதநப்ரபந்நாந்) - "இவர்களோநலிந்தால்அவனுக்கென்?" என்ன; இவர்கள் அவன்பக்கலிலே ந்யஸ்தஹாரராயிருப்பர்கள்; இவர்களுக்கு வந்ததோன்றுக்கு அவன்மார்வுதட்டிக்கொண்டு வரும். உன்னுடையோமாய்ப்போகிற எங்களுக்கு வேறுசிலர்க்குஅஞ்சவேண்

போய இத்யாதி. போயபிழை பூர்வாவம். புகுதருவானின்றன-உத்தராவங்கள். "என்ன-கெடும்" என்றதுக்குஹேது - உக்திமாத்ரமே இத்யாதி. "நர கெவ ஹி நஸ்தேந தேந நாராஇதி ஸ்ம்ருதி:। தாநி யாநி அயநம் தஸ்ய தேந நாராயண: ஸ்ம்ருத:" இதி மஹாபாரதே. மூன்றுமர்த்தத்துக்கு "கூடஸ்தவஸ்துஸம்பந்தாத் ஸர்வஸப்தாநுவர்தநாத்। ஸுகாத்மதயா ஸர்வத்ர ஸ்ரீஸப்தோ ரமதே ஹரௌ" என்கிற ஸ்லோகமநுஸந்தேயம். "கெடுமிடராய வெல்லாம்" என்றதுக்கு ஸ்வாராஸ்யமுண்டாகையைப்பற்ற அருளிச் செய்கிறார் - ஆனாலும் இத்யாதி. "தமர்களும்" என்ற ச ஸப்தத்துக்கர்த்தம் - யமனுக்கு இத்யாதி. கிட்டமாட்டாமைக்குப் பல ப்ரமாணங்கள் - ஸ்வபுருஷம் இத்யாதி. * தாளதாமரையிலெழுதப்பட்டது. "தஸ்யைஜ்ஞவராஹஸ்யவிஷ்ணோரமிததேஜஸ:। ப்ரணமம்யேபிகுர்வந்தி தேஷாமேவாபிநோந்நத:" இதி ஸ்ரீ விஷ்ணுதர்மே. அவன் வார்த்தையும்-யமன்வார்த்தையும். "இறைஞ்சியும்" இத்யாதி பாசரத்துக்கர்த்தம் - அவர்களோ இத்யாதி. "வயம்ப்ரகாஸ" (விபு-நு-எகாந). என்றெடுத்தஸுக்கர்த்தம் சொல்லுவதாகப் பதேபாதாநம்-ஸ்வபுருஷம் என்ற. "வாஸஸ்ஹஸ்ய" என்றதைக் கடாகஷித்து ஸ்லோகாவதாரிகை - யமன் இத்யாதி. "அஹி, வி" என்ற உபஸர்க்கார்த்தம்-இவன்தான் இத்யாதி வாக்யத்வயம். அவனுக்கு - ஈஸ்வரனுக்கு. அவன் மார்வுதட்டிக்கொண்டு என்றது - "தொகுயி

மேம்படி இருந்ததாகில் நீ பின்னை யாராய் இவ்விருப்பிருந்துஏவுகிறது? என்ன,—"ஸ்ரீபுரஹமந்யந்ருணாம்"(ப்ரபுரஹமந்யந்ருணாம்)-எனக்குஅடைத்தவிஷயத்தில் சொற்செல்லாதாகிலன்றோ எனக்குக் குறையாவது? நாம் கடவோமல்லாதவிஷயத்திலே நாம் ஆராயாநிற்கவோ? இதுதன்னைத் திருமழிசைப்பிரானும் அருளிச்செய்தாரிறே - "திறம்பேன்மின்" இத்யாதி. "அவன்றமரெவ்வினையர்" இத்யாதி. அவர்கள் தங்களிலே சொல்லியிருக்கும் வார்த்தையிறேஇது. "மாறுசெய்த" இத்யாதி. சக்ரவர்த்தித்திருமகனார் பேரை இவன்ஆராயவோ? ஒருதிருவேட்டையிலே, பட்டர் திருவூற்றங் கரையிலே பேரோலக்கமாகவிருக்க, "ஸந்யாயையானது" என்று சிலர் விண்ணப்பஞ் செய்ய, "நாம் பெருமாளழகிலே துவக்குண்டு இன்றோருநாளும் கர்த்தவ்யத்திலே அல்பம் தாழநின்றோமென்றால் இது குற்றமாக யமன் கேட்கவோ? †ஒருராஜாஇருந்து நாட்டுக்கணக்குக் கேட்டுக்கொடு வாராநின்றால் ராஜாவுக்கு அந்தரங்கனாயிருப்பானொருவன்பேரை வாசித்தால், 'ஓங்காண்! அதுகிடக்க: மேற்சொல்

ஷ்யாமி" என்றத்தைப்பற்ற. "ஸ்ரீபுரஹமந்யந்ருணாம்" இத்யாதிக்கவதாரிகை உன்னுடையோமாய் இத்யாதி. திறம்பேன்மின்கண்டீர் - தப்பாதேகிடிகோள். செவிக்கு - செவியிலே. "மறந்தும் புறந்தொழாமாந்தர்" என்றவிடத்திலே - "பெருமாள்ஒருநாள் கிழக்கே புறப்பட்டருளின வளவிலே மழைவர, கீழையூரிலாலயத்திலே யெழுந்தருள, எம்பெருமானாரும் முதலிகளும் புறம்பேமழையிலே நனைந்துகொண்டு நிற்கிறவளவிலே, ஒருவன்வந்து 'பெருமாளுள்ளேயெழுந்தருளினாரே: தேவரீரும்உள்ளே யெழுந்தருள வொண்ணாதோ?' என்ன, 'கெடுவாய், மஹாராஜர் வேஶ்யாகமநம் பண்ணினால் ததஸாயாரணமஹிஷியும் பரபுருஷகாமிநியாகலாமோ?' என்று எம்பெருமானாரருளிச்செய்தார்" என்கிற ஐதிஹ்யம் அருளிச்செய்வர். "யமபடர்கிட்டமாட்டார்" என்னுமதுக்கு ப்ரமாணாந்தரமும் அதுக்கர்த்தமும் அருளிச்செய்கிறார் - அவன்றமர் இத்யாதி நாலுவாக்யத்தாலே. முதற்றிருவந்தாதி ஐம்பத்தஞ்சாம் பாட்டு. அவர்கள் தங்களிலே - யமபடர் தங்களிலேயென்னுதல், ஆழ்வார்கள் தங்களிலேயென்னுதல்: இவ்வாக்யத்துக்கர்த்தம் ஸந்திக்தம். "ஆட்பட்டார் பேர்" என்றது - ஆட்பட்டபேரென்னுதல், ஆட்பட்டவர்களுடைய பரிகரபூதரென்னுதல், ஆட்பட்டவர்களுடைய பேரை யரித்தவர்களென்னுதலென்று மூன்றர்த்தம். அவன்றமர் - அவனடியார், எவ்வினையராகிலும் - எப்படிப்பட்ட பாபத்தையுடையரேயாகிலும், எம்கோனவன்றமரேயென்றொழிவதல்லால் - நம்முடைய ஸ்வாமியானவனுடைய அடியாரென்றொழியுமதல்லால், நமன்றமராலாராயப்பட்டறியார்கண்டீர் - யமபடராலாராயப்பட்டறியார்கிடிகோள், அரவணைமேல் பேராயற்காட்பட்டார் பேர். ஆட்பட்டார்பேர் - ஆராயப்பட்டறியார்கண்டீர் இத்யந்வயம். ப்ரமாணாந்தரம் - மாறுசெய்த இத்யாதி. திருச்சந்தவிருத்தம். இதுக்கு பாவம் - சக்ரவர்த்தி இத்யாதி. மாறுசெய்த - எதிரிட்டுக்கொண்ட, வாளரக்கன் - ருத்ரன்பக்கல் பெற்ற வாளையுடைய ராவணனுடைய, நாள்உலப்ப - ஆயுஸ்ஸை முடிக்கைக்காக, அன்று - பிராட்டியைப் பிரித்து ப்ராதிகூல்யத்திலே கைவளர்ந்தவன்று, இலங்கை நீறுசெய்து - திருவடியைக்கொண்டு லங்கையை பஸ்மமாக்கி, சென்று கொன்று - லங்கையளவும் சென்று அவனைக்கொன்று, வென்றிகொண்டவீரனார் - அவனை ஜயித்த வீரஸ்ரீயையுடைய சக்ரவர்த்தித் திருமகனார்; வேறுசெய்து தம்முளென்னைவைத்திடாமையால் - "இவன் நம் திருவடிகளுக்குப் புறம்பாயிருப்பானொருவன்" என்று தம்முடைய திருவுள்ளத்திலென்னை நினையாமையால், நமன்கூறுசெய்துகொண்டு - செய்தார் செய்தகுற்றமாராயக்கடவ யமன், சக்ரவர்த்தித்திருமகனார் அந்தரங்கனாக்கிவைத்த என்னைப் பிரித்துக்கொண்டு, இறந்தகுற்ற மெண்ணவல்லனே - செய்துகழிந்த பாபத்தை நினைக்க ஶக்தனோ? என்று பாட்டுக்கு ஶப்தார்த்தம். "யமவஶ்யதைக்கஞ்சவேண்டா" என்னுமதுக்குஐதிஹ்யம்- ஒரு திருவேட்டையிலே இத்யாதி. கேட்கவோ - கேளானே யென்றபடி. "ஶ்ரீபுரஹமந்யந்ருணாம்" என்ற ஈஶ்வராஜ்ஞையை மறுத்தால் தண்டியாதிருக்கலாமோவென்ன - ஒருராஜா இத்யாதி. ஆகில், ஆஜ்

---

† 'ஒரு' என்பதில்லாமல் 'ராஜா' என்பதே அடையவளைந்தானிற் பாடம்.

என்றுல் பின்னையொருகாலமும் அப்பேரேடுத்து வாசிக்கப்பெறுதுகாண்'' என்றராம். இந்தப்ரஸங்கத்திலே, ''உனக்காகித் தொண்டுபட்டநல்லேனை வினைகள்நலியாமைநம்பு நம்பீ'' என்றருளிச்செய்தார். ''வள்ளலேஉன்தமர்க்கென்றும் நமன்றமர்கள்ளர்போல்'' இருவர் ஒருவழிப் போகப்பெறார்கள். ''கொடுமைசெய்யும்'' இத்யாதி :விழுக்காட்டியாதே வந்துகிட்டில் செய்வதென்னேன்னில், - ''தடவரை'' யித்யாதி - திருவாழியையிட்டுத் தோள்க்கழித்தல், ஓர்அம்பாலே தலையையுருட்டுதல் செய்யுமத்தனை. வாணன்பட்டது படுதல், ராவணன்பட்டது படுதல் செய்யுமத்தனை. ''வேண்டாமை நமன்றமரென்தமரை வினவப்பெறுவாரலரென்று உலகேழாண்டான்'' - யமஹடர் நம்முடையாரை வினவப் பெறார்கள். அதுக்கடியேன்? ''வேண்டாமை''. ஊர்க்கணக்கனை கோயிற்கட்டணத்திலே புக்குப் படுக்கைப்பற்றுஆராய்வான்? ''செய்தாரேல் நன்றுசெய்தார்'' என்கிறவன் இவர் கள்கையில் காட்டிக்கொடானே. ''நின்னமம்கற்றவாவலிப்புடைமை - நமன்றமர்தலை கள்மீதே - நாவலிட்டேழிதருகின்றேம்.'' ''ஹரவ கிஹாயஃமெ'' (ப்ரபவதிலம்யமே) - உங்கனை நியமிக்கப்போந்த என்னைப்போலல்லகாண் என்னை நியமிக்குமவன்; இவ்வோ லக்கத்திலே வந்தாலிறே †நான் ஆராய்வது? அவன் எங்குமுளனிறே. [நாளும்கொடுவினை செய்யுங்கூற்றின்தமர்களும்குறுகில்லார்] - பழையதாக நலிந்துபோந்த வாஸனைகொண்டு ஹரவத் விஷயத்திலே முதலடியிட்ட இன்றும் கிட்டவோ? [குறுகில்லார்] - ''நிதி ஹர

ஞாதிலங்கநம் பிறந்தாலும் அஞ்சவேண்டாவேயென்ன - இந்த இத்யாதி. இந்தப்ரஸங்கத்திலே என்றது - அந்தராங்கனுயிருப்பா னொருவனென்ற இத்தப்ரஸங்கத்திலேயென்றபடி. திருமொழி ஆறும்பத்து மூன்றுந்திருமொழி ஒன்பதாம்பாட்டு. சொல்லாய் திருமார்பா - பிராட்டியைத் திரு மார்விலேயுடையவனே! இதுக்கொரு போக்கடி சொல்லவேணும்; உனக்காகித் தொண்டுபட்ட நல்லேனை - உன்திருவடிகளில் நித்யகைங்கர்யத்திலே யங்வயிக்கும்படியான வைலக்ஷண்யத்தை யுடைய என்னை, வினைகள்நலியாமைநம்புநம்பீ - சர்மங்கள்என்னை நெருக்காதபடி நீ யங்கீகரித்தருள வேணும் பூர்ணனவனே! என்று ஸப்தார்த்தம். ''யமவஸ்யதைக்கு அஞ்சவேண்டா'' என்னுமதுக்கு ப்ரமாணந்தம் - வள்ளலே இத்யாதி. ''கள்ளர்'' என்றதுக்கு ஹரவம் - இருவர் இத்யாதி. ப்ரமா ணந்தரமும் அதுக்குஹரவமும் அருளிச்செய்கிறார் - கொடுமை செய்யும் இத்யாதி வாக்யத்ரயத் தாலே உழரக்குத்யங்களைச் செய்யும் யமனும், என்கோலாடிகுறுகப்பெறு - என்னுடைய ஆஜ்ஞை நடக்குமிடமெல்லாம் புகுரப்பெறுன் இத்யர்த்தம். விவரணம் - வாணன் இத்யாதி. ப்ரமாணந்தரம் - வேண்டாமை இத்யாதி. திருமொழி பத்தாம்பத்து ஆறுந்திருமொழி அஞ்சாம்பாட்டு, ''நீண் டான்'' இத்யாதி. இதுக்கு ஹரவம் - யமபடர் இத்யாதி. வேண்டாமை - ப்ராப்தியில்லாமையா லென்று ஸப்தார்த்தம். இதுக்கு லௌகிகதருஷ்டாந்தம் - ஊர் இத்யாதி. கோயிற்கட்டணம் - அந்தஃபுரம். படுக்கைப்பற்று - ஸ்த்ரீகளிருக்கிறவிடம். அவன்தான் காட்டிக்கொடுத்தாலோ - என்ன - செய்தாரேல் இத்யாதி. ப்ரமாணந்தரம் - நின்னமங்கற்ற இத்யாதி. திருமாலே, மூதற் பாட்டு. ஆவலிப்பு - அவலேபம்; கர்வமென்றபடி. யமனுக்கு எல்லாரும் அஞ்சவேண்டி யிருக்க, யமன்தான் ஈச்வரனுக்கு அஞ்சுகைக்கடி யருளிச்செய்கிறார் - ப்ரபவதி இத்யாதி. ''கஹஃஃரவராவிஃகெநயாஃஃவஃஃஉகிலொகஹிதாஹிதெநிய-கஃஃ, ஹரிமஃஃர-வஃஃஹரமொ வஹிநவ்வதிஞ்ஞ;ஃஃஹவகிஹாயஃஃமெநஃஃரொவிவிஷ-ஃஃ.'' ''விஷணுஃ'' என்றதைத் தொடர்ந்தி தார்த்தம் - உங்களை இத்யாதி. இவனுக்குக் குறையேது, அவனுக்குஏற்றமேதென்ன - இவ்வோலக் கத்திலே இத்யாதி. என்றும் வாயித்துப்போந்தவனுக்கு இன்று கிட்டவொண்ணுதோவென்ன - பழையதாக இத்யாதி; இதுக்கு ''நாளும்'' என்றதிலே நோக்கு. ''கேசவா'' என்றது - உகி மாத்ரமாகையாலே, 'முதலடியிட்ட' என்கிறார். கிட்டாமைக்கடியேதென்ன - நிர்த்தோஷம் இத்

---

† இவன் என்ற பாடம் ஸ்வரஸமன்று.

ஷம்வி ஷி'' (நிர்த்தோஷம்வித்தி)-சாவதுபிறப்பதாய்ப் போந்தவனுவது, பரிஹாரமில்லாத தோஷங்களையுடையனுவது: ஆனலும் அவனை நிர்த்தோஷனுகவே புத்திபண்ணுவது. தோஷங்களுண்டாயிருக்க இப்படி நினைக்கவேண்டுவானென்னென்ன? ''ஹ்ரஹாவாச்ச'' (ப்ரபாவர்த்)-இவனையோ பார்ப்பது? இவன்பற்றினவனைப் பார்க்கவேண்டாவோ? இவனை யாராய்கையாவது - ஹ்ரஹத் ப்ரஹாவத்தைப் பரிச்சேதிக்கையாமிறே. [கில்லார்] - எரிகிறநெருப்பிலே கிட்டுவாருண்டோ? நியாமகனுடைய நியமநவாக்யங்கொண்டு கிட்டாமையல்லவிறே; தந்தாமை வேண்டாதாருண்டோ? [விடமுடையித்யாதி] - இனிமேல் ப்ராப்யத்தைச் சொல்லுகிறது. [விடமுடை] - சேந்தேங்குக்கு முட்கட்டிலுற்போலே ஒருவர்க்கும் முகங்கொள்ளவொண்ணுதிருக்கை; ''வாய்ந்தமதுகைடபரும் வயிறுருகிமாண்டார்''-விரோதிகளாய்க்கிட்டினர் முடிந்துபோம்படியா யிருக்கும். [அரவு] - ஜாதிப்ரயுக்தமான மென்மை குளிர்த்தி நாற்றங்களையுடைத்தாயிருக்குமிறே. [பள்ளிவிரும்பினன்] - பர்யங்கவித்யையிற் சொல்லுகிறபடியேயாய்த்து அங்குக் கண்வளர்ந்தருளுகிறது. ''வரஷெஹாய்ரஹரிஹதி'' (பாதேநாத்யாரோஹதி) என்று துகைத்தேறலாயாய்த்து இருப்பது. [சுரும்பலற்றும்] - ''ஹாதஹாஹமாயஹாவெ'' (ஏதத்ஸாமகாயந்நாஸ்தே) என்று முக்தர்செய்யுமவற்றை வண்கேள்செய்யாநிற்கும். [தடமுடைவயல்] - விரஜை மற்றையவற்றுக்குப் போலியா யிருக்குமாய்த்துத் தடாகங்கள். [அனந்தபுரநகர்] - கலங்காப்பெருநகரத்துக்குப் போலியாயிருக்கும். [புகுதுமின்றே] - 'க்ரமத்திலேபுகுகிறேம்'' என்றுஆறியிருக்குமதன்று; இச்சைபிறந்தஇன்றே போய்ப்புகுவோம். (க)

யாதி. ''டூராஹாரொவிஹவபூர்ஸூகுகவொநாவிகுஃவாரா। ஹரோஸ்ரயெஷாதி ஷெவம் ஸ்ரஹயாஸரணம்யதி। நிஷெதூஷம்விஜி தம்ஜஹாம்வுஹாவாதூரோதநஃ'' இதி ஹாரதே ஸாத்தவதேச. ''ஜஹாழி'' என்றதையும் ''டூராஹாரொவி'' இத்யாதிகளையும் கடாக்ஷித்து, ''நிஷெதூஷம்விஜி'' என்றதுக்கர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - சாவது இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே. குறுகாதென்னுதே, ''கில்லார்'' என்றதுக்கு ஹாவம் - எரிகிற இத்யாதி. இவ்விடத்திலே, ''ஹரிஃரோவராஹிதூஷ்டம் வுணஃகியஃவராயதுதொநாஷ்டஃ। தேவமதவஷேஹவாவவாஸ்வ ஜவரிஹரதுயயாதிரோஜ்ருவிகுழி'' என்றதனுஸந்தேயம். விவரணம் - நியாமகனுடைய இத்யாதி. சேந்தேங்கு - செவ்விளநீர். ஒருவர்க்கும் முகங்கொள்ள வொண்ணுதிருக்கைக்கு ப்ரமாணம் - வாய்ந்த இத்யாதி. மூன்றுந்திருவந்தாதி, அறுபத்தாறும்பாட்டு, ''காய்ந்து'' இத்யாதி. இதுக்கு ஹாவம் - விரோதி இத்யாதி. பர்யங்கவித்யை - தேவிமாரிலே கண்டுகொள்வது. கண்வளர்ந்தருளுகைக்கு ப்ரயோஜநம் - பாதேந இத்யாதி. சுரும்பு - வண்டு. இதுக்கு ஹாவம் - ஏதத் இத்யாதி. மற்றவை யென்றது - ஆரம், ஹரம்மதீயம் என்கிற தடாகங்களை. ''ககர்'' என்றதுக்கு ஹாவம் - கலங்கா இத்யாதி. ''இன்றே'' என்கிற அவதாரணார்த்தம் - க்ரமத்திலே இத்யாதி. 'விடமுடை' என்று தொடங்கி, 'நகர் - இன்றே புகுமும்: கேசவாவென்ன - இடராயவெல்லாம் - கெடும்: காளும் கொடுவினைசெய்யும் கூற்றின் தமர்களும் குறுகுகில்லார்' இத்யந்வய.

(க)

இரண்டாம் பாட்டு.

இன்றுபோய்ப்புகுதிராகில் எழுமையும்ஏதஞ்சாரா
குன்றுநேர்மாடமாடே குருந்துசேர்செருந்திபுன்னை
மன்றலர்பொழில் அனந்தபுரநகர்மாயன்நாமம்
ஒன்றும்†ஓராயிரமாம் உள்ளுவார்க்குஉம்பருரே.

ஆ.—(இன்றுபோய்.) - ப்ரதிவந்யகம் போகைக்குக் கேசவாவென்னும் திருநாமம் சொல்லவேணுமென்று நியமமுண்டோவென்னில், - அதில்லை; அவனுடைய ஆயிரந்திருநாமத்திலே வேண்டிற்றொரு திருநாமத்தை நினைக்கஅமையும்; நினைக்கவே, நிரஸ்த ஸமஸ்த ப்ரதிவந்யகராய் இன்றேபோய்த் திருவனந்தபுரத்திலே புகலாம்; போய்ப்புகுதிராகில் ஒருநாளும் ஒருதுஃகமில்லை யென்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், ப்ரதிவந்யகங்கள் போகைக்கு ஒருதிருநாமம் சொல்ல அமையும்; அது ஒன்றுமே ஆயிரம் ப்ரகாரத்தாலே ரக்ஷகமாம் என்கிறார்.

[இன்று என்றுதொடங்கி]-போவோமென்று இச்சைபிறந்த இன்றேபோய்ப் புகுவுதிகோளாகில் ஒருநாளும் ஒருதுஃவமும் ஸ்பர்ஶியா. [குன்று என்றுதொடங்கி]- குன்றோடொத்த மாடங்களையும், அவற்றினருகே பரஸ்பரம் சேர்ந்த குருந்துமுதலான வ்ருக்ஷங்களையும் மன்றிலே அலராநின்றுள்ள பொழிலையுமுடைய திருவனந்தபுரமாகிற நகரத்தில் ஆஶ்சர்யபூதனை எம்பெருமானுடைய திருநாமம். [உள்ளுவார்க்கு உம்பர்ஊரே] - ஆராய்வார்க்குத் திருவனந்தபுரமே ப்ராப்யபூமி.

ப.—அநந்தரம், ஆஶ்சர்யபூதனவனுடைய திருநாமங்கள் ஸஹஸ்ரமுவமாக ஸ்ரோதவ்யமாம் என்கிறார்.

இன்று - காலவிளம்பம் பிறவாதபடி ருசிபிறந்தவின்றே, போய் - சென்று, புகுதிர்ஆகில் - ப்ராபிப்புதிகோளாகில், ("நொவஜநம்ஸ்ரரது" என்கிறபடியே), எழுமையும் - யாவதாத்மபாவி, ஏதம் - ஸம்ஸாரதோஷம், சாரா - தட்டாது; (ப்ராபிக்கிற ப்ராப்யதேசந்தான்), குன்றுநேர் - மலைபோலேயிருக்கிற, மாடம் - மாடங்களினுடைய, மாடே - பரிஸரத்திலே, குருந்துசேர் - குருந்தோடு சேர்ந்த, செருந்தி - செருந்தியும், புன்னை - புன்னையும், மன்று - மன்றிலே, அலர் - அலரும்படியான, பொழில் - பொழிலையுடைத்தாகையாலே நிரதிஶயபோக்யமான, அனந்தபுரநகர் - திருவனந்தபுரமாகிற நகரத்திலே, மாயன் - (ஆஶ்ரிதர்க்கநுபாவ்யமான ஸௌந்தர்ய ஸௌஶீல்ய ஸௌலப்யாதி குணவிசிஷ்டனான) ஆஶ்சர்யபூதனுடைய, நாமம்-தத்குணவாசகநாமம், ஒன்றும் - ஏதேனுமொன்றாகிலும், ஓர்- அத்விதீயமாய்க்கொண்டு, ஆயிரம்ஆ - ஸஹஸ்ரமுவமாக, உள்ளுவார்க்கு-நிரூபிப்பார்க்கு, (அத்தேசத்தில் குணாநுபவமே), உம்பரூர்- பரமபதம். பரமபதம் வர்ஜநீய மென்றுமாம். மன்றென்று - மன்றலாய், பரிமளத்தை விகஸிக்கிற பொழிலென்றுமாம்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், ப்ரதிவந்யகங்கள் போகைக்குச்சொன்ன திருநாமங்கள்தானே ஓரோவொன்றே ஆயிரம் ப்ரகாரத்தாலே ரக்ஷகமா மென்கிறார்.

[இன்றுபோய்ப் புகுதிராகில்] - போவோமென்று இச்சைபிறந்த இன்றே போய்த் திருவனந்தபுரத்தே சென்று புகுவீராகில். இதரவிஷய விரக்திவேண்டாவோ? இச்சாமாத்ரமே அமையுமோ? என்னில்,— "யதஹரேவவிரஜேத்ததஹரேவப்ரவ்ரஜேத்" என்னவேண்டுவது, அயிக்ருதாயிகாரமானவற்றுக்கு; ஸ்வாயிகாரமுமாய், ப்ராப்தமுமாய், முன்பே இவனையிச்சித்து இவன்இச்சை பார்த்திருக்கும் விஷயத்துக்கு, இச்சாமாத்ரமே வேண்டுவது. அப்ராப்தவிஷயத்துக்கிறே அயிகாரிஸம்பத்தி வேண்டுவது? [எழுமையும் ஏதம்சாரா] - காலதத்வமுள்ளதனையும் ஒருவ்யஸநம் வாராது. [சாரா] - அவன் திருமுகங்கொண்டு தவிர்க்கவேண்டா; இவ்வாஸ்ரயம் நமக்கு இருப்பன்று என்று, ஸ்வஷ்ணவமும் கழலும். எதத்தவிளைத்தாலும் விடவொண்ணுதலோக்யதையைச்சொல்லுகிறது:—[குன்றுநேர் இத்யாதி]-குன்றேபோன்ற மாடங்கள். மலைகளைச் சேரவைத்தாற்போலேயாய்த்த மாடங்கள் இருப்பது. அதினருகே அம்மாடங்களுக்கு நிழலாம்படியாய்த்துக் குருந்தமிருப்பது. அதனோடே சேர்ந்த செருந்தி புன்னை என்னுதல்; அந்யோந்யம் சேர்ந்தவையென்னுதல். ஊர்ச் சுற்றிலே அலர்ந்துகிடக்கும்படியான பொழிலையுடைய ஊர். இத்தால் - உகந்தருளின நிலங்களில் ஸ்ரீவரங்களும் ஜ்ஞாநாயிகரோபாதி உத்தேச்யமென்கை. [அனந்தபுரநகர்மாயன்] - நித்யஸூரிகள் ஒலக்கங்கொடுக்க மேன்மையோடேயிருக்கும் வைகுந்தமாநகர்போலன்றியே தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கும் ஸீலாயிகன் வர்த்திக்கிற ஊர். [மாயன்] - தன்மேன்மை பாராதே, ஸம்ஸாரிகள் சிறுமைபாராதே முகங்கொடுக்கும் ஆஸ்சர்யபூதன். [நாமம் ஒன்றும் ஓராயிரமாம்] - ஒருநாமமே அநேகமாம்படி ரக்ஷகமாம்; "உலகேழளிக்கும் பேராயிரம் கொண்டதோர் பீடையன்" என்கிறபடியே. [உள்ளுவார்க்கு உம்பருமாம்] - இச்சீர்மையையும் ப்ரயோஜநத்தையும் அநுஸந்தியிப்பார்க்கு இதுதானே பரமபதமென்னுதல், அவர்களுக்கு அநந்தரம் ப்ராப்யம் பரமபதமென்னுதல். அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலேயிறே பரமபதம் உத்தேச்யமென்கிறது.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு, ப்ரதிவேஷ்யகங்கள் போகைக்குச் சொன்ன திருநாமந்தானே ஆயிரம்ப்ரகாரத்தாலே ரக்ஷகமாமென்கிறார்.

[இன்றுபோய்ப்புகுதிராகில்] - போவோமென்று இச்சைபிறந்த இன்றே போய்ப் புகுவுதிகோளாகில். இதரவிஷய விரக்திதோடக்கமான அதிகாரிஸம்பத்திவேண்டாவோ? இச்சாமாத்ரமே யமையுமோ? வென்னில் - "யதஹரேவவிரஜேத்ததஹரேவப்ரவ்ரஜேத்" (யதஹரேவவிரஜேத்ததஹரேவப்ரவ்ரஜேத்) என்கிறபடியே அவை

இரண்டாம்பாட்டு.—இன்றுபோய் இத்யாதி. "நாமமொன்றுமோராயிரமாம்" என்றதைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ப்ரதிபந்தகங்கள் இத்யாதி. சொன்னதிநாமந்தானே யென்றது - "கேசவா" என்றதைப்பற்ற.

'இதரவிஷய' இத்யாதிவாக்யம் - ஸங்காநுவாதம். பரிஹாரம் - யதஹர: இத்யாதி. "ஸ ஹைவாரண்யோவ்ருஹீஹைவேஷ। ஸ்ருஹாஇநீஹிஜ்வாவ்ரஜேத்। பதிவெதரயாவ்ஹைவாரண்யாதெவ்ரவ்ரஜேத்। ஸ்ருஹாஇவாஸாஇயதஹரேவவிரஜேத்ததஹரேவவ்ரவ்ரஜேத்" இதி ஜாவாலி:. யதஹரேவ - யஸ்மிந்நஹந்யேவேத்யர்த்த:. விரஜேத் - விரக்தோபவேத். ததஹரேவ - தஸ்மிந்நஹந்யேவ. ப்ரவ்ரஜேத் - ஸந்ந்யஸ்தோபவேதித்யர்த்த:.

வேண்டுவது, அதிக்ருதாதிகாரமான விஷயங்களுக்கு; ஸர்வாதிகாரமுமாய் ப்ராப்தமுமாய் முன்பே இவனையிச்சித்து இச்சைபார்த்திருக்கும் விஷயத்துக்கு இச்சாமாத்ரமே வேண்டுவது; விஷயாநுரூபமாக அதிகாரி ஸம்பத்தி இவனுல் ஸம்பாதிக்க முடியாமையாலும் ஆட்பார்த்துழிதருகவனுகையாலும் வேண்டா. ''**யதிவாராவணஸ்ஸ்வயம்**'' (யதிவா ராவணஸ்ஸ்வயம்) - என்னுமவனிறே; விபீஷணனென்று பேராய், ராவணனுயிருந்தா னென்று நீளாதேசிஷ்டர். அதுவேன்? அங்குநின்றும்வந்தா னொருவனைக் கைக்கொண்ட தாகவமையாதோ வென்னவேண்டா: குறைவாளர்க்கிறே நம்மால் அபேக்ஷையுள்ளது: அதுள்ளது ராவணனுக்கிறே. ''**விபீஷணஸ்துதர்மாத்மா**'' (விபீஷணஸ்துதர்மாத்மா) என்று தனக்கென்ன ஒருகைம்முதலுமுண்டாகையாலே நாலுவரவுமாம்: அரைக்ஷணம் கிட்டாவிடில் நாசமாயிருக்கிறது அவனுக்கேயன்றே? ஆனபின்பு, அவனையன்றே முற்படக் கைக்கொள்ளவேண்டுவது? இனித்தான் இவனைக் கைக்கொண்டால், இவனும் இவன்தன்னைவிட நால்வருமாய்ப்போம்; ராவணனைக் கைக்கொண்டால், துறப்புக் கூடாகக் கைக்கொண்டதாகலாம்; மஹாராஜரொருவரையும் அங்கீகரிக்க வானரஜாதியாக வாழ்ந்துபோனறிபோலே. [எழுமையுமேதஞ்சாரா] - ஒருகாலமும் போல்லாங்குவந்து கிட்டாது. [சாரா] - அதுக்கு அவன்தான் நினைப்பிடவும்வேண்டா. ''சும்மெனுதே கை விட்டோடித்துறுகள்பாய்ந்தன'' என்கிறபடியே ''நமக்குஇவ்விடம் ஆச்ரயமல்ல'' என்று தன்னடையேவந்து கிட்டாது; ராஜகுலஸம்ஸர்க்கத்தாலே விட்டோடிப்போம்; ''வானெ

அவை - அதிகாரிஸம்பத்பாதிகள். அதிக்ருதாதிகாரமான விஷயங்களுக்கு - ப்ரவ்ருத்யாதிகர்மங் களுக்கு. 'ஸர்வாதிகாரமுமாய்' என்றவிடத்திலே-''**ஸ ஹ்ருஷ்டரூபோ விபுலாந்தராத்மா ஸ்ரியா ஜ்வலன் ராஜவதம்ஸதேஜாஃ । ஸவ்யேன பாணிம் பரிகூடஸம்ஸ்தம் ஸவ்யம் ஸமுத்யம்ய ஜகாத தீர்஘ம்**''என்றதனுலறியலாம். இச்சாமாத்ரமேயமையும் என்னுமதுக்கு ஹேதுவந்தா கழுநபூர்வகமாக, இச்சைபார்த்திருக்கும் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் - விஷயாநுரூபமாக இத்யாதி. ஆட்பார்த்துழி தருமவன் என்றது - ''நமக்கடிமையாவாருண்டோ'' என்றதுவே யாத்தையாய்த் திரியுமவனென்றபடி. நாலாந்திருவந்தாதி அறுபதாம்பாட்டு, ''ஆட்பார்த்துழிதருவாய்'' இத்யாதி. அப்படி இவன்ஆலி முக்யம் பார்த்திருக்குமோவென்ன - யதிவா இத்யாதி. ''**ஸுக்ரீவஸஹாயோ ஹ்யஹமஜ்ஞாபயம் ஹரீணாமீஶ்வரஸ்ய விபீஷணோவாஸ்ய ஸமீபே ராக்ஷஸாதிபஃ । விபீஷணோவாலஸ்ய ஸமீபே யதிவா ராவணஸ்ஸ்வயம்**'' இதி யுத்தகாண்டே ராமா. (18-34½) ''யதிவா'' என்றதுக்கர்த்தம் - விபீஷணன் என்று இத்யாதி. போய் என்றது பேரிட்டுக்கொண்டுவந்தானுயென்றபடி. ''ஸ்வயம்'' என்றதுக்கு பாவம் - அதுவேன் இத்யாதி. அதாவது - ''ஸ்வயம்'' என்று இவனுக்கதிஸயஞ் சொல்லுகிறதென்? அங்குநின்றும் வந்தவனுரேனுமாகிலும் அவனைக்கைக்கொண்டாரென்னுமதுவமையாதோ என்னவேண்டாமென்றபடி. அதுகுறை. விபீஷணன் குறைவாளனல்லவோவென்ன - விபீஷணஸ்த்வித்யாதி. ''**விபீஷணஸ்துதர்மாத்மா ந கதாசிந்நராக்ஷஸவதேஷ்டிதஃ । ஸுஸுகாதிவிபுலம் ராஜ்யமனைஶ்வர்யம் தனானி ச விபீஷணஸ்**'' இத்யாரண்யகாண்டே சூர்பணகா (கள-உசி). ராவணனையே கைக்கொள்ள வேணுமென்றதுக்கு ஹேத்வந்தரம்-இனித்தான் இத்யாதி. துறுப்புக்கூடு-துற்றுப்பொலி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - மஹாராஜர் இத்யாதி. எதத்தைப் போக்குமென்னுதே, ''எதம்சாரா'' என்றதுக்கு பாவம்-அதுக்கு அவன் இத்யாதி. விவரணம்-சும்மெனுதே இத்யாதி. சும்மெனுதே-மூச்சுவிடாதே போகைக்கு ஹேது - ராஜகுல இத்யாதி. அப்படி போமோவென்ன, ப்ரமாணம் - வானெ இத்யாதி. பெரியதிருவந்தாதி ஐம்பத்தைநாலாம்பாட்டு. ஆகாசம், கடல், காற்றுத் தீ காடுகளிலே எங்கே யொருங்கிற்றே? வன்துயரை மருங்கு கண்டிலம் என்று பாட்டுக்கர்த்தம். ''எதஞ்சாரா'' என்ற

மறிகடலோ'' இத்யாதி. [குன்றுஇத்யாதி] - ஏதம் சார்ந்தாலும் சென்று புகவேண்டும்படி காணும் ஊரின்ஐச்வர்யமும் ஸோக்யதையும். மலைகளைப் புடைபடத்தோலித்து நெருங்கவைத்தாற்போலே யிருக்கிற மாடங்களும், அதினருகே அம்மாடங்களுக்கு நிழல்செய்தாற்போலே யிருக்கிற குருந்து, அத்தோடே சேர்ந்த செருந்தி, புன்னையென்னுதல்; அந்யோந்யம் சேர்ந்தவையென்னுதல். [மன்றலர்பொழில்] - ஊர்ச்சுற்றிலே யலர்ந்துகிடக்கு மாய்த்துப் பொழில்கள். அன்றியே, மன்றென்று - மன்றலாய், மன்றலென்று - பரிமளமாய், அலருகையாவது - பரம்புகையுமாய், பரிமளம் பரம்பாநின்றுள்ள பொழிலென்றுமாம். மன்றல்-மன்று என்று குறைத்துக் கிடக்கிறது. [குன்றுநேர்மாடம்] - ''பிள்ளை திருநறையூரரையரும் பட்டரும் உள்ளேபுக்கு ப்ரதக்ஷிணம்பண்ணுநிற்க நான் ஸேவித்துப் போனேன்: அல்லாதாரெல்லாம் விரைந்து சடக்கென வாராநிற்க, இவர்கள் திருமாளிகைகளையும் திருக்கோபுரங்களையும் கண்ணுலே பருகுவாரைப்போலே பார்த்துக்கொண்டு வருகிறபடியைக் கண்டு, 'அல்லாதார்க்கும் இவர்களுக்கும் சேயல்ஒத்திருக்கச்செய்தே இவர்களான வாசியிருந்தபடியென்!' என்றிருந்தேன்'' என்றருளிச்செய்வர். [சேர் செருந்தி] - ''ஸாவவொஹுதிவெஹெஹீழி'' போலேயாய்த்து மேல் நித்யஸூரிகளைச் சொல்லக்கடவதாயிருக்க, இங்கே ஸ்த்தாவரங்களைச் சொல்லுகிறது - உகந்தருளின நிலங்களில் விலக்ஷணரோடே ஸ்த்தாவரங்களோடே வாசியில்லையென்றிருக்கும் உத்தேச்ய புத்தியாலே: நித்யஸூரிகளுக்காளல் அவ்வருகேபோக நினைவுண்டாகைக்கு யோக்யதையுண்டு: நினையார்கள் இத்தனைசைதந்யத்தில் உறைப்பாலே: நினைக்கைக்கும் யோக்யதையுண்டிறே; வேறொரிடத்தில் போக நினைக்கைக்கு ப்ராப்தியில்லையிறே இவற்றுக்கு. பிள்ளை ஜகந்நாதப்ரஹ்மராயர் திருமுடிக்குறையிலே மரம்வெட்டுவியாநிற்க எம்பார் அருளிச்செய்த வார்த்தையை நினைப்பது. ஆச்சான் திருவாலிநாடதாஸர் நல்லன சில

வகந்தரம் ''குன்றுநேர்'' இத்யாதிகளைச் சொன்னதுக்கு ஹேவம் - ஏதம் இத்யாதி. ''குன்றுநேர் மாடம்'' என்றதைப்பற்ற - ஐச்வர்யமிதம் என்றது; ''குருந்துசேர்'' இத்யாதியைப்பற்ற - ஸோக்யதையும் என்றது. ஸ்தார்த்தம் - மலைகளை இத்யாதி. நேர் - ஒப்பு. மாடு - சமீபம். புடைபட - இடமுண்டாம்படி. ''மாடேகுருந்து'' என்றதுக்கு ஹேவம் - அம்மாடங்களுக்கு இத்யாதி. ''சேர்'' என்றதுக்கு - மாடங்களினருகேசேர்ந்தகுருந்துசேர்புன்னை என்று முந்தினவர்த்தம் அத்தோடே - அந்தமாடங்களோடேயென்றபடி. 'மன்று' என்று-நாற்சந்தியாய், சுற்றமென்றபடி. † புன்னைகளை யுடைத்தாய் க்ராமபர்யந்தங்களிலே விகவியாநின்றுள்ள பொழிலென்னுதல், குருந்து முதலான வ்ருக்ஷங்களை யுடைத்தாய் பரிமளம் ப்ரவஹியாநின்றுள்ள பொழிலென்னுதல். ''மன்று'' என்று - பரிமளத்தைச் சொல்லும்படியென்? என்ன - மன்றலை இத்யாதி. ''குன்றுநேர்'' இத்யாதியாலே வர்ணிக்கைக்கு இவை ஹேக்யமாயிருக்குமோவென்ன, ஐகிஞ்சித்கரம் - பிள்ளை இத்யாதி. விரைந்து - த்வரித்து. 'அருளிச்செய்வர்' களென்றபடி. ''சேர்'' என்றதுக்கு - வ்ருக்ஷங்கள் அந்யோந்யம் ஸத்ருசமாயிருக்குமென்று மூன்றுமர்த்தமாதல், த்விதீயார்த்த விவரணமாதல். நாகவோர்வரதி இத்யாதி. கீழ் பொழிலை வர்ணித்தவிப்ரகாரத்தை யநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார்- மேல்நித்யஸூரிகளை இத்யாதி. ''விண்ணோர்'' என்றதைப்பற்ற - நித்யஸூரிகள் என்றது. ஆஸ்ரயமும் விலக்ஷணரான ஸூரிகளோபாதி இவையும் உத்தேச்யமாமோவென்ன - நித்யஸூரிகளுக்கு இத்யாதிநாலுவாக்யம். சைதந்யத்திலுறைப்பு - ஜ்ஞாநகார்யமான ப்ரேமாதிசயம். திவ்யதேசங்களிலுள்ளவை ஹேவத்கடாக்ஷவிஷயமாகையாலே யுத்தேச்யமென்னுமதுக்கு ஐகிஞ்சித்கரம் - பிள்ளைஜகந்நாத இத்யாதி. எம்பார் அருளிச்செய்த வார்த்தை * மானேய்நோக்கிலே கண்டுகொள்வது. இவை அவன் கடாக்ஷவிஷயமென்றதுக்கைகிஞ்சித்கரம் - ஆச்சான் இத்யாதி. சூரவன்பாக்கு - ஸ்லாக்யமான

† 'குருந்துமுதலான வ்ருக்ஷங்களை' என்றிருக்கலாம்.

சுரவன்பாக்குக்களை பட்டருக்குக் கொடுவந்துகொடுத்தாராய், அவற்றைக்கண்டு "இவை யிருந்தபடியென்? * திருவருள்கமுகினின்றும்வந்தவையோ?" என்றருளிச் செய்தாராம். நீராலே வளர்ந்தவையன்றே, அவனுடைய கடாக்ஷத்தாலே வளர்ந்தவையிறே. [அனந்த புரநகர்மாயன்] - ஸ்ரீவைகுண்டத்தைவிட்டு "தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கலாம்" என்னுமத்தாலே திருவனந்தபுரத்தை விடமாட்டாதே நிற்கிற ஶீலகுணாதிக்யத்தைச் சொல்லுகிறது. [நாமமொன்றுமோராயிரமாம்] - ஒருதிருநாமந்தானே விரோதிகளைப்போக்கி ரக்ஷிக்குமென்னுமிடஞ் சொல்லிற்றிறே; அப்படியே ஆயிரம்படி ரக்ஷகமான ஆயிரந்திருநாமத்தையுடையவன். [உள்ளுவார்க்கு] - உத்தேஶ்யதை குறைவற்றிருந்தது, இனி அநுஸந்திப்பாரேயிறே தேட்டம். [உள்ளுவார்க்கு] - ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே நித்யஸூரிகளோலக்கங்கொடுக்க அவர்கள் நடுவேயிருக்கக்கடவ ஸர்வேஶ்வரன், "தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கலாம்" என்று இத்தேசத்தை விரும்பிவர்த்திக்கிற நீர்மையிலேற்றத்தை அநுஸந்திக்கவல்லார்க்கு. [உம்பரூரே] - திருநாமங்களை யநுஸந்திப்பார்க்கு, அவ்விடந்தானே யும்பரூரென்றுமாம்; அன்றியே, உள்ளுவார்பெறுமிடம் உம்பரூரென்னவுமாம். அவ்விடந்தானுமுத்தேஶ்யமாகிறதும் அவன்விடாதே வர்த்திக்கையிறே. இனி ஶர்மைக்யமுடையவன் தான் இவ்விடத்தே வர்த்தியாநின்றால் பின்னை இவ்விடமேஉத்தேஶ்யமாகத் தட்டில்லையிறே. (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

ஊரும்புட்கொடியும்அஃதே உலகெல்லாம்உண்டுமிழ்ந்தான்
சேரும்தண்ணனந்தபுரம் சிக்கெனப்புகுதிராகில்
தீரும்நோய்வினைகளெல்லாந் திண்ணம்நாம்அறியச்சொன்னோம்
பேருமோராயிரத்துள் ஒன்றுநீர்பேசுமினே.

ஆ —(ஊரும்புள்.) - ஹோமோபகரணங்களினாலும் லீலோபகரணங்களினாலும் பரிபூர்ணனாயிருந்த எம்பெருமானுக்கும் ப்ராப்யமான திருவனந்தபுரத்திலே

பாக்கு. "திருவருட்கமுகு" என்றதுக்கர்த்தம் - நீராலே இத்யாதி. அனந்தபுரநகரில்ஆஶ்சர்யமே தென்ன - ஸ்ரீ வைகுண்டத்தை இத்யாதி. 'சொல்லிற்றிறே' - முதற்பாட்டிலேயென்றபடி. திருநாமங்களாயிரத்தையு முடையவ னென்றது - ப்ராஸங்கிகம். "உள்ளுவார்க்கு" என்றதுக்குஅவதாரிகை - உத்தேஶ்யதை இத்யாதி. "ஒன்றுமோராயிரமாம்" என்றது - ஒருநாமமே ஆயிரம் ப்ரகாரம் ரக்ஷகமாமென்னுதல், குணசேஷ்டிதாதிகளையொழிய நாமமொன்றுமே ஆயிரமுண்டாயிருக்குமென்னுதல்; 'என்னுதல்' என்கையாலே - இவ்வர்த்தத்வயமும் தோற்றுகிறது. "ஓராயிரமாம்" என்றத்தோடே "உள்ளுவார்க்கு" என்றத்தைச் சேர்த்து ஹாவம்-திருநாமங்களை இத்யாதி. கீழே, நாமத்தை உள்ளுவார்க்கு என்றருளிச்செய்து, "மாயன்" என்றதிற்சொன்ன சீலகுணத்தையுள்ளுவார்க்கு என்றுஅர்த்தாந்தரம் - ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே இத்யாதி. இது சதுர்விம்ஶத்ஸஹஸ்ரத்திலே ஸ்புடம். அவ்விடந்தானே - திருவனந்தபுரந்தானே. நித்யவிபூதியன்றோ வுத்தேஶ்யமென்ன - அவ்விடந்தானும் இத்யாதி. அவ்விடந்தானும் - பரமபதந் தானும். இவ்விடமே - திருவனந்தபுரமே. உம்பரூர் - * தேவாநாம்ஹூரித்யர்த்தஃ. பரமபதம். "உம்பரூர்" என்றதுக்கு - திருவனந்தபுரமே யும்பரூரென்னுதல், திருநாமங்களை யநுஸந்திப்பாரிருந்தவிடமே யும்பரூரென்னுதல், உள்ளுவார் பெறுமிடம் உம்பர்ஊரென்னுதல் என்றர்த்தத்ரயமாதல்; அர்த்தத்வயமாதல். (உ)

அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு புகுதிராகில் உங்களுடைய ஸமஸ்தஹ்ஃவங்களும் போம்: இது நிஶ்சிதம்; இப்ப்ராப்யத்தைப்பெறுகைக்கும் ப்ரதிபந்யகம்போகைக்கும் ஆயிரந்திருநாமத்திலே ஒருதிருநாமத்தைச் சொல்லவேணுமென்னும் நியமமில்லை; அவனுடைய அஸங்க்யேயமான திருநாமத்திலே வேண்டிற்றொரு திருநாமத்தைச் சொல்லுங்கோளென்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், ப்ரதிபந்யகங்கள் போகைக்கு இன்னதிருநாமமென்று இல்லை, ஆயிரத்திலும் ஏதேனுமொன்றைச் சொல்லவமையுமென்கிறார்.

[ஊரும்புள்என்றுமேலுக்கு] - ஸர்வவிய ஶேஷவ்ருத்தியும் பெரிய திருவடியைக் கொள்ளுவதுஞ்செய்து ஜகத்துக்கு ஸர்வவிதரக்ஷகனுமானவன் கண்வளர்ந்தருளுகிற நிரதிஶயபோக்யமான திருவனந்தபுரத்தைப் பரமப்ராப்யமென்று அங்கேபுகுவுதிகோளாகில், ஹ்ஃவங்களும் ஹ்ஃவஹேதுவான பாபங்களுமெல்லாம் போம்; ஒருவர்க்கும் தெரியாத ரஹஸ்யத்தை வ்யக்தமாம்படி நாங்கள் சொன்னோம்.

ப.—அநந்தரம், அத்தேசத்தை ப்ராபித்தவளவிலே ஸமஸ்தவிரோதிகளும் கழலும்: ஸர்வரக்ஷகனான அத்தேசிகனுடைய திருநாமங்களாயிரத்திலும் ஏதேனுமொன்றையும்சொல்லி அநுபவியுங்கோளென்கிறார்.

(ரக்ஷணார்த்தமாக), புள் - பெரியதிருவடியை, ஊரும் - நடத்தாநிற்கும், கொடியும் - ரக்ஷணத்துக்குக்கட்டினகொடியும், அஃதே - அதுவே: (சென்று ரக்ஷிக்கவொண்ணாத ப்ரளயத்தளவில்), உலகெல்லாம் - லோகத்தையெல்லாம், உண்டு - அமுது செய்து (வயிற்றிலேவைத்துநோக்கி), உமிழ்ந்தான் - ப்ரளயாநந்தரமுமிழ்ந்தவன், சேரும் - பிற்பாடர்க்கு முகங்கொடுக்கைக்காகக் கண்வளர்ந்தருளுகிற, தண் - ஶ்ரமஹரமான, அனந்தபுரம் - திருவனந்தபுரத்தை, சிக்கென - அநந்யப்ரயோஜநத்வ வ்யவஸாயத்தையுடையீர்களாய்க்கொண்டு, புகுதிராகில் - ப்ராபிப்புதிகோளாகில், நோய் - (ப்ரயோஜநாந்தரருசியான) நோயும், வினைகளெல்லாந்தீரும் - (அதுக்கடியான) கர்மங்களும் நிரவஶேஷமாக நஶிக்கும்; நாம் - இவ்வர்த்தத்தில் நிலவரானநாங்கள், (உங்களுக்கு), அறிய - அறியும்படி, திண்ணம் - த்ருடமாக, சொன்னோம் -; (அங்குச்சென்றால்), பேருமோராயிரத்துள் - அவனுடைய அநுபாவ்யமான நாமமாயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, ஒன்று - ஏதேனுமொன்றை, நீர் -, பேசுமின் - சொல்லுங்கோள். போக்யமாமிடத்தில் ப்ரயாநாப்ரயாந விபாகமில்லையென்று கருத்து.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், ப்ரதிபந்யகங்கள் போகைக்கு தேசப்ராப்தியே அமையும், ஆயிரம்திருநாமத்திலும் ஏதேனுமொன்றைச் சொல்லுங்கோள் என்கிறார்.

[ஊரும்புள்] - வாஹனமானது பெரியதிருவடி. [கொடியும் அஃதே] - இது நித்யஸூரிகளுக்கும் உபலக்ஷணம். இது, நித்யஸூரிகளுக்குக் கொடுத்துவைக்கும் நாநாரஸாநுபவத்தை இன்றுசெல்லு மவனுக்கும் கொடுக்குமென்னுமிதுக்காகச் சொல்லுகிறது. [உலகெல்லாம் உண்டுமிழ்ந்தான்] - ப்ரளயாபத்தில் ஆபத்தேமுதலாக வரையாதே திருவயிற்றிலேவைத்து, உள்ளிருந்து நோவுபடாதபடி வெளிநாடுகாண உமிழ்ந்தான். [சேரும்] - இப்படி உபயவிபூதியையும் நிர்வஹிக்கிறவன் ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தினுடைய ரக்ஷணார்த்தமாகத் தன்செல்லாமையாலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற நிரதிஶயபோக்யமான திருவனந்தபுரத்தை. [சிக்கெனப் புகுதிராகில்] - "நவ

வாநராவதபூதை'' என்கிறபடியே மீட்சியில்லாத ருசியோடேபோய்ப் புகுவதிகோளாகில், ஊவெங்களும் ஊவெஹேதுக்களான பாபங்களும் போம். [திண்ணம் நாம் அறியச்சொன்னோம்] - அநுஜீவித்துக் கைவந்த நாங்கள், ஒருத்தர்க்கும் தெரியாத ரஹஸ்யத்தை வ்யக்தமாக அறியும்படி சொன்னோம். இதுண்டாய்க் கழிந்தார் வ்ருத்தியாகையாலே ஆப்தமென்கை. ப்ரதிபத்தி பண்ணுதார் இழக்குமித்தனை. ஊவநிவ்ருத்திக்கு தேசப்ராப்தியே அமையும்; குணசேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்கள் ஆயிரத்திலும் ஒரு திருநாமத்தைச் சொல்லி அநுஜீவியுங்கோள்.

ஏடு.—மூன்றும்பாட்டு. ப்ரதிவந்யகங்கள்போகைக்கு தேசப்ராப்தியேயமையும்: ஆயிரந்திருநாமத்திலும் ஏதேனுமொன்றைச்சொல்லி யநுஜீவியுங்கோளென்கிறார்.

[ஊரும்புள்] - பெரியதிருவடியை வாஹநமாகக்கொண்டு நடத்தும். [கொடியுமஃதே] - இது நித்யஸூரிகளுக்கும் உபலக்ஷணம். அல்ப்ருஷ்டலம்லாரஹ்யர்க்கு ''சென்றூற்குடையாம்'' என்கிறபடியே உண்டாகச் சொல்லுகிற நாநாஹாவம், இன்று போய்க்கிட்டினவனுக்கும் வாசியறக் கொடுக்கு மென்கைக்காகச் சொல்லுகிறது. இவன் ''அஹம்ஸர்வபாபேப்யோமோக்ஷயிஷ்யாமி'' (அஹம்ஸர்வம்கரிஷ்யாமி) என்றிருந்தாலும் ஹலமில்லையிறே, ''குருஷ்வ'' என்று அவன்அப்படி கொள்ளாதவன்று. இவனுக்கு கிஞ்சித்கரியாதவன்று ஸ்வரூபலாஹமில்லை. நிரபேக்ஷனானதான் குறையநின்று இவனுடைய குறையைத்தீர்க்குமாய்த்து. தான் ஸாபேக்ஷனுய் நின்று இவனை நிரபேக்ஷனாக்கும். இவனுக்கு ஸ்வரூபஸித்தியுண்டாம்படி பண்ணிக்கொண்டு நிரபேக்ஷனாகவேணுமிறே அவனுக்கு. இவனுடைய ஸ்வரூபஸித்த்யர்த்தமாக அவன் தன்னைத் தாழவிட்டானென்றுள், அதுதானே நைரபேக்ஷ்யத்துக்கு உடலாயிருக்குமிறே அவனுக்கு. ''இன்னுரதனென நின்றான்'' என்றபின்பிறே அவனுக்கு ஸ்வரூபஸித்தியுண்டாய்த்து. [உலகு இத்யாதி]-ஸம்

மூன்றும்பாட்டு.—ஊநம் இத்யாதி. ''அனந்தபுரம் சிக்கெனப்புகுதிராகில் தீரும் நோய் வினைகளெல்லாம். பேருமோராயிரத்துள் ஒன்று நீர்பேசுமின்'' என்றவற்றைக் கடாகூத்தவதாரிகை - ப்ரதிவந்யகங்கள் இத்யாதி.

''புள்ளூ - ஊரும்'' என்றந்வயிப்பது. இது உபலக்ஷணமென்கிறார் - நித்ய இத்யாதி. நித்யஸூரிகளுக்கும் உபலக்ஷணம் என்றது - பெரியதிருவடி யொருவனையும் வாஹநமாகவும் கொடியாகவும் கொள்ளுமென்ற இது, நித்யஸூரிகளெல்லாரையும் ஒவ்வொருத்தரையே அநேக சேஷவ்ருத்திகள் கொள்ளுமென்றுமதனுக்கும் உபலக்ஷணமென்றபடி. இப்படிப்ரயோகத்துக்கு ஹேது- அஸ்ப்ருஷ்ட இத்யாதி. அவன் கொடுக்கிறதென், தானேசெய்யவொண்ணுதோவென்ன - இவன் இத்யாதி. ''அஹம்ஸர்வபாபேப்யோமோக்ஷயிஷ்யாமீஜாதஃஸ்வயமதிஸ்ருதெஸ்வராம்ஸ்ச'' இத்யாதி ''கரஸ்வேதிநசேத்வரம்வெயமேவம்நெஹவிஸ்வதெ । கூதாயெபூஹமஹவிஷ்யாமி தவயாபூர்வகூவதெ'' இத்யயோத்யாகாண்டே லக்ஷ்மணஃ. (நக-உக,-உஉ) பூர்ணனவன் இவனைக்கொண்டு கைங்கர்யம் கொள்ளுகிறதென்னென்ன - இவனுக்கு இத்யாதி. ஆகையாலே நிரபேக்ஷனென்று சூட்டுவது. விவரணம் - தான் ஸாபேக்ஷனென் இத்யாதி. ஆனாலும் நைரபேக்ஷ்யஹாநிவாராதோவென்ன - இவனுக்கு இத்யாதி என்னுதல்; கீழ்-பரார்த்தமாக ஸாபேக்ஷனாகையாலே நைரபேக்ஷ்யஹாநியில்லையென்றருளிச்செய்து, இங்கே - ஸ்வநைரபேக்ஷ்ய லித்தியும் இவனையும் நிரபேக்ஷனாக்கினலென்கிறார் - இவனுக்கு இத்யாதி என்னுதல். விவரணம் - இவனுடைய இத்யாதி. தாழவிட்டது நைரபேக்ஷ்யத்துக்கு உடலாகக்கண்ட விடமுண்டோவென்ன - இன்னுரதானென் இத்யாதி. திருமொழி இரண்டாம்பத்து, ''மூன்னுர்தானே'' இத்யாதி. நின்றான் - ஸத்தை

ஸாரஸ்பர்ஶமில்லாதாரை எல்லாவடிமைகளும் கொள்ளுகையன்றிக்கே, ப்ரளயாபத்தில் லோகத்தை யெடுத்து வயிற்றிலேவைத்து நோக்கி, பின்னை யுள்ளேகிடந்து தளரவொண்ணுதென்று வெளிநாடுகாண வுமிழ்ந்தவன். [சேரும்தண்ணனந்தபுரம்] - ப்ரளயாபத்தில் ஜகத்துக்கு அவன்வயிற்றில் புகாதபோது உண்டான செல்லாமையோபாதியும் போருமாய்த்து,அவனுக்குஇத்தேசத்தில் புகுராதபோதுஉண்டானதரிப்பறுதி; ப்ரளயாபத்தினின்றும் ஜகத்தையடைய ரக்ஷித்தவன் † (ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தினுடையரக்ஷணுர்த்தமாக) வந்துசேருகிற விடமென்னுதல், அவன் நிர்ப்பரனுய்க்கொண்டு சாய்ந்தருளுகிற விடமென்னுதல். [தண்ணனந்தபுரம்] - ப்ராந்தியாலே அவன்இப்படி விரும்புகிறனல்லன்; ஹேய்யதையாலே விடமாட்டாமையாய்த்து. உகந்தருளினநிலமாகில் இப்படியிருக்கவேண்டாவோ?''தானுகந்தவூர்''என்னக்கடவதிறே.தானுமுகந்த நித்யஸூரிகளும் உகக்குமிடமிறே பரமபதம்; இங்குத் தன்னுகப்பேயிறே: இவர்கள் வைமுக்யம்பண்ணுநிற்கச்செய்தேயும் தான் விடமாட்டாதே அவஸரப்ரதீக்ஷனுய் நிற்கிறவிடமிறே. [சிக்கென] - ''நவவ்யூஹாவதூதே'' (நசபுநராவர்த்ததே) என்கிறபடியே மீளாதருசியையுடையீர்களாய்க்கொண்டு கிட்டுவதிகோளாகில். [தீரும்இத்யாதி]-ஊஹங்களும் ஊஹஹேதுக்களுமெல்லாம் நசிக்கும். [திண்ணம்] - ''ஸத்யம்ஸத்யம்புநஸ்ஸத்யம்) என்னுமாபோலே. [நாம்அறியச்சொன்னேம்] - சரதமாக அநு஭வத்தாலே கைகண்ட நாம்,இதில் வாசியறியாத நீங்களும் இழக்கவொண்ணுதென்று உங்கள் நெஞ்சிலே படும்படிசொன்னேம். [நாம்] - நெடுநாள் க்லேஶப்பட்டுக் கரைகண்டவரிறே. [சொன்னேம்] - இனி கர்மவஶ்யராய்ப்படுமேவர்கள், சொன்னவார்த்தை ப்ரதிபத்திபண்ணுமையாலே படுகிறார்களத்தனை ; நம்மேல் குறையற நாம் சொன்னேம். செயலுக்கு தேசப்ராப்திஅமையுமென்றிர், இனிச்சொல்லியிருக்க வடுப்பதென் என்ன ?-[பேரும்ஓர்இத்யாதி]-ஒருதிருநாமந்தானே ஆயிரம்படி ரக்ஷகமான ஆயிரந்திருநாமத்தையுடையவனென்று சொன்னேமிறே முன்பே; அதில் வாய்க்குத்தோற்றிற்றுஒரு திருநாமத்தைச் சொல்லுங்கோள். [பேசுமினே]-மநஸ்ஸஹகாரமும் வேண்டா. (கூ)

பெற்ருன். ''உலகெல்லாமுண்டுமிழ்ந்தான் சேரும்'' என்றபதச்சேர்த்திக்கு ஹேவம் - ப்ரளயாபத்தில் ஜகத்துக்கு இத்யாதி. உக்தத்தை யநுவதியாகின்றுகொண்டு, பதச்சேர்த்திக்கு ஹேவார்த்தரம் - ப்ரளயாபத்தினின்றும் இத்யாதிவாக்யத்வயம். ''சேரும்'' என்றது - ரக்ஷ்யாபேக்ஷையோடேவந்து நிற்கிறவென்னுதல், சாய்ந்தருளுகிறவென்னுதலென் றர்த்தத்வயம். ''தண்'' என்றதுக்கு ஹேவம் - ப்ராந்தியாலே இத்யாதி. ஈடுபாடு - உகந்தருளின இத்யாதி. இப்படியிருக்கவேண்டாவோ வென்றது - ஈஸ்வரன விரும்பும்படி ஹேய்யமாயிருக்க வேண்டாவோவென்றபடி. ''அவன் விரும்பினதே உகந்தருளினநிலம்'' என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - தானுகந்த இத்யாதி. ''அலம்புரிந்த'' இத்யாதி, திருநெடுந்தாண்டகம். இதுக்கர்த்தம் - தானும் இத்யாதி. ''தன்னுகப்பேயிறே'' என்றத்தை விவரிக்கிறார் - இவர்கள் இத்யாதி. சாதம் - நிஶ்சிதம். ''நவவ்யூஹாவதூதே நவவ்யூஹாவதூதே'' இதி சாந்தோக்யே. (அ-கரி-சரமனதி) ''ஸத்யம்ஸத்யம்புநஸ்ஸத்யமேவைதத்ரயம்நாவ்ருத்திநஷ்டெவம்கோவாதூரே'' இதிமஹாஹாரதே. ''அறிய'' என்றதுக்கு ஹேவம்-இதில்வாசி இத்யாதி. அப்படி கைகண்டாரோவென்ன-நெடுநாள் இத்யாதி. ''சொன்னேம்'' என்ற ஹேதுநிர்த்தேசத்தால் ஹேலிதம்-இனி கர்மவஶ்யராய் இத்யாதி. செயலுக்கு - காயிகவ்யாபாரத்துக்கு. சொன்னேமிறே முன்பேயென்றது- ''ஓராயிரமாய்'' என்கிறபாட்டிலேயென்றபடி. ''பேசுமின்'' என்றதுக்கு ஹேவம்-மநஸ்ஸஹகாரமும் இத்யாதி. அத்விதீயமான ஆயிரந்திருநாமத்திலும் வைத்துக்கொண்டு ஏதேனுமொன்றைச் சொல்லுங்கோளென்று ஸப்தார்த்தம்.

(கூ)

நான்காம் பாட்டு.

பேசுமின்கூசமின்றிப்பெரியநீர் வேலைசூழ்ந்து
வாசமேகமழுஞ்சோலை வயலணியனந்தபுரம்
நேசஞ்செய்துறைகின்றானைநெறிமையால்மலர்கள்தூவிப்
பூசனைசெய்கின்றார்கள் புண்ணியஞ்செய்தவாறே.

ஆ..—(பேசுமின்.) - நாம் அநர்ஹரென்று கூசாதே அவன்திருநாமத்தைச் சொல்லுங்கோளென்றுசொல்லி, அடிமைசெய்கையிலே அவர்களுக்கு ஸ்ப்ருஹைபெறுகைக்காகத் திருவனந்தபுரத்தில் எம்பெருமானுக்கு அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு அடிமைசெய்கிறவர்கள் என்னபுண்யஞ்செய்தாரோவென்று, அவர்களுடைய ப்ரஶம்ஸா முவத்தாலே ப்ராப்யமான அடிமையினுடைய உத்கர்ஷத்தைச் சொல்லுகிறார்.

ஒ. —நாலாம்பாட்டில், ஆஶ்ரயிப்பார்க்கு ருசிபிறக்கைக்காக, 'திருவனந்தபுரத்தில் எம்பெருமானுக்கு அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு அடிமை செய்கிறவர்கள் என்னபுண்யம் செய்தார்களோ?' என்கிறார்; அவர்கள் ஹார்த்தியம்பண்ணினபடியைப் பேசுங்கோள் என்றுமாம்.

[பேசுமின் கூசமின்றி] - அயோக்யரென்று கூசாதே திருநாமத்தைச்சொல்லுங்கோள். [பெரியநீர் என்றுதொடங்கி] - பெரியநீரையுடைய கடல்சூழ்ந்து நிரந்தரமான பரிமளத்தையுடைய சோலையோடுகூடினவயலாலே அணியப்பட்ட திருவனந்தபுரத்தை விரும்பி அங்கே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனை.

ப.—அநந்தரம், ஆஶ்ரித ரக்ஷணார்த்தமான நிரவதிக வாத்ஸல்யத்தையுடையனாய்க்கொண்டு திருவனந்தபுரத்திலே வர்த்திக்கிறவனை ஆராதிக்கிறவர்களுடைய ஹார்த்தியாதிஶயத்தை ஶ்லாகிக்கப்பாருங்கோள் என்கிறார்.

பெரிய - ஸம்ருத்தமான, நீர் - ஜலத்தையுடைத்தான, வேலை - கடலாலே, சூழ்ந்து - சூழப்பட்டு, வாசமே கமழும் - பரிமளத்தைப்பரப்பாநிற்கிற, சோலை - சோலைகளையும், வயல் - வயல்களையும், அணி - அலங்காரமாகவுடைய, அனந்தபுரம் - திருவனந்தபுரத்திலே, நேசம்செய்து - (ஆஶ்ரித முவப்ரஹாநார்த்தமாக) நிரதிஶய வாத்ஸல்யத்தைப்பண்ணி, உறைகின்றானை-நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவனை, நெறிமையால் - அவன் ஶேஷித்வாநுரூபமான மார்க்கத்தாலே, மலர்கள் - புஷ்பாத்யுபகரணங்களை, தூவி - (ப்ரேமபரவசராய்க்கொண்டு) விநியோகித்து, பூசனைசெய்கின்றார்கள்- ஆராதிக்கிறவர்கள், புண்ணியம் - ஹாக்யத்தை, செய்தவாறு - பண்ணினப்ரகாரத்தை, கூசமின்றி - (உங்களுடைய) அயோக்யதையைப்பாராதே (வத்ஸலனானவனை ஆராதிக்கிறவர்களுடைய வாத்ஸல்யாதிஶயத்தைப்பார்த்துக்) கூசாதே, பேசுமின் - ஶ்லாகிக்கப்பாருங்கோள்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், ஆஶ்ரயிப்பார்க்கு ருசிபிறக்கைக்காக, 'திருவனந்தபுரத்திலேபுக்கு அடிமைசெய்கிறவர்கள் என்ன ஹார்த்தியவான்கள்!, என்கிறார்; அவர்கள் ஹார்த்தியம் பண்ணினபடியைப் பேசுங்கோள் என்றுமாம்.

[பேசுமின் கூசமின்றி] - உங்கள் அயோக்யதையைப்பார்த்துக் கூசாதே, அத்தலையில் நீர்மையையும் ப்ராப்தியையும் பார்த்துப் பேசுங்கோள். வளவேழுலகில்

தமக்குப்பிறந்த விறாய்ப்பு இவர்களுக்கும் ஒக்குமென்றிருப்பரிறே. [பெரியநீர் இத்யாதி] - பெரியநீரையுடைத்தான கடல்சூழ்ந்திருப்பதாய் நிரந்தரமான பரிமளத்தையுடைய சோலையோடுகூடின வயலாலே அலங்க்ருதமான திருவனந்தபுரம். சோலையின் பரிமளம் புறப்படாதபடி மதிளிட்டாற்போலேயாய்த்துக் கடலிருப்பது. கடலில் நாற்றம் மேலிடாதபடியாய்த்துப் பரிமளம் விஞ்சியிருப்பது. [நேசஞ்செய்து உறைகின்றானை] - பரமபதத்திற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி; "சுயிகஃபுரவாஸாஜ்ஞ" என்கிறபடியே. ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்கு உடலான தேசமென்று ஸ்நேஹித்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவனை. அத்தேசத்துக்கு ஆர்த்தரில்லாக் குறையுண்டிறே. "ஆர்த்தரில்லாதவிடமும் ஒருவாஸஸ்யாநமோ?" என்று அத்தேசத்தை வசைபாடியாய்த்திருப்பது. 'நேசஞ்செய்து உறைகின்றானை-பேசுமின் கூசமின்றி' என்னுதல்; 'புண்ணியஞ்செய்தவாற்றை-பேசுமின் கூசமின்றி' என்னுதல். [நெறிமையால் இத்யாதி] - அநந்யப்ரயோஜநராய், சூட்டுநன்மாலைப்படியே புஷ்பாதீயுபகரணங்களைக்கொண்டு அக்ரமமாக ப்ரயோஜித்து அடிமைசெய்யுமவர்கள் நித்யஸூரிகளிற்காட்டில் ஹாஹீயாதிகர்: ஸம்ஸாரத்திலே நித்யஸூரிகள் பரிமாற்றத்தையுடையவர்கள் ஹாஹீயாயிகரன்றோ? அப்போது, புண்ணியஞ்செய்தவாறே! என்று ஆஶ்சர்யம். இவர்கள்படியைப் பேசும்போது ஸர்வேஶ்வரனைப் பேசுமதிற்காட்டில் கூச்சமறப் பேசலாமிறே.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. ஆஶ்ரயிப்பார்க்கு ருசிபிறக்கைக்காக, 'திருவனந்தபுரத்திலேபுக்கு அடிமை செய்கிறவர்கள் என்ன ஹாக்யவான்கள்!' என்கிறார்; அவர்கள் ஹாக்யம்பண்ணினபடியைப் பேசுங்கோளென்றுமாம்.

[பேசுமின்கூசமின்றி] - உங்கள் அயோக்யதையைப்பார்த்துக் கூசாதே பேசுங்கோள். தாம் * மயர்வறமதிநலம்அருளப்பெறச்செய்தேயும், அநாதிகாலம் ஸம்ஸரித்துப் போந்த வாஸநையாலே "அருவினையேன்" என்று பேசுகைக்குக் கூசினவிது, இவர்களுக்கும் உண்டென்றிருக்கிறார். ஹரவத்விஷயத்தைப் பேசும்போது கூசத்தான்வேண்டாவிறே: அப்ரதிபத்தியாலேயிறே பேசாதிருந்தது; ப்ராப்தவிஷயமென்றறியவே கூசாதே பேசலாமிறே. [பெரியநீர் இத்யாதி] - மிக்கஜலத்தையுடைத்தான கடலாலேசூழப்பட்டு, வாசமேகமழாநிற்குமாய்த்துச்சோலை. சூழப்போந்தசோலையில் பரிமளம் புறம்புபோகாதபடி மதிளிட்டாற்போலேயாய்த் திருப்பது கடல். [வாசமே கமழும்] - கடலில் நாற்றம் மேலிடாதபடி சோலையில் பரிமளமே விஞ்சியிருக்குமாய்த்து; இப்படிப்பட்ட சோலையையுடைத்தான வயலாலே யலங்க்ருதமான திருவனந்தபுரத்தை. 'நேசஞ்செய்துறைகின்

நாலாம்பாட்டு.—பேசுமின் இத்யாதி. "பூசனைசெய்கின்றார்கள் புண்ணியம் செய்தவாறே" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகாத்வயம் அருளிச்செய்கிறார் - ஆஶ்ரயிப்பார்க்கு இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே..

இவர்களுக்குக்கூச ப்ரஸக்தியேதென்ன - தாம் இத்யாதி. அவனைப்பேசும்போது கூசவேண்டாவென்னுமத்தையும், இப்படியிருக்கச்செய்தேயும் தாம் கூசியகன்றதுக்கு ஹேதுவையும், அவனைக் கூசாதேபேசுகைக்கு ஹேதுவையும் அடைவேயருளிச்செய்கிறார் - ஹரவத்விஷயத்தை இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே. "வேலைசூழ்ந்து வாசமேகமழும்" என்ற பதச்சேர்த்திக்கு ஹாவம்-சூழப்போந்த இத்யாதி. "வாசமே" என்ற அவதாரணார்த்தம் - கடலில் இத்யாதி. "கடலில் நாற்றம் மேலிடாதபடி" என்றதுக்கு ஸ்வாபதேஶம் - ஸம்ஸாரதுந்தும் தட்டாதபடியென்று. சோலையையுடைத்தான வென்றது-சோலையையு முடைத்தாயென்றபடி. பாட்டின் முந்தினவவதாரிகைக்குச்சேர அந்வயம்-நேசஞ்செய்து இத்யாதி வாக்யத்வயம். த்விதீயாவதாரிகைக்குச் சேர அந்வயம்-

றானை - பேசுமின் கூசமின்றி' என்று கீழோடே கூட்டவுமாம்; அப்போது, "நேசஞ்செய்துறைகின்றானை - பூசனைசெய்கின்றார்கள் புண்ணியம் செய்தவாறே?" என்றது - ஆஶ்சர்யத்திலே யாகிறது. அன்றிக்கே, பெரியநீர் தொடங்கி - 'பூசனைசெய்கின்றார்கள் புண்ணியஞ் செய்தவாற்றை - பேசுமின் கூசமின்றி' என்னவுமாம்; அப்போது, கூச்மின்றிப் பேசுகையாவதென்? என்னில்,—ஹாஹவத்விஷயம்போலே வாய்வந்தபடி சொல்லவொண்ணாதிறே ஹாஹவத விஷயம். [நேசஞ்செய்துறைகின்றானை] - பரமபதத்தில் தவிரவொண்ணாமையாலே யிருக்குமத்தனை. அவ்விடத்தை வசைசொல்லியாய்த்துஇங்குவர்த்திப்பது; "ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்கு உடலல்லாதவிடமும் ஒரு வாஸஸ்த்தாநமாயற்றதோ!" என்று, ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்குப் பாங்கானதேஶமென்று விரும்பிவர்த்திப்பது இங்கேயாய்த்து; "அதிகம்புரவாஸாச்ச" (அதிகம்புரவாஸாச்ச). [நெறிமையால் மலர்கள்தூவி] - "ஸர்வேஶ்வரன் ஶேஷி; இவ்வாத்மவஸ்து அவனுக்குஶேஷம்" என்கிற முறைமையாலே, புஷ்பாதி யுபகரணங்களை அவன்திருவடிகளிலே பணிமாறி; அன்றிக்கே, அவன்தான் இத்தேஶத்தை ஸ்நேஹித்து வர்த்திக்கிறாப்போலே தாங்களும் ஸ்நேஹத்தையுடையராய் மலர்கள் தூவியென்னுதல்; இவர்கள் வர்த்திக்கிறவிடமென்று அவன் விரும்பி வந்தவோபாதி தாங்களும் ஒருப்ரயோஜநத்தைக் கணிசியாதே யாஶ்ரயித்தென்னவுமாம். [புண்ணியஞ்செய்தவாறே] - * சூட்டுநன்மாலைகள் தூயனவேந்தி அடிமைசெய்கிறவர்களதும் ஓரடிமையாயற்றதோ! ஸ்ரீஹரதாழ்வானைப்போலே யாய்த்துஅவர்கள்; இளையபெருமாளைப்போலேயாய்த்து இவர்கள். அவன் விட்டுப்போரச்செய்தேயும், பாரதந்த்ர்யத்தாலே விடமாட்டாதே கிடக்கிறார்களித்தனையிறே. (௪)

அன்றிக்கேஇத்யாதி. ஹாஹவதர்களைப்பேசும்போது கூச்சத்துக்கு ப்ரஸக்தியேதென்கிற ஶங்கையை யநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - அப்போது கூசமின்றி இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. 'அப்போது' என்றவநந்தரம், "ஹாஹவதவிஷயத்தை" என்றுகூட்டுவது. 'வாய்வந்தபடி சொல்லவொண்ணாதிறே ஹாஹவதவிஷயம் என்றது-அவர்கள் அவனிலும் பூஜ்யராகையாலே பேசப்போகாதென்றபடி. ஆனால் பேசும்படியென்னென்ன; பூஜ்யரேயாகிலும் ஸுலஹராகையாலேபேசத்தட்டில்லையென்று கருத்து. "அனந்தபுரம்நேசஞ்செய்து" என்றத்தால் ஹாவம்- பரமபதத்தில் இத்யாதி. கீழ்வாக்ய விவரணம் - அவ்விடத்தை இத்யாதி. வசை-தோஷம். இங்கே யவனுக்கு ஸ்நேஹமுண்டாகைக்கு ஹேதுவருளிச்செய்கிறார் - ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்கு இத்யாதி. இவ்வாக்யாநந்தரம் அவ்விடத்தை வசை இத்யாதி வாக்யம் அநுஸந்தேயம். இதுக்கு ஸம்வாதம் - அதிகம் இத்யாதி. "தீர்ஶநம்விதூகூடஸ்யமந்தாகிந்யாஶ்சஶோபநே । அதிகம்புரவாஸாச்சமந்யே தவசதீர்ஶநாத்" இதி சித்ரகூடே ஸீதாம்ப்ரதி ராமஃ.(அயோ-கூ௫-௧௨) சித்ரகூடஸ்ய-தீர்ஶநம்-புரவாஸாத்-அதிகம்ச, மந்தாகிந்யா:-தீர்ஶநம்-தவ - தீர்ஶநாத்-அதிகம்ச-மந்யே இத்யந்வயஃ. நெறிமையால் - ஶேஷஶேஷி ஹாவமுறையாலேயென்னுதல், ஸ்நேஹமார்க்கத்தாலேயென்னுதல். த்விதீயார்த்தத்துக்கு, நெறிமையாலென்று-அவன் ஸ்நேஹித்தமார்க்கத்தாலேயென்றபடி. த்விதீயார்த்தவிவரணமாதல், த்ருதீயார்த்தமாதல் - இவர்கள் வர்த்திக்கிற இத்யாதி. த்ருதீயார்த்தமானபோது, "நெறிமையால்" என்றது - அநந்யப்ரயோஜநதையாலே யென்றபடி. "செய்தவாறே" என்ற ஸ்வரத்துக்கு ஹாவம், சூட்டுநன்மாலைகள் இத்யாதி. திருவிருத்தம். இருவருடையவும் ஆதிக்யந்யூநதைகளுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ஸ்ரீஹரதாழ்வானை இத்யாதி வாக்யத்வயம். அவர்கள்- நித்யஸூரிகள். இவர்கள் - திருவனந்தபுரத்தி லடிமைசெய்கிறவர்கள். நித்யஸூரிகள் ஸ்ரீஹரதாழ்வானைப்போலே யானபடியை இசைவிக்கிறார் - அவன்விட்டுப்போர இத்யாதி. 'பெரியநீர்' என்று தொடங்கி, 'நேசம்செய்துறைகின்றானை - கூசமின்றி - பேசுமின்; நேசம்செய்துறைகின்றானை நெறிமையால்' என்று தொடங்கி, 'புண்ணியம் செய்தவாறே' என்று விஸ்மிதராகிறாரென்னுதல்; 'பெரியநீர்' என்று தொடங்கி, 'புண்ணியம்செய்தவாற்றை - கூசமின்றி - பேசுமின்' என்றந்வயமாதல். (௪)

ஐந்தாம் பாட்டு.

புண்ணியஞ்செய்துநல்லபுனலோடுமலர்கள்தூவி
எண்ணுமின் எந்தைநாமம்இப்பிறப்பறுக்கும்அப்பால்
திண்ணம்நாம்அறியச்சொன்னேம்செறிபோழில்அனந்தபுரத்து
அண்ணலார்கமலபாதம் அணுகுவாரமராவார்.

ஆ.—(புண்ணியஞ்செய்து.) - நீங்களும் அங்ஙனே புண்யரூபமான திரு நாமத்தைச்சொல்லி நிரஸ்தஸமஸ்தப்ரதிபந்தகராய்த் திருவனந்தபுரத்திலேபோய்ப் புக்கு வாஸ்யாந்தஸ் ஸர்வகரணங்களாலும் எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்யுங்கோள்! அவன் உங்களுடைய இந்தஸம்ஸாரத்தைப் போக்கும்; இப்போது தன் திருவடிகளை ஆஸ்ரயிக்கிற உங்களைப் பின்னை யமராக்கும்; இது நிஸ்சிதம். உமக்குத் தெரியச் சொன்னேம் என்கிறார்.

ஓ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருவனந்தபுரத்தில் ஆஸ்ரயிக்குமவர்கள் அயர் வறுமமரர்களோடு ஒப்பர் என்றுகொண்டாடி, அப்படியே நீங்களும் ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[புண்ணியம் என்றுதொடங்கி] - ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணி நல்லபுனலோடு கூடின மலர்களை ப்ரேமபரவஸராய்க்கொண்டு திருவடிகளிலே பணிமாறி என்ஸ்வாமி யுடைய திருநாமத்தை அநுஸந்தியுங்கோள்; அடிமைக்கு விரோதியான இஸ்ஸம்ஸா ரத்தை அறுக்கும். [அப்பால் என்றுமேலுக்கு] - வேறு அயர்வறுமமரர்கள் என்று சொல்லப்படுகிறவர்களும் செறிந்த பொழிலையுடைய திருவனந்தபுரத்திற் கண்வளர்ந் தருளுகிற ஸர்வேஸ்வரனுடைய நிரதிஸய போக்யமான திருவடிகளை ஆஸ்ரயிக்குமவர் கள்; இப்பொருள் நிஸ்சிதம்; இது வ்யக்தமாகச் சொன்னேம்.

ப.—அநந்தரம், திருவனந்தபுரத்திலே வர்த்திக்கிற நிரபாயகபோஷியான வன்திருவடியைக் கிட்டினவர்கள் ஸுகரிகளாகை அறுதி; ஆகலால், ப்ரேமபுரஸ்ஸராய்க் கொண்டு ஆராதித்து அவன் திருநாமங்களை அநுஸந்தியுங்கோள் என்கிறார்.

புண்ணியம்செய்து-லோகரக்ஷையான பக்தியைப்பண்ணி, நல்ல-ஹ்ருத்யமான ஹ்ருதயமாகையாலே அவனுக்கு ஆதரணீயமான, புனலோடு மலர்கள்-ஜலபுஷ்பாதிகளை, தூவி - (ப்ரீதிப்ரேரிதராய்க்கொண்டு) ப்ரயோகித்து, எந்தை - உத்பாதகனுடைய, நாமம் - திருநாமங்களை, எண்ணுமின் - நிரந்தராநுஸந்தானம்பண்ணி யநுபவியுங்கோள்; (இவ்வநுபவத்தானே), இப்பிறப்பு - த்ருஷ்டதோஷமான இஜ்ஜன்மத்தை, அறுக்கும் - அறும்படிபண்ணும்; அப்பால் - மேலும், செறிபொழில் - செறிந்த பொழிலையுடைத்தான, அனந்தபுரத்து - திருவனந்தபுரத்திலே, அண்ணலார்கமலபாதம் - திருபாயிகஸ்வாமியானவன் திருவடிகளை, அணுகுவார் - (உக்தப்ரகாரத்திலே) ஸ்நேஹ மாகக்கிட்டுமவர்கள், அமராவார் - * அயர்வறுமமரர்களிலே அந்யதமராவர்கள்; (இவ் வர்த்தத்தை), நாம் - (அஜ்ஞரான) நாங்கள், திண்ணம் - த்ருடமாக, அறிய-, சொன் னேம் - சொன்னேம்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருவனந்தபுரத்தில் ஆஸ்ரயிக்குமவர்கள் நித்ய ஸுரிகளாவர்கள்; ஆகையாலே, நீங்களும் ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[புண்ணியம் செய்து] - ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணி: வர்ணாஶ்ரமயர்மஇதிகர்தவ்யதாகமான ஹக்திரூபாபந்ந ஜ்ஞாநத்தை நினைக்கிறது. "மத்ஹக்தொ மந்மநாபவ" என்னக்கடவதிறே. [நல்லபுனல் இத்யாதி] - நல்லபுனலோடேகூடின மலர்களைப்பரிமாறி: அர்ச்சனாதிகளைச் சொல்லுகிறது. "மத்யாஜீமாம்நமஸ்குரு" என்னக்கடவதிறே: [எண்ணுமின் எந்தைநாமம்] - என்ஸ்வாமியுடைய திருநாமத்தை அநுஸந்யியுங்கோள். இடறினவன் "அம்மே?" என்னுமாபோலே வகுத்தவனுடைய திருநாமத்தை அநுஸந்யியுங்கோள்: "ஸததம்கீர்த்தயந்தஃ" என்னக்கடவதிறே. [இப்பிறப்பறுக்கும்]- பிறவியினுடைய தோஷப்ராசுர்யம் ப்ரத்யக்ஷஸித்தமிறே. [அப்பால் - அமரராவார் - செறிபொழிலனந்தபுரத்து அண்ணலார் கமலபாதம் அணுகுவார்] - செறிந்தபொழிலையுடைய திருவனந்தபுரத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேஶ்வரனுடைய நிரதிஶயபோக்யமான திருவடிகளை ஆஶ்ரயிக்குமவர்கள், "இப்பிறப்பறுக்கவேணும்" என்ன வேண்டாத நித்யஸூரிகளாவர்கள். இத்தால் - விரோயியைப் போக்குமளவன்றியே உத்தேஶ்யத்தைப் பெறுகைக்கும் திருவனந்தபுரமே ஆஶ்ரயணீயஸ்யல மென்கிறது. [திண்ணம்நாம் அறியச்சொன்னோம்] - வ்யக்தமாக, மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற நாம், தேஹாத்மாபிமாநிகளான நீங்கள் அறியும்படி உங்கள் அநர்யத்தைப் பார்த்துச் சொன்னோம்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. திருவனந்தபுரத்தில் ஆஶ்ரயிக்குமவர்கள் நித்யஸூரிகளாவர்கள்;ஆகையாலே, அங்கே நீங்களும் ஆஶ்ரயியுங்கோளென்கிறார்.

[புண்ணியஞ்செய்து] - ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணி. யாநம் வர்ணாஶ்ரமயர்மங்களை இதிகர்த்தவ்யதையாக வுடைத்தா யிருக்குமிறே; ஆக, ஸத்கர்மஹலமான ஹக்திரூபாபந்ந ஜ்ஞாநத்தை நினைக்கிறது. "மத்ஹக்தொ - மந்மநாபவ" (மத்பக்தோ - மந்மநாபவ) என்னக்கடவதிறே. [நல்லபுனலொடு மலர்கள் தூவி] - நல்ல புனலோடே கூடின மலர்களை ப்ரேமபரவசராய்க்கொண்டு பணிமாறி. இத்தால் - அர்ச்சநாதிகளைச் சொல்லுகிறது."மத்யாஜீமாம்நமஸ்குரு" (மத்யாஜீமாம்நமஸ்குரு) என்னக்கடவதிறே. [எண்ணுமின்] - "ஸததம்கீர்த்தயந்தஃ" (ஸததம்கீர்த்தயந்தஃ) என்னாநின்றதிறே.

அஞ்சாம்பாட்டு.—புண்ணியம் இத்யாதி. "அனந்தபுரத்தண்ணலார் கமலபாதமணுகுவார் - அப்பால் - அமரராவார்: எண்ணுமின்எந்தைநாமம்" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - திருவனந்தபுரத்தில் இத்யாதி.

புண்யஶப்தம் கர்மவாசக மொழிய, ஹக்திவாசகமாம்படியென்? என்ன - யாநம் இத்யாதி; வர்ணாஶ்ரமயர்மங்களை யென்றபடி. இதிகர்த்தவ்யதையாக - அங்கமாக. ஸ்நேஹமும் ஹக்தியும் பர்யாயம். இத்தால்-காரணமான கர்மத்தையிட்டுக் கார்யமான ஹக்தியை லக்ஷிக்கிறதென்கிறார் - ஆக ஸத்கர்ம இத்யாதி. காரணமான கர்மத்தையிட்டுக் கார்யமான ஹக்தியை லக்ஷிக்கிறதென்? கர்மந்தன்னையே சொன்னாலோ? என்ன -மத்ஹக்தஃ இத்யாதி. அதாவது - "மத்ஹக்தொ மந்மநாபவ, மத்ஹக்தொ மத்யாஜீபவ, மத்ஹக்தொ மாம்நமஸ்குரு" என்று எல்லாம் ஹக்திபுரஸ்ஸரமாகச் செய்யச்சொல்லுகையாலே, இங்கும் "நல்லபுனலொடு" இத்யாத்யுக்த அர்ச்சநாத்யங்கத்வேந ஹக்தியைச் சொல்லுகிறதென்று கொள்ளவேணுமென்றபடி. "அர்ச்சநாதிகளைப்பண்ணி" என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - "மத்யாஜீ" இத்யாதி. ஹமவந்நாமோச்சாரணமும் ஹக்திக்குஉபயுக்தமென்று விவக்ஷித்து, அதுக்கு ப்ரமாணம் - "ஸததம்" இத்யாதி. "மந்மநாபவமத்ஹக்தொ மத்யாஜீமாம்நமஸ்குரு । மாமேவைஷ்யஸியுக்த்வைவ மாத்மாநம்மத்வராயணஃ ॥ (௩௪) ஸததம்

[எந்தைநாமம்] - இடறினவன் ''அம்மே'' என்னுமாபோலே திருநாமம்சொல்லும்போது ஒரு அதிகாரிஸம்பத்தி தேடவேண்டா; சீயர் பட்டரை ''திருநாமம் சொல்லும்போது ப்ரயதனுய்க்கொண்டுசொல்லவேணுமோ?'' என்று கேட்க, ''கங்கையிலேமுழுகப்போம வனுக்கு வேறேருகு †உவர்க்குழியிலே முழுகிப்போக வேணுமோ? மேலுண்டான நன்மை யைத் தருகிற இது அதிகாரிஸம்பத்தியையும் தரமாட்டாதோ?'' என்றருளிச்செய்தாராம். திருநாமம் சொல்லுகைக்கு ருசியேயாய்த்து வேண்டுவது; அவர்களே அதிகாரிகள். [இப் பிறப்பறுக்கும்] - கண்டதிறே இதினுடைய இழையீடு. கவிழ்ந்துபார்க்கவமையுமே இதினுடைய அகவாயை; தன்னடையே விரக்தி பிறக்குமே. இப்படி ப்ரத்யக்ஷிக்கச் செய்தேயும் கார்யகரமாகாதிருக்கிறதிறே வாஸனையின் கனம். ஒருசேட்டியை ''இவன் தமிழுக்குத்தேசிகனுயிருக்கும்''என்று பட்டருக்குக்காட்டினர்களாய், ''உனக்குஏதேனும் அபேக்ஷையுண்டாகில் கேட்கலாகாதோ?'' என்ன. ''சிலர் 'காண்கிறதேஹத்துக்கு அவ் வருகு ஆத்மாவுமில்லை, தர்மாதர்மங்களுமில்லை, ஈச்வரனுமில்லை' என்றிராநின்ருர்கள்: சிலர் 'இத்தேஹந்தான் அஸ்த்திரம்' என்று இதின்தோஷத்தை ஊர்ஜித்து 'அவ்வருகே ஸ்த்திரமாயிருப்பதோன்றைப் பற்றவேணும்' என்றிராநின்ருர்கள்: விஷயமொன்ருயிருக்க இவ்விரண்டு பரிமாற்றமும் நடக்கிறபடியெங்ஙனே?'' என்ன; ''ममायाधुरत्यया'' (மமமாயாதுரத்யயா) என்றும் 'मायामेतांतरंतिते' (மாயாமேதாந்தரந்திதே) என் றும் சொல்லுகிறபடியே ஹாக்யவான்களுக்கு இதினுடைய தோஷதுர்ஜநத்தைப் பண் ணிக் கழித்துக்கொள்ளுகைக்கும், ஹாக்யஹீநர்க்கு இதிலே ஹோக்யதாபுத்திபண்ணி அநர்த்தப்படுகைக்கும் உடலாமபடி கர்மாநுகுணமாக இத்தை இடையேடுத்துக்காணும் ஈச்வரன்பண்ணிற்று'' என்றருளிச்செய்தார். ''இதுகண்டாய்'' என்னும்படியா யிருக்கு மிறே:நாம் நன்ருக நினைத்திருக்குமதல்ல இதுக்குஆகாரம்; ஈச்வரன், வெளிச்சிறப்பைப் பிறப்பிக்க ''இது அல்பம், அஸ்த்திரம்'' என்றுஅறிந்தஇதுவேகிடாய் இதுக்கு நிலைநின்ற ஸ்வஹாவம். [இப்பிறப்பறுக்கும்] - இப்படி ஹேயதயா ஜ்ஞாதவ்யமான இத்தேஹ ஸம்ஸர்கத்தை யறுக்கும். [செறிபொழில்இத்யாதி] - செறிந்த சோலையையுடைத்தான திருவனந்தபுரத்திலேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வஸ்வாமியுடைய நிரதிசயஹோக்

கீதயுதோரோம்பதஜுஜுஜுவு தாரு: । நகிஸ்வுதுஜுஜுரோம்ஹதுஜு நிதுயுஜுஹோஉவா ஸுதே'' (கசு) இதி ஹமவத்கீதாஸு நவமே. ''எந்தைநாமம்'' என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹேது - இடறினவன் இத்யாதி. இதுக்கு ஸம்வாதம் - சீயர் இத்யாதி. இத்தால் ஹேயத்வம் - திருநாமம் இத் யாதி. ''இ'' என்றதுக்கு ஹேது - கண்டதிறே இத்யாதி. இதினுடைய - தேஹத்தினுடைய. இழையீடு - நூலாலே தைக்கை. அதாவது - இழையிட்டாற்போலே யிருக்கிற அவயவங்களுடைய சேர்த்தி. விவரணம் - கவிழ்ந்து இத்யாதி. அகவாயை - அந்தஸ்த்தங்களான மூத்ரபுரீஷாதி தோஷங்களை. அகவாயில் தோஷத்தை ஊர்ஜிக்கவும் நமக்கு விரக்தி பிறவாமைக் கடியேதென்ன - இப்படி இத்யாதி. ''வாஸனையின்கனம்'' என்றதுக்கு ஸம்வாதம் - ஒரு சேட்டியை இத்யாதி. காட்டினவிடத்து, பட்டர் ''நாமறியாததொன்று இவணைக் கேட்கவேண்டியிருந்ததோ'' என்று, அவன்தன்னையே ''நம்பக்கலிலே வேண்டுவது கேட்கலாகாதோ'' என்ருரென்றபடி. இடையே டுத்து - நிறுத்து; நிச்சயித்தென்றபடி. இது ஹேயம் என்னுமதுக்குப்ரமாணம் - இதுகண்டாயி இத்யாதி. இரண்டாந்திருவந்தாதி, அறுபத்தாறும்பாட்டு. இதுக்கர்த்தம்-நாம் இத்யாதி. உக்தத்தை யநுவதித்துக்கொண்டு, ஸ்பஷ்டார்த்தம் - இப்படி இத்யாதி. ''அப்பால் - அமரராணவர்களும் - அனந்தபுரத்தண்ணலார் கமலபாதமணுகுவார்'' என்று தாத்பர்யார்த்தம் - இப்பிறப்பறுக்கும் இத்

† 'உவட் குழியில்' என்று காணப்படுகிறது.

யமான திருவடிகளைக் கிட்டுமேவர்கள். [அப்பால் - அமரராவார்] - "இப்பிறப்பறுக்கும்" என்ன வேண்டாத தேஹத்தைப் பரிக்ரஹித்து அடிமைசெய்கிறவர்களும், திருவனந்த புரத்துக் கண்வளர்ந்தருளுகிறவன் திருவடிகளை யாஶ்ரயித்தவர்கள். ஆக, இத்தால் விரோதியைப் போக்குமளவே யன்றியே உத்தேஶ்யத்தைப் பெறுகைக்கும் திருவனந்த புரமே ஆஶ்ரயணீயஸ்த்தலமென்கிறது. [திண்ணம்] - நிஶ்சிதம். [நாம்அறியச்சொன் னோம்] - அவனுலே * மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற நாம், தேஹாத்மாஹிமானிகளான நீங்களும் அறியும்படி உங்கள்அநர்த்தத்தைப் பார்த்துச் சொன்னோம். (டு)

ஆறும் பாட்டு.

அமரராய்த்திரிகின்றார்கட்கு ஆதிசேரனந்தபுரத்து
அமரர்கோன் அர்ச்சிக்கின்ற அங்கைகப்பணிசெய்வர்விண்ணோர்
நமர்களோ!சொல்லக்கேண்மின்நாமும்போய்நணுகவேண்டும்
குமரனூர்தாதைதுன்பந்துடைத்தகோவிந்தனூரே.

ஆ.—(அமரராய்.) - திருநாட்டிலேபோய் எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய் கையன்றோ ப்ராப்யமென்னில் ?—அங்குள்ளாரும் திருவனந்தபுரத்திலே வந்தன்றோ அடிமைசெய்கிறது ; ஆதலால் இங்கே யடிமைசெய்யும் இதுவே ப்ராப்யம்; ஆனபின்பு, நாம் இங்கேபோய் அடிமைசெய்யவேணுமென்கிறார்.

ஓ.—ஆறும்பாட்டில், அயர்வறுமமரர்களும்வந்து அடிமைசெய்கிறது திரு வனந்தபுரத்திலேயாதலால் திருநாட்டிற்காட்டில் பரமப்ராப்யம் திருவனந்தபுரம்; நாமும் இங்கே அடிமைசெய்யவேணும் என்கிறார்.

யாதி. முந்தினயோஜனையில் " இப்பிறப்பறுக்கும், அப்பால் - அமரராவார் " என்கிற பதத்வயத் தாலும் ஹலிதம் - ஆக இத்யாதி. 'புண்ணியம்செய்து' என்று தொடங்கி, 'எந்தைநாமம்-எண்ணு மின், இப்பிறப்பறுக்கும் ; 'செறிபொழில்' என்று தொடங்கி, 'அணுகுவார்' - அப்பால் - அமரா வார் ; திண்ணம் நாம் அறியச்சொன்னோம்' இத்யன்வயம். 'இதுகண்டாய் நன்னெஞ்சே' இத்யாதி. நன்னெஞ்சே - ஸம்ஸாரம் பொல்லாதென்றுல் அதுக்கிசைந்து என்னோடு ஒருமிடறுணகல்ல நெஞ்சே! இப்பிறவியாவது, நிருஷ்டதோஷதுஷ்டமான இந்த ஸம்ஸாரமாகிறது - இதுகண் டாய் - "இது நிலைநிற்கும், போக்யமாயிருக்கும்" என்று நாட்டார் ப்ரமிக்கிறவாகாரமின்றிக்கே அல்பாஸ்த்திரத்வாதி தோஷதூஷிதமான இவ்வாகாரத்தோடேகூடின இதுவே கிடாய் ; எல்லாகா மூற்றமு இதுகண்டாய் - முன்பு அநாதிகாலமெல்லாம் நன்றுய்த்தோற்றுகிற ஆகாரத்தாலே நாம் மறுபாடுருவ அகாந்மவம் பண்ணிப் போந்தது இதுகிடாய் ; நாரணன்பேரோதி - வகுத்தஸ்வாமி யான நாராயணனுடைய திருநாமங்களை கிரந்தரமாகச்சொல்லி, நரகத்தருகுணையாக்காரணமும் இதுகண்டாய் - ஸம்ஸாரமாகிற நரகத்தினுடைய பர்யந்தத்திலும் ப்ரவேஶிபாபைக்குக் காரணமும் அல்பாஸ்த்திரத்வாதி தோஷங்களாலே த்யாஜ்யமென்னும் ஆகாரம் ப்ரத்யக்ஷிக்கலாம்படி யிருக்கிற இஜ்ஜந்ம ஸம்பந்தங்கிடாய்; வல்லியேல்காண் - 'மேலெழத்தோற்றுகிற நன்மையில் பசை யில்லை, தேஹமேயிதுக்கு வேஷம்'என்னுமத்தைத் தப்பாதபடி காணவல்லியாகில் நான்சொன் னதுசெய்குமென்னும் இடத்தைக் கண்டுகொள் என்று பாட்டுக்கர்த்தம். (டு)

[அமரரென்று தொடங்கி] - தேவர்களாய்த்திரிகிற ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் காரணபூதனானவன் கண்வளர்ந்தருளுகிற திருவனந்தபுரத்திலே அயர்வறுமமரர்களுக்கு ப்ரயாநனான ஸ்ரீஸேனாபதியாழ்வான் அடிமைசெய்யுமிடத்தில் எடுத்துக் கைநீட்டுவார் அயர்வறுமமரர்கள். [நமர்கள் என்றுமேலுக்கு] - வந்யுக்களாயுள்ள நீங்கள் சொல்லக்கேளுங்கோள் ; தேவஸேனாபதியாய்ப் பெருமிடுக்கனான ஸுப்ரஹ்மண்யனுக்குங்கூட ஜநகனானவனுக்குப் பாதகத்தால்வந்த துஃவத்தைப்போக்கின க்ருஷ்ணனை நாமும் போய்க்கிட்டவேணும்.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வதேவநிர்வாஹகன் வர்த்திக்கிற திருவநந்தபுரத்திலே ஸூரிகள் ஆராதியாநிற்பர்கள் ; நாமும்போய்க் கிட்டவேணும் என்கிறார்.

குமரனார்தாதை - ஸுப்ரஹ்மண்யனுக்கு உத்பாதகனான ருத்ரனுடைய, துன்பம் துடைத்த - பாதகதுஃகத்தைப்போக்கின, கோவிந்தனார் - க்ருஷ்ணனாய், அமரர் ஆய் - மற்றும் தேவர்களாய், திரிகின்றார்கட்கு - திரிகிறவர்களுக்கும், ஆதி - உத்பாதகனானவன், சேர் - கண்வளர்ந்தருளுகிற, அனந்தபுரத்து - திருவனந்தபுரத்திலே, அமரர் கோன் - ஸேநைமுதலியார், அர்ச்சிக்கின்று - ஆராதிக்கிற இதுக்கு, அங்கு - அத்தேசத்திலேவந்து, அகப்பணிசெய்வர் - அந்தரங்கவ்ருத்திபண்ணி எடுத்துக்கைநீட்டுவார், விண்ணோர் - பரமபதவாஸிகளாயிருக்கும்; நமர்களோ - நம்முடையவர்களானவர்களே! சொல்லக்கேண்மின் - சொல்லக்கேளுங்கோள்; நாமும் போய் - நாமும்(அவர்களோடே) போய், நணுகவேண்டும் - கிட்டவேணும்.

இ.—ஆறாம்பாட்டில, நித்யஸூரிகளும் வந்து அடிமைசெய்கையாலே திருவனந்தபுரமே ப்ராப்யம: அங்கே நாம் அடிமைசெய்யவேணும் என்கிறார்.

[அமரராய்த் திரிகின்றார்கட்கு] - மநுஷ்யாதிகளிற்காட்டில் சிலநாள்ஏறவிருக்கிற இத்தைக்கொண்டு தங்களை நித்யரென்று அபிமாநித்திருக்கிறவர்களுக்கு. [திரிகின்றார்கட்கு] - மநுஷ்யாதிகளிற்காட்டில் வந்யகம் கனத்திருக்கச்செய்தேயும், நிர்ப்பயராய்த் திரியாநிற்பர்கள். மநுஷ்யர்களுடைய விரக்திக்கு அவர்கள் பரிக்ரஹித்தவளவிறே த்யஜிக்கவேண்டுவது ? ப்ரஹ்மாவுக்கு சதுர்த்தஶ ஆவநமும் த்யஜிக்கவேணும். [ஆதிசேர் அனந்தபுரத்து] - காரணபூதன் வர்த்திக்கிற தேஶத்திலே. [அமரர் கோனர்ச்சிக்கின்று இத்யாதி] - ஸ்ரீஸேனாபதியாழ்வான் அடிமைசெய்யுமிடத்தில்எடுத்துக் கைநீட்டுவார் நித்யஸூரிகள். [நமர்களோ சொல்லக்கேண்மின்] - நம்மோடு குடற்றுடக்குள்ள நீங்கள் சொல்லக்கேளுங்கோள்; "வழுவிலா அடிமைசெய்யவேண்டும்நாம்" என்கிற நம்நினைவே நினைவாயுள்ளார் கேளுங்கோள. [நாமும்போய் நணுகவேண்டும்] - அந்த நித்யஸூரிகள்திரளிலே அடிமையிலே ருசியையுடைய நாமும் சென்று கிட்டவேணும். இங்கேயிருந்து மநோரதிக்குமளவு போராது ; அத்திரளிலே சடக்கெனப் புகவேணும். அவர்கள்நடுவே ஸம்ஸாரிகளான நமக்குக் கிட்டவோண்ணுமோ ? என்னில்,—[குமரனார் இத்யாதி] - தேவஸேனாபதியாய் ப்ரபலனான ஸுப்ரஹ்மண்யனுக்குங்கூட ஜநகனானவனுக்குப் பாதகத்தால்வந்த துஃவத்தைப்போக்கின க்ருஷ்ணனை; வாணனுக்குத் துணையாயிருக்கிற ருத்ராதிகள் துஃவநிவ்ருத்திக்கு ஹேதுவாயிருக்கிறவன் நம்துஃவத்தைப்போக்கச் சொல்லவேணுமோ? ருத்ராதிகளுக்கு துஃவநிவர்த்தகனாயிருக்கும்; பசுக்களுக்கும் இடையர்க்கும் எளியனாயிருக்குமென்கை.

ஈடு.—ஆரும்பாட்டு. நித்யஸூரிகளும் வந்து அடிமைசெய்கிறது இங்கே யாகையாலே திருவனந்தபுரமே பரமப்ராப்யம்: அங்கே நாம் அடிமைசெய்யவேணு மென்கிறார்.

[அமராய்த்திரிகின்றார்கட்கு]-மாம்பழத்தோடு ஒருஸம்வந்தமில்லாத தோன்றுக்கு மாம்பழவுண்ணியேன்று பேராயிருக்குமாபோலே, இக்கரையராய் அவ்வருகுள்ளாரிற்காட்டில் நாலுநாளேழ ஜீவித்திருந்து சாகிற இவ்வளவையேகொண்டு தங்களுடைய ஆயுஸ்ஸுக்கு ஓரவஸாநமுண்டாயிருக்கச்செய்தே அதில்லாதாரைப்போலே துர்மாநம் பண்ணிக்கொண்டு திரிவர்களாய்த்து. [திரிகின்றார்] - வந்யகம் கனத்திருக்கச்செய்தேயும், நிர்ப்பயராய்த் திரிவர்களாய்த்து. இவனளவல்லவிறே யவர்களுக்கு. விடும்போது ஒரு தேஹமாத்ரமாதல், ஒரு ஸ்த்ரீயாதலாயிருக்கும் இவனுக்கு; ப்ரஹ்மாவுக்கு அண்டமித்த ஹனயும் விடவேண்டி வருமிறே. [ஆதிசே ரணந்தபுரத்து] - இவர்களுக்கும் அவர்களுக்கும் அவன்பக்கல் ஸாம்யம் காரணத்வத்திலேயாய்த்து. அவர்களுக்கு, ஸத்தையை நிர்வஹித்துக்கோடேக்கும்; இவர்களுக்கு, தேஹத்தையும் ஆத்மாவையும்சேர்த்து இத்தேஹம் க்ஷணந்தோறும் நசிக்க உண்டாக்கி நடத்திக்கோடேக்கும். ஜகத்காரணஸ்தனனவன். வந்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருவனந்தபுரத்து. [அமரர்கோன் இத்யாதி] - ஸ்ரீஸேநாபதியாழ்வான் நித்யகைங்கர்யம் பண்ணுகிறான்; நித்யஸூரிகளோடுத்துக் கைநீட்டுவோர். [நமர்களோ சொல்லக் கேண்மின்] - "வழிவிலாவடிமைசெய்யவேண்டுநாம்" என்று சொன்னதுக்குள்ளே யடங்கும்படி என்னுடைய நிருபாயிகஸம்பந்தமுடையாரடங்க நான்சொல்லுகிற வார்த்தையைக் கேளுங்கோள். வந்யர்களாயிருப்பார்க்கு நல்வார்த்தை சொல்லவேணுமிறே. [நாமும்] - அடிமையிலே ருசியுடையநாமும், நித்யஸூரிகளோடே ஒருகோவையாய்ச் சென்றுகிட்டி அடிமைசெய்யவேணும். [போய் நணுகவேண்டும்] - இங்கேயிருந்து ம்நோரதக்குமளவு போராது, போய்ப்புகவேணும். அவர்கள் நடுவே ஸம்

ஆரும்பாட்டு.—அமராய் இத்யாதி. "அமரர்கோனர்ச்சிக்கின்றவற்கு அகப்பணி செய்வர்விண்ணோர், காமும்போய் நணுகவேண்டும்" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நித்யஸூரிகளும் இத்யாதி.

"ஆய்" என்றதற்கு லாவம் - மாம்பழத்தோடு இத்யாதி. அதாவது - நித்யஸூரிகளுடைய அமரத்வம் தங்களுக்கின்றிக்கேயிருக்க, அதுஉண்டானதாக அபிமாநித்துக்கொண்டு திரிவர்களென்றபடி. எழ - வீளம்பித்து. "திரிகின்றார்கள்" என்றதற்கு லாவம் - வந்யகம் இத்யாதி. அப்படி வந்யகமதிகமோ? என்ன - இவனளவல்ல இத்யாதி. இவன் - மநுஷ்யன். அதெங்நனேயென்ன அருளிச்செய்கிறார் - விடும்போது இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு அமரத்வமில்லையாகிலும், நித்யஸூரிகளுக்கும் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஈச்வரன்உத்பாதகனுமாகாரம் ஸமாநமென்கிறார் - இவர்களுக்கும் இத்யாதி. ஸாம்யம் காரணத்வத்திலே என்கையாலே - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு நித்யஸூரிகளோடு அமரத்வஸாம்யமில்லையென்று கருத்து. இருவர்க்கும் ஆதியாம் ப்ரகாரமேதென்ன - அவர்களுக்கு இத்யாதி. அநுஜீவாலாவத்தில் ஸத்தாஹாநி பிறக்கையாலே அநுஜீவிப்பித்து ஸத்தையை நோக்குமென்றபடி. "அமராய்த் திரிகின்றார்கட்காதி" என்றத்தால் வலிதம் - ஜகத்காரண இத்யாதி. "அர்ச்சிக்கின்று" என்றது - மலையாளபாஷை; அர்ச்சிக்கிறவிடத்திலென்னுதல், உர்ச்சிக்கிறானென்னுதல். அங்கு - அத்தசையிலே. அகப்பணி செய்வர் - அந்தரங்கவ்ருத்திபண்ணுவார்; எடுத்துக் கைநீட்டுவாரென்றபடி. நமர்களாலுல் சொல்ல வேணுமோவென்ன - வந்யர்களாய் இத்யாதி. "நணுகவேண்டும்" என்றதற்கர்த்தம் - நித்யஸூரிகளோடே இத்யாதி. "போய்" என்றதற்கு வ்யாவர்த்யம் - இங்கேயிருந்து இத்யாதி. குமாரர்

ஸாரிகளான நமக்குக் கிட்டவோண்ணுமோவென்னில் - [குமரனூர் இத்யாதி] - (தேவ ஸேநாபதியாய்ப்ரஹ்லாதனன ஸுப்ரஹ்மண்யனுக்குங்கூட ஜகதனனவனுக்குப் பாதகத் தால்வந்தவுஜ்ஜீவத்தைப் போக்கினகிருஷ்ணனே)தேவர்களும்அஸுரர்களும்கூட்டுப்படை யாய் எதிரிட்டவேருமன்றும், அவர்கள் ஆபந்நராகுல் அவர்கள் ஆபத்தைப்போக்கி ரக்ஷிக்கு மவனுய்த்து அவன்; ஆனபின்பு, நமக்கு அத்தேசத்தை ப்ராபிக்கைக்கு ஓருமைப்பட வேணுமோ? துர்மாநிகளுக்கும் துஜ்ஜீவநிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கோடுக்குமவன், அஹிமாந சூந்யரான நமக்குத் தன்னைக் கிட்டுகையில் அருமைப்படுத்துமோ? ருத்ராதிகளுக்கு உஜ்ஜீவ நிவர்த்தகனுயிருக்கும்; பசுக்களுக்கும் இடையர்க்கும் கையாளாயிருக்கும். 'கோவிந்த னூரை - நாமும் போய் நணுகவேண்டும்.' (சு)

———

ஏழாம் பாட்டு.

———

துடைத்தகோவிந்தனூரேஉலகுயிர்தேவும்மற்றும்
படைத்தஈம்பரமமூர்த்தி பாம்பணைப்பள்ளிகோண்டான்
மடைத்தலைவாளைபாயும் வயலணியனந்தபுரம்
கடைத்தலைசீய்க்கப்பெற்றுல்கடவினைகளாயலாமே.

ஆ.—(துடைத்த) - ஆஸ்ரிதஉஜ்ஜீவபோதக ஸ்வபாவனுய், ஸர்வகாரண மாகையாலே ஸர்வேஸ்வரனன எம்பெருமான் கண்வளர்ந்தருளுகிற திருவனந்தபுரத் திலேசென்று அடிமைசெய்யப்பெறில், நம்முடைய உஜ்ஜீவமெல்லாம்போம், அடிமைசெய் யப்போங்கோ ளென்கிறார்.

ஓ.—ஏழாம்பாட்டில், ஸர்வேஸ்வரன் கண்வளர்ந்தருளுகிற திருவனந்தபுரத் திலே சென்று அடிமைசெய்ய இதுக்குமுன்பெல்லாம் அடிமைசெய்யப் பெற்றிலோ மென்னும் உஜ்ஜீவம் இப்போதே போமென்கிறார்.

[உலகுயிர் என்றுதொடங்கி] - லோகத்தையும் தேவர்களையும் மற்றுமுண் டான ஆத்மாக்களையும் உண்டாக்கின ஆஸ்ரிதர்க்கு ஹவ்யனன ஸர்வேஸ்வரனுனாய், திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுவதுஞ்செய்தவனுடைய, ஜலஸம்ருத்தியாலே களித்து மடைத்தலையிலே வாளைபாயாநின்றுள்ள வயலாலே அலங்க்ருதமான திருவனந்த புரத்தில் திருவாசலிலே திருவலகுகிருப்பணி செய்யப்பெற்றால்.

தாதை துன்பம்துடைத்தது - வாணனைத் தலையறுதே ரக்ஷிக்கையென்கிறார் -- தேவர்களும் இத் யாதி. அதாவது - "கோவிந்தனூர்" என்ற க்ருஷ்ணனைச்சொல்லுகையாலே, பாணயுத்தத்தில் துன்பம் துடைத்தானென்றபடி. ஆனபின்பு என்றது - உஜ்ஜீவநிகளுக்கும் ரக்ஷகனனபின் பென்ற படி. "அருமைப்படவேணுமோ" என்றதை யுபபாதிக்கிறார் - உஜ்ஜீவநிகளுக்கும் இத்யாதி. கீழிற்பதத்தோடே "கோவிந்தனூர்" என்றதைக்கூட்டி ஹாவம் - நந்நாதிகளுக்கு இத்யாதி. க்ரியையேதென்ன - கோவிந்தனூரை இத்யாதி. 'அமராய்' என்று தொடங்கி, 'விண்ணோர்: ஆகையாலே, நமர்களோ! சொல்லக்கேண்மின்; குமரனூர்' என்ற தொடங்கி, 'கோவிந்தனூரை - நாமும்போய் நணுகவேண்டும்' இத்யன்வயம்.

(ஈ)

ப.—அநந்தரம், ஸகலஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி யுக்தனான ஸர்வேஸ்வரன் வர்த்திக்கிற திருவனந்தபுரத்திலே யடிமைசெய்யப்பெற்றால், ப்ராப்யலாஹ நிஷ்க்ருஷ்டமான க்லேசத்தைப் போக்கலா மென்கிறார்.

உலகு - லோகங்களையும், உயிர்-(மநுஷ்யாதிகளான) ப்ராணிகளையும், தேவும்-தேவதைகளையும், மற்றும் - மற்றும் மஹதாதிபதார்த்தங்களையும், துடைத்த - ஒன்றொழியாமல் படைத்து ஸம்ஹரித்தவனும், கோவிந்தனுமே - (“தஸ்ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவானுப்ராவிசத்” என்கிறபடியே அவ்வவஸ்தையில் த்யோதமான விக்ரஹபுக்தனுகையாலே) கோவிந்தஸப்தவாச்யனானவன்தானே, (ஸம்ஹ்ருதமான அந்த ஸகலபதார்த்தங்களையும்), படைத்த - உத்பாதித்தவனும், எம் - இக்காரணத்வத்தை நமக்குப்காசிப்பித்த, பரம மூர்த்தி - ஸர்வாதிகஸோஷியாய், (ஸ்ருஷ்ட ஜகத்ரக்ஷணார்த்தமாக), பாம்புஅணை-திருவநந்தவாழ்வானிலே, பள்ளிகொண்டான் - கண்வளர்ந்தருளுகிறவனுடையதாய், (ஜலஸம்ருத்தியாலே), மடைத்தலை-மடைத்தலைகளிலே, வாளை பாயும் - வாளை களித்துப்பாயும், வயல் அணி - வயல் அலங்காரமாகவுடைய, அனந்தபுரம் - திருவனந்தபுரத்திலே, கடைத்தலை - திருவாசலிலே, சீய்க்கப்பெற்றால் - ஸம்மார்ஜநப்ரமுகஸோஷவ்ருத்திகளைப் பண்ணப்பெற்றால், கடு வினை-(கைங்கர்யாலாபநிஷ்க்ருஷ்டமான) அதிஸயிததுஷ்க்ருதத்தை, களையலாம் - போக்கலாம். கோவிந்தனென்றது - “கோ ஹி வாணீ தத்விதாவாப்தாவுபௌ” என்று க்ருஷ்ணனைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ஸர்வேஸ்வரன் கண்வளர்ந்தருளுகிற திருவனந்தபுரத்திலேசென்று அடிமைசெய்யப்பெறில், ஒருதேஸவிஸேஷத்திலே சென்று அடிமை செய்யப் பெற்றிலோமென்னும் தூஷ்யம் போமென்கிறார்.

[துடைத்த கோவிந்தனுர் இத்யாதி] - துடைக்கை - ஸம்ஹரிக்கை. அப்பய பூர்விகையாயிறே ஸ்ருஷ்டியிருப்பது. “கோ ஹி வாணீ”. [உலகுயிர் இத்யாதி] - லோகத்தையும் தேவஜாதியையும் மற்றுமுண்டான ஆத்மாக்களையும் உண்டாக்கினவன். இவை, அதிப்ரவ்ருத்தமானவன்று ஸம்ஹரித்து, பின்பு, புருஷார்தோபயோகியான காரணங்களைக் கொடுத்து ரக்ஷித்த. [எம் பரமமூர்த்தி]- ஆஸ்ரிதஹவ்யனான ஸர்வேஸ்வரன். [பாம்பணைப் பள்ளிகொண்டான்] - ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்திலே ரக்ஷணார்த்தமாகத் திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளினவனுடைய. [மடைத்தலை இத்யாதி] - ஜலஸம்ருத்தியாலே மடைத்தலைகளிலே களித்து வாளை பாயாநின்றுள்ள வயலாலே யலங்க்ருதமான தேஸத்திலே. ஸாமஸாநத்தாலே முக்தர் களித்துவர்த்திக்குமாபோலேயாய்த்து அத்தேசத்தில் திர்யக்குக்களும் களித்து வர்த்திக்கும்படி. [கடைத்தலை சீய்க்கப்பெற்றால்] - திருவாசலிலே திருவலகு திருப்பணிசெய்யப்பெற்றால். [கடுவினை களையலாமே] - அடிமைசெய்யப்பெறுமையா லுண்டான க்லேசமெல்லாம் போம். ஸோஷத்வஜ்ஞாநம் பிறந்தால், ஸ்வரூபாநுரூபமானவ்ருத்தி பெறுமையால் வரும் க்லேசம் ப்ராயஸ்சித்தத்தால் போக்குமதன்றிறே.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. ஸர்வேஸ்வரன் கண்வளர்ந்தருளுகிற திருவனந்தபுரத்திலே சென்று அடிமைசெய்யப்பேறில், ஒருதேஸவிஸேஷத்தே சென்று அடிமைசெய்யப்பேற்றிலோமென்னும் தூஷ்யம் போ மென்கிறார்.

ஏழாம்பாட்டு.—துடைத்தகோவிந்தனுர் இத்யாதி. “அனந்தபுரம் கடைத்தலை சீய்க்கப் பெற்றால் கடுவினை களையலாமே” என்றதத்தைக் கடாகரித்தவதாரிகை - ஸர்வேஸ்வரன் இத்யாதி.

[துடைத்தகோவிந்தனாரே இத்யாதி]-துடைக்கை - ஸம்ஹரிக்கை. அப்யயபூர் விகையாயிறே ஸ்ருஷ்டி யிருப்பது. "கூஷ்ணவஹிலொகாநாடு" (க்ருஷ்ணஏவஹி லோகாநாம்,) "வையமேழும்கண்டாள் பிள்ளைவாயுளே." [உலகுயிரித்யாதி] - லோகத்தையும் தேவஜாதியையும் மற்றுமுண்டான ஆத்மாக்களையும் உண்டாக்கின. இவை அதிப்ரவ்ருத்தமான வன்று ஸம்ஹரித்து, பின்னை புருஷார்த்தோபயோகியான கரணங்களைக் கொடுத்து ரக்ஷித்த. [எம் பரமமூர்த்தி] - ஆஸ்ரிதஹவ்யனான ஸர்வேஶ்வரன். [பாம்பணைப் பள்ளிகொண்டான்] - ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்திலே ரக்ஷணார்த்தமாகத் திருவனந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனுடைய. [மடைத்தலைஇத்யாதி] - ஜலஸம்ருத்தியாலே மடைத்தலைகளிலே களித்து வாளைகள் பாயாநின்றுள்ள வயலாலே அலங்க்ருதமான தேசத்திலே; முக்தர் ஸாமகாநம்பண்ணிக் களித்து வர்த்திக்குமாபோலே யாய்த்து, அத்தேசத்தில் திர்யக்குக்களும் களித்து வர்த்திப்பது [கடைத்தலைசீய்க்கப்பெற்றால்] - திருவாசலிலே திருவலகு திருப்பணிசெய்யப்பெற்றால். [கடுவினைகளையலாமே] - அடிமை செய்யப் பெறாமையாலுண்டான க்லேஶமெல்லாம் போம். ஶேஷத்வஜ்ஞாநம் பிறந்தால், ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்திபெறாமையால் வரும் க்லேஶம் ப்ராயஶ்சித்தத்தால் போக்குமதன்றே. (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

கடுவினைகளையலாகுங் காமனைப்பயந்தகாளை
இடவகைகொண்டதென்பர்எழிலணியனந்தபுரம்
படமுடையரவிற் பள்ளிபயின்றவன்பாதங்காண
நடமினோநமர்களுள்ளீர்! நாம்உமக்கறியச்சொன்னோம்.

ஆ.—(கடுவினை.) - ஸௌந்தர்ய லாவண்ய யௌவநாதி கல்யாணகுணநிதியான எம்பெருமான் எல்லார்க்கும் ஆத்மயாநம்பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற திருநகரி, திருவனந்தபுரம் என்றுசொல்லாநின்றார்கள்; நாமும் அங்கே கண்வளர்ந்தருளுகிற

ஸ்ருஷ்டிக்குமுன்னே ஸம்ஹாரத்தைச் சொல்லுவானென்னென்ன - அப்யய இத்யாதி. க்ருஷ்ணனோ ஜகத்ஸம்ஹாரம் பண்ணினானென்ன- க்ருஷ்ணஏவஹி இத்யாதி. "கூஷ்ணவஹிலொகாநாமுத்ததிரவிவாவ்யயம்" இத்யாதி மஹாஹாரதே ராஜஸூயே.(௩அ உ௩) இதுக்கு ப்ரமாணாந்தரமாதல், அன்றிக்கே, துடைக்கை-நிஶ்ஶேஷமாக விழுங்குகையென்று அவாந்தரப்ரளயமாக அர்த்தாந்தரம் விவக்ஷித்து, அதுக்கு ப்ரமாணமாதல் வையமேழும் இத்யாதி.படைத்த தொழியத் துடைத்ததும் உபகாரமோவென்ன - இவை அதிப்ரவ்ருத்தம் இத்யாதி. மடைத்தலை - மடைகளிலேயென்றபடி. இதுக்குஹாவம் - முக்தர் இத்யாதி. கடைத்தலை - தலைக்கடை ; வாசலென்றபடி. சீய்க்கை - திருவலகிடுகை. கைங்கர்யம் பண்ணப்பெறாமையாலுள்ள க்லேஶத்தை "கடுவினை" என்னலாமோவென்ன - ஶேஷத்வஜ்ஞாநம் இத்யாதி. அதாவது - ஶேஷத்வஜ்ஞாநாநந்தரம் கடைத்தலை சீய்க்கப்பெற்றால் களையலான கடுவினை, அதுபெறாமையால்வந்த க்லேஶமேயாகவேணும். துஷ்கர்மமாகில் ப்ராயஶ்சித்தவிநாஶ்யமென்கை. 'உலகுயிர்தேவும்மற்றும்-துடைத்தகோவிந்தனாரே, உலகுயிர்தேவும்மற்றும் படைத்த எம் பரமமூர்த்தி' என்றுதொடங்கி, 'களையலாமே' இத்யந்வயம். (எ)

அவன் திருவடிகளைக் காணப்போரிகோள்: இஸ்மம்ருத்தியை நீங்கள் அறியாமையாலே இழக்கலாகாதென்று உங்களுக்கு அறிவித்தோமென்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், 'திருவனந்தபுரத்தில் கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளைக் காணப்போருங்கோள்!' என்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அழைக்கிறார்.

[கடுவினை] - மிக்க வினை. [காமனை என்றுதொடங்கி] - விலக்ஷணமான திருவனந்தபுரத்தை லோகத்தையெல்லாம் தன்னழகாலே பிச்சேற்றக்கடவனான காமனுக்கு ஜநகனும், அவனிலும் முக்தனான க்ருஷ்ணன், ஸ்யாநமாகக் கொண்டதென்பர். தன்னுடைய ஸ்பர்ஸவத்தாலே விரித்தவணங்களையுடைய திருவநந்தாழ்வான்மேலே நிரந்தரமாகப் பள்ளிகொண்டருளுகிறவனுடைய திருவடிகளைக் காண நடவுங்கோள். எனக்கு வந்யக்களாயுள்ள நீங்கள் இஸ்மம்ருத்தியை யறியாதே இழக்கலாகாதென்று சொன்னோம்.

ப.—அநந்தரம், நிரதிஸயபோக்யமான திருவனந்தபுரத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிற பரமப்ராப்யஸ்தன் திருவடிகளே யநுபவிக்கைக்கு நம்முடையராயுள்ளார் எல்லாரும் நடக்கும்படி பாருங்கோளென்கிறார்.

கடு வினை-(ப்ராப்திவிளம்ப ஹேதுக்களாயுள்ள)க்ரூரமான பாபங்களை, களையல் ஆகும் - போக்கலாம், காமனை - (அழகுக்கு ப்ரஸித்தனான) காமனை, பயந்த - உத்பாதித்தவனுய், காளை - (அவ்வளவிலும்) யௌவநம்குலையாத க்ருஷ்ணனவன், இடவகை - இடமாக, கொண்டது—, எழில்-அழகை, அணி- அணிந்த, அனந்தபுரம் - திருவனந்தபுரம், என்பர் - என்றுசொல்லாநிற்பர்; (அங்கே), படமுடை-(ஸ்வஸ்பர்ஸத்தாலே விரிகிற) ஹணங்களையுடைய, அரவில் - திருவரவணையிலே, பள்ளி - கண்வளர்ந்தருளுகையிலே, பயின்றவன் - மிகவும் செறிந்தவனுடைய, பாதம் - திருவடிகளை, காண - கண்டநுபவிக்கைக்கு, நமர்களுள்ளீர் - நம்முடையராயுள்ளீர், நடமினே - நடவுங்கோள்; (அறிவிப்பார் குறையாயிராதே), நாம் - (விஷயவைலக்ஷண்யம் அறிந்த) நாங்கள், உமக்கு - உங்களுக்கு, அறிய - அறியும்படி, சொன்னோம் - சொன்னோம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், திருவனந்தபுரத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளைக் காணப்போருங்கோள் என்று அநுகூலரை அழைக்கிறார்.

[கடுவினை களையலாகும்] - அநுபவவிரோதியாய்ப் போக்கவரிதான பாபம் போம். [காமனைப் பயந்தகாளை] - இது நான்உபதேசிக்கவேண்டுவது அவனை ப்ரத்யக்ஷிக்குந்தனையுமிறே. நாட்டையடங்கத் தன்னழகாலே பிச்சேற்றித்திரியும் காமனுக்கும் உத்பாதகனானவன். [காளை]-யௌவநம் ப்ரஸவார்ஹமாயிருக்க, பருவத்தால் அவனிலும் இளகிப்பதித்திருக்கும். [இடவகை இத்யாதி] - அழகாலே அலங்க்ருதமான திருவனந்தபுரத்தை வாஸஸ்யாநமாகக் கொண்டதென்று விஸேஷஜ்ஞர் வாய்புலற்றுகிற்பர்; ''வஞ்நாஹம்விஷ்ணோஸ்ஸுயாந்''. [படமுடைஇத்யாதி] ஸ்வஸ்பர்ஸத்தாலேவிஸ்தருதஹணனான திருவநந்தாழ்வான்மேலே நிரந்தரமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிறவனுடைய திருவடிகளைக் காண. பயின்றவென்று - வீசி வில்லிட்டெழுப்பிலும் எழுப்பவொண்ணாதபடியிறே படுக்கை வாய்ப்பிருப்பது. [நடமினேநமர்கள் உள்ளீர்] - என்னோடு குடற்றுடக்குடையாரடைய நடவுங்கோள். [நாம் உமக்குஅறியச் சொன்னோம்] - ''வரிவாளரவினணைப்

பள்ளிகொள்கின்றகரியான்கழல் காணக்கருதும்கருத்தே''என்று சபலரான நாம்,''வனகo ஞாவம்வாவஜஜளள'' என்னும்படியிருக்கிறஉங்களுக்குநெஞ்சிலேபடச்சொன்னேனும்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. திருவனந்தபுரத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளைக்காணப் போருங்கோளென்று, அநுகூலரை யழைக்கிறார்.

[கடுவினைகளையலாகும்]-நம்மால்போக்கவரிதான பாபங்களையும் போக்கலாம். [காமனைப்பயந்தகாளை] - உங்களுக்கு நான் உபதேசிக்கவேண்டுவது அவ்வஸ்துவை ஸாக்ஷாத்கரிக்குமளவுமே! நாட்டைத் தன்னழகாலேவெருட்டித் திரிகிற காமனுக்கும் உத்பாதகனுயிருக்கும். இருவரையும் கூடக்கண்டால் ''மூறைகெடச்சொன்னுர்களே'' என்றிருக்கும். ''ஜூஜவாஜஜஜயளவநழி'' (ப்ரஸவாந்தஞ்சயௌவநம்) என்கிறதும், இவ்விஷயத்திலே மற்றைப்படியாயிருக்கிறது காணும். [இடவகைகொண்டதென்பர்] - இவ்விடத்தை வாஸஸ்தாநமாகக்கொண்டதென்று, அறிவுடையாரடங்கச் செவிசீப்பாய்ந்துகிடப்பார்கள்; ''வஜ்ஜாஹாஸவிஜ்ஜஜுஜயாஜ்'' (பத்மநாபம்விதுர்ப்புதாஜ்). [எழிலணியனந்தபுரம்] - பரமபதத்தில் ஒருபுதுமை செய்யவொண்ணுதிறே; அங்குத்தையிற் காட்டில் இங்குத்தைக்குத் தன்னேற்றமிருக்கிறபடி. [படமுடையரவில்] - ஸர்வேச்வரன் சாய்ந்தருளினுல் அவனுக்குப்பிறக்கும் விகாஸம்சொல்லுகிறது - படமுடையரவென்று. [பள்ளிபயின்றவன்] - ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞமான வஸ்துவும் உணர்த்தியறும்படியாய்த்துப் படுக்கையாய்ப்பு. [பாதம்இத்யாதி] - திருவடிகளைக்காணும்படியாக, ''வரிவாளரவினணைப்பள்ளிகொள்கின்ற கரியான்கழல்காணக்கருதும்கருத்து'' என்றிருக்கும் என்னுடை ஒருகுடற்றுடக்குடையாரடங்கலும் போகப் பாருங்கோள. திருவத்யயநம பாடாந்நாக, இத்தைக் கேட்டருளி, ஆளவந்தார் ''நமகசுஆழ்வாரோடே ஒருஸம்வஸ்ஜமுண்டாக வேணும்'' என்று, அப்போதே ஸ்ரீபாதத்தையுடையாரைக் கூட்டிக்கொண்டேழுந்தருளினுர். [நாம்] - கண்வளர்ந்தருளுகிறவழகில் சுவடறிந்து, ''யவரேலுமவர் - எம்மையாளும் பரமர்'' என்னக்கடவ நாம். [உமக்குஅறியச்சொன்னேனும்] - அவவடிவைக் காணவேணுமென்கிற அபேக்ஷையுடைய உங்களுக்கு அறியும்படிசொனனேனும். (உ)

எட்டாம்பாட்டு.—கடுவினை இத்யாதி. ''பள்ளிபயின்றவன்'' என்றுதொடங்கி, ''நமர்களுள்ளீர்'' என்றவற்றைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - திருவனந்தபுரத்திலே இத்யாதி.

''கடுவினை'' என்றதுக்கு ஹாவம் - நம்மால் இத்யாதி. இப்போது அவன் அழகைச் சொல்லுகிறதுக்கு ஹாவம் - உங்களுக்கு இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - நாட்டை இத்யாதி. வெருட்டி - மருட்டி. ''காமனைப்பயந்த'' என்றவநந்தரம் ''காளை'' என்றதுக்கு ஹாவம் - இருவரையும் இத்யாதி. ''காளை'' என்றதுக்கு ஹாவம் - ப்ரஸவாந்தஞ்ச இத்யாதி. ''ஜூணாஜாஜிவெராணி ஜூவஸவாஜஜஜயளவநழி கூவிகிஜ்ஜுணகாஜஜஜ யாஜிதாஜஜஜமளராவழி''. காளை - யுவா. ''என்பர்'' என்றதுக்கு ஹாவம்-அறிவுடையார் இத்யாதி. செவிசீப்பாய்ந்துகிடப்பர்கள் - விஸ்தாரயிப்பார்கள். விஸ்தாரயிருக்கிறதுக்கு ப்ரமாணம் - பத்மநாஜம் இத்யாதி. இது ப்ரமாணத்திரட்டில் காணவில்லை. ''எழில்'' என்று - உபலக்ஷணதிகாந்தியாய், அத்தாலே அலங்க்ருதமான அனந்தபுரமென்றபடி. இத்தால் வ்யாவ்ருத்தி - பரமபதந்தில் இத்யாதி. அவனுக்கு - திருவனந்தாழ்வானுக்கு. ''நமர்கள் - நடமின்'' என்றதுக்கு ஹாவம் - வரிவாள் இத்யாதி. போருங்கோள் - வாருங்கோள். ப்ராஸங்கிகம் - திருவத்யயநம் இத்யாதி. ''நாம்'' என்றதுக்கு ஹாவம்-கண்வளர்ந்து இத்யாதி. ''பாற்கடல்சேர்ந்த'' என்றத்தைப்பற்ற-கண்வளர்ந்தருளுகிற என்றது. 'காமனைப்பயந்த காளை - எழிலணியனந்தபுரம் - இடவகைகொண்டதென்பர்; கடுவினைகளையலாகும்; படமுடையரவில்பள்ளி' என்றுதொடங்கி, 'பாதம்காண - நமர்களுள்ளீர் - நடமினே; நாம் உமக்கறியச்சொன்னேனும்' இத்யன்வயः.

(அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

நாம்உமக்கறியச்சொன்னநாள்களும்நணியவான
சேமம்நன்குடைத்துக்கண்டீர் செறிபொழில்அனந்தபுரம்
தூமநல்விரைமலர்கள்துவளறவாய்ந்துகொண்டு
வாமனனடிக்கென்றேத்தமாய்ந்தறும்வினைகள்தாமே.

ஆ.—(நாம் உமக்கு.) - சேமம் நன்குடைத்தான திருவனந்தபுரத்திலே சென்று எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்ய உங்களுடைய துஃவங்களெல்லாம் தாமே போம்; ஆனபின்பு, அடிமைசெய்கைக்கு உபகரணமான இப்ப்ரக்ருதிமுடிவதற்கு முன்னே இப்போதேசென்று அடிமைசெய்யுங்கோள்; நாம் உமக்குஅறியச்சொன்னோம் என்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், "நாளேலறியேன்" என்றும், "மரணமானால்" என்றும் சொன்னகாலம் அணித்தாய்த்து; ஈண்டெனத் திருவனந்தபுரத்திலேபுக்கு அடிமைசெய்ய, அடிமைக்கு விரோதியான கர்மங்களெல்லாம் நசிக்குமென்கிறார்.

[நன்குடைத்து] - மிக உடைத்து. [தூமநல்விரைமலர் என்றுமேலுக்கு] - வாமநனுடைய திருவடிகளுக்கென்று நல்ல ஸமாராதநோபகரணங்களை ஸம்பாதித்து அவனை ஆச்ரயிக்க அடிமைக்கு ப்ரதிபந்தகங்களெல்லாம் தானே நசிக்கும்.

ப.—அநந்தரம், ப்ராப்தனானவன்திருவடிகளிலே கைங்கர்யத்தைப்பண்ண கைங்கர்யப்ரதிபந்தகங்கள் தானே போமென்கிறார்.

("வைத்தநாள்வரை" என்று), நாம்-நாம், (முன்பு), உமக்கு-உங்களுக்கு, அறியச்சொன்ன நாள்களும் - சொன்னஶரீராவஸாந திவஸங்களும், நணியஆன-நண்ணிய வாய்த்தின, செறிபொழில் - செறிந்தபொழிலையுடைத்தான, அனந்தபுரம்- திருவனந்தபுரமானது, நன்கு - நன்றான, சேமம் - ரக்ஷையை, உடைத்துக்கண்டீர் - உடைத்துக் கிடிகோள்! (ஆனபின்பு அங்கே), தூமம் - ஆராதநோபகரணமான தூபத்தையும், நல் - நன்றான, விரை - பரிமளத்தையுடைத்தான, மலர்கள் - புஷ்பங்களையும், துவள் அற - குற்றமற, ஆய்ந்துகொண்டு-, வாமனன்அடிக்குஎன்று - ஆஸ்ரிதஸம்ஶ்லேஷஸ்வபாவனான ஸ்ரீவாமநன்திருவடிகளுக்கென்று ஸங்கல்பித்து, ஏத்த - (ததங்கீகாரார்த்தமாக) அவனுடைய ஶீலாதிகுணங்களை ஸ்துதிக்க, வினைகள் - கைங்கர்ய ப்ரதிபந்தி கர்மங்கள், தானே - ஸ்வயமேவ, மாய்ந்தறும் - நசித்துப்போம். தூபமென்றும் பாடஞ் சொல்லுவர்கள்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஶரீராவஸாநமணித்தாய்த்து; ஈண்டெனத் திருவனந்தபுரத்திலேபுக்கு அடிமைசெய்ய, தாஸ்யவிரோதியான கர்மம் போமென்கிறார்.

[நாம் உமக்கு இத்யாதி] - "நாளேலறியேன்" என்றும், "மரணமானால்" என்றும் நாம் உங்களுக்குச்சொன்ன காலம்அணித்தாய்த்து. 'தஸ்மிஞ்ஸ்தி தெஹீஷ்டெ" என்று அவன்தான் சொன்ன வார்த்தையை இவர் சொல்லுகிறார். [சேமம் நன்குடைத்துக்கண்டீர் செறிபொழில் அனந்தபுரம்] - ஸம்ஸாரபயத்துக்கு மிகவும் ரக்ஷகமாய் போக்யமுமான தேஶம். போக்யமான தேஶந்தானே பயஶாந்திக்கு ஹேதுவாகப்

பெற்றது. [நன்குடைத்து] - மிகவுமுடைத்து. [தூம கல்விசைமலர் இத்யாதி] - புஷ்பாதியுபகரணங்களை விலக்ஷணமாக்கிக்கொண்டு. [வாமனன் இத்யாதி] - தன்னுடைமை பெறுகைக்குத் தான் இரப்பாளனுமவனே, அநந்யப்ரயோஜநராய் ஆஸ்ரயிக்க, அடிமைக்கு ப்ரதிவக்தவ்யங்கள் தானே நஷிக்கும்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ஸ்ரீராவஸாநம் அணித்தாய்த்து; ஈண்டேனத் திருவனந்தபுரத்திலேபுக்கு அடிமைசெய்ய, தாஸ்யவிரோதிகர்மங்கள் தானே நசிக்குமென்கிறார்.

[நாம்உமக்கு இத்யாதி] - ''நாளேலறியேன்'' என்றும் ''மரணமானுல்'' என்றும் சொல்லிப்போந்த நாள்களும் கிட்டியவாய்த்தின. பிறர்க்குஅப்படித்தாம் சொன்னரோ வென்னில்,—*மாலேநண்ணியிலே ''மரணமானுல்'' என்று ஈச்வராஜ்ஞாப்ராயத்தைத் தாம் அறிந்து, அத்தைப்பிறர்க்கு உபதேஸித்தாரிறே. இதிலும் பரோபதேஸமிறே. ''தஷ்டிஹ வஜிதெ'' (தஸ்மிந்நஸ்தமிதே) இத்யாதி-ஜீஷ்மன் முடியாநின்றான், பின்னை இவ்வர்த்தம் †கேட்கலாவார் இல்லையென்று அவன் அருளிச்செய்தவார்த்தையை, இப்போது இவர்தாம் அருளிச்செய்கிறார். ''சுஹஜிதெ'' (அஸ்தமிதே)-கண்ணுக்கு வெளிச்சிறப்பைப் பண்ணுவாரும், நெஞ்சுக்கு வெளிச்சிறப்பைப் பண்ணுவாருமாக, ஆதித்யர்களிருவராய்த்து; ''ஞானமாகி நாயிறுகி.'' ''ஜ்ஞாநாநாதுயீலவிஷ்ணுஜி'' (ஜ்ஞாநாந்யல்பீபவிஷ்யந்தி) ஸ்வரூபத்தோபாதி நித்யமாயிருக்குமிறே ஸ்ர்மஹ-ஜ்ஞாநமும்; இனி இதுக்கு உதயாஸ்தமய வ்யவஹாரம் ஜ்ஞாநப்ரஸர த்வாரத்தை யபேக்ஷித்தாயிருக்குமிறே. அவன்போனுல்

ஒன்பதாம்பாட்டு.—நாம் உமக்கு இத்யாதி. பாட்டையெல்லாம் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஸ்ரீராவஸாநம் இத்யாதி. தமக்கு ஸ்ரீராவஸாநமணித்தாய்த்தென்றபடி.

''நாளேலறியேன்'' என்று ப்ரார்த்தித்த தமக்கு ''மரணமானுல்'' என்று ஈச்வரன் அவதியாகச் சொல்லிப்போந்த நாள்களும் கிட்டினவாய்த்தின என்றபடி. ஆனுல் அவன் தமக்கு அவதியாகவிட்டுக்கொடுத்த நாளன்றே; அது பிறர்க்குத் தாம் சொல்லவில்லையே; ஆனபின்பு, ''உமக்கறியச்சொன்ன'' என்னும்படி எங்ஙனே? என்கிற ஸங்கையை யநுவதித்து பரிஹரிக்கிறார் - பிறர்க்கப்படி இத்யாதி. பரோபதேஸமிறே-பரோபதேசமாகையாலே பிறர்க்குஉபதேசித்தாரென்றபடி. ''மரணமானுல்'' என்று முன்பு நாம்உங்களுக்குச் சொன்ன ஸ்ரீராவஸாநதினங்களும் கிட்டின வாய்த்தினவென்று ஸ்தார்த்தம். ''தமக்கு ஸ்ரீராவஸாநமணித்தாய்த்து'' என்கிற இத்தை இப்போதருளிச்செய்கிறதுக்கு ப்ரயோஜநத்தை ஸங்கிர்ஸநமாக அருளிச்செய்கிறார் - தஸ்மிந் இத்யாதி. ''தஷ்டிஹஸுஜிதெஜீஷ்கஸ்ராவாணாம்யுஸ்துஹே । ஜ்ஞாநாநாதுயீலவிஷ்ணுஜி தீவஸாதாம்வொடயாதிஸுஜி'' இதி மஹாஸாரதே ஸ்ர்மஸ்தவம் ப்ரதிக்ருஷ்ணஸ். இதுக்கர்த்தம்-ஜீஷ்மன் இத்யாதி. ''ஸுதெ'' என்னுதே ''சுஹஜிதெ'' என்றதுக்கு ஹாவம்-கண்ணுக்கு இத்யாதி. ஜ்ஞாநியை ஆதித்யனுச் சொல்லலாமோவென்ன - ஞானமாகி இத்யாதி. திருச்சந்த விருத்தம் நூற்றுப்பதினுலாம்பாட்டு, ''ஈனமாய'' இத்யாதி. ''நாயிறுகி'' என்று - ஆதித்யஸஹாபாடத்தாலே ஜ்ஞாநமுமாதித்யனென்றபடியாய், அதுதான் ஜ்ஞாதாவுக்கும் உபலக்ஷணம். ''தஷோவாஹ்யாவிநஸ்யதிதாவாவகாதிதாஸ்ஸியள । ஸவாஹ்யாஹ்யுஜ்ஞாநஹெவவிஷ்ணுவாகுஹகுஜியள'' என்னக்கடவதிறே. நித்யமாய் விபுவான ஜ்ஞாநம்அல்பமாவானென்? என்ன - ஸ்வரூப இத்யாதி. 'தர்ம-பூத ஜ்ஞாநமும்' என்றவநந்தரம், ''இப்படியிருக்க ஜ்ஞாநாந்யல்பீபவிஷ்யந்தி என்பானென்னென்னில்'' என்று கூட்டுவது. பரிஹார: - இனிதுக்கு இத்யாதி: அதாவது - சர்மஸம்ஸ்ருஷ்டசேதநனுடைய மநஸ்ஸை யபேக்ஷித்திருக்கையாலே அல்பமாயிருக்குமென்றபடி. இவனே வேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமேதென்ன - அவன்போனுல் இத்யாதி. அதாவது -

---

† கேட்கலாவார் - தெரிந்துகொள்ளுமாறு விளக்கப்படுதற்கு உரியவர்.

பின்னைக் கொள்வாரும் கொடுப்பாருமின்றிக்கே பரிமாற்ற மறும். இதுக்கு பட்டர் அருளிச் செய்ததாக, பரிஞையப்பர் - "ஒருமதிப்பன்தலையில் கிடவாதவன்று கொள்வார் கொடுப்பாரின்றியே எளிவிலையனாய்ப் போம்." "தஸ்மாத்த்வாம்வொடியாம்யஹம்" (தஸ்மாத்த்வாம் சோதயாம்யஹம்) - ஆகையாலேகாண் உன்னை த்வரிப்பித்து "அவன்பக்கலிலேபோய்க்கேள்" என்று சொல்லுகிறது. [சேமம் நன்குடைத்துக்கண்டீர் செறிபொழிலனந்தபுரம்] - நிரதிசயபோக்யமான தேசந்தானே மரணஉசைக்கு ரக்ஷகமாம். [தூமநல்விரைமலர்கள்] - நன்றானதூபம், பரிமளத்தையுடைத்தான நல்லபுஷ்பங்கள் இவற்றை. [துவளற இத்யாதி] - தனக்கும் அவனுக்கும் ஸத்ருசமாம்படி விலக்ஷணமாக்கிக்கொண்டு. [வாமனன் இத்யாதி] - தன்னுடைமை பெறுகைக்குத் தான் இரப்பாளனாயிருக்குமவன் திருவடிகளுக்குஎன்றேத்த. [மாய்ந்தறும்வினைகள்தானே] - இவன் தன் ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபமான பரிமாற்றத்திலே யந்வயிக்க, விரோதிகளடைய நசித்துப்போம். (கூ)

பத்தாம் பாட்டு.

மாய்ந்தறும்வினைகள்தாமேமாதவா! என்னநாளும்
ஏய்ந்தபொன்மதிள்அனந்தபுரநகர்எந்தைக்கென்று
சாந்தொடுவிளக்கந்தூபந் தாமரைமலர்கள்நல்ல
ஆய்ந்துகொண்டேத்தவல்லார்அந்தமில்புகழினாரே.

ஆ.—(மாய்ந்தறும்.) - அவன்திருநாமங்களிலே ஏதேனும் ஒருதிருநாமத்தைச்சொல்ல, அடிமைசெய்கைக்கு ப்ரதிபந்தகங்களெல்லாம் தானே போமென்று சொல்லிமுடித்து, திருவனந்தபுரத்திலேபோய் எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்யும் மஹாத்மாக்கள் ஆரோதான்? என்றுகொண்டு, அவர்களைக் கொண்டாடுகிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், திருவனந்தபுரத்தில் எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்யுமவர்களுடைய மாஹாத்ம்யம் பேசநிலமன்று என்கிறார்.

[ஏய்ந்தபொன் மதிள்] - சேர்ந்திருந்துள்ள பொன்மதிள்.

ப.—அநந்தரம், திருவனந்தபுரத்திலே வர்த்திக்கிற ஸ்வாமிதிருவடிகளிலே ஆராதநரூப கைங்கர்யம்பண்ணுவர்கள், அநவதிகமாஹாத்ம்ய யுக்தராவாரென்கிறார்.

மாதவா! என்ன - ஸ்ரீயஃபதியென்று சொன்னபோதே, வினைகள் - விரோதிகள், தானே - ஸ்வயமேவ, மாய்ந்தறும் - நசிக்கும்; நாளும் - நிரந்தரமாக, ஏய்ந்த - செறிந்த, பொன்மதிள் - பொன்மதிளையுடைத்தாயிருக்கிற, அனந்தபுரநகர் - திருவனந்தபுரமாகிற நகரத்தில், எந்தைக்கு - ஸ்வாமியானவனுக்கு, என்று - என்று ஸங்

மதிப்பன் தலையில்கிடவாமையாலே பரிமாற்றமறுமென்றபடி இதுக்குஆப்தஸம்வாதம் - இதுக்கு பட்டர் இத்யாதி. இதுக்கு - இஸ்ஸ்லோகத்துக்குத் தாத்பர்யமாகவென்றபடி. பரிஞை என்று ஊர். செறிந்தபொழிலையுடைய திருவனந்தபுரமானது நன்றான ரக்ஷையையுடைத்துக் கிடிகோளென்று ஶப்தார்த்தம். 'நல்லதூமம், நல்லமலர்கள்' என்று கூட்டுவது. துவளற - குற்றமற. "ஏத்தமாய்ந்தறும்வினைகள்" என்று ஸாதநமாகவோ ஏத்துகிறதென்ன - இவன்தன் இத்யாதி. அடிக்கென்று - திருவடிகளுக்கென்று ஸங்கல்பித்து. "தூபநல்விரை" என்றும் "தூமநல்விரைமலர்" என்றும் பாடத்வயமுண்டு, (கூ)

கல்பித்து, கல்ல - நன்றான, சாந்தொடு - அங்காரகத்தோடே, விளக்கம் - தீபத்தையும், தூபம் - தூபத்தையும், தாமரைமலர்கள் - தாமரைப்பூக்களையும், ஆய்ந்துகொண்டு - (பலவங்கார்த்துவங்களாகிற தூராலும் மயிரும் புழுவும்படாதபடி) ஆராய்ந்துகொண்டு, ஏத்தவல்லார் - அங்கீகாரஸந்துஷ்டராய் ஏத்தவல்லவர்கள், அந்தமில் - நிரவயிகமான, புகழினர் - மோஷத்வப்ரயோஜனத்தையுடையராவர்.

இ—பத்தாம்பாட்டில், திருவனந்தபுரத்திலேபுக்கு அடிமைசெய்யுமவர்கள் பெருமை பேசநிலமன்று என்கிறார்.

[மாய்ந்தறும் இத்யாதி] - மாதாபிதாக்கள் சேர்த்தியைச்சொல்ல அநாதி காலார்ஜிதமான தோஷங்கள் தானே போம். [ஏய்ந்த இத்யாதி] - அங்குத்தைக்குத் தகுதியான மதிளையுடைய திருவனந்தபுரத்திலே வர்த்திக்கிற என்ஸ்வாமிக்கென்று புஷ்பாதி யுபகரணங்களைக்கொண்டு ஆஸ்ரயிக்கவல்லார். [அந்தமில் புகழினரே]-"அமரராவார்" என்கிறவளவன்றிக்கே, விண்ணுளாரிலும் சீரியராவர்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. திருவனந்தபுரத்திலேபுக்கு அடிமை செய்கிறவர்கள் பெருமை பேச நிலமன் றென்கிறார்.

[மாய்ந்தறும்வினைகள்தானே மாதவாவென்ன] - மாதாபிதாக்கள் பேரைச் சொல்ல அநாதிகாலார்ஜிதமான தோஷங்கள் தானேபோம். (மாதவாவென்ன - மாய்ந்தறும்வினைகள்) - அப்பாவென்ன உச்சி குளிருங்காணும். [ஏய்ந்தஇத்யாதி] - அங்குத்தைக்கு ஈடான போன்மதிளையுடைய திருவனந்தபுரத்திலே வர்த்திக்கிற என் ஸ்வாமிக்கென்று புஷ்பாதி யுபகரணங்களைக் கொண்டு ஆஸ்ரயிக்கவல்லார். [அந்தமில்புகழினரே] - "அமரராவார்" என்கிறவளவன்றிக்கே * விண்ணுளாரிலும் சீரியராவர். (கo)

பதினோராம் பாட்டு.

அந்தமில்புகழ்அனந்தபுரநகராதிதன்னை
கொந்தலர்பொழிற்குருகூர்மாறன்சொல்லாயிரத்துள்
ஐந்தினோடைந்தும்வல்லார்அணைவர்போய்அமருலகில்
பைந்தொடிமடந்தையர்தம்வேய்மருதோளிணையே.

ஆ.—(அந்தமில்) - ப்ரியதமர்களுக்கு ப்ரியதமைகள் ஸோக்யமாமாபோலே, திருநாட்டிலுள்ளார்க்கும் இத்திருவாய்மொழி வல்லார் ஸோக்யமாவ தென்கிறார்.

ஒ.—நிரமமத்தில், இத்திருவாய்மொழிவல்லார் திருநாட்டிலுள்ளார்க்கு ஸோக்யமாவதென்கிறார்.

பத்தாம்பாட்டு.—மாய்ந்தறும் இத்யாதி. "அனந்தபுரநகரெற்றைக்கென்று - ஏத்தவல்லார் அந்தமில்புகழினர்" என்றவற்றைக் கடாகரித்தவதாரிகை - திருவனந்தபுரத்திலே இத்யாதி. "மாதவாவென்ன நாளும் - வினைகள் மாய்ந்தறும்" என்றன்வயித்தர்த்தம்-மாதாபிதாக்கள் இத்யாதி. "மாதவாவென்ன - வினைகள் - மாய்ந்தறும்" என்றதிலே ரஸோக்தி - அப்பா இத்யாதி. அப்பாவென்ன உச்சிகுளிருமோ? என்ன, லோகத்தில் வ்யங்ய வ்யவஹாரம்இங்கே மெய்யாய்த்த என்றபடி. ஏய்ந்த - தகுதியான. ஆய்ந்துகொண்டு - ஆராய்ந்துகொண்டு. 'மாதவாவென்னநாளும் - வினைகள் மாய்ந்தறும்; ஏய்ந்த' என்றதொடங்கி அன்வயம். (கo)

[அந்தமில் என்றுதொடங்கி]-முடிவில்லாத புகழையுடையனாய்த் திருவனந்தபுரத்திலே ஸந்நிஹிதனான ஜகத்காரணபூத புருஷனை, ஸம்ருத்தமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக, பரமபதத்தில் * மதிமுகமடந்தையராலுண்டான ப்ரஹ்மாலங்கார ப்ராப்தியை அருளிச்செய்கிறார்.

அந்தமில்புகழ் - நிரவயிக குணனாய்க்கொண்டு, அனந்தபுரநகர் - திருவனந்தபுரத்திலே வர்த்திக்கிற, ஆதிதன்னை - ஸர்வகாரணபூதனை, கொந்து - பூங்கொத்துக்கள், அலர் - அலருகிற, பொழில் - பொழில்சூழ்ந்த, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, மாறன் - ஆழ்வார், சொல் - அருளிச்செய்த, ஆயிரத்துள் - ஆயிரந்திருவாய்மொழிக்குள்ளும், ஐந்தினோடு - (கேவலம் பரோபதேசமான) ஐந்தினோடேகூட, ஐந்தும் - தம்மையும் கூட்டிக்கொண்டு உபதேசித்த ஐந்தையும், வல்லார் - அப்யஸிக்கவல்லவர்கள், போய் - (அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே) போய், அமருலகில் - * அயர்வறும் அமரர்களினுடைய லோகமான பரமபதத்திலே, பைந்தொடி - அழகியஹஸ்தாபரணங்களையுடையரான, மடந்தையர்தம் - திவ்யாப்ஸரஸ்ஸுக்களினுடைய, வேய் மரு - வேய்போலே விலக்ஷணமான, தோளிணை - தோள்களாலே செய்யப்படுமதான ப்ரஹ்மாலங்காரத்தை, அணைவர் - அணையப்பெறுவர். தொடி - வளை. இது - கலிவிருத்தம்.

இ.— நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிவல்லார் திருநாட்டிலுள்ளார்க்கு ஹோக்யராவர் என்கிறார்.

[அந்தமில்புகழ் அனந்தபுரநகராதி தன்னை]-திருவனந்தபுரத்திலே நிரவயிக குணகனாய் ஜகத்காரணபூதனானவனை. பரமபதத்தில் குணம் ஸாவயிபோலேகாணும். நித்யவஸந்தமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. [ஐந்தினோடைந்தும் வல்லார்] - ரத்நங்களை முகமறிந்து சேர்த்துச்சேர்த்திகளைக் கொண்டாடுமாபோலே, ஐயைந்தாகவாய்த்து அநுபவிக்கிறது. [அணைவர் இத்யாதி] - பரமபதத்திலே, "ஶதம் ஶாலாஹஸ்தாஃ" இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே, அப்ஸரஸ்ஸுக்களுடைய கொண்டாட்டத்துக்கு விஷயபூதராவர். "முடியுடைவானவர் முறைமுறை எதிர்கொள்ள" என்றத்தோடு "வேய்மருதோளிணையை - அணைவர்" என்கிற இத்தோடு வாசியில்லை. "மதிமுகமடந்தைய ரேந்தினர்வந்தே" என்னக்கடவதிறே.

ஈடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிவல்லார் திருநாட்டிலுள்ளார்க்குஹோக்யராவரென்கிறார்.

[அந்தமில்இத்யாதி] - திருவனந்தபுரத்திலே நிரவயிக குணனாய், ஜகத்காரணபூதனானவனை; ஆஶ்ரயிக்கிறவர்களும் அந்தமில்புகழினார்: ஆஶ்ரயணீயனும் அந்தமில்புகழினான்காணும். பரமபதத்தை விட்டுத் திருவனந்தபுரத்திலேவந்து ஆஶ்ரிதர்க்காகக் கண்வளர்ந்தருளுகையாலே புகழுக்குஒருமுடிவில்லையாய்த்து அவனுக்கு; ஸம்ஸாரத்தை விட்டு உகந்தருளினநிலத்திலே அடிமைசெய்கையாலே புகழுக்குஅந்தமில்லையாய்த்து இவர்களுக்கு. இவனை அடிமைகொள்ளுகையாலே புகழுக்கெல்லையில்லையாய்த்து அவனுக்கு;

நிகமம்.—அந்தமில் இத்யாதி. "ஐந்தினோடைந்தும்வல்லார்" என்றுதொடங்கி "தோளிணையே" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

"அனந்தபுரநகர் - அந்தமில்புகழ் - ஆதிதன்னை" என்றந்வயித்தர்த்தம் - திருவனந்தபுரத்திலே இத்யாதி. கீழே ஆஶ்ரயிக்குமவர்களை "அந்தமில்புகழினார்" என்று, இங்கே ஆஶ்ரயணீயனை "அந்தமில்புகழாதி" என்றதுக்கு ஹாவம் - ஆஶ்ரயிக்கிறவர்களும் இத்யாதி. அதெப்படியென்ன - பரமபதத்தை இத்யாதி வாக்யத்வயம். கீழ்வாக்யத்வயவிவரணம் - இவனையடிமை

அவனுக்குஅடிமைசெய்கையாலே புகழுக்கு அந்தமில்லையாய்த்து இவர்களுக்கு. இஸ்லம் ஸாரத்திலேயிருந்தால் இவனுக்குப் புகழுண்டாகிலாய்த்துப் பரமபதத்திலிருந்தால் அவனுக்குப் புகழுண்டாவது. இந்நிலத்தை விடவிட இவனுக்குப் புகழுண்டாமாபோலே, அந்நிலத்தைவிட்விட அவனுக்குப்புகழுண்டாம். இருவர்க்கும் இரண்டும் அலப்யலாஹமிறே. [கோந்தலர்பொழில்குருகூர்இத்யாதி] - நித்யவஸந்தமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. [ஐந்திலைடைந்தும்வல்லார்] - ரத்நங்களை முகமறிந்துகோத்துச் சேர்த்திகளாக்கொண்டாமோபோலே, ஐயைந்தாகவாய்த்து அநுஸந்திக்கிறது. [அணைவர்இத்யாதி] - ஸ்ரீவைகுண்டத்தேறப்போய், "ஸதம்மாலாஹஸ்தாஃ" (ஸதம்மாலாஹஸ்தாஃ) இத்யாதிகளிற்சொல்லுகிறபடியே, அங்குத்தை யப்ஸரஸ்ஸுக்களுடைய ஆதரத்துக்கு விஷயமாகிறாவரென்றபடி. "முடியுடைவானவர் முறைமுறையெதிர்கொள்ள" என்றத்தோடு "வேய்மருதோளிணை - அணைவர்" என்கிற இத்தோடு வாசியில்லை. "மதிமுகமடந்தையர்தேந்தினர்வந்தே" என்னக்கடவதிறே. (கக)

இத்யாதி. அனந்தபுராகரிலே வந்தபின்பு "அந்தமில்புகழ்" என்கிறதென்? பரமபதத்திலேயிருந்தால் புகழில்லையோவென்ன - இஸ்லம்ஸாரத்திலே இத்யாதி. விவரணம்-இந்நிலந்தை இத்யாதி. இத்தால் ஹலிதம் - இருவர்க்கும் இத்யாதி. கோந்தலர் - கொத்துக்கொத்தாக அலருகிற. பத்தென்னுதல்; "ஐந்திலைடைந்தும்" என்றதற்கு ஹாவம் - ரத்நங்களை இத்யாதி. "அவர்கள் தோளோடேயணைவர்" என்கிறதற்கு ஹாவமேதென்ன - "ஸதம்மாலா" இத்யாதி. "தம்வஹ ஸதாநுஹ்லாலாம்வூகீயாவஹ்கீ । ஸதம்மாலாஹஸ்தாஃ, ஸதம்ஸ்ஜநஹஸ்தாஃ, ஸதம் ஜுஹ்ணூஹஸ்தாஃ, ஸதம்வாலொஹஸ்தாஃ, ஸதம்வண்ணூஹஸ்தாஃ" இத்யாதி; கௌஷீதகீயுபநிஷதி. என்றபடி என்கையாலே - இதுவே தாத்பர்யமென்று கருத்த. பைந்தொடி - அழகிய ஹஸ்தாபரணங்களையுடைய. தோடி - மூன்கைவளை. வேய்மருதோளிணை - மூங்கிலோடொத்த தோளிணையோடே. அணைவர் - ஸம்ஸ்லேஷிக்கப் பெறுவரென்று ஸப்தார்த்தம். 'அந்தமில்புகழ்' என்று தொடங்கி, 'ஐந்திலைடைந்தும்வல்லார் - அமருலகில் - போய் - பைந்தொடி மடந்தையர்தம் வேய்மருதோளிணை - அணைவர்' இத்யன்வயஃ. (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்வங்கதி.— வெகுணகெதுகாணீயகெஷு ஹாவுகெதூவகெவகெநதவுரொவியிதூது।வூவாவுகுவகெவுடுனிதளவநிவதுநஹவூவீகஸுதுநுஹுகாம்ஸுஜிஜிகீயெ।

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.— ஊவெ ஸ்ரீகெஸவகுவாடுதவநிதவமாயீஸகெதுகுவொமா ஹாவஹுகுவா துகிகுவா டுகிவாநிஷடுஹாகிஹுஹுதகுவஹுகிதூா। வூவாவொஹ்லுவகிகுவெவுரவியவஹுஜமஸாயிகுவுவெவுஸ்ரிவெதூவுவ்லெஸாவஹதுஹவதுவஹமவாநிதுநதுஸ்ரானிஃ।

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

கெடுமிடர்வைகுந்தத்தைக்கிட்டினற்போல்
தடமுடையனந்தபுரந்தன்னில் - படவரவில்
கண்டுயில்மாற்காட்செய்யக்காதலித்தான்மாறனுயர்
விண்டனிலுள்ளோர்வியப்பவே.

ஆழ்வார் திருவடிகளேஸரணம், எம்பெருமானார்திருவடிகளேஸரணம், ஸ்ரீயர்திருவடிகளேஸரணம்.

மூன்றாந் திருவாய்மொழி—வேய்மருதோள் - ப்ரவேசங்கள்.

ஆ.—(வேய்மருதோள்.) - இப்படி எம்பெருமானோடுகலந்து பரிமாறிச் செல்லாநிற்கச்செய்தே, இப்ப்ரக்ருதியிலே தாமிருந்த இருப்பைக்கண்டு, "இப்ப்ரக்ருதி ஸம்ஸர்க்கம் காரணமாக எம்பெருமான் விடிலோ?" என்றுள்ள அதிஸங்கையாலே அவஸந்நராகிறார். வண்துவரைப்பெருமாளோடே கலந்து பரிமாறச்செய்தே பசுமேய்க்கப்போங்காலம் ப்ராப்தமானவாறே "இவன் இனிப்பசுமேய்க்கப்போகிலோ?" என்றுள்ள அதிஸங்கையினாலே அக்கோபிமார் அவஸந்நைகளானாற்போலே அவஸந்நராய், அவர்களுடைய பாசுரத்தாலே அலற்றுகிறார். திருவாய்ப்பாடியிற் பெண்பிள்ளைகள், வண்துவரைப்பெருமாளோடேகூட எழுந்தருளிப்பிருக்கச்செய்தே, அவன்பசுமேய்க்கப் போங்காலம் வருமளவில் அவன்போனதுக்கொண்டு, பிரிந்தார்படும் வ்யஸநமெல்லாம் பட்டு, வ்யஸநத்தையும் பிரிந்தஅவன்கொடுமையையும் தோழிமாருக்குச் சொல்லுமா போலே அவன்தன்னைக்குறித்துச் சொல்லுகிறார்கள்.

ஒ.—மூன்றாந்திருவாய்மொழியில், ப்ராப்யபூமியில் ஆர்த்யதையையும், அங்குப்போனால் அடிமைசெய்யும்படியையும் அநுஸந்தித்து ப்ரீதராய், அப்போதே ப்ராப்யபூமியில் செல்லப்பெறுமைபானும் பண்டு பலகால்பிரிந்த வாஸனையானும் ப்ரக்ருதியிலே யிருக்கிறமையை அநுஸந்தித்தும், தான் நினைத்ததே செய்யக்கடவதான ஈச்வரனுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை யநுஸந்தித்தும், அவனுக்குத் தம்மை விஷயீகரித்தல்லது நிற்கவொண்ணுத பரமபக்தி தமக்கில்லையாகவும் பார்த்தும், "இப்ப்ரக்ருதியிலே இன்னமும் தம்மை வைத்தருளில் செய்வதென்?" என்னும் ஆர்த்தியாலே மிகவும் அவஸந்நரான ஆழ்வார், தம்முடைய ஸ்திதியை அந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார். இரவெல்லாம் எம்பெருமானோடே ஸம்ஸ்லேஷித்து விடிந்தாலும் பிரியக்கடவதாக அவனுக்கு நினைவின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, ஸகலஸத்வங்களும் உணர்ந்து இளம்புவதுஞ் செப்பு, குயில்கள் கூவுவது, மயில்களாலிப்பது, இளங்காற்று வந்துதடையாடாநிற்பது, கன்றுகளும் பசுக்களும் காடெல்லாம் பரவாநிற்பதுமாய்க்கொண்டு போதுவிடிந்தவாறே பண்டென்றும் இக்காலத்திலே பிரியக்கண்ட பழக்கத்தாலே வெருவி, அவன் பசுமேய்க்கப்போகிறானாக அதிஸங்கைபண்ணி, அவன்எதிரே அவனைப்பிரிந்தால் படும் வ்யஸநத்தைப் படுகிறாளொரு பிராட்டி, அவனைப்பிரிந்து இன்னுயிர்ச்சேவலிலும் மல்லிகை கமழ்தென்றலிலும் படும் வ்யஸநத்தை அவன்முன்பே படாநின்றுகொண்டு தாம் தம்மைக்கொண்டகல்தல் தகவன்றென்று நோவுபடும் ப்ரக்ருதியுமாய், அவன்பக்கல் பரிவுடையாரெல்லாருடைய பரிவையுடையாளான இவள், வ்யஸநத்தின் மிகுதியாலே, "பசுநிரைமேய்க்கப் போகவேண்டா என்று வாயாற்சொல்லவும் கூடாமையாகிறதிலேன்; நான் நினைத்தன சொல்லவல்லேனும்படி உன்னுடைய அணிமிகு தாமரைக்கையை என் தலைமேலே வைத்தருளி உன்னுடைய திருக்கண்களாலே நோக்கியருளி என்னைத் தரிப்பித்தருளவேணும்" என்றும், "ஸ்ப்ரமாவஹமான காட்டில் பசுமேய்க்கப்போகாதொழியவேணும்" என்றும் சொல்லி மிகவும்ஆர்த்தையாய்க் கூப்பிடுகிறாள். எம்மாவீட்டில், தம்முடைய தாஸர்த்யத்தை ஆஸைப்பட்டார்; இத்திருவாய்மொழியில் நான்

தஹர்த்தமாகவுமாம், தவிரவுமாம்: எம்பெருமானுக்கு ஸம்ருத்திகளுண்டாம் இத்தனை வேண்டுவ தென்கிறார்.

ப.—மூன்றாந்திருவாய்மொழியில், கீழே திருவனந்தபுரத்திலே அடிமை செய்யப் பாரித்தவர், அவிலம்பேந கிட்டப்பெறாமையாலே, அவனுடைய போக்யதையும் ப்ராப்யபாவமும் அடிமைகொள்ளப்பாரித்திருக்கிறபடியும் புத்திஸ்த்தமாம்படி ஹ்ருதயஸந்நிஹிதனா யிருக்கச்செய்தேயும், சீக்ரப்ராப்தியில் இச்சையாலே த்வரிக்கும்படியான ஸௌபாக்யாதிசயத்தை யுடைய னாகையாலே, அவனுடைய புண்டரீகாக்ஷத்வத்தையும், ஆஸ்ரிதபவ்யத்வத்தையும், அபிரூபத்வத்தையும், ஆஸ்ரிதரக்ஷகத்வத்தையும், அர்யநீய ஸமஸ்லேஷதவத்தையும், அபாயஸ்வபாவத்தையும், ரமணீய ஸௌலப்யதவத்தையும், ஆகர்ஷகாவயவதவத்தையும், அஸாதாரணநாயகத்வத்தையும், ஆஸ்ரித ஜநபோக்யதவத்தையும் அநுபவித்து, விலம்பம் பொறாமையாலே விஸ்லேஷத்தை அதிசங்கித்து, ஏவம்பூதனான நீ எனனை அகலாதொழியவேணுமென்று அபேக்ஷித்து, தமக்குப்பிறந்த ஆர்த்தியை அவன் ஸந்நிதியிலே விண்ணப்பஞ்செய்த ப்ரகாரத்தை; க்ருஷ்ணனோடே ஸமஸ்லேஷித்து ப்ரபாதஸமயத்திலே அவனுடைய பிரிவை சங்கித்து அஞ்சினாளொருகோபிகை, "ஸந்நிதியில் பாயகங்கள் நலிவுசெய்யாநிற்கும்: என்னை நீ ஆஸ்வஸிப்பித்துக்கொண்டிருக்கவும்வேணும்; போனவிடத்திலே ஆஸுரப்ரக்ருதிகள்வரில் என்னாமோ என்றஞ்சாநின்றேன்" என்று, திருவாய்ப்பாடியில் பெண்களெல்லார்க்குமாகச் சமைந்தவனுடைய போக்கை விலக்கின பாசுரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

இ.—மூன்றாந்திருவாய்மொழியில், திருவநந்தபுரத்தில் போக்யதையையும் அங்குப்போனால் அடிமைசெய்யும்படியையும் அநுஸந்தித்து, அந்த ப்ராப்யபூமியிலே புகவேணுமென்று பராத்தித்தார்; அப்போதே செல்லப்பெறாமையாலே அஸ்யாநே பயசங்கையாய விழுந்தது. பராப்யபூமியில் அப்போதே செல்லப்பெறாமையாலும், பரார்த்தித்தபடியே அடிமைசெய்யப் பெறாமையாலும், முன்பு பலகாலும் பிரிந்தவாஸநையாலும், அநாதிகாலம் வாஸிதமான அசித்ஸம்ஸர்கத்தாலும், ஈஸ்வரனுடைய ஸ்வாதந்தர்யத்தாலும், - அதாகிறது - சிசுபாலனுக்குத் தன்னைக்கொடுத்தும் ஸ்ரீபரதாழ்வான வளைப்புக்கிடக்க மறுத்து மீண்டுபோரும்படியுமிறே ஸ்வாதந்த்ரியமிருப்பது; அத்தாலும், - அவன்தான் வந்து மேல்விழும்படியான பரமபக்தி நமக்கில்லையென்றிருக்கையாலும், "இன்னம் ப்ரக்ருதியிலே தம்மைவைக்கில் செய்வதென்?" என்னும் பயத்தாலே அவஸந்நரானவர், தமதாசையை அந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார். இவைதான் பயநிவ்ருத்திக்கு உடலாயிருக்க, கலக்கத்தாலே பயப்படுகிறார். அத்தேசத்தில் புகப்பெற்றலோம் என்னவேண்டா: "காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்சுழலும்" என்று உபக்ரமத்திலே சிதிலராம்படியான ப்ரேமபாரவஸ்யத்தாலே இப்போது போகமாட்டாதொழிகிறாராகையாலே. அங்கேசென்று அடிமைசெய்யப் பெற்றிலோமென்ன வேண்டா; புகழும் நல்லொருவனிற்படியே இவர்சொல்முதலாக த்ரிவிதகரணவ்யாபாரங்களையும் அவன் தனக்கெல்லாவடிமையுமாக நினைத்திருக்கையாலே. அசித்வாஸநைக்கு அஞ்சவேண்டா; விலக்ஷணவாஸநையாலே துர்வாஸநையைப் பரிஹரிக்க இருக்கிறவரல்லாமையாலே, ஸர்வசக்தியைக்கொண்டு பரிஹரிக்குமவரிறே; இன்னம் முடியானேயிற்கரணங்களையுடையவர்க்கு பயமில்லையிறே. அவன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்துக்கு அஞ்ச

வேண்டா; விரோதியை இடையிலே துணித்துக்கொண்டு போகைக்கு உடலாகையாலே; "சுஹம்த்வா ஸவ்ர்வா பாபெப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்றானிறே. ஹக்தியில்லையென்று அஞ்சவேண்டா; அது உபாயமல்ல. இங்ஙனேயிருக்க, ப்ரேமத்தாலேவந்த இருட்சியாலே அஸ்தாநேஸீதராய் தம்தசையை அந்யாபதேசத்தாலே சொல்லுகிறார். ராத்ரியெல்லாம் க்ருஷ்ணனோடே ஸம்ச்லேஷித்து, ப்ரபாதஸமயத்திலே ஸகல ஸத்த்வங்களும் உணர்ந்து, குயில்கூவுவது, மயில்களாலிப்பது, இளங்காற்று ஸஞ்சரிப்பது, கன்றுகள் பசுக்கள் காடெங்கும் பரம்புவதாகிறவற்றைக்கண்டு, அவனுக்குப் பிரியக்கடவதாக நினைவின்றிக்கேயிருக்கப் பண்டுஎன்றும் இக்காலந்தன்னிலே பிரிந்து போந்த வாஸனையாலே அவன் பசுமேய்க்கப் போகிறானாக அதிசங்கைபண்ணி, போனானாக அத்யவஸித்து, "நீயும்பிரிந்தாய்; நீ பிரிந்தால் நலியக்கடவ பதார்த்தங்களும் நலியாநின்றன; பசுமேய்க்கப்போமது எனக்கு அநபிமதம். நீபோகவேண்டா என்றுசொல்லவொண்ணாதபடி என்னுடையநாக்கு நீரற்றுவாராநின்றது. நான் நினைத்தது சொல்லவல்லேனாம்படி உன்னுடைய அணிமிகு தாமரைக்கையை என்தலையிலே வைத்தருளி உன்திருக்கண்களாலே நோக்கியருளவேணும்; அஸுரராக்ஷஸ ஸஞ்சாரத்தாலே ஸப்ரமாஹமானகாட்டில் பசுமேய்க்கப் போகாதொழியவேணும்."—"மாதாவிதாஹ்ராதா", என்று இவ்வாத்மாவுக்கு ஸர்வவிதபந்துவுமென்று உணர்ந்தால் தன்னிழவிற்காட்டில் இவனுக்குப் பரியவேண்டும்படியாயிறே யிருப்பது; ஆனபின்பு, - "நீபோகில் நானுளளாகமாட்டேன்" என்று இன்னுயிர்ச்சேவலிலும் மல்லிகைகமழ்தென்றலிலும் அவனைப் பிரிந்து பட்ட வ்யஸநத்தை அவன்ஸந்நிதியிலேபட, அத்தைப்பார்த்து, "நாம் போகக் கடவோமல்லோம்; நாம்போக நினைப்பதும் செய்திலோம" என்று தான் போகாமையை இவள்நெஞ்சிலே படுத்த, அத்தாலே தரித்தாளொரு பிராட்டி பேச்சாலே தம் தசையை யருளிச்செய்கிறார். எம்மாவீட்டில், தம்முடைய தாஹர்த்த்யத்தை ஆசைப்பட்டார்; இதில் அவன்ஸம்ருத்தியை ஆசாஸிக்கும்இதுவே புருஷார்தமென்கிறார்.

ஈடு.—திருவனந்தபுரத்திலேபுக்குப் பாரித்தபடியே அடிமைசெய்யப் பெறாமையாலே, அதிசங்கைபண்ணவேண்டும்படியாய் வந்து விழுந்தது.

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் தாமுமாய் அடிமைசெய்யவேணுமென்று பாரித்தார்; பாரித்தபடியே அத்தேசத்திலேபோய்ப் புக்கு அடிமைசெய்யப் பெற்றிலர். அத்தேசத்திலே அப்போதேபோய்ப் புகப்பெறாமையாலும், பாரித்தபடி அடிமைசெய்யப்பெறாமையாலும், நெடுநாள் பிரிந்துபோந்த வாஸனையாலும் - அநாதியாய்வருகிற அசித்ஸம்ஸர்க்கத்தை அநுஸந்தித்து அஞ்சினவச்சத்தாலும், ஈச்வர ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை அநுஸந்தித்து அஞ்சினபடியாலும், - அதாவது - சிசுபாலனுக்குத் தன்னைக்கொடுத்து ஸ்ரீஹரதாழ்வானுக்கு

வேய்மருதோளிணை ப்ரவேசே; கீழே திருவனந்தபுரத்தை ப்ராப்யமாகவத்யவஸித்து ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் தாமுமாய் அடிமைசெய்யப்பாரித்தவர், இதிலே ஊஸப்படுவானென்? என்கிற சங்கையிலே ஸங்க்ரஹேணஸங்கதி - திருவனந்தபுரத்திலே இத்யாதி.

விஸ்தரஸங்கதி - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் இத்யாதி. "காலாழும்நெஞ்சழியும்" என்னுமவராகையாலே - அடிமைசெய்யப்பெற்றிலர் என்றபடி. நெடுநாள் பிரிந்துபோந்த வாஸனையாவது - * யாதானும்பற்றி நீங்கித் திரிந்த வாஸனை. ஏதத்விவரணம் - அநாதியாய் இத்யாதி. "ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை யநுஸந்தித்தஞ்சினபடியாலும்" என்று ஸ்வாதந்த்ர்யத்துக்கு அஞ்ச ப்ரஸக்தியே தென்ன - அதாவது இத்யாதி. கீழ்ச்சொன்னவையெல்லாம் ஹயநிவ்ருத்திக்கு ஹேதுவன்றோ?

மறுத்துப்போன ஸ்வாதந்த்ர்யமிறே.—இனி ஸர்வேச்வரன் தானேவந்து விஷயீகரிக்கைக் கீடான ஹக்தி தமக்கு இல்லையென்றிருக்கையாலும், † (''இன்னமும் ப்ரக்ருதியிலே வைக்கில் செய்வதென்? என்னும் ஹயத்தாலே அவஸந்நராய்) தமக்குப்பிறந்த ஸுஸா விஸ்ரஷ்டத்தை ஒருபிராட்டி பாசுரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். ஹயநிவ்ருத்திக்கு உடலான இதுதானேயிறே இப்போது இவர்க்கு ஹயஹேதுவாகிறது. இப்போதே அத்தேசத்திலே போய்ப் புகப்பெற்றிலோம் என்றிருக்கவேண்டா: அவனே அநுஸந்ஹித்தால் ''காலாழும் நெஞ்சழியும்'' என்று ஹக்திபாரவச்யத்தாலே இப்போது அடியிடமாட்டாது ஒழிகிறாகையாலே. அடிமைசெய்யப்பெற்றிலோ மென்று அஞ்சவேண்டா; * புகழுநல்லொருவனிற்படியே இருந்தவிடத்தேயிருந்து ஏதேனுமாகச்சொன்னவற்றையே தனக்கு அடிமையாகக்கொள்ளும் ஸ்வஹாவத்தாலே. இன்று நினைத்தவற்றையும் செய்தவற்றையுமெல்லாம் தனக்கு அடிமையாக நினைத்திருக்குமவனிறேயவன். இனித் தமப்பன்பகையாக அவனிலும் இவன் அண்ணியனென்று வரநின்ற ப்ரஹ்லாதனிறே முடிவிலேவந்து எதிரிட்டான். ஆக, ப்ராந்தனுக்குப்பிறந்த தெளிவுபோலே அசித்ஸம்ஸ்ருஷ்டனுக்குப் பிறக்கும் ஜ்ஞாநத்தை விஸ்வஸிக்கவொண்ணுது என்றிறே இவர்தாம் ப்ரக்ருதி ஸம்வந்யத்தைநினைத்து ''தேறேல்என்னே'' என்று அஞ்சிற்றும்; அங்ஙனஞ்சவேண்டா, * முடியானேயிற் கரணங்களுடையவராகையாலே.; அவன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை நினைத்தஞ்சவேண்டா; ''ஸவ்ஹுவாவெஹ்ஹொகூயிஷ்ணாஜி'' (ஸர்வபாபேப்யோமோக்ஷயிஷ்யாமி) என்று விரோயியைத் துண்டித்துக்கோண்டு போகைக்கும் உடலாயிருக்கையாலே. ஹக்தி தமக்கு இல்லையென்றிருக்கவேண்டா; ப்ரபத்தியை யுபாயமாகப்பற்றினவராகையாலே. இனி, '' நொவஜநம்ஸ்மரந்து '' (நோபஜநம்ஸ்மரந்) என்கிறபடியே இத்தை ஸ்மரியாதபடியான ஸாக்ஷாத்காரமில்லாமல் † படுத்துகிறபாடிறே இது. ப்ரத்

என்ன - பயநிவ்ருத்திக்கு இத்யாதி. கீழ்ச்சொன்ன அஞ்சும் ஹயநிவ்ருத்தி ஹேதுவானமையைக் காட்டுகிறார்-இப்போதே இத்யாதி. அவன் அப்படிகொள்ளும் ஸ்வஹாவமேயென்ன-இன்றுநினைத்தவற்றையும் இத்யாதி. இவவிடத்திலே, '' நாராயணேகாநிஷ்ட வ்ருயாயாவெஷ்டாதேவ்ய நு। யொவொஜஹவஜவஷ்ட்ரூநாம்யஹிரீக்ஷணே '' என்றதிலநுஸந்தேயம். அசித்ஸம்ஸர்க்கத்தை நினைத்தால் ஹயப்ரஸக்தி யேதென்ன - இனித்தமப்பன் இத்யாதி. ஆனால் ஜ்ஞாநம் பிறந்தவதாய்த்தென்ன - ஆக ப்ராந்தனுக்கு இத்யாதி. இந்த அசித்ஸம்ஸர்க்கம் ஹயநிவ்ருத்திக்கு உடலான படியென்? என்ன - அங்ஙனஞ்சவேண்டா இத்யாதி. இத்தால் - ப்ரஹ்லாதாழ்வானைப்போலே கரணங்கள் ப்ராக்ருததோஷங்களிலே மண்டியிருக்கையன்றிக்கே, தமக்கு ஹமவத்விஷயத்தில் மண்டினகரணங்களாகையாலே அஞ்சவேண்டாவென்றபடி. '' நெடுநாள் பிரிந்துபோந்த வாஸலையாலும்'' என்றது - ப்ராப்யஹேதுவாய், ஹயஹேதுவாகிற தென்னவுமாம்; அப்போது இந்த த்ருதீயஹேதுவுக்கு ஹயநிவ்ருத்தி ஹேதுத்வம் சொல்லாவிட்டாலும், *முடியானேயிற்கரணங்களுடையவராகையாலே ப்ரக்ருதிஸம்வந்யத்தை நினைத்து அஞ்சவேண்டா வென்று சொன்னது, ப்ரக்ருதிஸம்வந்யத்தால்வந்த பிரிவையும் நினைத்தஞ்சவேண்டா வென்னுமதுக்கும் உபலக்ஷணமென்றுகண்டுகொள்வது. ஸ்வாதந்த்ர்யம் ஹயநிவ்ருத்திஹேதுவாம்படியை யருளிச்செய்கிறார் - அவன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை இத்யாதி. ஹக்தியில்லையென்னுமது ஹயஹேதுவன்றே? என்ன - ஹக்தி தமக்கு இத்யாதி. ஆனால் எத்தாலே அதிஸங்கைபண்ணுகிறாரென்ன - இனி நோபஜநம் இத்யாதி. ஹயஹேதுக்களான பகுதிலே பரிஹாரம் அஞ்சுக்குச்சொல்லி, '' நெடுநாள் பிரிந்துபோந்த வாஸலையாலும்'' என்றதுக்கு பரிஹாரம் சொல்லாமையாலே, ஸாக்ஷாத்காரமில்லாமல் படுத்துகிறபாடிறேயிது என்றது - 'ஸாக்ஷாத்காரமில்லாமல் நெடுநாள் பிரிந்துபோந்தவாஸலை

† படுத்துகிறபடியிறே என்றும் பாடமுண்டு.

யக்ஷமும் அகிஞ்சித்கரமாய், கூடவிருக்கச்செய்தே "பிரிந்தான்" என்று ப்ரமிக்கும்படி பிரிவால்வந்த வாஸநை மேற்கொள்ளுகிறதிறே. யோக்யதைகிடந்து, படுத்துகிறபாடிறே. "மயர்வறமதிநலமருளினன்" என்று - ஹ்ரவத்ப்ரஸாதலப்தமாய், பரஹக்திரூபமாய், ருசிகார்யமாயிருக்கிற இருட்சியிருக்கிறபடியிறே இது. இனி, ஈஶ்வரனுக்குக் கால்நடையாடாததொரு தேசத்திலே இவரைவைத்துப்பரிஹரிக்கலாமத்தனை. கலந்து நெடுநாள்பிரிந்து போந்தாள் ஒருபிராட்டியாய், அவ்வாஸநையாலே, க்ருஷ்ணன்கூடவிருக்கச்செய்தேயும், இவன்பண்டுபிரிந்துபோந்த ப்ரஹாதகாலமும்வந்து அக்காலத்துக்கு அடைத்தகாற்றுக்கள் அடிக்கையாலும், குயில்கள்கூவுகையாலும், மயில்கள் ஆலிக்கையாலும், காடெங்கும் ஒக்கக் கன்றுகளும் பசுக்களும் பரக்கையாலும், "இக்காலத்தில் அவன்போகை தவிரான்; பசுக்களினுடைய ரக்ஷணம் ஒருதலையானால் அவற்றைவிட்டு நம்மோடிருப்பான் ஒருவனல்லன்; ஆனபின்பு அவன்போனான்" என்று கூடவிருக்கச்செய்தேயும் அவன்பிரிவை நிஶ்சயித்து, ஒரு * இன்னுயிர்ச்சேவல் * மல்லிகைகமழ்தென்றல் தொடக்கமானவற்றில் அவன் அஸந்நிஹியிற் பட்ட க்லேஶத்தையடைய அவன்கண்முகப்பேபட்டு ஸர்வஶக்தியான அவன்தனக்கும் பரிஹரிக்கவொண்ணாதபடியாய்த்து இவ்வாபத்து அதாவது-போனானாய் வருகிறானல்லன், போகநினைத்தானாய்த் தவிருகிறானல்லனே. இப்படிநோவுபட்டு, "நீ ஸர்வதா பசுமேய்க்கப்போகை தவிராய்: உன்போக்கு எனக்கு அநபிமதம்: ஆகையாலே உன்னுடையபோக்கை விலக்கவேணுமென்று நினையாநின்றேன்; இதுக்கு நாநீர் வருகிறதில்லை; அதுக்குப் பரிஹாரமாக உன்கையை என்தலையிலேவைக்கவேணும்: நீ பசுமேய்க்கப்போகாதொழியவேணும்; 'ஸப்ரமாஉமானகாட்டில் நீ பசுமேய்க்கப்போனால்

படுத்துகிறபாடிறேயிது' என்று கூட்டிக்கொள்வது என்றும் சொல்லுவர்கள். அதாவது, இப்போது * முடியானேயிற் கரணங்களையுடையராய் ஸாக்ஷாத்காரமுண்டாயிருக்கையாலே அஞ்சவேண்டாவென்று கருத்து. ஸாக்ஷாத்காரமில்லையென்கிறதென்? * கெடுமிடரிலே ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமான மாநஸாநுஸந்தாநத்தைப் பண்ணிக்கொடுக்கவில்லையோ? என்ன - ப்ரத்யக்ஷமும் இத்யாதி என்னுதல்; அன்றிக்கே, இவ்வாக்யம் அந்யாபதேஶத்திலேயாய், ஒருகோபிகை, க்ருஷ்ணன் ப்ராதஃகாலத்திலே கூடவிருக்கச்செய்தே பசுமேய்க்கப்போனாகை அதிஶங்கைபண்ணுகிறாளென்று விவக்ஷித்து, கூடவிருக்கச்செய்தே போனாகை அதிஶங்கைபண்ணக்கூடுமோ? என்ன - ப்ரத்யக்ஷமும் இத்யாதி என்னவுமாம். "மேற்கொள்ளுகிறதிறே" என்றத்தை விவரிக்கிறார் - யோக்யதை இத்யாதி. யோக்யதையாவது - விஶ்லேஷஹேதுவான ஶரீரபரிக்ரஹம். அதிஶங்கை பண்ணுகிறது ப்ராந்திகார்யமன்றோ? அது த்யாஜ்யமன்றோ? என்ன - மயர்வற இத்யாதி. இவ்வதிஶங்கை இவர்க்கு நிவ்ருத்தமாவதுஎப்போது? என்ன-இனிஈஶ்வரன் இத்யாதி. "ஒருபிராட்டி பாசுரத்தாலே பேசுகிறார்" என்றத்தை விஸ்தரேண அருளிச்செய்கிறார் - கலந்து இத்யாதி. "நீகண்ணா" என்றத்தைப்பற்ற - கூடவிருக்கச்செய்தேயும் என்றது. "அவைமேய்க்கப்போதி" "பசுநிரைமேய்ப்பொழிப்பான்" இத்யாதியாலே 'ப்ரஹாதகாலம்' என்றது ஸ்புடம் "வாடைதூவ" என்றத்தைப்பற்ற-அக்காலத்துக்கு இத்யாதி. "இனநிரைமேய்க்க" என்றத்தைப்பற்ற-காடெங்குமொக்க இத்யாதி. "அவைமேய்க்கப்போதி" என்றத்தைப்பற்ற - அவன்போகைதவிரான் என்றது. தவிரானென்று நிஶ்சயிக்கைக்கு நியாமகமேதென்ன - பசுக்களினுடைய இத்யாதி. ஒரு தலையானால் - தனக்கே ஹரமானாலென்றபடி. அதெப்படியென்ன-அதாவது போனானாய் இத்யாதி "வெவ்வுயிர்க்கொண்டெனதாவிவேம்" என்றத்தைப்பற்ற - எனக்குஅநபிமதம் என்றது. "அணிமிகுதாமரைக்கையை" இத்யாதியையும், "வீவநின்பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கு" என்றத்தையும், "அசுரர்கள் தலைப்பெய்யில்யவங்கொல்" என்றத்தையும்பற்ற - உன்கையையென்று தொடங்கி, அஞ்சாநின்றேன் என்னுமளவும். "அஞ்சனவண்ணனை" என்கிற திருமொழிப்படியே "என்

அங்குள்ள அஸுராராக்ஷஸாதிகளாலே என்புகுருகிறதோ?' என்றுஅஞ்சாநின்றேன்'' இனி, ''மாதாவிதாஹ்ராதாநிவாஸஸ்மரணம்ஸுஹ்ருத்கதிர்நாராயணஃ'' (மாதாபிதாப்ராதாநிவாஸஸ்மரணம் ஸுஹ்ருத்கதிர்நாராயணஃ)என்றுஅவன் ஸர்வவியவ்ஸுவு மாயிருக்குமாபோலே. இத்தலைக்கும் ஸம்பந்யஜ்ஞாநம்பிறந்தால் எல்லாப்பிரிவுகளும் உண்டாயிருக்குமிறே; ''யதாயதாஹி'' (யதாயதாஹி) என்கிறபடியே. ஆனபின்பு, நீ போகில் நான் உள்ளாகமாட்டேனென்று இப்படி நோவுபட, அவனும் இத்தையடைய அநுஸந்யித்து, ''நான் போகிறேனல்லேன்'' என்று, தன்போகாமையை இவள்நெஞ்சிலே படுத்தித்தரிப்பிக்கத்தரித்ததாய்த்தலைக்கட்டுகிறது. இத்திருவாய்மொழியில். இத்தால் - தாஹர்த்த்யத்தினுடைய எல்லையிருக்கிறபடியிறே * எம்மாவீட்டிலே ''தனக்கேயாகவெனைக் கொள்ளுமீதே'' என்று நிஷ்கர்ஷித்ததோன்று உண்டிறே; அத்தை அழிக்கிறதாய்த்துஇங்கு. என்னைக்கொள்ளவேணுமென்றிறே அங்குச்சொல்லிற்று; என்னோடு கலக்கவுமாம், வேறே சிலரோடே கலக்கவுமாம்: அங்குத்தைக் குறை தீருமத்தனை வேண்டுவதென்கிறது இங்கு. அதுதன்னில் எனக்கு என்றவிடம், புருஷார்யமாகைக்காகச் சொன்னவித்தனையிறே. அது அசித்வ்யாவ்ருத்திக்கு உடலாமித்தனை. இவன்தான் எனக்கு என்னுதவன்று புருஷார்யமாகாது, அவன்தான் விரும்பி ப்ரவர்த்திப்பதும் செய்யான்.

செயப்பிள்ளையைப் போக்கினேனெல்லே பாவம்'' என்று தாயாரன்றோ பரியக்கடவள்? தாய்க்குண்டான பரிவு இவர்க்குஉண்டாகக்கூடுமோ? என்று ஸ்வாபதேசத்திலும், மஹர்ஷியானவளுக்கு மாதாவுக்குஉள்ள பரிவுண்டாகக்கூடுமோ? என்று அந்யபரதேசத்திலும், வருகிற இரண்டு ஸங்கைக்கும் பரிஹாரம் அருளிச்செய்கிறார்-இனி, மாதாபிதா இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. அதாவது - அவனுடைய ஸர்வவித வாத்ஸல்யத்துக்குள்ளே புத்ரத்வமும் ஒரு வாத்ஸல்யமாகையாலே புத்ரனிடத்தில் தாய்க்குள்ள பரிவு ஈஸ்வரனிடத்திலே இவர்க்கு நடக்குமென்று - 'மாதாபிதா' இத்யாதி வாக்யத்வயத்துக்கு ஹ்ருதயம். மஹர்ஷியான ஸ்ரீகௌஸல்யையார்க்கு சக்ரவர்த்தியிடத்திலே மாத்ருத்வப்ரயுக்தமான பரிவு நடந்தாற்போலே, இவளுக்கும் க்ருஷ்ணனிடத்திலே மாத்ருத்வப்ரயுக்தமான பரிவு நடக்குமென்று - 'யதாயதாஹி' இத்யாதிவாக்யத்துக்கு ஹ்ருதயம் - மாதாபிதா இத்யாதி. ஸ்ருவாலோபகிஷ்டதி. ''யதாயதாஹிகளஸ்யாஸ்ரீவத்ஸவக்ஷஸீவத்ஸ । மாஸ்யாவஜ்ஞாமிநீவத்ஸாகரவொவதிஷ்டதெ'' இத்யயோத்யாகாண்டே கைகேயீம் ப்ரதிஸுமித்ராயாஃ. ''செங்கனிவாய்'' என்றத்தைப்பற்ற - தரிப்பிக்கத்தரித்ததாய் இத்யாதி. இத்திருவாய்மொழியால் ஆழ்வாருடைய அத்யந்த பாரதந்த்ர்யம் ப்ரகாஸிக்கிறதென்கிறார் - இத்தால் இத்யாதி. இத்தாலென்றது - இத்திருவாய்மொழியாலென்றபடி. தாஹர்த்த்யத்தினுடைய வெல்லையாவது - அத்தலைக்கேஉறுப்பாக விநியோகப்படுகை. ''உன்தன் திருவுள்ளம் இடர்கெடுக்தோறும்'' இத்யாதியைப்பற்ற - தாதர்த்த்யத்தினுடைய வெல்லையிநக்கீற்படி என்றது. இதுதான் * எம்மாவீட்டிலும் சொல்லிற்றில்லையோ? அதில் இதுக்கு வாசியேதென்ன - எம்மாவீட்டிலே இத்யாதி வாக்யத்வயம். அதாவது - அங்கு விநியோகப்பட்டது தமக்கு உறுப்பாக விநியோகப்பட்டாரென்னும்படி: அதிலும் இது ஸாராம்ஸமாயிருக்கும் என்றபடி. அதெப்படியென்ன - என்னைக்கொள்ளவேணும் இத்யாதி. மேலே * எம்மாவீட்டிலும்இதுக்கு ஆதிக்யமுண்டென்று அருளிச்செய்து, இரண்டுக்கும் ஸாம்யம் விவக்ஷித்து, ஆனால் அங்கே எனக்கு என்று சொல்லுவானென்னென்ன - அதுதன்னில் இத்யாதி. புருஷார்த்தமாகைக்காக வென்றது - ஸ்வஹ்ருத்ருத்வ முத்தரஹிதமாக அவன்கொடுக்கிறபேறு ரஸமாகைக்காகவென்றபடி. அவ்வளவுமன்றிக்கே, சேதநனை வாசியைப்பற்ற எனக்கு என்கிறதென்று ஹேத்வந்தரம் - அது அசித்வ்யாவ்ருத்திக்கு இத்யாதி. இவ்விரண்டு அர்த்தத்தையும் மூவரேஹேக விவரிக்கிறார் - இவன்தான் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.

முதற் பாட்டு.

வேய்மருதோளிணைமெலியுமாலோ! மெலிவும்என் தனிமையும்யாதும்நோக்
காமருகுயில் களுங்கூவுமாலோ! கணமயிலவைகலந்தாலுமாலோ! [காக்
ஆமருவினநிரைமேய்க்கநீபோக்குஒருபகலாயிரமூழியாலோ!
தாமரைக்கண்கள்கொண்டுஈர்தியாலோ! தகவிலதகவிலையேகண்ணா!

ஆ.—உன்னைப் பிரிகையாலே என்னுடைய தோள்கள் மெலியா நின்றன; இவற்றின்மெலிவும் என்தனிமையும் ஒன்றும்பாராதே இக்குயில்களானவை உன்திரு நாமங்களைக் கூவாநின்றன; அதின்மேலே மயில்களும் கலந்தாலாநின்றன; ஒருபகல் பிரியுமளவில் இங்ஙனே படவேண்டுமோ? என்னில்,—நீ பசுமேய்க்கப் போனவாறே அவ்வொருபகல்தான் ஆயிரம்ஊழிபோகாநிற்கும்; அதின்மேலே நீயும் உன்னுடைய கண்களாலே என்னை ஈராநின்றாய்; உன்னைப் பிரிந்து நான் இங்ஙனே படாநிற்கச் செய்தே எங்களைப்பிரிந்து நீபிருக்கவல்லையாவதே! நீயிருந்த லோகத்திலும் இல்லையாகாதே க்ருபை! லோகத்திலே சிறிது க்ருபையுண்டாகிலும் உன்பக்கல் ஒருக்ருபையில்லை என்கிறாள்.

ஓ.—முதற்பாட்டில், எம்பெருமான் பிரிகிறானென்று வ்யஸனப்படாநிற்கச் செய்தே அதுக்குமேலே குயில்தொடக்கமான பதார்த்தங்களுடைய ஜீவிகளாலும் அவனுடைய நோக்காலும் தனக்குப்பிறந்த அவஸாதத்தை வாயாலே தோழிமார்க்குச் சொல்லுமாபோலே அவனுக்கு அறிவிக்கிறாள்.

[வேய்மரு தோள்] - உனக்கு ஸ்ப்ருஹணீயமான தோள். [மெலிவும் என்று தொடங்கி] - உன்னைப்பிரிந்திருக்கிற என்னுடைய அவஸாதமும் இவ்வவஸாதத்திலே எனக்கு ஒருதுணையின்றிக்கே யிருக்கிறமையையும் ஒன்றும்பாராதே பரஸ்பரம் விருப்பமுடைய குயில்களும் கூவாநின்றன; அதுக்குமேலே, மயில்கள் திரண்டு கலந்து ஆலாநின்றன. கண்டு தரிக்கமாட்டாமையாலே முகத்தைத் திரியவைத்து 'அவை' என்கிறாள். [ஆமருவென்று தொடங்கி] - உன்னோடும் மருவித் தன்னிலோத்த பசுநிரைகளை மேய்க்கைக்கு நீபோகிற ஒருபகல் ஆயிரம் ஊழியாகாநின்றது என்று இவள் சொல்ல; "இதொரு ஸ்வபாவமிருக்கும்படியே?" என்று ப்ரீதனாய் அவன் நோக்க; நீ பசுமேய்க்கப் போமதிலுங்காட்டிலும் அழகிய திருக்கண்களாலே நோக்கி நோவுபடுத்தா நின்றாய்; க்ருஷ்ணனே! நீயிருக்கிற லோகத்தில் க்ருபாதத்வமில்லை, அங்குண்டாகிலும் உன்பக்கல் க்ருபையில்லை என்கிறாள்.

ப.—முதற்பாட்டில், நீ பிரியப்புகுகிறாயென்கிற நினைவாலே குயில்தொடக்கமானவற்றாலே ஈடுபடுகிறஎன்னை, உன்கண்ணழகைக்கொண்டு கலியாநின்றாயென்கிறாள்.

(விரஹம் பொறுமையாலே), வேய்மரு - வேய்போலேகுழலோடின, தோள் இணை - தோள்கள் இரண்டும், மெலியும் - (புறவாயும் காணலாம்படி) மெலியாநின்றன; (அவ்வளவன்றியே), என்மெலிவும் - (ஆஸ்ரயமான) என்ஸரீரத்தின் மெலிவும், என் தனிமையும்-(பிரிவாற்றாத) என்தனிமையும், யாதும் - ஒன்றையும், நோக்கா -பாராதே, காமரு - ஹர்ஷநீயமான, குயில்களும் - குயில்களானவை, ("தனிமைப்பட்டாரை

நலியக்கடவோமல்லோம்'' என்றிராதே), கூவும் - (தம்மில் தாம் சேர்த்திக்காகக்) கூவா நின்றன ; கணமயிலவை - திரளான மயில்களானவை, கலந்து - (தம்மில்தாம்) கலந்து, ஆலும் - நடியாநின்றன ; ஆ - பசுக்களானவை, மருவு இனம் — செறிந்து இன மொத்திருக்கிற, நிரை - திரள்களோ, மேய்க்க - மேய்க்கைக்காக, நீ-, போக்கு - லீலாபர னுய்க்கொண்டு போகிற, ஒருபகல்-, ஆயிரம்ஊழி - (''ஆயிரமாயதே'' என்கிற படியே) ஸஹஸ்ரயுகமாகாநின்றது ; (அதுக்குமேலே குயில்கள் மயில்கள் உன்போக்குக் தாம் நன்றும்படி), தாமரை - தாமரைபோலே ஓர்ஸுகீபமான, கண்கள்கொண்டு - கண் களைக்கொண்டு, ஈர்த்து-ஈராநின்றாய் ; கண்ணு-(பெண்பிறத்தாரை * நெஞ்சு தக்கஞ்செய் யப்போந்த) க்ருஷ்ணனே ! நீ தகவிலை - நீ (ஸ்த்ரீகளை) நலியத்தகாதென்கிற ஸாமாந்ய க்ருபையுமுடையையல்லை ; தகவிலை - (நோவுபட்டாரை நலியலாகாதென்கிற) விசேஷ க்ருபையும் உடையையல்லை. இந்த நைர்க்க்ருண்யம் ஸ்வபாவமாயே விட்டதிறை என்றுகருத்து. வேய்மருதோளினை என்று - அவன்கொண்டாடும்படி அழகைச்சொல் லவுமாம். காமருகுயிலென்று அழகியகுயில்; காவிலைமருவினவென்னவுமாம். ''ஆலோ!'' என்னுமசைகள் - விஷாதஸூசகங்கள்.

இ.—முதற்பாட்டில், அவன்பிரிகிறானென்கிற வ்யஸநம் செல்லாநிற்க, அதுக்குமேலே குயில்தொடக்கமான பதார்த்தங்களின் ப்ரவ்ருத்திகளாலும் அவன்நோக் காலும் தனக்குப்பிறந்த அவஸ்தாந்தரத்தை, தோழிமார்க்குச் சொல்லும் பாசுரத்தாலே அவன்தனக்குச் சொல்லுகிறாள்.

[வேய்மருதோளினை] - பருமைக்கும் சுற்றுடைமைக்கும் செவ்வைக்கும் வேயைப்போலியாகச் சொல்லலாம் தோள்கள்இரண்டும். [இணைமெலியுமாலோ] - நீ சேர்த்தியழகு கொண்டாடும் தோள்களிரண்டும் பட்டபாடு பாராய்! தன்தோளழகைத் தான்சொல்லுமவளல்லள் ; அவன் கொண்டாடக் கேட்டுப்போந்தவளாகையாலே சொல்லுகிறாள். ராஜபுத்ரனுக்கு ''பூந்தோட்டமழியாநின்றது'' என்பாரைப்போலே, உன்னோபகரணங்கள் அழிகிறபடி பாராய்! என்கிறாள். கிண்ணகத்திலே அடிச் சுடுமோபோலே, அவன் கூடியிருக்கச்செய்தே ப்ராக்ஜ்ஞாநத்தை யநுவர்த்திக்கத் தோளிணை மெலியாநின்றன. இவன் ஸந்நியிலும் அகவாயிற் பிரிவுகிடக்கையாலே அகிங்கார்யம் உடம்பிலும் உண்டாகாநின்றது. [மெலியுமாலோ] - இனி நீயுகந்தாலும் அஸத்ஸமமென்கை. [ஆலோ] - விஷாதாதிஸூசகமாய்க்கிடக்கிறது. [மெலிவும் என்தனிமையும்] - நாட்டாருடைய மெலிவும் தனிமையும்போலல்ல, என்மெலிவும் தனிமையும். உன்தனிமையும் உன்மெலிவும்போலல்ல. ''மிகமேனிமெலிவெய்தி'' என்றும் ''தமியமாலோ'' என்றும் பிரிவிற்சொன்னவையுமன்று ; அவன்கூட விருக் கச்செய்தே வந்த மெலிவும் தனிமையுமிறே இது. இங்ஙன்கூடுமோவென்னில் ; ''தாம் தம்மைக்கொண்டகறல் தகவன்று'' என்னுமவள் கூடவிருக்கச்செய்தே பிரிந்தானைச் சொல்லவும் தட்டில்லையிறே ; இவன்தன்னுலும் ஸமாதேயமன்று ; போனுனுயிட்டு வருகிறானல்லன்; போகநினைத்தானுய்த் தவிருகிறானல்லன். அவனும் இவள்தோளில் மெலிவில் மெய்ப்பாட்டைக்கண்டு ''நாம் பிரிந்தோமோ'' என்று ப்ரமிக்குமத்தனை ; அதுதான் இவன்தன்னுடைய ஸௌலப்ய வலமிறே. முன்பு பிரிந்தால் இவளுடைய ஆற்றுமை தோழிமார் சொல்லக்கேட்டுப் போருமித்தனை ; இப்போது, தானேயிருந்து காணப்பெற்றான். தோழிமாரோடே பண்ணும் வ்ருத்தாந்தத்தை இவன்தன்

ணேட பண்ணுகிறாள். [யாதும் நோக்கா] - ஒன்றும் நோக்கா. என்மெலிவாதல், என்தனிமையாதல், ஒன்றும் பார்க்கிறனவில்லை. [காமருகுயில்களும்] - காமருதல் - விரும்புதல். பரஸ்பரம் விருப்பத்தையுடைத்தாயிருக்கை. பிரிவுக்கு உடலான கலவியன்றிக்கே நித்யஸம்ஸ்லேஷத்துக்கடியான ப்ரீதியோடே கலவாநின்றன. நீ நலிகிறதுக்குமேலே குயில்களும் நலியாநின்றன. நீ நலியவரவிட்ட பதார்த்தங்களிலும் நீயே நல்லை. [கூவுமாலோ] - தனியிருப்பில் என்நோவைக்கண்டால், கலவிக்குப் போக்கு விடுகிற தங்கள் வாயைப் புதைக்க வேண்டாவோ? [கணமயிலவை] - ஒரு திரளாக வாயகமாகநின்றன. [அவை] - த்ருஷ்டிவிஷம்போலேயிருக்கையாலே, முகத்தைத் திரியவைத்து 'அவை' என்கிறாள். [கலந்தாலுமாலோ] - "இத்தனியிருப்பிலே கலக்கையாவது ஸ்த்ரீவதம்" என்றிருக்கவேண்டாவோ? இவற்றுக்குக் கலவியால் உண்டான ஹர்ஷம் உள்ளடங்காமையாலே ஸம்ஹ்ரமக்ருத்தம் பண்ணுகின்றன. "ஸஶ்வதக்ஷணநஷ்டஹ்ருதயோ ஸ்மரஸ்ய வஶநஷ்டதைர்யஹ்ருதயோ ஸ்மரஸ்ய வஶகோ வாநஹ்ருதாவிவ" இம்மயிலினுடைய பேடை அவனுலே அபஹ்ருதசித்தையாய்த் தில்லையாகாதே! "வ்ருஷ்ணீகவிஶாலாக்ஷீகயேவிஷாஹவிஷ்ருதி" என்னவேண்டியிருக்கிற ஸ்ரையிலே, நீயும் உன்னுடைய ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்தே போகாநின்றாய். [ஆமருவினநிரைமேய்க்க] - உன்னோடு மருவித் தன்னிலொத்த பசுநிரைகளை மேய்க்கைக்கு. [மருவினநிரை] - "மேய்ந்தபுல்லும் கடைவாய்வழிசோர" என்கிறபடியே, அவனையொழியில் தரியாதவையிறே. ரக்ஷிக்கும்போதும் திரளாக வேணுமோ? [நீபோக்கு ஒருபகல்] - நீபோகிற ஒருபகலென்னுதல், உன்னுடைய போக்கான ஒருபகலென்னுதல்; இவை ஸ்ப்தத்திலே மிறக்குண்டு. போகவிடுகிற ஒருபகல், நீ கழிக்கிற ஒருபகலென்னுதல்; இது ஸ்ப்தத்துக்குச்சேரும், சொல்லிப் போருமதன்று. "ஒருபகலளவேயன்றோ?" என்ன,—உன்னைப்போலே என்றிராதே கொள்ளாய்; உனக்கிறை ஒருபகலாயிருக்கிறது: அதுதானே எனக்கு அநேககல்பமாயிமாநின்றது; "யஶோவ்ருகோபிவ்ருகீஹ் க்ஷணவ்ருத்நவிநாஹவத்" [தாமரைக்கண்கள் கொண்டுசீர்தியாலோ] - "நாம் பிரிந்திலோம், பிரியநினைத்திலோம்: இப்படியிருக்க, போனேமுமாய், போனல் நலியக்கடவ பதார்த்தங்களும் நலிந்ததாயிருக்கிற இது, ஒரு ப்ரேமஸ்வபாவமிருக்கும்படியே!" என்று ஸாதரமாகப்பார்க்க, அழகிய திருக்கண்களாலே நோக்கி நோவுபடுத்தாநின்றாய் என்கிறாள். இந்நோக்கிற்காட்டில் நீ பசுமேய்க்கப்போக அமையுமென்கை. "முன்புத்தை நோக்கு ஸ்ம்ருதிவிஷயமாகச் சொல்லுகிறாள்" என்பாரு முண்டு. 'ஈர்தி' - என்கையாலே இப்போது பார்த்தாலுகவேணும். இப்படி சொன்னவிடத்திலும் நோக்கை மாறவைத்திலன். [தகவிலை தகவிலையேநீகண்ணு] - [தகவிலை] - நீயிருந்த லோகத்தில் க்ருபையில்லை. [கண்ணு - நீ - தகவிலை] - ஜ்ஞத்திலுண்டாகிலும், க்ருஷ்ணனே! உன்பக்கல் க்ருபையில்லை என்னுதல்; வீப்ஸையாலே, உனக்கு க்ருபையில்லை என்று நான் கொடியெடுக்கிறேனென்னுதல். "ஸீதாவிவாஹநவநோ ராமாணாகாதஹே" "ஹதோ ஹதோஸ்மி ஹதயா ஹதயா ஹதயேதி". விலக்காதவளவைக்கொண்டு பிறரையின்னுதாகிறதென்? உன்பக்கல் க்ருபையில்லை; "வனவாதாவாஸயோவிஷ்காயவா காயநாயதே".

ஈடு.—முதற்பாட்டு. அவன்பிரிகிறானென்கிற வ்யஸனம் செல்லாநிற்க, அதுக்கு மேலே, குயில்தொடக்கமான வாயகபதார்த்தங்களின் த்வனியாலும் அவன் நோக்காலும் தனக்குப் பிறந்த அவஸாதத்தைத் தோழிமார்க்குச் சொல்லுமாபோலே அவன்தனக்குச் சொல்லுகிறாள்.

[வேயித்யாதி] - சுற்றுடைமையாலும் பசுமையாலும் வேயை ஒருவகைக்குப் போலியாகச் சொல்லலாயிருக்கிற தோள்களிரண்டும் மெலியாநின்றனவென்கிறாள்; சேருக்கனுயிருக்கும் ராஜபுத்ரனுக்கு "உன்பூந்தோட்டம்அழிகிறது" என்பாரைப்போலே. தன் பிரிவில் இவளாற்றுமை கேட்டார்வாய்கேட்கை யன்றிக்கே கைம்மேலே காணலாயிருக்கிறதுகாணும் இவள்மெலிவு. இவளுடைய ப்ராந்தியை யநுவர்த்தித்து, கிண்ணகத்திலே யடிச்சுடுவாரைப்போலே அவன் கூடவிருக்கச் செய்தேயும் மெலியாநின்றனவாய்த்துத் தோள்கள். கூடவிருந்தாலும் ப்ரயோஜநமில்லையிறே அகவாயிலே பிரிவுண்டானால்; அதின் கார்யமான மெலிவு பிறந்தன்றிநில்லாதிறே. தன்தோள்கள் மெலிகிறஇத்தை "உன்னுடையதோள்கள்மெலியாநின்றன" என்பாரைப்போலே சொல்லுகிறாள் காணும்! தேவதத்தனென்றத்தோடு வாஸுதேவனுப்பத்தத்தோடு வாசியறும்படி அவனுக்கு ப்ரகாரமாயிறே இவ்வாத்மவஸ்து விருப்பது. நீ கலக்கப் புக்கால் விடாயாறுவதெங்கே? * மெல்லியல் தோள்தோய்ந்திறே விடாயாறுவது. [இணை] - நீ சேர்த்தியழகுசொல்லி வாய்வெருவும் தோள்கள் படுகிறபாடு பாராய்! தன்னழகைத் தான் கொண்டாடுமவளல்லளே: அவன் சொல்லக்கேட்ட செவியேற்றாலே சொல்லுகிறாளிறே. இனி நீ வந்தாலும் அஸத்ஸமங்

முதற்பாட்டு.— வேய்மரு இத்யாதி. "ஆமருவினநிரைமேய்க்க நீ போக்கொருபகலாயிர மூழியாலோ, காமருகுயில்களும் கூவுமாலோ, கணமயிலவைகலந்தாலுமாலோ, தாமரைக்கண்கள் கொண்டீர்தியாலோ" என்றவற்றைக் கடாகூத்தவதாரிகை - அவன் பிரிகிறன் இத்யாதி. வ்யஸநம்செல்லாநிற்க என்றது - "மெலிவும் என்தனிமையும்" என்றதைப்பற்ற.

வேயோடே பொருந்தியிருக்கிறது எவ்வாகாரத்தாலே? என்ன - சுற்றுடைமையாலும் இத்யாதி. மருவுகை - ஸாதர்ம்யாகாரேண பொருந்துகை. தோள்களே வர்ணித்து, இது மெலியாநின்றது என்று அவனுக்குச் சொல்லுகிறதுக்கு ஹேது - சேருக்கனுய் இத்யாதி. சாடு - தன் பிரிவில் இத்யாதி. கைம்மேலே - ப்ரத்யக்ஷமாகவென்று சாடுவுக்கர்த்தம். விஸ்லேஷத்திலொழிய கூடவிருக்கச்செய்தே மெலியக்கூடுமோவென்ன - இவளுடைய இத்யாதி. விவரணமாதல், ப்ராந்தியாலன்றிக்கே அகவாயில் விஸ்லேஷாநுஸந்தாநத்தாலும் மெலிவுண்டாகிறதென்று பரிஹாரமாதல் - கூடவிருந்தாலும் இத்யாதி. வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு-தன்தோள்கள் இத்யாதி. ஆற்றுமையிருந்தபடி யென்னென்றபடி. இத்தால் - இவள்தோள் மெலிந்தால் தன்னுடைய அபிமதம் போகிறதென்று வ்யஸநப்படுகை யன்றிக்கே, இவளுக்குவந்த மெலிவு தனக்குவந்ததாயிருக்கையாலும், அவனுக்கு வ்யஸநம் இரட்டித்திருக்குமென்று கருத்து. இவள் தோள்மெலிந்தால் வ்யஸநம் அவனதாயிருக்குமென்கிற இதுக்கு ஸ்வாபதேயம் - தேவதத்தன் இத்யாதி. "வேய்மருதோளிணை மெலியும்" என்றதால் ஹேதுமாதல், "மெலியும்" என்றதுக்கு ஹார்த்தஹேவமாதல் - நீகலக்க இத்யாதி. அப்படி இவன்தோள் விடாயாறுமிடமோவென்ன - மெல்லியல் இத்யாதி. மருது ஸ்வஹேவமான தோளோடேயணைந்தென்றபடி. திருநெடுந்தாண்டகம், "கல்லெடுத்து" இத்யாதி. "இணை" என்றதுக்கு ஹார்த்தஹேவம் - நீகோத்தியழகு இத்யாதி. அவன்வாய்வெருவும் தோளென்பானென்? தன்தோளழகைத் தானே சொல்லுகிறாளானாலோ, என்ன - தன்னழகை இத்யாதி. செவியேற்றாலே - செவியாலே கேட்கையாலே. மெலியும் - ப்ரியிலமாகாகின்றன.

† "மெலியும்" என்ற ஹேதார்த்தத்துக்கு ஹேவம்-இனிநீவந்தாலும் இத்யாதி. மெலிவும் தனிமையும்

---

† மெலியுமென்றது - காலத்தைக்காட்டாது தன்மையைக் காட்டுவதாகக் கொண்டு ஹேதார்த்தமாகக் கூறுகிறரென்க.

கிடாய். [ஆலோ!] - விஷாஹாதிஶய ஸூசகமிருக்கிறபடி. [மெலிவும்என்தனிமையும்] - நாட்டார் மெலிவும் தனிமையும்போலல்லவிறே என்மெலிவும் என்தனிமையும். உன் மெலிவும் உன்தனிமையும்போலல்ல; கூடவிருக்கச்செய்தே வருகிற தனிமையும், பிரியாதிருக்கச்செய்தே வருகிற மெலிவுமிறே இது. "பொன்செய்பூண்மென்முலைக்கென்றுமெலியுமே" என்றும், "மிகமேனிமெலிவெய்தி" என்றும், "தமியமாலோ" என்றும் சொன்னவற்றி னளவல்லவிறே. அவன்அஸந்நிஶியில் பட்டவையிறே அவை; கூடவிருக்கச்செய்தே வருகிறதிறே இது. "தாந்தம்மைக்கொண்டகறல் தகவன்று" என்று தாம் போவார் தம்மை வைத்தன்றோ போகக்கடவது என்னக்கடவ அவளுக்கு, கூடவிருக்கச்செய்தே போனானென்று நினைக்கவுமாமிறே ப்ரேமஸ்வபாவத்தாலே. அவன்தான் போனானாய் வருகிறானல்லன், போகநினைத்தானாய்த் தவிருகிறானல்லன்; அவனாலும் அப்ரதிக்ரியமிறே இது. அவன்தானும், இவள் மெலிவில் மெய்ப்பாட்டைக்கண்டு "நாம்பிரிந்தோமோ?" என்று ப்ரமிக்கும்படியிறே யிருக்கிறது. இருவரும் இருவர்க்கும் ஊமத்தங்காயானால் தெளியவிரகில்லை. இதுதான் அவனுடைய ஸௌபாக்யஹல மிருந்தபடியிறே. முன்பு இவள்பிரிவாற்றாமையால் பட்டவையெல்லாம் தான் கண்டறியானே; தோழிமார் மற்றையார்சொல்லக் கேட்டார்வாய் கேட்குமித்தனையிறே; "வாஹிவாத" (வாஹிவாத) இத்யாதிவத்; இப்போது, தன் கண்ணாலே காணப்பெற்றானே. இவள்தான், தோழிமாரோடு சொல்லுமத்தை இப்போது அவன்தன்னோடே சொல்லுகிறாளிறே. [யாதும்நோக்கா] - ஒன்றையும் பார்க்கிறதில்லை. தோளின்மெலிவும் தனிமையும் இவையொன்றும் பார்க்கிறனவில்லை. [காமருகுயில்களும்] - காமருதலாவது விருப்பம். இவற்றினுடைய கலவி பிரிவுக்கு உடலாயிராமையாலே மேன்மேலென விருப்பத்தை யுடைத்தாயிருக்குமிறே. கலவி பிரிவோடே வ்யாப்தமென்னும் ஹயமில்லை இவற்றுக்கு. [குயில்களும்] - நீயேயன்றிக்கே, இவையும் வாஶகமாகாநின்றன. நீ வாஶிக்க வரவிட்ட பரிகரத்திற்காட்டில் இன்னமும்

தன்னதாயிருக்க, "என்மெலிவும், என்தனிமையும்" என்று விசேஷித்ததுக்குஹாவம் - நாட்டார் இத்யாதி. அதாவது - லோகத்தில் விரஹிணிகளுடைய மெலிவையும் அஸஹாயதையையும் வ்யாவர்த்திக்கிறது. அவ்வளவன்றிக்கே, ஈஶ்வரனில் வ்யாவ்ருத்தி - உன்மெலிவும் இத்யாதி. நாட்டாருடையவும் ஈஶ்வரனுடையவும் மெலிவும் தனிமையும் போலல்லாதபடியெப்படியென்ன - கூடவிருக்க இத்யாதி. "என்மெலிவு மென்தனிமையும்" என்றதுக்கு - நாட்டாரிலும் ஈஶ்வரனிலும் வ்யாவ்ருத்தியாக அருளிச்செய்து, தான் கீழ்பட்ட மெலிவு தனிமைகளளவல்லவென்று மூன்றாம் வ்யாவ்ருத்தி - பொன்செய்பூண் இத்யாதி. அதெப்படியென்ன-அவன் அஸந்நிஶியில் இத்யாதி. கூடவிருக்கச்செய்தே போனானென்று நினைக்கலாமோ? என்ன,—தாந்தம்மை இத்யாதி. அதாவது- அங்கு அஸம்ஹாவிதத்தைச் சொன்னாற்போலே இங்கு இதுவும் கூடுமென்றபடி. இப்படி நினைக்கிறவளுக்கொரு பரிஹாரம்பண்ணவொண்ணாதோ? என்ன - அவன்தான் இத்யாதி. 'அப்ரதிக்ரியம்" என்றதின் சரமாவதி - அவன்தானும் இத்யாதி. இத்தால்ஹலிதம் - இருவரும் இத்யாதி. இவ்வாற்றாமைதான் அவனுக்குப் பெறாப்பேறாயிருக்குமென்கிறாராதல், மேலுக்கு உபோத்காதமாதல் - இதுதான் இத்யாதி. இதுதான் என்றது - இந்த வ்யஸநஹேதுவான ப்ராவண்யந்தானென்றபடி. அதெப்படியென்ன - முன்பு இவள் இத்யாதி வாக்ய சதுஷ்டயம். அவ்வளவன்றிக்கே, இவனுக்கின்னமுமொரு அலப்யலாஹமென்கிறார் - இவள்தான் இத்யாதி. அதாவது - காணப்பெற்றமாத்ரமன்றிக்கே வாயாலே சொல்லக்கேட்கவும் பெற்றானென்று இதுவும் ஒரு ஸௌபாக்யமென்றபடி. விவரணம் - தோளின் மெலிவும் இத்யாதி. "காமரு" என்றவர்த்தமாக நிர்த்தேசத்துக்கர்த்தம் - இவற்றினுடைய இத்யாதி. விவரணம் - கலவி இத்யாதி. அநுக்த ஸமுச்சயமாக சஶப்தார்த்தம் - நீயேயன்றிக்கே இத்யாதி. ப்ராஶாந்யே ஸமுச்சயமாக அர்த்தாந்தரம்.

நீதானே நல்லே. [கூவுமாலோ] - என்ஸுயைக்கண்டால் இவற்றுக்கு வாயைப்புதைக்க வேண்டாவோ? பிரிந்து நோவுபடுகிற என்படியைக் கண்டால் ''நஞ்சுபோலே நம்முடைய ய்வநி இவளுக்கு ஔஷதகமாம்'' என்று தவிரவேண்டாவோ? ''கூவுதாராயுதெவிதழி'' (கஸ்யநாராத்யதேசித்தம்) - உருவின வாள் உறையிலே யிடவேண்டும்படிகாணும் இவளுடைய ஸுயை. [கணமயில்] - எதிர்த்தலையையும் தனியேவைத்து நோவுபடுத்தித் தானும் தனியேயிருந்து நோவுபடுவோரைப்போலே யன்றிக்கே, சேர்த்தியையுடையவா யிரா நின்றதாய்த்து இவை. [அவை] - த்ருஷ்டிவிஷம்போலே யிருக்கையாலே முகத்தை மாறவைத்து 'அவை' என்கிறாள்: கண்கொண்டு காணப்போகாமையாலே. ஒருதிரளாக ஔஷதகமாகாநின்றதாய்த்து. [கலந்து] - ''இவ்வளவில் நாம் கலக்கை ஸ்த்ரீவஶம்'' என்றறிந்து மீளுகிறதில்லே. [ஆலுமாலோ] - கலந்த கலவியால் வந்த ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டு ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம் பண்ணுகின்றனவென்று ப்ரத்யக்ஷித்துவைத்து, 'அவை' என்னும்போது முகத்தை மாறிச்சொல்லுகிறாளாய் இருந்ததிறே. ''மயிரவ'' (மயூரஸ்ய) -.இருவராயிருப்பார் எல்லாரையும் பிரித்தானென்றேயிருக்கிறார். மயிலினுடைய பெண்டாட்டியை ராவணன் கொண்டுபோய்த்தலனே? ''வதெ'' (வநே)-திருவயோத்தையிலேவந்து பிரித்தானல்லனே! ஹோஸத்துக்கு ஏகாந்தமானகாட்டிலேயிறே. ''ரக்ஷஸாஹ்ருதாவிதா'' (ரக்ஷஸாஹ்ருதாப்ரியா) - நீர்மைகேடனை அப்படிகோலக்காரனல் பிரிக்கப்படாதது இதொன்றுமேயாகாதே! [ஆமருவுஇத்யாதி] - இவ்வளவில் ''கயதெஷாஹவிஷ்யதி'' (கதமேஷாபவிஷ்யதி) என்னவேண்டியிருக்க, அதுசெய்யாதே, அவன் தன்னுடைய ரக்ஷியவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்திலே ஒருப்படாநின்றான். உன்னேடே

நீவாயிக்க இத்யாதி. ''கூவும்'' என்றதுக்குஹார்த்தஹாவம் - என்ஸுயை இத்யாதி. உன் ஸுயைக்கண்டால் வாயைப் புதைக்கவேணுமோவென்ன - பிரிந்து இத்யாதி. விவரணமாதல். இவளுக்கு வாயகமாஞல் தவிரவேணும் என்னுமதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - கஸ்ய இத்யாதி. ''கநயாவிஜூயாவாவாகிஷ்யாநவுஜூநஷ்யா । கூவுதாராயுதெவிதழிஷ்ஷுதா ஹொரவி'' இதி கிஷ்கிந்தாகாண்டே ஹநுமத்வசந மாதாரீம † ஸ்லாவதோராமஸ்யவசநம். (கூவு). ''உதாஹெஷ்'' என்றதுக்கு ஹாவம்- உருவின இத்யாதி. இத்தால் - திருவடிவார்த்தை மாதர்யத்தாலே சத்ருவையும் ஈடுபடுத்துமாபோலே,இவளுடைய ஸுயையைக்கண்டால் சத்ருக்களு மிரங்கவேண்டும்படி யிருக்குமென்றபடி. ''கணமயில்'' என்றதுக்கு - மிகுநமான மயிலென்று விவக்ஷித்து, இதுக்கு வ்யாவர்த்தியம் - எதிர்த்தலையையும் இத்யாதி. ப்ரத்யக்ஷத்திலே ஆலுகிற மயில ''அவை'' என்கிறதென்னென்ன - த்ருஷ்டிவிஷம் இத்யாதி. ''த்ருஷ்டிவிஷம்போலே'' என்றதின்விவரணம் - கண்கொண்டு இத்யாதி. ''கணமயில்'' என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் - ஒருதிரளாக இத்யாதி. அதுக்குத் தன் ஸ்த்ரீயோடே கலக்கவேண்டாவோ? நீ ஊஹிப்பதுவானென்? என்ன - இவ்வளவில் இத்யாதி. முகத்தை மாறவைத்துச் சொல்லுகிறாளென்கிறதென்கொண்டென்ன-கலந்தகலவியால் இத்யாதி. விஸ்லேஷத்தில் மயூரஹர்ஸம் வாஸகமானவிடமுண்டோவென்ன - யெரவ இத்யாதி. ''யெரவவுவநெநிநம்ரக்ஷஸாநஹ்ருதாவிதா । தஹ்ரூஜூதிரஷ்வெஷ்டவெஷ்டலஹகாதயா'' இதி கிஷ்கிந்தாகாண்டே. (க-சா½) இதுக்கு ஹாவம்-இருவராய் இத்யாதி.ஸப்தார்த்தம்-மயில் இத்யாதி.''வநே'' என்கிறதுக்கு ஹாவம்-திருவயோத்தையிலே இத்யாதி. ''ரக்ஷஸா'' என்றதுக்கு வாஸனை - நீர்மை இத்யாதி. படுகோலக்காரன் - வாதுகன். ''ஆமருவினம்'' இத்யாதிக்கவதாரிகை - இவ்வளவில் இத்யாதி. ''மருவினம்- ஆ - நிரை'' என்றன்வயித்தர்த்தம் - உன்னேடே இத்யாதி. மருவு - மருவியிருக்குமென்ற

---

† ''ஸ்லாவதி'' என்ற இடத்தில் ஸத்ருப்ரத்யம சித்த்யம்;ஸ்லாவதோ நஸ்ய என்று இருக்கலாம்'

மருவித் திரளாயிருக்கிற ஆரையுண்டு - பசுநிரை; அத்தைமேய்க்க. * மேய்ந்தபுல்லும் கடைவாய்வழி சோரவிறே நிற்பது; வேறொன்றின்றிக்கே இவனோட்டைச் சேர்த்தியேயிறே இவற்றுக்கு ஆரகம். [இனம்] - அவனுடைய ரக்ஷ்யகோடியிலே யந்வயித்தாலும், தனியராயிருப்பாரை ரக்ஷிக்கநினையான்; திரளாயிருப்பாரையாய்த்து அவன் ரக்ஷிக்க நினைப்பது. [நீபோக்கொருபகல்] - நீபோகிற ஒருபகலென்னுதல்; உன்னுடைய போக்கான ஒரு பகலென்னுதல்; அன்றிக்கே, பசுக்களை மேய்க்கைக்காக நீபோகவிடுகிற பகல் என்னவுமாம். ''இதெல்லாம் ஒருபகலளவேயன்றே?'' என்தான்! [ஆயிரம் இத்யாதி] - உன்னைப் போலேயென்று இராதேகோள்ளாய் எங்களையும். இரவொன்றும் பகலொன்றும் உத்தேச்யமாயிருப்பார் படியாயிராதுகாண், எல்லாக்காலத்திலுமொன்றே போதுபோக்காக இருப்பார்க்கு. ''யஸ்ஸாஹகொடிஷ்வேகதீஃ க்ஷணமிவ நயதி ராகவஸ்ய'' (யதாப்தகோடி ப்ரதிமஃ க்ஷணஸ்தேநவிநாபவத்.) ''போனேமல்லோம்: போகநினைத்தோமல்லோம்; நாம் கூடவிருக்கச்செய்தே பிரிந்தோமாகக்கொண்டு நோவுபட்டுப் படார்ங்களுடையவாயகமாயிருப்பதே! இதொரு ப்ரேமஸ்வபாவம் இருக்கம்படியேன்?'' என்று கண்ணுலே குளிரநோக்கினன்:—[தாமரைக்கண்கள்கொண்டூர்தியாலோ] - நீ நோக்காலே நலிவதில் இன்னம் பசுமேய்க்கப்போகையே நன்று. ''மூன்புத்தைநோக்கு ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய்ச் சொல்லுகிறுள்'' என்பாருமுண்டு; ''ஈர்தி'' - என்கையாலே இப்போது நலியாநின்றாய் என்றே சொல்ல அமையுமிறே. இப்படி சொல்லச்செய்தேயும் நோக்கை மாறவைத்திலன். [தகவிலை] - ஜகத்தில் க்ருபையில்லாதிலர் என்கிறுள்; அவனை விலக்குகிறார் இல்லையாகாதே. நம்மோடு விரோதித்தாரை இன்னதாகிறதென், இவன் நம்மை நலியாநிற்க? ஒன்றுக்கு அந்தோஷமுண்டு, ஒன்றுக்கு ஸம்ஸர்க்க தோஷமுண்டு; ஆனபின்பு, இவை நம்மோடே விரோதித்தைக்க ப்ராப்தமன்றே? மயில், ஸுப்ரஹ்மண்யனுடைய வாஹநமாகையாலே ஸம்ஸர்க்க தோஷமுண்டு; குயில், †பலிபுக்கினுடைய அந்தத்தை புஜிக்கை

படி. மருவுகை - பொருந்துகை. இவனேடே மருவியிருக்குமோவென்ன - மேய்ந்த இத்யாதி. கடைவாய்வழியே நழுவுவென்றபடி. பெரியாழ்வார் திருமொழி, மூன்றாம்பத்து, ஆறாந்திருமொழி, ஒன்பதாம்பாட்டு, ''திரண்டெழுதழை'' இத்யாதி. புல்லு கடைவாயிலேவழிந்தால் அவற்றுக்கு ஆரகமேதென்ன - வேறொன்றின்றிக்கே இத்யாதி. ''இனம்'' என்றதற்கு பாவம் - அவனுடைய இத்யாதி. 'மேய்க்கைக்காக - பசுக்களை - நீ போகவிடுகிறபகல்' என்றன்வயிப்பது. ''போக்கொருபகல்'' என்றதற்கு - போகிறவொருபகலென்னுதல்; போக்குகிற - கழிக்கிற, ஒருபகலென்னுதல்; பசுக்களைப்போகவிடுகிற வொருபகலென்னுதல் என்றர்த்தத்ரயம். விவரணம் - இரவொன்றும் இத்யாதி. ஹ்ரஸ்வாந்தரமாதல். ஒருபகலாயிரமூழியாமோவென்ன - யஸ்ஸாஹ இத்யாதி. **யஸ்யாலஹமொவீஸ்ராவயாலஷிநஃ । யஸ்ஸாஹகொடிஷ்வேகதீஃக்ஷணமிவ நயதி ராகவஸ்ய**'' இதி பஞ்சமேம்ஸ்ருதீயே(ருக). மேலுக்கவதாரிகை-போனேமல்லோம் இத்யாதி. ''தகவிலை'' என்றதற்கவதாரிகை - இப்படி இத்யாதி. க்ருபையில்லாமைக்கு நியாமகமேதென்ன - அவனை இத்யாதி. கண்கள்கொண்டூராதபடி விலக்குகிறாரில்லை, க்ருபையுண்டானாலாரேனும் விலக்குவர்களிறே; ஆகையாலே, தகவில்லையென்றபடி. மூன்றின ''தகவிலை'' என்றதற்கு - லோகத்தில் தகவில்லையென்ற அர்த்தமொழிய, குயில்மயில் தொடக்கமானவற்றுக்குத் தகவில்லையென்றர்த்தாந்தரம் விவக்ஷித்து, ''நீகண்ணு - தகவில்லை'' என்றதற்கவதாரிகை - நம்மோடு இத்யாதி. அவற்றுக்குத் தன்னேடுவிரோதிக்க ப்ராப்தியேதென்ன - ஒன்றுக்கு இத்யாதி வாக்யத்ரயம். தோஷத்வயத்தையும் உபபாதிக்கிறார் - மயில் இத்யாதி. வ்யாக்யாதாவினீபோடு -

---

† பலிபுக்கு-காக்கை. குயில் காக்கையாலே வளர்க்கப்படுதலால், அதின் அன்னத்தைப்புஜித்ததாம்.

யாலே அந்நதோஷமுண்டு [நீ - தகவிலே] - உனக்குத் தகவில்லே. ''தகவுடையவனே'' என்று கூப்பிடுமவள்கிடீர், அவன் ஸந்நியிலே இப்போது 'தகவிலே' என்கிறாள். நீ தகவுடையையல்லே. மேலில் ''தகவிலே'' என்கிறது போலன்றிக்கே, முற்பட்டதுக்குத் தகவிலேயென்று பொருளாய், நாட்டில் க்ருபையில்லேயென்னவுமாம்; அன்றியே இரண்டும் தகவிலே என்றேயாய், அப்போது இரட்டிப்புக்குக்கருத்து-நீதகவுடையை யல்லேயென்னுமிடத்துக்குக்†கோடியேடுக்கிறேன்என்கிறாள், ''வனசாதபுராஸுயொஷித்ஸுக்ருவாகஸ்ய நஜாயதே''(ஏவமார்த்தாஸுயோஷித்ஸுக்ருபாகஸ்யநஜாயதே)என்கிறபடியே.

இரண்டாம் பாட்டு.

தகவிலதகவிலையேநீகண்ணு! தடமுலேபுணர்தோறும்புணர்ச்சிக்காராச், சுகவேள்ளம்விசும்பிறந்துஅறிவைமூழ்க்கச்சூழ்ந்துஅதுகனவென நீங்கியாங்கே, அகவுயிரகமகந்தோறும்உள்புக்குஆவியின்பரமல்லவேட்கை அந்தோ!, மிகமிகஇனிஉன்னேட்‡பிரிவையாமால்வீவனின்பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கே.

ஆ.—(தகவிலே.) - ஸம்ஸ்லேஷஜநிதமான நிரவதிக நிர்வ்ருதி செல்லாநிற்கச்செய்தே இப்படிபடுகிறதென்? என்ன,—அந்த நிரதிஶய ஸம்ஸ்லேஷ மெல்லாம் ஸ்வப்நகல்பமாய், உன்பக்கலுள்ள நிரதிஶயஸ்நேஹத்தினாலே பசுமேய்க்கப்போக்குக் காரணமாக நீபிரிகிறாயென்று நான்முடியக்கிடாய் புகுகிறதென்கிறாள்.

ஓ.—இரண்டாம்பாட்டில், இங்ஙனே இப்பிராட்டி சொல்லாநிற்கச்செய்தே இவள் தரிக்கைக்காகப் பலகாலும் அணைத்தருள, நீ இங்ஙனே ஸம்ஸ்லேஷித்து நிரதிஶயஸுகம் பிறக்கச்செய்தே அந்த ஸுகமெல்லாம் நீபோகக்கடவையென்னுமதினாலே ஸ்வப்நங்கண்டு விழித்தாற்போலே பொய்யாய் நோவுபடாநின்றேனென்கிறாள். பூர்வவ்ருத்தமான ஸம்ஸ்லேஷந்தன்னையே சொல்லிற்றாகவுமாம். [தடமுலேயென்று தொடங்கி] - தடமுலேபுணர்தொறும் புணர்ச்சியின் அளவல்லாத ஸுகவெள்ளம் அபரிச்சேதியமான ஆகாஶத்தையும் கடந்து என்னுடைய அறிவுகெடும்படி பெருகினது, ஸ்வப்நம்போலேபாய்; போய். [ஆங்கேஎன்றுமேலுக்கு] - அத்தலையிலே ஸம்ஸ்லேஷவிஸ்லேஷங்களால் இடமுடைத்தான ஹ்ருதயத்திலுள்ளுண்டான அவகாஹங்கள்

தகவுடையவனே இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - நீ தகவுடையையல்லே என்று. ஸப்தநிர்வாஹம் காட்டுகிறார் - மேலில் இத்யாதி. மேலில் தகவிலேயென்கிறதுபோலன்றிக்கே யென்றது - ''நீ கண்ணு-தகவிலே'' என்றதுபோலே அவனை ஸம்போதித்து மத்யமபுருஷனைச் சொல்லுகையன்றிக்கே என்றபடி. கோடியேடுக்கிறேன் - அநேகஞ் சொல்லுகிறேனென்றபடி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, இரண்டும் மத்யமபுருஷன்; முந்தினவர்த்தத்துக்கு,முந்தின தகவிலே-ப்ரதமபுருஷனை,, தகவில்லே யென்றபடி,இரண்டாம் தகவிலே-மத்யமபுருஷன்.''நாட்டில் க்ருபையில்லே'' என்றதுக்குஸம்வாதம்-வனவழி இத்யாதி. ''கஸ்ய நராஸ்ய மநஸோ ஹரணாயஸ்ரீவ்யலோலநயநாவனவாதபுராஸுயொஷித்ஸுக்ருவாகஸ்ய நஜாயதே'' இதி பஞ்சமேமேலே ஏகோநவிம்ஶே. (கக - ஈo).

---

† கொடியெடுக்கிறேனென்று அடையவளைத்தானுக்குப்பாடம்.

‡ பிரிவையாமா என்று பன்னீராயிரப்படிக்குப்பாடம்.

தோறும் உள்ளே சென்றுபுக்கு அஹிநிவேஶம் பொறுக்குமளவன்றிக்கே யிராநின்றது; பலகாலும் உன்னைப்பிரிகையுண்டாம்படி நீ பசுநிரைமேய்க்கப் போம் போக்கெல்லாம் வீவனவாகவேணும்.

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதஹவ்யனான நீ ஒருக்ருபையின்றி யிராநின்றாய்; உன்னுடைய ஸம்ஶ்லேஷரஸந்தானே பரிதாபஹேதுவாகா நின்றது, விஶ்லேஷஹேதுவான பசுமேய்க்கப்போக்குத் தவிரவேணுமென்கிறாள்.

கண்ணா-(பெண்பிறந்தார்க்கு ஹவ்யனென்று ப்ரஸித்தனான) கண்ணா! நீ -, தகவிலைதகவிலையே - (அந்தஹவ்யதைக்கீடான) க்ருபையை ஒருபடியாலுமுடையை யல்லையாயிராநின்றாய்; (நீ ஸந்நிஹிதனாயிருந்து ஸம்ஶ்லேஷிக்கிறவளவிலும்), தட - (நீ ஶ்லாகிக்கும்படி) பெரிதான, முலை - முலைகளை, புணர்தொறும் - பரிஷ்வங்கம்பண்ணும் க்ஷணந்தோறும், புணர்ச்சிக்கு-அந்தஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு, ஆரா - உள்ளடங்காதே அதிஶயிதமான, சுகவெள்ளம்-ஸு஖ஸாகரமானது, விசும்புஇறந்து-(அபர்யந்தமான) ஆகாசத்துக்கும் அவ்வருகேபோய், அறிவை - அறிவும், மூழ்க்க-அழுந்தும்படியாக, சூழ்ந்து-, (அப்போதே), அது கனவென - அதுஸ்வப்நகல்பமாக, நீங்கி-கழிந்து, ஆங்கே - அவ்வவஸ்த்தையிலே, அகவுயிர் - அந்தர்க்கதமான ப்ராணன்நின்ற, அகமகந்தோறும் - புடைகள்தோறும், உள்புக்கு - உள்ளே ப்ரவேசித்து, ஆவியின் - (ஆஶ்ரயமான) ஆத்மாவுக்கு, பரம்அல்ல-பொறுக்கவொண்ணாதபடி, வேட்கை - அஹிநிவேஶம் (போந்து வாராநின்றது); அந்தோ ! - ஐயோ ! [கூடஇருக்கிற உனக்கு இத்தஶை சொல்லிக் காட்டவேண்டுவதே !] இனி -, (இவ்வளவில் நீ செய்யவேண்டுவது), மிகமிக - மேன்மேலும், உன்னை-, பிரிவையாம்ஆல்-பிரிவானத்தை நாங்களுடையோமாம்படியாக, நின் - உன்னுடைய, பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கு - பசுநிரைமேய்க்கப்போக்குக்களானவை, வீவ-தவிர்வனவாகவேணும். வீதல் - ஒழிதல்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், இவள் யரிக்கைக்காகப் பலகால் அணைத்தருள, இஸ்ஸம்ஶ்லேஷமெல்லாம் நீபோகக்கடவை என்னுமதினாலே ஸ்வப்நங்கண்டு விழித்தாற்போலே பொய்யாய், நோவுபடாநின்றேனென்கிறாள். பூர்வ வ்ருத்தமான ஸம்ஶ்லேஷத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்.

[தகவிலைதகவிலை இத்யாதி] - [நீகண்ணா - தகவிலையே] - பெண்பிறந்தார்க்கு ஸ்வம்மான நீ நிர்தயனே யாகாநின்றாய். க்ருஷ்ணனென்றால் பெண்களுக்கேயாயிருக்குமென்னுமிடம் ப்ரஸித்தமிறே. "நாம் பிரிய நினையாதிருக்க, நிர்தயன் என்கிறது தன்ஆற்றாமையாலேயிறே" என்றுஅதுக்குப்பரிஹாரமாகஅணைத்தான். [தடமுலைபுணர்தொறும்]- "அணைக்கிறது பிரிகைக்கிறே" என்று கைநெகிழ்ந்தவிடத்திலே உடம்பு வெளுக்கும்: அதுக்குப் பரிஹாரார்த்தமாகத் திரியவணைக்கும்; ஆக, இப்படி அதிஶங்கையும் பரிஹாரமுமாய்ச் செல்லுமித்தனை யாய்த்து. தடமுலையென்றது - ஹோக்தாவாலுண்டறுக்கவொண்ணாத ஹோக்யதாப்ரகர்ஷம்; "மலராள் தனத்துள்ளான்" இத்யாதி. [புணர்ச்சிக்காராச்சுகவெள்ளம்]-கலவியினளவல்லாத ஸு஖ஸாகரம்: கலக்குமிடத்தில் இருவர்க்கும் அநுரூபமாயிறே ஸு஖மிருப்பது. அவன்ஸ்வரூபம் இயத்தாரஹிதமாயிருக்குமாபோலே யாய்த்து ஹோக்யதாப்ரகர்ஷமும்: அதனிற்பெரிய அவாவிறே இவளது. [விசும்பிறந்து இத்யாதி] - அந்த ஸு஖ம் அபரிச்சிந்நமான ஆகாஶத்தைக்கடந்து மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்ற அறிவையும் மூழ்த்தும்படி பெருகிற்றென்னுதல்; விசும்பென்று - பரம

படும். அறிவாகிறது உபயவிபூதியையும் விளாக்கொலைகொள்ளும் தன்னறிவென்னுதல். [கனவென நீங்கி] - ஸ்வப்நகல்ப மென்னலாம்படி வற்றிப்போய். இந்த்ரஜாலங்களென்றும் கனவென்றும் அஸ்திரங்களைச் சொல்லக்கடவதிறே. கலந்தபோது ஸுவம் அபரிச்சிந்நமாயிருக்கும், பிரிவைக்கண்டவாறே பெருக்காறு அடிசுடுமாபோலே துஃவமும் அபரிச்சிந்நமாயிருக்கும். [ஆங்கே] - அத்தசையிலே. [அகவுயிர்] - ப்ராணஸ்த்தாநமான ஹ்ருதயம். [அகமகந்தோறும்] - ஹ்ருதயத்திலுள்ளுண்டான அவகாசந்தோறும். முன்புள்ள ஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷங்களாலே ஹ்ருதயம் புடைபட்டிறேயிருப்பது; அவ்வவகாசங்களினுள்ளே சென்றுபுக்கு, ஆஶ்ரயத்தினளவன்றிக்கே அபிநிவேசம் பெருகிவாராநின்றது. ஸம்ஶ்லேஷஸுவம் புக்கவிடமெங்கும் ஆற்றாமையாய்த்து. அணுபரிமாணமான ஆத்மாவால் பொறுக்குமளவன்று ஆசை. ஸுவமும், துஃவமும், ஸ்வரூபேணாவஸ்திதியும் என்றுமூன்று; ஸ்வரூபேணாவஸ்திதியில் நிற்கிறதில்லை. [அந்தோ] - இது உனக்கு உபதேசிக்கவேண்டுவதே! கலவியில் இருவரும் கூடக் கலந்து பிரிவாலாற்றாமை உனக்கு உபதேசாம்யமாவதே! கலவிக்கு இருவராய், நோவு ஒருதலைக்கேயாவதே! இனிமேற் செய்யவடுப்பதென்னென்ன?—[பசுநிரைமேய்க்கப் போக்கு - வீவ] - போக்கு - போக்குக்களானவை, "பசுவந்தன" என்னுமாபோலே. [வீவ] - தவிர்வனவாகவேணும். அதுவேண்டுகிறதென்னென்ன? [மிகமிகஇனி உன்னைப்பிரிவையாமால்] - போகில் மேன்மேலெனப் பிரிவுண்டாம். பிரிவையென்று - செய்யுட்பாடாய், பிரிவாமென்றபடி. உன்னைப்பிரிகையுண்டாம். [இனி] - முன்புத்தைப் பிரிவுகளுக்கு ஜீவித்திருந்தேனாகிலும் இனி ஜீவித்திருக்கமாட்டேன்.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. இவள் ஆரிக்கைக்காகப் பலகால் அணைத்தருள, இஸ்ஸம்ஶ்லேஷ ஸுவமெல்லாம் நீ போகக்கடவையென்னும் இதினாலே ஸ்வப்நம் கண்டு விழித்தாற்போலேயாய் நோவுபடாநின்றேனென்கிறாள். பூர்வவ்ருத்தமான ஸம்ஶ்லேஷத்தையே சொல்லிற்றாகவுமாம்.

[தகவிலை இத்யாதி] - (நீ - கண்ணா - தகவிலையே) - க்ருஷ்ணனென்றால் பெண்களுக்கு ஸ்வம்மாயிருக்குமென்று ப்ரஸித்தமிறே. பெண்களுக்கு ஸ்வம்மான நீ நிர்த்தயனே யாகாநின்றாய். "நம்மை நிர்த்தயனென்பதே! பிரியநினைத்தோமல்லோம்: பிரிந்தோமல்லோம்" என்று இவள் ஆரிக்கைக்காக நெருக்கி யணைத்தான். [தடமுலை இத்யாதி] - நூறாயிரந்தரம் அணையாநிற்கச்செய்தேயும் "அணைக்கிறது பிரிகைக்கிறே" என்று அணைத்த கை நெகிழ்த்தவிடமெங்கும் இவளுடம்பு வெளுக்கப்புக்கவாறே, அத்தைக் கண்டு இதினுடைய ஸமாஶாநார்த்தமாக அணைக்க, இங்ஙனே அதிஶங்கையும் ஸமாஶாநமுமாய்ச் செல்லுமத்தனை. இதுதான் பூர்வஸம்ஶ்லேஷத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். இப்போதை ஸம்ஶ்லேஷந்தன்னையே சொல்லுகிறது. [தடமுலை] - தன்னையறியப்புக்கார்

இரண்டாம்பாட்டு.—தகவிலை இத்யாதி. "தடமுலைபுணர்தொறும் புணர்ச்சிக்காரா" என்றதொடங்கி "வேட்கை" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இவள் இத்யாதி.

"நீகண்ணா - தகவிலை" என்று - அநுவாதம். 'பெண்களுக்குஸ்வம்மான' இத்யாதிவாக்யாநந்தரம் - க்ருஷ்ணனென்றால் இத்யாதி வாக்யம்அநுஸந்தேயம். மேலுக்கவதாரிகை - நம்மை இத்யாதி. "புணர்தொறும்" என்றதுக்குஹாவம் - நூறாயிரந்தரம் இத்யாதி. இப்போதை ஸம்ஶ்லேஷந்தன்னையே சொல்லுகிறதென்றது - இப்போதையில் ஸம்ஶ்லேஷம் சொல்லுகிறதே முக்யமென்றபடி. "தடம்" என்றதுக்குஹாவம் - தன்னை இத்யாதி, "நேதிநேதி" என்றுபடுவத்தையென்றபடி.

படவேத்தையாய்த்து இவற்றை அநுஸந்திக்கப்புக்க தானும்படவது; தூலய அநுஸந்தித்து மூடிக்கப்போகாதாய்த்து; ஸோக்தாவாலும் உண்டறுக்கவொண்ணுத ஸோக்யதாதிஸயத்தைச் சொன்னபடி. [புணர்ச்சிக்காராச்சகவேள்ளம்] - ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு அடங்காத ஸுஸ்ஸாமரம். கலக்கிற இருவர்க்கும் ஈடாயிறே ஸுஸ்மிருப்பது. அவன் ஸ்வரூபம் இயத்தாரஹிதமாய் இருக்குமாபோலேயாய்த்து ஸோக்யதாப்ரகர்ஷமும்: * அதனிற்பெரிய என் அவாவிறே இவளது. அன்றியே, [புணர்தோறும் புணர்ச்சிக்காராச்சகவேள்ளம்] - அதாவது - ஸம்ஸ்லேஷம் காதாசித்கமாய், ஸுஸ்வம் நிரதிஸயமாயிருக்கை. † ''நிலத்தினும் பெரிதேவானிலும் உயர்ந்தன்று, நீரினுமாரளவன்றே சாரல், கருங்கோற் குறிஞ்சிப்பூக் கொண்டு பெருந்தேனிழைக்கும் நாடனெஞ்நேட்பே'' என்னக்கடவதிறே. குறிஞ்சிப்பூக் கொண்டு, பெருந்தேனிழைக்கை.இல்ஸுஸ்வந்தான் எவ்வளவுபோருமென்னில்? [வ'சும்பு இத்யாதி] - ஸர்வபதார்த்தங்களையும் தன்னுள்ளே வைத்துக்கொண்டிருக்குமதிறே ஆகாஸமாகிறது; அதுதன்னைக் குளப்படியாக்கி, * மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற அறிவையும் விளாக்கோலைகொள்ளாநின்றதாய்த்து.அன்றிக்கே,விசும்பென்ற-பரமபதமாய்,-''தாமரைக் கண்ணனுலகு'' என்னக்கடவதிறே ஸுஸ்வாதிஸயத்துக்கு. ஆக,—த்ரிபாத்விஹ்ருதியையும் விஞ்சி, உஹயவிஹ்ருதியையும் தன்னுள்ளேயாமபடியிருகிற அறிவையும் மேலிடும்.

ஏதத்விவரணம் - தூலய இத்யாதி. இத்தால் வலிதம் - ஸோக்தாவால் இத்யாதி. உண்டறுக்க - அநுஸந்தித்துத்தலைக்கட்ட. புணர்தோறும் - ஸம்ஸ்லேஷிக்குந் தோறும். அதுக்கடியெது? என்ன - கலக்கிற இத்யாதி. இருவர்படியும் எப்படியிருக்குமென்ன - அவன்ஸ்வரூபம் இத்யாதி வாக்யத்வயம். அவன் ஸோக்யதா ப்ரகர்ஷமும் என்றபடி. '' புணர்ச்சி '' என்று - அல்பஸம்ஸ்லேஷமாய், ஆராச்சகவேள்ளம் - அதிக்கடங்காத நிரதிஸயஸுஸ்வம் என்றருளிச்செய்து, '' புணர்ச்சி '' என்று - காதாசித்க ஸம்ஸ்லேஷமாய், ''ஆராச்சகவேள்ளம்'' என்று - அதிக்கடங்காத நிரவயிகஸுஸ்வமென்று யோஜகாந்தரம் - அன்றியே புணர்தோறும் இத்யாதி. அல்பஸம்ஸ்லேஷத்தாலுண்டான அநவயிகஸுஸ்வமென்னுதல், காதாசித்க ஸம்ஸ்லேஷத்தாலுண்டான அநவயிகஸுஸ்வமென்னுதலென்று அர்த்தத்வயம். ஸம்ஸ்லேஷம்அல்பமாய் ஸுஸ்வம் அநவயிகமாயிருக்குமென்றும், ஸம்ஸ்லேஷம் அல்பகாலமாய் அத்தாலே ஸுகம் அநவயிகமாயிருக்குமென்றும் இரண்டுக்கும்யோதம். '' அல்பஸம்ஸ்லேஷத்தாலே அநவயிகஸுஸ்வமுண்டு'' என்கைக்கு ஸம்வாதம் - நிலத்தினும் இத்யாதி. இச்செய்யுளிலே அல்பஸம்ஸ்லேஷத்தாலே அதிகஸுஸ்வமுண்டாமென்று எங்கேசொல்லிற்றென்ன - குறிஞ்சிப்பூ இத்யாதி. தாழ்வரையில் கறுத்தகோலையுடைய குறிஞ்சிப்பூவின் ரஸத்தைக்கொண்டு மிக்க தேனை ஸம்பாதிக்கிற நாட்டையுடையவனுடைய ஸ்நேஹம், பூமியைப்பற்றவும் பெரிதாய் ஆகாஸத்தைப்பற்றவுமுயர்ந்து நீரைப்பற்றவும்நிறைந்திருக்குமன்றே?என்றபடி. உயர்ந்தன்று என்றது உயர்ந்ததென்றபடி. இம்மூன்றும் மற்றையிரண்டு ஹ்ருதக்களுக்கும் உபலக்ஷணமாய், பஞ்சஹ்ருதங்களைப்பற்றவும் பெரியதென்றபடி. இத்தால் - அல்பரஸத்தைக்கொண்டு அதிகமானதேனை ஸம்பாதிக்கிறதேசமாகையாலே அத்தேசத்தையுடையவனுடைய அல்பஸம்ஸ்லேஷம் அதிகஸுஸ்வாவஹமென்றருத்து. '' விசும்பிறந்து '' என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் - அன்றிக்கே இத்யாதி. மோக்ஷஸுகத்தைப்பற்றவும் ஸம்ஸ்லேஷஸுகம் விஞ்சியிருக்குமோவென்ன - தாமரை இத்யாதி. அதாவது - அத்யந்த விஷயாஸக்தனுயிருப்பானொருவன் மீட்கைக்காக '' காமபுருஷார்த்தம் அல்பாஸ்த்திரத்வாதிதோஷதுஷ்டம், மோக்ஷமேகாண் அநந்தஸ்த்திரஸுகம்'' என்ன, விஷயாஸக்தன் சொல்லுகிறான்- '' தாம்வீழ்வார்மென்றோட்டியிலினிஅதுகொல், தாமரைக்கண்ணனுலகு'' என்று: தாமரைக்கண்ணனுலகுண்டு - மோக்ஷஸுகம்;அது,தாங்களேவிழுந்துஆசைப்படும ஸ்த்ரீகளுடைய மருதுவானதோளிலே யுறங்குகிறதிற்காட்டில் இனிதுகொல்? அன்றேயென்றபடி.''தாமரைக்கண்ணனுலகு - இனிதுகொல்'' என்றன்வயம். த்விதீயார்த்தத்தை விவக்ஷித்து,''விசும்பிறந்துஅறிவைமூழ்க்க''என்றதின் அர்த்தத்தைநிமிக்கிறார்.ஆகஇத்யாதி. முழுக்கச்சூழ்ந்தது - மூடும்படிவிஞ்சியிருக்கிற அந்தச்சகவேள்ளமென்றபடி. '' அதனிற்பெரிய

---

† குறுந்தொகை - கூ.

படியாய்த் திருக்கிறது. [அது கனவெனநீங்கி] - அது ஸ்வப்நகல்ப மென்னலாம்படி கழிந்த தாய்த்து. அதின்பரப்பைக்கண்டவாறே அதுக்கு ஓர்அவதியில்லை யென்னும்படியாய்த்திருந் தது; அதுவும் வற்றினபடியைக் கண்டவாறே, இது பெருக்காறுவற்றி அடிசுட்டாற்போ லேயாய்த்து. அப்படி கலந்தவனிறே பிரிந்தானும். கனவென்றும் இந்த்ரஜாலமென்றும் - அபர்யாப்தமான கலவியைச் சொல்லக்கடவது; இதுவும் அநந்தரம் காணவொண்ணாத படியாயிருக்குமே. [ஆங்கே] - அத்தசையிலே. [அகவுயிர்] - ப்ராணஸ்தாநமான ஹ்ரு தயம். [அகமகந்தோறும்] - ஹ்ருதயத்திலுண்டான அவகாசந்தோறும். முன்புள்ள ஸம்ஶ் லேஷவிஶ்லேஷங்களாலே ஹ்ருதயம் புடைபட்டிறேயிருப்பது. ஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷம் அவகாசத்தையுண்டாக்கும்; அந்த அவகாசமுள்ளவிடமெங்கும் ஆற்றாமை புகுந்தது. [ஆவியின்பரமல்லவேட்கை] - அணுபரிமாணமான ஆத்மவஸ்துவின் அளவல்ல அஹிநி வேசம்; "என்றனளவன்றால் யானுடையவன்பு" என்றாரே அவரும்; ஆஶ்ரயத்தின் அள வல்லவாய்த்து அஹிநிவேசம். ஸுவதுஃவங்களும், அவையொழிந்த ஸ்வரூபேணா வஸ்திதியும் என்று மூன்றுஉண்டிறே; அதில் ஸ்வரூபேணாவஸ்திதியிலேதான் நிற்கப்பெற் றதோ! [அந்தோ!] - இதுதனக்கு உபதேசங்கொண்டறிய வேண்டுவதே! கலக்கிறபோது இருவரும்வேண்டிப் பிரிவில்வந்த ஆற்றாமைக்கு நான் சொல்லவேண்டும்படியாவதே!. கலவிக்கு இருவராய் ஆற்றாமை யொருதலையிலேயாவதே!. ஆனால் செய்யவேண்டுவ தென்னென்னில்?—[நின்பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கு - வீவ]. அதுதான் தவிரவேண்டுகிறது என்னென்னில், - [மிகமிகவினியுன்னைப் பிரிவையாமால்] — மேன்மேலெனஉன்னைப்பிரி வாம். [பிரிவை] - என்கிறவிது - செய்யுட்பாடாய், பிரிவுண்டாம்படி வருகிற பசுநிரை

வென்னவா" என்னக்கடவதிறே. ஆராச்சுகவெள்ளமானது கனவென நீங்கினபடியென்னென்ன - அதின்பரப்பை இத்யாதிவாக்யத்வயம். அதின்பரப்பை-ஸுவத்தின் வைபுல்யத்தை. அதுக்குஹேது வேதென்ன - அப்படிகலந்தவன் இத்யாதி. அதாவது - அவ்வஸ்துவின் வைலக்ஷண்யம் பிரிவிலும் அப்படிபண்ணவற்றென்றபடி. அப்படியென்றது - ஆராச்சுகவெள்ளம் உண்டாம்படியென்றபடி. "கனவு" என்று - ஸ்வப்நம்; அன்றிக்கே, அபர்யாப்தமான கலவியாகவுமாமென்கிறார் - கனவென் றும் இத்யாதி. "கனவு" என்று - அபர்யாப்தமான கலவியைச்சொல்லுமோவென்ன - இதுவும் இத்யாதி. இதுவும் - கலவியுமென்றபடி. உயிரினுடையஅகம் - ப்ராணஸ்தாநமான மநஸ்ஸு. அக மகந்தோறும் - மநஸ்ஸினுடைய அவகாசந்தோறுமென்றபடி. அணுவானமநஸ்ஸுக்கு அவகாசமுண் டோவென்ன-முன்புள்ள இத்யாதி. உக்தத்தை யநுவதியாநின்றுகொண்டு, "உள்புக்குஆவியின் பர மல்லவேட்கை" என்றதுக்கு அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் - ஸம்ஶ்லேஷம் இத்யாதி வாக்யத்வயத் தாலே. "ஆத்மவஸ்துவினளவல்ல அஹிநிவேசம்" என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - என்றனளவன்றால் இத்யாதி. இரண்டாந்திருவந்தாதி, 'மாலேநெடியோனே" இத்யாதி. இதுக்கர்த்தம் - ஆஶ்ரயத்தின் இத்யாதி. 'அந்தோ' என்ற பதோபாதாநாநந்தரம், ஸுகதுஃகங்களும் இத்யாதிவாக்யம் அநுஸந்திப் பது. "அந்தோ!" என்றதுக்குஹாவம் - ஸுகதுஃகங்களும்இத்யாதி. ஸ்வரூபேணாவஸ்திதியாவது- ஸுகதுஃகங்களிரண்டுமின்றிக்கே யிருக்கிற அவஸ்த்தை. "அந்தோ!" என்றதுக்குஹாவாந்தரம் - இதுதனக்கு இத்யாதி. விவரணம் - கலக்கிறபோது இத்யாதி. எதத்விவரணம் - கலவிக்கு இத் யாதி. மிகமிக - மேன்மேல். "உன்னைப்பிரிவையாம் -" உன்னுடைய விஶ்லேஷமுண்டாம். உத்த ரோத்தரமுன்னுடைய விஶ்லேஷவ்யஸநம்வருமென்றபடி. "பிரிவையாம்" என்றிருக்க, பிரிவாம் என்பானென்னென்ன - பிரிவையென்கிற இத்யாதி. செய்யுட்பாடு - அவ்யயம். "பாட்டென்ன வும் செய்யுளெனப்படும்" என்றிருக்கையாலே, செய்யுளென்று - பாட்டாய், பாடென்று - சேருகை யாய், சந்தஸ்ஸுசேரும்படி யென்றபடி. ஆக, செய்யுட்பாடாயென்றது - சந்தஃபூரணார்த்தமாயென்ற படி. ஆல் - அசை. "போக்கு" என்று ஏகவசநமாய், "வீவ" என்று பஹுவசநமாவானென்

மேய்க்கப்போக்கு வீவ. ''பசுவந்தன'' என்னுமாபோலே போக்குக்கள் தவிரப்படுவன வாக. [இனி - வீவ] - இதுக்கு முன்புள்ளகாலமெல்லாம் பிரிந்துபோந்தாயேயாகிலும், இனிமேலுள்ள காலமாகிலும் தவிரவேணும். (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

வீவன்நின்பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கு வெவ்வுயிர்கொண்டுஎன தாவிவேமால்,யாவருந்துணையில்லையானிருந்துஉன்னஞ்சனமேனியையாட் டங்காணேன், போவதன்றுஒருபகல்நீயகன்றால்பொருகயற்கண்ணிணைநீரும் நில்லா, சாவதுஇவ்வாய்க்குலத்தாய்ச்சியோமாய்ப்பிறந்தஇத்தொழுத்தை யோம்தனிமைதானே.

ஆ.—(வீவனின்.) - உன் பசுமேய்க்கப் போக்குக் காரணமாக நான் முடி வன்; விரஹாக்நியாலே என்னாத்மா தஹ்யமாநமாகாநின்றது: பின்னையொரு துணையு மில்லை; உன்வரவு பார்த்துக்கொண்டு நான் தனியேயிருப்பன்; என் துணையானவுன்னை வரவுங்காணேன்; நீ யகன்றால் இப்பகலெங்கும் போவதுஞ்செய்யாது; இக்கண்ணநீரும் நில்லாது; இந்த ஒருதலைமாத்திரமான ஸ்நேஹமானது சாலப்பொல்லாதாகாதே! என் கிறாள்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், நீஉபேக்ஷித்திருக்க இடைப்பெண்களான நாங்களே ஸ்நேஹித்திருக்கிற இவ்வொருதலைக்காமம் நஶிக்கவேணு மென்கிறாள்.

[வெவ்வுயிர்கொண்டு என்று தொடங்கி] - வெவ்விதாக நெடுமூச்செறிந்து என்னுடைய ஹ்ருதயம் தக்ஷ்யமாகாநின்றது; நீ போனவாறே ஸர்வமும் ப்ரதிகூல மாம்; இவ்வவஸாதத்தோடே நான் ஜீவித்திருப்பதுஞ்செய்து ஶ்ரமஹரமான வடிவை யுடைய உன்னுடைய ஸஞ்சாரமும் காணேன்; நீ போனால் பகல் குறைந்துகாட்டாது; வ்யஸநம் பொறுக்கமாட்டாமையாலே அலமந்துபோருகிற கயல்போலேயிருக்கிற கண்களும் நீர் மாறுகிறனவில்லை. [சாவது இவ்வாய்க்குலத்து என்று தொடங்கின மேலுக்கு] - எங்களுடைய விஶ்லேஷம் நஶிப்பதென்றுமாம். முடிந்து பிழைக்க வேணுமென்று கருத்து. எங்களுக்கு விநாஶமாவது தனிமை யென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், தர்ஶநீயமான வடிவழகையுடைய உன்னைக்காணாதே க்லே ஶிக்கிற எங்களுடைய தனிமையானது முடிவாகவேணுமென்கிறாள்.

நின்பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கு-(நீ ஸ்வதர்மாநுஷ்ட்டாநமாக நினைத்துப்போரு கிற) உன் பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கிலே, வீவன் - நான்முடிந்துவிடுவன்; வெவ்வுயிர் கொண்டு - (விரஹவ்யஸையாலே) வெவ்விதாகமூச்சுவிட்டு, எனது ஆவி - என்னுடைய ஆத்மாவானது, வேம் - அத்தாலேபரிதபியாநின்றது; (அவ்வவஸ்தையில்), துணை - துணையாவார், யாவருமில்லை - ஒருவருமில்லை: (அவ்வளவிலும் ஆஶாபந்யத்தாலே), யான் - நான், இருந்து - முடியாதிருந்து, உன் அஞ்சனமேனியை - அஞ்சநம்போலே

னென்ன - பசுவந்தன இத்யாதி. அதாவது - பசுக்களென்று அர்த்தாத்ஸித்திக்குமாபோலே, போக் குக்கள்என்றும் ஸித்திக்குமென்றபடி. "இனி" என்றதுக்கர்த்தம் - இதுக்குமுன்பு இத்யாதி. (உ)

உர்ஶநீயமானஉன்வடிவை, ஆட்டம் - நடையாட்டம், காணேன்-; நீ அகன்றால் - நீ போனால், ஒருபகல் - அந்தவொருபகல்தான், போவதுஅன்று-போகாதேநில்லாநிற்கும்: (ஆற்றாமையாலே அலமந்து), பொரு - (தன்னில்தான்)பொருகிற, கயல்-கயல்போன்ற, கண்ணிணை - நீ கொண்டாடும்கண்ணிரண்டும், நீரும் நில்லா-நீர்தணித்தாலும் நிற்கிறனவில்லை; இவ்வாய்க்குலத்து - (நீ பிறந்த) இடைக்குலத்திலே, ஆய்ச்சியோமாய்ப்பிறந்த-இடையராய்ப்பிறவாதே இடைச்சிகளாய்ப்பிறந்த, தொழுத்தையோம் - தண்ணியோமான எங்களுடைய, இத்தனிமைதானே - இத்தனியிருப்புச்செய்தது, சாவது - போவதாகவேணும். தனிமை — ஸ்வபாவமாகையாலே, அதன்முடிவு தங்கள்முடிவென்று கருத்து. தனிமைதானே எங்களுக்குச் சாவாவதென்றுமாம்.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், நீ உபேக்ஷித்திருக்க நாங்கள் ஸ்நேஹித்திருக்கிற இவ்வொருதலைக்காமம் நஶிக்கவேணுமென்கிறாள்.

[வீவன்இத்யாதி]-"பசுமேய்க்கை ஸ்வதர்மமாகையாலே அதுக்காகப் போக்கைத் தவிரலாமோ?" என்ன; உன்போக்கிலே நான்முடிவன்; ஸ்த்ரீவயம் ஶலிக்கவரும் யர்மம் யர்மமல்ல காண்! இது உனக்கு முடிவாகிறபடி எங்ஙனே? என்ன,—[வெவ்வுயிர் இத்யாதி] - உன்போக்கை நினைத்து வெவ்விதாக நெடுமூச்செறிந்து, அத்தாலே ஹ்ருதயம் உலர்ந்து, விரஹாக்நியாலே வேவாநின்றது. நான் போனால் வ்ருத்தகீர்த்தநத்தாலே யரித்தாலோவென்ன?—[யாவரும் துணையில்லை] - நீபோனால் உதவக்கடவதோழியரும் துணையல்லர்: குயில்முதலான பதார்த்தங்களும் ப்ரதிகூலமாம். துணையான உன்ஸந்நியியில் எல்லாரும் துணையாம், நீபோனாலொரு துணையில்லை. [யான் இருந்து]-அவ்வவஸாதத்திலும் நூறே பிராயமாயிருப்பன். விலக்ஷணவிஷயமாகையாலே முடியவுமொட்டாது, யரிக்கவுமொட்டாது. நசையாலே முடியவுமொண்ணாது, ஆற்றாமை தரிக்கவுமொட்டாது. [உன்அஞ்சனமேனியை யாட்டம்காணேன்] - இருந்தால் ஜீவிக்கும் ஜீவநமும் பெறேன். ஶ்ரமஹரமான வடிவைக்கொண்டு என்முன்னே ஸஞ்சரிக்கக் காணேன். உன்னைக் கண்ணாடிப்புறத்திலும் கண்டறியாயோ? இவ்வடிவைப் பிரிந்தார் பிழையா ரென்றிருக்க வேண்டாவோ? காமினியாகையாலே ஸ்வரூபத்திலும் குணத்திலும்இழியாளிறே: வடிவையிறே ஆசைப்படுவது. [ஆட்டம்] - நடையாட்டம். இதெல்லாம் ஒரு பகலளவுக்கேயென்ன - [நீயகன்றால் - போவதன்று ஒருபகல்] - நீ பிரிகையாலே ஒரு பகலாவது போகிறதில்லை. முப்பது நாழிகை சென்றால் ஒரு க்ஷணமும் குறைந்து காட்டுகிறதில்லை. உனக்குப்போலே யென்றிருந்தாயோ எனக்கும்? காலத்தினுடைய குறைவும் நிறைவும் விஷயாயீநமாயிறே யிருப்பது. கலவியில் கல்பம் க்ஷணமாய், வ்யதிரேகத்தில் ஒருக்ஷணம் கல்பமாயிறே யிருப்பது. [பொருகயல் இத்யாதி] - வ்யஸநத்தாலே அலமந்து பொருகிற கயல்போலேயிருக்கிற கண்களும் நீர்மாறுகிறதில்லை. கண்ணீர் என்னால் தகையப்போகிறதில்லை. [நீரும்நில்லா] - உன்னைத்தகையிலும் என்னால் அத்தைத் தகையப்போகிறதில்லை. பின்னைச் செய்யவடுப்பதென்? என்ன,—[சாவது இத்யாதி] - இவ்வாய்க்குலத்திலே இடைச்சியோமாய்ப்பிறந்த இத்தண்ணியோமான எங்கள் தனிமை. [சாவது] - நஶிப்பது. அதாவது - முடிந்து பிழைக்கவேணு மென்கை. [தனிமைதானே - சாவது] - எங்களுக்குத் தனிமைதானேயிறே மரணமாவது? தனிமையென்றும் விநாஶமென்றுமிரண்டில்லை யென்றுமாம். நாங்கள் ஜீவிக்கவுமாம், தவிரவுமாம்: இந்த ஒருதலைக்காமம் நஶிக்கவேணும்.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. நீ உபேக்ஷித்திருக்க நாங்கள் ஸ்நேஹித்திருக்கிற ஒருதலைக்காமம் நசிக்கவேணுமென்கிறாள்.

[வீவன் இத்யாதி] - உன் பசுநிரைமேய்க்கப் போக்குநிமித்தமாக, நான்வீவன்-நான்முடிவன். "அதுஎனக்கு தர்மமன்றே?" என்றிராதே, உனக்கு ஸ்த்ரீவதமாய்ப்பலிக்கக்கிடாய்ப் புகுகிறது. இப்போது முடியும்படி வந்ததென்னென்னில், - [வெவ்வுயிர் இத்யாதி] - என்னைப்பார்க்கமாட்டாயோ? உன்னுடைய போக்குநிமித்தமாக நெடுமூச் செறிந்து அதுவேஹேதுவாக உலர்ந்த என்னுடைய ஹ்ருதயமானது, விரஹாக்நிகொளுந்தி எரியாநின்றது; இதிலே நீரைச்சொரியவல்லையே யென்கிறாள். [எதாவி] - உன்னைப் போலேயென்றிராதே கொள்ளாய் அல்லாதாரையும். [யாவருந்துணையில்லை] - துணையான நீதானேபோனாய்: நீபோனால் துணையான தோழிமார்தானேயில்லை: குயில் மயில் தொடக்க மானவை தானே ஊர்ப்பகையாய்த்து. [யானிருந்து] - நீபோனால் படுவுற்றைத்தான் படப் பெற்றேனே? எல்லாம் பட்டும் நூறேபிராயமாயிருந்தது; இன்னம் ஒருகால் காணலா மென்னும் நசைமுடியவொட்டாதிறே. பிரிந்த விஷயந்தான் முடியவுமொட்டாது, தரித் திருக்கவுமொட்டாது; அர்ஜுநன் பின்பிருந்து எளிவரவுபட்டாற்போலே. [உன்னஞ்சன மேனியை யாட்டங்காணேன்] - இருந்தார் ஜீவிக்கும் ஜீவநத்தைத்தான் ஜீவிக்கப் பெற்றேனே? * ஏழையராவி தேட்டமாயிருக்கிறதுகாணும் இவளுக்கு இப்போது. [உன்]-உன்னை நீதான் கண்ணுடிப்புறத்திலே கண்டறிதியே. கண்டாயாகில் "நம்மைப்பிரிந்த வர்கள்பிழையார்கள்" என்றிருக்கவேண்டாவோ? [மேனியை] — ஸ்வரூபத்திலாதல்

மூன்றும்பாட்டு.—வீவன் இத்யாதி. "இவ்வாய்க்குலத்தாய்ச்சியோமாய்ப் பிறந்த இத் தொழுத்தையோம் தனிமைதானே - சாவது" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நீ உபேக்ஷித் திருக்க இத்யாதி.

*"முடிவன்" என்றால் ஜாத்யுசிதமர்மத்தை விடப்போமோவென்ன - அதுஎனக்கு இத்யாதி. வெவ்வுயிர்கொண்டு - நெடுமூச்செறிந்துகொண்டு. வெவ்வுயிர் - பெருமூச்சு. தாத்பர்யம் - என்னைப்பார்க்க இத்யாதி. "ஆவி வேம்" என்றதுக்கு ஹார்த்தஹாவமாதல், "ஆல்" என்றதுக்கு ஹாவ மாதல் - இதிலே இத்யாதி. "எனது" என்றதுக்கு ஹாவம் - உன்னைப்போலே இத்யாதி. நான் போனால் வ்ருத்தஹிர்த்தகத்தாலே யரித்தாலோவென்ன - யாவநம்துணையில்லை இத்யாதி. இதுக் கர்த்தம் - துணையான இத்யாதி. ஊர்ப்பகை - ஊரிலுள்ளபேரெல்லாம் பகை. "யானிருந்து" என்றதுக்கு ஹாவம் - நீபோனால் இத்யாதிவாக்யத்வயம். படுவுற்றைத்தான் படுகையாவது - உத்தர கூணத்திலே முடிகை. ஆனால் முடியவொண்ணாதோவென்ன - இன்னமொருகால் இத்யாதி. ஆனால் யரித்திருக்கிறதுக்கென்னென்ன-பிரிந்த இத்யாதி. இதுக்கு தர்ஷ்டாந்தம் - அர்ஜுநன் இத் யாதி. அவன்போனதுக நிஸ்சயித்துச் சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையாலே, "அஞ்சனமேனியை யாட்டங்காணேன்" என்றதுக்கு - உருவுவெளிப்பாடாக்கி, அந்தவுருவுவெளிப்பாடுதான் தேட்டமா யிருக்கிறதென்கிறார் - இருந்தார் இத்யாதி. விஸ்லேஷத்தில் உருவுவெளிப்பாடு காமிகளுக்கு உஜ் ஜீவகமாயன்றே விருப்பது? அதுவுமில்லையென்றபடி. ஆனால் * ஏழையராவியிலே உருவுவெளிப் பாடும் யாரகமாய்த்தில்லையே? என்ன - ஏழையராவி இத்யாதி. அயவா, "அஞ்சனமேனி" என்ற தற்கு ஹாவம் - இருந்தார் இத்யாதி. இருந்தார் - நூறேபிராயமாக விருந்தார். ஜீவிக்கும்ஜீவநம் - அநுபவிக்கும்அநுபவம். "ஆட்டங்காணேன்" என்றதுக்கு ஹாவம் - ஏழையாவி இத்யாதி என்றிங் ஙனே யோஜிக்கவுமாம். நம் வடிவு உனக்கு அநுபவிக்கவேணுமாகில், மெள்ளச்செய்கிறுனென்றுறி யிருக்க வொண்ணுதோவென்ன-உன்னைஇத்யாதி. கண்டால் நரம் செய்யுமதேதென்ன-கண்டாயாகில் இத்யாதி. ஸ்வரூபாதிகள்கிடக்கத் திருமேனியைச் சொல்லுவானென்னென்ன - ஸ்வரூபத்திலாதல்*

குணத்திலாதல் இழியுமவளன்றே: காமினி உடம்பை ஆசைப்படுமேவளிறே! [ஆட்டங் காணேன்]-அவ்வடிவோடே என்முன்னே ஸஞ்சரிக்கக் காணப் பெறுகிறிலேன். ''இதெல் லாம் ஒருபகலுக்கே'' என்றன் - [போவதன்று இத்யாதி] - உனக்குப்போலே என்றிராதே கொள்ளாய் எங்களுக்கும். நீ பேரநின்றால், நாழிகைமுப்பது சென்றாலும் மலையாளர் வளைப் புப்போலே ஓரடிபேராதாய்த்து; அது பகலின் ஸ்வபாவமல்ல :—[நீயகன்றால்] - உன் ஸ்வபாவத்தாலே. பகலின் ஸ்வபாவமாகில் கூடவிருந்தபோதும் போகாதொழியவேணு மிறே. கூடவிருந்தால் இரவுகாணவொண்ணுதாற்போலே யாய்த்து, நீயகன்றால் பகல் போகாதபடி. அவன்கூடவிருந்தால் இரவுகாணவொண்ணுதே; * நாரணனைக்கண்டேன்- பகற்கண்டேனிறே. ''போவதன்றொருபகல்'' என்று இதுதானும் சொல்லமாட்டாதே காணும் அவனிருக்கிறது; ''கலவி செல்லாநிற்கச்செய்தே பிரிவைநினைக்கையாவதென்?'' என்றிறே அவனிருப்பது; ''பிரியேன்'' என்னவல்லன் என்றாளே பண்டே. [பொருகயல் இத்யாதி] - உன்போக்கை நினைத்துப் பாய்கிற கண்ணநீர் என்னால் தகையப்போகிற தில்லை. [நீரும்நில்லா] - உன்னைத் தகையிலும் நீரைத் தகையப் போகிறதில்லை. பொரு கிற கயல்போலேயாய்த்துப் பிரிவைநினைத்துத் தடுமாறுகிறபடி. அதுக்குச் செய்யவேண்டுவ தென்? என்ன — [சாவது இத்யாதி] - இவ்விடைக்குலத்தில் இடைச்சிகளாய்ப் பிறந்த தண்ணியோமான எங்களுடைய தனிமை சாவது. நீபோகிலும் போகிறாய், இருக்கிலும் இருக்கிறாய்: இத்தனிமை நசிப்பது ''இவனுக்கு நான் நூறுபிள்ளை பெறவேணும்'' என்ற ஸாவித்ரியைப்போலே சொல்லுகிறாள். அன்றிக்கே, [தனிமைதானே-சாவது]-எங்க ளுக்குத் தனிமையென்றும் விநாசமென்றும் இரண்டில்லைகாண்! தனிமைதானே விநாச மென்னவுமாம். ''நின்னலாலிலேன்'' என்னுமவரிறே ; ''இறப்பதற்கேயெண்ணுது'' என்

இத்யாதி. உக்தார்த்தத்துக்கு உபபத்தி - காமினி இத்யாதி. ''இருந்தார் ஜீவிக்கும்'' இத்யாதிவாக்யத் தின் அர்த்தாநுகுணமாக ''ஆட்டம்காணேன்'' என்றதுக்கர்த்தம் - அவ்வடிவோடே இத்யாதி. ஆட் டம் - நடையாட்டம்; ஸஞ்சாரம். ''நீயகன்றால் - ஒருபகல் - போவதன்று'' என்றதுக்கு ஹாவம் - உனக்குப்போலே இத்யாதி. விவரணம் - நீ போ இத்யாதி. மலையாளர்வளைப்பாவது - மலையாளி கள் ஒருவன்கையிலே யொன்றைவாங்க நினைத்தால் வாங்கியல்லது போகார்கள்: வளைப்புக்கிடப்பார் கள்; அதுபோலே என்றபடி. ''நீயகன்றால்'' என்றதுக்கவதாரிகை-அது இத்யாதி. பகலின் ஸ்வபா வத்தாலுலோவென்ன - பகலின் இத்யாதி. அதாவது - பகலின் ஸ்வபாவமேயாகில், அவ னோடே கூடியிருந்தபோது ஒருக்ஷணமாய்ப்போகிறதிறே, அப்போதும் போகாதொழிய வேணுமென்ற படி. அவன் ஸ்வபாவத்தாலே போமோவென்ன ; வ்யதிரேக த்ருஷ்டாந்தமுமுண்டோ உபபாதகம்-கூட விருந்தால் இத்யாதி. இதுக்கு ப்ரமாணம் - பகற்கண்டேன் இத்யாதி. இவளைப்போலே அவனும் ''நீயகன்றால் - போவதன்றொருபகல்'' என்னவேண்டாவோவென்ன - போவதன்று இத்யாதி. மாட்டாமைக்குஹேதுவேதென்ன - கலவி இத்யாதி. ஹேத்வந்தரம்-பிரியேன் இத்யாதி. அதாவது- சொன்னாலும் விஸ்வஸியாளென்றபடி. ''பேதை நின்னைப்பிரியேனினியென்றகன்றான்'' என்று திருமொழி. ''நீரும்'' என்ற சப்தார்த்தம் - உன்னை இத்யாதி. ''பொரு'' என்றதுக்கு ஹாவம் - பொருகிற இத்யாதி. பொருகிற - யுத்தம்| பண்ணுகிற. விவரணம் - நீபோகிலும்|இத்யாதி. தொழுத் தையோம் இத்தனிமை, என்றன்வயிப்பது. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - இவனுக்கு இத்யாதி. அதா வது - நீ போகாதே கூடவிருக்கவேணுமென்று மறைத்துச்சொல்லுகிறாளென்றபடி. ''சாவது'',என் கிற இது, மாணவாசியாக அர்த்தாந்தரம் - எங்களுக்கு இத்யாதி. ''தனிமை-விநாசம்'' என்னுமதுக்கு ப்ரமாணத்வயம் - நின்னலால் இத்யாதிவாக்யத்வயம். இறப்பதற்கேயெண்ணுது - கைவல்யத்தில் மநஸ்ஸைவையாதேயென்று பதப்தார்த்தம். கைவல்யத்தையென்னுதே, ''இறப்பதற்கே'' என்கை யாலே - ஹாநவத்விஸ்லேஷம் மரண மென்றபடி. இத்தால் - கேவலனுக்கு ஹாநவத்ப்ராப்தி யில்லை யென்றாகுத்து. திருநெடுந்தாண்டகம், ''மின்னுருவாய்'' இத்யாதி. தொழுத்தையோம் . தண்ணி

ருரே யவரும். அன்றிக்கே, [தனிமை- சாவது] - இத்தனிமை சாலப்போல்லாதென்னவு மாம். இவ்வொருதலைக்காமம் போவது, கைக்கிளைத்தலைவி போறையழிந்தால்எல்லாம் சொல்லப்பெறுமிறே. (கூ)

நான்காம் பாட்டு.

தொழுத்தையோந்தனிமையுந்துணைபிரிந்தார்துயரமும்நினைகிலை கோவிந்தாநின், தொழுத்தனிற்பசுக்களையேவிரும்பித் துறந்தேம்மையிட்டே அவைமேய்க்கப்போதி, பழுத்தநல்லமுதின்இன்சாற்றுவெள்ளம்பாவி யேன்மனமகந்தோறும்உள்புக்கு, அழுத்தநின்சேங்கனிவாயின்கள்வப் பணிமொழிநினைதோறும்ஆவிவேமால்.

ஆ—(தொழுத்தையோம்.) - அடியோங்கள் தனிமையையும் உன்னைப் பிரிந்து நாங்கள்படுகிற வ்யஸநத்தையும் ஒன்றும்பாராதே, உன்னுடைய பசுக்களையே யுகந்து எங்களைத்துறந்து போகட்டு அவை மேய்க்கப்போதி என்ன; "உன்னுடைய கடாக்ஷமே யாரகமாயிருக்கிற நான் உன்னைப்பிரிந்துபோகையாவதென்" என்றுற் போலே ஸாந்த்வரூபமாய் ப்ரேமகர்ப்பமாய் அதிமதுரமாயிருப்பனசில பணிமொழிகளை யருளிச்செய்தருள; இவையிறே நினைக்கநினைக்க என்னைமாய்க்கின்றன என்கிறாள்.

ஓ.—காலாம்பாட்டில், இவன் போகிறானென்று இப்பிராட்டி நோவுபடப் புக்கவாறே, "உன்னைப்பிரிய ஸம்மதமுண்டோ?" என்று மற்றும் ஸவிநயமாகச் சில வார்த்தைகளை யருளிச்செய்ய, இவையிறே என்னைமாய்க்கின்றன என்கிறாள்.

[தொழுத்தையோம் என்றுதொடங்கி] - கோவிந்தா! அநிமதரைப்பிரிந்தார் படும் விப்ரலேஷமும், உன்னைப்பிரிந்து நாங்கள்படும் வ்யஸநமும் நினைக்கிறிலை; உன் தொழுவில்நிற்கும் பசுக்களையே ஆதரித்து அசேதநபதார்த்தங்களைப் பொகடுமாபோலே எங்களைப்போகட்டு அவை மேய்க்கப் போகக்கடவை. [பழுத்த நல்லமுது என்று தொடங்கி] - பக்வமாய் விலக்ஷணமான அம்ருதத்தினுடைய இனியசாற்று வெள்ளம் போலே ஹ்ருத்யமாயிருக்கிற உன்னுடைய பணிமொழிகளை ஹ்ருதயாவகாஹந்தோ றும் மறக்கவொண்ணாதபடி ஸ்திரமாக்க, உன்னுடைய சிவந்த கனிபோலேயிருக்கிற வாயில் ஸர்வஸ்வாபஹாரக்ஷமமான பணிமொழிகளை நினைதோறும் ஆவி வேவாநின்றது.

யோம். மூன்றாம்பாத்தத்துக்கு, "தனிமை - சாவது" என்றது - தனிமை மரணஸமமென்ற ஸித்தார்த் தம். அதாவது - "ஶ்ருதகௌஶிகஸ்ய:வாரவஷோஶ்ருதகிம்ராஷ்ட்ர ஸ்ராஜகுல । ஶ்ருதஶ்ரீர் ஶ்ரீபம்ஸ்ராஷ்டாஶ்ருதௌயஜ்ஞஸ்ய ஸ்ருக்ஷணிஃ" என்றுற்போலே சாவதுக்குஒக்குமென்றும், பொல் லாதென்றபடி. "தனிமை - சாவது" என்றன்வயம். அவன்செய்தபடி கண்டிருக்கும்தொழிய, உற் புடைய தலைவி "நீபோனால் மூடிவன்" என்னலாமோவென்ன - கைக்கிளை இத்யாதி. கைக்கிளை யென்று - ஒருதலைக்காமமாய், தலைவியென்று - நாயகியாய், ஒருதலைக்காமமுடையநாயகி யென்றபடி. பொறை - கூமை. (கூ)

ப.—அகந்தரம், ஆஸ்ரிதரக்ஷணஸ்வபாவனானீ ரக்ஷ்யைகதேசமான எங்களைப்பொகட்டுப்போகாகின்றாய்; நாங்கள் உன்னுடைய க்ருத்ரிமோக்திகளை நினைத்து க்லேசியாகின்றோம் என்கிறாள்.

கோவிந்தா - (கோபீஜநரக்ஷணத்தாலே) கோவிந்தாஹிஷேகம்பண்ணினவனே! தொழுத்தையோம்-(உனக்கு ரக்ஷ்யவர்க்கமாய்) அடிமைப்பட்ட எங்களுடைய, தனிமையும் - தனிமையையும், துணை - துணையானஉன்னை, பிரிந்தார் - பிரிந்தவர்கள், துயரமும்- ஆற்றுமையையும், நினைகிலை - நினைக்கிறிலை; (பிரிந்து தனிமைக்கு ஆற்றுமைப்பட்ட ஆர்த்திபாராதே), உன் - உன்னஹிமாநமான, தொழுத்தனில் - தொழுவில், பசுக்களையே - பசுக்களையே, விரும்பி-ஆதரித்து, எம்மை - (ரக்ஷ்யைகதேசமான) எங்களை, துறந்து - அநாதரித்து, இட்டு - பொகட்டு, அவை - அவற்றை, மேய்க்க - ரக்ஷிக்கைக்காகவே, போதி - போகாநிற்புதி: (அதுக்குமேலே), பழுத்த - பரிபக்வமாய், கல்அமுதின் - தெளிந்த அம்ருதத்தினுடைய, இன்- இனிய, சாற்றுவெள்ளம்-ரஸத்தினுடைய வெள்ளமானது, பாவியேன் - பிரிவுக்கடியான பாபத்தையுடைய என், மனமகத்தோறும் - நெஞ்சுபுடைதோறும், உள்புக்கு - புக்கு, அழுத்த - அழுத்தும்படியாக, நின் - உன்னுடைய, செம் - சிவந்த, கனிவாயின் - கனிபோலே லோக்யமாயிருக்கிற திருப்பவளத்தில், கள்வம் - சுருத்ரிமமான, பணி - தாழ்ந்த, மொழி - மொழிகளானவற்றை, நினைதொறும் - நினைக்குந்தோறும், ஆவி - என் ப்ராணன், வேம் - பரிதபியாகின்றது, பணிமொழி - தாழ்வையுடைத்தானமொழி; சொன்னமொழியென்னவுமாம்.

இ.—காலாம்பாட்டில், இவன்போக்கை நினைத்து நோவுபடப்புக்கவாறே, "உன்னைப்பிரிய ஸம்பாவநையுண்டோ?" என்று இப்புடைகளிலே ஸவிநயமாகச் சில வார்த்தைகளைச் சொல்லப்புக, இவையிறே என்னை யழிக்கிறதென்கிறாள்.

[தொழுத்தையோம் தனிமையும்] - பஞ்சலக்ஷங்குடியிற்பெண்கள் திரண்ட திரளிலே படுகிற தனிமையிறே. தொழுத்தையோமென்றும் அடிச்சியோமென்றும் தங்கள்தோல்வியைச் சொல்லுகிறார்கள். [துணைபிரிந்தார் துயரமும்] - துணைபிரிந்தாரென்று - உன்னைப்பிரிந்தாரென்றபடி. "துணையென்றால் த்விஷ்டமாயன்று காணிருப்பது" என்னும் ஆச்சான். அவனே துணை; அல்லாதாரெல்லாம் கழுத்தறுக்கட்டி. தொழுத்தையோம் தனிமையும் அறிகிறிலை, துணைபிரிந்தார் துயரமும் அறிகிறிலை. பிரிகிறோம் நாங்களென்றும் அறிகிறிலை; பிரிகிறது உன்னையென்றும் அறிகிறிலை. [கோவிந்தா] - பசுக்களையும் இடையரையும் ரக்ஷிக்கவன்றோ கோவிந்தாஹிஷேகம் பண்ணிற்று. [உன்தொழுத்தனில் பசுக்களையே விரும்பி] - உனக்கு ரக்ஷ்யமிரண்டாஞல் ஒருதலையை விரும்பவேண்டுகிறதென்? உன்தொழுவிலே வளைத்துவைத்தபசுக்களையோ விரும்பலாவது? உன்கைக்குள் அகப்பட்டாரை விரும்பலாகாதோ? பிரிந்தால்வரும் ஆற்றுமையறியாதார் வேணுமோ ரக்ஷிக்கைக்கு? [பசுக்களையே விரும்பி] - இவர்களையணைத்துக்கொண்டிருக்கும் ஔஜ்ஜ்வல்யமும் நினைவுஅங்கேயாய், கண்ணியென்பது, பசுவென்பதாகாநிற்கும்: மித்யாபரிஹரணமே யாய்த்துள்ளது. அமுதனார் "பசுவின் காலிலே மூட்பாய்க்கால் இடையன்தலைகாண் சிக்கொள்ளுமது" என்பர். உடம்பில் மூட்பாய்ந்தால் ஔஜ்ஜ்வல்யம் ஆத்மாவதிறே. [துறந்து] - அவற்றை விரும்பித் தங்களை ஸந்த்யஸித்தான் என்றிருக்கிறார்கள். [எம்மையிட்டு]-அசேதநபதார்த்தங்களைப்

போகடுமாபோலே எங்களைப்போகட்டு. [அவை மேய்க்கப்போதி] - கூடவிருக்கும் போதும் அவற்றை ஸ்மரிக்கும். அவற்றின்பின்பு போனால் நம்மை நினைப்பதும் செய்யான். அவற்றினுடைய ரக்ஷணத்திலே ஆயாஸமுண்டு; எங்களுடைய ரக்ஷணத்திற்கு ஸந்நியபேயமையும். [பழுத்த இத்யாதி] - "நாம் போகையாவதென்? போனற்றான் உங்களை மறப்பதுண்டோ? என் ஆற்றுமை உங்களுக்குண்டோ, மாதாபிதாக்கள் சொல்லிற்றுச் செய்யவேண்டுகையாலே பசுமேய்க்கப்போகிறோம் இத்தனையன்றே?" என்று சிலசேஷாஷணத்தைப் பண்ணினன்; இவைகிடாய் உன்மறத்தை எங்கள்பக்கல் வரவொட்டாதவை. பக்வமாய் விலக்ஷணமான அம்ருதத்தினுடைய இனிய சாற்றுவெள்ளம்போலே ஹோக்யமாயிருக்கிற உன்னுடைய பணிமொழியுண்டு - சொல்லுகிறவார்த்தையென்னுதல்; கலஷியிலே ஒருவகையான வாமம்ருதத்தைச் சொல்லுதல். [பாவியேன்] - அம்ருதம் நஞ்சாம்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். பிரிவை நினைத்து, "பிரியேன்" என்னுமது விஷஸமமிறே. ஹ்ருதயாவகாஹதோறும் பிரிக்கவொண்ணுதபடி யழுத்தி, உன்னுடைய சிவந்தகனிபோலேபிருக்கிற வாயில். [கள்வப்பணிமொழி] - எழுதிக்கொள்ளுகிற தாழ்த்தபேச்சுக்கள். பிரிவை நினைத்துச் சொல்லுகிற வார்த்தை. யாரையாலே நெஞ்சையழிக்கக் கடவதாயிறேயிருப்பது. [கள்வம்] - நினைவொன்றும் செயலொன்றுமாயிருக்கை. [நினைதொறும்] - "தரிக்கலாமோ?" என்று நினைக்கப்புகும்: அதுதான் வாயகமாம்! பின்னையும் விடமாட்டாள்; இப்படி யுருவச்செல்லாநிற்கை. [ஆவி வேமால்] - தனக்கு ஆஸ்ரயமான ப்ராணனைத வேவாநின்றது. க்ஷணிக பதார்த்தம்போலே உத்பத்தியும் விநாஸமுமாய்ச் செல்லாநிற்கை. அன்றி ஆஸ்ரயாஸியாயிறேயிருப்பது?

ஏடு.—நாலாம்பாட்டு. இவன்போக்கை நினைத்து நோவுபடப்புக்கவாறே "உன்னைப் பிரிகைக்கு ஸம்மாவனையுண்டோ?" என்று இப்புடையிலே ஸவிநயமாகச் சில வார்த்தைசொல்ல, இவையிறே யென்னை யழிக்கிற தென்கிறாள்.

[தொழுத்தையோம்தனிமையும்] - பஞ்சலக்ஷங்குடியிற் பெண்களும் கூடிப்படுகிற தனிமையிறே. தொழுத்தையோமென்றும் அடிச்சியோமென்றும் தாங்கள்தோற்ற தோல்வி தோற்றச் சொல்லுகிறார்கள். [துணைபிரிந்தார்துயரமும்] - துணைபிரிந்தாரென்று உன்னைப்பிரிந்தாரென்றபடி. "துணையென்றால் த்விஷ்டமாயன்றுகாணிருப்பது" என்னுமாச்சான். இவர்களும் அவனுக்குத்துணையாய், அவனும் இவர்களுக்குத் துணையாயன்றிருப்பது; துணையாகை ஒருதலையிலே வ்யவஸ்த்திதமாய்த்து; துணையாவானவனொரு

நாலாம்பாட்டு.—தொழுத்தையோம் இத்யாதி. "நின்செங்கனிவாயின் கள்வப்பணிமொழி நினைதொறுமாவிவேமால்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார், இதுக்குக்கீழோடே ஸங்கதி - இவன்போக்கை இத்யாதி.

"தொழுத்தையோம்" என்ற வஹ்வசநார்த்தம் - பஞ்சலக்ஷம் இத்யாதி. பதப்ரயோக்தவ்யத்துக்கு ஹேது - தொழுத்தையோம் என்னும் இத்யாதி. "துணை" என்றால் உன்னையென்று காட்டுமோவென்ன - துணையேன்றல் இத்யாதி. விவரணம் - இவர்களும் இத்யாதிவாக்யத்வயம். அவனையொழிந்தார் துணையாகவொண்ணாதோ, அவனே துணையாகவேணுமோவென்ன; "அவனொருவனுமேதுணை, அல்லாதாரெல்லாம்பாதகர்" என்று ஏர்ப்பிப்பியாநின்றகொண்டு, அதுக்கு ப்ரமாணமும்காட்டுகிறார் - துணையாவான் இத்யாதிவாக்யத்ரயத்தாலே. கழுத்துக்கட்டி - கழுத்திற்கட்டிபோலே பாதகமென்ற ஸ்வரூபார்த்தம்; கழுத்திலேகட்டப்பட்ட லிங்கமென்ற யுக்தி,

வனுமேயாய்த்து; அல்லாதாரடங்கலும் கழுத்துக்கட்டியாயாய்த்திருப்பது; * வன்துணையிறே. தொழுத்தையோம் தனிமையும் நினைகிறிலே, துணைபிரிந்தார் துயரமும் நினைகிறிலே. பிரிகிறேம் நாங்களென்றும் பிரிகிறதுன்னையென்றும் பார்க்கிறிலே. [கோவிந்தா] - பசுக்களையும் இடையரையும் ரக்ஷிக்கைக்கன்றே கோவிந்தாபிஷேகம் பண்ணிற்று. பிறவிப்பாடும் பின்தோடருமிறே. அதாவது - தன்ஸ்த்ரீ ஆர்த்தையாயிருந்தாலும், பசுக்களை விரும்பி அவற்றுக்குப் புல்லும் நீருமுள்ள இடந்தேடுமித்தனையிறே. [நின்இத்யாதி] - உனக்கு ரக்ஷ்யகோடி இரண்டானால் ஒருதலையே விரும்பவேண்டுகிறதென்? இரண்டு தலையையும் ஒக்கவிரும்பினாலாகாதோ? [நின்தொழுத்தனில்] - ஓரிடத்தே வகுத்து வைத்த பசுக்களையேயோ ரக்ஷிக்கலாவது? உன்கைக்குள் அகப்பட்டாரை ரக்ஷிக்கலாகாதோ? இவர்களையணைத்துவிட்டுப் பின்னையிறே பசுமேய்க்கப்போவது. [பசுக்களையே] - நீ போனால் பிரிவுக்குஆற்றுமைப்பட அறியாதாரையேயோ நீ ஆதரிப்பது? [விரும்பி] - இவர்களையணைத்துக் கட்டிக்கொடுகிடந்தாலும், கண்ணியென்பது, கன்றுகள்விட்டுக் கொடுபோகாநின்றதென்பதாய் வாய்வெருவுவது அவற்றையேயாய்த்து. இங்கிருக்கும்போதும் நெஞ்சுஅங்கேயாய்த்து. இங்குள்ளது மித்யா†பரிரம்ஹணமே. பிள்ளையமுதனார், "ஒருபசுவின்காலிலே முள்பாய்ந்தால் இடையன் தலைகாண் சீக்கோள்ளுவது" என்பராம். ஸரீரத்திலேயொன்று வந்தால் ஸ்வஷேஷங்கள் அநுஹவிப்பான் ஆத்மாவிறே. [துறந்துஎம்மை] - அவற்றை விரும்பவிரும்பத் தங்களை ஸந்ந்யஸித்ததென்றிருக்கிறார்கள். [எம்மைஇட்டு] - அசேதநபதார்த்தங்களைப் போகடுமோபோலே எங்களைப் போகட்டே. இவர்களுடனிருக்கும்போதும் அவற்றை ஸ்மரிக்கும்; அவற்றின்பின்னே போனால் இவர்களை நினையான். [அவைமேய்க்கப்போதி] - அவற்றினுடைய ரக்ஷணார்த்தமாகப் போகக்கடவை. அவற்றினுடைய ரக்ஷணத்தில் ஆயாஸமுண்டு, எங்களுடைய ரக்ஷணத்துக்கு ஸந்நியேயமையும்; "இடறவென்பிள்ளையைப் போக்கினேன்" "எற்றுக்கென் பிள்ளையைப் போக்கினேன்" என்று வயிறுபிடிக்கவேண்

வன்துணை - வலியதுணை. திருமொழி, மூன்றும்பத்து, எழாந்திருமொழி ஆறும்பாட்டு, "என்துணையென்று" இத்யாதி. தாத்பர்யார்த்தமாதல், "தொழுத்தையோம் தனிமையும் துணைபிரிந்தார்" என்கிற புறுக்கிற்குப் பரிஹாரமாதல் - பிரிக்றேம் இத்யாதி. அதாவது - எங்கள் மார்த்தவமும் உன் வைலக்ஷண்யமும் நினைக்கிறிலையென்றபடி. "கோவிந்தா" என்றதை "தொழுத்தையோம்" இத்யாதியோடே கூட்டியோவம் - பசுக்களையும் இத்யாதி. அதாவது - எங்களையும் ரக்ஷியாதேவிடலாமோவென்றபடி. "கோவிந்தா - பசுக்களையேவிரும்பி" என்று மேலேகூட்டியோவம் - பிறவிப்பாடு இத்யாதிவாக்யத்வயம். "பசுக்களையே" என்றஅவதாரணார்த்தம் - உனக்கு ரக்ஷ்ய இத்யாதி. "தொழுத்தனில்" என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹேதவம் - ஓரிடத்தே இத்யாதிவாக்யத்வயம். தொழுத்தனில் - தோழத்தில். இவர்கள் கைக்குள்ளே யகப்பட்டார்களோவென்ன - இவர்களை இத்யாதி. "பசுக்கள்" என்ற அல்ப சைதந்யவத்தைக்கு ஹேதவம் - நீபோனால் இத்யாதி. விருப்பத்தின் சரமாவதி - இவர்களையணைத்து இத்யாதி. வலிதம் - இங்கிருக்கும்போதும் இத்யாதி. பசுக்களிடத்தில் விருப்பத்தின் சரமாவதிக்கு ஸம்வாதம் - பிள்ளையழதனார் இத்யாதி. பசுக்களின் நோவு இவனதானதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ஸரீரத்திலே இத்யாதி. "விரும்பி" - எம்மை - துறந்து" என்ற பதச்சேர்த்திக்கு ஹேதவம் - அவற்றை இத்யாதி. "இட்டு" என்றதுக்கு ஹேதவம் - அசேதந இத்யாதி. "விரும்பி - இட்டு" என்ற பதத்வயவலிதம் - இவர்களுடனே இத்யாதிவாக்யத்வயமும். "போதி" என்றதுக்கு ஹேதார்த்தஹேதவம் - அவற்றினுடையரக்ஷணத்தில் என்று தொடங்கி நாலுவாக்யம். பெரியாழ்வார் திருமொழி, மூன்றும்பத்து இரண்டாந்திருமொழி, "மிடறு" இத்யாதி, "பற்றுமஞ்சள்" இத்யாதி-எற்றுக்கு- என்னப்ரயோஜநத்துக்கு. அவர்கள் சொன்னதுக்கு ஸமாதாநம் பண்

---

† பரிரம்ஹணம்-ஆலிங்கநம்.

டேம்படியா யிருக்குமது; எங்களுடைய ரக்ஷணத்தில் ஆயாஸம் வேண்டா, கூட விருக்கவமையும். [பழுத்த இத்யாதி] - "நான் போகையாவதென்? போனல்தான் உங்களை மறப்பதுண்டோ? என்னுற்றுமை உங்களுக்குண்டோ? †நான் மாதாபிதாக்களுக்குப் பரதந்த்ரனுனல் அவர்கள் சொல்லிற்றுச் செய்யவேண்டுகையாலே போகிறேனித்தனையன்றே? போனலும் நெஞ்சு இங்கேயன்றே?" என்றுற்போலே சில நீசஹாஷணங்களைப் பண்ணினன்; இவைகிடாய் எங்களை மறக்கவொண்ணுதபடி பண்ணுகிறது. பக்வமாய் அதிவிலக்ஷணமான அம்ருதத்தினுடைய இனிய சாற்றுவேள்ளம்போலே ஹோக்யமாம்படி சொல்லுகிற வார்த்தையென்னுதல்; அன்றிக்கே, கலவியிலே ஒருவகையைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். அதாவது - வாதம்ருதமென்றபடி; "வாயமுதம் தந்தென்னைத் தளிர்ப்பிக்கின்றன்" என்னக்கடவதிறே. [பாவியேன்]- அம்ருதமே நஞ்சாம்படியான பாபத்தைப்பண்ணினேன். பிரிவை நினைத்து "பிரியேன்" என்னும் இது விஷஸமமிறே. [மனமகந்தோறும் இத்யாதி] - ஹ்ருதயாவகாஹந்தோறும் மறக்கவொண்ணுதபடி யழுத்த, உன்னுடைய சிவந்தகனிபோலேயிருக்கிற வாயினுடைய. [கள்வப்பணிமொழி] - இச்சாற்றுவேள்ளத்துக்குஊற்றுவாய்காணும்; எழுதிக்கோள்ளுகிற தாழ்ந்த பேச்சுக்கள். பிரிவைநினைத்துச் சொல்லுகிற வார்த்தையாகையாலே, நெஞ்சை யழிக்கக் கடவதாயிறே யிருப்பது. நினைவுஒன்றும் சொலவுஒன்றுமாயிருக்கை. [நினைதொறும்] - "இவை யாரகமாமோ?" என்னும்நினைவாலே நினைக்கப்புகுமே: அதுவாயகமாமே; பின்னையும் விடமாட்டாளே; இங்ஙனே யுருவச் செல்லுமித்தனை. [ஆவி

ணிக்கொள்ளுகிறன் - நான் இத்யாதி. "போதி" என்றதுக்கு உத்தரம் - நான் போகையாவதென் என்று. "நினைகிலை" என்றதுக்கு உத்தரம் - போனுற்றன் இத்யாதி. "தனிமையும் துயரமும்" என்றதுக்கு உத்தரம்-என்னுற்றுமை இத்யாதி. "பசுக்களே" என்றதுக்கு உத்தரம் - நான் மாதா இத்யாதி. "விரும்பி" என்றதுக்கு உத்தரம் - போனலும் இத்யாதி. "பழுத்தநல்லமுதின் இன் சாற்றுவெள்ளமான - நின்செங்கனிவாயின கள்வப்பணிமொழி" என்று "சாற்றுவெள்ளம்" என்றதை * கள்வப்பணிமொழியோடே அன்வயித்தல்; அன்றிக்கே, "நின்செங்கனிவாயின் - பழுத்த நல்லமுதின் இன் சாற்றுவெள்ளம்" என்று வாமம்ருதமாதல். அதரரஸத்தை "அமுதம்" என்றதுக்குப்ரமாணம் - வாயமுதம் இத்யாதி. பெரியாழ்வார்திருமொழி, "கன்னற்குடம்" இத்யாதி. தளிர்ப்பிக்கை - தரிப்பிக்கையென்றபடி. "கதாநுபாரவிஷ்டம் கவ்யாஃவஹீவாநநே । ரஸாயநமிவாதுராஃ ஸ்ருதிரஸாயநஸ்ரீவோத்ஸுகீ" என்றுமீறே பெருமாள். "பாவியேன்" என்றதுக்கர்த்தம் - அம்ருதமே இத்யாதி. இது கீழ்ச்சொன்ன முந்தினவாக்யத்துக்கு அநுகுணம்—அம்ருதம்போன்ற மொழி நஞ்சாவானென என்ன?-பிரிவை இத்யாதி. அங்ஙனன்றிக்கே, 'அம்ருதமே' இத்யாதிவாக்யம் த்விதீயார்த்தானுகுணம்; 'பிரிவை நினைத்து' இத்யாதிவாக்யம் ப்ரதமார்த்தானுகுணமென்னவுமாம். அழுத்த - நீயமுந்தப்பண்ண வென்றபடி. முந்தினவர்த்தத்திலே ரஸோக்தி - இச்சாற்றுவேள்ளத்துக்கு இத்யாதி. "கள்வம்" என்று - களவாய், அத்தால் - ஆகர்ஷகத்வமாக அர்த்தம் - எழுதிக்கோள்ளுகிற இத்யாதி. தாழ்ந்தபேச்சானுல் ஆவி வேகவேணுமோவென்ன - பிரிவை நினைத்து இத்யாதி. "கள்வம்" என்றதுக்கு - கபடமாகவர்த்தாந்தரம் - நினைவுஒன்றும் இத்யாதி. பணிமொழி - நீச ஹ்ருஷணம். ஆக, "கள்வம்" என்று - ஆகர்ஷகமென்னுதல், கபடமென்னுதல் என்று அர்த்தத்வயம். "நினைதொறும்" என்கிற ப்ரகாரவாஹ்யத்துக்கு ஹ்ருதயம் - இவை யாரகமாமோ இத்யாதி. தனக்கு என்றது - நினைவுக்கென்றபடி. ப்ரா

---

† நான் என்பது அடையவளைந்தானுக்குப் பாடமில்லை.

‡ ரஸாயநமிவாதுராஃ என்று பாடம்.

வேமால்]- தனக்குஆஶ்ரயமான ப்ராணனுனது வேவாநின்றது.அக்நி ஆஶ்ரயாஶியாயிரேயிருப்பது. 'பழுத்தநல்லமுதினின் சாற்றுவேள்ளமான - நின்செங்கனிவாயின் கள்வப் பணிமொழி - பாவியேன் மனமகந்தோறும், உள்புக்கழுத்த - நீ மறக்கவொண்ணுதபடி பழுந்தப்பண்ண அவற்றை நினைக்கநினைக்க ஆவி வேவாநின்றது.' (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

பணிமொழிநினதோறும் ஆவிவேமால்பகனிரைமேய்க்கியபோயகண்ணு! பிணியவிழ்மல்லிகைவாடைதுவப்பெருமதமாலையும்†வந்தன்ருலோ [தந்து மணிமிகுமார்வினின்முல்லப்போதுஎன்வனமுலைகமழ்வித்துன்வாயமுதந் அணிமிகுதாமரைக்கையைஅந்தோ அடிச்சியோந்தலைமிசைநீயணியாய்!

ஆ.—(பணிமொழி.) - ''பசுமேய்க்கப்போகாதிருக்கச்செய்தே இப்படிப் படுகிறதென்?'' என்ன; பசுமேய்க்கப் போனுயே யல்லையோ?பசுமேய்க்கப்போய்ப் பகலு மெல்லாம் முடிந்து பிணியவிழ்மல்லிகைவாடைதுவப் பெருமதமாலையும்வந்ததுகிடாய்! ஈண்டபகலெல்லாம் உன்னைப்பிரிந்தாலுள்ள வ்யஸநமெல்லாந் தீரும்படி என்னை ஒருகால் புல்கி, ம்ருதஸஞ்ஜீவநமாய் அம்ருதகல்பமான திருவார்த்தைகளாலே என்னை யுஜ்ஜீவிப்பித்து, என்னுடைய ஆர்த்திபெல்லாம் போம்படி உன்னுடைய அழகிய திருக்கைகளை என்தலையிலே ஒருகால் வைத்தருளா பென்கிறுள்.

ஓ—அஞ்சாம்பாட்டில், ''நான் உன்னுடைய ஸந்நியிலே வர்த்தியாநிற்க, நீ இப்படிப்படுகிறதென்?'' என்று எம்பெருமான் இப்பிராட்டிக்குஅருளிச்செய்ய; இப்பிராட்டியும், ''நீ பசுமேய்க்கப்போகக் கடவையான பின்பு,நீயும்போனுய்; நீபோனுல் நலியக்கடவஸந்யை தொடக்கமான பஶார்யங்களாலே நலிவுபடுகிற என்னை ஆலிங்க நாதிகளைப்பண்ணி உஜ்ஜீவிப்பித்தருளவேணும்'' என்கிறுள்.

[மேய்க்கிய] - மேய்க்க. [பிணியவிழ் மல்லிகைவாடை தூவப்பெருமதமாலையும் வந்தன்ருலோ] - அலராநின்றுள்ள மல்லிகையினுடைய மணத்தை வாடையானது தூவ; பெருங்களிர்த்தியானஸந்யையும்வந்தது. [பணிமிகுமார்வினில்என்றுமேலுக்கு] - கௌஸ்துஹாதிகள் நிறமபெறும்படியான உன்னுடைய திருமார்பில் முல்லைமாலையாலே என்னுடைய அழகியமுலையைக் கமழப்பண்ணி, உன்னுடைய வாயமுதத்தைத்தந்து அணி மிக்கிருந்துள்ள அழகிய திருக்கையை எங்கள்தலைமேலே ஐயோ! வைத்தருளாய்.

ணன் என்று - ஆத்மாவைச்சொல்லுகிறது. ஆஶ்ரயம் வேவானென்? என்ன - அக்நி இத்யாதி. அதாவது-அக்நி தனக்காஶ்ரயமான காஷ்ட்டத்தை டஹிக்குமாபோலே,நினைவும் தனக்காஶ்ரயமான ஆத்மாவை டஹிக்கிறதென்றபடி. அயவா, நினைவுக்கு ஆஶ்ரயம் மநஸ்ஸாகையாலே,ப்ராணனென்று மநஸ்ஸைச் சொல்லுகிறதென்னவுமாம். முந்தினவர்த்தத்திலே, அந்வயம் - பழுத்த இத்யாதி. 'நீமறக்கவொண்ணுதபடி' என்றதற்குச் சேர, ''பணிமொழியைக்கொண்டு'' என்று கூட்டிக்கொள்வது. ''வாதம்ருதம்'' என்ற பக்ஷத்தில், 'நின்செங்கனிவாயின் - பழுத்தநல்லமுதினின் சாற்று வேள்ளம்' என்றுதொடங்கி, 'அழுத்த - அழுந்தப்பண்ண, அதற்குமேலே, கள்வப்பணிமொழி நினைதொறும் ஆவிவேமால்' என்று அந்வயம். பணி-தாழ்ச்சி,மொழி-உக்தி:நீசஶாஷணமென்றபடி.

† 'வந்தின்ருலோ' என்று ஓதுவர்.

ப.—அநந்தரம், உன்னுடைய விஸ்லேஷத்தாலே என்னை வாடைதொடக்க மானவை நலியாநின்றன, என் ஆர்த்தி தீரும்படி ஸம்ஸ்லேஷித்து ஆஸ்வஸிப்பிக்க வேணுமென்கிறாள்.

பணி மொழி - (நீ) ஆஸ்வாஸகரமாகச் சொல்லுகிற வார்த்தைகள்தானே, (பிரிவுக்குஉறுப்பாகையாலே), நினைதொறும் - நினைக்குந்தோறெல்லாம், ஆவி - நெஞ்சு, வேம் - வேவாநின்றது; பகல் - பகலெல்லாம், நிரைமேய்க்கிற - நிரைமேய்க்கைக்காக, போய - போய்விட்ட, கண்ணா - க்ருஷ்ணனே! பிணி - கட்டிலேபகப்பட்டு, அவிழ் - விகஸிதமான, மல்லிகை - (மதுவையுடைத்தான) மல்லிகையை, வாடை - வாடையானது, தூவ - தூவாநிற்க, பெரு - பெரிய, மதம் - செருக்கோடே, (மத்தகஜம்போலே), மாலையும் - மாலை, வந்தன்று - வந்தகித்தனை; (இதின்கையிலே யகப்படாதபடி), மணி-கொளஸ்துஹ ரக்தமானது, மிதும் - பேரொளிவிஞ்சிவருகிற, மார்வினில் - திருமார்பில், முல்லைப்போது-முல்லைப்பூவானது, என் வனமுலை-என் அழகியமுலையிலே, கமழ்வித்து-கமழும்படியாகப் பரிஷ்வங்கித்து. உன்வாயமுதம்தந்து நிரதிஶயரஸமான உன்னுடைய வாய்முருதத்தைத் தந்து, அணி மிகு - அலங்காரோத்தரமாய் ஔஜ்ஜ்வல்யமான, தாமரை - தாமரைபோன்ற, கையை -, அடிச்சியோங்தலைமிசை - அடிச்சியோமான எங்கள் தலையிலே, நீ,— அணியாய் - அலங்காரரூபமாக வைக்கவேணுமென்று அக்ராம்யமாக ஸம்ஸ்லேஷப்ரகாரஸூசகமாயிருக்கிறது. ஆர்தா - ! என்னற்ருமையை உனக்கறி விக்கவேண்டுவதே! என்ற கருத்து.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், "நான் ஸந்நிஹிதனாயிருக்க நீ இப்படிப்படுகிறது என்?" என்ன; "நீ பசுமேய்க்கப் போகக்கடவையானபின்பு, நீயும்போனாயே; நீ போனால் நலியக்கடவ ஸந்த்யாதபூர்வாங்களாலே நலிவுபடுகிற என்னை ஆஸ்வஸிப்பித்தருள வேணும்" என்கிறாள்.

[பணிமொழி இத்யாதி] - பிரிவைநினைத்து "பிரியேன்" என்று சொல்லுகிற உன்வார்த்தைபோலே, உன்னைப் பிரியாமைக்குச் சொல்லுகிற வார்த்தையல்ல. உன்னது கள்வப்பணிமொழியாகையாலே பொய்; இது அநுபவத்துக்குப் பாசுரமிட்டுச் சொல்லுகிற வார்த்தையாகையாலே மெய். நான் போனேனெனவென்ன? [பகல்நிரை இத்யாதி] - பகலெல்லாம் பசுமேய்க்கப்போனாய். [கண்ணா] - என்று ஸம்போயித்து, அவன் தனக்கே "நீபோனாய்" என்கிறாளிறே. [மேய்க்கிய] - மேய்க்க. [பிணிஇத்யாதி] - நீபோனால் நலியக்கடவ பதார்த்தங்கள் நலிகையாலே, போனமை நிஶ்சிதம் என்கிறாள். மல்லிகை கமழ்தென்றல் ஆகாராந்தரத்தாலே நலியாநின்றது. சட்டிமூழ்கிற மல்லிகையினுடைய மணத்தை வாடையானது தூவாநின்றது. ராவணன் ஸந்ந்யாஸி வேஷத்தைக் கொண்டுவந்து தோற்றினாற்போலே, வாடையானது குளிர்காற்றாய் வந்து நலியாநின்றது. [தூவ] - தன்மேல் வெக்காயந்தட்டாமே கடக்கநின்று வீசாநின்றது. "வஹ்நிஸ்தவாம்வ்யூஹ:" - மத்தகஜமானது முன்னே தலைப்பறை கொட்ட வருமாபோலே, வாடையை முன்னே விட்டுக்கொண்டு பெரிய இளர்த்தியோடே ஸந்த்யையும் வந்தது. இவளை முடிக்கவேணுமென்று ஸந்த்யையானது கூட்டுத் தேடிக்கொண்டு வாராநின்றது. [வந்தன்றாலோ] - வந்தால் பரிஹரிக்கவொண்ணாது. அர்ஜுநனைக்குறித்து ஸமுத்தன் விட்ட மஸ்த்ரத்துக்கு மார்வையேற்றாற்போலே, நடுவேபுகுந்து நோக்காய். ஸந்நிஹிதனாயிருந்த என்னை, நீ செய்யச்சொல்லு

கிறதென்? என்ன, - [மணிமிகு மார்வினில்] - ஸ்ரீகௌஸ்துபமும் நிறம்பெறும்படியான மார்வென்னுதல், திருமார்வடங்க ஸ்ரீகௌஸ்துபத்திற் புகரேயாம்படி யிருக்குமென்னுதல். கலவியிலும் கழற்றவொண்ணுதபடியிறே ஸ்ரீகௌஸ்துபமிருப்பது. ஸ்த்ரீக்கு ஸ்தநம்போலே, ஸ்ரீகௌஸ்துபமும் புருஷோத்தம சிஹ்நமிறே. அம்மார்வில் முல்லைமாலையாலே என்னுடைய அழகிய முலையைப்பரிமளிதமாக்கி. ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தோடு தோளில் மாலையோடு வாசியற ஸஹோபகரணமாயிருக்கிறபடி. தோளில் முல்லைமாலையின் பரிமளத்தை முலைக்கு ஆக்கவேணுமென்கையாலே, கலவியை அநுஷ்டாம்யமாகச் சொல்லுகிறது. [உன்வாயமுதம் தந்து] – கலவியில் உன்மஸ்தகாஸமானவளவில் தடுமாற்றத்திற்குப் பரிஹாரமான தாழ்ந்தபேச்சுக்களைச் சொல்லுதல், வாதம்ருதத்தைச் சொல்லுதல்: பேச்சென்றேயாய்த்தச் சொல்லிப் போருவது. ''உன்போக்கு எனக்குஅநுமதம், அத்தைத்தவிர்'' என்று சொல்லப்புக்கு, அதொண்ணுதபடி 'நாநீர் வருகிறதில்லை: அதுக்குப் பரிஹாரமாக உன்கையை என்தலைமேலே வைகிடாய்' என்கிறாள். ஆஹரண ப்ரசுரமாய் அதுதான் மிகையாம்படி தனக்குத்தானே ஆஹரணமான கையை. [அந்தோ] - சேர்ந்து குளிர்ந்தவிடாயர்க்குச் சமைத்துவைத்த தண்ணீரை வார்க்கச் சொல்லவேண்டுவதே! என் ஆற்றுமையை நான் உனக்கு அறிவிக்கவேண்டும்படியாவதே! [அடிச்சியோம்] - கலவியில் தோற்ற தோல்வியாலே சொல்லுகிறாள். [தலைமிசை கீஅணியாய்] - எங்கள் ஸ்ரீரஸ்தோத்துக்குப் பரிஹாரமாக உன்கையை வையாய். ''வேணுமாகில் எடுத்துவைத்துக் கொள்ளுங்கோள்'' என்ன; ''எங்கள் பேற்றுக்கு நாங்கள் யத்நம்பண்ணுமவர்களோ? நாங்கள் கீழிருப்பி மேல்விழப் பெறுமவர்களன்றோ?'' [அணியாய்] - ஆஹரணங்களுக்கு அவன் கைபோலேயாய்த்து இவர்கள்தலைக்கு அவன் கை. ஆற்றுமைமிக்கவளவிலும் அவனாலே பெறவிநக்குமவர்களிறே. ''நின்பாதபங்கயமே தலைக்கணிவாய்.'' ''ஒதீயஉலகுநினைஞ்நிஷ்டு கி'' என்னக்கடவதிறே.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு.''நான் ஸந்நிஹிதனாயிருக்க நீஇப்படிப்படுகிறதென்?'' என்ன,—''நீ பசுமேய்க்கக்கடவையான பின்பு,நீயும்போனாய்:நீபோனால்நலியக்கடவஸந்யாஹபடார்த்தங்களால் நலிவுபடுகிற என்னை ஆச்வஸிப்பித்தருளவேணும்''என்கிறாள்.

[பணிமொழிநினைதொறும்ஆவிவேமால்]- பிரிவைநினைத்து ''பிரியேன்'' என்று சொல்லுகிற உன்வார்த்தைபோலே உன்னைப் பிரியாமைக்காகச் சொல்லுகிற வார்த்தையல்ல; உன்னது * கள்வப்பணிமொழியாகையாலே போய், இது அநுபவத்துக்குப் பாசுரமிட்டுச் சொல்லுகிறதாகையாலே மெய். ''நான்போனேனே?'' என்ன,—[பகல்இத்யாதி] - பகலெல்லாம் பசுமேய்க்கப்போனாய். [கண்ணு] - என்று ஸம்போதித்து,

---

அஞ்சாம்பாட்டு.—பணிமொழி இத்யாதி. ''பகல்கிரைமேய்க்கியபோயகண்ணு'' என்றதற்கு ப்ரஸங்கமருளிச்செய்யாகின்றுகொண்டு, ''பிணியவிழ்மல்லிகை'' இத்யாதியைக் கடாசூத்திரப் பாட்டுக்கவதாரிகை - நான் இத்யாதி. ஸந்த்யாதி-ஸாயம்ஸந்த்யாதி.

மீளவும் ''பணிமொழிநினைதொறுமாவிவேமால்'' என்றதற்கு ஹேது - பிரிவைநினைத்து இத்யாதி வாக்யத்ரயம். அதாவது - நான் போகாமைக்காக ஒன்றைச்சொன்ன பதத்தைபோக்கி இது ஸத்யமன்றென்று அவன் சொன்ன வார்த்தையை ஹ்ருதிகரித்தக்கொண்டு, தான்சொன்ன வார்த்தை ஸத்யமென்று அவன்நெஞ்சிலே படுத்துகைக்காக மீளவும் சொல்லுகிறாளென்றபடி. ஈடுபாடு - கண்ணுவென்று இத்யாதி; இதொரு ப்ரார்த்தி யிருந்தபடியென்? என்றபடி. 'என்கிறு

அவன்தனக்கே ''நீ போனாய்'' என்கிறாளிறே!. [மேய்க்கிய] - மேய்க்க. [பிணி இத்யாதி] - நீபோனால் வாய்கமாகக்கடவ * மல்லிகைகமழ்தென்றல் தொடக்கமானவை மறுவலிடுகையாலே நீபோனமை நிச்சித மென்கிறாள். கட்டவிழ்கிற மல்லிகையினுடைய மணத்தை வாடையானது தூவாநின்றது. ராவணன் ஸந்ந்யாஸி வேஷத்தைக் கொண்டு வந்து தோற்றினாற்போலே, வாடையானது குளிர்காற்றாய்வந்து நலியாநின்றது. [தூவ] - வேக்காயம் தட்டாமே கடக்கநின்று வீசாநின்றது: ''வடகைலாஸம் வ்ருஷ:'' (பத்மகேஸர ஸம்ஸ்ருஷ்ட:)-மத்தகஜமானது முன்னே தலைப்பறைகொட்ட வருமாபோலே, வாடையை முன் நடக்கவிட்டுக்கொண்டாய்த்து மாலை வருகிறது. இவளுமதித்தபடியாலே கூட்டுப்படையாய் வாராநின்றதாய்த்து [வந்தன்றாலோ] - வந்தது கிடாய்; உடம்பிலே பட்டோழிந்ததுகிடாய். ஹ்ருதத்தன் விட்ட அஸ்த்ரத்துக்கு அர்ஜுநனைப் பின்னையிட்டு உன்மார்வையேற்றாற்போலே, நடுவேபுகுந்து கட்டிக்கொள்ளுகிடாய், பெரிய கிளர்த்தியையுடைய மாலையானதுவரும் என்றஞ்சுகிறதல்ல, வந்தது. ஆனால் செய்யவடுப்பதென்னென்ன - [மணிமிகுமார்வினில்] - ஸ்ரீகைலாஸ்துஹம் நிறம்பெறும்படியான மார்வு என்னுதல்; திருமார்வடங்க ஸ்ரீகைலாஸ்துஹத்தில் புகரேயாம்படியிருக்குமென்னுதல். கலவியிலும் கழற்றவேண்டாதபடியிறே ஸ்ரீகைலாஸ்துஹமிருப்பது; ''நிரதிசயஸுகஸ்பர்ச'' என்னக்கடவதிறே. இவளுடைய ஸ்த்ரீத்வத்துக்கு ஸ்தநம்போலேயாய்த்து, அவனுடைய பும்ஸ்த்வத்துக்கு ஸ்ரீகைலாஸ்துஹம். புருஷோத்தமத்வ லக்ஷணமிறே. அம்மார்வில் முல்லைமாலையாலே என்னுடைய அழகியமுலையைப் பரிமளிதமாக்கி,

---

ளிறே' என்றவநந்தரம், ''கூடவிருக்கச்செய்தே பிரிவை யறியாதகண்ணுறங்கினாற்போல்'' என்கிற இவ்வளவும் அத்யாஹரித்துக்கொள்வது. ஸந்திஹிதனே ''போனாய்'' என்கிறதென்கொண்டென்ன-நீபோனால் இத்யாதி. இது மேலுக்கவதாரிகை. கட்டவிழ்கிற - விகஸிதமாகிற: பிணி - கட்டு, முகுளம். மல்லிகைமணத்தைத் தென்றலொழிய ப்ராதஃகாலவாயுவான வாடைவீசக் கூடுமோவென்ன - ராவணன் இத்யாதி. குளிர்காற்றாய் - தென்றலாய், வாடை தென்றலினுகாரத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டு வந்ததென்றபடி. வேக்காயம் - ஔஷ்ண்யம். கடக்கநின்று வீசுகிறதற்கு ப்ரமாணம்-வடகைலாஸ இத்யாதி. ''வடகைலாஸம் வ்ருஷோவ்ருஷோதாரவிஸ்ருஜந்:। நிர்வாணஜ்வலிதாயாவாதிவாபாஸ்ருஜோநாஹரந்:'' இதி ஸிஷ்டிஸ்தாகாண்டே,ப்ராதமே.வாடை தூவ மாலைவருகிறதற்கு த்ருஷ்டாந்தம்-மத்தகஜம் இத்யாதி.இது''பெருமதம்'' என்றதைப்பற்ற. தலைப்பறை - முன்னேகொட்டுகிற வாத்யம். மாலை - ஸந்த்யை. மாலை வாடையைக் கூட்டிக்கொண்டு வருவானென்னென்ன - இவளை இத்யாதி. வந்தன்று - வந்தது. விவரணம் - உடம்பிலே இத்யாதி. ஆனால் செய்யவடுப்பதென்னென்ன - ஹ்ருதத்தன் இத்யாதி. ''பெருமதமாலை'' என்றதற்கு ஸப்தார்த்தம் - பெரியகிளர்த்தியை இத்யாதி. 'ஆனால் செய்யவடுப்பதென்?என்ன,—என்றவநந்தரம், 'ஹ்ருதத்தன்' இத்யாதிவாக்யம் நலந்தேயம்; இது ''மணிமிகுமார்வு'' இத்யாதிக்கு அவதாரிகை யென்றுகொள்ளவுமாம். மணி தான் மிகும்படியான மார்வென்ற அர்த்தம் விவக்ஷித்து, இத்தால் ஸலிதம் - ஸ்ரீகைலாஸ்துஹம் இத்யாதி. மணியே மிகும்படியான மார்வென்றர்த்தாந்தரம் விவக்ஷித்து, அத்தால் ஸலிதம் - நீநமார்வடங்க இத்யாதி. ''வனமுலைகமழ்வித்து'' என்று ஸம்ஸ்லேஷம் சொல்லாகிற்க, தத்விருத்தமன்றே கைலாஸஹ்ருதமென்ன-கலவியிலும் இத்யாதி. அதுக்கடியேதென்ன - நிரதிசய இத்யாதி. நிருபகமாகையாலும் கழற்றவொண்ணுதென்று பரிஹாராந்தரம் - இவளுடைய இத்யாதி என்னுதல், ''மணிமிகுமார்வு, வனமுலை'' என்ற பதத்வயத்துக்கும் ஸாமாநாதல். ஸப்தார்த்தம் - அம்மார்வில் இத்யாதி. முல்லைப்போது-முல்லைப்போதாலே யென்றபடி. போது என்ற - புஷ்பமாய், முல்லைப்பூமாலையைச் சொல்லுகிறது. ''மணிமிகுமார்வு - மூல்

ஸ்ரீகேளஸ்துஹத்தோடே தோளில்மாலையோடே வாசியின்றிக்கே ஹோமோபகரணமாயிருக்கிறதாய்த்து. தோளில்முல்லைமாலையின் பரிமளத்தை என்முலைக்கு ஆக்கவேணும் என்கையாலே, அபி²ராம்யமாகக் கலவியைச் சொன்னபடி. குளித்துப் பூச்சூட விருப்பாரைப் போலேயாய்த்து இம்முலைகள். இவை ப்ரஹ்மசாரிமுலையாகாமே, இம்மாலையில் பரிமளத்தாலே இவற்றை வாஸிதமாக்காய்; அம்மாலையில் பரிமளம் இங்கும், கேதகை அங்குமாகப் பண்ணவேணும். அம்மாலையில் பரிமளம் முலையிலேயாம்போது கலவியையொழியக்கூடாதிறே; ''கிம்ஜ்ஞவம்வதரஜுமாலாஜ்ஞஸ்ய'' (கிம்முகம்வதமாலாலங்க்ரமஸ்ய) என்னுற்போலே. [வாயமுதம்தந்து] - ஸம்ஶ்லேஷரஸம் உந்மஸ்தகமாக மிக்கவாறே யாரணைத்தமாகச் சிலபேச்சுண்டிறே பேசுவது, அப்பேச்சாதல்; அன்றிக்கே, வாமம் ருதத்தைச் சொல்லவுமாம். பேச்சு என்று நிர்வஹித்துப்போருவது [அணி இத்யாதி] - உன் போக்கைநினைத்து நாநீர் வருகிறதில்லை. அதுக்குப் பரிஹாரமாக உன்கையை என் தலைமேலே வைக்கவல்லையே? நாநீர்வருகைக்கு இவர்களுடைய முந்திரிகைப்பழம் இருக்கிறபடி. [அணிமிகுதாமரைக் கை] - ஆஹரணப்ரசுரமாய், அதுதான் மிகையாம்படி ''ஸவபூஷணபூஷிதாஹஸ்தௌ'' (ஸர்வபூஷணபூஷார்ஹஸ்) என்கிறபடியே தனக்குத் தானே ஆஹரணமென்கிற கையை. ''பசுமேய்க்கப்போனால் வருமளவும் எனக்கு யாரகமாக உன்கையில் ஆஹரணத்தைத் தா, உன்கையில் ஆஹரணத்தைத்தா'' என்று அவர்களுக்கு அற்றுக்காட்டி வாங்கியிட்டுவைக்குமே; பசுமேய்க்கப்போகைக்குத் தான்ஒப்பித்தபடியைச் சொன்னளாகவுமாம். அத்தைச்செய்து அவன் போகப்புக்கவாறே ஸ்ரீதலையாகிறளிறே. [தாமரைக்கையை] - ஆஹரணங்கள் மிகையாம்படியான கையை. [அந்தோ] - சேர்ந்து குளிர்ந்த தண்ணீரை விடாயர்க்கு வாராயென்று சொல்ல

லப்போது'' என்ற பதச்சேர்த்திக்கு ஹாவம் - ஸ்ரீகேளஸ்துஹத்தோடு இத்யாதி. முலையைப் பரிமளிதமாக்கினு லமையுமோவென்ன - தோளில் இத்யாதி. அபி²ராம்யமாக - கோப்யமாகவென்றபடி. முலை என்னுதே ''வனம்'' என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - குளித்து இத்யாதி. ''என்'' என்றதுக்கு ஹாவமாதல். ''வனம்'' என்று - அழகு. ''கமழ்வித்து'' என்றதுக்கு ஹாவம் - இவை இத்யாதி. விவரணம்-அம்மாலை இத்யாதி. ''வனமூலைகமழ்வித்து'' என்று அபி²ராம்யமாகக் கலவியைச் சொல்லும்படியென்னென்ன - அம்மாலையில் இத்யாதி. இதுக்கு உதாஹரணம் - கிம்முகம் இத்யாதி. வநமாலாலங்க்ரமஸ்ய, கிம் முகம் - கிம் த்வாரம்: வழியேதென்றபடி. இந்த ப்ரமாணம் வந்தவிடத்தே கண்டுகொள்வது. வாயமுதம் - அம்ருதம்போன்ற வார்த்தையென்று முந்நிலைவர்த்தம். ''அணி'' இத்யாதிக்கவதாரிகையாதல், தாத்பர்யமாதல் - உன்போக்கை இத்யாதி. ரஸோக்தி-நாநீர் இத்யாதி. முந்திரிகைப்பழம் - த்ராக்ஷைப்பழம். ''தாமரைக்கை'' என்றதுக்கு ஹாவம் - அது தானுமிகை இத்யாதி. ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வஶக்திஸ்தமர்ஹாஸ் என்று விவக்ஷிதம். ஆஹரணப்ராசுர்யத்துக் கடியேதென்ன; த்விவிதமாகக் காட்டுகிறார் - பசுமேய்க்க இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. அற்றுக்காட்டி - அத்யந்தபாதந்த்ரஞ யென்றபடி. தானே அலங்கரித்தால் ஊஹிப்பானென்னென்ன - அந்தைச்செய்து இத்யாதி. 'அதுதான் மிகையாம்படி' என்று கீழ்ச்சொன்னத்தை பதேரபாதாக பூர்வகமாக ஸம்பத்தி லேறிட்டருளிச்செய்கிறார் - தாமரைக்கையை இத்யாதி ''ஸுயதாஸ்ஸுஸுவ்ருத்தாஸ் ஸுவாஹவஃவரிவொவஹோஃ । ஸவபூஷணபூஷிதாஹஸ்தாஃ கிமயம்நவிஹஸ்தஷிதாஃ'' ராமலக்ஷ்மணௌ த்ருஷ்ட்வா ஹநுமாந். ''தாமரைக்கையை - நீ அணியாய்'' என்றத்தைக் கடாகஷித்து, ''அந்தோ!'' என்றதுக்கு ஹார்த்தஹாவம். சேர்ந்து இத்யாதி. ''தாமரைக்கை'' என்று - கையில் குளிர்த்தியைச் சொல்லிற்றிறே. ''அணி

வேண்டுவதே யுனக்கு! [அடிச்சியோம்] - அழகுக்குத் தோற்ற தோல்வி சொல்லுகிறாள், [தலைமிசை நீயணியாய்]-ஆஹரணத்துக்கு அக்கைபோலேயாய்த்து அக்கைக்கு இவள்தலை. ''பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்'' என்பது, ''அடிச்சியோம்தலைமிசைநீயணியாய்'' என்ப தாய், காலைக்கையைப்பிடித்துக் காரியம் முற்றுவிக்கப் பார்க்கிறார்கள். ''ஶீர்ஷ்ணி ஸ்ரீ ஹஸ்தமர்பயாமி'' (மதீயமூர்த்தாநமலங்கரிஷ்யதி) என்றிறே இவர்களிருப்பது. ''இந்நிர்ப் பந்தங்களெல்லாம் அறிவாரார்? வேணுமாகில் எடுத்துவைத்துக் கொள்ளாய்!'' என்றான்; காலன்கொண்டு மோதிரமிடுவாரைப் போலே என்பேற்றுக்கு நான் யத்நம்பண்ணு மவளோ? நீயே மேல்விழுந்து தரக்கொள்ளுமவளன்றே நான்? என்றும் அத்தலையாலே பேறிருக்குமவர்களிறே இவர்கள்தான். [அணியாய்] - ஆற்றுமை மிக்கதென்ன அல்வழக்குச் செய்யோங்காண்! நீ செய்வுற்றை நாங்கள் செய்யவோ? (ரு)

ஆறும் பாட்டு.

அடிச்சியோந்தலைமிசைநீயணியாய்ஆழியங்கண்ணு!உன்கோலப்பாதம்
பிடித்ததுவுனக்கரிவையரும்பலர்அதுநிற்கஎம்பெண்மையாற்றேம்
வடித்தடங்கண்ணீரும்நில்லாமனமும்நில்லாஎமக்கதுதன்னுலே
வேடிப்புநின்பசுநிரைமேய்க்கப்போக்குவோம்எமதுயிரழன்மெழுகிலுக்கே.

ஆ.—(அடிச்சியோம்.) - உன்னுடைய அழகிபதிருக்கைகளே அடியோங்க ளுடைய தலையிலேவைத்தருளித் திருக்கண்களாலே குளிரப் பார்த்தருளாயென்று பின்னையும் இங்ஙனே சொல்லுபளவில், ''ஒருபகல்மாத்ரமேயன்றே பசுமேய்க்கப் போய் நான் பிரிந்திருப்பது; இதுக்குஇங்ஙனே படவேணுமோ?'' என்று அவன்சொல்ல; பசுமேய்க்கப் போகையாவது உனக்கு ஆமிமதைகளாயிருப்பாரோடே நீ கலந்து பரி மாறுகையிறே; ஆனபின்பு, இங்ஙனேபடவேணுமோ என்றுசொல்லலாமிறே யுனக்கு. அதுநிற்க, நாங்கள் உன்னைப்பற்றியல்லது ஶரிக்கமாட்டாத பிறவி பிறக்கையாலே உன் னைப்பிரியில் நாங்கள் ஶரிக்கமாட்டோம்: இக்கண்ணீரும் நில்லாது: நெஞ்சுதளராநின்

மிகுதாமரைக்கையை'' என்றவநந்தரம் ''அடிச்சியோம்'' என்றதுக்கு ஹாவம் - அழகுக்கு இத்யாதி. அடிச்சியோம் - ஶேஷ ஹூதைகளோம். ''அணிமிகுதாமரைக்கை'' என்ற அழகுக்குத் தோற்ற வென்றபடி. வையாயென்னுதே ''அணியாய்'' என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - ஆஹரணத் துக்கு இத்யாதி - அதாவது - அக்கை ஆஹரணத்துக்கு அலங்காரமானும்போலே இவள் தலைக்கும் அக்கை யாஹரணமான படி என்றபடி. ''அக்கைக்குஇவள்தலை என்றது-பாடஸ்கலநத்தாலே வந்ததத் தனை; இவள்தலைக்குஅக்கை என்றே பாடம்'' என்றருளிச்செய்வர். ''நீ யணியாய்'' என்று நிர்ப் பந்திப்பானென்னென்ன; ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிறார் - பாதபங்கயமே இத்யாதி. ''அணி யாய்'' என்கைக்கு, 'இவர்களாஹரணமென்று நினைத்திருப்பார்களோவென்ன - ஶீர்ஷ இத்யாதி, ஸ்தோத்ரே, ''கூஹாவ்ய நஸ்'' இத்யாதி. 'இவர்களிருப்பது' என்று வேஹவசநமாகச் சொன் னது, இவர் ப்ரார்த்தித்தது எல்லார்க்குமொக்குமென்று தோற்றுகைக்காக. ''நீயணியாய்'' என்ற தற்கு அவதாரிகை-இந்நிர்ப்பந்தங்கள் இத்யாதி. ''நீயணியாய்'' என்றதற்கு ஹாவம் - காலன் இத்யாதிவாக்யத்வயம். ஸ்வாபதேஶம் என்றும் இத்யாதி. காலன்கொண்டு - காலபுருஷதாநம் வாங்கி. ''காலன்கொண்டு'' இத்யாதி வாக்யவிவரணம் - ஆற்றுமை இத்யாதி. அல்வழக்கு - அப்ராப்தம். (ங)

றது. ஆதலால், நீ பசுநிரைமேய்க்கப் போகிறது, எங்களுக்கு ஒன்றும் பொறுக்கவொண்ணாது; எங்கள் உயிரானது விரஹாக்நியாலே வேவக்கிடாய் புகுகிறதென்கிறாள்.

ஓ.—ஆரும்பாட்டில், போனபோன விடங்களெல்லாம் உனக்கு அநிமதைகளான பெண்கள் அநேகர் உளர்: உனக்கு ஒரு குறையில்லை: நாங்கள் உன்னைப்பிரிந்து யரிக்கமாட்டுகிறிலோம்: உன்போக்கானது, எங்களுக்கு அஸஹ்யமென்கிறாள்.

[அடிச்சியோம் தலைமிசை நீ அணியாய் ஆழியங்கண்ணா] - கடல்போலே யிருக்கிற அழகியகண்களாலே என்னைக் குளிரநோக்கி என் தலைமேலே கையை வைத்தருளவேணும். [உன்கோலப்பாதம் பிடித்ததுநடவுனக்கு அரிவைபரும்பலர்] - 'நான் போகிறேனுக்கொண்டே இங்ஙன்படுகிறது; போனால்தான் உன்னைப்பிரிந்து யரிப்பேனோ?' என்ன,—நீபோனவிடத்திலே நடுவே உன்திருவடிகளைப்பிடிப்பார் உனக்கு அநிமதைகளும் பலர். [அதுநிற்க எம்பெண்மையாற்றோம்] - அவர்கள் இடையாட்டம் நிற்க, நாங்கள் எங்கள் பெண்மைகொண்டு செலுத்தமாட்டோம். ஜீவிக்கமாட்டோம் என்று கருத்து. [வடித்தடங்கண் என்றுமேலுக்கு]- கூர்த்துப் பெருத்திருந்துள்ள கண்கள் நீர்மாறுகிறதில்லை. மநஸ்ஸு ஸ்யிலமாகாநின்றது. ஆகையாலே எங்களுக்கு உன்னுடைய பசுநிரைமேய்க்கப்போக்காகிறது அஸஹ்யம். நீபோகிறாயென்று எங்கள் ஆத்மாவெருப்பிலிட்ட மெழுகுபோலே ஸ்யிலமாய் வேவாநின்றது.

ப.—அநந்தரம், உன்னுடைய விஸ்லேஷம் எங்களுக்குக்லேஸமாயிருக்கும்; எங்கள் ஆர்த்தி தீரும்படி அநாயஸ்வரூபனான உன்னுடைய திருவடிகளைத் தலையிலே வைத்தருளவேணுமென்கிறாள்.

ஆழி - கடல்போலே (அளவிடவொண்ணாதஸ்வரூபத்தையுடையையாய்), அம் - ஔஜ்ஜ்வல்யனான, கண்ணா - க்ருஷ்ணனே! உன் - உன்னுடைய, கோலப்பாதம் - அலங்காரோத்தரமான திருவடிகளை, அடிச்சியோம் தலைமிசை - அநந்யார்ஹைகளான எம்தலைமேலே, நீ அணியாய் - நீ வைத்தருளவேணும்; (வந்தால் செய்கிறதுமென்னவொண்ணாது); நடுவு - (நீபோகிறகார்யத்துக்கு) நடுவே, (காற்கட்டாம்படி), அது பிடித்து - அத்திருவடிகளைப் பிடித்து, அரிவையரும் - தங்கள் மேன்மை தலைபெற்றிருப்பாரும், உனக்கு-உனக்கு, (பஞ்சலக்ஷம்குடியும் சேஷமாகையாலே), பலர் - பலருமுண்டாயிருக்கும்; (உன்பரப்பைச் சுருக்கப்புகுகிறோமோ?) அதுநிற்க-: எம்பெண்மை - எங்கள் ஸ்த்ரீத்வத்தை, ஆற்றோம் - ஆற்றி அடக்கமாட்டுகிறிலோம்; (உன்னைப்போலே வன்மையின்றியே அபலைகளான எங்களுக்கு ஆற்றுமையாலே), வடி - மாவடுவிற் பிளவுபோலே ஔஜ்ஜ்வல்யமாய், தட - பெருத்து, கண்ணிணை - (நீ ஸ்நாவிக்கும்) கண்களிரண்டில், நீரும் நில்லா - நீரும் தகைவுபட்டுநிற்கிறதில்லை; மனமும் - நெஞ்சும், நில்லா - ஒருநிலையில் நிற்கிறதில்லை; அதுதன்னாலே - ஆகையாலே, (எமக்கு), நின் - உன்னுடைய, பசுநிரை மேய்க்கப்போக்கு - பசுமேய்க்கப்போக்கு, வெம்பிடிப்பு - உத்வேககரமாயிராநின்றது; எமதுயிர் - எங்களாத்மாவானது, அழல் - நெருப்பில், மெழுகில் - மெழுகுபோலே, உக்கு - உருகி, வேம் - வேவாநின்றது. அபரிச்சேத்யமான கடல்போன்ற கண்ணையுடையவனென்றுமாம்.

இ.—ஆரும்பாட்டில், உனக்குப் போனவிடமெங்கும் அநிமதைகள் பலர் உளர்; உனக்கு ஒரு குறையில்லை, நாங்கள் உன்னைப்பிரிந்து யரிக்கமாட்டுகிறிலோம்; உன்போக்கானது எங்களுக்கு அஸஹ்யமென்கிறாள்.

[ஆழியங்கண்ணா - அடிச்சியோம் தலைமிசை நீ அணியாய்] - கண்ணாலே குளிரநோக்கவும்வேணும், தலையிலே கையை வைக்கவும் வேணுமென்கிறாள். உனக்குத் தோற்றாரை "ஐயோ!" என்று குளிரநோக்கி ஈரக்கையாலே தடவவேண்டாவோ? [ஆழியங்கண்ணா] - கடல்போலே ஶ்ரமஹரமாய், ஈர்ஶநீயமான கண். [தலைமிசை நீ அணியாய்] - என்கிற அதினருகேயாகையாலே, 'ஆழியங்கண்ணா' - என்கிற ஸம்வோதநத்துக்கு - குளிரநோக்கியருள வேணுமென்று கருத்து. நான் போகிறேனாகக் கொண்டோ நீங்கள் படுகிறது? இது உங்களைக்குறித்து நான் சொல்லும் வார்த்தையன்றோ? எனக்குப்போக்குண்டோ? போனால் விஷயாந்தரமுண்டோ? என்ன,—[உன் கோலம் இத்யாதி] - அதாகில் உன்திருவடிகளையேபற்றி வர்த்திப்பாரும் அநேகரில்லையோ? உனக்குப் போனவிடமெங்கும் பெரியதிருநாளன்றோ? [நடுவு] - போகிற கார்யமொழிய நடுவே. [அரிவையர்] - தங்கள் பருவத்தாலே துவக்கவல்லவர்கள். [பலர்] - ஒருவரிருவரோ? "ஷொடஶஸ்ரீஸஹஸ்ராணி" அன்றோ. [அதுநிற்க] - அதுகிடக்கிடாய். ஆனைக்கூட்டத்துக்குக் கதவிட்டு உன்னை நியமிக்கப்போகிறோமோ? [எம்பெண்மையாற்றோம்]-எங்களுடைய ஸ்த்ரீத்வம்கொண்டு ஆற்றமாட்டோமென்கை. ஜீவிக்கமாட்டுகிறிலோமென்கை. ஸ்த்ரீத்வம் ஸ்வரூபமானால் வருந்தித் தரிக்கவேண்டாவோ? என்ன, - [வடித்தடங்கண்ணிணை நீரும் நில்லா] - எங்களைப் பார்க்கமாட்டாயோ? ஜீவிப்பார்க்குள்ள லக்ஷணமுண்டாயிருந்ததோ? கூர்த்துப் பெருத்தகண்கள் நீர்மாறுகிறதில்லை. 'ஓராளும்ஒருநோக்கும் நேராம்படி இதொரு கூர்மையே! ஹோத்யதையிற்பரப்பு ஹோக்தாக்களளவன்றிக்கே யிருப்பதே!' என்று நீ வாய்வெருவும் கண்கள் படுகிறபாடு பாராய்! [நீரும்நில்லா] - உன்னைத்தகையிலும் கண்ணநீர் தகையப்போகிறதில்லை. [மனமும்நில்லா] - "நெஞ்சில் தைர்யத்தாலே கண்ணநீரைத் தகைவோம்" என்னவொண்ணாதபடி மநஸ்ஸில் தைர்யமும் போய்த்து. [எமக்கு]- பிரிவிலும் நெஞ்சு நெகிழாதொழிகைக்கு நீயன்றே நாங்கள். [அதுதன்னாலே]-மநஸ்ஸு ஶிதிலமாகையாலே. [வெடிப்புநின்பசுநிரைமெய்க்கப்போக்கு] - உன்னுடைய பசுநிரை மேய்க்கப்போக்காகிறது எங்களுக்கு வெடிப்பு. வெடிப்பாவதென்? என்ன - [வேம் எமதுயிர் அழல்மெழுகிலுக்கே]- எங்கள் ஆத்மா நெருப்பிலிட்ட மெழுகுபோலே ஶிதிலமாய் உஹியாநின்றது.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. உனக்குப் போனவிடமெங்கும் அஹிமதைகள் பலருளர்; உனக்குஒருகுறையில்லை, நாங்கள் உன்னைப் பிரிந்து தரிக்கமாட்டுகிறிலோம்: உன் போக்கானது எங்களுக்கு அஸஹ்யமென்கிறாள்.

[அடிச்சியோந்தலைமிசை நீயணியாய் ஆழியங்கண்ணா] - தோற்றாரை ஈரக்கையாலே தடவவேண்டாவோ? [ஆழியங்கண்ணா] - கடல்போலே ஶ்ரமஹரமாய் ஈர்ஶநீயமான கண். 'நீயணியாய்' - என்கிறவதினருகே 'ஆழியங்கண்ணா' என்கையாலே -

---

ஆறும்பாட்டு.— அடிச்சியோம் இத்யாதி. "உன்கோலப்பாதம்பிடித்து" என்று தொடங்கி "வெடிப்புநின்பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கு" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - உனக்கு இத்யாதி.

'அடிச்சியோந் தலைமிசை நீயணியாய்' என்றது - அநுவாதம். தாத்பர்யம் - தோற்றாரை இத்யாதி. தோற்றாரையென்றது - "அடிச்சியோம்" என்றத்தைப்பற்ற. இங்கே கண்ணழகைச் சொன்னதுக்கு ஹாவம் - நீயணியாய் இத்யாதி. திருக்கைகளாலே ஸ்பர்ஶித்தமாத்ரமன்றிக்கே

'திருக்கண்களாலே குளிரநோக்கவேணும். உங்கள்கையாலே ஸ்பர்சிக்கவேணும்' என்றன்றே நானிருப்பது? எனக்குப் போக்குண்டோ? போனால் உங்களோழியப் புறம்பு விஷயந்தான்எனக்குண்டோ வென்ன ? - ஓங்காண் ! இதுகிடக்கிடாய்! [உன்கோலம் இத்யாதி]-உன்திருவடிகளைப் பற்றியிருப்பார் அநேகர்; உனக்குப்போனபோன விடமெங்கும் பெரியதிருநாளன்றே ? [நடவு] - போகிறகார்யமோழிய நடவே. [அரிவையர்] - தங்கள் பருவத்தாலே துவக்கவல்லவர். [பலர்] - ஒருவரிருவரோ? ''ஷொடஶஸ்ஸ்ரீஸஹஸ்ராணி,'' (ஷோடஶஸ்த்ரீஸஹஸ்ராணி,)''பதினாறுமாயிரவர்தேவிமார்.'' [அதுநிற்க] - அதுகிடக்க. ஆனைக்கூட்டத்துக்குக் கதவிடப் புகுகிறேமோ? [எம்பெண்மையாற்றேம்]- எங்கள் ஸ்த்ரீத்வங்கொண்டாற்ற மாட்டுகிறிலோம். நீ போனால் நாங்கள் ஜீவிக்கமாட்டோம். ஸ்த்ரீத்வம் ஸ்வரூபமானால் வருமளவும் வருந்தி ரக்ஷிக்கவேண்டாவோவென்ன - [வடித்தடங்கண்ணினை நீரும்நில்லா] - எங்களைப்பார்க்கமாட்டாயோ? ஜீவிப்பாருடைய லக்ஷணமுண்டோ எங்களுடம்பில்? கூர்த்துப் பெருத்திருந்துள்ள கண்கள் நீர்மாறுகிறதில்லை. ஓராளும்ஓருநோக்கும் நேராம்படி இதோருகூர்மையே! ''ஹோக்யதையில் பரப்பு ஹோக்தாக்கள் அளவன்றியே இருக்கும்படியே!'' என்று நீ வாய்வேருவும் கண்கள் படுகிறபாடு பாராய்! [நீரும்நில்லா] - நீ நிற்கிலும் நீர் நிற்கிறதில்லை. உன்னைத் தகையிலும் நீரைத் தகையப்போகிறதில்லை. 'நில்லாவாவதேன்? வருந்தித் தகையவேண்டாவோ' என்ன,— ஊற்றைத் தகையவேணுமே இது நிற்கும்போது? என்கிறாள். ஆனால்,ஊற்றான நெஞ்சைத் தகையுமித்தனையன்றே வென்ன? - [மனமும்நில்லா]-தைர்யபங்கம் பிறந்து நாங்கள் படுகிறபாடு பாராயோ? வருந்தி நெஞ்சைப்பிடித்து ரக்ஷிக்கவேண்டாவோ? என்ன ,— [நமக்கு] - நீயாகவேணுமே யதுக்கு : பிரிகைக்கும் பிரிவில் நெஞ்சினையாமைக்கும்; * யாமுடையாயன்றன்மனம்கல்லிறே. [அதுதன்னாலே] - இப்படி மநஸ்ஸை ஸ்வாதீனமாகையாலே. [வெடிப்பு நின்பசுநிரைமேய்க்கப் போக்கு] - நீபசுமேய்க்கப் போகிற

திருக்கண்களாலே நோக்கவும்வேணுமென்றபடி. மேலுக்கவதாரிகை - உங்கள் இத்யாதி. தாத்பர்யம் - உன்திருவடிகளை இத்யாதி. விவரணம் - உனக்கு இத்யாதி. போகிறகார்யமோழிய - பசுமேய்க்கப்போகிற கார்யமொழிய. ''உனக்கு-நடவு - உன்கோலப்பாதம்பிடித்தது - அரிவையரும் பலர்'' என்றன்வயிப்பது. ''பிடித்தது'என்றது - பிடிக்கிறதுக்கென்றபடி. அரிவையர் - யுவதிகள். ''பலர்''என்றதுக்கு ப்ரமாணங்கள்-ஷோடஶ இத்யாதி.''ஷொடஶஸ்ஸ்ரீஸஹஸ்ராணிஶதகேகம் தகொயிகழ । காவஹிஉக்ரூஶிவாணிஹவாநுஷெவகீஸு தஂ'' இதிபஞ்சமேமே ஏகத்ரிம்ஶே (கஅ). பெரியாழ்வார்திருமொழி (ஸ கூ ச). ''அணிநிற்க'' என்றதுக்குஹார்த்தஹாவம்- ஆனைக்கூட்டத்துக்கு இத்யாதி. ஆனைக்கூட்டத்துக்குக்கதவிட-ஹோமப்ரதிவந்ஶகம்பண்ண. விவரணம் - நீபோனால் இத்யாதி. ''பெண்மையாற்றேம்'' என்றவநந்தரம் ''கண்ணினைநீரும்'' இத்யாதிமேலுக்கெல்லாம் ப்ரஸ்நோத்தாரூபேண ஹாவம் -.ஸ்த்ரீத்வம் இத்யாதி. எங்களை இத்யாதி வாக்யத்வயம். ஸப்தார்த்தம் - கூர்த்து இத்யாதி. கூர்த்து-கூராமைப்பட்டு - வடி - கூர்மை. ''வடித்தடங்கண்ணினை'' என்று கண்ணழகை வர்ணிக்கிறதுக்கு ஹாவம் - ஓராளும் இத்யாதி. ஒருநோக்குக்கு ஓராள் தப்பாதபடி யகப்படுகை. ''நீரும்'' என்ற சப்தார்த்தம் - நீநிற்கிலும் இத்யாதி. விவரணம் - உன்னை இத்யாதி. ''மனமும்நில்லா'' என்றதுக்கு ஹாவம் - ஊற்றை இத்யாதி. ''மனமும்'' என்ற சப்தார்த்தம் - தைர்யபங்கம் இத்யாதி. ''எமக்கு'' என்றதுக்கு வ்யாவர்த்யகதநபூர்வகமாக ஹாவம் - நீயாகவேணுமேயதுக்கு என்று. ''அதுக்கு'' என்றதைக் காட்டுகிறார்-பிரிகைக்கும் இத்யாதி. இலையாமைக்கும் - கடிநமாகைக்கும். அப்படி கடினமோவென்ன - யாமுடை இத்

இது - வெடிப்பு. வெடிப்பாவதென்னென்ன? - [வேமித்யாதி] - எங்களுடைய ப்ராணனானது அக்நிஸகாஶத்தில் மெழுகிலுங்காட்டில்உருகிவெந்துபோகாநின்றது. உன் பசுநிரைமேய்க்கப் போக்கானது வெடிப்பு - விநாசம். (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

வேமெமதுயிர் அழல்மெழுகிலுக்கு வெள்வளை மேகலை கழன்றுவீழ, தூமலர்க்கண்ணிணை முத்தஞ்சோரத் துணைமுலை பயந்தென தோள்கள்வாட, மாமணிவண்ணா! உன்செங்கமலவண்ணமென்மலரடி நோவ நீபோய், ஆமகிழ்ந்துகந்தவை மேய்க்கின்று உன்னோடசுரர்கள் தலைப்பெய்யில் யவன் கொல்ஆங்கே?

ஆ —(வேம்எமதுயிர்.) - விரஹாக்நியாலே எங்களுயிர்வேவ, ஆஶ்ரயம் முடிகையாலே வளைகளும் மேகலையும் கழன்றுவீழ. உன்னைக்காண்கையாலே புதுக்கணித்த என் கண்கள் அருவிசோர்ந்து துணைமுலைபயந்து என் தோள்கள்வாட, அதின் மேலே, உன்திருமேனியும் அதிகோமளமான உன் திருவடிகளும் நோவ, நீபோய், ஆமகிழ்ந்து உகந்தவைமேய்க்கின்று, உன்னோடு அஸுரர்கள் தலைப்பெய்யில் என்னாய் விளையக்கடவதென்கிறாள்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், நாங்கள் நோவுபட உன்னுடைய ஸுகுமாரமான திருவடிகள்நோவ நீபசுமேய்க்கப்போனால் அங்கே அஸுரர்வந்துகிட்டில் என்ன ப்ரமாதம் புகுரக்கடவதென்கிறாள். [வெள்வளை என்று மேலுக்கு] - விரஹகார்ஶ்யத்தாலே வெள்வளைகளும் மேகலைகளும் கழன்று விழும்படியாகவும், அழகிய கண்கள் நீர்சோரும்படியாகவும், முலைகளும் விவர்ணமாய்த் தோள்களும் வாடும்படியாகவும். [மாமணிவண்ணா] - பெருவிலையனான நீலமணிபோன்ற திருநிறத்தையுடையவனே:

ப —அநந்தரம், உர்ஶநீயமான நீலரத்நம்போலே முடிந்தாளலாம்படி ஸுலபனான நீ, பசுமேய்க்கப்போனால் அங்கே அஸுரர்கள் வரில் என்னாம்? என்று எங்கள் ஆத்மா பரிதபியாநின்றதென்கிறாள்.

வெள் வளை - வெளுத்தசங்குவளையும், மேகலை - அரையின்மேகலையும், கழன்றுவீழ - பொருந்தாமல் கழன்றுவிழும்படியாகவும், தூ - அழுக்கற்ற, மலர் - செவ்வித்தாமரைப்பூப்போலே, கண்ணிணை - நீவிரும்பின கண்களிரண்டும், முத்தம் - ஶோகாஶ்ருபிந்துக்களானவை, சோர - அவஶமாக ப்ரவஹிக்கவும், துணைமுலை - நீசேர்த்தியழகு கொண்டாடும் முலைகளிரண்டும், பயந்து - விவர்ணமாய், எனதோள்கள் -

---

யாதி. வெடிப்பாவதென்னென்ன என்றது - விநாசமான ப்ரகாரமேதென்னவென்றபடி. "வெடிப்பு" என்றதின்விவரணம் - "எமதுயிர் அழல்மெழுகிலுக்கு- வேம்" என்றது. அழல்-அக்நி. மெழுகில் - மெழுகிலுங்காட்டில், உக்கு - உருகிப்போய். 'ஆழியங்கண்ணா - அடிச்சியோந்தலை மிசை நீயணியாய்; நடுவு - உன்கோலம் - பிடித்தது - அரிவையரும் - உனக்கு - பலர்: அதுநிற்க என்றுதொடங்கி, 'அதுதன்னாலே - நின்பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கு - வெடிப்பு; எமதுயிரழல் மெழுகிலுக்கு - வேம்' இத்யந்வயம். "வெடிப்பு" என்று - அஸஹ்யமாய், விநாசமென்றபடி. (சு)

என்தோள்கள், வாட - உபஸ்ரீமொழிந்தகொடிபோலேவாடும்படியாகவும், மாமணி - ஶ்லாக்யமான நீலரத்நம்போலே (முடிந்தாளலாம்படி ஸுவ்யமான), வண்ணா - வடிவை யுடையவனே! செங்கமலம் - சிவந்தகமலம்போலே வண்ணம் - ஹர்ஶநீயமாய், மென் மலர் - புஷ்பஹாஸஸுகுமாரமான, உன் அடிநோவ - உன்திருவடிகள் நோவும்படி, நீ போய்-(பிரியில்தரிப்பதான)நீ போய், (எங்களைப்போலன்றியிலே), ஆ-பசுக்களளவிலே, மகிழ்ந்து உகந்து - அத்யந்தம்ஹ்ருஷ்டனாயாஹரித்து, அவை மேய்க்கின்று - அவற்றை மேயாநிற்கிறவிடத்திலே, உன்னோடு - கலஹமிடும் உன்னோடே, அசுரர்கள் - (அரிஷ்ட தேநுகாதிகளாகிற) அஸுரர்கள், தலைப்பெய்யில் - தலைப்படில், யவன்கொல் - என்வரு கிறதோ? (என்று), எமதுயிர் - எங்களாத்மாவானது, அழல் - நெருப்பில், மெழுகில் - மெழுகுபோலே, உக்கு - உருகி, வேம் - வேவாநின்றது.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், நாங்கள் நோவுபட உன்ஸுகுமாரமான திருவடிகள் நோவப் பசுமேய்க்கப்போனால், அங்கே அஸுரர்கள்கிட்டில் என்னாய் விளையுமென் கிறாள்.

[வேய்எமதுயிர் இத்யாதி] - உனக்குஹாவஸ்யமில்லையாகில் எங்கள் உப தேஶங்கொண்டாகிலும் அறியாய் [எமதுயிர்]-உனக்கில்லையென்னுமிடம் கண்டோமிறே. [வெள்வளை இத்யாதி] - ஶங்கவளை. விரஹகார்ஶ்யத்தாலே வெள்வளைகளும் மேகலை களும் கழன்று விழும்படியாகவும். பிறரறியாமைக்காகப் பலகாலுமெடுத்திடுவது பேணுவதானாலும் அவை நிராஶ்ரயமாக நில்லாவிறே. அழகிய தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிறகண்கள் ஶோகாஶ்ரு விழும்படியாகவும். ஆநந்தாஶ்ருவுக்கு யோக்யமான கண்களை ஶோகாஶ்ருவுக்குஇலக்காக்கப் புகுகிறாயே.ஸம்ஶ்லேஷஹஸையில் ஆநந்தாஶ்ரு வைக்கண்டு, தாமரையிலே முத்துப்பட்டாற்போலே "இதொரு கண்ணழகே!" என்று கொண்டாடும் நாயகஸமாயியாலே தன்கண்ணழகைச் சொல்லுகிறாளிறே. [துணைமுலைபயந்து] - நீசேர்த்திஅழகு கொண்டாடும் முலை விவர்ணமாய், எனதோள் கள் ஆஶ்ரயமிழந்ததளிர்போலே வாடும்படியாகவும். [மாமணிவண்ணா] - முன்பு அவ னிழவைச்சொன்னாள்; இப்போது தன்னிழவைச்சொல்லுகிறாள். பெருவிலையனான நீலமணிபோன்ற வடிவையுடையவனே! இவ்வடிவைக்கொண்டே போகப்புகுகிறது? [உன் செங்கமல வண்ணமென்மலரடி நோவ] - விகாஸம்செவ்வி குளிர்த்தி நாற்றத்துக்கு தாமரையை ஒப்பாகச்சொல்லும், ஸௌகுமார்யத்துக்குச் சொல்லலாவதில்லை. [நீ போய்] - புக்கவிடத்திலே ஊர்ப்பூசல் விளைக்கும் நீபோகக்கடவையோ? குணாயிகனான சக்கரவர்த்தித் திருமகனாய் வழிகொடு வழிபோகிறாயன்றே. போகத் தவிராதானால் "அத்ரதஸ்தெமமிஷ்யாமி" என்று முன்னேபோய் நான் வழிபண்ணினாலன்றோபோவது. [ஆமகிழ்ந்து இத்யாதி] - எங்களைப்போலன்றியே பசுக்களைவிரும்பி. [உகந்தவை] - நீ அவற்றுக்கு உகந்துகொண்டு மேய்க்கிறவிடத்திலே. நீ அந்யபரனான ஹிதீரத்திலே. [உன்னோடு அசுரர்கள் தலைப்பெய்யில்] - உன்னோடே துஷ்ப்ரக்ருதிகள் கிட்டில், கரு முகைமாலையை நெருப்புக்கிட்டினாற்போலே. [யவன்கொல்ஆங்கே] - அங்கு என்ஆய் விளையுமென்றபடி. நாம் புக்கவிடத்தில் வெற்றியல்லதுண்டோவென்ன; "ஹதோ வாப்ராப்ஸ்யஸெஸ்வர்கம்" என்று சொல்லுகிறபடியே யுத்தத்தில் ஜயாபஜயங்கள் வ்யவஸ்திதமாயிருக்குமோ? அங்குப்பிறக்கும் ப்ரமாதத்தைத் தன்வாயாற்சொல்ல மாட்டாமையாலே, என்னாய் விளையுமென்கிறாள்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. 'நாங்கள்நோவுபட,உன்ஸுகுமாரமான திருவடிகள் நோவப் பசுமேய்க்கப்போலுல், அங்கே அஸுரர்கள் கிட்டிலுல் என்னுய்விலையும்?'என்கிறுள். [வேம் இத்யாதி] - உனக்கு ஹாவஸ்யமில்லாமைபாலே தெரியாவிட்டால் எங்கள் உபதேஸங்கொண்டு அறிந்தாலாகாதோ? 'எமதுயிர்வேம்' என்கையாலே, உனக்கு அதில்லே என்றதாமிறே. [வேள்வலூ இத்யாதி] - சங்குவலூ. விரஹகார்ய்யத்தாலே வேள்வலூகளும் மேகலைகளும் கழன்றுவிழும்படியாகவும். பிறர் அறியாதபடி பலகாலும் எடுத்திடுவது பேணுவதாலுலும், அவை நிராஸ்ரயமாக நில்லாவிறே; ஆகாசத்தில் தொங்காதே: அப்படிகாணும் உடம்பு க்ருஸமானபடி.[தூமலர் இத்யாதி]-நாயகஸமாஸ்யாலே சொன்ன படி. என்? தன்கண்ணேத்தானே நாயகன் இப்படி சொன்னுலேவென்னில், *''கண்கள்ளாயதுணைமலர் - காவியும் நீலமும் வேலும் கயலும் பலபலவென்றிருக்கும்'' என்றுனிறே. [தூமலர்க்கண்ணிணைமுத்தஞ்சோர] - உனக்கு ஓர் அபூர்வம் காணலாம்: போகாதேகிடாயென்கிறுள். தாமரைப்பூவிலே முத்துப்பட்டது; நேத்ரஸ்ரீதமான முத்திறே. அவனுக்குத் தோழிசொல்லச் செவியேறுகேட்டுச் சொல்லுகிறுள். *''ஞாலமெய்தற்குரியனவொண்முத்தும் பைம்பொன்னுமேந்திற்றின'' என்று(கருத்தறிந்தபடியைத் தான்) சொன்னுனே. [துணைமுலைபயந்து] - நீ சேர்த்தியழகு சொல்லிக்கொண்டாடும் முலைகளானவை வைவர்ண்யத்தை ஹஸியாநின்றன; 'அவனுடைய கோயிற்கட்டணமழிகிறது' என்கிறுள். [எனதோள்கள்வாட] - அவயவிபோலுல் தோளிணை பின்னைவாடுமித்தனையிறே. அப்

---

*ஏழாம்பாட்டு.—வேம்எமது இத்யாதி.பாட்டையெல்லாம் கடாகூதித்தவதாரிகை-நாங்கள் இத்யாதி. ''வேம் எமதுயிர் அழல் மெழுகிலுக்கு'' என்றஅநுவாதத்துக்கு ஹாவம்-உனக்கு இத்யாதி. ஹாவஸ்யமில்லாமைக்கு ஸாதகமேதென்ன - எமதுயிர் இத்யாதி. புத்திபூர்வகமாகபரிக்ரஹ வலூயும் மேகலையும் கழன்று விழுவானென்னென்ன - பிறராயாதபடி இத்யாதி. இத ''வீழ்'' என்றவர்த்தமாநார்த்தம். ஸரீரமிருக்க ஆகாசமென்பானென்னென்ன - அப்படிகாணும் இத்யாதி. தன்கண்ணேத்தானே வர்ணிக்கலாமோ? என்ன - நாயக இத்யாதி. நாயகஸமாதியாலே - நாயகன் சொல்லுகிறஆகாரத்தாலே. 'என்? தன்கண்ணேத்தானே' என்று - வ்யாக்யாதாவினீடுபாடு. திருவிருத்தம் அநுபத்தேழாம்பாட்டு, ''காவியும் நீலமும்'' இத்யாதி. கண்களாகிற பரஸ்பரஸத்ருஸமான இரண்டுபூக்கள், சிவப்பாலே செங்கழுநீரையும், கருமையாலே நெய்தலையும். ஓராளுமொரு நோக்கும் நோயிருக்கும்படியாலே வேலையும், மௌக்த்யத்தாலே கயலையும், மற்றுமொப்பாகச் சொல்லும் பலவற்றையும் ஜயித்திருக்குமென்று ஸப்தார்த்தம். கண்களாயதுணைமலர் என்று - அந்வயித்துச்சொன்னபடி. ''தூமலர்க்கண்ணிணைமுத்தம் சோர'' என்றதற்கு ஹார்த்தஹாவம் - உனக்கு இத்யாதி. அந்தஅபூர்வமேதென்ன-தாமரைப்பூவிலே இத்யாதி. ரஹோக்தி-நேத்ரஸ்ரீத இத்யாதி. நேத்ரத்திலேயுண்டானவென்றும், ஸ்ரேஷ்ட்டமானவென்றும் அர்த்தத்வயம். ''முத்தம்சோர'' என்கைக்கு தன்கண்ணழகு தனக்குத் தெரியுமோவென்ன - அவனுக்கு இத்யாதி. செவியேறுகேட்டு - செவியேற்றலே கேட்டு. காதாலே கேட்டென்றபடி. அம்மாத்ரமன்றிக்கே அவன்சொல்லவும் கேட்டிருக்குமென்கிறுர்-நாலமெய்தற்கு இத்யாதி. பூமியை ப்ராபிக்கைக்குத் தக்கவையாய் வெளுத்தமுத்தையும் பசும்பொன்னையும் வென்றிற்றின வென்றபடி. திருவிருத்தம், ''அரியனயாமின்று'' இத்யாதி. ''துணைமுலை'' என்றதற்கும் கீழ்ச்சொன்னப்ரகாரமே யென்கிறுர் - நீ சேர்த்தியழகு இத்யாதி. தாமலர்க்கண்ணிணைமுத்தம்சோர - அழுக்கற்ற செவ்விமலர் போன்ற கண்களிரண்டும் ஸோகாஸ்ருபிந்துக்கள் ப்ரவஹிக்கவென்று ஸப்தார்த்தம். துணைமுலை பயந்து - சேர்த்தியழகையுடைய முலை வைவர்ண்யத்தையடைந்து இதிஸப்தார்த்தம். இத்தால் ஹாவம் - அவனுடைய இத்யாதி. ''மலராள்தனத்துள்ளான்'' என்கையாலே 'கோயிற்கட்டணம்' என்கிறுர். கோயிற்கட்டணம்-அந்தஃபுரம்.வாடுகைக்கடியேதென்ன - அவயவி இத்யாதி. அவயவி போனுலென்றது- ''மேகலைகழன்றுவீழ்''என்றதைப்பற்றவாதல், ''முலைபயந்து'' என்றதுஸரீரத்

யோஜநத்திலேநின்று பரக்கிறதென்? இதுக்குமுன்பு அவனிழவு சொன்னாள்;மேல், தன்னிழவு சொல்லுகிறாள்.[மாமணிவண்ணு] - நீலரத்நம்போன்ற வடிவையுடையவனே! மா என்ற - கறுப்பு. இவ்வடிவைக் கொண்டே நீபோகிறது? வெய்யில் கானல்போறுக்குமோ.இவ்வடிவு? உன்னைநீ பிரிந்ததியாயே! [உன் இத்யாதி] - விகாஸாதிகளால் தாமரையை ஒருபோலியாகச் சொல்லலாயிருக்கும், மார்த்தவத்துக்கு ஒப்பில்லை. [நீபோய்] - தன்காலாலே போகவேணும் அவன் என்றிருக்கிறாள் காணும். ''ஸ்ரு தவ்ஹ்ரதிஷ்டாஜி ஸ்ரு நீக்ரூஸ்கரூநாரு'' (அக்ரதஸ்தேகமிஷ்யாமிம்ருத்நந்தீதுரூகண்டகாந்) என்னுமவளிறே. போக்குத்தவிராவிட்டால் பின்னை வழிக்குக்கடவார் †வழிதிருத்தினால் போகவேண்டாவோ? [நீபோய்] - குணைதிகனை சக்ரவர்த்திக்திருமகனே வழிபோய்வழிவருகைக்கு; போனபோனவிடமெங்கும் பூசல்விளைக்குமவனிறே. [ஆமகிழ்ந்து] - எங்களைப்போலே உபேக்ஷித்திருக்கிறுயல்லையே பசுக்களை. [உகந்தவை மேய்க்கின்று] - அவற்றின் பக்கலுண்டான விருப்பத்தாலே அவற்றையுகந்து மேயாநிற்புதி. [மேய்க்கின்று] - மேயாநின்றவிடத்தில் அந்யபரனை அந்த ஸமித்ரத்திலே. [உன்னைசுரர்கள்தலைப்பெய்யில்]-கருமுகைமாலையும் காலாக்நியும் கூடிறைற்போலேயிறே. [யவன்கொலாங்கே] - ஆங்குயவன்கொல்? எவன்கொலென்றபடி. அங்கென்னுய்விளையுமோ? நாம்எங்கேனும்போகிலும் ஆரேனும்கிட்டிவும் வேற்றிநம்மதன்றேஎன்னுமே அவன். ''அவ்வவ்ஹ்ளஹிஜ்ரு ஸ்ரு தெயாஜ்ரு ஜயவராஜயள'' (அவ்யவஸத்தேளஹித்ருஸ்யேதேயுத்தேஜயபராஜயேள) என்கிறபடியே - யுத்தத்திலே ஜயாபஜயங்கள் அவ்யவஸ்த்திதமன்றே? 'அது மற்றைப்படியாகில்செய்வதென்?' என்றுஅஞ்சாநின்றேன் அவர்கள்கிட்டில்அங்கென்னுய்விளையுமோ? அதுதன்வாயால் சொல்லமாட்டாமையாலே. என்னுய் விளையுமென்கிறாள். (எ)

தக்கும் உபலக்ஷணமென்று நினைத்தாதல். ''மாமணிவண்ணு'' என்றதற்கவதாரிகை-அப்ராயோஜநத்திலே இத்யாதிவாக்யத்ரயமும். மூதல்வாக்யவிவரணம்- இதுக்குமுன்பு இத்யாதி. இத்தால் வலிதம்-இவ்வடிவை இத்யாதி: விவரணம் - வெய்யில் இத்யாதி. அவதாரிகையாதல், ''உன்'' என்றதுக்கு ஹாவமாதல்-உன்னை நீ இத்யாதி. ''செங்கமலமலர் - வண்ணம்'' என்றதுக்கு ஹாவம் - விகாஸாதி இத்யாதி. மென்மைக்கு ஹாவம் - மார்த்தவத்துக்கு இத்யாதி. நிவந்த கமலமலர்போலேயிருப்பதாய்ம்ருதவான அடிநோவவென்று ஸ்பஷ்டார்த்தம். வண்ணம் - ஒப்பு. ''நீபோய்'' என்றதுக்கு ஹாவம் - தன்காலாலே இத்யாதி. அப்படி பரிவுடையளோவென்ன - அக்ரதஸ்தே இத்யாதி. அயோத்யாகாண்டேவீதா, (உ-ம) ''யதி தம்வ்ஹ்ரிகொடூமழுவநஜிஜெவ்ரராவவ'' இதிபூர்வார்த்தம். இதுக்கு ஹாவம்-போக்கு இத்யாதி.'பின்னை-போகவேண்டாவோ?'என்றன்வயிப்பது. ''நீபோய்'' என்றதுக்கு - என்காலாலே போகவேணுமென்றருளிச்செய்து, தீம்பனை நீபோய் என்றர்த்தாந்தரம் - குணைதிகனை இத்யாதி. ''மகிழ்ந்து'' என்றதுக்கு ஹாவம் - எங்களைப்போலே இத்யாதி. ''மகிழ்ந்துகந்து'' என்கிற புநருக்திக்குஹேது - அருளிச்செய்கிறார் - அவற்றின்பக்கல் இத்யாதி. பதச்சேர்த்திக்கு ஹாவம் - கநுமதை இத்யாதி. ஸுகுமாரனை வன்னெஞ்சனென்றபடி. விவரணம் - அங்கென்னுய் இத்யாதி. ''யவன்?கொல்'' என்றதுக்கு ஹார்த்தஹாவத்தை இரண்டுவகையாக அருளிச்செய்கிறார் - நாம் எங்கேனும் என்று தொடங்கி மேல் அஞ்சுவாக்யத்தாலே. ''யவன் கொல்'' என்கிறதென், இன்ன தீங்கென்னவொண்ணுதோ? என்ன - அதுதன்வாயால் இத்யாதி. இது ''யவன்?கொல்'' என்றதுக்கு இரண்டாம்ஹாவம். 'வெவ்வேமேகலைகழன்று விழும்படியும், முத்தம்சோரும்படியும், தோள்கள்வாடும்படியும், மென்மலரடிநோவவும் - நீபோய்' என்றதொடங்கி, ' ஆங்கு - யவன்? கொல் ' இத்யந்தயா. 'அவ்யவஸ்த்தாஜிதி'' ''ரூம்வாஹரெயாஜ்ரு ஜ்ரு ஹ்ரூவிரூவெயாஜ்ராவிவா । அவ்யவஹ்ளஹிஜ்ரு ஸ்ரு தெயாஜ்ரு ஜயவராஜயள'' இதி ஸுந்தரகாண்டே ஹநுமந்தம்ப்ரதி விதா (உ-ம). (எ)

† 'வழிதிருத்திப்போகவேண்டாவோ?'என்று பாடமிருப்பின் நலமென்று தோன்றுகின்றது.

எட்டாம் பாட்டு.

அசுரர்கள்தலைப்பெய்யில்எவன்கொல் ? ஆங்குஎன்றுஆழுமென்
ஞருயிர்ஆன்பின்போகேல், கசிகையும்வேட்கையும்உள்கலந்துகலவியும்
நலியும்என்கைகழியேல், வசிசெயுன்தாமரைக்கண்ணும்வாயும்கைகளும்
பீதகவுடையும்காட்டி, ஒசிசெய்நுண்ணிடையிளவாய்ச்சியர் நீயுகக்கும்
நல்லவரோடும்ஊழிதராயே.

ஆ.—(அசுரர்கள்.) - 'அங்கே அஸுரர்கள் தலைப்பெய்யில் என்விளைகிற தென்று நடுங்காதின்றேன், பிராணே! ஆன்பின்போகேல்: நீ போனால், உன்பக்கலுள்ள ஸ்நேஹமும், அந்தஸ்நேஹவிபாகரூபமாய் உண்ணக்கண்டல்லது தரிக்கவொண்ணாத அஹிநிவேஸமும், இப்போது கலக்கிறகலவியும் நலியும்; என்கைகழியேல்'என்ன, பேசா திருந்தவாறே பின்னையும், 'உன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளிலே ஈடுபட்டு உனக்கு அஹிமதைகளாயிருப்பார் யாவர்சிலர் அவர்களும் நீயும்கூட என்கண்வட்டத்திலே ஸஞ்சரிக்க வமையும்' என்கிறாள்.

ஓ.—எட்டாம்பாட்டில், நீபசுமேய்க்கப் போனால்என்னப்ரமாதம்புகுகிறதோ? என்று அஞ்சாதின்றேன்: உன்னை விஸ்லேஷிக்கவும் சக்தையாகிறிலேன்; ஆனபின்பு, உன்னுடைய ஸௌந்தர்யத்தாலே உனக்கு அஹிமதைகளாயிருப்பாரை வசீகரித்துஅவர் களும் நீயுங்கூட என்கண்வட்டத்திலே உலாவித்திரியவேணுமென்கிறாள்.

[ஆழும்] - அழுந்தும். [கசிகையும் என்று தொடங்கி] - உன்னுட்டை ஸம்மமும் உன்னோடு ஸம்ஸ்லேஷிக்க வேணுமென்னும் அஹிநிவேஸமும் இப்போதே உன்னுட்டை ஸம்ஸ்லேஷமும் நீபோனால் ஸ்ம்ருதமாய் வாயிக்கும்; ஆனபின்பு, என்னைக் கழியப்போகாதொழியவேணும். [வசி] - வஸ்யம். ஒசிகை - துவளுகை.

ப—அகந்தாம், ஆகர்ஷகமான உன்னுடைய அவயவங்களைக்காட்டி நீயும் உன்னஹிமதைகளுமாக என் ஸந்நியிலே ஸஞ்சரிக்கவமையும்; ப்ரமாதஸ்தலத்தில் போகாதேகொள் ! என்கிறாள்.

அசுரர்கள் - அஸுரப்ரக்ருதிகள், தலைப்பெய்யில் - தலைப்பெய்வர்களாகில், எவன்கொல்ஆங்கு - என்னப்ரமாதங்களுண்டாகிறனவோ, என்று-, என்னுருயிர்-என் னுத்மாவானது, ஆழும்-(கடலிலேபுக்காற்போலே) ஆழங்காற்பட்டுக்லேசியாநிற்கும்; (ஆகையாலே), ஆன்பின்போகேல் - பசுக்களின்பின்பு போகாதேகொள்: (அதுக்கு மேலே), கசிகையும்-(ப்ராவண்யத்தால்வந்த) ஈடுபாடும், வேட்கையும்-(அதுக்குமேலான) அஹிநிவேஸமும், கலவியும்-(அதுக்குஅதிரூபமாகக்கலந்த)கலவியும், உள்கலந்து - என் னெஞ்சுக்குள்ளேகலந்து, நலியும் - நலியாநிற்கும்; என்-என்னுடைய, கைகழியேல்-கை கழியாதேகொள்; (நான்உன்னை வளைத்துவைக்கிறேனல்லேன்); வசிசெய்-வசீகரங்களா யிருக்கிற, உன் - உன்னுடைய, தாமரை - தாமரைபோலேயிருக்கிற, கண்ணும்-திருக் கண்களையும், வாயும் - திருப்பவளத்தையும், கைகளும் - திருக்கையையும், பீதகவுடை

யும் - திருப்பீதாம்பரத்தினுடையவழகையும் காட்டி-, ஒசிசெய் - (ஸ்வபாவத்தாலும் ஸம்ஶ்லேஷத்தாலும்) தளர்த்தியைவிளைவிப்பதாய், நுண்ணிடை - நுண்ணிதானஇடையையுடையராய், இளம் - முக்தமான பருவத்தையுடையராய், ஆய்ச்சியர் — (ஸத்ருஶமான குலத்திலேபிறந்த) இடைச்சியராய், (இதெல்லாமுண்டானாலும் எங்களைப்போலன்றியே), நீயுகக்கும் - நீயுகக்கும்படி, நல்லவரொடும் - விலக்ஷணர்களானவர்களோடுங்கூட, உழிதராய் - ஸஞ்சரிக்கவமையும்.

இ —எட்டாம்பாட்டில், நீபோனால் ஸப்ரமாதமென்று அஞ்சாநின்றேன்; உன்னைப்பிரியவும் மாட்டேன்; பசுமேய்க்கை வ்யாஜமாகக்கொண்டு அபிமதவிஷயங்களை நினைத்துப்போகிறாயாகில் என்கண்வட்டத்திலே உனக்கு அபிமதைகளோடே ஸஞ்சரிக்கவேணுமென்கிறாள்.

[அசுரர்கள் இத்யாதி] - யஶாஸங்கல்பம் நீ வெற்றியோடேமீண்டாலும் அதுக்குமுன்னே நான் தறைப்படுவன்? நான் உனக்குவேண்டாவோ! என்கிறாள். [ஆழும்] - அழுந்தும். அதுக்குநம்மால் செய்யலாவதென்னென்ன?—[ஆன்பின் போகேல்] - பசுக்கள்பின்பு போகாதேகொள். 'ஜாத்யுசிதமான யர்மத்தை விடப்போமோ? அவ்வளவும் யரித்திருக்குமத்தனை யன்றோ?' என்ன,—பிரிவில் யரிக்கலாம்படியோ நீ கலவியிற் பரிமாறிற்றென்கிறாள்: அபிமதவிஷயத்தோடே யிருக்கச்செய்தே ஸந்த்யாவந்தநம்பண்ண நினைப்பாருண்டோ? ஸ்வஜநத்தைவிட்டோ ஸ்வயர்மத்தை ரக்ஷிப்பது? [கசிகையும்] - ஸ்நேஹமும். [வேட்கையும்] - மேன்மேலும் உன்னோட்டைக் கலவியிலுண்டான அபிநிவேஶமும்: அருகேயிருக்க, பிரிந்தால் பிறக்கும் அலமாப்புஉண்டாம்படியிறே அபிநிவேஶம். [கலவியும்] - கலக்கும்போது தலைதடுமாறாகப் பரிமாறும் பரிமாற்றமும். [உள்கலந்து நலியும்] - என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே ஸ்ம்ருதமாய் வாயிக்கும். அதுக்கு நம்மால் பரிஹாரமென்னென்ன?—[என்கைகழியேல்] - நான் அணைத்த கைக்குள்ளேயிருக்கப் பார். 'இவர்கள்சொல்லுவது கேட்கைக்காக ஏகதாரவ்ரதனோநான்?' என்ன,—'உனக்கு அபிமதைகளானாரோடு கலக்கவேண்டாவென்கிறேனல்லேன்: அவர்களோடே என்முன்னே ஸஞ்சரியாய்' என்ன,—அவர்களை அழைத்துத் தருவார் வேண்டாவோவென்ன; உனக்குக் குறையுண்டோ தூதுசெய் கண்களிருக்க என்கிறாள்:—[வசிசெய் உன் தாமரைக்கண்ணும்] - இனிப் பொருந்தோமென்று பெண்கள்நெஞ்சிற் பிறந்த மறமெல்லாம் தீரும்படி வஶீகரிக்கவல்ல கண்ணும். [வாயும்] - கண்ணாலே நினைத்தத்தை ஆவிஷ்கரிக்கிற வாயும். [கைகளும்] - அந்நோக்குக்கும் ஸ்மிதத்துக்கும் தோற்றவளவில் அநுவர்த்தித்தணைக்கும கைகளும். [பீதகவுடையும்] - அவற்றுக்குத் தோற்றுவிழும்போது நடுவே தகையும் திருப்பீதாம்பரமும். "பீதாம்பரயரஃஸ்ரீ." [காட்டி] - உனக்கு அவர்களை அழைக்கைக்குப் பணியுண்டோ? வடிவைக் காட்ட அமையாதோ? [ஒசிசெய்நுண்ணிடை] - பண்டே தொட்டாரோடே தோஷமாம்படியான இடை. இதுக்குமேலே கலவியாலே துவண்டஇடையை யுடையவர்கள். [இளவாய்ச்சியர்] - உன்னோடொத்த பருவத்தையுடையவர்கள். வடிவழகாலும் பருவத்தாலும் உன்னைத் துவக்கவல்லார் எத்தனைவர் கிடக்கிறது? [நீயுகக்கும் நல்லவர்] - வடிவழகும் பருவமுமொழியவே நீஉகந்த நன்மையையுடையவர்கள்; அவர்களோடே கூட என்கண்வட்டத்திலே ஸஞ்சரிக்க அமையும்.

ஈடு.—ஏட்டாம்பாட்டு. நீபோனால் ஸப்ரமாதமென்றஞ்சாநின்றேன்; உன்னைப் பிரியவும்மாட்டேன். பசுமேய்க்கை வ்யாஜமாக அஹிமதவிஷயங்களை நினைத்துப்போகிறு யாகில் என் கண்வட்டத்திலே உனக்குஅஹிமதைகளோடே ஸஞ்சரிக்கவேணுமென்கிறாள்.

[அசுரரித்யாதி] - நீவேற்றியோடே மீண்டாலும் அதுக்கு முன்னே நான் தறைப் படுவன்; நான்உனக்குவேண்டாவோ? என்கிறாள். [ஆழும்] - அழுந்தும். அதுக்கு நம் மால் செய்யலாவதென்? என்ன,— [ஆன்பின்போகேல்] - பசுக்களின்பின்பு போகாதே கோள்; என்வழியேபோகப்பார்ப்பது. காமிநியருகேயிருந்து ஸந்த்யாவந்தநம்பண்ணப் போக என்னக்கடவதோ? ஸ்வதர்மாநுஷ்ட்டாநம் பண்ணுவது ஸ்வஜநத்தைவிட்டோ? 'ஜாத்யுசிததர்மத்தைத் தவிரப்போமோ? வருந்தி தரிக்கவேண்டாவோ?' என்ன,—பிரியில் தரிக்கலாம்படியோ நீகலவியில் பரிமாறிற்றென்கிறாள்:—[கசிகையும்]-ஸ்நேஹமும். [வேட் கையும்]-மேன்மேல்உன்னைட்டைக் கலவியிலுண்டான அஹிநிவேஶமும். [கலவியும்]. ஸம்ஶ்லேஷமும். [கசிகைஇத்யாதி] - நீபண்ணும் ஸ்நேஹமும், அருகேயிருக்கச்செய்தே யகல விருந்தாரைப்போலே மேன்மேலன பண்ணும் அஹிநிவேஶமும், தலைதடுமாறுகக் கலப்பதான இவையும், நீபேரின்றவாறே ஹ்ருதயத்திலே புகுந்து நலியும். ஆனால் செய்ய வேண்டுவதென்? என்ன,- [என்கைகழியேல்] - நான்அணைத்த கைக்குள்ளில் நின்றகலா தொழியவேணும். ஜாத்யுசிததர்மமநுஷ்டிப்பது என்னைமுடித்தோ? ''போகாதொழியப்போ மோ? புறம்பேயும் நமக்குஅஹிமத விஷயங்களுண்டாயிராதோ? அவர்களுடனும் பரிமாற வேண்டியிராதோ?'' என்றான் மேல்இவள் சொல்லுமது கேட்கைக்காக. எங்களுக்கு அந் நிர்ப்பந்தமுண்டோ? நீகைகழியப்போகாதொழியுமத்தனையன்றோ வேண்டுவது? நீ விரும் பியிருக்குமவர்களோடே என் கண்வட்டத்தே பரிமாறப்பார்எனன,—ஆனால், அவர்களை யழைத்துத்தருவாரார்? என்ன, [வசிசெயுன்தாமரைக்கண்ணும்] - உனக்கு * தூதுசெய்கண் களுண்டாயிருக்கப்புறம்பேபரிகரம்தேடி அழைக்கவேண்டியிருந்ததோ? இனிப்பாருந்தோம் என்றிருப்பார் நெஞ்சுகளில்† 'மறத்தைமாற்றி அவர்களை வஶீகரித்துத்தரும் கண்களும், அந்

எட்டாம்பாட்டு.—அசுரர்கள் இத்யாதி. பாட்டையெல்லாம் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நீ போனால் இத்யாதி.

''ஆழும்'' என்றதுக்கு ஶேஷம் - நீ வேற்றியோடே இத்யாதி. இத்தால் ஹேதும்- நான்உனக்கு இத்யாதி. ஆழும் - அழுந்தும்: தறைப்படுமென்றபடி. ''ஆன்பின்போகேல்'' என்ற தற்கு வ்யதிரேகத்தாலே ஶேஷம் - என்வழியே இத்யாதி. ஸ்வதர்மத்தைவிட்டு உன்வழியேபோகப் போமோவென்ன - காமிநி இத்யாதி. அதாவது - ஸ்வதர்மத்தை யநுஷ்டிக்கை ப்ரணயித்வத்துக் குக் கொத்தையென்றபடி. ''ஜ்ஞாநஸ்ய பரகாஷ்டா'' என்கிறபடியே இதுவும் யர்மமன்றோ? என்கிறாள் - ஸ்வதர்மாநுஷ்டாநம் இத்யாதி. இத்தால் - ப்ரணயித்வஹாநிமாத்ரமன்றிக்கே ஸ்வ ஜநவ்யமாகிற யர்மஹாநியும் விளைக்குமென்று கருத்து. ''கசிகையும்'' இத்யாதிக்கவதாரிகை - ஜாத்யுசித இத்யாதி. ''கசிகையும்'' இத்யாதிக்கு - தனக்கு அவனிடத்தில் ஸ்நேஹாதிகளாகக் கீழே யருளிச்செய்து, அவனுக்குத் தன்னிடத்தில் ஸ்நேஹாதிகளாக அர்த்தாந்தரம் - நீ பண்ணும் இத் யாதி. வீறநுபவத்திலேபுகுந்து என்றது - ஸம்ருத்திவிஷயமாயென்றபடி. ஸ்வஜாதிதர்மத்தைவிட லாமோ? என்ன-ஜாத்யுசித இத்யாதி. மேலுள்ளெல்லாம்அவதாரிகை - போகாதொழிய இத்யாதி. உங்களையொழிய வேறு அஹிமதைகளுண்டோவென்ன வேண்டியிருக்க இப்படிச் சொல்லுவா னென்னென்ன - மேல்இவள்சொல்லுமது இத்யாதி. ''உகக்குநல்லவொடும்உழிதராய்'' என்றத் தைக் கடாக்ஷித்து அவன்சொன்ன ப்ரஸ்நத்துக்கு உத்தரம் - எங்களுக்கு இத்யாதி வாக்யத்ரயம். ''வசிசெய்'' இத்யாதிக்கவதாரிகை - ஆனால் இத்யாதி. வசி - வஶீகரணம். பீதாம்பரதாஸ்

† மறம் - கோபம்.

நோக்கில் கருத்தை ஆவிஷ்கரிக்கும் வாயும், அந்நோக்கிலும் முறுவலிலும் நேர்விழிக்கமாட்டாதே வ்ரீடையாலே கவிழ்ந்தவர்களைஎடுத்துக்கொள்ளும்கைகளும், ஸ்பர்ஶத்துக்குத் தோற்றவர்களைக் கீழ்போகாதபடியாகத் தன்செல்லாமையாலே மேலே எறட்டுக்கொள்ளுகிற திருப்பீதாம்பரமும். ''பீதாம்பரதரஸ்ரக்வீ'' (பீதாம்பரதரஸ்ரக்வீ) என்னக் கடவதிறே. [காட்டி] - உனக்குப்புறம்பே யழைத்துத்தருவார் வேண்டியிருந்ததோ? பிடாத்தைவிழவிட்டு வடிவைக்காட்டவமையாதோ? [ஒசிசெய்இத்யாதி] - பண்டே தோட்டாரோடே தோஷமானஇடை. அதுக்குமேலே கலவியாலே துவண்ட இடையையுடையவர்கள். [இளவாய்ச்சியர்] - உன்னோடொத்த பருவத்தையுடையவர்கள். வடிவழகாலும் பருவத்தாலும் உன்னைத்துவக்கவல்லார் எத்தனைவர் கிடக்கிறது! நீ போகாநிற்க, இடையிலே தங்கள் பருவத்தாலே துவக்கவல்லார் அநேகர். [நீயுகக்கும் நல்லவர்] - வடிவழகுஉண்டாஞலும் ப்ரயோஜநமில்லையே; எங்களுப்போலே யிருக்கவொண்ணுதே, நீயுகக்குமவர்களாகவும் வேணுமே. நீயுகக்கும்படி விலக்ஷணைகளான அவர்களோடே என்கண்வட்டத்திலே ஸஞ்சரிக்கவமையும். (அ)

———

ஒன்பதாம் பாட்டு.

———

உகக்குநல்லவரோடும்உழிதந்துஉன்தன்திருவுள்ளம்இடர்கெடுந்
தோறும் நாங்கள், வியக்கஇன்புறுதும்எம்பெண்மையாற்றேம் எம்பெரு
மான்! பசுமேய்க்கப்போகேல், மிகப்பலஅசுரர்கள்வேண்டுருவங்கொண்டு
நின்றுழிதருவர்கஞ்சனேவ, அகப்படில் அவரோடேம் நின்னொடு ஆங்கே
அவத்தங்கள்விளையுமஎன்சொற்கொள் அந்தோ!

ஆ.—(உகக்கும்.) - உனக்கு அநிமதைகளாய் விலக்ஷணைகளாயுள்ளவர்களோடு திரிந்து உன்னுடைய திருவுள்ளத்தில் இடர்கெடுமளவில், நாங்கள் எங்களோடு ஸம்ஶ்லேஷித்ததிற்காட்டிலும் மிகவும் இனியர்ஆவதோம்; வேறு சிலரோடே ஸம்ஶ்லேஷிக்கப் பொறுக்கமாட்டாத பெண்மைவேண்டீடாம்; பலஅஸுரர் கம்ஸப்ரேரிதராய்

ஸ்ரக்வீ இத்யாதி. ஸ்ரீ பாகவதே, (கo-ஈ2), ''தாவாகாவிராஹூயஸாகாஸாகாஸாகாஸாவாஜஃ। வீதாபீதாயராஃஸ்ரீவாகக்ஷாநிநியதிநியஃ'' (உ) இதுக்கு, ''நியதிநியஃ'' என்றதிலேகோக்கு.

†உடை-புடவை. பிடாத்தை - பச்சைவடத்தை. ''நுண்ணிடை'' என்றதுக்கர்த்தம் - பண்டே இத்யாதி. ''ஒசிசெய்'' என்றதுக்கர்த்தம் - அதுக்குமேலே இத்யாதி. ஒசிசெய்நுண்ணிடை - தளர்த்தியை விளக்கிற நுண்ணிய இடை. ஒசிவு-துவட்சி: தளர்த்தியென்றபடி. ''ஒசிசெய்நுண்ணிடை, இள'' என்கிறவற்றையும் கூட்டிக்கொண்டு ''ஆய்ச்சியர்'' என்கிற வஹ்நவசநத்துக்கர்த்தம் - வடிவழகாலும் இத்யாதி. ரஹஸ்யார்த்தகவிவரணம் - நீபோகாநிற்க இத்யாதி. ''நீயுகக்கும்'' என்றதுக்கு ஹேது - வடிவழகுண்டாஞலும் இத்யாதிவாக்யத்ரயம். ஸப்தார்த்தம் - நீயுகக்கும்படி இத்யாதி. என்கண்வட்டத்திலே என்றது - ''என்கைகழியேல்'' என்றதைப்பற்ற. உழிதருகை - ஸஞ்சரிக்கை. 'அசுரர்கள் தலைப்பெய்யில் - ஆங்கு - யவன்கொல் - என்று - என்னுயிர் - ஆழும், ஆன்பின்போகேல்: கசிகையும் வேட்கையும் - கலவியும் - உன்கலந்த - நலியும், என்கைகழியேல், வசிசெய்' என்றதொடங்கி அந்வயம்.

(அ)

† உடை என்பது மூலத்தில் காணவில்லை.

வேண்டினவடிவுகளைக்கொண்டு ஸஞ்சரியாநிற்பர்; அவர்கள்கையிலே யகப்படில் அவர்களோடு உன்னோடு அவ்விடத்தில் பொல்லாங்குகள் விளையும், ஐயோ!, என்சொல்கொள்ளாய்! என்கிறாள்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், "உங்கள்ஸந்நியிலே நான் வேறே சிலரோடே பரிமாறுகை உங்களுக்கு ப்ரியமாகக்கூடுமோ?" என்றருளிச்செய்ய; "எங்களோடே ஸம்ஸ்லேஷிப்பதிற்காட்டிலும் நீ வேறேசிலரோடே ஸம்ஸ்லேஷித்து உன்னுடைய திருவுள்ளத்தில் இடர்கெடுகை எங்களுக்கு மிகவும் இனிது; ஆனபின்பு, ஸ்ப்ரமாவஹமான தேசத்திலே பசுமைமேய்க்கப் போகாதொழியவேணும்" என்கிறாள்.

[உகக்கும் என்றுதொடங்கி] - உனக்கு அஹிமதைகளாய் விலக்ஷணைகளாயுள்ள அவர்களோடேகிரிந்து, உன்னுடைய திருவுள்ளத்தில் இடர்கெடுந்தோறும் நாங்கள் எங்களோடே ஸம்ஸ்லேஷித்ததிற்காட்டிலும் மிகவும் இனியோமாவுதோம்; நீ வேறுசிலரோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்கப்ரியாதிருக்கும்பெண்மைவேண்டோம். [மிகஎன்றுதொடங்கி] - பல அஸுரர் கம்ஸன் வவ வேண்டினவடிவுகளைக்கொண்டு மிகவும் ஸஞ்சரியாநிற்பர்; அவர்கள்கையிலே அகப்படில் அவர்களோடு உன்னோடு அவ்விடத்தில் பொல்லாங்குகள் விளையும்: ஐயோ! என்சொல் கொள்ளாய்.

ப.—அநந்தரம், எங்களுக்குநாயகனை நீ, உன் அஹிமதைகளோடே எங்கள் ஸந்நியிகளிலே வர்த்திக்கிறது எங்களுக்கு மிகவும் உகப்பு; போவதியாகில் கம்ஸப்ரேரிதரான அஸுரர்களுக்கும் உனக்கும் பொல்லாங்கு விளையுமென்கிறாள்.

உகக்கும் - ரீயுகக்கும்படியான, நல்லவரொடும் - நன்மையுடையவர்களோடே கூட, உழிதந்து - (எங்கள் ஸந்நிதியிலே) ஸ்வைரவிஹாரம்பண்ணி, (அவர்களைப்பிரிந்து), உன்தன்திருவுள்ளம் - உன்திருவுள்ளத்திற்பட்ட, இடர் - துஃவங்கள், கெடுந்தோறும் - தீர்ந்து நீ ப்ரீதனும்போதெல்லாம், (உன்னிலும் அவர்களிலும்), நாங்கள் - நாங்களும், வியக்க - மிகவும், இன்புறுதும் - உகப்புடையோமாவோம்; (அதுக்கடி - நீபிரிந்தால்), எம்பெண்மை - எங்கள்பெண்மையை, ஆற்றும் - ஆற்றமாட்டோம்; (அதுக்காக), எப்பெருமான் - எங்கள் ஸ்வாமியானவனே! பசுமேய்க்க-, போகேல் - போகாதேகொள்; (அதுக்குமேலே), கஞ்சன்வவ - கம்ஸன் வவவிப்ப, பலவசுரர்கள் - பலஅஸுரர்களும், (காமரூபிசளாகையாலே), வேண்டு-நீ விரும்பும், உருவம்-ரூபங்களை, கொண்டு-, மிக-மிகவுர், நின்றுஉழிதருவர்-ஸஞ்சரியாநிற்பர்கள்; அகப்படில் (கையிலே) யகப்படில், அவரொடு - அவர்களோடும், நின்னொடு - உன்னோடும், ஆங்கே - அவ்விடத்திலே, அவத்தங்கள் - பொல்லாங்குகளான யுத்தங்கள், விளையும்-விளையாநிற்கும்; (உன்செருக்காலே அநாதரியாதே), என்சொல் - என்வார்த்தையை, கொள்-கைக்கொள்ள வேணும், அம்தோ - ஐயோ!, பிரிவார்வார்த்தையும் கைக்கொள்ளவொண்ணுதபராக்கிருந்தபடிஎன்தான்!. வியத்தல் - ஆஸ்சர்யப்படுதல். உழிதருகை - ஸஞ்சரிக்கை. அவத்தம் - அனர்த்தம்; யுத்தமென்றுமாம்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், 'உங்கள் ஸந்நியிலே சிலரோடேகூடப் பரிமாறுகை இஷ்டமாகக்கூடுமோ?' என்ன; எங்களோட்டை ஸம்ஸ்லேஷத்திற்காட்டிலும் உன்திருவுள்ளத்தில் ப்ரியமே எங்களுக்கு இஷ்டம்; ஆனபின்பு, ஸ்ப்ரமாவஹமான தேசத்திலே போகாதொழியவேணும் என்கிறாள்.

[உகக்கு நல்லவர் இத்யாதி] - எங்களைப்போலன்றிக்கே, நீ உகக்கும்படியான விலக்ஷணைகளோடேகூட ஸஞ்சரித்து, அவர்களோடே பரிமாறப்பெற்றிலோமென்று திருவுள்ளத்தில்உண்டான விடாயால் வந்த ஊவம் கெடுத்தோறும். [நாங்கள் வியக்க இன்புறுதும்] - புறம்புள்ளாரைப்போலன்றியே உன்உகப்பே ப்ரயோஜநமான நாங்கள் மிகவும் உகப்புதோம். மிகுதி எதிற்காட்டில் என்னில் ; - எங்களோடே கலக்குமதிற் காட்டிலென்னுதல், உன்னிற்காட்டில்நீ உகந்தவர்களை உகப்புதோம் என்னுதல். [எம் பெண்மையாற்றோம்] - உன் உகப்புக்குப் புறம்பாய்வரும் ஸ்த்ரீத்வம் எங்களுக்கு அஸஹ்யம்: அதுவேண்டா. [எம்பெருமான் பசுமேய்க்கப்போகேல்] – உனக்கு எழுத்து வாங்குகிறோம்: நீபசுமேய்க்கப் போகாதொழியவல்லையே! நீங்கள் இங்ஙனே நிர்வஹியிக்க நான் போகாநின்றேனே? ஸ்வரூபத்தைச் செய்யப்போனல்தான் வருவதென்? என்ன,—[மிகப்பல அசுரர் இத்யாதி] - பல அஸுரர்கள்வேண்டின வடிவுகொண்டு மிகவும் ஸஞ்சரியாநிற்பர்கள். [வேண்டு] - நீ உகக்கும்வடிவுகள் என்னுதல், காமரூபிகளாகைபாலே கலிகைக்கீடான வடிவென்னுதல். கன்றாய்வருவாரும் விளாவாய் வருவாருமாவர்கள். ஸ்ரீப்ருந்தாவநத்தில்எழும் பூண்டுகளும் அஸுராவிஷ்டமாயிறேயிருப்பது. [கஞ்சன்ஏவ] - "தோற்றாலும் அவன்பக்கல் கொலைதப்பாது" என்றுபோகார், மேல்விழுவர்கள். மேல்விழுந்தாலும் வெற்றியோடல்லது மீளுவதாமோ என்ன? [அசப்படில்] - யுத்தத்திலே ஜயாபஜய வ்யவஸ்தையுண்டோ? அவர்கள்கையிலே அகப்படில் அவர்களும் நீயுமானவிடத்திலே பொல்லாங்கு விளையும். இப்படிச் சொல்லச் செய்தேயும் தன்வீரத்தை நினைத்து, ஆனைக்குப்புடைவாரைப்போலே பேசாதிருக்க. [என்சொற்கொள்] - அநாதரியாதே நான் சொல்லுகிற வார்த்தையை வஹித்திபண்ணுய். [அந்தோ] - எங்களை அறியாவிட்டால் உன்னையும் அறியாதொழியவேணுமோ?

ஈடு.— ஒன்பதாம்பாட்டு. "உகக்குநல்லவரோடும்உழிதராய்" என்று நான் போகாமைக்காகச் சொன்னவார்த்தை இத்தனையோழிய, உங்கள் ஸங்கியிலே நான் சிலரோடே பரிமாறுகை உங்களுக்கு அநிஷ்டமன்றோவென்ன; எங்களோட்டைக் கலவியிற் காட்டில் திருவுள்ளத்தில் ப்ரியமே எங்களுக்கு மிகவும் ஸுலபம்; ஆனபின்பு, ஸப்ரமாதமான தேசத்திற் போகாதொழியவேணும் என்கிறாள்.

[உகக்கும்இத்யாதி] - எங்களைப்போலன்றிக்கே நீயுகக்கும் வைலக்ஷண்யத்தை உடையவர்களோடே எங்கள் கண்வட்டத்திலே ஸஞ்சரித்து. [உன்தன்இத்யாதி] - நாம் இன்னுளோடு கலக்கப்பெற்றிலோமென்று உன்திருவுள்ளத்தில் வரும்இடர்கெடுந்தோறும். [நாங்கள்இத்யாதி] - விஸ்மயத்திலேயாதல், மிகுதியிலேயாதல் கிடக்கிறது வியப்பு. புறம்புள்ளாரைப்போலன்றியே உன்னுகப்பே ப்ரயோஜநமான நாங்கள் மிகவும் உகப்புதோம். எதிற்காட்டிலென்னில் ;—எங்களுடன் கலக்குமதிற்காட்டில்என்னு

ஒன்பதாம்பாட்டு.—உகக்கும் இத்யாதி. "உன்தன்திருவுள்ள மிட்ர்கெடுந்தோறும் நாங்கள் வியக்க இன்புறுதும் - என்சொற்கொள்" என்றவற்றைக்கடாகூத்தவதாரிகை - உகக்கும் இத்யாதி.

திருவுள்ளத்துக்கு இடரேதென்ன - நாம்இன்னுளோடு இத்யாதி. "மிகவும்" என்றதை இரண்டு வகையாக அருளிச்செய்கிறார்-எதிர்காட்டில் இத்யாதி. வாக்யத்ரயத்தாலே. ஆக, மிகுதியான பகுதியில், எங்களுடன்கலக்கு மதிற்காட்டிலென்னுதல், அவர்களுடன் நீகலக்குமதிற்காட்டிலென்னுதல் என்றர்த்தத்வயம் ; விஸ்மயமென்றபகுதியிலே, "ஸாபத்ந்யமில்லாதே இவர்களுக்

தல்; அன்றிக்கே, நீயவர்களோடே கலந்தால் உனக்குப்பிறக்கும் ஆநந்தத்திற்காட்டில்என்னுதல். நான் இப்படிச்செய்தால் நீங்கள் மிகவும் இன்புறுவதாகச்சொன்ன இது கூடுமோ? என்ன, — [எம்பெண்மையாற்றும்] - உன்னுகப்புக்குப் புறம்பாய்வரும் ஸ்த்ரீத்வம் நாங்கள் வேண்டோம். நீயுகந்தாரையோழிய உன்னை உகக்குமவர்களல்லோங்காண் நாங்கள்; உன்னைத் தனித்துஉகப்பாள் மூக்கறைச்சியன்றே? [எம்பெருமான் இத்யாதி] - உனக்கெழுத்துவாங்குகிறோம்; நீபசுமேய்க்கப் போகாதோழியவல்லையே? நான்தான் போகாநின்றேனே? ஸ்வயர்மாநுஷ்ட்டாநத்துக்காகப் போனால்தான் வருவதென்? என்ன, — வருவதுசொல்லுகிறாள். [மிகஇத்யாதி] - மிகவும் பலவசுரர்கள் வேண்டின வடிவுகொண்டு மிகவும் லஞ்சரியாநிற்பர்கள். ஸ்ரீப்ருந்தாவநத்தில் எழும்பூண்டுகளடங்க அஸுரமயமாயன்றேவிருப்பது. [வேண்டுருவங்கோண்டு] - நீயுகக்கும்வடிவைக் கொண்டென்னுதல், (காமரூபிகளாகையாலே) உன்னை நலிகைக்கீடான வடிவைக்கொண்டென்னுதல். [கஞ்சனவ] - கம்ஸப்ரேரிதராய் வருகையாலே "தோற்றப்போகிலும் அங்குக்கோலதப்பாது" என்று மேல்விழுவர்கள் ஆர் ஏவில்என்? ஆர் மேல்விழில்என்? நாம் புக்கபோரிலே வேற்றி கொண்டன்றே மீளுவதுஎன்ன, - [அகப்படில்] - அது மற்றைப்படியாகிற் செய்வதென்? யுத்தத்தில் ஜயாபஜயங்கள் அவ்யவஸ்த்திதமன்றே? ஆனால்தான் வருவதென்னென்ன, - [அவர் இத்யாதி] - அவர்களும் நீயுமானவிடத்திலே போல்லாங்குகள் விளையும். இப்படிச் சொன்னவிடத்திலும் ஆனைக்குப்பு ஆடுவோரைப்போலே அநாதரித்திருந்தான். [என்சொற் கொள்] - அநாதரியாதே, நான்சொல்லுகிற வார்த்தையை புத்திபண்ணுய். [அந்தோ] - எங்ஙகூயறியாவிட்டால் உன்னையும் அறியாதோழியவேணுமோ? (கூ)

பத்தாம் பாட்டு.

அவத்தங்கள்விளையும்என்சோற்கொள்அந்தோ! அசுரர்கள்வன்கையர்கஞ்சனேவ, தவத்தவர்மறுகநின்றுஉழிதருவர் தனிமையும்பேரிது உனக்குஇராமனையும்,†உவர்த்தலையுடன்திரிகிலையும் என்றேன்றுஊடுறஎன்னுடையாவிவேமால், திவத்திலும்பகுரைமேய்ப்புஉவத்தி சேங்கனிவாய் எங்களாயர்தேவே.

பதே!" என்று எல்லாரும் விஸ்மிதராம்படியென்றபடி. கீழே-அவனுகப்பே புருஷார்த்தமென்றருளிச்செய்து, இங்கே-அவனும் ததீயருமான சேர்த்தியே தனக்கு புருஷார்த்தமென்கிறானென்றர்த்தாந்தரம்-நீயுகந்தாரை இத்யாதி. உகந்தாரும் நாமுமானசேர்த்தியைவிட்டு நம்மையே யுகந்தாலோவென்ன-உன்னை இத்யாதி. முக்கறைச்சி-சூர்ப்பணகை. எழுத்துவாங்குகிறேம்-அடிமைப்படுகிறோம். மேலுக்கவதாரிகை - நான்தான் இத்யாதி. "மிகவும்பல" என்கைக்கு இங்கே அநேகம்அஸுரர்களுண்டோவென்ன - ஸ்ரீப்ருந்தாவநத்தில் இத்யாதி. கன்று, விளா, குருந்து முதலானநீயுகக்கும் வடிவைக்கொண்டென்றபடி; மருது, வகம், மலைப்பாம்பு முதலான உன்னை நலிகைக்கீடான வடிவைக்கொண்டென்றபடி. "கஞ்சனேவ" என்றதுக்குஹாவம் - கம்ஸப்ரேரிதராய் இத்யாதி. விவாணம் - யுத்தத்தில் இத்யாதி. ஆனால்தான் என்றது - மற்றைப்படியானால்தானென்றபடி. ஆனைக்குப்பு - சதுரங்கம். "அந்தோ!" என்றதுக்குஹாவம் - எங்ஙனே இத்யாதி. உன்னைப்பிரிகையாலே ஆர்த்தைகளான எங்ஙனேயென்றபடி. உன்னையும் - ஸுகுமாரனானவுன்னையுமென்றபடி. எங்ஙளார்த்தியறியாவிட்டால் உன்னைகுமார்யமும் அறியாதோழியவேணுமோவென்றபடி. (கூ)

† 'உவத்தலை' யென்றும், 'உவர்த்தலை' யென்றும் சீயர் அரும்பதப்பாடம்.

ஆ.—(அவத்தங்கள்.)-வலவான்களான அஸுரரைக் கம்ஸன்ஏவ "உனக்கு என்வருகிறதோ!" என்று ருஷிகளும்கூடக் கலங்குவர்கள்; அவன்ஸந்நியிலே தீமை செய்யவொண்ணுதென்று இராமனோடுகூடத்திரிகிறதும் செய்கிறிலேயென்று மிகவும் என்னுத்மா வேவாநின்றது. "நாம் போகிலன்றே பயப்படவேண்டுவது? இதென்ன ஸ்நேஹந்தான்" என்று முறுவல்செய்ய; "திருநாட்டிலும், பசுநிரைமேய்ப்பு உத்தி; ஆர்தேவே! ஆனபின்பு, போனயேயல்லியோ?" என்கிறாள்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், கம்ஸப்ரேரிதரான அஸுர் ஸஞ்சரிக்கும் காட்டிலே, கம்பிமூத்தபிராணியுமொழியத் தனியே திரியாநிற்றியென்று மிகவும்நோவுபடாநின்றேன் என்கிறாள்.

[அசுரர்கள் என்றுதொடங்கி] - வலவான்களான அஸுரரைக் கம்ஸன்ஏவ, தபஸ்ஸுபண்ணும் ருஷிகள் கலங்கும்படி ஸஞ்சரியாநிற்பர்; "உனக்கென் வருகிறதோ?" என்று தவத்தவர் தாங்கள் மறுக என்றுமாம். [தனிமை என்றுதொடங்கி] - "அவன் ஸந்நியிலில் தீமைசெய்ய வொண்ணுது" என்று ராமனோடும் ஹ்ருதயம் சேர்கிறிலே: ஹ்ருதயம் சேராவிட்டால் கூடத்திரிவதும் செய்கிறிலே என்று மிகவும் என்னுடைய ஆத்மா வேவாநின்றது. [திருத்திலும் என்றுமேலுக்கு] - "இதோரு ஸ்நேஹப்ரக்ரீயையிருக்கும்படியே! நான் போகிலன்றே நீங்கள் பயப்படவேண்டுவது?" என்று அவர்கள் ஈடுபடும்படி முறுவல்செய்ய, "செங்கனிவாயெங்களாயர் தேவே! திருநாட்டிற் காட்டிலும் பசுநிரைமேய்ப்பு உவத்தி; ஆனபின்பு, போனயேயல்லியோ?" என்கிறாள்.

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதரான நோபர்க்கு நிரதிஸயபோக்யனான நீ தனியே அஸுரர்கள்வர்த்திக்கிற காட்டிலே வர்த்திபாநின்றாய்; என்னெஞ்சு வேவாநின்ற தென்கிறாள்.

செம்-சிவந்த, கனி - கனிபோலேபிருக்கிற, வாய் - அதரோஷ்டத்தையுடைபையாய், எங்கள் - எங்கள்குலத்திலுள்ள, ஆயர் - இடையர்க்கெல்லாம், தேவே - ஸ்வாமியானவனே! வன்கைபர் - ப்ரபலரான, அசுரர்கள் - அஸுரர்களானவர்கள், கஞ்சன்ஏவ - கம்ஸனேவ, தவத்தவர் - தபஸ்பரானருஷிகள், மறுகநின்று-("உனக்கென்வருகிறதோ!"என்று)நெஞ்சுகலங்கும்படி,உழிதருவர் - ஸஞ்சரியாநிற்பர்கள்: உனக்கு-, தனிமையும் - அஸஹாயதையும், பெரிது - குவாலாயிருக்கும்; இராமனையும் - ப்ரபலரானகம்பிமூத்தபிராணியும், உவர்த்தலே-உன் ஸ்வைரவிஹாரார்த்தமாக இனிமையற்று அவனோடுடன்பாடனல்லியாய், உடன்திரிகிலேயும் - கூடத்திரிவதும் செய்கிறிலே;'(இவ்வளவில்), அவத்தங்கள் - பொல்லாங்கு, விளையும்-விளையும்,'என்றென்று - என்று பலகாலும்நினைத்து, என்னுடையாவி - என்நெஞ்சு, ஊடுற - உள்ளூற, வேம் - வேவாநின்றது; ஐந்தா - ஐயோ! என்சொல் - என்வார்த்தையை, கொள் - கேட்கவேணுங்காண்; திருத்திலும் - பரமபதத்திலிருப்பிலுங்காட்டில், பசுநிரைமேய்ப்பு - பசுமேய்ப்பை, உவத்தி - உவப்புதியாகாதே. "மாயையினால்" என்கிற கணக்கிலே அங்கிருக்கும்போதும் இங்கே யுகப்புதியென்றுமாம்.

இ—பத்தாம்பாட்டில், "கம்ஸப்ரேரிதர் ஸஞ்சரிக்கும் காட்டிலே கம்பிமூத்தபிராணியோழியத் தனியே திரியாநிற்றி என்று மிகவும் நோவுபடாநின்றேன்" என்கிறாள்.

[அவத்தங்கள் இத்யாதி] - அதிமூங்கைபோக்கி அர்த்தக்ரியாகாரியன்று என்றிருக்கவேண்டா; நான் சொல்லுகிற வார்த்தையை ப்ரதிபத்திபண்ணுப். [அந்தோ] - ஹித மேயாகிலும் நான் சொன்னவார்த்தையாக அமையுமே நீ கேளாதொழிகைக்கு. [அசுரர்கள்வன்கையர் கஞ்சனேவ] - ஜம்மமே தண்ணியர்: அநேகர்: முன்கையுரவியர்: மூர்க்கனை கம்ஸன் ப்ரேரிக்கிறான்: இவர்கள் ஸஞ்சரிக்கிற காடன்றோ? [தவத்தவர் மறுகநின்று உழிதருவர்] - என்னையிற்ற விடலாவது நீர் நல்லவர்கள் கலங்குப்படி ஸஞ்சரியாநிற்பர்கள்; தபோநிஷ்ட்டரானருஷிகள் ஸ்வரக்ஷணத்துக்கு உன்கை பார்த்திருக்குமவர்கள், தபோவிவ்நத்தாலே கலங்கும்படி ஸஞ்சரிப்பர்கள்; ''மஹாஹிதா:'' என்றும் ''வனஹிவசரஸிராணி'' என்று மிருப்பர்கள். ''அவர்களால் உனக்கு என் வருகிறதோ!'' என்று கலங்க என்றுமாம். [தனிமையும் பெரிது உனக்கு] - ''வனகோசரவிநாசாம் கூஷ்டாவஸ்தாவமம்யஸ'' என்று நம்பிமூத்தபிராணையொழிய ஸஞ்சரிக்கும் காலம் பெரிது உனக்கு. [இராமனையும் உவர்த்தலே] - ''அவன் ஸக்தியிலே தீம்புசெய்ய வொண்ணாது'' என்று அவனெடும் நெஞ்சுபொருந்தி வர்த்திக்கிறிலே. [உவர்த்தலே] - உவர்த்தலையுடையை. [உடன்திரிகிலையும்] - நெஞ்சில் பொருத்தமில்லாவிட்டால், எதிரிகள் அஞ்சும்படி கூடத்திரிந்தாலாகாதோ? [என்றென்றுஊடுற என்னுடை ஆவி வேமால்] - உன்போக்கன்றே என்னை நலிகிறது; அவனையொழியத் திரிகிற இதுவே என் நெஞ்சை மறுபாடுருவச் சுடாநின்றது. [ஊடுற] — உள்ளுற. உன்கீளோடிருக்கிற இருப்பைக்குலைத்து நீங்கக்கொண்டுபோவனென்ன— [திவத்திலும் பசுநிரைமேய்ப்புஉவத்தி] - பரமபதத்தில் இருப்பைக்குலைத்தன்றே பசுமேய்க்கப் போந்தது? அவ்விருப்புக் குலைந்துவந்திருந்ததும் இப்போது பொல்லாதென்றிருக்கிறார்கள். அவ்விருப்பிலேயிருந்தானகில் இப்போது வயிறெரிய வேண்டாவன்றே. நம் பேறிழவுகொண்டு கார்யமில்லை. வஸ்து ஸுரக்ஷிதமாயிருக்குமென்றிறே இவர்களிருப்பது. பரமபதத்தில் இருப்பைவிட்டுப் பசுமேய்க்கப்போகக்கடவ உன்னை, ''எங்களை உபேக்ஷித்தாய்'' என்று இன்னதாகப் புகுகிறோமோ? அவ்விருப்பிலும் பசுமேய்க்க என்றாலுகப்புதி யென்றுமாம். [செங்கனிவாய் இத்யாதி] - ''இதொரு ப்ரேமஸ்வபாவதீம!'' என்று ஸ்மிதம்பண்ணினான்; அதிலே ஈடுபடுகிறார்கள். ''அவ்விருப்புக்குலைந்து போந்தமையுண்டு;உங்களைவிட்டுப் போவனோ?'' என்று ஸ்மிதம்பண்ண; ஓர்இருப்பைக்குலைந்து போரக்கடவையானபின்பு, எங்களையும் பிரிந்து போனையல்லையோ? என்கிறள்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. முன்கைமிடுக்கரான அஸுரர்கள் கம்ஸப்ரேரிதராய் ஸஞ்சரிக்கிறகாட்டிலே, நம்பிமூத்தபிரானையுமொழியத் தனியே திரியாநிற்கியென்று மிகவும் நோவுபடாநின்றேனென்கிறள்.

[அவத்தங்களித்யாதி] - அநுஷ்ட்டாநபர்யந்தமாகவேணுமென்றிருக்கவேண்டா; சொன்னவார்த்தையை ப்ரதிபத்திபண்ணவமையும். [அந்தோ] - அநுஷ்ட்டாநகௌரவத்

பத்தாம்பாட்டு.—அவத்தங்கள் இத்யாதி. ''அசுரர்கள்வன்கையர் கஞ்சனேவ'' என்று தொடங்கி ''ஆவி வேமால்'' என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - முன்கை இத்யாதி. ''ஊடுற'' என்றதைப்பற்ற - மிகவும் என்றபடி.

புநஸ்ச ''அவத்தங்கள்'' இத்யாத்யநுவாதத்துக்கு ஹாவம் - அநுஷ்ட்டாநபர்யந்தம் இத்யாதி. அதாவது - இவள்வார்த்தையைக்கேட்டால் சொன்னபடி செய்யவேணுமென்று நீ அநாதரிக்கவேண்டா, கடலோசைக்குச் செவிபுதைத்துக் கேட்கிறவோபாதி கேட்கவமையுமென்றபடி. இத்தால் - ''கேட்கவே, சேதநஞைகையாலே தன்நோவை நினைத்துத்திரும்பும்'' என்றுஇவளுக்குக் கருத்தென்றபடி. ''அந்தோ'' என்றதற்கு ஹாவம் - அநுஷ்ட்டாநகௌரவத்தால் இத்யாதி.

தால் இழியாதொழிகையன்றிக்கே என்வார்த்தையாகஅமைவதே கோள்ளாமைக்கு! [அசுரர்இத்யாதி] - ஐம்மத்தால் தண்ணியருமாய், தாங்கள் பலருமாய், முன்கை மிடுக்கருமா யிருப்பர்கள்; அதுக்குமேலே, துஷ்ப்ரக்ருதியான கம்ஸனேவவாய்த்து வருவது. [தவத்த வர் மறுகுன்றுழிதருவர்]-என்னையிறே யுனக்குவிடலாவது; நீ நல்லவர்கள் குடல் மறுகும் படி ஸஞ்சரியாநிற்பர்கள்; தபோநிஷ்ட்டரான ருஷிகள்: ஸ்வரக்ஷணத்துக்கு உன்கைபார்த் திருக்குமவர்கள்; தபோவிக்நத்தாலே கலங்கும்படி ஸஞ்சரியாநிற்பர்கள்; ''மஹதஹ தாஸுவொயமாஃ'' (கர்ப்பபூதாஸ்தபோதநாஃ) என்றும் ''வனஹிவஸுஸரீராணி'' (ஏஹிபஸ்யஸுரீராணி) என்றுமிருக்குமவர்கள்; ''அவர்களால் உனக்குஎன்வருகிறதோ?'' என்று கலங்கவென்றுமாம். அன்றிக்கே, ஸ்ரீநாரதஸுமவான், ஸ்ரீஸுக்ரீவமஹாராஜர், பெரியாழ்வார், பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் தொடக்கமானுரைச் சொல்லிற்றுதல். ஆனல் ஸ்நேஹிகளானவர்களுடையவிரோயிையைப் பின்னேப்போக்கவேண்டாவோவென்ன [தனி மையும்பெரிதுனக்கு] - உன்கால் நெடுகநெடுகத் தனிமையே மிக்குவிட்டதே யுனக்கு! ''வனகஹாதஸுவிகாராரமகஸுஷ்டாவஸுதாவதமயயளா'' (ஏகதாதுவிஹாராரமம் க்ரு ஷ்ணேப்பிருந்தாவநம்யயேள) என்று நம்பிமூத்தபிரானையோழியவே ஸஞ்சரிக்கும் காலம் பெரிது உனக்கு. [இராமனையுமுவர்த்தலை] - ''நம்பிமூத்தபிரான் லங்நியில் தீம்புசெய்ய வொண்ணுது'' என்று அவனுடனும் நெஞ்சுபொருந்தி வர்த்திக்கிறலை. [உவர்த்தலை] -

---

'அநுஷ்ட்டாநகௌரவத்தால் இழியாதொழிகை யன்றிக்கே' என்றது - நாம் காட்டிலே போனல் அசுரர்களாலே வாயவருகையாலே கோபாலநாத்யநுஷ்ட்டாநத்தில் ஆயாஸமுண்டென்னுமத் தாலேபோகாதொழிகையன்றிக்கேயென்றபடி. 'என்வார்த்தையாக வமைவதே கோள்ளாமைக்கு' என்றது-''ஒருஸ்த்ரீயினுடையவார்த்தையன்றே'' என்றுஎன்வார்த்தைஉனக்குஅங்கீகரியாமைக்குப் பர்யாப்தமாய் விட்டதேயென்றபடி. அஸுரஸ்பர்சத்துக்கும், வஹுவசநத்துக்கும், ''வன்கையர்'' என்றதுக்கும் க்ரமேணுர்த்தம் - ஐம்மத்தால் இத்யாதி. ''கஞ்சமேவ'' என்றதுக்கர்த்தம் - அதுக்கு மேலே இத்யாதி. தவத்தவர் - தபஸ்ஸையுடையவர்களென்று ஸ்பஷ்டார்த்தம். ''தவத்தவர்'' என்ற துக்கு - ''யவஸுஜ்ஞாநயேம தவஃ'' என்றும், ''தவஸுவொயதெ'' என்றும், தபஸ்ஸ்பதம் - ஜ்ஞாநவாசியாய், ஐக்திஸ்சஜ்ஞாநவிசேஷஃ ஆகையாலே, ஜ்ஞாநவிசேஷமான ஐக்திமான்களென்று விவக்ஷித்தஅர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்-என்னையிறே இத்யாதி. நீநல்லவர்கள் என்றது - உனக்கு நல்லவர்களென்றபடி. இப்பகுத்தில், மறுகுதலாவது-மங்களாஸாஸநபரதையாலே ''அற்றைக்கென வருகிறதோ?'' என்று கலங்குகை. அர்த்தாந்தரம் - தபோநிஷ்ட்டரான இத்யாதி. ''தவஹா ஸுகரிகுரஹஸுஃ''.என்கையாலே, தவமென்று - ப்ரபத்தியாய், ப்ரபந்நரென்று மூன்றுமர்த்தம்- ஸ்வரக்ஷணத்துக்கு இத்யாதி. த்விதீயார்த்தத்தில் ''மறுக'' என்றதுக்கர்த்தம் - தபோவிக்நத்தாலே இத்யாதி. த்விதீயத்ருதீயார்த்தங்களுக்காதல் மூன்றுமர்த்தத்துக்காதல் ப்ரமாணத்வயம் - மஹது ஹஸுகா இத்யாதி. ''நவுஷுஷ்வாவயம்ராஜநுஜ்கதெக்ராயாஜ்கதெஜ்ஞியாஃ ரக்ஷிதவ்யாஸு வாஸுஷஹஸுஹஸுதாஸுவொயமாஃ (உக) வனஹிவஸுஸரீராணிஜ்ஞாநீநாம்ஹாவி காத்மநாம் । ஹதாநாம்ராக்ஷஸைர்வீரைர்வநேஷுஹஸுதாநாம்வஹாயாவநே'' (உசு) இத்யாரண்யகாண்டே தண்டகாரண்யவாஸிநோ மஹர்ஷயஃ. மூன்றுமர்த்தத்தில், ''மறுக'' என்றதுக்கர்த்தம்-அவர்களால் இத்யாதி. அவர்களால்-ஆஸுரர்களால்.உனக்கு-ரக்ஷகனுனவனக்கு. மூத்தவர்த்தவிவரணம் - அன்றிக்கேஸ்ரீநாரத இத்யாதி. ''பெரிது'' என்றதுக்கு ஹாவம் - உன் கால் இத்யாதி. அப்படி தனிமையுண்டோவென்ன- வனகஹா இத்யாதி. பஞ்சமேம்ஸுஸ்பதமே- ''விஜஹாரஸுகோமொவைவஸுநுவஷ்ஸுஸுஜ்ஜுஃ'' இத்யுக்தார்த்தம். உவத்தலை உச்சிறுயில்லை யென்னுதல். இராமனையும் - இராமனுடனும். உவர்த்தலை - உவர்த்தலை

உவர்த்தலையுடையை. [உடன்திரிகிலையும்] - நெஞ்சில் பொருத்தமில்லாவிட்டால், தூரத்திலேகண்ட எதிரிகளுக்கு "இவர்களிருவரும் கூடித்திரியாநின்றார்கள்" என்று அஞ்சும்படி ஒக்கத்திரிவதும் செய்கிறிலை. [என்றுஇத்யாதி] - நீபோகிறுயென்றல்ல, நம்பிமூத்தபிரானுடன் கூடத்திரிகிறிலையென்றுய்த்து என்னுடையஹ்ருதயம் மறுபாடுருவ வேகிறது. [ஊடுறு] - உள்ளுறவென்றபடி. என்னுடைய ஹ்ருதயமானது வேவாநின்றது. இப்படி நிர்ப்பந்திக்கைக்கு நான் இவ்விருப்பைக்குலைந்து போகாநின்றேனேவென்ன—[திவத்திலும் பசுநிரைமேய்ப்புவத்தி] - ஆமாம்; நீ ஓரோ விருப்புக்கள் குலைத்துக்கொண்டு போந்தறியாயிறே. பரமபதத்தி லிருப்பைக்குலைத்தன்றே பசுநிரைமேய்க்கப்போந்தது. அங்கேயிருக்கவும் பெற்றதில்லை. அங்குநின்றும்போந்தது போல்லாதாகச்செய்ததென்றிருக்கிறுள். அங்கேயிருந்தானுகில் இங்கு என்வயிறுளரியவேண்டாவே. நாம் பெறுவோம் இழப்போம்; இவ்வஸ்துதானழியாதோழியலாய்த்தே. அவர்களைவிட்டும் பசுக்களை விரும்பக்கடவ நீ எங்களை யுபேக்ஷிக்கச்சொல்லவேணுமோ? அங்குநின்றும்போந்திலோம் என்னவோண்ணுதே அவனுல். "இதோரு ப்ரேமஸ்வபாவமிருந்தபடியென்!" என்று ஸ்மிதம்பண்ணினன். [செங்கனிவா யெங்களாயர்தேவே] - அதிலே யீடுபடுகிறார்கள். "அவ்விருப்புக் குலைந்து போந்தமையுண்டு, உங்களைவிட்டுப்போவேனோ?" என்று ஸ்மிதம்பண்ண; இவர்களும் வாய்க்கரையிலே யழுந்துகிறார்கள். (கo)

பதினைராம் பாட்டு.

செங்கனிவாயெங்களாயர்தேவுஅத்திருவடிதிருவடிமேல்பொருநல், சங்கணிதுறைவன்வண்தென்குருகூர்வண் சடகோபன்சொல்லாயிரத்துள், மங்கையராய்ச்சியராய்ந்தமாலைஅவனெடும் பிரிவதற்கிரங்கித்தையல், அங்கவன் பசுநிரைமேய்ப்பொழிப்பான்உரைத்தனஇவையும்பத்தவற்றின் சார்வே.

ஆ.—(செங்கனிவாய்)- *செங்கனிவாயெங்களாயர் தேவுஅத்திருவடி திருவடி மேல் பொருநல் சங்கணி துறைவனுயிருந்த வண்தென்குருகூர் வண்சடகோபன் சொன்ன ஆயிரத்துள்,மங்கையராய்ச்சியராய்ந்த மாலை அவனெடும் பிரிவாற்றுமையாலே தையல் பசுநிரைமேய்ப்பொழிப்பான் சொன்ன இப்பத்து, அவன் திருவடிகளைச் சேர்விக்குமென்கிறார்.*

யுடையை; வெறுப்பையுடையையென்னுதல்; உவர்த்தல் - வெறுப்பு. நெஞ்சில் பொருத்தமில்லாதாருடன் கூடத்திரிந்தால் ப்ரயோஜகமேதென்ன - தூரத்திலே இத்யாதி. "என்றென்று" என்கிற வீப்ஸைக்கும் "ஊடுற" என்றவிதற்கும் ஹாவம் - நீ போகிறுய் இத்யாதி. என்றென்று என்று பலகாலும் நினைத்து. இதுக்கு ஹாவம் - ஆமாம் இத்யாதி. விவரணம் - பரமபதத்தில் இத்யாதி. ஹார்த்த ஹாவம் - அங்கேயிருக்கவும் இத்யாதி. அங்குநின்றும் போந்தது கல்லதன்றே வென்ன-அங்கேயிருந்தானுகில் இத்யாதி. அங்கேயிருந்தால் உன் அபிமதம் வித்தியாதேயென்ன - நாம் பெறுவோம் இத்யாதி. "ஆமாம்நீ" இத்யாதி வாக்யவிவரணம் - அவ்விருப்புக்குலைந்து இத்யாதி. திவத்திலும் - திவத்திற்காட்டிலும் உவத்தி - உகப்புதி. வாய்க்கரை - அபரம். (கo)

ஒ.—நிமமத்தில், ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும், எம்பெருமானே "பசுநிரை மேய்க்கவேண்டா" என்று பிராட்டி நிஷேயித்த பாசுரமான இதுவும்அல்லாதவற்றோடொக்க ஒருதிருவாய்மொழியே! என்று விஸ்மிதராகிறார்.

[செங்கனிவாய் என்றுதொடங்கி] - தான் பசுநிரைமேய்க்கப் போகாமை தோற்றும்படி முறுவல்செய்கையாலே சிவந்த கனிபோலேயிருக்கிற திருப்பவளத்தை யுடையனுய் ஆஸ்ரிதரக்ஷணனுய் ஆயர்தேவான ஸ்வாமியுடைய திருவடிகளிலே, சங்குக ளாலே அணியப்பட்ட திருப்பொருநலாகிற ஆற்றையுடையராய் ஸம்ருத்தமான திரு நகரியையுடையரான பரமோதாரரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரந்திருவாய்மொழி யிலும். [மங்கையர் என்றுதொடங்கி] - இடைப்பெண்கள் அவனோடு பிரிகிறேமென்று கோவுபட்டுச் சொன்ன பாசுரத்தை அவர்களிலே ஒருத்தி பசுநிரைமேய்க்கப் போக வேண்டாவென்று சொன்ன.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப்படலமாக ஈடுவல்லாஹ்தை யருளிச்செய்கிறார்.

செம் - சிவந்த, கனி - கனிபோலேயிருக்கிற, வாய், - திருவதரத்தையுடைய னுய், எங்கள் - எங்களுக்கு ரக்ஷகனுய், ஆயர்தேவு - அப்படியே ஆயர்க்கு ரக்ஷகனுய், அத்திருவடி திருவடிமேல்-(அவர்களுக்கு ஸ்வாமியுமான) அவன்திரு வடிகளின்மேலே, பொருநல் - திருப்பொருநலில், சங்கணி - சங்குகள்சேரும், துறை வன் - துறையையுடையராய், வண் - ஸம்பத்தையும், தென்குருகூர் - அழகையுமுடை த்தான திருநகரிக்கு நிர்வாஹகராய், வண்சடகோபன்சொல் - உதாரரான ஆழ்வாரரு ளிச்செய்த, ஆயிரத்துள் - ஆயிரந்திருவாய்மொழிக்குள்ளே, மங்கையர் - யௌவநஸ்வ ரூவைகளான, ஆய்ச்சியர் – இடைச்சிகள், ஆய்ந்தமாலை - அநுஸந்தித்ததொடையாய், அவனோடும் - அவனோடு, பிரிவதற்கு - பிரிகிறதற்கு, இரங்கி - க்லேஸித்து, அங்கு - அத்திரளிலே, தையல் - (ப்ரபலையாயிருப்பாளொரு) இடைப்பெண்பிள்ளை, அவன்-, பசு நிரைமேய்ப் பு - பசுநிரைமேய்க்கையை, ஒழிப்பான் - ஒழிக்கைக்காக, உரைத்தன - உரைக்கப்பட்டனவாயிருக்கிற, இவையுமபத்து - இவைபத்தும், அவற்றின் - அவர்க ளாய்ந்த மாலைகளின் பலமான அவனுடைய ஸம்ஸ்லேஷமேபலமாம்படி, சார்வு-செறிந் தன; அல்லாத திருவாய்மொழிகளின் பலமே இவற்றுக்கும் பலமாய்த்தினவென்று மாம்; இவையும் அல்லாத திருவாய்மொழிகளில் சார்வீத! என்று இதினுடைய வைலக்ஷண்யஜ்ஞாநமே பலமாச்சுதாரவுமாம். இது - எண்சீராசிரியவிருத்தம்.

இ.—நிமமத்தில், அவனே, "பசுநிரை மேய்க்கவேண்டா" என்று நிஷே யித்தபாசுரமான இத்திருவாய்மொழியும் அல்லாதவற்றோடொக்க ஒருதிருவாய்மொழி யே! என்று விஸ்மிதராகிறார்.

[செங்கனிவாய் இத்யாதி] - தன்முறுவலாலே எங்களைத் தோற்பித்தாற் போலே, தன்பருவத்திற் பிள்ளைகளையும் தோற்பித்த ஸர்வஸ்வாமியுடைய திருவடி களிலே சொல்லிற்று. "ஸ்ம்ஸாரஸ்ஸுஷிஸ்தாவஹாரிணி" என்னக்கடவதிறே. [பொருநல் இத்யாதி] - இவர் இருந்தவிடத்தே ஸத்துக்கள் சேருமாபோலே, சங்குக ளாலே அணியப்பட்ட திருப்பொருநலியுடையராய், ஸம்ருத்தமான திருநகரியையுடை யராய், பரமோதாரரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரத்திலும். [மங்கையராய்ச்

சியர் இத்யாதி] - அவனுட்டைப் பிரிவு பொறுக்கமாட்டாதபடியாலே ஒருபருவத்தில் இடைப்பெண்கள் அநுஸந்தித்த தோடையாய், அவர்களிலே ஒருத்தி "பசுநிரை மேய்க்கவேண்டா" என்றுரைத்தாள்; "எல்லாரும் திரளச்சொன்னால் அவன் செவிப்படாது" என்னுமத்தாலே ஈப்பின்னைப் பிராட்டியைப்போலே அவனுக்கு மறுக்கவொண்ணாத காரமுடையாளொருத்தியை வார்த்தை சொல்லவிட்டார்கள்; இப்படியாகிலோ, "அடிச்சியோம்" என்றும், "தொழுத்தையோம்" என்றும் "ஆழிமன்னருயிர்" என்றும், "என்சொற்கொள்" என்றும் சொன்ன பன்மைகளும் ஒருமைகளும் சேரக் கிடப்பது. [இவையும்பத்து அவற்றின்சார்வே] - கீழ்ச்சொன்ன திருவாய்மொழிகளுருகே இதுவும் ஒருதிருவாய்மொழியே! என்றுப்பக்து நிர்வஹித்துப் போருவது. அங்ஙனன்றிக்கே, கீழில் திருவாய்மொழிகளுக்குச் சொன்ன மலமே இதுக்கும் மல மென்னுதல்; மங்கையாய்ச்சியர் ஆய்ந்த மாலைபாற் பலித்த பலமே இதுக்கும் பல மென்னுதல். அவர்களுக்கு அவன்போகாமல் நீண்டானாகில் இவர்களுக்கும் அதுவே பலமாய், அவனோடே நித்யஸம்ச்லேஷம் பண்ணப்பெறுவர் என்கிறார்.

ஈடு.—நிகமத்தில், அவனை "பசுநிரைமேய்க்கப்போகவேண்டா" என்று நிஷேதித்த பாசுரமான இத்திருவாய்மொழியும் அல்லாதவற்றோடோக்க ஒருதிருவாய் மொழியே! என்று விஸ்மிதராகிறார்.

[செங்கனிவாய்இத்பாதி] - அவ்வபிரவுருக்கான முறுவலாலே எங்களைத் தோற்பித்தாற்போலே, தன்பருவத்திற் பிள்ளைகளையும் தோற்பித்த ஸர்வஸ்வாமி திருவடிகளிலே சொல்லிற்று. 'செங்கனிவாய்' என்கையாலே தங்களைத்தோற்பித்தபடி சொல்லிற்று; 'ஆயர்தேவு' என்கையாலே தன்பருவத்திலுள்ளாரைத் தோற்பித்தபடி சொல்லிற்று; "வாம்ஹாம்க்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்" (பும்ஸாம்த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்). [அத் திருவடிதிருவடிமேல்] - அந்த ஸர்வஸ்வாமியானவன் திருவடிகளிலே. அவன் மோஷித்வத்தைக்காட்டிக்கொடுத்தான்; திருவடிமேலென்கையாலே இவரும் மோஷத்வத்திலே நின்றார். [பொருநற்சங்கணிதுறைவன்] - தாமிரபர்ணிதவிடத்திலே ஸத்துக்களடங்கலும் வந்துசேருமாபோலே யாய்த்து, திருப்பொருநலில் சங்குகள் வந்துசேரும்படி. [மங்கை யர்இத்யாதி] - அவனுட்டைப்பிரிவுபொறுக்கமாட்டாமையாலே ஒருபருவத்தி லிடைப் பெண்கள்அநுஸந்தித்த தோடையாய். [தையல்இத்யாதி] - "ஸீதைபோலேயெல்லாரும் திரண்டுவார்த்தைசொன்னால் செவிப்படாது" என்றுபார்த்து, அவனுக்கு மறுக்கவொண்

நிகமம் - செங்கனிவாய் இத்யாதி. "அவன் பசுநிரைமேய்ப்பொழிப்பா னுரைத்தன இவையும்பத்தவற்றின் சார்வே!" என்றவற்றைக் கடாகூத்தவதாரிகை - அவனை இத்யாதி 'ஒரு திருவாய்மொழியேயென்று விஸ்மிதராகிறார்' என்றது - "சார்வே!" என்கிற ஸ்வரத்தைப்பற்ற.

செங்கனிவாயாலே ஆயர்தேவையும் தோற்பித்தானென்றபடி. இருவரையும் தோற்பித்த படியைக் காட்டுகிறார் - செங்கனிவாய் இத்யாதி. 'செங்கனிவாய் எங்கள் என்கையாலே' என்று கூட்டுவது; 'செங்கனிவாய் ஆயர்தேவுஎன்கையாலே' என்றுகூட்டுவது. தோற்பித்தபடி யென்ற தற்கு-"திவாகரோவிஜிதீஷ்ய" என்றதிலேநோக்கு. தன்பருவத்திலுள்ளாரைத்தோற்பிக்குமோ வென்ன-வாம்ஹாம் இத்யாதி. "ஸருகாஞ்சநஸம்ராஜ் ஜடீவஜ்ரிபதாஸ்பதே | ராஜிவள ஸாரூடாம்ணைர்வாம்ஹாம்க்ருஷ்டிசித்தாவஹாரிணம்" இத்யுபோத்யாகாண்டே. (கூ உ ஏ) இத்தால் மலிதம் - அவன் மோஷித்வத்தை இத்யாதிவாக்யத்வயம். "அவனெடும்பிரிவதற்கிரங்கி -

ணுதபடி நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய தரமுடையாளோருத்தி பசுமேய்க்கப்போகாமே மீட்கைக்காகச்சொன்னவை யாய்த்து. ''அடிச்சியோம்'' என்றும் ''தொழுத்தையோம்'' என்றும் ''ஆழமென்னுருயிர்'' என்றும் ''என்சொற் கொள்'' என்றும்சொன்ன பன்மைக்கும் ஒருமைக்கு மெல்லாம் சேருமிறே. [இவையும்பத்து அவற்றின்சார்வே] - 'அவை' என்கிறது கீழிற்றிருவாய்மொழிகளாய், ''அவற்றினருகே இதுவுமோரு திருவாய்மொழியே!'' என்று ஆச்சர்யத்திலேயாக்கியாய்த்து சீயர் அருளிச்செய்ததும் வ்யாக்யானம் பண்ணிற்றும். அன்றிக்கே, [இவையும்பத்துஅவற்றின்சார்வே] - கீழிற்றிருவாய்மொழிகளுக்குச் சொன்ன மலம் இதுக்கும் மலமென்றதாகவுமாம். அன்றிக்கே, அவையென்கிறது - ''மங்கைய ராய்ச்சிய ராய்ந்தமாலே'' என்கிறவற்றையாய், இவையும்அவற்றோடொக்கும். அதினுடைய மலமே இதுக்கும் மலம். அது நிவர்த்தகமாகில் இதுக்கும் பேறுண்டாம். அவர்கள் ''நீபோகாதேகொள்'' என்ன அவன் தவிர்ந்து அவர்களுடனே கலந்தாற்போலே, இதுகற்றாரும் அவனோடே நித்யஸம்ச்லேஷம் பண்ணப்பெறுவர். 'சேங்கனிவாயெங்களாயர் தேவு - அவனெமே பிரிவதற்கிரங்கி - மங்கையராய்ச்சிய ராய்ந்தமாலை -- தையல் அங்க வன்பசுநிரைமேய்ப்பொழிப்பானுரைத்தன - அத்திருவடிதிருவடிமேல்பொருல் சங்கணி துறைவன்-வண்தேன்குருகூர் வண்சடகோபன்-சொல்லாயிரத்துள்- இவையும் பத்துஅவற்றின்சார்வே' என்றந்வயம். (கக)

மங்கையராய்ச்சியராய்ந்தமாலை'' என்றந்வயிப்பது. ஆய்ந்தமாலை - நெஞ்சிலே யாராய்ந்தமாலை. ''ஆய்ச்சியராய்ந்தமாலை - தையல் - உரைத்தன'' என்ற பன்மையுமொருமையும் சேரும்படி யென்னென்ன - ஸஹபோலே இத்யாதிவாக்யத்ரயம். 'அடிச்சியோமென்றும்' இத்யாதி வாக்யாந்தரியிலே, ''இப்படியாகில்'' என்ற அத்யாஹார்யம். வ்யாக்யானம்பண்ணிற்றும் என்றது - ஒன்பதினாயிரம் வ்யாக்யானம் பண்ணிற்றுமென்றபடி. மூன்றினவர்த்தத்தில், ''சார்வே!'' என்றது - ஸ்வரத்திலே: த்விதீயார்த்தத்துக்கு- சார்வு - ஒப்பு. அவற்றோடொத்தது - அவற்றோடொத்த மலத்தையுடையதென்றபடி; ''சார்வே'' என்கிற ஏகாரம் இப்போது அவ்யயம். விவரணம்-அதினுடைய இத்யாதி. அதினுடைய - ஆய்ந்தமாலையினுடைய வென்றபடி. கீழ்வாக்யவிவரணம் - அதுநிவர்த்தகம் இத்யாதி. ''நிவர்த்தகமாகில்'' என்றவாக்யவிவரணம் - அவர்கள் இத்யாதி. இப்பாட்டுக்கு அவ்யங்காட்டுகிறார் - சேங்கனிவாய் இத்யாதி. உரைத்தன - உரைத்தவார்த்தைகளே. ''சடகோபன்சொன்ன'' என்றந்வயிப்பது. ''சொல்'' என்றது -சொன்னவென்றபடி. ''ஆய்ந்த'' என்றது - நெஞ்சாலே யாராய்ந்தவென்றும், அறுஸந்தித்த மாலையென்றபடி. பொருநல்-திருத்தாம்ரபர்ணி. திருப்பொருநலில் சங்குகள்சேரும் துறையையுடையராய் ஸம்பத்தையுடைய அழகிய திருநகரிக்கு நிர்வாஹகராய் உதாரரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த என்று ஸப்தார்த்தம். மங்கையராய்ச்சியர்-யௌவநஸ்வபாவைகளான இடைப்பெண்களென்றபடி. ''ஆய்ந்தமாலை'' என்றது - ''உரைத்தன'' என்றதற்கு விசேஷணம். ''அறுஸந்தித்தமாலையான - உரைத்தவார்த்தைகளே - சடகோபன்சொல்'' என்றுயோஜிப்பது. மேய்ப்பொழிப்பானீ - மேய்க்கையை யொழிக்கைக்காக. அவனெடும் பிரிவதற்கிரங்கி' - அவனோட்டைப்பிரிவுக்கு க்லேசித்து. அங்கு - அத்திராளிலே. இவையும்பத்து - இவைபத்தும் என்றந்வயிப்பது.

(கக)

த்ரவிடோபநிஷத்வங்கதி. -- மொவீவிய-ஹுவிமொவ்வலுவி
யஹுஂஹாவ்யுஹுவ்யுவிரவெவஹுனிஂநிஜெவஷ்டி । வ்ஹொவெஹுகுஂதஃகிஜஹுகுஃ-நி
வ்ஹுகெநவிஸ்ரஂஷிகொவிவ-லுதுஜ்ணதயாதுதீயெ ।

———

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.— கூஂஹொஜாகுஹுகீதுஜ்ர
பது-கு-லுஜதயா வாதுதஸ்ரஜ்ரஃலுஹுவாதொவிஹுஹுவாஸ வ்யொதுஜ அவநவரதயாவ
க்ரமாஜாய-யஹுவாஸ் । ஸ்ரீநீலாஸ்ரஜ்ரஹுவா உகிஸ-ஹுமதயாஹொவநிவபுஹுஹுகுவா
ஏஸ்ரானஹுஹுஸஸ்ரஹுவ்ஹுஸ்ரவஉஷிதஃஸ்ரீவதிஃகாஸிஜெந ॥

———

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி. } வேய்மருதோளிணைகோன் மேவுகின்றதேசத்தைத்
தான்மருவாத்தன்மையினல்தன்னையின்னம் - பூமியிலே
வைக்குமெனச்சங்கித்துமால் தெளிவிக்கத்தெளிந்த
தக்கபுகழ்மாறன்எங்கள்சார்வு.

ஆழ்வார் திருவடிகளேஸரணம், எம்பெருமானர்திருவடிகளேஸரணம், சீயர்திருவடிகளேஸரணம்.

———

நான்காந்திருவாய்மொழி—சார்வே - ப்ரவேசங்கள்.

ஆ—(சார்வே.) - இப்படி ப்ராஸங்கிகத்தை முடித்து * பத்துடையடியவ
ரிலே ப்ராப்தமான ஹ்க்தியோக ஸுலபத்வத்தை நிமமிக்கிறார்.

ஒ.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், எம்பெருமான், "உம்மை ஒருநாளும்பிரி
யேன்" என்று இவரை ஆச்வலிப்பிக்க அத்தாலே தரித்து மிகவும்ப்ரீதரான ஆழ்
வார், வீடுமின்முற்றத்திலும் பத்துடையடியவரிலுமாக ப்ரஸ்துதமான ஹ்க்தியோக
மாகிற உபாயம் ஸ்வஸாத்யத்தோடே சேர்ந்தபடியை ஸாக்ஷாத்கரித்து அத்திருவாய்
மொழிகளில் ஹ்க்திவர்யகமாகச் சொன்ன குணங்களைப் பராமர்சியாநின்றுகொண்டு,
ஹ்க்தியோகத்தை நிமமிக்கிறார். எம்பெருமானே,"பசுமேய்க்கப்போகாதொழியவேணும்"
என்று அபேக்ஷிக்க, அவனும் அப்படியே தவிருகையாலே ப்ரீதரான ஆழ்வார், அவன்
ஹ்க்திலஹ்ய னென்னுமிடம் நிச்சிதமென்கிறரென்றுமாம்.

ப.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், கூடவிருக்கச்செய்தே ஈச்வரனுடைய
பரிவை யதிசங்கைபண்ணும் தமக்குப் பிறந்தப்ரேமாதிசயத்தாலே அவனும் விச்லேஷ
ப்ரஸங்கமில்லாதபடி ஸம்ச்லேஷப்ரகாரத்தைத் தெளிவிக்க, அத்தாலே ஸந்துஷ்டராய்,
"தன்பக்கல் ஹ்க்தியுக்தராயிருப்பார்க்கு ஸுலபனாயிருக்கும்" என்றறுதியிட்டு, அந்த
ஹ்க்திலப்யத்வோபபாதகமாக ; அவனுடைய பரத்வஸௌலப்ய வாத்ஸல்ய
த்வத்தையும், அதுக்கடியான ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வத்தையும், அநாதிகாலத்வபூர்த்தியையும், ஆச்

நிதாக்ஷணஸ்யைர்யத்தையும், அநந்யமதி ஸுலப்யத்வத்தையும், அதிமாயிதஸௌஸீல்யத்வத்தையும், ஹார்தவிக்ரஹத்வத்தையும், நித்யாநுபூவ்யமான ரக்ஷகத்வத்தையும், தத்த்வயாதாத்ம்ய ப்ரகாஸகத்வத்தையும், அஸாதாரண ஜ்ஞ ப்ராப்யத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, எவம்பூதனான ஸர்வேஸ்வரன்விஷயத்தில் தமக்குப் பிறந்த ஹ்ருத்யாநது ஹேதோபகரணமாய்க்கொண்டு ப்ராப்யாந்தர்க்கதமானப்ரகாரத்தை யநுஸந்தித்து ப்ரீதராகிறார்.

இ.—நாலாந் திருவாய்மொழியில், பிரியநிஜனவின்றிக்கேயிருக்க அதிமாங்கையாலேபிரிந்தார் படும்வ்யஸநத்தைப்பட்டு அத்தாலே அவஸந்நரான இவரை, ''உம்மை ஒருநாளும் பிரியேன்'' என்று ஆஸ்வஸிப்பிக்க அத்தாலே ப்ரீத்து மிகவும்ப்ரீதரானவர், வீடுமின்முற்றத்திலும் பத்துடையடியவரிலுமாக ப்ரஸ்துதமான ஹ்ருத்யாநது ஸ்வஸாத்யத்தோடே சேர்ந்தபடியை ஸாக்ஷாத்கரித்து, அத்திருவாய்மொழிகளில் ஹ்ருத்வர்யகமாகச்சொன்ன குணங்களைப் பராமர்ஸிபாநின்றுகொண்டு, தமக்குப் பேற்றுக்குடலாக முதல்திருவாய்மொழியிற் சொன்ன ப்ரபத்தியைச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார். ''மயர்வறமதிநலமருளினன்'' என்று முதல் திருவாய்மொழியிலே ப்ரபத்தியைச் சொல்லிற்றிறே. இவருடைய ஹ்ருத்தான், ''உபயவாரிகரஸ்தகவ்யாதஜ்ஞவத் காங்க்ஷதீத்யுக்தியொதெனவது:'' என்று ஜ்ஞாநகர்மாநு ர்ருஹீத வேதாந்த விஹிதஹ்ருத்யன்று. அதுவாகில் அபஸூத்ராயிகாரணந்யாயம் ப்ரஸங்திக்கும் அந்த ஜ்ஞாநகர்மங்களினுடைய ஸ்தாநத்திலே ஸுமவத்ப்ரஸாதத்தாலே பரஹ்ருத்தொடக்கமான ப்ராப்யாந்தர்பூதமான அவஸ்தைகளிறே இவரது; அப்படி வீடுமின்முற்றத்திலும், பத்துடையடியவரிலும் பிறர்க்கு உபதேஸித்த ஹ்ருத்தி ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடியை நிரூபிக்கிறார்: ஸாத்யத்தோடே பொருந்துகையாவது-ஸாத்யத்தை லபிக்கை. அதாகிறது:—ஸாக்ஷாத்காரம். கீழ், இவர்க்கு அநுஸந்தாநமில்லையோ வென்னில்; அவையெல்லாம் ஒருஸவிஸேஷங்களைப் பற்றச்சொல்லிற்று. இதில், உபக்ரமத்திலே தாம் விரும்பின ஹ்ருத்தியை நிரூபிக்கிறார். ''பசுமேய்க்கப் போகாதொழிய வேணும்'' என்று அபேக்ஷிக்க, 'அவனும் தவிர்ந்தோம்' என்று சொல்லுகையாலே ப்ரீதராய், அவன் ஹ்ருத்திலஹ்ருத்யனென்னுமிடம் நிஸ்சிதமென்கிறார்'' என்று பிள்ளான் நிர்வாஹம்.

ஈடு.—தம்மைப்பிரிய நினைவின்றிக்கேயிருக்க அதிமாங்கையாலே பிரிந்தார் படும் வ்யஸநத்தைப்பட்டு, அத்தாலே யவஸந்நரானவரை, ''உம்மையோருநாளும் பிரியேன்'' என்று அவன்ஆஸ்வஸிப்பிக்க அத்தாலே தரித்து மிகவும் ப்ரீதரானார்-கீழ். முதல் திருவாய்மொழியிலே, தத்த்வவிஷயமாகச் சொல்லவேண்டுவதெல்லாம் சொல்லியற்று;

சார்வேதவநெறிப்பாவேலே; இத்திருவாய்மொழிக்கு * வீடுமின்முற்றம் * பத்துடையடியவரோடே ஸங்கதியாதல்; * வேய்மருதோளிணையோடே ஸங்கதியாதல், இது பிள்ளான் நிர்வாஹம்.வ்ருத்தாநுவாதம்-தம்மை இத்யாதி. ஆஸ்வஸிப்பிக்கவென்றது ''செங்கனிவாய்'' என்றத்தைப்பற்ற. * வீடுமின்முற்றத்திலும் * பத்துடையடியவரிலும்சொன்ன ஹ்ருத்தியையும், முதல் திருவாய்மொழியிலே ஸுசிதமான ப்ரபத்தியையும், * சார்வேதவநெறியிலே நிரூபிக்கிறாராகையாலே, தத்த்வபரமான முதல்திருவாய்மொழியிலர்த்தத்தை * கெடுமிடரிலே நிரூபிக்கிறார் - முதல்திருவாய்மொழியிலே இத்யாதி. ''தத்த்வபரமாகச் சொல்லவேண்டுவதெல்லாம் சொல்லி'' என்றது - ''அருளினன்'' என்று ப்ரபத்தியைச் சொல்லுகையாலே உபாயமும் உத்

இனி அந்த தத்த்வந்தானே ப்ராப்யமாயிருக்குமிறே. அந்த ப்ராப்யவேஷத்தையும்,ப்ராப்தி பலமான கைங்கர்யத்தையும், ''படமுடையரவிற் பள்ளிபயின்றவன்'' என்றும்''கடைத் தலைசீய்க்கப்பேற்றுல்'' என்றும் அநுஸந்யித்தார் - * கெடுமிடரிலே; அந்தப்ராப்யம் அப் போதே கைபுகுரப்பெறுமையாலும் நெடுநோள்படப் பிரிந்துபோந்த வாஸனையாலும் வெருவி இவர் அவஸந்நராக, இவர்க்கு ப்ராஸங்கிகமாகப் பிறந்த அவஸாதத்தை அநு ஸந்யித்து அவனும் ஆச்வஸிப்பிக்க ஆச்வஸ்தராய் நின்ரூர் - * வேய்மருதோளிணை யிலே. ஆக, முதல்திருவாய்மொழியிலே - தத்த்வவிஷயமாகச் சொல்லவேண்டுவதெல் லாம் சொல்லி, அவ்வஸ்துதானே ப்ராப்யமாயிருக்கையாலே அந்தப்ராப்யத்தைப் பெறு கைக்கு உபாயமான ஹக்தியோகத்தை * வீடுமின் முற்றத்தாலே சொல்லி, அந்த ஹக்தி மான்களுக்கு அவன் ஸுலஹனுயிருக்கும் என்று அவன் ஸௌலப்யத்தை * பத்துடை யடியவராலே சொல்லி, ஆக, வீடுமின்முற்றத்திலும் பத்துடையடியவரிலும் சொன்ன ஹக்தியானது ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடியைச் சொல்லி, அத்திருவாய்மொழி களில் ஹக்திவர்யகமாகச் சொன்ன குணங்களைப் பராமர்சியா நின்றுகொண்டு, தாம் தம்முடைய பேற்றுக்கு உபாயமாக முதல்திருவாய்மொழியிற் சொன்ன ப்ரபத்தியோடே தலைக்கட்டுகிரூர் - இதில்.

தமேயாகிலும், தத்த்வ பரத்வ ப்ராப்யத்தைப்பற்ற. * கெடுமிடரிலே ப்ரதிபாதிக்கிறது கைங் கர்ய ப்ரதிஸம்வர்யியையன்றே? இது பரத்வ ப்ரதிபாதகமான முதல்திருவாய்மொழியின் நிம மனமாகிறபடி யெங்ஙனே? என்ன - இனி அந்த தத்த்வந்தானே இத்யாதி; அந்த பரவஸ்துவே கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்வர்யியாகையாலே நிமமனமாகலாம் என்றபடி. அந்த ப்ராப்யவேஷத்தையும் ப்ராப்திஹலமான கைங்கர்யத்தையுமென்றது - ''அமர்களதிபதி, தொழுதெழு'' என்ற பதங்க ளைக் கடாகஷித்து.* வேய்மருதோளிணை எனினுடைய நிமமனமென்ன-அந்த ப்ராப்யம் அப்போதே இத்யாதி. * வேய்மருதோளிணை ப்ராஸங்கிகமென்றபடி. இனிமேல், முதல் திருவாய்மொழி யோடே * வீடுமின் முற்றத்துக்கு ஸங்கதிகமன பூர்வகமாக, * வீடுமின்முற்றத்தினுடையவும் * பத்துடையடியவருடையவும் ப்ரமேயத்தை யருளிச்செய்துகொண்டு, அவற்றிற்சொன்ன ஹக்தி யையும் முதல்திருவாய்மொழியில் ஸுசிதமான ப்ரபத்தியையும் இதிலே நிமமிக்கிரூரென்கிரூர் - ஆக முதல்திருவாய்மொழியிலே என்றுதொடங்கி, தலைக்கட்டுகிரூர் என்னுமளவாலே. * வீடு மின் முற்றத்திற்சொன்ன ஹக்தி ஸாத்யஹக்தியாயிருக்க, 'ப்ராப்யத்தைப்பெறுகைக்கு உபாயமான ஹக்தியோகத்தை' என்றதுக்குக் கருத்து - தாம் உபதேசித்த இந்த ஸாத்யஹக்தி ப்ரபத்தியிலே மூட்ட ப்ரபத்தியுபாயமாய்த் தலைக்கட்டுமென்று. இங்ஙனன்றிக்கே, இந்த ஸாத்யஹக்திதன்னையே ப்ரபத்தியென்றுல் 'தம்முடைய பேற்றுக்கு உபாயமாக முதல்திருவாய்மொழியிற் சொன்ன ப்ரபத் தியோடே தலைக்கட்டுகிரூரிதில்' என்றதோடே சேராது. ''*வீடுமின் முற்றத்திலும் *பத்துடை யடியவரிலும் சொன்ன ஹக்தி ஸாத்யஹக்தி'' என்றே யருளிச்செய்வர். ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடியைச் சொல்லியென்றது - ''தவநெறிக்கு - சார்வே'' என்றதைப்பற்ற. ஸ்வ ஸாத்யத்தோடே பொருந்துகையாவது - ஹக்த்யுபாயம் ஹலவ்யாப்தமாகை. குணங்களைப் பராமர் சியா நின்றுகொண்டு என்றது - ''உலகினுடனேந்திருந்து'' என்றதை ''தாமோதரன்'' என் றும், ''புயற்கருநிறத்தனன்'' என்றதை ''கார்மேகவண்ணன்'' என்றும், ''அடியவர்க்கெளிய வன்'' ''எளிவருமியல்வினன்'' என்றதை ''சார்வே'' என்றும், ''அமைவுடைமுதல்கெடல்'' இத் யாதியை ''பெருமையனே வானத்திமையோர்க்கும்'' என்றும், ''பிறர்களுக்கரியவித்தகன்'' என் றதை ''காண்டற்கருமையனே'' என்றும், ''மலர்மகள்விரும்பும்'' என்றதை ''திருமெய்யுறை கின்ற'' என்றும், இப்புடைகளிலே பராமர்சித்துக்கொண்டென்றபடி. முதல்திருவாய்மொழியிற் சொன்ன என்றது - ''அருளினன்'' என்றதைப்பற்ற. ப்ரபத்தியோடே தலைக்கட்டுகிரூர் என் றது - ''பண்டேபரமன்பணித்தபணிவகையே - கண்டேன் கமலமலர்ப்பாதம்'' என்றதைப்பற்ற,

இவ்விரண்டுகோடியும் இவர்க்கு உண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், தம்முடைய பேற்றுக்கு உடலாக இவர்நினைத்திருப்பது ப்ரபத்தியையிறே. முதல்திருவாய்மொழியிலே ப்ரபத்திக்கு ஸாதகமான ஸப்தமுண்டோ வென்னில்,—''அருளினன்'' என்றுரிறே. இனித்தான் இவருடைய ஹக்தி வேதாந்தவிஹிதையான ஹக்தியல்ல; அதுதன்னையே பார்க்குமன்று அபஸூத்ராயிகரணந்யாயம் ப்ரஸங்கிக்கும். அதுதான் இவ்வாழ்வாருடைய ப்ரஹாவத்தாலே கூடாதோவென்னில்; அது இவருடைய உக்திகளோடு விரோயிக்கும். ''அருளினன்'' என்கிற இப்புடைகளிலேயிறே இவருடைய உக்திகள். ''உஹயவரி கலி ரவ்வாகவெ கூகிகாதூகிகஹக்தியொமெகறுஹ்ஃ'' (உபயபரிகர் மிதஸ்வாந்தஸ்யைகாந்திகாத்யந்திகபக்தியோகைகலப்ய்ஃ) என்று ஜ்ஞாநகர்மங்களாலே ஸம்ஸ்க்ருதாந்தஃகரணனுக்குப் பிறக்குமதிறே ஹக்தியாகிறது; அந்த ஜ்ஞாநகர்மங்களினுடைய ஸ்த்தாநே ஹாவத்ப்ரஸாதமாய், அதுக்கு அநந்தரமான பரஹக்தி தோடங்கிப் பிறந்ததாயிருக்கும் இவர்க்கு. இனித்தான், இவர்வழியேபோய் இவருடையபேறே பேறுக நினைத்திருந்த ஹாஷ்யகாரரும், ப்ரபத்தியைப்பண்ணி, பின்னை ஹக்திதோடங்கி ப்ரார்த்தித்தாரிறே. அவன்உபாயமானாலும் இவனுக்கு ருசியுண்டாய் ப்ராப்யஸித்தியுண்டாக வேணுமே; இல்லையாகில் புருஷார்த்தமாகாதே; ப்ராப்யம் இன்னதென்று நிஷ்கர்ஷித்து அந்த ப்ராப்யருசி கண்ணழிவற உடையவனுக்கிறே அவன் ப்ராபகனாவது; ஆகையாலே, இவருடைய ஹக்திப்ரபத்திகள் விகல்பிக்கலாம்படியிறே இருப்பது. ஆக, * வீடுமின்

இவர்க்கு ஹக்தியுண்டாயிருக்க ப்ரபத்தியே பேற்றுக்கு உடலாவானென்னென்ன - இவ்விரண்டு இத்யாதி. ''அருளினன்'' என்றல் ப்ரபத்தியைச் சொல்லுமோவென்னில் : ''அதிவு மவனதின் னருளே'' என்று ப்ரபத்திக்கும் அடி க்ருபையாகையாலே ப்ரபத்தியென்று விதம். இவர்க்கு ப்ரபத்தியே பேற்றுக்கு உபாயமென்பானென் ? ஹக்திதானுளுலோ என்னில், அப்படியாமன்று அபஸூத்ராயிகரணத்தோடும் இவருடைய உக்திகளோடும் விரோதிக்குமென்கிறார் - இனித்தான் என்றுதொடங்கி நாலுவாக்யத்தாலே. வேதாந்த விஹிதஹக்தியானாலோவென்ன - அதுதான் இத்யாதி. ந்யாயம் ப்ரஸங்கிக்கும் - ந்யாயவிரோதம் ப்ரஸங்கிக்குமென்றபடி. அதுதான் - வேதாந்த விஹிதஹக்திதானென்றபடி. விவரணம் - அருளினனென்கிற இத்யாதி. ஆனால் இவர்க்கு ஹக்திதான் வந்தவழியேதென்ன - உபய இத்யாதி. யாமுநாசார்ய வசநம்: உபயபரிகர்மிதஸ்வாந்தஸ்ய - கர்மஜ்ஞாநஸம்ஸ்க்ருதாந்தஃகரணஸ்ய. ஜகாந்திகமாகையாவது - பலதலைத்திருக்கை யன்றிக்கே ஹவானுகிற ஒருகாலேயேபற்றியிருக்கை. ஆத்யந்திகமாகையாவது - அந்தமதீத்ய வர்த்தமாநமென்றுய், யாவதாத்மபாவியாயிருக்கை. ப்ரபந்நனுக்கும் ஹக்திவேணுமென்கைக்கு ஸம்வாதமாதல், ஹாவத்ப்ரஸாதம் ஹக்திஹேதுவென்னுமதுக்கு ஸம்வாதமாதல் - இனித்தான் இவர்வழியே இத்யாதி. ப்ரபந்நனுக்கும் அநுவர்த்தமாநங்களான அபுருஷார்த்தமாகாமைக்காக ஹக்திவேணுமென்கிறார் - அவன்உபாயம் இத்யாதி. ப்ரபத்தேஃ பூர்வாவித்வேஷமும் ஹக்திவேணுமென்று உபபத்தி முகேந ஏர்பரிப்பிக்கிறார் - ப்ராப்யமின்னதென்று இத்யாதி. ஆகையாலே என்றது - ப்ரபத்தியேயன்றிக்கே ஸாத்யஹக்தியுமுண்டாகையாலே யென்றபடி. ஹக்திப்ரபத்திகள் விகல்பிக்கலாம்படியிறே பிரப்பது என்றது - ''அவனுடைய க்ருபையேயுபாயம்'' என்றறுதியிட்டிருக்கிற இவருடைய வித்தாந்தத்தைப்பார்த்தால் ''ப்ரபத்தியே இவர்க்குள்ளது, ஹக்தியில்லை'' என்றும், ஆர்த்தியின் மிகுதியாலே ப்ரபத்தியைப் பண்ணும்இவருடைய அபிநிவேஷத்தைப்பார்த்தால் ''ஹக்தியே இவர்க்குள்ளது, வேறொன்றுமில்லை'' என்றும் விபரீதித்துச் சொல்லலாம்படியாயிருக்குமிறே என்றபடி. இத்தால் - ''ஹக்தியாதல் ப்ரபத்தியாதலொழிய இரண்டுமுண்டாகக் கூடுமோ ?'' என்கிற ஸங்கையும் பரிஹ்ருதம். கீழே, ''ஆகவீடுமின் முற்றத்திலும்'' இத்யாதியுக்தத்தை நிரூபிக்கிறார் - ஆகவீடுமின் முற்றத்திலும் இத்யாதி. பிறர்க்கு உபதேசித்த ஹக்தி தம்மு

முற்றத்திலும் * பத்துடையடியவரிலும் பிறர்க்கு உபதேசித்த ஹக்தி தம்முடையபேற்றுக்கு உடலாயிருந்தபடியைச் சொல்லி, இதுதான் ஸ்வஸாத்யத்தோடே சேர்ந்தபடியைச் சொல்லி நிரமிக்கிறார் இதில். இது ஸாத்யத்தோடே சேர்ந்திருப்பது ப்ராப்தியுண்டானாலன்றோ வென்னில்? - ஸாக்ஷாத்காரரூபமான அநுஸந்தாநமுண்டாக வமையுமிறே இப்போது; குணம் அநுஹாவ்யமானால் அந்தகுணவிசிஷ்டமாக இங்கேயிருந்து உபாஸியா நின்றானிறே. ஆக, உபாஸந வேளையிலும் அதிருக்கும்படியை அநுஸந்திக்கத் தட்டில்லையிறே. ஆனால் பின்னைக் கீழுமேல்லாம் இந்த ப்ராப்யாநுஸந்தாநமே யன்றோ பண்ணிப் போந்ததென்னில்; அவற்றைப் பற்றிப் பிறந்தன சிலரஸவிசேஷங்களைச் சொன்ன இத்தனையிறே அவ்விடங்களில்;உபக்ரமித்த அர்த்தத்தை யுபஸம்ஹரிக்கையென்னு மொன்று உண்டே; அத்தைச்சொல்லுகிறது - இங்கு. இங்ஙனன்றிக்கே, பிள்ளான் ஒருருவிலே "'நீபசுகேய்க்கப்போகவேண்டா' என்றாள்; 'ஆகில் தவிர்ந்தேன்' என்றான்; இவன் தனை ஸுஸஹனில்லைகிடீர், இவன் ஹக்திலப்யனென்னுமிடம் நிச்சிதமென்கிறார்"

டைய பேற்றுக்கு உடலாகக்கூடுமோவென்னில்; விபீஷணாதிகள் ராவணாதிகளுக்கு உபதேசிக்க தத்த்வாரா தங்களுக்கு ஹரவத்ப்ராவண்யாதிசய ஹேதுவானாற்போலே, இவர்க்கும் பிறரைக் குறித்து உபதேசித்த ஹக்தி ஹரவத் ப்ராவண்யத்தைப் பிறப்பிக்க அத்தாலே ப்ரபத்தியைப் பண்ண, அது தம்முடைய பேற்றுக்கு உடலாய் ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடியைச் சொல்லி நிரமிக்கிறார்; ஆகையாலே, இவர்க்குக் கூடுமென்றபடி. "தம்முடைய பேற்றுக்கு உடலாய்" இத்யாதியின் விவரணம் - இதுதான் ஸ்வஸாத்த்யத்தோடே இத்யாதி. ஸாத்த்யத்தோடே சேருகையாவது - ஸாத்யவ்யாப்தமாகையாய், ஸாக்ஷாத்காரமாகையென்றபடி. இதுவென்றது - பிறர்க்கு உபதேசித்த ஹக்தியென்றபடி. தமக்குஇன்னம் ஹரவத்ப்ராப்தி ஸித்தியாதிருக்க, தத்ஹலம்பெற்றேனென்னும்படி எங்ஙனேயென்கிற ஶங்கையையநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - இது ஸாத்த்யத்தோடே இத்யாதி. ப்ராப்தி யாவது - ப்ரத்யக்ஷாநுஹவமென்றபடி. ஸாக்ஷாத்காரரூபமான அநுஸந்தாநமாவது - ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமென்று தோற்றாதே ப்ரத்யக்ஷமென்றே தோற்றுகிற மாநஸாநுஹவவிசேஷம். இப்போது என்றது-இங்கேயிருக்கச்செய்தே யென்றபடி. ஆனால், ப்ராப்திதசையில் அநுஹவம்போலே அப்ராப்திதசையிலும் அநுஹவம் ஹோரரூபமாயிருக்குமோவென்ன - குணமநுஹாவ்யம் இத்யாதி. அதாவது - "ஸொஶ்நுதெஸர்வாநுகாமாநு" என்கிறபடியே ப்ராப்திதசையிலே குணம் அநுஹாவ்யமாயிருக்கச் செய்தேயும், இங்கேயும் அக்குணவிசிஷ்டமாக வுபாஸிக்கிறானிறே குணாநுஹவத்தின் ஹோரரூபதையைப் பற்றவென்றபடி. அதிருக்கும்படியை - குணாநுஹவத்தின் ஹோரரூபதையிருக்கும்படியை யென்றபடி. கீழுமேல்லாம் என்றது - "கண்ணனைநான்கண்டேனே," "கண்டுகொண்டுய்ந்தொழிந்தேன்," "கண்டசதிர் கண்டொழிந்தேன்," "கண்டுகொண்டென் கண்ணிணையாரக்களித்து" இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்து. ப்ராப்யாநுஸந்தாநம் என்றது - ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமான மாநஸாநுஸந்தாநமென்றபடி. அவற்றைப்பற்றி என்றது - ஒரோகுணங்களைப் பற்றியென்றபடி. அவ்விடங்களில் - அந்தத்திருவாய்மொழிகளில். இத்தால் - அவ்விடங்களைப்பற்ற இத்திருவாய்மொழிக்கு * முனியே நான்முகன் அணித்தாகையாலே மாநஸாநுஹவத்துக்கொரு வைஶத்யவிசேஷமுண்டென்றபடி. கீழெங்கும் ப்ராப்யாநுஸந்தாநமுண்டானாலும் விஶ்லேஷவ்யஸநம் அதிஶயித்திருக்கையாலே ப்ராப்யாநுஹவம் மட்டமாயிருக்கும்: இங்கு பலவேளையாகையாலே ப்ராப்யாநுபவம் பூர்ணமாயிருக்குமென்று கருத்து. * வீடுமின் முற்றத்திலும் * பத்துடையடியவரிலும் சொன்னவர்த்தத்தை நிரமிக்கைக் கடியேதென்ன - உபக்ரமித்த இத்யாதி. ஸங்கத்யந்தரம் - இங்ஙனன்றிக்கே இத்யாதி. கீழ் எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்தைக் கடாக்ஷித்தருளிச்செய்து, மேல் ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்தைக் கடா

என்று பணித்தான். இன்னமும் முதல்திருவாய்மொழியில் ப்ராப்யத்தை அருளிச்செய் தார்; அந்த ப்ராப்யத்துக்கு ப்ராபகமாக, வேதாந்தங்களில் ஹக்தியென்றும் ப்ரபத்தியென் றும் இரண்டு உபாயங்கள் விதித்தது; அவை யிரண்டிலும், ஹக்தி, த்ரைவர்ணிகாயி காரம்; ப்ரபத்தி, ஸர்வாயிகாரம். அதில் ஸர்வாயிகாரமுமாய் தாம் திருவுள்ளத்தாலே தமக்கு உபாயமாக அங்கீகரித்த ப்ரபத்தியை, * வீடுமின்முற்றத்திலே அருளிச்செய்தார்; த்ரைவர்ணிகாயிகாரமான ஹக்தியை, * பத்துடையடியவரிலே அருளிச்செய்தார். ஆக, இரண்டு திருவாய்மொழியிலும் அருளிச்செய்த ஹக்திப்ரபத்திகள் ஸ்வாஸாய்யத்தோடே பொருந்தினபடியை அருளிச் செய்கிறார் * சார்வே தவநெறி, * கண்ணன்கழலிணை, இரண்டாலும். அதில், *சார்வே தவநெறியாலே-ப்ரபத்தி ஸ்வாஸாய்யத்தோடே பொருந் தினபடியை அருளிச்செய்கிறார். ''சார்வேதவநெறிக்குத் தாமோதரன்தாள்கள்'' என்று - தபஸ்ஸுத்தாலே ப்ரபத்தியைச் சொல்லுகிறது. ''**தஸ்மாந்ந்யாஸமேஷாம் தபஸாமதிரிக்தமாஹு:**'' (தஸ்மாந்ந்யாஸமேஷாம் தபஸாமதிரிக்தமாஹு:) என்றுதபஸ்ஸுக் களில் மிக்க தபஸ்ஸாகச் சொல்லிற்றிறே ப்ரபத்தியை. ''பண்டேபரமன்பணித்தபணி வகையே - கண்டேன் – கமலமலர்ப்பாதம், காண்டலுமே விண்டேயோழிந்த வினை யாயினவெல்லாம்'' என்றும் ''இருமைவினைகடிந்திங்கென்னையாள்கின்றான்'' என்றும், ''**மாமேகம் ஶரணம்வ்ரஜ அஹம்த்வாஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி**'' (மாமேகம் ஶரணம்வ்ரஜ அஹம்த்வாஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி) என்ற அர்த் தத்தை அருளிச்செய்தார். ஆளவந்தார் அருளிச்செய்ததாகத் திருமாலையாண்டான்பணிப் பது;-''ப்ரபத்திவிஷயமாகவாய்த்த * வீடுமின்முற்றம்:'' உடையவரும்அப்படியே ப்ரபத்தி விஷயமாக அருளிச்செய்து கொடுபோந்து, ஸாஷ்யம் அருளிச்செய்தபின்பு, 'ரஹஸ்யோபா யத்தை வெளியிடவொண்ணுது என்று வீடுமின்முற்றத்தையும் ஹக்திவிஷயமாக்கி அரு ளிச்செய்தார். ஆக, முதல் திருவாய்மொழியில் சொன்ன ப்ராப்யஸ்வரூபத்தையும் ப்ராப்திஸாலமான கைங்கர்யத்தையும், கெடுமிடரிலே 'படமுடையரவிற்பள்ளிபயின்ற வன்' என்றும் 'கடைத்தலை சீய்க்கப்பேற்றால்' என்றும் அருளிச்செய்து, அக்கைங்கர்யத் தில் களைபறித்து, 'உன்தன்திருவுள்ளம் இடர்கெடுந்தோறும் நாங்கள் வியக்கவின்புறுதும்' என்று உத்தரவண்டத்தில் நமஸ்ஸுப்ரார்த்தத்தை அருளிச்செய்து, கெடுமிடராலும் வேய் மருதோளிணையாலும் - முதல்திருவாய்மொழியை நிஷ்டித்து, சார்வே தவநெறியாலும் கண்ணன்கழலிணையாலும் - வீடுமின்முற்றத்திலும் பத்துடையடியவரிலும் சொன்ன

கூறித்தருளிச்செய்கிறார் இன்னமும் இத்யாதி. தபஸ்ஸுத்தம் ப்ரபத்தியைச் சொல்லுமோவென்ன - தஸ்மாந்ந்யாஸம் இத்யாதி. தைத்திரீயகே. பின்னேயும்ப்ரபத்திக்கு ஸுசகஸுப்தமுண்டென் கிறார் - பண்டேபரமன் இத்யாதி. ''ஸாதநஹக்தி ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடி'' என்ற அக்கு ஸுப்தம் - ''பாடீர வன்னமம் வீடேபெறலாமே'' என்றது. * வீடுமின்முற்றம் ஹக்திப்ர மென்று முன்புசொன்னதற்கும், ப்ரபத்திபரமென்று இப்போது சொன்னதற்கும் ஆப்தஸம்வா தம் - ஆளவந்தார் இத்யாதி. ஹக்திவிஷயமாக்கி என்றது - ஸாத்யஹக்திவிஷயமாக்கியென்றபடி. * வேய்மருதோளிணை முதல்திருவாய்மொழியின் நிமமநமென்கைக்காக மீளவும் ஆளவந்தார் நிர்வா ஹத்தை யநுவதிக்கிறார் - ஆகழுதல்திருவாய்மொழியில் இத்யாதி. இத்தால் - *வேய்மருதோளி ணைக்கு இரண்டுஹாவம் - ப்ராஸங்கிகமாகப் பிறந்த அவஸாதத்தை யநுஸந்தித்து அவனும் ஆஸ் வஸிப்பிக்க ஆஸ்வஸ்தராய் நின்றாரென்றும், கைங்கர்யத்தில் களையறுக்கிறதென்றும். ஆக, ''முதற் திருவாய்மொழியின் நிமமநம் - * கெடுமிடர்: * வீடுமின்முற்றம் * பத்துடையடியவர் இரண்டும் ஸாத்யஹக்திபரம்: ஏதந்நிமமநம்; - * சார்வேதவநெறி; * வேய்மருதோளிணை ப்ராஸங்கிகம்''

ஹக்தி ப்ரபத்திகள் ஸ்வஸாத்த்யத்தோடே பொருந்தினபடியை அருளிச்செய்தார்'' என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்ததாகத் திருமாலையாண்டான் பணிப்பது.

முதற் பாட்டு.

சார்வே தவநெறிக்குத் தாமோதரன்தாள்கள்
கார்மேகவண்ணன் கமலநயனத்தன்
நீர்வானம்மண்ணெரிகாலாய் நின்றநேமியான்
பேர்வானவர்கள்பிதற்றும் பெருமையனே.

ஆ.—(சார்வே.)—ஸௌந்தர்யத்தினாலும் ஐஶ்வர்யத்தினாலும் திவ்யவிஹூதியாலும் பரிபூர்ணனாயிருந்துவைத்து ஆஶ்ரிதஸுலபத்வார்யமாக தத்ஸஜாதீயதயாவதீர்ணனான எம்பெருமானுடைய திருவடிகள் ஹக்தியோகத்தினாலே ப்ராபிக்கலாம், இதில் ஒரு ஸம்ஶயமு மில்லையென்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், உபயவிபூதியுக்தனாயிருந்துவைத்து ஆஶ்ரிதஸுலபனான எம்பெருமானுடைய திருவடிகள் ஹக்தியோகலபாயமென்கிறார்.

[சார்வே என்றுதொடங்கி] - ஆஶ்ரிதபவ்யனான க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகள் ஹக்தியோகத்துக்கு ப்ராப்யமென்னுமிடம் நிஶ்சிதம். ''வணக்குடைத் தவநெறி'' என்றுசொல்லுகிற அத்தை, இங்கு 'தவநெறி' என்கிறது. ''தாமோதரன்தாள்'' என்று உரலினோடிணைந்திருந்த ஸௌலபயத்தை ப்ரத்யபிஜ்ஞை பண்ணுகிறது. [கார்மேகவண்ணன் என்றுமேலுக்கு] - கறுத்தமே஘ம்போலே ஶ்ரமஹரமான திருநிறத்தையும் அழகியதிருக்கண்களையு முடையனாய் ஸர்வத்துக்கும் ஈஶ்வரனாய், ஜகத்ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பான திருவாழியை யுடையனாய், அயர்வறுமமரர்கள் தோற்றுப்பேசும் பெருமையை யுடையனான தாமோதரன் என்றந்வயம்.

ப.—முதற்பாட்டில், ஸர்வஸ்மாத்பரனாய் ஹோக்யபூதனானவன் ஹக்திலப்யனென்கிறார்.

கார்மேகம் - காளமே஘ம்போலே ஶ்யாமளமான, வண்ணன் - வடிவையுடையனாய், (அதுக்குப்பரபாகமாம்படி), கமலம் - கமலம்போலேயிருக்கிற, நயனத்தன் - திருக்கண்களையுடையனாய், (அவ்வடிவழகேயன்றியே), நீர்வானம் மண்ணெரிகாலாய்நின்ற - பஞ்சபூதப்ரமுவமான ஸமஸ்தஜகத்தும் ப்ரகாரமாம்படி அந்தராத்மாவாய், நேமியான் - ரக்ஷணபரிகரமான திருவாழியையுடையனாய், பேர் - இவ்வழகுக்கும் ப்ராப்திக்கும் ரக்ஷகத்வத்துக்குமான திருநாமங்களை, வானவர்கள் - பரமபதவாஸிகளானவர்கள், பிதற்றும் - ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே அக்ரமமாகச் சொல்லும்படியான, பெருமையன் -

---

என்று எம்பெருமானார் நிர்வாஹம்; முதல்திருவாய்மொழியின் நிரமநம் - * கெடுமிடர் * வேய்மருதோளிணை இரண்டும்; * வீடுமின்முற்றம் ப்ரபத்திபரம்; * பத்துடையடியவர் ஸாதநபக்திபரம்: ஏதந்நிரமநம்-* சார்வேதவநெறி * கண்ணன்கழலிணை'' என்றாளவந்தார் நிர்வாஹமென்று கண்டு கொள்வது. * வேய்மருதோளிணையோடே நேரே ஸங்கதி'' என்று பிள்ளான் நிர்வாஹம்.

பெருமையை யுடையனாய், இப்படி (உபயவிபூதிநாதனாய்வைத்து), தாமோதரன்-("மத்துறுகடைவெண்ணெய் களவினிலுரவிடை யாப்புண்டெத்திறம்" என்கிறபடியே வெண்ணெய்க்களவிலே தாம்பாலேகட்டுண்டு அத்தாலே) தாமோதரனென்று பேராம்படி ஆஸ்ரிதபவ்யனானவனுடைய, தாள்கள் - திருவடிகளானவை, தவநெறிக்கு - "வணக்குடைத் தவநெறி" என்று ப்ரஸித்தமான பக்திமார்க்கத்துக்கு, சார்வே - ப்ராப்யமாயே யிருக்கும்.

இ.—முதற்பாட்டில், உபயவிபூதியுக்தனாய்வைத்து ஆஶ்ரிதஸுலபனானவனுடைய திருவடிகள் பக்தியோபலபூ்ய மென்கிறார்.

[தவநெறிக்குத் தாமோதரன்தாள்கள் - சார்வே] - தவநெறிக்கு - பக்திமார்க்கத்துக்கு. "வணக்குடைத் தவநெறி" என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. "மாம் நமஸ்கரு" என்றவணக்கத்தைக் கரணஶரீரமாக உடைத்தாயிருக்குமிறே பக்தி. அன்றிக்கே, "யஸ்யஜ்ஞாநமயம் தபஃ" என்று ஜ்ஞாநவிஶேஷமான பக்தியைத் தபஸ்ஸென்று சொல்லுகிறது. இவன் ஒருகால் தலைவணங்க, பெருவருத்தமான காயக்லேஶமாக நினைத்திருக்கும் ஈஶ்வராபூ்ப்ராயத்தாலே சொல்லவுமாம். [தாமோதரன்] - "உரலினோ டிணைந்திருந்து" என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. ஸர்வாயிகனாய்வைத்து, ஓரிடைச்சி கட்டவும் அடிக்கவும் தன்னைக்கொடுத்து, அத்தால்வந்த தழும்பாலே அது தானே தனக்குத் திருநாமமாம்படி யிருக்கிறவன். [தாள்கள்] - தன்னை உகப்பார்க்கு அவன்இப்படி எளியனானால் அவனை உகப்பார் அஸ்ஸௌலபூ்யத்துக்குத் தோற்று அவன்திருவடிகளைப் பெறு மித்தனையிறே. சார்வு - ப்ராப்யம். "பத்துடையடியவர்க்கெளியவன்" என்றும் "எளிவருமியல்வினன்" என்றும் 'அவன் சார்வு' என்றார்; இங்கு, சார்வேயென்று அவயரிக்கிறார். எப்படிப்பட்டவன் இங்கு ஸுலபனாகிறானென்னில்,- விலக்ஷணவிபூ்ரஹத்தை யுடையனாய் உபயவிபூதியுக்தனானவன் என்கிறார் :— [கார்மேகவண்ணன்] - நீர்கொண்டெழுந்த காளமேவம்போலே ஶ்ரமஹரமான வடிவை யுடையவன். அடியிலே இவனுக்கு ருசியைப் பிறப்பித்து பக்திபர்யந்தமாக வளர்த்து அதுபக்வமானால் பின்னைத்தானே ப்ராப்யமாம்படி யிருக்கிற வடிவு. கறுத்தமேவமென்னுதல்; கார்காலத்து மேவமென்னுதல். "புயற்கருநிறத்தனன்" என்றத்தை நினைக்கிறது. [கமலநயனத்தன்] - அவ்வடிவுக்குப் பரபூாபமாய் அகவாயில் தண்ணளிக்கு ப்ரகாஶகமான திருக்கண்களை யுடையவன். [நீர்வானம் இத்யாதி] - விபூ்ரஹவைலக்ஷண்யமே யன்றியிலே ஸ்வரூபவைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லுகிறது. பஞ்சபூதங்கள், தத்கார்யமான தேவாதிபூதங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். [நேமியான்] - ஜகத்ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பான திருவாழியை யுடையவன். நித்யவிபூதியிலும் கையுந்திருவாழியுமாயிறே யிருப்பது. [பேர்வானவர்கள்] - அமரரான வ்ரஹ்மாதிகளை வ்யாவர்த்திக்கிற தென்னுதல், வானவர்கள் பேர்பிதற்று மென்னுதல். [பிதற்றும் பெருமையனே] - அளவுடையாரும் அடைவுகெடப் பேசும்படியான பெருமையை யுடையவன். "யாவையும் யாவரும்தானாம் அமைவுடை நாரணன்" என்றத்தை நினைக்கிறது. இப்படி உபயவிபூதிநாயனாய்வைத்து, தன் விபூதியிலே ஒரு பதார்யத்துக்கு ஶேஷமாய் வந்து அவதரித்து, கட்டவும் அடிக்கவுமாம்படி யிருக்கிற - தாமோதரன் - தவநெறிக்கு- சார்வே.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. உபயவிபூதியுக்தனாயிருந்துவைத்து ஆஸ்ரிதஸுலபனானவனுடைய திருவடிகள் பக்தியோபலப்யமென்கிறார்.

[சார்வேதவநெறிக்குத் தாமோதரன்தாள்கள்] - 'தவநெறிக்கு - சார்வே' - "பத்துடையடியவர்க்கெளியவன்" என்றும் "எளிவரும் இயல்வினன்" என்றும் சொன்ன அவன்திருவடிகள் சார்வென்கிறார். சார்வு - ப்ராப்யம். [தவநெறிக்கு] - பக்திமார்க்கத்துக்கு (தபோமார்க்கமென்றபடி) - "வணக்குடைத்தவநெறி" என்றாரே அங்கே; அத்தைச்சொல்லுகிறார்; "தவநெறி" என்னுங்காட்டில் பக்தியைச்சொல்லிற்றாமோவென்னில்; - "நமஸ்யந்தஶ்சமாம்" (நமஸ்யந்தஶ்சமாம்) என்று நமஸ்ஸைக் கரணஶரீரமாக உடைத்தாயிருக்குமிறே பக்தி; இவன்ஒருப்ரணாமத்தைப் பண்ணினால் "இவன் நம்மை நோக்கிக் குவாலாக வருந்தினான்" என்று இதுதன்னைப் பெரிய காயக்லேஶமாக நினைத்திருக்குமவன்கருத்தால் சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே, "யஸ்யஜ்ஞாநமயம்தபஃ" (யஸ்ய ஜ்ஞாநமயம்தபஃ) என்று ஜ்ஞாந விசேஷமான பக்தியைத் தபஸ்ஸென்று சொல்லிற்றாகவுமாம். [தாமோதரன்தாள்கள்] - "உரலினோடிணைந்திருந்தேங்கியவெளிவு" என்றத்தைச் சொல்லுகிறார் இங்கு. யசோதாதிகள்கையிலே கட்டுண்டு தழும்பு சுமந்ததுவே திருநாமமாயிருக்குமவனிறே; யசோதாதிகள்கையிலே கட்டுண்பானொருவனானபின்பு, அவனையுகப்பார் அவன்காலைக் கட்டிக்கொள்ளுமித்தனையிறே. எப்படிப்பட்டவன்ஸுலபனாகிறானென்னில்,

---

முதற்பாட்டு.—சார்வே இத்யாதி. "நீர்வானம்" என்றுதொடங்கி, "பெருமையன் தாமோதரன்தாள்கள்-தவநெறிக்கு - சார்வு" என்று அந்வயமுகேநாவதாரிகை - உபயவிபூதி இத்யாதி. இந்தஅவதாரிகை, ப்ரவேஶத்தில் அருளிச்செய்த முந்தின யோஜநாநுகுணம்.

ப்ரவேஶத்திலே, தபஶ்ஶப்தத்தாலே - ப்ரபத்தியைச் சொல்லுகையாலும், இங்கே பக்தியோபலப்யமென்கையாலும், இப்பாட்டு ப்ரபத்திபரமாயும் பக்திபரமாயுமிருக்கிறது. நிமுமிக்கிறப்ரகாரத்தைக்காட்டுகிறார் - பத்துடை இத்யாதி. "தவநெறி" என்று * பத்துடையடியவரிலே யிருக்கிறதோவென்ன - வணக்குடை இத்யாதி. அங்குத்தான்இது சொல்லும்படி எப்படியென்று ஶங்கித்து, த்வேதாபரிஹாரம் - தவநெறியென்னுங்காட்டில் இத்யாதி. தவநெறியென்னுங்காட்டில் தபஸ்ஸைச்சொல்லுமதொழிய பக்தியைச்சொல்லிற்றாமோவென்னி லென்றபடி. கரணஶரீரமாக - அங்கமாகவென்றபடி. 'இருக்குமிறே பக்தி' என்றவநந்தரம், "ஆகையாலே" என்றுகூட்டிக்கொள்வது. கரணஶரீரமான நமஸ்காரத்தைத் தபஸ்ஸென்பானென்னென்ன - இவனொரு இத்யாதி. அதாவது - அங்கமானநமஸ்ஸை ஈஶ்வராபிப்ராயத்தாலே தபஸ்ஸென்னலாமாகையாலே, அங்கமானநமஸ்ஸையிட்டு அங்கியான பக்தியைத் தபஶ்ஶப்தத்தாலே உபசரிக்கிறதென்றபடி. ப்ரபத்திபரமானபோது, "தஸ்மாந்ந்யாஸமேஷாம்தபஸாமதிரிக்தமாஹுஃ" என்னக்கடவதிறே. "தவநெறி" என்றத்தை ஸாத்யபக்தியாக ஸாதிக்கப்புக்கு, "நமஸ்யந்தஶ்சமாம்பக்த்யா" என்றத்தையெடுத்தது-ஸாத்த்யபக்திமானுக்கும் ஸம்பாவிதமான ப்ரணாமாதிகளுண்டாகையாலே. குவால் - அதிகம். வருந்தினான் - ப்ரயாஸப்பட்டான். "தபஸ்ஸென்று - ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லும்" என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - யஸ்யஜ்ஞாநமயம் இத்யாதி. "யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்யஸ்யஜ்ஞாநமயம்தபஃ । தஸ்மாதேதத்ப்ரஹ்ம நாமரூபமந்நஞ்ஜாயதே" இதி முண்டோபநிஷதி. "ஸததம்கீர்தயந்தோமாம்யதந்தஶ்சதாவ்ரதாஃ । நமஸ்யந்தஶ்சமாம்பக்த்யாநித்யயுக்தாஉபாஸதே" இதி கீதாஸு நவமே. * பத்துடையடியவரின் நிகமநமென்கைக்கு ஸூசகஶப்தம் - உரலினோடு இத்யாதி. ஶப்தார்த்தம் - யசோதாதிகள் இத்யாதி. "தாள்கள்" என்றதுக்குக் கீழையுங்கூட்டிஹாவம் - யசோதாதிகள் இத்யாதி. மேலுக்கெல்லாமவதாரிகை - எப்படிப்பட்டவன் இத்யாதி. இவ்வடிவழகைச்சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜநவிசேஷங்

விலக்ஷணவிக்ரஹயுக்தனும் உபயவிபூதியுக்தனுமவன்கிடீர்! என்கிறார். [கார்மேகவண்ணன்] - நீர்கொண்டேழுந்த காளமேகம்போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவன். ஹக்தி தனக்கு இவன்தான் க்ருஷிபண்ணவேண்டா, ருசிக்கு உத்பாதகமுமாய் பின்பு அத்தை வளர்த்து அது பக்வமானால் தானே ப்ராப்யமாம் வடிவையுடையவன். * காதல் கடல்புரைய விஸ்தாரித்தகாரமர் மேனியிறே. கார்காலத்தில் மேகம்போலேயென்னுதல், கறுத்தமேகமென்னுதல். "புயற்கருநிறத்தனன்" என்றத்தைச்சொல்லுகிறார். [கமலநயனத்தன்]-அகவாயில் குணங்களுக்கு ப்ரகாஸகமாயிருக்குமிறே திருக்கண்கள். அநுக்ரஹமடையத் தோற்றுவது கண்வழியேயிறே. வாத்ஸல்யப்ரகாஸகமான திருக்கண்களையுடையவன். வடிவழகு கண்டு மேல்விழுகையன்றிக்கே, மேன்மையாலும் மேலேவிழவேண்டுமவனுய்த்து. [நீர் வானம்இத்யாதி] - விக்ரஹவைலக்ஷண்யமேயன்றிக்கே ஸ்வரூபவைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லுகிறது. "யாவையும் யாவரும்தானுமமைவுடைநாரணன்" என்றத்தை நிரூபிக்கிறார். ப்ருதிவ்யாதி பஞ்சபூதங்களையும் சொன்னவித்தால்-அவற்றின் கார்யமான தேவாதி விசேஷங்களையும் நினைக்கிறது; இத்தால் - லீலாவிபூதியைச் சொல்லுகிறது. [நேமியான்] - கையுந்திருவாழியுமாய் நித்யவிபூதியிலேயிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது. [பேர்வானவர்கள்] - இவ்வருகில்ஆக்களுனதேவர்களன்றிக்கே அவ்வருகில் பெருமக்கள் எத்தும்படியான பெருமையையுடையவன். அன்றிக்கே, "வானவர்கள் - பேர் - பிதற்றும் பெருமையன்" என்றுமாம். இங்கு ருசியுடையாரும் பிதற்றுகிறார்களே: ப்ராப்யம் கைபுகுந்தவ்வருகு பட்டாராயிருக்கிறவர்களும் பிதற்றுமத்தனை. கார்மேகவண்ணனுய், கமலநயனத்தனுய், நீர்வானம் மண்ணேரிகாலாய்நின்ற நேமியானுய், பேர்வானவர்கள் பிதற்றும் பெருமையனுயிருந்துவைத்து - தாமோதரனுனவன் திருவடிகள் - தவநெறிக்கு - சார்வே; இது நிஸ்சிதம். (க)

கள் அருளிச்செய்கிறார் - ஹக்தீதனக்கு இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. விக்ரஹம் ஹக்திவர்த்தகமோவென்ன - காதல் இத்யாதி. காரென்று - கறுப்பதால், கார்காலமாதல். "கார்மேகவண்ணன்" என்றது * பத்திடையடியவரிலேயுண்டோவென்ன - புயற்கரு இத்யாதி. அப்படி ப்ரகாசகமோவென்ன - அநுக்ரஹம் இத்யாதி. ஸப்ஹார்த்தம் - வாத்ஸல்ய இத்யாதி. கமலநயனத்வம் பரத்வஹேதுவென்று ஹாவாந்தரமாதல், "நீர்வானம்" இத்யாதிக்கவதாரிகையாதல் - வடிவழகு இத்யாதி. அவதாரிகாபக்ஷத்திலே, "வடிவழகு" இத்யாதிவாக்யவிவரணம் - விக்ரஹவைலக்ஷண்யமே இத்யாதி. "வடிவழகு" இத்யாதிவாக்யம் ஹாவாந்தரமானபோது, "நீர்வானம்" இத்யாதிக்கு ஹாவம் - விக்ரஹவைலக்ஷண்யமே இத்யாதி என்றுகண்டுகொள்வது. "நீர்வானம்" இத்யாதி * பத்திடையடியவரிலேயுண்டோவென்ன - யாவையும் இத்யாதி. பஞ்சஹூதங்களையும் சொன்னல் எல்லாம் சொன்னதாமோவென்ன - ப்ருதிவ்யாதி இத்யாதி. "தேவாதிவிசேஷங்களையும்" இத்யாதியைப்பற்ற - கையுந்திருவாழியுமாய் இத்யாதி. பேர்வானவர்கள் - பெரியவானவர்கள். "பேர்வானவர்கள்" என்றதற்கு ஹாவம் - இவ்வருகில் இத்யாதி. பேர் - பெருமை. இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, "பேர்" என்று - திருநாமம். அஜ்ஞரான இவ்வருகுள்ளவர்களன்றோ பிதற்றுமவர்களென்ன - இங்கு நசீ இத்யாதிவாக்யத்வயம். அந்வயித்துக்காட்டுகிறார் - கார்மேகம் இத்யாதி. "சார்வே" என்ற அவதாரணார்த்தம் - நிஸ்சிதம் என்றது. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

பெருமையனேவானத்திமையோர்க்குங் காண்டற்
கருமையனே ஆகத்தணையாதார்க்கென்றும்
திருமேய்யுறைகின்ற செங்கண்மால்நாளும்
இருமைவினைகடிந்து இங்கென்னையாள்கின்றனே.

ஆ.—(பெருமையனே.) - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஈஸ்வரனுய், அநாஸ்ரிதர்க்கு தூர்த்தர்ஸனுய், பெரியபிராட்டியாரோடு நித்யஸம்ஸ்லிஷ்டனுயிருந்த எம்பெருமான், நாளும் இருமைவினைகடிந்திங்கென்னையாள்கின்றனென்றுகொண்டு, தம்முடையலாஜ்தைப் பேசுகிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஸ்ரீயஃபதியான ஸர்வேஸ்வரன் என்னுடைய ப்ரதிவந்த்யகங்களைப் போக்கி நாள்தோறும் என்னை இஹலோகத்திலே அடிமை கொள்ளாநின்றனென்று, தம்முடைய லாஜ்தைப் பேசுகிறார்.

[பெருமையனே வானத்திமையோர்க்கும்] - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஈஸ்வரன். [காண்டற்கருமையனே ஆகத்தணையாதார்க்கு]-"பிறர்களுக்கரிய வித்தகன்" என்கிறது. [என்றும் திருமெய்என்று மேலுக்கு] - என்றும் பெரியபிராட்டியார் திருவுடம்பிலே உறைவதுஞ்செய்து, அத்தாலே, மதுபாநமத்தைப்போலே சிவந்ததிருக்கண்களை யுடையனான ஸர்வேஸ்வரன். இத்தால் - "மலர்மகள் விரும்புநமரும் பெறலடிகள்" என்கிற விடத்தை ப்ரத்யபிஜ்ஞை பண்ணுகிறது.

ப.—அகந்தம், பரத்வாதிஹேதுவான ஸ்ரீயஃபதித்வத்தை யுடையவன், தன் லீலாதிமயத்தாலே என்னை அடிமைகொள்ளாநின்றனென்கிறார்.

வானத்து - ஊர்த்வலோகவாஸிகளான, இமையோர்க்கும் - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும், பெருமையன் - (அவ்வருகான) பெருமையை யுடையனுய், ஆகத்து - நெஞ்சிலே, அணையாதார்க்கு - அநாஸ்ரியாதார்க்கு, காண்டற்கு - காண்கைக்கு, அருமையன் - அரியனுயிருக்குமவனுய், என்றும் - ஸர்வகாலமும், திரு - லக்ஷ்மியானவள், ("அகல இல்லேனிறையும்" என்று), மெய் - திருமேனியிலே, உறைகின்ற - நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகையாலே, செங்கண் - நிரதிஸய ஐஸ்வர்ய ஸூசகமான சிவந்த திருக்கண்களை யுடைய, மால் - பெரியவன், இருமைவினை கடிந்து - புண்யபாபரூபகர்மங்களைப்போக்கி, இங்கு - இத்தவிஜ்ஞதிதன்னிலே, நாளும் - நாள்தோறும், என்னை -, ஆள்கின்றனன் - அடிமைகொள்ளுகிறன்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஸர்வேஸ்வரனுய் ஸ்ரீயஃபதியாய்வைத்து என் விரோதியைப் போக்கி இங்கே அடிமைகொள்ளாநின்றனென்று. தாமோதரத்வம் தமக்கு வலித்தபடியைப் பேசுகிறார்.

[பெருமையனே இத்யாதி] - ஊர்த்வலோகஸ்யாராய் "ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்குத் தங்களுக்குமேலில்லை" என்றிருக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஈஸ்வரன். "அமை வுடைமுதல்கெடல் ஒடிவிடையறநிலமதுவாம் அமைவுடை அமரர்" என்றதை நினைக்கிறது. ஊர்மாநம் கனத்திருக்கையும் விடுமிடத்துக் காற்கட்டு குவாலாயிருக்கையுமிறே

நம்மிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி. [காண்டற்கு இத்யாதி] - தானே மேல்விழாநின்றால் இசைவின்றியே யிருப்பார்க்குக் கிட்டவொண்ணாதபடியா யிருக்கும். "பிறர்களுக்கரிய வித்தகன்" என்றத்தை நினைக்கிறது. என்றுமொக்கப் பிராட்டிதிருமேனியிலே உறை கிற. [என்றும்] - "அகலகில்லேனிறையும்" என்கிற நித்யவாஸத்தைச் சொல்லுகிறது. "மலர்மகள் விரும்பும்" என்றத்தை நினைக்கிறது. [செங்கண்] - அவளோட்டை ஸஹ வாஸத்தாலே, மஹமுதிதரைப்போலே சிவந்த திருக்கண்களை யுடையவன். [மால்] - அவளோட்டைச்சேர்த்தியால்வந்த பெருமையையுடையவன். "ஸபூமெயம் ஹிதத்தெஜஃ" "அரும்பெறலடிகள்" என்றத்தை நினைக்கிறது. [இருமைவினைகடிந்து - நாளும்-இங்கு என்னையாள்கின்றானே] - புண்யபாபரூபகர்மங்களைப் போக்கி, ஒரு தேசவிசேஷத்தி லன்றிக்கே இஹலோகத்திலே நாள்தோறும் என்னை அடிமைகொள்ளாநின்றான்; அங்கு- ஞானாநுபவம்; இங்கு-ஞானஜ்ஞாநத்தாலே யரிக்கை.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. ஸர்வேஶ்வரனாய் ஶ்ரியஃபதியாயிருந்துவைத்து என் விரோதியைப் போக்கி என்னை இங்கே அடிமைகொள்ளா நின்றானென்று, கீழ்ச்சொன்ன ஸௌலப்யம் தமக்குப் பலித்தபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

[பெருமையனே வானத்திமையோர்க்கும்] - "அமைவுடை முதல்கெடலொடி விடை யறநிலமதுவா மமைவுடையமரர்" என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. அல்லாதார் கீழேயிருக்க தாங்கள் விலக்ஷணமான தேசங்களிலே இருக்கிறார்களாய், ஸ்ருஷ்ட்யாதிக ளுக்கும் தாங்களே கடவர்களாக நினைத்துத் தங்களைக் குவாலாக நினைத்திருக்கும் ப்ரஹ் மாதிகளுக்கும் தன்னையாஶ்ரயித்து ஸ்வரூபம் பெறவேண்டும்படியான பெருமையையுடை யவன். [வானத்து]-அவ்வாசியே அவர்களுக்குஉள்ளது; அவனைப்பார்த்தால் நம்மோடவர் களோடு வாசியில்லை. ஸம்ஸாரத்தில் நம்மிலும் கனவியராயிருப்பர்கள். நமக்குப் பற்றின வளவேயிறே விடவேண்டுவது, அவர்களுக்கு த்ரைலோக்யமும் விடவேணுமே. [காண் டற்குஇத்யாதி] - தானேவந்து மேல்விழா நின்றால் விலக்காமையின்றிக்கே யிருப்பார்க்குக் காண அரியனாயிருக்கும். ஸம்பந்தம்இன்று தேடவேண்டா: பெறவேணுமென்கையும் வேண்டாவென்கையுமிறே யுள்ளது. "பிறர்களுக்கரியவித்தகன்" என்றத்தைச் சொல்லு

இரண்டாம்பாட்டு.—பெருமையனே இத்யாதி. "வானத்திமையோர்க்கும் - பெருமை யனே" என்றுதொடங்கி, "என்னையாள்கின்றான்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஸர் வேஶ்வரனாய் இத்யாதி.

"பெருமையனே" இத்யாதி * பத்துடையடியவரிலே யெங்கே சொல்லிற்றென்ன - அமைவுடை இத்யாதி. "வானத்திமையோர்க்கும் - பெருமையனே" என்றந்வயித்தர்த்தம் - அல் லாதார் இத்யாதி. "இமையோர்க்கும்" என்ற சஶப்தார்த்தம் - தங்களைக்குவாலாக இத்யாதி. "வானத்து" என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - அவ்வாசியே இத்யாதிவாக்யத்வயம். நம்மைப் பற்ற வாசியில்லையோவென்ன - ஸம்ஸாரத்தில் இத்யாதி. ஸம்ஸாரத்தில் ஆதிக்யமுண்டென்ற படி. கனவியர் - கனத்தவர்: அதிகரென்றபடி. அதெப்படியென்ன - நமக்கு இத்யாதி. "ஆகத் தணையாதார்க்கு - காண்டற்கருமையனே" என்றதுக்கர்த்தம் - தானேவந்து இத்யாதி. ஆகத் தணையாமை - மநஸ்ஸில் வையாமையாய், விலக்காமையில்லாதார்க்கென்றபடி. விலக்காமையின் றிக்கே யிருப்பார்க்கு - விலக்குகிறவர்களுக் கென்றபடி. காண்கைக்கு விலக்காமைமாத்ரம் போருமோவென்ன - ஸம்பந்தம் இத்யாதி. 'வேண்டாவென்கையுமிறே யுள்ளது' என்றவநந் தரம், "பெறுகைக்கு மிழக்கைக்கும்" என்றுஅத்யாஹார்யம். இது * பத்துடையடியவரிலே யெங்கே

கிறது. [என்றும்திருமெய்யுறைகின்ற] - ரஹஸ்யத்தில் நித்யயோகத்தைச் சொல்லுகிறதிறே. * அகலகில்லேனிறே. ''மலர்மகள்விரும்புமரும் பெறலடிகள்'' என்றதைச் சொல்லுகிறது. என்றுமொக்கப் பெரிய பிராட்டியார் வர்த்திக்கிற திருமேனியையுடையவன். [செங்கண்] - அவளோட்டை நித்யஸம்ச்லேஷத்தாலே, நீர்பாய்ந்த பயிர்போலே செவ்வி பெற்ற திருக்கண்களையுடையவன். [மால்] - ''யஸ்யஸாஜந காத்மஜா'' (யஸ்யஸாஜந காத்மஜா) என்றவளையுடையனுகையால் வந்த பெருமையைச் சொல்லுகிறது: ''அரும்பெறலடிகள்'' என்றதைச் சொல்லுகிறது. [நாளும்இத்யாதி] - (இருமைவினைகடிந்து-நாளும்-இங்கு என்னையாள்கின்றானே) - புண்யபாபரூப கர்மங்களைப் போக்கி, இத்தைவிட்டு ஒரு தேசவிசேஷத்திலே போனால் கொள்ளக்கடவ அடிமையை இவ்லோகத்திலே நாள் தோறும் கொள்ளாநின்றான். அங்குப்போனால் குணானுபவத்தாலே ஸத்தையை நிர்வஹிக்கும்; இங்கு குணஜ்ஞானத்தாலே யாபிப்பியாநிற்கும். (உ)

மூன்றும் பாட்டு.

ஆள்கின்றான் ஆழியான் ஆரால் குறைவுடையம்
மீள்கின்றதில்லப் பிறவித்துயர்கடிந்தோம்
வாள்கெண்டையோண்கண் மடப்பின்னைதன்கேள்வன்
தாள்கண்டுகொண்டென்தலைமேற்புனைந்தானே.

ஆ.—(ஆள்கின்றான் ஆழியான்.)-ஆள்கின்றானழியான் ஆரால்குறைவுடையம்; இனி இஸ்ஸம்ஸாரத்தில் மீளக்கடவதன்று; எங்ஙனேயென்னில்-இந்த ஸம்ஸாரதுஃவத்தைக் கடிந்தோம்: வாள்கெண்டை யொண்கண்மடப்பின்னைதன்கேள்வனுடைய திருவடிகளைக் கண்டுகொண்டு என்தலைமேல் புனைந்தான் என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், மறுவலிடாதபடி ஸம்ஸாரத்தைப்போக்கி நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு நாயனாவனுடைய திருவடிகளைக் கண்டுகொண்டு என்தலைமேலே புனையப்பெற்றே னென்கிறார்.

சொல்லிற்றென்ன-பிறர்களுக்கு இத்யாதி. மேய்-விக்ரஹம். ரஹஸ்யத்தில்நித்யயோகமாவது-த்வயத்தில் மதுபைச்சொல்லுகிறது. ''உறைகின்ற'' என்கிற வர்த்தமாநத்தாலே-பிரியாதே வர்த்திக்கிறானென்று விவக்ஷித்து, அதுக்கு ப்ரமாணம்-அகலகில்லேனிறே என்று; ''உறைமார்பா'' என்னுமளவும் விவக்ஷிதம். இது * பத்துடையடியவரிலே சொல்லிற்றேயென்ன-மலர்மகள் இத்யாதி. ''என்றும்திரு-உறைகின்ற-மெய்'' என்றதுக்கு ஸப்தார்த்தம்-என்றுமொக்க இத்யாதி. ''திரு-உறைகின்ற செங்கண்மால்'' என்ற பதச்சேர்த்திக்கு ஸாரம்-அவளோட்டை இத்யாதி. ''திரு-உறைகின்ற-மால்'' என்ற பதச்சேர்த்திக்கு ஸாரம்-யஸ்யஸா இத்யாதி. ''ஸுகுசேயம்ஹிததேஜோபஸுஸாஜநகாதஜா । நகுலம்ஸயேஸுஸாமாஹதுஃராகேவாஸ்ரயாமவநே'' இதிமாரீசஃ(ரா-ஆ-கூ-எ-கஅ) மால்-பெரியவன்;ஸ்வாமியென்றபடி. இது*பத்துடையடியவரிலே சொல்லிற்றேயென்ன-அரும்பெறல்இத்யாதி. தேசவிசேஷத்தில் கொள்ளும் அடிமையை இங்கே கொள்ளும்படியென்? என்ன-அங்குப்போனால் இத்யாதி. 'வானத்திமையோர்க்கும்-பெருமையனே, ஆகத்தினையாதார்க்கு-காண்டற்கருமையனே, என்றும் திரு-உறைகின்ற-மெய்-செங்கண்மால், இங்கு-இருமைவினைகடிந்து-நாளும்-என்னையாள்கின்றானே' இத்யன்வயஃ. (உ)

[ஆள்கின்றான் ஆழியான் ஆரால்குறைவுடையம்] - ஸர்வேஶ்வரன் என்னை அடிமை கொள்ளாநின்றான். இனி, ஆரைக்கொண்டு கார்யமுடையோம்? [வாள் கெண்டை யொண்கண்] - ஒளியையுடைய கெண்டைபோலேயிருக்கிற அழகிய கண்.

ப.—அநந்தரம், நப்பின்னைப்பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியாலே நிரதி ஶயாநுபாவ்யனான க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை யநுபவிக்கப்பெற்றேன்; அவன் ரக்ஷகனாக விரோதி மறுவலிடாது; என்ன குறையுண்டு? என்கிறார்.

("கைகழலாநேமியான் நம்மேல்வினைகடிவான்" என்கிறபடியே), ஆழியான் - கையுந்திருவாழியுமாய்க்கொண்டு, ஆள்கின்றான் - விரோதியைப்போக்கிரக்ஷித்தருளா நின்றான்; (அத்தாலே), பிறவித்துயர் - ஜந்மப்ரயுக்த ஸகலதுஃபங்களையும், கடிந்தோம் - போக்கினோம்; மீள்கின்றது இல்லை - (இனி அது)மீளுகிறதில்லை; (ஆனபின்பு), ஆரால்குறைவுடையம் - நம்மோடு பிறரோடு வாசியற ஒருவராலும் ஒருகுறையை யுடையோமல்லோம்; வாள் - (கூர்மைநெடுமையாலே) வாளும், கெண்டை - (குளிர்த்தி மிளிர்த்தியாலே) கெண்டையும் போலியாம்படி, ஒண் - விலக்ஷணமான, கண் - கண்ணை யுடையளாய், மடம் - மடப்பம் முதலான ஆத்மகுணங்களாலே பூர்ணையான, பின்னை தன் - நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு, கேள்வன் - அபிமதநாயகனானவனுடைய, தாள் - திரு வடிகளை, கண்டுகொண்டு - அபரோக்ஷித்து, என்தலைமேல் - என்தலைமேலே, புனைந் தேன் - யரிக்கப்பெற்றேன்.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், மறுவலிடாதபடி ஸம்ஸாரத்தைப்போக்கி நப்பின் னைப்பிராட்டிக்கு வல்லபனானவனுடைய திருவடிகளை ஶிரோபூஷணமாகப் பெற்றேன் என்கிறார்.

[ஆள்கின்றான் ஆழியான்] - வகுத்த ஸர்வேஶ்வரன் அடிமைகொள்ளாநின்றா னென்னுதல்; ஆசிலேவைத்த கையுந்தானுமாய் விரோதியைப்போக்கி அடிமைகொள் ளாநின்றான் என்னுதல். அஶக்தனான தன்னாலே ஸாத்த்யமான அசேதநக்ரியாகலாபங் கள் கொண்டு விரோதியைப் போக்குமவரன்றே இவர்? ஸர்வஶக்தி கையில் திருவாழி யின் கூர்மையாலே போக்குமவரிறே. [ஆரால் குறைவுடையம்] — என்னால் வரும தொரு குறையுமில்லை; யமாதிகளால் வருமவையுமில்லை. [மீள்கின்றதில்லை] - இனி மறுவலிடுகிறதில்லை. [பிறவித்துயர் கடிந்தோம்] - துஃபஹேதுவான ப்ரக்ருதிஸம்ஸர் மத்தையும் ஓட்டினோம். பரமபதத்திலே புகச்செய்தேயும் ருசிமுன்னாகப்போகாத வைதிகபுத்ரர்களுக்கு மீளவேண்டிற்றிறே. "மயர்வறமதிநலமருளினன்" என்று ருசி ஜநகனும் அவனேயாய்ப் பேறும் அவனாலேயாயிருக்கிற எனக்குப் புனராவ்ருத்தி ப்ரஸங்க மில்லை யென்கை. இதுக்கு ஹேதுவென்னென்னில்? [வாள்கெண்டை இத்யாதி] - ஒளியையுடைத்தாய்க் கெண்டைபோலே முகூர்யமாய் தர்ஶநீயமான திருக்கண்களையுடை யவளாய், ஆத்மஸ்ரீணோபேதையான நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லபனானவனுடைய. அவளடியாகவந்த பின்பு, என்னுடைய கர்மவஶ்யதையாலேயாதல், அவன் ஸ்வாதந்த்ர் யத்தாலேயாதல் இழக்கவேணுமோ? அவன் என்னைக் கடாக்ஷியாவிட்டால், அவள் கடாக்ஷத்துக்கு இலக்கன்றிப்போகிறான். அவன் ஸ்வாதந்த்ர்யங்கொண்டாடினால் அவள் நோக்கு இழக்குமிறே. என்ஜீவநத்தைப் பறித்தானாகில் தன்ஜீவநத்தை யிழக்கிறான். [தாள்கண்டுகொண்டு] - தாளாலே அவனைக் கண்டுகொண்டென்னுதல், தாளைக்கண்டு கொண்டென்னுதல். "நின்செம்மா பாதபற்புத் தலைசேர்த்து" என்றும், "கோலமா

மென்சென்னிக்கு'' என்றும் ஆசைப்பட்டபடியே, என்தலைமேலே சூட்டப்பெற்றேன் என்கிறார்.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. மறுவலிடாதபடி ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கி நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லஹஞனவனுடைய திருவடிகள் ஸிரோஹ்ருஷணமாகப் பேற்றேன் என்கிறார்.

[ஆள்கின்றான் ஆழியான்] – ஆசிலேவைத்த கையும் தானுமாய் விரோதியைப்போக்கி அடிமைகொள்ளா நின்றான் என்னுதல்; வகுத்த ஸர்வேச்வரன் அடிமைகொள்ளாநின்றான் என்னுதல் பின்னையும் அவன்கை பார்த்திருக்கவேண்டும் அசேதநக்ரியாகலாஹங்களைப் பூண்கட்டாநிற்பர்கள் சிலர்; ''கூரம்பனல்லால்'' என்று அம்பின் கூர்மையையும் ''சுடர்வட்டவாய்நுதி நேமியீர்'' என்று திருவாழியில் கூர்மையையுங் கொண்டு பேறவிருப்பர்கள் சிலர். அஸக்தனான தன்னுலே ஸாத்யமான க்ரியாஜாதத்தைப்பற்றிப் பேறவிருப்பர்கள் சிலர்; ஸித்தஸ்வரூபனான ஸர்வஸக்தியைப்பற்றிப் பேறவிருப்பர்கள் சிலர். க்ரியாஜாதத்தை நெகிழச்சொல்லி, ''கெடுவாய், என்னையன்றே பற்றுகிறது'' என்றுணர்றே [ஆரால்குறைவுடையம்] - என்னுலே இழக்கவேண்டுதல், ஆராயக்கடவ யமாதிகளுக்கும் வந்துகிட்டலாதல், அவன்தன்னளவும் சென்றால் பின்னையும் ஒன்றைப் பார்த்திருத்தல் செய்யவேண்டும்படியாய் இருப்பதோன்றையோ நான்பற்றிற்று? 'ஆரால்' - என்கிறார்காணும்: என்றும் ஒருசேதநனுலே பேறென்றிருக்குமவராகையாலே. [மீள்கின்றதில்லே] - இனி மறுவலிடுகிறதில்லே [பிறவித்துயர்கடிந்தோம்] - ஸம்ஸாரஸ்பர்சத்தை யோட்டினேம். † பரமபதத்தில் புகச்செய்தேயும் ருசிமுன்னுகப் பேறல்லாமையாலே கடலில்புக்க துரும்புபோலே மீளப்போந்தார்களிறே வைதிக

மூன்றும்பாட்டு.—ஆள்கின்றான் இத்யாதி. ''மீள்கின்றதில்லே'' என்றுதொடங்கி ''தலைமேல்புனைந்தேனே'' என்னுமளவும் கடாகூத்தவதாரிகை - மறுவலிடாதபடி இத்யாதி.

''ஆழியான் - ஆள்கின்றான்'' என்றதற்கு த்வேதா ஹ்ரவம் - ஆசிலே இத்யாதி வாக்யத்வயம். ஆசு - ஆயுப்பிடி. ஆழியைக்கொண்டாள்கின்றானென்ற முன்னிணவர்த்தம். திருவாழி பரத்வஸௌசகமாகையாலே - 'வகுத்தஸ்ரீவேஸ்வரன்' என்கிறது. தம்மை ''ஆழியான் - ஆள்கின்றான்'' என்கையாலே ப்ரதிகோடியையும் கூட்டி ஹ்ரவம்-பின்னேயும்அவன்கைபார்த்து இத்யாதி வாக்யத்வயம். பின்னேயும் என்றது - ஸாருநாந்தரங்களே யநுஷ்டிக்கப்பின்பு மென்றபடி. 'கூரம்பனல்லால்' - நாலாந்திருவந்தாதி எட்டாம்பாட்டு, ''இலதுணே'' இத்யாதி. கீழ்வாக்யத்வயவிவரணம் - அஸக்தனான இத்யாதிவாக்யத்வயம். 'பின்னேயுமவன்கைபார்த்து' இத்யாதிவாக்யத்தாலே - கார்யவித்தியில் ஈஸ்வராபேக்ஷையும், 'அஸக்தனான' இத்யாதிவாக்யத்தாலே - ஸ்வரூபவித்தியில் சேதநாபேக்ஷையும் சொல்லப்படுகிறது. ஸாஸ்த்ரவிஹிதமான உபாயாந்தரங்களேவிட்டு அவனைப் பற்றக் கூடுமோவென்ன - க்ரியாஜாதத்தை இத்யாதி. 'என்றுணிறே' - துராமஸ்லோகத்தாலே யென்றபடி. ஆரால் குறைவுடையம் - ஒன்றாலும் குறைவுடையோமல்லோ மென்றபடி. இதுக்கு யென்றபடி. ஆரால் குறைவுடையம் - ஒன்றாலும் குறைவுடையோமல்லோ மென்றபடி. இதுக்கு ஹ்ரவம் - என்னுலே இத்யாதி. * யாதானும்பற்றி நீங்கும் விரதத்தை நல்வீடு செய்கையாலே என்னுலிழக்கவேண்டுதலென்றபடி. ஆராயக்கடவ யமாதிகளுக்கும் வந்துகிட்டலாதல் என்றது - ஸம்ஸாரியான நிலையில் நில்லாமையைப்பற்ற. பின்னையுமோன்றைப் பார்த்திருத்தல் என்றது - அவன் விஷயமான ஔத்ஸுக்யாதிகளைப்பற்றியும் அவன் க்ருபையைப் பார்த்திருத்தலென்றபடி. ஆனுல், எத்தால் என்னுமல், ''ஆரால்'' என்கிறதென்னென்ன - ஆராலேன்கிறார்காணும் இத்யாதி. மறுவலிடுகிறதில்லே என்றது - ஸம்ஸாரம் மறுவலிடுகிறதில்லே யென்றபடி. பிறவித்துயர்கடிந்தால் மீளாமை வித்தமாயிருக்க, ''மீள்கின்றதில்லே'' என்கைக்கு ப்ரஸக்தியேதென்ன - பரமபதத்தில் இத்யாதி. திருமேனியோடேயிருக்க ''கடிந்தோம்'' என்று ஔதமாகச் சொல்லுவா

---

† பரமபதத்தே என்று பாடாந்தரம்.

புத்ரர்கள். "மயர்வறமதிநலமருளினன்" என்று ருசிமுன்னுக அவன் தரப்பேறவிருக்கிற நமக்குப் புநராவ்ருத்தி ப்ரஸங்கமுண்டோ ? "கடிந்தோம்"! என்கிறிறே: அவன் செய்வா னுக எறட்டுக்கொண்ட கார்யத்துக்கு "ஸ்மிதோஸ்மி" என்னலாம்படி யிருக்குமிறே. [வாள் இத்யாதி] - அவன் ஸ்வாதந்த்ர்யம் தலையேடுத்ததாகில் † அடுகுவளம் தடைப் படும்போலேகாணும். இனி என்னுலேதான் விடப்போமோ ? அவனுலேதான் விடப் போமோ ? என்னுடைய பாரதந்த்ர்யம்போலே அவனுடைய ஆச்ரிதபாரதந்த்ர்யத்துக்கும் ஏதேனும் கண்ணழிவுண்டோ ? அவன் ஸ்வாதந்த்ர்யம் தலையேடுத்ததோ தன்னுணை யிழக்கிறான். * மனநோக்கமுண்டானிறே. ஒளியையுடைத்தான கேண்டைபோலே முழுமையாய் வைத்தகண் வாங்காதே கண்டுகொண்டு இருக்கவேண்டும்படியான அழகிய கண்களையுடையளாய் ஆத்மகுணபேதையான நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லபன். [தாள்கண்டுகொண்டு] - காட்சிக்கு ஹேதுசொல்லிற்றிறே. [என்தலைமேல்புனைந்தேனே]- "துயரறசுடரடிதொழுதெழு" என்றும் "பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்" என்றும், "கோல மாமென்சென்னிக்கு" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, மயிர்கழலிப் பூச்சுடவிருப்பாரைப் போலேயிருக்கிற ஹோக்யதைசொல்லுகிறது. "நின்சேம்மாபாதபற்புத் தலைசேர்த்து" என்று ப்ரார்த்தித்தவத்தைத் தலையாகப்பெற்று க்ருதக்ருத்யனுனேன். (கூ)

னென் ? என்ன-கடிந்தோமென்கிறார் இத்யாதி. "நஷ்டாசோஹஸ்வ்ருகிலுஷ்வா கூதலா ஷாநபாவ்ருகி ஷ்டுதொஷ்டிமதலஷெஹஸ்கரிஷ்யவ நம்கவ" இதிகீதாஸு (கஅ.) "மீள்கின்றதில்லை" என்பானென் ? ஸ்வதந்த்ரனை நான் தள்ளினுலோவென்ன - வாள் இத்யாதி. விசேஷணங்களுக்கு ஹாவம் - அவன் ஸ்வாதந்த்ர்யம் இத்யாதி. அடுகுவளம் - அடுகென்று - பெட்டிமேற் பெட்டியாய், வளமென்ற - ஹோக்யவஸ்துவாய் ; பெட்டிமேற் பெட்டியாக வைத் திருக்கிற ஹோக்யவஸ்து : போனகப்பெட்டியென்றபடி. (அடுகுவளம்-ஹாஜநமும்.) அடுகுவளம் தடைப்படுகையாவது - நப்பின்னைப்பிராட்டி கடாக்ஷம் பெருமை. நப்பின்னைப்பிராட்டிபுருஷ காரம் சொன்னதற்கு ஹாவம் - இனியென்னுலே இத்யாதி. இனியென்றது - என்னுடைய அங்கீ காரம் நப்பின்னைப்பிராட்டி யடியாகவந்தபின்பென்றபடி. அவனுலே விடப்போகாமைக் கடியே தென்ன - என்னுடைய இத்யாதி. "அவன் ஸ்வாதந்த்ர்யம்" இத்யாதிவாக்யவிவரணம் - ஸ்வா தந்த்ர்யம் இத்யாதி. கடாக்ஷம் ஹாஜநமென்னுமதற்கு ப்ரமாணம் - மணநோக்கம் இத்யாதி. திரு மொழி. ஸப்தார்த்தம் - ஒளியை இத்யாதி. வாள் - ஒளி. காட்சிக்கு ஹேது என்றது - நப்பின் னைப்பிராட்டி புருஷகாரத்தை. "என்" என்றதற்கு ஹாவம் - துயரறு இத்யாதி. "புனைந்தேன்" என்கிற பதஸக்தியாலே 'மயிர்கழுவிப் பூச் சூடவிருப்பாரைப்போலே' என்றது. "தலைமேல்புனைந் தேன்" என்றதற்கு ஹாவம் - நின்சேம்மா இத்யாதி. தலையாக வென்றது - சாடு. தலையிலேயாக வென்றும், ஸ்ரேஷ்ட்டமாகவென்றும். 'வாள் கெண்டை' என்றுதொடங்கி, 'புனைந்தேன், பிறவித் துயர்கடிந்தோம் - மீள்கின்றதில்லை, ஆழியான் - ஆள்கின்றான், ஆரால் குறைவுடையம்' இத்யன்வயம். (கூ)

---

† அடைகுவளம் என்று வேறு அரும்பதத்திற் காண்கிறது.

நான்காம் பாட்டு.

தலைமேல்புனைந்தேன் சரணங்கள்ஆலின்
இலைமேல்துயின்றருன் இமையோர்வணங்க
மலைமேல்தான்நின்றுஎன்மனத்துளிருந்தானே
நிலைபேர்க்கலாகாமைநிச்சித்திருந்தேனே.

ஆ—(தலைமேல்.) - இனி இவனே என்தலையில்நின்றும் ஒருவராலும் பேர்க்கவொண்ணுதென்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலேயிருக்கிற ஸர்வேச்வரனே ஒருவராலும் விச்லேஷிக்கப்பண்ணவொண்ணுமையை நிச்சயித்து, அத்தாலே க்ருதார்த்தனாயிருந்தேன் என்கிறார்.

[ஆலினிலைமேல் என்றுதொடங்கி] - என்பாடு வருகைக்காக ஆலினிலைமேலே வந்து கண்வளர்ந்தருளி அயர்வறுமமரர்கள் அடிமைசெய்யத் திருமலையிலே நின்றருளி என்னையிசைவித்து என் ஹ்ருதயத்திலே புகுத்திருந்தவனே.

ப.—அநந்தரம், ஆச்ரிதரக்ஷணத்தில் ஸ்த்திரஸ்வபாவனனவனே நெஞ்சிலிருந்தஇருப்புக் குலைக்கவொண்ணுதென்று அறுதியிட்டிருந்தேனென்கிறார்.

சரணங்கள் - அவன்திருவடிகளே, தலைமேல் - என்தலைமேலே, புனைந்தேன் - வைத்துக்கொண்டிருந்தேன் ; (அவடிதவடாஸமர்த்தனுப்க்கொண்டு,) ஆலினிலைமேல் - ஆலிலையில், துயின்றருன் - கண்வளர்ந்தருளும் ஸர்வரக்ஷகனும், இமையோர் - நித்யஸூரிகள், வணங்க - தொடர்ந்துவந்துவணங்கும்படி, மலைமேல் - திருமலையிலே, தான் - ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாம்படியாக, நின்று - எழுந்தருளிநின்று, என்மனத்துள் - என் நெஞ்சுக்குள்ளேபுகுந்து, இருந்தானே - ப்ரதிஷ்டிதனாயிருந்தவனே, நிலை - இவ்விருப்பில் ஸ்த்தைர்யம், பேர்க்கலாகாமை - குலைக்கவொண்ணுமையை, நிச்சித்து - நிச்சயித்து, இருந்தேன் - (அத்தாலே) க்ருதக்ருத்யனாயிருந்தேன்.

இ.—காலாம்பாட்டில், என் மநஸ்ஸிலேயிருக்கிற ஸர்வேச்வரனே ஒருவராலும் விச்லேஷிக்கவொண்ணுதென்று நிச்சயித்து, அத்தாலே க்ருதார்த்தனாயிருந்தேன் என்கிறார்.

[தலைமேல் இத்யாதி] - அமரர் சென்னிப்பூவான திருவடிகளைச் சூடப்பெற்றேன். ப்ரார்த்திக்கப் போகையன்றிக்கே இட்டப்பெற்றேன். [ஆலினிலைமேல் துயின்றருன்] - இவர்க்கு ருசிபிறக்கைக்குப் பண்ணின க்ருஷியைச் சொல்லுகிறது. ப்ரளயாபத்தில் ஸகலலோகங்களையும் தன்திருவயிற்றிலேவைத்து ஒருபவனுயிருப்பதொரு ஆலின்தளிரிலே கண்வளர்ந்தான் ; அதுதனக்குமேலே, நித்யஸூரிகள் அடிமைசெய்யத் திருமலையிலே வந்துநின்றருன். தன்னுடைய ஆபத்ஸகத்வத்தையும், ஸர்வஸுலப்யத்வத்தையும், மேன்மையோடேகூடின ஸௌலப்யத்தையுங்காட்டி என்னையிசைவித்து என்மநஸ்ஸிலேபுகுந்து ஸ்த்திரவாஸப்ரதிஷ்டையாயிருந்தவனே. [நிலைபேர்க்கலாகாமை நிச்சித்து] - அவ்விருப்பை என்னால் போக்கவொண்ணுமையை நிச்சயித்து. அவன் போகைக்குஉறுப்பாக என்னால் செய்யலாவது ப்ராதிகூல்யமிறே ; நெஞ்சைக்

கொண்டிருக்கையாலே அதுசெய்ய வொண்ணாதிறே. [இருந்தேனே] - இனி ஒருவ யில்லையென்று நிச்சயனுயிருந்தேன். "ஸுநஸ்வஸுணோவிஷ்வாநு நவிஹ்யே" என்று அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்தையறிந்தாலும், ஹோக்யதையையறிந்தாலும், ஒன்று லும் சலியாணிறே.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. என்மநஸ்ஸிலேயிருக்கிற ஸர்வேச்வரனே ஒருவராலும் விச்லேஷிப்பிக்கவொண்ணுதென்று நிச்சயித்து, அத்தாலே க்ருதக்ருத்யனுயிருந்தேனென் கிறார்.

[தலைமேல்புனைந்தேன்சரணங்கள்] - * அமரர்சென்னிப்பூச்சூடப்பெற்றேன். ப்ரார்த்தித்துப்போகையன்றிக்கே அத்திருவடிகளை என்தலைமேலே வைத்துக்கொள்ளப் பெற்றேன். இப்பேறு இவர்பேறுகைக்கு அவன்க்ருஷிபண்ணினபடி சொல்லுகிறது மேல்: அவன் * வண்டடத்தினுட்கிடந்து தபஸ்ஸுபண்ணிற்று, இவர் இப்பேறுபெறுகைக்கு. [ஆலினிலைமேல்துயின்றான்] - தன்னைக்கொண்டு கார்யமுடையார் சிலரைக் கண்டிலன்; எல்லார்க்கும் ஆராய்ச்சிப்படி ப்படியான செயலைச்செய்வோமென்று பார்த்தான்; வேண்டா வேன்பாரைக் கண்டதில்லை. அது ஸாத்மித்தவாறே நித்யஸூரிகளும் தானுமாகவந்து திரு மலையிலேநின்றான்: அதுவும் ஸாத்மித்தவாறே இவருடைய ஹ்ருதயத்திலேவந்துபுகுந்தான்; இங்கு வில்க்ரஹாரில்லாமையாலே ஸ்த்தாவரப்ரதிஷ்ட்டையாக விருந்தான். * போருப் பிடையேநின்றும் புனல்குளித்துங்காணும்இவர்நெஞ்சிலே புகுந்திருந்தது * பனிக்கடலிற் பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டோடிவந்து இவருடைய * மனக்கடலிலே வாழப்புக்கான்: இப் படியிருந்தவனை. [நிலைபேர்க்கலாகாமை] - இவன்போகைக்கு உறப்பாக என்னுலாவ தெல்லாம் செய்தேன், அதுக்கும் கேட்பானுயிருந்திலன். [நிச்சித்திருந்தேன்] - "நஹி ஹ்யே" (நபிபேதி) என்றிருந்தேன். அவன்படியையறிந்தால் இவனுக்கு நிர்ப்பயனுயிருக்

நாலாம்பாட்டு.—தலைமேல் இத்யாதி. "என்மனத்துளிருந்தானை நிலைபேர்க்கலாகாமை நிச்சித்திருந்தேன்" என்றதைக் கடாகூத்தவதாரிகை - என்மநஸ்ஸிலே இத்யாதி.

"தலைமேல் புனைந்தேன் சரணங்கள்" என்றது - அநுவாதம். "புனைந்தேன்" என்ற தற்கு ஹாவம் - அமரர்சென்னி இத்யாதி. "புனைந்தேன்" என்றதற்கு - சூடினேனென்றர்த்தம் விவகூத்து, சூடுவது புஷ்பமாகையாலே, திருவடிகளை 'அமரர்சென்னிப்பூ' என்கிறார். "புனைந் தேன்" என்ற பூதார்த்தத்தற்கு ஹாவம் - ப்ரார்த்தித்து இத்யாதி. மேலுக்கெல்லாம் அவதாரிகை - இப்பேறுஇவர் இத்யாதி. "ஆலினிலைமேல்துயின்றான்" என்றமாத்ரத்துக்கவதாரிகை - அவன் வண்டடத்தின் இத்யாதி. வண்டடம் - அழகிய தடாகம். எகார்ணவமென்றபடி. பெரியதிருமடல். இதெல்லாம் செய்யவேணுமோ இவரை விஷயீகரிக்கைக்கு என்கிறவங்கையிலே, "ஆலினிலை மேல் துயின்றான்" என்றதற்கு ஹாவம் - தன்னைக்கொண்டு இத்யாதிவாக்யத்ரயம். ஆராய்ச்சிப் படும்படியான - ப்ரவித்தமாம்படியான. அதாவது: "ஆபத்வந்யுவும் அவடிதவடாஸமர்த்தனும்இவனே" என்று ப்ரவித்தமாம்படியான செயலென்றபடி. "இமையோர்" என்றதொடங்கி "மனத்துளிருந்தானை" என்னுமளவுக்கும் ஹாவம் - அதுஸாத்மித்தவாறே இத்யாதி. "இருந்தான்" என்றதற்கு ஹாவம் - இங்குவிலக்குவார் இத்யாதி. மேலெல்லாவற்றுக்கும் ச்லோகத்தி - பொருப்பி டையே இத்யாதி. பனிக்காலத்திலே மலைகளின்நடுவே நின்றும், குளிர்காலத்திலே பொய்கை களிலேபுக்கு முழுகிக்கிடந்தமென்றபடி. மூன்றுத்திருவந்தாதி எழுபத்தாறும்பாட்டு. அப்படி கடலில்நின்றும் இவர்நெஞ்சிலே புகுந்தானேயென்ன - பனிக்கடலில் இத்யாதி. ஸ்ரீதளஸ்ஹாவ மான கடலில் கண்வளர்ந்தருளினபடியை நேராக மறந்துவிட்டோடிவந்து என்னுடைய மனக்கட லிலே வாழவல்லனென்றபடி. "பேர்க்கலாகாமை" என்றதற்கு ஹாவம் - இவன்போகைக்கு இத்யாதி. "நஹிஹ்யே" என்றதற்கு ஹாவம் - அவன்படியை இத்யாதி. "அவன்படியை"

கத் தட்டில்லையிறே. ''சூ நஹ்ம்வ்ஹ்ணொவி ஆநு நஹிஹெதிகூதஸ்ந'' (ஆநந் தம்ப்ரஹ்மணோவித்வாந் நபிபேதி குதஸ்சந) - தன்சோகம் மறுநோயும்படியான ஆனந்தம் இவன்பக்கலிலே உண்டென்றறிந்தால், பின்னை இவன்சோகம் போகைக்குக் குறையில்லை யிறே. ''கூதஸ்ந'' (குதஸ்சந) - பின்னை புத்திபூர்வகமாகப் பண்ணின ப்ராதிகூல்யத் துக்கும் அஞ்சவேண்டா. (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

நிச்சித்திருந்தேன்என்னெஞ்சங்கழியாமை
கைச்சக்கரத்தண்ணல் கள்வம்பேரிதுடையன்
மெய்ச்சப்படான்பிறர்க்கு மெய்போலும்பொய்வல்லன்
நச்சப்படும்நமக்குநாகத்தணையானே.

ஆ.--(நிச்சித்திருந்தேன்.) - இவ்வளவோ என்திறத்தில் அவன்செய்ய நினைத்திருக்கிறான்? இப்படி எளியனே அவன்? என்னில், - ப்ரதிகூலருக்குக் காணவரியன், நமக்கெளியன்காண்! என்கிறார்.

ஒ.--அஞ்சாம்பாட்டில், எம்பெருமான் என்திறத்தில் செய்தருள நினைக்கிறவை ஒருவர்க்கும் அறிய நிலமல்ல என்கிறார்.

[கைச்சக்கரத்தண்ணல்] - கையிலே திருவாழியையுடைய ஸர்வேச்வரன். [மெய்ச்சப்படான் என்றுதொடங்கி] - அநாச்ரிதர்க்கு மானங்களால் கொண்டாடப் படான்; அவர்களுக்கு மெய்செய்வாரைப்போலே பொய்செய்யவல்லவன்; ஆச்ரிதஸம் ச்லேஷைக ஹேயனானவன், ஆச்ரிதரான நமக்கு நச்சப்படும்.

ப.—அநந்தம், ஆஸ்ரிதஸுலபனுய் அநாஸ்ரிததுர்லபனானவன், அநந்யகதி களான நமக்கு ப்ராப்யனாக ஆசைப்படப்படும் மென்கிறார்.

என் நெஞ்சம் - என் நெஞ்சை, கழியாமை - விட்டகலாதபடியான ஸ்வஹா வத்தை, நிச்சித்திருந்தேன் - அறுதியிட்டிருந்தேன்; சக்கரம் - (ரக்ஷகமாய் ஹேய மான) திருவாழியை, கை - கையிலேயுடையனுய், அண்ணல் - அஸாதாரணஸ்வாமியாய், கள்வம்பேரிதுடையன் - நெஞ்சிலேயிருக்கச்செய்தே நான் அறியாதபடி தானறிந்த தாகப்பேசி அவ்வுபகாரங்களிலே பாரிப்பையுடையனுய், (தன் ஸ்வரூபம் நாமறிந்து கொண்டாடுகிறதற் போலே), பிறர்க்கு மெய்ச்சப்படான் - பிறர் கொண்டாடாதவனுய்,

---

என்றதற்கு ஸப்தமேதென்ன - ஆநந்தம் இத்யாதி. எடுத்தவாக்யத்தின்கர்த்தம் - நன்னோகம் இத் யாதி. 'புத்திபூர்வகமாக' என்கிறவிடத்திலே, ஸுதஸ்ஸநாயபாஷ்யத்திலே ''ஹ்ராஜிஷ்ணுஹெ்ரோஜ நம்ஹொகாவஹிஷ்ணுஜுமஹாதிஜ்ஞ்'' என்கிறவிடத்திலே, ''வஹிஷ்ணுஃ'' என்றதற்கு - ''தெஷாமாஹிதேவ்ருசிவ்ரூபமிவ்ருத்தஹஸ்ரிகாநாம் வைஷ்ணவாநாம் கூரணெஸ்ஸவுதாயவ்ரூயீயாநாநாம்வியாதிஷெயஸாவஹாதிஜ்ஞாநாதநாம் வாயாரணாநாமிவாயாரணாநாஞ்ச ஸ்ரவணஜ்ஞாநிதாதீநாம் வவ்ருஹெதவெநாவி ஷ்ணுஹாநாம் வ்ருஹகுவிஷயாணாம்வாதவயிகாநாமிவாயாநாம் வஹிஷ்ணுஃ'' என் றதை நினைப்பது. (ச)

மெய்போலும்- ஆஶ்ரிதர்க்கு மெய்யே செய்யுமாபோலே, பொய்வல்லன் - அநாஶ்ரிதர்க்குப் பொய்யே செய்யவல்லனாய், நாகத்தணையான் - ஆஶ்ரிதஸம்ஶ்லேஷ ஸவபாவனான அநந்தஶாயியானவன், நமக்கு - , நச்சப்படும் - பரமப்ராப்யபூதனாக ஆசைப்படும்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், அவன் என்திறத்திற்செய்தருள நினைத்திருக்கிறவை ஒருவர்க்கும் அறிய நிலமன்று என்கிறார்.

[நிச்சித்திருந்தேன் இத்யாதி] - தானே க்ருஷிபண்ணித் தன்பேறாகவந்து என்நெஞ்சிலே யிருக்கையிலே, இனி ஒருகாலமும் விட்டுப்போகான் என்னுமிடத்தை நிஶ்சயித்திருந்தேன். [கைச்சக்கரத்தண்ணல்] - கையிலே திருவாழியையுடைய ஸர்வஸ்வாமி.கைப்பற்றினாரை ஒரு காலமும் விடானென்கை. [கள்வம் பெரிதுடையன்] - நெஞ்சைவிட்டுப் போகாமையே யன்றிக்கே இங்கேயிருந்தே ஒருவர்க்கு அறியவொண்ணாதே தான் அறிந்ததாக அநேகத்தைப் பாரியாநின்றான். அர்ச்சிராதிகதியே கொடுபோக நினைப்பது, அமாநவகரத்தாலே ஸ்பர்ஶிப்பிக்கத் தேடுவது, அப்ஸரஸ்ஸுக்களையிட்டு எதிர்கொள்ளத் தேடுவதாகாநின்றான். [மெய்ச்சப்படான் பிறர்க்கு] - நான் தன்குணங்களைச் சொல்லி ஏத்தினாற் போலே, அநாஶ்ரிதர் கிட்டிக்கொண்டாடப்படான். இரண்டும் இவர்க்குப் பேறாயிறேயிருப்பது.[மெய்போலும் பொய்வல்லன்] - பாண்டவர்களுக்கு மெய்யனாயிருக்குமா போலே துர்யோதனாதிகளுக்குச் செவ்வை செய்வாரைப் போலே யிருந்து பொய்யாய்த்தலைக்கட்டும்படி செய்யவல்லன். [நச்சப்படும் நமக்கு] – தன்னை யொழியச்செல்லாத நமக்குக் கிட்டி ஆஶ்ரயிக்கலாம்படி யிருக்கும். [நாகத்தணையானே] - சிலர்க்கு அரியனாயிருக்க நமக்குக் கிட்டலாயிருக்கிறது எத்தாலே? என்னில், - ஆஶ்ரிதஸம்ஶ்லேஷைகபோகனாயிருக்கையாலே. அவனுக்கு அபிமதனுமாய் நமக்குக் கிட்டுகைக்கு அடியுமாயிறே திருவனந்தாழ்வான் இருப்பது.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. அவன் என்திறத்தில் செய்யநினைக்கிறவை ஒருவர்க்கும் அறிய நிலமன்றென்கிறார்.

[நிச்சித்து இத்யாதி] – நீரிலே கிடந்தும் பர்வதாக்ரத்திலே நின்றும் தன்பேறாகத் தபஸ்ஸுபண்ணி வந்து என்னெஞ்சிலே இருக்கையாலே, இனி ஒருகாலமும் விட்டுப்போகா னென்று நிஶ்சயித்திருந்தேன். [கைச்சக்கரத்தண்ணல்] - கையிலே திருவாழியையுடைய ஸர்வேஶ்வரன். ஆஸ்ரிதரை ஒருகாலும் கைவிடாதவன்; "எப்போதும் கைகழலாநேமியான்" என்னக்கடவதிறே. [கள்வம்பெரிதுடையன்] - நெஞ்சைக் கைவிடாமையே யன்றிக்கே, இங்கேயிருந்து நாம் அறியாதிருக்கத் தான் அறிந்ததாகக்கொண்டு அவ்வருகே குவாலைப் பாரியாநின்றான். பரமபதத்தேறக் கொடுபோக ஒருப்படுவது, அமாநவனை இடுவித்து ஸ்பர்ஶிக்க நினைப்பது, * மதிமுக மடந்தையரை வரக்காட்டி எதிர்கொள்ளப் பார்ப்பதாய்க் குவாலைப் பாரியா நின்றான்.

அஞ்சாம்பாட்டு.—நிச்சித்து இத்யாதி. "கள்வம் பெரிதுடையன்" என்றதைப்பற்ற அவதாரிகை - அவன் இத்யாதி.

அநுவாதத்துக்கு பாவம் - நீரிலே இத்யாதி. கழியாமை - விட்டுப்போகாமை. இத்தால் மலிதம் - ஆஶ்ரிதரை இத்யாதி. இதுக்கு ப்ரமாணம் - எப்போதும் இத்யாதி. பெரியதிருவந்தாதி, "இப்போது மின்னம்" இத்யாதி. குவாலை - அதிகத்தை. குவாலேதென்ன - பரமபதத்தேற இத்

"இதுதான் ஸர்வஸ்யாரணமாகிற் செய்வதென்" என்றுஅஞ்சவேண்டா:[மேய்ச்சப்படான் பிறர்க்கு] - நான் தன்குணங்களைச்சொல்லிப் புகழ்கிறப்போலே, பிறர் தன் குணங்களைச் சொல்லிப் புகழலாம்படியிராள்; அவர்களுக்கு துஷ்ப்ராபனுயிருக்கும். [மேய்போலும் பொய் வல்லன்] - அர்ஜுநாதிகள்பக்கல் இருக்குமாபோலேயிறே துர்யோதநாதிகள் பக்கலி லும் இருப்பது; கார்யத்தில்வந்தால் மேய்செய்வாரைப்போலே பொய்செய்து தலைக்கட்டும். "இதுதான் நம்மளவிலும் ஏறிற்செய்வதென்?" என்றஞ்சவேண்டா. [நச்சப்படும்நமக்கு] - உகவாதார்பக்கலில் செய்வுற்றை நம்பக்கல் செய்யான். அதுக்கு விஸ்வாஸமென்னேனில், - [நாகத்தணையானே] - நம்மோடே விலஜாதீயர் பக்கல் செய்வதுகொண்டே கார்ய மென்? நம்மோடே ஸஜாதீயர்பக்கல் பரிமாறினதன்றே நமக்குப் படிமா. நம்முடைய பேற்றுக்கு அடியுமாய் நமக்கு ஸஜாதீயருமானுரோடே பரிமாறும்படி இதுவன்றே? (சு)

ஆறும் பாட்டு.

நாகத்தணையானை நாள்தோறுஞ்ஞானத்தால்
ஆகத்தணைப்பார்க்குஅருள்செய்யுமம்மானை
மாகத்திளமதியஞ் சேருஞ்சடையானைப்
பாகத்துவைத்தான்தன் பாதம்பணிந்தேனே.

ஆ.—(நாகத்தணையானை.) - ஆஸ்ரிதருடைய நிகர்ஷம்பாராதே திருவநந் தாழ்வானுக்கு அருள்செய்யுமாபோலே அவர்களுக்கு நாடோறும் அருள்செய்யுமம்மான் தன் பாதம் பணியப்பெற்றேனென்கிறார்.

ஒ—ஆறும்பாட்டில், இன்றுபுகுந்து ஆஸ்ரயிப்பாரையும் முன்னேதாஷம் பாராதே நித்யாஸ்ரிதரைப்போலே விஷயீகரிக்கும் ஸ்வபாவனான ஸர்வேஸ்வரன் திரு வடிகளைப் பணியப்பெற்றே னென்கிறார்.

[ஞாநம்] - ஜ்ஞாந. நாள்தோறும் அருள்செய்யும் என்றந்வயம். [மாகத்திள மதியம் என்றுதொடங்கி மேலுக்கு] - ஐஸ்வர்யத்துக்கு ஸுசகமான பிறையைச் சூடி ப்ரபாவாஜநாந்தரபரதைக்கு உறுப்பான ஸாயுதத்வம் தோற்றப்படியான ஜடையை யுடையவனைத் திருமேனியில் ஒருபார்ஸ்வத்திலே வைத்தவனுடைய திருவடிகளைப் பணியப்பெற்றேன்.

ப.—அநந்தரம், நித்யாஸ்ரிதரோடு முமுக்ஷுக்களோடு ப்ரபாவாஜநாந்தரபர ரோடு வாசிபற உபகரிக்கும் ஸௌஸீல்யாதிஸயத்தை யுடையவன் திருவடிகளிலே வணங்கப்பெற்றேனென்கிறார்.

நாகம் - நித்யகைங்கர்யநிரதரான திருவநந்தாழ்வானை, அணையானை - படுக் கையாகவுடையனுய், நாள்தோறும் - ஸர்வகாலமும், ஞாநத்தால் - ஜ்ஞாநருபஜ்ஞாநத்

டீகை. "மேய்ச்சப்படான்" என்றதுக்கவதாரிகை - இதுதான் இத்யாதி. மேய்ச்சப்படான் - கொண் டாடப்படான். நச்சப்படும் - ஆசைப்படுமவன். நம்மோடே ஸஜாதீயர் - அநந்யப்ரயோஜநத்வே ஸஜாதீயர். படிமா - த்ருஷ்டாந்தம். "நம்மோடே ஸஜாதீயர்" இத்யாதிவாக்ய விவரணம் - நம்மு டையபேற்றுக்கு இத்யாதி. (இ)

தாலே, ஆகத்து - நெஞ்சிலே, அணைப்பார்க்கு - வைத்தநாளிலிக்கும் முமுக்ஷுக்களுக்கு, அருள்செய்யும் - நிரதிசயலோகபனுக்கொண்டு உபகரிக்கும், அம்மானை - ஸ்வாமியானவனுய், மாகத்து - ஆகாசவர்த்தியான, இளமதிபம் - இளம்பிறையானது, சேரும் - சேரும்படியான, சடையானை - ஜடையையுடையனுகையாலே, (ஊர்த்வபுத்ரவாபஸகத்வங்கள் இரண்டையுமுடையருத்ரனை), பாகத்து - (தன்திருமேனியில்)ஒருபக்கத்திலே, வைத்தான்தன் - வைத்த நிரதிசய ஸௌசீல்யவானுடைய, பாதப்பணிந்தேன் - திருவடிகளைவணங்கப்பெற்றேன். "அணையானை, அம்மானை" என்கிற வேற்றுமைப்போலிரண்டும் ஐகாரம் அசையாய்க்கிடக்கிறது. அன்றியே, 'பாகத்துவைத்தானைப் பாதம்பணிந்தேனை' என்று பாடம்சொல்லுவாருமுளர்.

இ.—ஆரும்பாட்டில், இன்றுபுகுந்து ஆச்ரயித்தாரையும் நித்யாச்ரிதரைப்போலே விஷயீகரிக்குமவன் திருவடிகளிலே நிர்மமனுய் விழப்பெற்றேனென்கிறார். திருவநந்தாழ்வானுக்கும் ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் வாசிவையாதே உடப்புகொடுக்குமவனை வணங்கப்பெற்றேனென்கிறார் என்றுமாம்.

[நாகத்தணையானை] - தன்னை உகந்தாரைப் படுக்கையாகக் கொள்ளுமவனை. [ஞாநத்தால் ஆகத்தணைப்பார்க்கு - நாள்தோறும் அருள்செய்யும்] - ஞாநம் - ஔக்தி. ஔக்தியாலே நெஞ்சிலேயணைக்க நினைப்பார்க்கு, அவர்களுடைய ஹ்ருதயத்தை ஒருநாளும் விடான். [அம்மானை] - ஆச்ரிதலோமுடையார்க்குத் தன்பேறுக விடாமைக்கு ப்ராப்தி சொல்லுகிறது. [மாகம் இத்யாதி] - ஸுவப்ரபாதன் என்று தோற்றும்படி சந்த்ரனைச்சூடி ஸாயகத்வ ஸுசகமான ஜடையையுடையனுமான ருத்ரனுக்குத் திருமேனியில் ஒருபார்ச்வத்திலே இடங்கொடுத்தவனுடைய திருவடிகளை ஆச்ரயிக்கப்பெற்றேன்.

ஈடு.—ஆரும்பாட்டு. இன்று ஆச்ரயிப்பாரையும் நித்யாஸ்ரிதரைப்போலே விஷயீகரிக்குமவன் திருவடிகளிலே நிர்மமனுய் விழப்பெற்றேன் என்கிறார். † (திருவநந்தாழ்வானுக்கும் ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் வாசிவையாதே உடம்பு கொடுக்குமவனை வணங்கப்பெற்றேனென்கிறரென்றுமாம்.)

[நாகத்தணையானை] - உகந்தாரைப் படுக்கையாகக் கொள்ளுமவனுய்த்து. [நாடோறும்இத்யாதி] - ஜ்ஞாநத்தால்ஆகத்தணைப்பார்க்கு நாள்தோறும் அருள்செய்யுமவனுய்த்து. ‡ (இப்போது, ஞானமென்று - ஜ்ஞாநவிசேஷமான ஔக்தியைச் சொல்லுகிறது. ஔக்தியாலே ஹ்ருதயத்திலே கொடுபுகுந்து சேர்ப்பார்க்கு நாள்தோறும் அருள்செய்யுமவனுய்த்து.) இவனுல் எப்போதும் நினைக்கப்போகாதே! அக்குறைதீர ஏகரூபனுன தான் நாள்தோறும் அருள்செய்யுமாய்த்து. [மாகம்இத்யாதி] - ஸுவப்ரபாதனென்று தோற்றும்

ஆரும்பாட்டு.—நாகத்தணையானை இத்யாதி. உத்தரார்த்தத்தைக் கடாகூடித்தவதாரிகை - இன்று இத்யாதி. இன்றுஸ்ரயிப்பாரையும் என்றது - "ஞாநத்தால்ஆகத்தணைப்பார்" என்றதைப் பற்ற.

"நாகத்தணையானை" என்றதால் விவரிதம் - உகந்தாரை இத்யாதி. "நாடோறும்" என்றதை "அருள்செய்யும்" என்றதோடே கூட்டுகிறதென்? அடைவே நிர்வஹித்தாலோவென்ன - இவனுல் இத்யாதி. அக்குறைதீர - அவன் நினைக்கமாட்டாத குறைதீரவென்றபடி. மதியையும் ஜடையையும் சொல்லுகிறதுக்கு ஹேது - ஸுவப்ரபாதன் இத்யாதி. "நாகத்தணையானை, அம்

---

† குண்டலிதம் ‡ குண்டலிதம் ப்ரகாசிதம்.

படி சந்த்ரனைச்சூடி ஸாயகத்வஸூசகமான ஜடையையுமுடையனான ருத்ரனுக்குத் திருமேனியிலே ஒருபார்ஶ்வத்திலே இடங்கொடுத்தவனுடைய திருவடிகளை ஆஶ்ரயிக்கப் பெற்றேன்; இனி எனக்கொருகுறையுண்டோ? (௬)

ஏழாம் பாட்டு.

பணிநெஞ்சே! நாளும்பரமபரம்பரனை
†பிணியொன்றுஞ்சாரா பிறவிகெடுத்தாளும்
மணிநின்றசோதிமதுசூதன்என்னம்மான்
அணிநின்றசெம்பொன்அடலாழியானே.

ஆ.—(பணி.) - அஸ்ரிதஸுலபனாய், தத்விரோதி நிரஸநஸ்வபாவனாய், தத்நுகுண திவ்யாயுதோபேதனாய், ஸர்வேஶ்வரனாயிருந்த எம்பெருமானை, நெஞ்சே! வணங்கு; வணங்கில் பின்னையொருநாளும் ஒருதுஃபம் வாராது. துஃபஹேதுவான ஸம்ஸாரத்தைப்போக்கி நம்மையடிமைகொண்டருளுமென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், ஸர்வேஶ்வரனை, நெஞ்சே! நாள்தோறும் அநுபவி; அவன்தானே ப்ரதிபந்தகங்களையெல்லாம் நீக்கி அடிமைகொள்ளும் என்கிறார்.

[பிணிஎன்று தொடங்கி] - ஸர்வாதிகனான ஈஶ்வரனை, நெஞ்சே! நாள்தோறும் பணி; ஒருதுஃபங்களும் ஸ்பர்ஶியா. துஃபஹேதுவான ஸம்ஸாரத்தைக்கெடுத்து அடிமைகொள்ளும். [மணிநின்றசோதி என்றுமேலுக்கு] - நீலமணியினுடைய ஒளியையுடையனாய், ப்ரதிகூலநிரஸநஸ்வபாவனாய், எனக்கு பவ்யனுமாய், தனக்கு ஆபரணமாய் நிற்பதுஞ்செய்து செம்பொன்போலே யிருக்கும்நிறத்தை யுடைத்தாய் ப்ரதிகூலரை யடர்க்கும் ஸ்வபாவமான திருவாழியையுடையவன்.

ப.—அநந்தரம், நிரதிஶயபோக்யமான விக்ரஹத்தையுடையவன் நம்மை விரோதியைப்போக்கி யடிமைகொள்ளுமவனாகையாலே ஸர்வாதிகனானவனை அநுபவியென்று, நெஞ்சைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

மணிநின்றசோதி - நீலரத்னத்தின் நிறத்தில் தேஜஸ்ஸுபோலேயிருக்கிற நிறத்தையுடையவனாய், மதுசூதன் - மதுவைநிரஸித்தாற்போலே அநுபவவிரோதியைப்போக்கி, என்னம்மான் - அவ்வழகையநுபவிப்பித்த என்ஸ்வாமியாய், அணிநின்ற-தனக்குத்தான்ஆபரணமாய்நிற்பதாய், செம்பொன் - சிவந்தபொன்போலே ஸ்ப்ருஹணீயமான வடிவையுடைத்தாய், அடல் - ஆஶ்ரிதவிரோதிநிரஸநார்த்தமான யுத்தோத்யோகத்தையுடைய, ஆழியான் - திருவாழியையுடையவன், பிறவி - நம்ஜந்மத்தை, கெடுத்து - போக்கி, ஆளும் - அடிமைகொண்டருளும்: பிணி - ஸம்ஸாரக்லேஶங்கள், ஒன்றும் சாரா - ஒன்றும் தட்டாது; (ஆதலால்), பரமபரம்பரனை - தனக்கு

மானை" என்கிறவிடத்தில், ஐகாரம் அவ்யயமாய், நாகத்தணையானாய் அம்மானாய் பாகத்திலே வைத்தானாயிருக்கிறவனுடைய திருவடிகளையென்றபடி. மாகத்திளமதியம் - மஹத்தாயிருக்கிற ஆகாசத்திலே வர்த்திக்கிற பாலசந்த்ரன். (௬)

---

† 'பிணியென்றும்' என்று ஆறாயிரப்படியின் பாடம்.

மேலில்லாதவனுய்க்கொண்டு வ்ரஹ்மாதிகளுக்கும் பரனனவனே, நெஞ்சே-! நாளும் - நித்யமாக, பணி - வணங்கியதலுலிக்கப்பார்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், 'நம் ப்ரதிவந்்யுகங்களேயெல்லாம் தானே போக்கி அடிமைகொள்ளுமவனே நாள்தோறும் அநுலவி' என்று, திருவுள்ளத்தைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

[பணிநெஞ்சே இத்யாதி] - நெஞ்சே! நாள்தோறும் அநுலவிக்கப்பார். [பரம பரம்பரனே] - ஸம்ஸாரிகளுக்கு அவ்வருகான வ்ரஹ்மாதிகளுக்கும் பரரான நித்யஸூரிகளுக்கும் நிர்வாஹகனனவனே. [பிணியொன்றும் சாரா] - ஸகலதுஃவங்களும் நம்மை ஸ்பர்ஶியா. அந்ததுஃவங்களுக்கடியான ஜந்மத்தைப்போக்கி அடிமைகொள்ளும். [மணிநின்றசோதி] - நீலமணியின் ஒளியை வடிவாக வகுத்தாற்போலே யிருக்துள்ள வடிவையுடையவன். அடிமைகொள்ளும் வடிவிருக்கிறபடி. [மதுசூதன்] - அவ்வடிவை அநுலவிப்பார்க்கு விரோதியானவற்றை. மதுவைப் போக்கினாற்போலே போக்குமவன். [என்னம்மான்] - அப்படியே என்விரோதியைப்போக்கி முகந்தந்தவன். [அணிநின்ற செம்பொன் அடலாழியானே] - தன்கைக்குத் தானே ஆஹரணமாய் அநுலவிப்பார்க்கு ஸ்ப்ருஹணீயமான வடிவையுடைய யுக்தோந்முவமான திருவாழியைக் கையிலேயுடையவன். அநுலவத்துக்குத் தானே விஷயமாய், விரோதியைப் போக்குகைக்குத் தானே ஆஹரணமான பரிகரத்தை யுடையவன்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. 'நம் ப்ரதிவந்்யுகங்களேயெல்லாம் தானேபோக்கி அடிமைகொள்ளுமவனே நாள்தோறும் அநுலவி' என்று திருவுள்ளத்தைக்குறித்தருளிச்செய்கிறார்.

[பணிஇத்யாதி] - நெஞ்சே! நாள்தோறும் அநுலவிக்கப் பார். நல்ல வாய்ப்பாயிருந்தது. [பாமபரம்பரனே] - இந்த்ராதிகளுக்குப்பரரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் பரரான நித்யஸூரிகளுக்கும் நிர்வாஹகனனவனே [பிணியொன்றும்சாரா] - துஃவங்களொன்றும் நம்மை ஸ்பர்ஶியாது. அந்த துஃவங்களுக்கடியான ஜந்மத்தை அடிவேரோடே போக்கி நம்மை நித்யகைங்கர்யம் கொள்ளுமவன். [மணிநின்றசோதி] - ஜந்மத்தையுண்டாக்கினலும் விடலாயோ வடிவழகிருக்கிறபடி. நீலமணியினொளியை வடிவாக வகுத்தாற் போலேயிருக்கிற வடிவையுடையவன். [மதுசூதன்] - அவ்வடிவழகை யநுலவிப்பார்க்கு வரும் விரோயிகளை, மதுவைப்போக்கினாற்போலே தள்ளிக்கோடுக்குமவன். [என்னம் மான்] - இப்படி என்விரோதியைப் போக்கி முகந்தந்தவன். [அணிஇத்யாதி] - அநுல

ஏழாம்பாட்டு.—பணிநெஞ்சே இத்யாதி. "பிணியொன்றும் சாரா பிறவிகெடுத்தாளும்: அடலாழியானே-பணி: நெஞ்சே நாளும்" என்றவற்றைக் கடாகஷித்தவதாரிகை - நம் ப்ரதிவந்்யுகங்களை இத்யாதி.

அன்வயமுகேந ஹாவம் - நெஞ்சே நாள்தோறும் இத்யாதி. "பரமபரம்பரனே" என்ற அவன் பெருமைசொன்னதற்கு ஹாவம் - நல்லவாய்ப்பாயிருந்தது என்ற. அதாவது - பரமபரம்பரனையாலே எல்லாராலும் மேல்விழும்படி யுத்க்ருஷ்டனாயிருக்கிறவன் தானேவந்து மேல்விழுகையாலே நல்லவாய்ப்பாயிருந்ததென்றபடி. "பிறவி" இத்யாதிக்கர்த்தம்- அந்ததுஃவங்களுக்கு இத்யாதி. "கெடுத்து" என்றதைப்பற்ற - அடிவேரோடே என்றது. கீழில் பதத்தோடேகூட்டி ஹாவம் - ஜந்மத்தை இத்யாதி. மணிதான் தோஜோரூபமாய் நிற்கிறுப்போலே யிருக்கிறவடிவென்று விவகஷித்

விப்பார்க்குவிரோதிகளையும் போக்கி, திருக்கைக்குத்தானே ஆஹரணமாய்அநுபவிப்பார்க்கு ஸ்ப்ருஹணீயமான வடிவையுடைய யுத்தோந்முவமான திருவாழியைக்கையிலேயுடையவன். அநுபவத்துக்கும் தானேயாய் விரோதிநிரஸநத்துக்கும் தானேயான பரிகரத்தையுடையவன். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

ஆழியான்ஆழியமரர்க்கும்அப்பாலான்
ஊழியான்ஊழிபடைத்தான்நிரைமேய்த்தான்
பாழியந்தோளால்வரையெடுத்தான்பாதங்கள்
வாழிஎன்நெஞ்சே! மறவாதுவாழ்கண்டாய்.

ஆ.—(ஆழியான்.) - * அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய், அவர்களிற்காட்டிலும் விஸஜாதீயமான ஸ்வரூபகுணவிபூதிகளையுடையனாய், நித்யஸித்தனாய், காலதத்த்வ ப்ரப்ருதி ஸமஸ்தபதார்த்தங்களுக்கும் ஸ்ரஷ்டாவாயிருந்துவைத்து, ஆஶ்ரித ஸுலபார்த்தமாக தத்ஸஜாதீயதயாவதீர்ணனாய், தத்ஸமாநசேஷ்டிதனாய், எல்லாருக்கும் புகலிடமாயிருந்த திருத்தோளாலே வரையையெடுத்து ஆஶ்ரிதரக்ஷணம்பண்ணி யருளினவன் திருவடிகளை, என் நெஞ்சே! மறவாது வாழ்கிடாய் என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், "அவனையநுபவி" என்றவாறே ப்ரீதமான நெஞ்சைக்கொண்டாடி, 'நெஞ்சே! அவனைவிடாதே அநுபவி' என்கிறார்.

[ஆழியான் என்றுதொடங்கி] - திருவாழிதொடக்கமான நித்யாஶ்ரிதரையுடையனாய், அவர்களிற்காட்டிலும் ஸ்வரூபகுணங்களால் விஸஜாதீயனாய், காலசேஷமான ப்ரளயகாலத்திலும் உளனாய்க் காலோபலக்ஷித ஸகலபதார்த்தங்களையும் படைப்பதும் செய்து, தன்னாலே ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தினுள்ளேவந்து திருவவதாரம்பண்ணி பசுமேய்ப்பதும் செய்து, அவற்றுக்கு வந்த ஆபத்தை நீக்குகைக்காக, ஜகத்துக்கெல்லாம் ஒதுங்கவிடம் போரும்படியான அழகியதோள்களாலே கோவர்த்தநோத்தரணம் பண்ணுவதுஞ் செய்தவனுடைய திருவடிகளை.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வாதிகனாய் ஸர்வப்ரகார ரக்ஷகனானவன் திருவடிகளை, நெஞ்சே, விஸ்மரியாமல் அநுபவித்து வாழும்படி பார் என்கிறார்.

ஆழியான் - ரக்ஷகமான திருவாழியை யுடையனாய், ஆழி - கம்பீரஸ்வபாவரான, அமரர்க்கும் - நித்யஸூரிகளுக்கும், அப்பாலான் - அவ்வருகான மேன்மையையுடையனாய், ஊழியான் - ஸம்ஹ்ருதிஸமயத்தில் தான்ஒருவனுமேயாய், ஊழிபடைத்தான் - காலோபலக்ஷித ஸமஸ்தவஸ்துக்களுக்கும் ஸ்ரஷ்டாவாய், நிரைமேய்த்தான் -

---

தருளிச்செய்கிறார் - நீலமணி இத்யாதி. அணிநின்ற - ஆஹரணமாய்நின்ற வென்றபடி. "அணிநின்ற, செம்பொன், அடல்" என்றவிசேஷணத்ரயத்தால் ஹலித்தஹாவம் - அநுபவத்துக்கும் இத்யாதி. 'பிணியொன்றும்சாரா' இத்யாரப்ய, 'ஆழியானான, பரமபரம்பரனை - நெஞ்சே! - நாளும்-பணி' இத்யந்வயஃ. (எ)

ஸ்ருஷ்டமான வஸ்துக்களைப் பின்சென்று ரக்ஷிப்பானாய் வைத்து, (அவற்றுக்கு ஆபத்து வந்தால்), பாழி - மிடுக்கையுடைத்தாய், அம் - ஸ்ரோக்யமான, தோளால் - திருத்தோளாலே, வரை - மலையை, எடுத்தான் - எடுத்து நோக்குமவனுடைய, பாதங்கள் - திருவடிகளை, என் -, நெஞ்சே—, மறவாது - மறவாதே, வாழ்கண்டாய் - நித்யாநுபவம் பண்ணி வாழப் பார்; வாழி - இவ்வாழ்வு நித்யமாகச்செல்லுக. ஆழியான் - அபரிச்சிந்த ஸ்வபாவனென்றுமாம். வாழியென்று - வாழ்த்துதலாகவுமாம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், "அவனை அநுபவி" என்றவாறே உகந்த நெஞ்சைக்கொண்டாடி, 'அவனை இடைவிடாதே அநுபவி' என்கிறார்.

[ஆழியான்] - ஸர்வேஶ்வரத்வ ஸூசகமான திருவாழியைக் கையிலேயுடையவன். [ஆழியமரர்க்கும் அப்பாலான்] - ஸம்ஸாரஸ்வபாவரான நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனானவன். [ஊழியான்] - காலஶேஷமான ப்ரளயகாலத்தில் தான் ஒருவனுமேயுள்ளனாய். [ஊழிபடைத்தான்] - காலோபலக்ஷித ஸகல பதார்த்தங்களையும் "வஹுஸ்யாம்" என்றுசொன்ன ஸங்கல்பத்தாலே உண்டாக்குமவன். [நிரைமேய்த்தான்] - தன்னாலே ஸ்ருஷ்டமான பதார்த்தங்களிலே ஒருபதார்த்தத்துக்கு ஶேஷமாய் அவதரித்து, ரக்ஷகாபேக்ஷையுடைத்தான பசுக்களை ரக்ஷிக்குமவன். அப்பசுக்களுக்கும் இடையர்க்கும் இந்த்ரனால்வந்த ஆபத்திலே மலையையெடுத்து ரக்ஷிக்குமவன். பாழி என்று - வலியாதல், இடமுடைமையாதல். தோளின்நிழலிலே ஒதுங்கினால் ஒருகணையத்துக்குள்ளே யிருப்பாரைப்போலே பயங்கெடுத்ததோளென்னுதல்; லோகமடங்க ஒதுங்கினாலும் விஞ்சியிருக்கும் தோளென்னுதல்; "வாஹுச்சாயாமவஷ்டப்ய:". [அந்தோள்] - ரக்ஷகமாகையன்றிக்கே, "மல்லாண்ட திண்தோள் மணிவண்ணா" என்று மங்களாஶாஸநம் பண்ணவேண்டியிருக்கை. [பாதங்கள்] - ஆபத்ஸஹனுடைய திருவடிகளை. [வாழி] - மேற்சொல்லப்புகுகிற கார்யத்தை நினைத்து, "சூயுஷ்மந்" என்னுமாபோலே, உனக்குஇது நித்யமாய்ச் சொல்லவேணுமென்கிறார். [என்நெஞ்சே]- புறம்புள்ளாரைச் சுமையெடுத்துத் தன்வழியே கொடுபோகாநிற்க, முறையிலே நின்று என்வழியே நின்ற நெஞ்சே! நாட்டார்க்கு வந்ருகமாகாநிற்க எனக்கு மோக்ஷஹேதுவான நெஞ்சே! [மறவாது] - இதரவிஷயங்களிற்போலன்றியே, விஸ்மரிக்கை ஸ்வரூபநாஶமென்னும்படியான விஷயங்கிடாய். "ஸாஹாநி:" என்னக்கடவதிறே. [வாழ்கண்டாய்] - உன்பேற்றுக்கிறே நான் கால்பிடிக்கிறது.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. "அவனையநுபவி" என்றவாறே உகந்த நெஞ்சைக்கொண்டாடி, 'அவனை இடைவிடாதே யநுபவி' என்கிறார்.

[ஆழியான்] - ஸர்வேஶ்வரத்வஸூசகமான திருவாழியைக் கையிலே யுடையவன். [ஆழிஇத்யாதி] - அத்திருவாழியாழ்வானோபாதி, ஸம்ஸாரஸ்வபாவரான நித்யஸூரிகளுடைய ஸ்வரூபஸ்த்தித்யாதிகள் ஸ்வாயீநமாம்படி யிருக்குமவன். [ஊழியான்] - நித்ய

எட்டாம்பாட்டு.—ஆழியான் இத்யாதி. "வாழியென்னெஞ்சே மறவாதுவாழ்கண்டாய்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அவனை இத்யாதி.

"ஆழி" என்று - ஸமுத்ரமாய், அத்தாலே - காம்ஸீர்யத்தைலக்ஷித்து, சம்ஸாரஸ்வபாவரானவென்றபடி. அப்பாலான் - அவ்வருகானவன். "அமரர்க்கும்அப்பாலான்" என்றவநந்தரம், "ஊழியான்" என்றதுக்கு பாவம் - நித்யஸூரிகளும் இத்யாதி. மேலே "படைத்தான்" என்றிருக்

ஸகரிகளும் தானுமாய்ப் பரமபதத்திலே பேரோலக்கமாக விருக்குமவன். இங்கு உண்டான கார்யவர்க்கமடங்கலும் அழிந்து காலஸேஷமான காலத்திலே தான்வந்து தோற்றுமவன். [ஊழிபடைத்தான்] - காலோபலக்ஷிதமான ஸகலபதார்த்தங்களையும் "வஹ்ஹ்ஹ்யாதி" (பஹ்வ்ல்யாம்) என்கிற ஸங்கல்பத்தாலே யுண்டாக்கினவன். [நிரைமேய்த்தான்] - இப்படி ஸகல பதார்த்தங்களையும் தான் படைத்து, "தன்னை வேறே சிலர்படைத்தார்கள்" என்னலாம்படிவந்து அவதரித்து, பசுக்களை ரக்ஷிக்குமவன். ஸ்வரக்ஷணத்தில் அந்வயமின்றிக்கே பண்ணும் ரக்ஷணத்தை விலக்காத பசுக்களை ரக்ஷித்தவன். [பாழியந்தோளால்] - இவன் இப்படி இவற்றை நோக்காநிற்க, இந்த்ரன் பசிக்ராஹத்தாலே இவை நோவுபடுமபடியாகக் கல்வர்ஷத்தை வர்ஷிக்க, அத்தை மலையையெடுத்து நோக்குமவன். பாழியென்று – வலியாதல், இடமுடைமையாதல். புறம்பேங்கும் வர்ஷத்திலே நோவுபடாநிற்க, இவன் தோள்நிழலிலே ஒதுங்கினவர்களுக்கு மதிளுக்குள்ளே யிருப்பாரைப் போலே ஹயங்கெட்டிருக்கலாம்படியான வலியைச் சொல்லுதல்;அன்றிக்கே, பஞ்சலக்ஷம் குடியிலுள்ளாரும் இத்தோள்நிழலிலே ஒதுங்கினாலும் திருவாய்ப்பாடியளவன்றிக்கே இன்னமும் பத்துத்திருவாய்ப்பாடிக்கு இடம்போருமென்னும்படியான ரக்ஷகத்வத்துடிப்புமிருக்கும்படியைச் சொல்லிற்றாதல்; "வாஹ்ஹ்யாயவஷ்ட்வைஸ்ரவஸ்ஸுநெகோ ஹராத்மநஃ" (பாஹ்வ்ச்சாயாமவஷ்டப்தோ யஸ்யலோகோமஹாத்மநஃ) என்கிறபடியே-ஒதுங்கினவர்கள் சுருங்கி நிழலேவிஞ்சியிருக்குமாய்த்து. [அந்தோள்] - அழகிய தோள். "திண்டோள்மணிவண்ணன் உன்சேவடிச்செவ்விதிருக்காப்பு" என்று மங்களாஸாஸநம் பண்ணும்படியாய்த்துத் தோளழகிருப்பது; * சுந்தரத்தோளிறே. [பாதங்கள்] - கோவர்த்தநகிரியையெடுத்துப் பரிஹரித்தவனுடைய திருவடிகளை. [வாழி] - நடுவே மங்களாஸாஸநம்பண்ணுகிறார் நெஞ்சை; மேல் சொல்லப் புகுகிற அர்த்தத்தை புத்திபண்ணுகைக்காக. "யாஸொஷதிஸிவாயவஷ்ட்வஸ்மை" (யாஸோஷதிர்மிவாயுஷ்மை) என்னுமாபோலே, உனக்கு

கையாலே, அதிக்ரூச்சேர 'காலஸேஷமானகாலத்திலே' என்கிறார். காலமே ஸேஷித்த ஸமயத்திலே யென்றபடி. ஊழியான் - ஸம்ஹ்ருதிஸமயத்தி லுளஞ்யிருக்குமவன் என்ற ஸப்தார்த்தம். ஊழி படைத்தான் - காலவர்த்தி பதார்த்தங்களைப் படைத்தானென்றபடி. "ஊழிபடைத்தான்" என்றத் தோடே கூட்டி, 'நிரைமேய்த்தான்" என்றதற்கு ஹாவம் - இப்படி இத்யாதி. இத்தால் ஹாவம் - ஸ்வரக்ஷணத்தில் இத்யாதி. மேலுக்கவதாரிகை - இவனிப்படி இத்யாதி. அர்த்தத்வயத்தையு மடைவே விவரிக்கிறார் - புறம்பேங்கும் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. த்விதீயார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - வாஹ்வ்ச்சாயாம் இத்யாதி: "வாஹ்ஹ்யாயவஷ்ட்வைஸ்ரவஸ்ஸுநெகோஹராத்மநஃ। சுவகுஷ்யாஸ்ரஸிவடாந்யுமஸ்ரஸ்திவெணஸ்ரவவழ்" இதி ஸுந்தரகாண்டே சதுஸ்த்ரிம்ஸே வீதாம்ப்ரதிஹதாநாம் (கக,கூட). "சுவஷ்ட்வஸ்ஃ" என்கையாலே-ஒதுங்கினவர்கள்சுருங்கி என்றது. அவஷ்டம்பம் - ஏகதேசத்திலே பிடிக்கையென்ற கருத்து. அப்படியழகியதோவென்ன - திண்தோள் இத்யாதி. "அழகியதோள்" என்னுமதற்கு ப்ரமாணம் - சுந்தரத்தோளிறே என்று, நாய்ச்சியார்திருமொழி, "சிந்தூரச்செம்பொடி" இத்யாதி. "பாதங்கள் - மறவாது" என்னவமைந்திருக்க, நடுவே "வாழி என்கிறதென்?" என்ன - நடுவே இத்யாதி. இப்படி மங்களாஸாஸநம்பண்ணின பேருண்டோவென்ன - யாஸோஷதீம் இத்யாதி. ஆரண்யகாண்டே ராமம்ப்ரதி ஜடாயுஃ "வாஸீதாஸிஸவ்ரணா ஸ்ரவணைரொஹயம்ஹ்ருதி" இத்யுத்தரார்த்தம். அதாவது - "வாஸீதாஸிஸவ்ரணா ஸ்ரவணைரொஹயம்ஹ்ருதி" என்று - மேலே சொல்லுகிறதை யறிந்துக் கேட்கைக்காக, முதலிலே "யாஸொஷதீஸிவாயவஷ்ட்வை" என்று பெரியவுடையார்

இஸ்ஸம்ருத்திமாறாதே சென்றிடுகவென்கிறார். [என்னெஞ்சே] - புறம்பெங்கும் ஆத்மாவுக்கு ஶேஷமான மநஸ்ஸுத் தான் சுமையெடுத்தாநிற்க, என்வழியிலே போந்து முறையிலே நிற்கிற நெஞ்சே! ஆத்மாவுக்கு கரணகோடியிலே யங்வயித்த நெஞ்சுதானே வந்ய ஹேதுவாக நின்றதிறே புறம்புள்ளார்க்கு. இங்ஙனன்றிக்கே, என்வழியேபோந்து எனக்கு மோக்ஷஹேதுவான நெஞ்சே! [மறவாது] - கைபுகுந்ததென்னா இதரவிஷயங்களிலே செய்வுற்றைச் செய்யாதேகிடாய். [வாழ்கண்டாய்] - உன்னுடைய வாழ்ச்சிக்கு நான் கால்பிடிக்க வேண்டுகிறதென்? பால்குடிக்கக் கால்பிடிக்கிறேனிறே. மறவாது வாழ்கண்டா யென்கையாகிலுள்ளது, கீழ்ச்சொன்ன விஶேஷணங்களுக்கு ப்ரயோஜநமென்னென்னில்;—புறம்புபோய் மணலைமுக்கவொண்ணாதே! ரக்ஷகனாகவல்லவனைப் பற்றவேணுமே. ரக்ஷணத்துக்குப் பரிகரமுடையவன் ரக்ஷகனாகவேணும்; நிரபேக்ஷருடைய ஸ்வரூபஸ்த்தித்யாதிகளுக்கும் நிர்வாஹகனானவன் ரக்ஷகனாகவேணும்; ஒருக்காலுளனாவது இலனாவதாகாநிற்கிறவனுக்கு என்றுமுளனானவன் ரக்ஷகனாகவேணும்; இவையில்லாதவன்று உண்டாக்கினவன் ரக்ஷகனாகவேணும்; உண்டானவன்று ரக்ஷகனாகைக்கு ஸ்வரக்ஷணத்தில் குறையநின்றவற்றையும் நோக்குமவன் ரக்ஷகனாகவேணும்; இருந்தபடியாமாகில் மறந்துகாண்! (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

கண்டேன்கமலமலர்ப்பாதம் காண்டலுமே
விண்டேயொழிந்த வினையாயினவெல்லாம்
தொண்டேசெய்துஎன்றுந் தொழுதுவழியொழுகப்
பண்டேபரமன்பணித்தபணிவகையே.

ஆ.—(கண்டேன்.)-"என்னை ஶரணாகதரானாருடைய அபேக்ஷிதமெல்லாம் நானேசெய்வேன்" என்று எம்பெருமான் பண்டே யருளிச்செய்தருளினபடியே, அவனுடைய ப்ரஸாதத்தாலே, நிரவயிகஸக்திகாரிதமான ஸர்வஶேஷவ்ருத்தியையும் ஸர்வகாலமும் பண்ணலாம்படி அவன்திருவடிமலர்களைக் கண்டேன்; கண்டவாறே என்னுடைய ஸமஸ்தஹ்ஃவங்களும் போயினவென்கிறார்.

மங்களாஶாஸநம் பண்ணினாற்போலே, மேலே "மறவாது" என்றத்தைக் கேட்கைக்காக வாழியென்கிறாரென்றபடி. "வாழி" என்றதுக்கர்த்தம் - உனக்கு இத்யாதி. "என்" என்ற விசேஷணத்துக்கு ஹாவம் - புறம்பெங்கும் இத்யாதி. விவரணம் - ஆத்மாவுக்கு இத்யாதி வாக்யத்வயம். மறக்க ப்ரஸக்தியேதென்ன - கைபுகுந்தது இத்யாதி. "வாழ்" என்னாதே, 'வாழ்கண்டாய்" என்றதுக்கு ஹாவம் - உன்னுடைய இத்யாதி. மறவாதுவாழ்கண்டா யென்கையாகிலுள்ளதென்றது - "மறவாது வாழ்கண்டாய்" என்கையே விதேயமாயுள்ளதாகி லென்றபடி. விசேஷங்களாவன - "ஆழியான்" இத்யாதிகள். 'பற்றவேணுமே' அதுக்காகச் சொல்லுகிறதென்றபடி. "ரக்ஷகனாகவல்லவனைப் பற்றவேணுமே" என்றத்தைக் காட்டுகிறார் - ரக்ஷணத்துக்கு இத்யாதி. இவ்வாக்யந்தொடங்கி மேலடைய, * ஆழியான்தொடங்கி "நிரைமேய்த்தான்" என்னுமளவும் பதங்களைக் கடாக்ஷித்து ஹாவமாகக் கண்டுகொள்வது. இது - ரக்ஷணோபயோகி குணஜாதமென்றபடி. இருந்தபடியாமாகில் - இருந்தபடியாலே. மறந்துகாண் - மறந்துபார். உன்னாலே மறக்கப்போகாதென்று கருத்து. 'ஆழியான் என்று தொடங்கி, 'பாதங்கள் - மறவாதுவாழ்கண்டாய் - என்னெஞ்சே - வாழி' இத்யந்வயஃ. (அ)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ர க்ருத தபோஜ்ஞாநாதிகளால் ஸாத்யமான ஸக்தியோகத்தாலே லஹ்யனான எம்பெருமானை, நான் கேவலம் அவன் ப்ரஸாதத்தாலே காணப்பெற்றேனென்று, ஸ்வலாபத்தைப் பேசுகிறார்.

[கண்டேன் என்றுதொடங்கி] - எம்பெருமான் திருவடிகளைக் கண்டேன்; கண்டபோதே, என்னுடைய ஸகலதுஃபங்களும் நீங்கிற்றின. [தொண்டேசெய்து என்றுமேலுக்கு] - நித்யகைங்கர்யம் பண்ணும்படியாகப் பண்டே ஸர்வேஶ்வரன் அருளிச்செய்தபடியே அவன்ப்ரஸாதத்தாலே, முதற்பாட்டில், ஸக்தியோகம் ஸ்வஸாத்யத்தோடே ஸந்தித்தபடியை ஸாக்ஷாத்கரித்தருளிச்செய்தார்; இப்பாட்டில், தம்முடைய உபாயமான ப்ரபத்தி தனக்குஸாத்யமான திருவடிகளோடே ஸந்தித்தமையை அநுஸந்தித்தருளிச் செய்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், தத்த்வயாதாத்ம்யத்தை யவன் ப்ரகாசிப்பிக்கக் கண்டு அநுபவிக்கப் பெற்றே னென்கிறார்.

தொண்டேசெய்து - தன்பக்கலிலே நிரதிசயஸக்தியைப் பண்ணி, என்றும் - ஸர்வகாலத்திலும், தொழுது-சேஷவ்ருத்தியை யுடையேனாய்க்கொண்டு, வழியொழுக- அந்தவழியாலே சந்தாநுவ்ருத்தியாய் நடக்கைக்காக, பண்டே - பூர்வகாலத்திலே, பரமன் - ஸர்வாதிகனான ஸர்வேஶ்வரன், பணித்த பணிவகையே - அருளிச்செய்த மந்த்ரரஹஸ்யப்ரகாரத்திலே, கமலமலர் - தாமரைப்பூப்போலே நிரதிசயஸோக்யமான, பாதம் - திருவடிகளை, கண்டேன் - சேஷத்வாநுரூபமாக அபரோக்ஷித்தேன்; காண்டலுமே - இந்த ஜ்ஞாநம் பிறந்தவளவில், வினையாயினவெல்லாம் - அநுபவவிரோதியான அஹங்காரமமகாராதி ஸமஸ்ததுரிதங்களும், விண்டேயொழிந்த-ஸவாஸநமாக விட்டுப்போய்த்தின.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், "ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு" என்கிறபடியே அநேககால ஸாத்யமான ஸக்தியாலே லபிக்கப்படுமவனை அவன்ப்ரஸாதத்தாலே காணப் பெற்றேன் என்கிறார்.

[கண்டேன்] - என்றும் கேட்டே போம்விஷயத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பெற்றேன். [கமலமலர்ப்பாதம்] - ப்ராப்திபொழியவே ஜ்ஞாநலாபமே அமையும்படியான ஸோக்யவிஷயமென்கிறது. [காண்டலும் இத்யாதி] - கண்டபோதே, வினையென்று பேர்பெற்றவையெல்லாம் விட்டுப்போய்த்து. "ஸர்வபாபெப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்னுமவனடியாக வந்ததாகையாலே தட்டில்லையிறே. [தொண்டேசெய்து] - பரஸக்த்யாதிகளையுடையனாய். [என்றும்தொழுது வழியொழுக] - நித்யகைங்கர்யத்தைப் பண்ணி அதுவே யாத்ரையாய்ச் செல்லும்படி. [பண்டே இத்யாதி] - நமக்காக இன்றன்றிக்கே ஸர்வாதிகன் ஸர்வஸாதாரணமாக அன்று அருளிச்செய்த பாசுரத்தின் படியே. "மாமேகம்ஶரணம் வ்ரஜ - ஸர்வபாபெப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்றிறே பாசுரம்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. "ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு" (ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு) என்கிறபடியே அநேககால ஸாத்யமான ஸக்தியாலே லபிக்கப்படுமவனை கேவ

ஒன்பதாம்பாட்டு.—கண்டேன் இத்யாதி. "பண்டேபரமன்பணித்த பணிவகையே - கண்டேன்" என்றத்தால் ஸலிதத்தை யருளிச்செய்கிறார் - ஜந்மாந்தர இத்யாதி. "ஜந்மாந்தரஸஹ

லம் அவன்ப்ரஸாதத்தாலே காணப்பெற்றேனென்கிறார். இப்பாட்டிற்சொல்லுகிற ப்ரபத்தியோடு விகல்பிக்கலாம்படியிருக்கிற ஹக்தியைச் சொல்லிக்கொண்டு போந்தார் கீழ், அதுக்கும்அடி அவனுகையாலே சொல்லுகிறாதல்.ஸ்வயம் நிர்பேக்ஷமானது தன்னையே சொல்லுகிறாதல், தாம் பேற்றவழியே சொல்லுகிறாதல்.

[கண்டேன்] - என்றும் கேட்டேபோகக்கடவ விஷயத்தைக் கண்ணுலே காணப்பெற்றேன். தம்முடைய ப்ரபத்தி ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடியை - ஸாக்ஷாத்கரிக்கப் பேற்றபடியைச் சொல்லுகிறார். இத்தால் - ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமான ஜ்ஞாநஸாக்ஷாத்காரத்தைச் சொன்னபடியிறே. [கமலமலர்ப்பாதம்] - ப்ராப்தியை யோழியவே ஜ்ஞாநலாபமே யமையும்படியாய்த்து ஹோக்யதையிருக்கும்படி. [காண்டலுமே] - கண்டவளவிலே. [விண்டேயோழிந்தவினையாயினவெல்லாம்] - ''ஸர்வபாபேப்யோமோக்ஷயிஷ்யாமி'' (ஸர்வபாபேப்யோமோக்ஷயிஷ்யாமி) என்று அவனடியாகவருகிறதிறே. வினையாயினவடங்கலும், ''இவர் கேவலரல்லர், அடியுடையரோயிருந்தார்'' என்று விட்டுப்போய்த்தின. [தொண்டேஇத்யாதி] - அப்ஸ்லோகத்துக்கு இதுவும் கருத்தென்கிறார்இவர். ஔபாதிகமானது போகக்கடவதே; உபாயத்துக்கு மலப்ரதத்வமுண்டே. ''இனி ஸ்வரூபம் நிலைநின்றதாயிருக்குமிறே, ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியும் நித்யமாயிருக்குமிறே'' என்று அங்கு அர்த்தப்ராப்தமானதுதன்னையே இங்கே வாய்விடு

ஹெ ஷு தவொஜ்ஞாநஸாயிஷு ! நராணாம்க்ஷீணவாவாநாம்க்ருஷ்ணஸ்ஸர்வாத்மாஜாயதெ.'' அதுக்கும் அடியவனுகையாலே என்றது - '' மயிவநமதிகலமருளினன் '' என்ற அந்த ஸாத்யஹக்திக்கும் அடி அவனுகையாலே யென்றபடி. சொல்லுகிறாதல் என்றது-அந்த ஸாத்யஹக்திஹேதுவான ப்ரஸாதத்தைச் சொல்லுகிறாதலென்றபடி. முந்தினவவதாரிகை-மோக்ஷஹேதுவான தத்ப்ரஸாதத்தாலே காணப்பெற்றேனென்று; த்விதீயாவதாரிகை - '' மதிநலமருளினன் '' என்ற ஸாத்யஹக்தி ஹேதுவான தத்ப்ரஸாதத்தாலே காணப்பெற்றேனென்று; இவ்வுபயத்தையும் அடைவே விவரிக்கிறார் - ஸ்வயம்நிரபேக்ஷம் இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே.

''கண்டேன்'' என்றதற்கு ஹாவம் - என்றும் இத்யாதி. ப்ரவேஸத்திலே ''ப்ரபத்தியோடே நிலைக்கட்டுகிறார்'' என்றத்தை நிமமிக்கிறார்-தம்முடைய இத்யாதி. கீழுக்கு விவரணம்-ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பேற்றபடியை என்றது. ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடியை என்றது - மலவ்யாப்தமான படியை. அதாவது-ஸாக்ஷாத்கரிக்கை. ஆனால் கண்டாரோவென்ன - இத்தால் இத்யாதி. ''கமலமலர்ப்பாதம்'' என்றதற்கு ஹாவம் - ப்ராப்தியை இத்யாதி. அதாவது - பரமபதத்திலே போய்க்கண்டால் ரஸிக்கையன்றிக்கே மாநஸஸாக்ஷாத்காரமே பிடித்து ரஸிக்கும்படியாய்த்தத் திருவடிகளில் ஹோக்யதையென்றபடி. ''கண்டேன்'' என்றதினநுவாதம்-''காண்டலுமே'' என்றது. வினையெல்லாம் போகக்கூடுமோவென்ன - ஸர்வபாபேப்யஃ இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம்-வினையாயின இத்யாதி. அடியென்றது. பாதமும், மூலமும். ''கண்டேன் கமலமலர்ப்பாதம், காண்டலுமேவிண்டேயொழிந்த வினையாயினவெல்லாம்'' என்றவிடத்திலே - '' ஜிஜ்ஞாஸெயமித்யாதி ஜ்ஞாநஸ்யபரமாவதிரிதி ஜ்ஞெயவாஹுல்யாத் ஸம்ஸயாஃ கூயதெஹாவஸுகெ-ூணிகவிநஷ்டாவாவரெ '' என்ற முண்டோபநிஷத்வாக்ய மநுஸந்தேயம். ஹ்ருதயக்ரந்திஃ - ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம். ஸம்ஸயாஃ - அவித்யாதிகள். ''பண்டேபரமன் பணித்தபணிவகையே'' என்ற அவனருளிச்செய்த ஸ்லோகத்தின்படியேயானால், ''தொண்டே செய்து'' என்ற இஷ்டப்ராப்தி அதிலேசொல்லிற்றிலுவென்ன - அப்ஸ்லோகத்துக்கு இத்யாதி. அதில் இஷ்டப்ராப்தி சொல்லாமைக்கடியேதென்ன - ஔபாதிகம் இத்யாதி. ஔபாதிகமானது - விரோதியானதென்றபடி. ஹேத்வந்தரம் - உபாயத்துக்கு இத்யாதி. ஔபாதிகமானது போனால் வித்திப்பதென்னென்ன - இனி ஸ்வரூபம் இத்யாதி. அதாவது - ''பயொதவாநகரு

கிறார். [தொண்டேசெய்தென்றும் தொழுதுவழியோழுக] - ஸ்வரூபம் நித்யமானபின்பு ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியும் நித்யமாய்ச் செல்லும்படியாக. [பண்டேபரமன்பணித்த பணிவகையே - கண்டேன்கமலமலர்ப்பாதம்] - அவன் ''மாமேகம்ஶரணம்வ்ரஜ'' (மாமேகம்ஶரணம்வ்ரஜ) என்கிறபடியாலே நான் அவன்திருவடிகளைக் காணப்பெற்றேன்.

பத்தாம் பாட்டு.

வகையால்மனமொன்றி மாதவனைநாளும்
புகையால்விளக்கால் புதுமலரால்நீரால்
திசைதோறுஅமரர்கள் சென்றிறைஞ்சநின்ற
தகையான்சரணம் தமர்கட்குஎளிதாற்றே.

ஆ—(வகையால்.) - ஶாஸ்த்ரோக்தமான ஸாதநாநுஷ்டாநத்தைச் சொல்லுவதற்காக நிர்ஹேதுகமாக நான் எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்யப்பெற்றேனென்றுகொண்டு நடுவே தம்முடைய ஸம்ருத்தியைப்பேசி; பின்னையும் அந்தஃகரணத்தை நியமித்து, ஶுபஶ்ரவணாதிகளை விஷயமாக்கி, தத்ஸமாராதநோசிதமான த்ரவ்யவிஶேஷங்களைக்கொண்டு அந்யார்த்தமாக இந்த்ராதிகள் அவனையாஶ்ரயிக்க, அவர்களுடைய அபேக்ஷிதத்தைச் செய்தருளுகிற அவன்திருவடிகளே ப்ராப்யமென்றிருப்பாருடைய அபேக்ஷிதஞ் செய்தருளுமே, அதிலொரு ஸம்ஶயமில்லையென்றுகொண்டு, அந்த ஶாஸ்த்ரோக்தத்திலுமே ஶ்ரத்தாபந்நமென்னுமிடத்தையே சொல்லி முடிக்கிறார்.

ஓ—பத்தாம்பாட்டில், ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்குங்கூட ஸமாஶ்ரயணீயனும் அவர்களுடைய அபேக்ஷிதப்ரதாநனுமான ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகள், அநந்யப்ரயோஜநரான ஜ்ஞாநிகளுக்கும் ப்ரபந்நர்க்கும் நல்ல அபாஶ்ரயமென்னுமிடம் நிஶ்சிதமென்றுகொண்டு, ப்ரஸ்துதமான ஶாஸ்த்ரோக்தத்தை நிரூபிக்கிறார்.

[வகையால் மனமொன்றி] - ஶாஸ்த்ரத்தில் சொல்லுகிற வழியாலேயாகாஹ்ரஸித்தமாய். [மாதவனை என்று தொடங்கி] - ஶ்ரீபூமிநாயகையாலே ஸ்வாராயணனுக்கே புஷ்பாதி ஸமாராதநோபகரணங்களைக் கொண்டு திக்குக்கள்தோறும் வந்து ப்ரயோஜநாந்தரபரரான தேவர்கள் நாள்தோறும் ஸமாஶ்ரயிக்கலாம்படி நின்ற ஸ்வபாவத்தையுடையவனுடைய திருவடிகள்.

ணாஶ'' இத்யாதிப்படியே - ப்ரதிவக்துமபோஹல், ''ஶிவமஜமகேஶ்வரியப:'' என்ற கைங்கர்யம் ஸஹஜமாயிருக்குமென்றபடி. தொண்டேசெய்து - பரஹஸ்த்யாதிகளையுடையராய். என்றும் தொழுது - நித்யமாக அஞ்சலியைப் பண்ணி; வழியோழுக - கைங்கர்யமே யாத்ரையாக. என்றும் தொழுது - நித்யமாக கைங்கர்யத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு; வழியோழுக-அதுவே யாத்ரையாகவென்றுமாம். ''ஸ்வயம் நிரபேக்ஷமானது தன்னையே சொல்லுகிறார்'' என்றதை இங்கே விசதீகரிக்கிறார் - அவனீ இத்யாதி. பணிவகையே - ரஹஸ்ய ப்ரகாரத்தாலே. சரமஶ்லோகத்தின் படியே யென்றபடி. 'தொண்டே செய்தென்றும்' என்றதொடங்கி, 'கமலமலர்ப்பாதம் கண்டேன்: கரண்டலுமே - வினையாயினவெல்லாம் - விண்டேயொழிந்த' இத்யவயஃ. (கூ)

ப.—அநந்தரம், ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு ஆஸ்ரயணீயனனவன் அநந்யப்ர யோஜநர்க்கு ப்ராப்யனுமதனுமென்கிறார்.

வகையால் - ஸாஸ்த்ரோக்த ப்ரகாரங்களாலே, மனம் - நெஞ்சை, ஒன்றி - ஒருங்கப்பிடித்து, மாதவனை - தங்களபிமதலித்திக்கு உறுப்பாம்படி ஸ்ரியஃபதியான தன்னை, காலும் - காலந்தோறும், புகை - விலக்ஷணமான, புகையால் விளக்கால் மல ரால், நீரால் - தூபதீபபுஷ்பஜலங்களாலே, திசைதோறு - நின்றநின்றதிக்குக்கள் தோறும், அமரர்கள் - ப்ரஹ்மாதி தேவர்கள், சென்று-, இறைஞ்ச - ஆஸ்ரயிக்கும்படி, நின்ற -, தகையான் - ஸ்வபாவத்தை யுடையவன், சரணம் - திருவடிகள், தமர்கட்கு- அநந்யப்ரயோஜநரான அஸாதாரண ஜநங்களுக்கு, ஓர் - அத்விதீயப்ராப்யமாய்க் கொண்டு, பற்று - அபாஸ்ரயமாம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், ப்ரயோஜநாந்தரபரரோடு ஸாதநாந்தர நிஷ்ட்ட ரோடு ப்ரபந்நரோடு வாசியற அவனே அபாஸ்ரயமென்று உக்தத்தை நிரூபிக்கிறார்.

[வகையால் இத்யாதி] - ஸாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லுகிற வழிதப்பாமே ஏகாக்ர சித்தராய், ஸ்ரீபதிபாகையாலே ஸ்வாராதநனவனை. இவன் செய்ததுகொண்டு தீருப் தனும்படி பண்ணுவாருண்டென்னுதல்; இவன் செய்ததுகொண்டு குறை நிரம்பவேண் டும் அபூர்ணனல்லன் என்னுதல். [காலும்]- ஆஸ்ரயணத்துக்கு காலநியதியில்லை யென் கிறது. ஆராதநோபகரணங்களுக்கும் நியதியில்லை, ஸம்பவித்தபடியே அமையுமென்கை. [திசை இத்யாதி] - ஸர்வதோமுகமாக ப்ரஹ்மாதிகள் கிட்டி ஆஸ்ரயிக்கலாம்படி நிற் கிற ஸ்வபாவத்தையுடையவனுடைய திருவடிகள். [தமர்கட்கு ஓர்பற்றே] - அநந்ய ப்ரயோஜநர்க்கு அத்விதீயமான அபாஸ்ரயம். முக்திமான்களுக்கு மூலப்ரதனுய் உபய மாயிருக்கும்; தன்னையே பற்றினர்க்கு அவ்யவஹிதோபாயமாம்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. ப்ரயோஜநாந்தரபரரோடு ஸாதநாந்தரபரரோடு ப்ர பந்நரோடு வாசியற அவனே உபாய மென்று உக்தத்தை நிரூபிக்கிறார்.

[வகையால் மனமொன்றி] - ஸாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லுகிற வழியே நெஞ்சு ஒருமைப்பட்டு. [மாதவனை] - விரோதிக்ரமத்துக்கும் அநவபாநத்துக்கும் அஞ்சவேண்

பத்தாம்பாட்டு.—வகையால் இத்யாதி. "புகையால் விளக்கால்" என்றுதொடங்கி "தமர்கட்கோர்பற்று" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ப்ரயோஜநாந்தர இத்யாதி. "அமரர் கள்" என்று - ப்ரயோஜநாந்தரபரரும், "தமர்கள்" என்று - ஸாதநாந்தரநிஷ்ட்டரும், ப்ரபந்ந ரும் சொல்லுகிறது. "காலும்புகையால்" என்றுதொடங்கி, "தகையாலுனை - மாதவன் - சரணம் - வகையால் மனமொன்றியிருக்கிற - தமர்கட்குஓர்பற்று" என்றந்வயம்.

"வகையால்மனமொன்றி" என்றதற்கர்த்தம் - ஸாஸ்த்ரங்களில் இத்யாதி. ஸாஸ்த்ரங் கள் என்கிறது - உபாஸநஸாஸ்த்ரங்களும், ப்ரபத்தி ஸாஸ்த்ரங்களும். ஒருமைப்படுகையாவது - ஐகாக்ர்யம். உபாஸகரைச் சொன்னபோது, வகையால் - ஸாஸ்த்ரமார்க்கத்திலே வந்து, மநஸ்ஸை, வேறொரு பாபப்ரவ்ருத்தியிலே போகாதபடி ஸர்வேஸ்வரனிடத்திலே ஒருமைப்படுத்திக்கொண் டிருக்கிற - உபாஸித்துக்கொண்டிருக்கிற, தமர்கட்கென்றபடி. ப்ரபந்நரானபோது, வகையால் - சரமஸ்லோகோக்த ப்ரகாரத்திலே வந்து, மநஸ்ஸை ஸாதநாந்தர விஷயாந்தரங்களிற் போகாதே ஒருமைப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிற தமர்கட்கென்றபடி. ப்ரபந்நன் உபாயாந்தரங்களையும் விஷயாந் தரங்களையும் விட்டிருந்தானேயாகிலும், லோகோபவாத பரிஹாரார்த்தமாகப்பண்ணும் கர்மாநுஷ்ட் டாநமும் ப்ராமாதிக்கமாகவரும் விஷயப்ராவண்யாதிகளு மூண்டாயிருக்குமேயென்ன; "மாதவன்"

டா; லோகாபவாத பரிஹாரார்த்மாக இவன்செய்தவை என்னுவது, அதுக்கும் மூலம் இவனேவந்து கிட்டாது, "இவன்வழி போராமையும் நெஞ்சு ஒருமைப்படாமையும் இவன்தலையிலே எறட்டுக் கைவிடக்கடவதோ?" என்பாரும் அருகேஉண்டு. இத்தால் - அந்தர்லோகத்திலே லக்ஷ்மீஸம்வர்த்யமும் சொல்லிற்றுய்த்து. ஸ்வரூபாநுவர்த்தி யர்மங்கள் சொல்லவுமாம், சொல்லாதொழியவுமாமிறே; ஆகையிறே, த்வயத்தாலே பிரிய அநுஸந்திக்கவுமாய் திருமந்த்ரத்தில் ஒன்றுகவநுஸந்திக்கவுமாயிருக்கிறது. "சுஜ்ஜமுதமாணாசெவ்ஜிவதாம்ஹஜதே"(அந்தர்க்கதகுணமேவதேவதாம்பஜதே)என்று சொல்லா நின்றதிறே; அந்த தேவதாஸ்வரூபந்தன்னிலே அபஹதபாப்மத்வாதி குணங்களையும் சொல்லுகையாலே. [நாளும்இத்யாதி] - காலநியதியின்றிக்கே, ஆராதநோபகரணங்களுக்கும் நியதியின்றிக்கே, தங்களுக்குக் கைவந்த உபகரணங்களோக்கொண்டு, பெரியதிருநாளோக்கு ஸர்வதோஹிக்கமாக வந்தேறுமாபோலே ப்ரஹ்மாதிகள் வந்து ஆஸ்ரயிக்கும்படியான ஸ்வஹாவத்தை யுடையவனுடைய திருவடிகள்; தன்திருவடிகளோப் பற்றினார்க்கு,

---

என்று பிராட்டி புருஷகாரம் சொல்லுகையாலே அவற்றுக்கு அஞ்சவேண்டாவென்கிறார் - வித்யதிக்ரமத்துக்கும் இத்யாதி. இவரஞ்சாதபடி புருஷீகரிக்கும்படியைக் காட்டுகிறார் - லோகாபவாத இத்யாதி. கீழில் பதத்வயத்தையும் கடாக்ஷித்து, உபாஸகவிஷயத்தில் புருஷீகரிக்கும்படியைக்காட்டுகிறார் - இவன்வழி இத்யாதி. இவன் - உபாஸகன். வழிபோராமை - ஸாஸ்த்ரமார்க்கத்தில் நடவாமை. சரமஸ்லோகார்த்தம் சொல்லுகிறவிடத்திலே "மாதவன்" என்று ஸ்ரீசேஷிக்கையாலே - ஸ்ரியஃபதித்வமும் அந்தர்லோகத்திலே சொல்லப்படுகிற தென்கிறார் - இத்தால் இத்யாதி. அங்கே "மாம்" என்று - ஸ்வரூபம் மாத்ரமன்றே சொல்லிற்று, லக்ஷ்மீஸம்பந்தமும் சொல்லிற்றேயென்ன - ஸ்வநுபாநுவர்த்தி இத்யாதி. அதாவது-ஸ்வரூபத்துக்கு அவிநாபூததர்மங்கள், பிரித்துச்சொன்னாலும் சொல்லாவிட்டாலும் ஸ்வரூபத்தைச் சொன்னபோதே தன்னடையே வருமென்றபடி. இதுக்கு நியாமகம் - ஆகையிறே இத்யாதி. அப்படி ஸ்வரூபத்தைச்சொன்னால் தத்தநுபந்திதர்மங்கள் சொல்லாவிட்டாலும் தன்னடையேவருமோவென்ன - அந்தர்க்கத இத்யாதி. "சுஜ்ஜமுதமாணாழி-வ்வாஜிவாஜஹுஜ்ஜிதமாணாழி, தெவதாசெவ, ஜஜதெயுர்யாபதி" என்று சொல்லாநின்றதிறே த்ரமிடஹாஷ்யத்தில் என்றபடி. குணவைசிஷ்ட்யம் ஸத்வித்யையிலே சொல்லாதிருக்க, குணவிசிஷ்டஸ்வரூபமுபாஸ்யமென்கைக்கடியேதென்ன - அந்த தேவதாஸ்வரூபம் இத்யாதி. அந்த தேவதாஸ்வரூபந்தன்னிலே என்றது - ஸத்வித்யாவிஷ்டனுக்கு உபாஸ்யமான தேவதாஸ்வரூபந்தன்னிலேயென்றபடி. சொல்லுகையாலே என்றது-தஹரவித்யையிலே சொல்லுகையாலேயென்றபடி. "ஓர்பற்று" என்றதுக்கு ஹாவம் - தன்திருவடிகளே இத்யாதி. "தமர்கள்" என்கிற ஸம்பந்தம் ஸாமாந்யமாகையாலே, உபாஸகரையும் ப்ரபந்நரையும் சொல்லுகிறதென்று விவக்ஷித்து, இருவர்க்கும் பற்றும்படியென்னென்ன - அநந்யப்ரயோஜநரான இத்யாதிவாக்யத்வயம். அவ்யவஹிதோபாயம் - ஸாக்ஷாதுபாயம். "பஜ்ஜவிவஜ்ஜிதாநாஹுஜ்ஜெவதம்மணமணம்ஸிநஸ்ஸாநாயாவெஜ், தயாவுஜ்ஜமுஜ்ணாசெவ்ஜிவதாம்ஹஜதெ, தத்தூவிவம்மணெவதெவதாவூவுதெ" இதி த்ரமிடஹாஷ்யே "ஸஜ்ஜிஜ்ஜாயாம்மணாஜ்ஜிஹாய கெவலவ்வுஜ்ஜிவாத்தூவெஜ்ஜாவாவ்யுஜ்ஜெநாஜ்ஜியாநாஸ், உஹரவிஜ்ஜாயாசிவிம்மணாநாஸ்-வாவ்யுஜ்ஜுகயநம் வுஜ்ஜாரொஹணாயுழி, நத்வம்மண்வுஹண உவாவ்யுஜ்ஜுழி" இதி வததோமாயிநோமதங்நிராகரோதி த்ரமிடஹாஷ்யகாரஃ (யத்யபிஸச்சித்தஃ) இத்யாதிநா.ஸச்சித்தஃ-ஸத்வித்யாநிஷ்ட்டஃ. கிர்ப்புக்நதைவதம்-தேவதாஸ்வரூபாபேக்ஷயா நிதாம்பிந்நம் யதாலுவதி ச்தா, குணகணம்மநஸா யத்யபி நாநுதாவேத் - யத்யபிநத்யாயதி; ததாபிகேவலஸ்வரூபோபாவிநோபி, அந்தர்க்குணம்-ஸ்வரூபாந்தர்பூதகுணம், தேவதாமேவ, பஜதே - த்யாயதி. ஸ்வரூபமாத்ரோபாஸநே குணாமுபாஸ்யத்வேகாந்தர்ப்பாவஃ கதமித்யத்ராஹ (தத்ராபீதி) தத்ராபி - லகதஸாயாமபி, "ஜொழ்ஜ்ஜதெவவூநுகாரோநு வஹ" இத்யுக்தப்ரகாரேண ஸகுணதேவதைவப்ராப்யதே. அதஃ, தத்க்ரதுந்யாயேந உபாஸநதஸாயாமபி ஸகுணஸ்யைவோபாஸ்யத்வம் வித்த்யதீத்யர்த்தஃ. ஆக, இத்தால் சொல்லிற்றுய்த்து -

பின்னையும் புறம்புபோய் ஒருபற்றுத் தேடவேண்டாதபடியான பற்று. அநந்யப்ரயோஜநரான ஸக்திமான்களுக்கும், ஸலப்ரதனாய் உபாயமாயிருக்கும் ; தன்னையே பற்றினார்க்கு அவ்யவஹிதோபாயமாம். (கo)

பதினோராம் பாட்டு.

பற்றென்றுபற்றிப் பரமபரம்பரனை
மல்திண்தோள்மாலைவழுதிவளநாடன்
சொல்தொடையந்தாதிஓராயிரத்துளிப்பத்தும்
கற்றார்க்குஓர்பற்றாகுங் கண்ணன்கழலிணையே

ஆ.—(பற்றென்று.) - இத்திருவாய்மொழிகற்றார்க்கு எம்பெருமான் திருவடிகள் ஸுலபமாமென்கிறார்.

ஒ.—நிரமத்தில், இத்திருவாய்மொழியைக் கற்றார்க்கு க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகள் ஸுலபமாமென்கிறார்.

[பற்றென்று தொடங்கி] - ஸர்வேஶ்வரனாய் ஸுலத்தையுடைத்தாய்த் திண்ணிதான தோள்களையுடையனாய், ஆஶ்ரிதர்பக்கல் வ்யாமுக்தனானவனைப் பரமப்ராப்யமென்று பற்றி. [வழுதிவளநாடன் என்று மேலுக்கு] - ஆழ்வாருடைய சொல்லாய் அழகிய தொடையை யுடைத்தாய் அந்தாதியான ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்கு.

ப —அநந்தரம், இத் திருவாய்மொழிக்குப்பலமாக, ஸுரவச்சரணாரவிந்தம் ப்ராப்யமென்றருளிச் செய்கிறார்.

பரமபரம்பரனை - தனக்குமேலில்லாதபடி ஸர்வஸ்மாத்பரனாய், மல் - மல்லயுத்தத்தில், திண் - திண்ணிதான, தோள் - தோளையுடையனாய், மாலை - ஆஶ்ரிதவ்யாமுக்தனாகையாலே ப்ராப்யப்ராபகஸுதனான ஸர்வேஶ்வரனை, பற்றென்று - தமக்கு அபாஶ்ரயமாக அறுதியிட்டு, பற்றி - பற்றின, வழுதிவளநாடன்-திருவழுதிநாட்டுக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார், சொல் - அருளிச்செய்த, தொடை-ஶப்தஸந்தர்ப்பரூபமான, அந்தாதி ஓராயிரத்துள்-, இப்பத்தும் - இப்பத்தையும், கற்றார்க்கு - அப்யஸித்தவர்களுக்கு, கண்ணன் - தாமோதரனான க்ருஷ்ணன், கழல் - திருவடிகள், இணை - இரண்டும், ஓர் - அத்விதீயமான, பற்றாகும் - ப்ராப்யமாம். இது கலிவிருத்தம்.

இ.—நிரமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்கு க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகள் ஸுலபமாமென்கிறார்.

[பரமபரம்பரனை மல்திண் தோள் மாலை - பற்றென்றுபற்றி] - ஸர்வாயிகனாய், விரோயி போக்குகைக்கு ஈடான தோள்மிடுக்கை யுடையனாய், ஆஶ்ரிதர் பக்கல் வ்யாமுக்தனானவனை, பரமப்ராப்யமென்று பற்றி. [வழுதிவளநாடன் இத்யாதி]-ஆழ்வாருடைய சொல்லாய், அழகிய தொடையையுடைத்தாய், அந்தாதியான ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் வைத்துக்கொண்டு இப்பத்தைக் கற்றார்க்கு, க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகள் ப்ராப்யமாம். "தாமோதரன் தாள்கள் - சார்வு" என்று ஆழ்வார் அறுதியிட்ட பேற்றைக் கொடுக்கும்.

ஸத்வித்யையிலே ஸ்வரூபமாத்ரத்தையே உபாஸ்யமாகச்சொல்லிக் குணங்களைச்சொல்லாவிட்டாலும் குணங்கள் ஸ்வரூபத்தை விட்டிராமையாலே ஸ்வரூபத்தைச்சொன்னபோதே ஸ்வரூபாநுபந்திகுணங்கள் தன்னடையே வருமாபோலே, சரமஶ்லோகத்திலும் லக்ஷ்மீஸம்பந்தம் தன்னடையே வருமென்றபடி. (கo)

ஈடு.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழிகற்றூர்க்கு க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகள் ஸுலஹமாமென்கிறார்.

[பற்றென்றுபற்றிப்பரமபரம்பரனே] - ஸர்வேச்வரனே ப்ராப்யப்ராபகமென்று பற்றி. [மல்திண்தோள்மாலே] - இவன் ப்ரபத்திபண்ணி அத்யவஸிக்குமத்தனையே வேண்டுவது; ரக்ஷணத்தில் அவன்பக்கல் ஒருகுறையுமில்லை. இவர்கள் விரோதிகளைப் போக்குகைக்கீடான மிடுக்கையும் வ்யாமோஹத்தையும் உடையவனென்கிறது. [வழுதி இத்யாதி] - "வாழ்வுமெய்யவையும்வரும்வாழ்சாமணைஞ்ஞிலிரண்டினிதழி" (பாட்யே கேயேசமதுரம்ப்ரமாணஸ்த்ரீபிரந்விதம்) என்கிறபடியே, அழகியசொற்களாலே தொடுக்கப்பட்ட அந்தாதியான ஆயிரத்திலும்வைத்துக்கொண்டு இந்தப்பத்தும் கற்றூர்க்கு. [கண்ணன்கழலிணை - ஓர்பற்றுகும்] - "தாமோதரன்தாள்கள் - தவநெறிக்கு - சார்வே" என்றபடியே க்ருஷ்ணன் திருவடிகளே, இனி அவ்வருகுபோய் ஒன்றுதேடிப்பற்றவேண்டாதபடியான பற்றுகும். (கக)

நிமமம் - பற்றென்று இத்யாதி. "கற்றூர்க்கோர்பற்றுகும் கண்ணன்கழலிணை" என்ற பதத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

"பரமபரம்பரனை மல்திண்டோள்மாலே - பற்றென்றுபற்றி" என்றன்வயம். "பரமபரம்பரனே" என்று - ப்ராப்யத்வம், "மல்திண்டோள்மாலே" என்று - ப்ராபகத்வம்; இரண்டுமாகப்பற்றியென்றபடி. இதற்கு ஹேது - இவன்ப்ரபந்நி இத்யாதிவாக்யத்வயம். குறையில்லாமை யெப்படியென்ன - இவர்கள் விரோதிகளை இத்யாதி. மல்லயுத்தத்தில் திண்ணிதான தோளையுடைய வ்யாமுக்தனேயென்று ஸம்போதனம். வழுதிவளநாடன் - திருவழுதிவளநாட்டுக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார். பாலகாண்டே சதுர்த்தே. "வாழ்வுமெய்யவையும்வரும்வாழ்சாமணைஞ்ஞிலிரண்டினிதழி । ஜாகிஹிஸ்வஹிரூகுந்தநீயஸஹிதழி" ப்ரமாணம் - திருமதய வினம்பிதை. உபக்ரமித்ததை நிகமிக்கிறரென்கிறார் - தாமோதரன் இத்யாதி. "ஓர்பற்று" என்றதற்கு ஹேது - இனிஅவ்வருகு இத்யாதி.

த்ரவிடோபநிஷத்வங்கதி.— ஆவகிநீயய-தாழ்வஹரமதிவ்ய வாயமுதாயமுவரயிரந-கூடியாவர் । உஜ்ஜீவநாயஜமதாதி-வழிஷ்டவதிவமும் ஹக்திம்ஹரளஹயய-தாமநிஜமாடதாயெ ।

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.—ஸ்ரீஷ்டிகோடிரஹா உதிர வரிஷ்டாதிவ்ருமிஹ்ருஹதிஷ்டா உகாயிஸாய-யஹா அடிஷயநா ஹாமராஜெ ஸயஹாரு । வக்ஷஸ்ஸுஸொநந்-வஹா தூரதிவ-ரஷதா சாயவஹாதியொமா ஷ்ரஹாவொயம்ஹஜதிஷ்ணுமதி உதிஷ்டுயம்சாயவம்வொஹ்யுத ।

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

சார்வாகவேவடியில் தானுரைத்தபத்திதான்
சீரார்பலத்துடனே சேர்ந்ததனைச் - சோராமல்
கண்டுரைத்தமாறன் கழலிணையேநாடோறும்
கண்டுகக்கும்என்னுடையகண்.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம், எம்பெருமானார்திருவடிகளேசரணம், சீயர்திருவடிகளேசரணம்.

ஐந்தாந் திருவாய்மொழி – கண்ணன்கழலிணை - ப்ரவேசங்கள்.

அ.—(கண்ணன்கழலிணை.) - ஈக்தியோகத்தைச் சொல்லுகிறது.

ஒ.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், ஈக்தியோகத்தை நியமித்தபின்பு, ஈக்தியோகப்ரகாரம் எங்ஙனே என்றறியவேணுமென்றிருப்பார் இழக்கவொண்ணுதென்று பார்த்தருளி, அதுக்கு ஆலம்வநமான திருநாமத்தை யுபதேஸித்து, ''இத்தை அநுஸந்யித்து அதில்சொல்லுகிறபடியே மநோவாக்காயங்களை ஸ்ரியஃபதிபக்கலிலே ப்ரவணமாக்கி ப்ரீதிபூர்வகமாக புஷ்பாதி யுபகரணங்களைக்கொண்டு நிரந்தர ஸமாராதநம் பண்ண அதுக்குஉண்டான விவாதங்களெல்லாம் தானேபோக்கியருளி இவனையிட்டு ஆராயிப்பித்துக்கொள்ளும்'' என்று கீழ் பலவிடத்திலும் ப்ரஸ்துதமான ஈக்தியோக ஸ்வரூபத்தை யருளிச்செய்து, எம்பெருமான் தம்மைத் திருநாட்டுக்குக் கொடுபோக மூடுகுறைமையை அநுஸந்யித்து, ''பின்னை அவஸரமில்லை'' என்று இத்தோடே பரோப தேஸத்தைத் தலைக்கட்டுகிறார்.

ப.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் ஹேயோபகரணமாதையான ஈக்தியினுடைய ஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபாதித்து, அதினுடைய ப்ரகார ப்ரதிபாதநார்த்தமாக, ஜகதீயனான ஸர்வேஸ்வரனுடைய மந்த்ரலிங்கமான அஸாதாரண நாமத்வத்தையும், நாமார்த்தாநுகுணகுணயோகத்தையும், ஸ்ருஷ்ட்யாதி கர்த்ருத்வத்தையும், ஆஸ்ரய ணார்த்தமான அர்ணவஸாயித்வத்தையும், மோக்ஷப்ரதத்வத்தையும், ரக்ஷணார்த்தலெள லப்யத்தையும், உபாயோபேயத்வத்தையும், அதிஸயித புருஷார்தத்வத்தையும், அநந்யப்ராயோஜந ஸேஷத்வத்தையும், ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்தில் அதிஸயிதமஹத்த்வத்தை யும் அநுஸந்யித்து, ''ஏவம்பூதனான ஸர்வேஸ்வரனை, உக்தார்த்தப்ரதிபாதகமான மந்த்ராநுஸந்தாநபூர்வகமாகப் புஷ்பாதி யுபகரணங்களைக்கொண்டு காரணத்வயங்களாலும் அநுபவிக்க, ஸமஸ்தவிரோதிகளும் தானேபோம்: நிரதிஸயபுருஷார்தமும் கைப் படும்'' என்று மேலவ்யாப்தமான ஈக்தியோகப்ரகாரத்தை ஸங்க்ரஹமாம்படி ஸங்க்ர ஹேண வுபதேஸித்துத் தலைக்கட்டுகிறார்.

இ.—அஞ்சாந் திருவாய்மொழியில், ஈக்தியானது ஸ்வாயத்தமாதோடே பொருந்தினபடியை அருளிச்செய்தார்-கீழ்; ஈக்தியோகப்ரகாரம் எங்ஙனேயிருக்கும் படி என்று அறியவேணுமென்றிருப்பார் இழக்கவொண்ணுதே என்று பார்த்தருளி, ஈக்திக்கு ஆலம்வநமான திருமந்த்ரத்தை உபதேஸித்து, இதினுடைய அர்த்தாநுஸந் யாநமே மோக்ஷஹேதுவென்று, ''அதடியாக மநோவாக்காயங்களை ப்ரவணமாக்கி புஷ் பாதி யுபகரணங்களைக் கொண்டு ஆராயுங்கோள்! ஸ்ரியஃபதியாகையாலே ஸ்வாரா யன், நீங்கள் இகிலே இழிய விரோயிவர்கம் தானேபோம், இப்படி தன்னோடு பரிமாறு வார்க்கு ஸுலபனும், அதில் இழியுமிடத்து அயிகாரம் ஸம்பாதிக்கவேண்டா, ருசியே அமையும்'' என்று உபதேஸிக்கையிலே ஒருப்பட்டு, ஈஸ்வரன் தம்மைப் பரமபதத் திலே கொடுபோகையிலே மூடுகுறைபடியாலும் உபதேஸிக்கிற இவர்களுக்கு ப்ரதிபத்தி விஷயமாகவும் பாசுரம் சுருக்கக்கொண்டு உபதேஸித்து, இத்தோடே பரோபதேஸத் தைத் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஈடு.—ஹக்தியானது ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடியைச் சொன்னார்-கீழ்; அத்தனைக்ரமம் பொறுக்கமாட்டாதே ஈஶ்வரன் தம்மைக்கொடுபோகையிலே த்வரிக்கிறபடியைக்கண்டு; அதாகிறது - "மரணமானால்" என்றது அவனுக்கு நெடுநாளாய், அவ்வளவும்பொறுக்கமாட்டாதே அவன்கொடுபோகையிலே த்வரிக்க அத்தையநுஸந்தித்து; "நமக்குப்போக்குத்தவிராதபின்பு இனியிவர்கள் தங்களுக்கு ஹக்திமான்களுடைய பரிமாற்றமிருக்கும்படியும் அறியவேண்டுவதொன்றுகையாலே அத்தையுபதேசிப்போம்" என்றுபார்த்தார். இவர்தாம் எம்பெருமானுரோபாதியும் க்ருபையுடையவர் காணும்."இதுதான் ஒன்று இவர்களுக்குக் குறைகிடந்ததாகிறதென்?" என்று அது இருக்கும்படியை யுபதேசிப்போமென்றுபார்த்துப் பரோபதேஶத்திலே ஒருப்பட்டு, அவன் தம்மைப் பரமபதத்திலே கொடுபோவதாக த்வரிக்கிறபடியாலும் "கேட்கிற இவர்களுக்கு ப்ரதிபத்திக்கு விஷயமாகவேணும்" என்னுமத்தாலும் பாசுரப்பரப்பறும்படி சுருங்கக் கொண்டு; அந்தஹக்திக்கு ஆலம்வநமான திருநாமத்தைச்சொல்லி, இதிலிழிவார்க்கு அநுஸந்திக்கப்படும் மந்த்ரம் இன்னதென்றும்,அதில் அர்த்தாநுஸந்தாநமே மோக்ஷஸாதநமென்றும், அவ்வழியாலே ஹக்தியைப்பண்ணுங்கோளென்றும், கரணத்ரயத்தாலும். அவனை ஆஶ்ரயியுங்கோளென்றும், இப்படி ஆஶ்ரயிப்பார்க்கு அவன்தான் ஸுலஹனென்றும், ஸ்ரீயஃபதியாகையாலே ஸ்வாராஜனென்றும், இவனையிடுவித்து ஆஶ்ரயிப்பித்து இதுதன்னையே அவன் திருவுள்ளத்திலேபடுத்திக் குவாலாக்குவாரும் அருகேயுண்டென்றும், 'ஆஶ்ரயிக்குமிடத்தில் அதிகாரிஸம்பத்திவேண்டா, ருசியுடையாரெல்லாரும் இதுக்கதிகாரிகள்'என்றும், புஷ்பாத்யுபகரணங்களைக் கொண்டு ஆஶ்ரயியுங்கோளென்றும், இதிலேயிழிய விரோதிகள் தன்னடையேபோமென்றும், இப்புடைகளிலேசொல்லி, நாம் இன்னமும் சிலநாள்இங்கேயிருக்கிறோமென்றிக்கேபோக்குஅணித்தானபின்புஎல்லாரும்இத்தைக் கொள்ளுங்கோளென்று உபதேஶித்து, அத்தோடே, தொடங்கின பரோபதேஶத்தைத் தலைக்கட்டுகிறார்.

கண்ணன்கழலிணை ப்ரவேஶம், எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்துக்குச் சேர இத்திருவாய்மொழி ஹக்திமான்கள் பரிமாற்றத்தைச் சொல்லுகிறதென்கிறார் - ஹக்தி இத்யாதி. ஹக்தியானது என்றது - ஸாத்யஹக்தியானதென்றபடி. அதிதனைக்ரமம் பொறுக்கமாட்டாமையாவதேதென்ன - அதாகிறது இத்யாதி. ஹக்த்யுபதேஶம்யாத்ரம் போராதோ, ஹக்திமான்கள் பரிமாற்றமும் உபதேசிக்கவேணுமோவென்ன-இவர்தாம் இத்யாதி. "உபதேசிப்போமென்று பார்த்தார்" என்றத்தையும் கூட்டிக்கொண்டருளிச் செய்கிறார் - இதுதான் இத்யாதி. பரோபதேஶத்திலே ஒருப்பட்டால் சிறுபாட்டாகவருளிச் செய்வானென்னென்ன - அவன் தம்மை இத்யாதி. "எண்ணும் திருநாமம்" என்றத்தைப்பற்ற - அந்தஹக்திக்கு இத்யாதி. "நாரணம்" என்றத்தைப்பற்ற - மந்த்ரம் என்றது இரண்டாம்பாட்டையும் மூன்றும்பாட்டையும் பற்ற - அதிலர்த்தாநுஸந்தாநம் இத்யாதி. அவ்வழியாலே ஹக்தியைப்பண்ணுங்கோள் என்றது - அர்த்தாத்வித்தமாதலால், "தாள்வாய்மலரிட்டு நாள்வாய்நாடீர்" என்றத்தைப்பற்றவாதல். "நமோநாராயணாயேதி" என்றத்தைப்பற்ற - கரணத்ரயத்தாலும் இத்யாதி. "மேயான்வேங்கடம்" என்றத்தைப்பற்ற - இப்படி இத்யாதி. "மாதவன்" என்றத்தைப்பற்ற - ஸ்ரீயஃபதி இத்யாதி. இருகால் "மாதவனென்றென்று" என்றத்தைப்பற்ற - இவனை இத்யாதி. இவ்வாக்யம் - "ஸ்ரீயஃபதியாகையாலே" இத்யாதியின் விவரணம். "பேராரோ அவராரார்" "மனமுடையீர்" என்றத்தைப்பற்ற - ஆஶ்ரயிக்குமிடத்தில் இத்யாதி. "சூனேநன்மலரிட்டு" என்றத்தைப்பற்ற - புஷ்பாத்யுபகரணங்களை இத்யாதி. "அமராவினைகள்" "வினைவல்லிரூள்" என்றத்தைப்பற்ற - இதிலே இத்யாதி.

முதற் பாட்டு.

கண்ணன்கழலிணை, நண்ணும்மனமுடையீர் !
எண்ணுந்திருநாமந் திண்ணநாரணமே.

ஆ —எம்பெருமான்திருவடிகளைப் பெறவேணுமென்றிருப்பார் திருமந்த்ரத்தையே சொல்லுங்கோள் ; அவன்திருவடிகளைப்பெறுகை நிஶ்சிதமென்கிறார்.

ஒ —முதற்பாட்டில், கண்ணன்கழலிணை - க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிலே சேருகைக்கு இச்சையுடைய நீங்கள் அநுஸந்திக்கும் திருநாமம் நாரணன் என்னுமிதுவே ; இதுநிஶ்சிதம். மந்த்ரமென்னாதே, நாமமென்றது - நியமங்கள் வேண்டாவென்னுமிடத்தை ஸூசிக்கிறது. நாரணன் என்கிறபதத்தில் சதுர்த்தியையும் நமஸ்ஸையும்தவிர்ந்து இல்லாத மகாரத்தைக் கூட்டிக்கொள்ளுகையாலே, புறம்பில் மந்த்ரங்களில் தப்பானவை இம்மந்த்ரத்தின் ப்ரபாவத்தாலே தப்பாகாது என்றுகருத்து.

ப —முதற்பாட்டில், உபாஸநத்துக்கு ஆலம்பநமான மூலமந்த்ரப்ரதாநமான மந்த்ரத்தை யநுஸந்திக்க, அவன்திருவடிகளை ப்ராபிக்கலாமென்கிறார்.

கண்ணன் - ஸர்வஸுலபனான க்ருஷ்ணனுடைய, கழலிணை - ஆஶ்ரிதார்த்தமான திருவடிகளை, நண்ணும் - ப்ரபிக்கைக்கீடான, மனம் - நெஞ்சை, உடையீர் - உடையநீங்கள், எண்ணும் - அநுஸந்திக்கைக்கு யோக்யமான-, திருநாமம்-, திண்ணம்- நிஶ்சிதமாக, நாரணமே - (விஷ்ணுகாயத்ரியிலுபாத்தமான மர்யாதையாலே) மந்த்ர ப்ரதாநபூதமான நாராயணஶப்தமே. ப்ரணவநமஸ்ஸுக்களும் சதுர்த்தியும் அபேக்ஷிதமல்ல, திருநாமமான நாராயணஶப்தத்தை எண்ணுங்கோளென்றுமாம்.

இ.—முதற்பாட்டில், பக்தியுக்தராய்க்கொண்டு அவனை அநுஸந்திப்பார்க்கு ஆலம்பநமான திருமந்த்ரம் இன்னதென்கிறது.

[கண்ணன்கழலிணை] - விப்ரக்ருஷ்டமான பரமபதத்திலே யிருக்கையன்றியே இங்கேவந்து அவதரித்து, அதிலும் அதிகாரம் ஆராய்கைக்கு வஸிஷ்ட்டாதிகளும் வாசல்காப்பாருமின்றிக்கேயிருக்கிற ஸர்வஸுலபனான க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை. [கழலிணை] - தூதுபோதல் ஸாரத்யம் பண்ணுதல் செய்யும் திருவடிகளை. நண்ணுகை- கிட்டுகை, பிரிந்துபோந்து கிட்டினாரைப்போலே யோஶ்யவஸ்துவா யிருக்கிறபடி. [நண்ணும் மனமுடையீர்] - ''நிதியுடையவர்கள்'' என்னுமாபோலே, இச்சைதானே குவாலாயிருக்கிறபடி. இதுக்கு ஓர்அதிகாரம் ஸம்பாதிக்கவேண்டா, இச்சையே வேண்டுவது. விலக்ஷண புருஷார்த்தமாயிருக்க ருசிமாத்ரமே அமையுமாகிறது ; இதுக்கு ஸத்ருஶமான அதிகாரம் ஸம்பாதிக்க வொண்ணாமையாலும், ப்ராப்தவிஷயமாகையாலே அதிகாராபேக்ஷையில்லாமையாலும். 'கழலிணை' என்று ''தாமோதரன் தாள்கள் - சார்வே'' என்றத்தை அநுபாஷிக்கிறார். [எண்ணும் திருநாமம்] - எப்போதும் அநுஸந்திக்கும் திருநாமம். மந்த்ரமென்னாதே, திருநாமமென்கிறது - அதிகாரி நியதியாதல் அங்கநியதியாதல் வேண்டாவென்கைக்காக. மாத்ருநாமஶ்ரஹணத்துக்கு அதிகாரமும் வேண்டாதே ஸரஸமுமாயிருப்பது. அதுதான் ஏதென்னில்?—[நாரணமே] - அவதாரணத்தாலே இவ்வளவே பூர்ணமென்கை. ப்ரணவத்தையும், நமஸ்ஸையும், சதுர்த்

தியையுமொழியப் பூர்ணமென்கை. "அங்கம் தப்பிற்று: ஸ்வரம்தப்பிற்று: நீ ஸ்வ ரஹ்ம ராக்ஷஸனாய்ப் பிற" என்னுமதில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற்று. [திண்ணம்] - பெறுகிற பேற்றின் கனத்துக்குப்போருமோ என்னவேண்டா; நிஶ்சிதம்; "ஸத்ருஸத்ருழ்".

ஈடு.—முதற்பாட்டு. ஹக்தியுக்தராய்க்கொண்டு அவனை யநுஸந்திப்பார்க்கு ஆலம்பநமான திருமந்த்ர மின்னதென்கிறார்.

[கண்ணன்கழலிணை நண்ணும்மனமுடையீர்] - கீழ்ச்சொன்னதுதன்னைத் திரிய ஒருக்கால் அநுஹாஷிக்கிறார், இவர்களுக்குக்கேட்கவேண்டுவத்தைச் சொல்லுகைக்குஉறுப்பாக. "சார்வேதவநெறிக்குத் தாமோதரன்தாள்கள்" என்றாரே: அதுதன்னையிங்கே 'கண்ணன்கழலிணை' என்கிறார். க்ருஷ்ணன் திருவடிகளைக் கிட்டவேணுமென்றிருப்பீர். [கண்ணன்கழலிணை] - பரமபதத்திலேசென்று காணவேண்டும்படியிருக்கையன்றிக்கே, ஸர்வஸுலஹனானவன் திருவடிகளை. ஆஸ்ரிதர்க்காகத் தூதுபோதல் ஸாரத்யம் பண்ணுதல் செய்யும்திருவடிகள். [நண்ணும்] - பிரிந்துகூடினாரைப் போலே யிருக்கிறதுகாணும்; *"ஆஜகாம"(ஆஜகாம)போலே. [மனமுடையீர்] - "நிதியுடையீர்" என்னுமாபோலே, இதுதன்னையே குவாலாகநினைத்திருக்கிறார். இதுக்குஅதிகாரிஸம்பத்திதேடவேண்டா, ருசியுடையாரெல்லாரும் அதிகாரிகள். ஸ்வர்க்கபலமானதுக்கு அதிகாரிநியதியும் ப்ராயஶ்சித்தமும் வேண்டாநின்றது; அபுநராவ்ருத்திலக்ஷண மோக்ஷத்துக்கு அது வேண்டாதொழிகிறது: ப்ராப்யத்துக்கநுரூபமான அதிகாரம் இவனால் ஸம்பாதிக்கமுடியாமையாலே. [எண்ணும்திருநாமம்] - அநுஸந்திக்கப்படும் திருநாமமென்னுதல், ஹக்திமான்களைச்சொல்லுகையாலே அதுதான் "அது, அது" என்னும்படியாயிருக்கையாலே சொல்லுதல். எண்ணும்திருமந்த்ரமென்னாதே, நாமமென்கிறது - இதுக்குஓரதிகாரிநியதி, அங்கநியதிவேண்டா; ப்ரஜை தாய்பேரைச்சொல்லுமோபாதி யமையுமென்கைக்காக.

முதற்பாட்டு.—கண்ணன் இத்யாதி. "எண்ணும்திருநாமம்" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஹக்தியுக்தராய் இத்யாதி.

"கண்ணன்கழலிணை" என்றது அநுவாதமென்கிறார் - கீழ்ச்சொன்னது இத்யாதி. எதுக்காக அநுஹாஷிக்கிறாரென்ன - இவர்களுக்கு இத்யாதி. கீழேஹக்திக்கு ஹலமாகச் சொன்னதுவே பரிமாற்றத்துக்கும் விஷயமென்கிறார் - சார்வே இத்யாதி. "கழலிணை" என்னாதே, "கண்ணன்" என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - பரமபதத்திலே இத்யாதி. அதாவது - கண்ணுக்கு விஷயமானவனென்று அர்த்தாந்தரமென்றபடி. "ஸுலபன்" என்றத்தை ஸ்த்திரீகரிக்கிறார் - ஆஶ்ரிதர்க்காக இத்யாதி. பெறுமென்னாதே, "நண்ணும்" என்றதுக்கு ஹாவம் - பிரிந்து இத்யாதி. ஜகாம என்னாதே, "ஆஜகாம" என்றாற்போலே யென்றபடி. அதாவது - ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் ராவணனைவிட்டுப் பெருமாள்பக்கலிலே போனானென்னவமைந்திருக்க, வந்தானென்கிறதிறே, பிரிந்தவன் வந்து கூடினாற்போலே யிருக்கையாலேயென்றபடி. "உடையீர்" என்கிற மதுப்ஹூமாவிலேயென்கிறார் - நிதி இத்யாதி. அதாவது - ஆஶாலேஶமாத்ரத்தை ஆழ்வார் ஸ்வாஹ்ய ப்ராயத்தாலே குவாலாக நினைக்கிறாரென்றபடி. "மனமுடையீர்" என்றதுக்கு ஹாவம் - இதுக்கதிகாரி இத்யாதி. 'வேண்டாதொழிகிறது' "என்" என்று கூட்டுவது. பரிஹாரம் - ப்ராப்யத்துக்கு இத்யாதி. அதிகாரிநியதியாவது - ப்ரஹ்மக்ஷத்ரியாதிகள் வேணுமென்கிற நியதி. எண்ணுகை - அநுஸந்திக்கையும், மநநமும். "எண்ணும்திருநாமம்" என்றதுக்கு முந்தினயோஜநை - ஸௌலப்யத்திலே; இரண்டாம்யோஜநை - ரஸ்யதையிலே. அதுவதுவென்னும்படி யென்றது - "தேனும்பாலும்" இத்யாதிப்படியே ரஸ்யதையாலே வாய்புலற்றும்படி யிருக்கையாலே எப்போதும் அநுஸந்திக்கப்படுமென்றபடி. "தாய்" என்கிறதுக்கு ஶப்தமேதென்ன - அதுதான் இத்

அதுதான்எது?என்னில்,-[நாரணம்]-இதுதான் ஸ்வாமிவாசகமாயிருக்கையாலே,'அம்மே!' என்பாரைப்போலே யிருக்கிறதாய்த்து. இதுவும் இன்னமெதுவும் வேணுமென்றால் [நாரணமே]-இவ்வளவேயமையும். கனத்தபேற்றுக்கு இவ்வளவுபோருமோ? என்னில்,-[திண்ணம்] - நிச்சிதம் ''ஸத்யம்ஸத்யம்புநஸ்ஸத்யமுத்தருத்யபுஜமுச்யதே'' (ஸத்யம்ஸத்யம்புநஸ்ஸத்யமுத்தருத்யபுஜமுச்யதே) என்னுமாபோலே, திண்ணமென்கிறது. அவதாரணத்தாலே - ப்ரணவத்தையோழியவும் நமஸ்ஸையோழியவும் சதுர்த்தியையோழியவும் இவ்வளவேபூர்ணமென்கை. நாரணமென்று - இல்லாதமகாரத்தையும் கூட்டி உள்ளவற்றைக் குறைத்துச்சொல்லுகையாலே, அளத்திற்பட்டதெல்லாம் உப்பாமாபோலே இத்தோடேகூடினதெல்லாம் உத்தேச்யமென்றும், குறைந்தாலும் ''அங்கம்தப்பிற்று, ஸ்வரம்தப்பிற்று'' என்று ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸாய்ப் போகவேண்டுமேவற்றிற்காட்டில் இதுக்கு உண்டானவாசி சொல்லுகிறதாய்த்து. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

நாரணனேம்மான், பாரணங்காளன்
வாரணந்தோலித்த, காரணன்தானே.

ஆ.—(நாரணன்.) - திருமந்த்ரத்திலுல் ப்ரதிபாத்யனான நாராயணனுமிருன்ஆரென்னில்; ஸர்வேச்வரனும், ஸர்வலோகரக்ஷகனும், ஸர்வ ஜகத்காரணனும், வாரணம்தொலித்தவன்தானே யென்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், 'நாரணன் எம்மான்' என்று இப்பாட்டுக்கு, நாராயணனவன், எனக்கு ஸ்வாமியுமாய், ஸ்ரீலக்ஷ்மிப்பிராட்டிக்கு நாயகனுமாய், ஆச்ரிதவிரோயி நிரஸநஸ்வபாவனும், ஸர்வகாரணமான க்ருஷ்ணன். 'எம்மான்' என்கிறது - ஸம்ஸாரிவிலக்ஷணத்திக்கு உபலக்ஷணம்; 'பாரணங்காளன்' என்கிறது - நித்யவிலக்ஷணத்திக்கு உபலக்ஷணம்; 'வாரணம் தொலித்த காரணன்' என்கிறது - திருவவதாரங்களுக்கு உபலக்ஷணம்.

ப —அகந்தரம், திருநாமத்துக்கு அர்த்தலக்ஷணமான குணவிலக்ஷணியோகத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

நாரணன் - ''நஷ்டநாராயணஃ'' என்கிறபடியே நாராயணரப்ஷவாச்யன், எம்மான் - என்போல்வார்க்கு நாயகத்தனுகையாலே லீலாவிலக்ஷணத்திக்கு நிர்வாஹகனும், பாரணங்காளன் - லக்ஷ்மிப்பிராட்டிக்கு வல்லபனுகையாலே நித்யவிலக்ஷணத்துபலக்ஷித

யாதி. அவதாரணார்த்தம் - இவ்வளவே இத்யாதி. மந்த்ராந்தரங்கள் வேண்டாவென்றபடி. ஸம்வாதம் - ஸத்யம் இத்யாதி. ''ஸத்யம்ஸத்யம்புநஸ்ஸத்யமுத்தருத்யபுஜமுச்யதே। வெடிஸாக்ஷிதராஹ்யேஷ நதெவம்கெரவாதரழி'' இதி மஹாபாரதே. அவதாரணத்திக்கு ஸாவாந்தரம் - அவதாரணத்தாலே இத்யாதி. ப்ரணவாதியைக்குறைத்து இல்லாத மகாரத்தைக்கூட்டுவானென்னென்ன-நாரணம்என்று இத்யாதி. அளத்தில்-உப்பளத்தில். ''ஸகுமாரஸ்ய ராமஸ்ய ராவணம்ராவணாநுஜஃ। ஸகுமாரஸ்ய ஹர்தெதுந பதுராக்ஷஸகூஜனஃ'' இதி யுத்தகாண்டே. (ஐ-க).

(க)

ஞய், வாரணம்தொலைத்த - (ப்ரதிபக்ஷ) குவலயாபீடநிராஸகனான, நாரணன்தானே - ஜகத்காரணபூதனுயுள்ள க்ருஷ்ணன்தானே.

இ—இரண்டாம்பாட்டிலும், மூன்றாம்பாட்டிலும் இதினுடைய அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. இது ப்ரஸ்துதமான விடங்களில் அர்த்தத்தைச் சொல்லக்கடவதாயிருப்பதொரு நியதியுண்டிறே இவர்க்கு.

[நாரணன்] - ஸப்தோபாதானம். [எம்மான்] - எனக்கு ஸ்வாமியானவன். [பாரணங்காளன்] - ஸ்ரீமதுரைக்கு அதிமானுஷனான ஸ்ரீகிருஷ்ணாட்டுக்கு நாயகனானவன். [வாரணம் இத்யாதி] - ஆஸ்ரிதவிரோதிநிரஸனஸ்வபாவனுய், ஸர்வகாரணமாயிருக்கிறான் க்ருஷ்ணன்தான். 'எம்மான்' என்கிறது - லீலாவிபூதியோகத்துக்கு உபலக்ஷணம்; 'பாரணங்காளன்' என்று - நித்யவிபூதியோகத்துக்கு உபலக்ஷணம்; 'வாரணம் தொலைத்த' என்றவிடம் - அவதாரத்துக்கு உபலக்ஷணம்.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. இரண்டாம்பாட்டிலும் மூன்றாம்பாட்டிலும் இதினுடைய அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. ஏதேனுமாகத் திருமந்த்ரம் ப்ரஸ்துதமானவாறே, முன்னே அர்த்தத்தைச் சொல்லிப் பின்பு வாசகஸப்தத்தைச் சொல்லுதல், முன்னே இதுதன்னைச்சொல்லிப் பின்னை அர்த்தத்தைச்சொல்லுதல் செய்யக்கடவதாயிருப்பதொரு நிர்ப்பந்தமுண்டு இவர்க்கு. "எண்பேருக்கங்நலத்தோண்போருளீறில - வண்புகழ்நாரணன்" என்னுதல், "யாவையும்யாவருந்தானுமமைவுடைநாரணன்" என்னுதல்; "நாரணன்முழுவேழுலகுக்கும்நாதன்" என்னுதல், "நாராயணன்நங்கள்பிரானவனே" என்னு "அவனேயகல்ஞாலம் படைத்திடந்தான்" என்னுதல் செய்வர்.

[நாரணன்] - மேல் அர்த்தோபன்யாஸம் பண்ண நினைத்து, ஸப்தோபாதானம் பண்ணுகிறார். [எம்மான்] - எனக்கு ஸ்வாமியானவன். [பாரணங்காளன்] - பாரணங்குடைய - ஸ்ரீகிருஷ்ணாட்டி, அவளுக்குநிர்வாஹகன். கிருஷ்ணாதிமானுஷனிறே. 'பாரணங்காளன்' - என்கையாலே - நித்யவிபூதியோகம் சொல்லுகிறது; 'எம்மான்' என்றது - லீலாவிபூதிக்கு உபலக்ஷணம்: ஆக, உபயவிபூதியுக்தனென்றபடி. குற்றஞ்செய்தது பொறுக்கைக்கோரு விபூதியும், பொறுப்பிக்கைக் கோருவிபூதியுமாய்த்து. "க்ருதாபராதஸ்ய" (க்ருதாகஸ:)-குற்றம் தலைநிரம்பிப் புறம்பு புகலில்லாதாரை

இரண்டாம்பாட்டு.—நாரணன் இத்யாதி, "ஸப்தம்சொன்னலமையாதோ, அர்த்தம் சொல்லுகிறதென்னென்ன - ஏதேனுமாக இத்யாதி. அப்படி இவரருளிச்செய்ததுண்டோ? முன்னே அர்த்தத்தைச்சொல்லி பின்னை மந்த்ரத்தைச் சொன்னதெங்கேயென்ன - எண்பேருக்கு இத்யாதி வாக்யத்வயம். முன்னே மந்த்ரத்தைச்சொல்லிப் பின்னை யர்த்தத்தைச்சொன்னதெங்கேயென்ன-நாரணன் இத்யாதி வாக்யத்வயம். "ஸுதலவபுஷிஸுதலவபுரவபுராராயணஸ்ஸ்ரீதர:," "நாராயணவரஜோதிராத்மாநாராயணஸ்பர:" என்னக் கடவதிறே. அநுவதிக்கிறதற்கு ஹேது - மேலர்த்தோபன்யாஸம் இத்யாதி. பாரணங்கு-பாரானவணங்கு. அணங்கு - தெய்வப்பெண். பார்தாரேஜ இவளென்ன - ஸ்ரீகிருஷ்ண இத்யாதி. "எம்மான் பாரணங்காளன்" என்கிறவிது நாராயணசப்தத்துக்கு அர்த்தமானபடி யெங்ஙனேயென்ன - பாரணங்காளன் இத்யாதி. ஸ்ரீகிருஷ்ணாட்டியைச்சொன்னது நித்யஸூரிகளுக்கும் உபலக்ஷணமாய், நித்யவிபூதியைச் சொல்லுகிறது. "எம்மான் பாரணங்காளன்" என்ற பதச்சேர்த்திக்கு ஹேது-குற்றம்செய்தது இத்யாதி. பொறுக்கைக் கோருவிபூதியும் என்றது - பொறுக்கைக்கு விஷயம் ஒருவிபூதியுமென்றபடி. பொறுப்பிக்கைக்கடியான இவள்ளையை ஈஸ்வரனிலும் பிராட்டியிலும் அதிகமென்கிறார் - க்ருதாபராதஸ்ய இத்யாதி. "'க்ஷாம்யதி' இத்யாதிப்படியே" என்றுகூட்டுவது.

ரக்ஷிக்கும் ஈஶ்வரன் ; குற்றம் நிரம்பி அநுதாபமில்லாதாரைப் பொறுப்பிக்கும் பிராட்டி; "தலையறுக்கச்சொல்லுகிறதென்? கொடுக்கச்சொல்லுகிறதென்? நம்முடைய நிக்ரஹமாகில் அதுக்குமூலம் நிக்ரஹம்ஹலிக்கும்படிபண்ணிப் பின்பு அநுக்ரஹத்தைப் பண்ணவேணுமோ?" என்றிருக்கும் ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி. [வாரணம்தொலைத்த] - தன்னைப் பெறவேணு மென்றிருப்பாருடைய ஆஶ்ரயணவிரோதிகள், குவலயாபீடம் பட்டது படும். விரோதிநிரஸநம்இதுக்கு உறுப்போவென்னில்,- முதலிலே தொடங்கிஅதில் சொல்லிக்கொண்டு போருகிறது ரக்ஷணமிறே; அதுக்குக் களைபிடுங்கி நோக்கவேணுமே. "அவரக்ஷணை" (அவரக்ஷணே) என்னக்கடவதிறே. [காரணன்தானே] - இவற்றினுடைய ஸ்வரூபஸ்த்தித்யாதிகள் ஸ்வாதீநமாக வுடையனாயிருக்கையும் அதுக்கு அர்த்தமிறே. (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

தானேயுலகெல்லாந், தானேபடைத்திடந்து
தானேயுண்டுமிழ்ந்து, தானேயாள்வானே.

ஆ.—(தானே.) - நிவிலஜகந்நியமந ஸ்ருஷ்டி ரக்ஷணாதிகளைப் பண்ணுவானும், அந்தவாரணம் தொலைத்தருளின அவன்தானேயென்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், [தானே உலகெல்லாம்] - எல்லா லோகங்களினுடைய ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளும் தானேபண்ணி தானே அவற்றை ஆள்கையாலே அந்த லோகங்களாகிறான் தானே. ஆக, இரண்டாம்பாட்டிலும் மூன்றாம்பாட்டிலும் திருமந்த்ரார்த்தத்தைச் சொல்லிற்று.

ப.—அநந்தரம், ஸ்ருஷ்ட்யாதி கர்த்த்ருத்வரூபமான அர்த்தத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

தானே - (நாராயணஶப்த வாச்யனான) தானே, உலகெல்லாம்-"ஸர்வம்பலி உபஹ்ம" என்கிறபடியே ஸமாநாயிகரிக்கலாம்படி ஸர்வலோகத்துக்கும் ஏகப்ரகாரியாய், (ஸாமாநாதிகரண்ய நிபந்தநமான ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளில்வந்தால்), தானே - (ஸஹகாரிநிரபேக்ஷமாகத்)தானே, படைத்து - ஸ்ருஷ்டித்து, இடந்து - ப்ரளயத்திலேயிடந்தெடுத்து, (ப்ரளயத்துக்குமுற்கோலி), தானே - அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக, உண்டு -

---

'தலையறுக்கச் சொல்லுகிறதென்? கொடுக்கச்சொல்லுகிறதென்' என்றவிது - காகவிஷயத்தில் பிராட்டியருளிச் செய்தத்தைப்பற்ற. "வாரணம்தொலைத்த" என்றதுக்கு ஹாவம் - தன்னைப்பெறவேணும் இத்யாதி. இதுக்கு உறுப்போ என்றது - இந்தத் திருமந்த்ரத்துக்கர்த்தமோவென்றபடி. முதலிலே - * அகாரத்திலே. அதில் - திருமந்த்ரத்தில். அதுக்கு - ரக்ஷணத்துக்கு. 'நோக்கவேணுமே' ஆகையாலே இதுவும் திருமந்த்ரார்த்த மென்றபடி. ரக்ஷணமானால் விரோதிநிரதிஸநம் சொல்லவேணுமோவென்ன - அதுக்கு இத்யாதி. அகாரத்தால் ரக்ஷணம் சொல்லும்படியென்னென்ன - அவரக்ஷணே இத்யாதி. பஹுவ்ரீஹ்யர்த்தமான அந்தர்யாமிதயா ஸ்வரூபஸ்த்தித்யாதி காரணத்வத்தை "காரணன்தானே" என்று சொல்லுகிறது. அதுக்கு - அம்மந்த்ரத்துக்கு. இப்பாட்டுக்கும் மேலிற்பாட்டுக்கும், "நாள்வாய்நாடீர்" என்று க்ரியை. (உ)

தன்வயிற்றிலேவைத்துநோக்கி, உமிழ்ந்து-அநந்தரத்திலேஉமிழ்ந்து, (ஸோஷ்யந்தர ப்ரஸங்கமில்லாதபடி), தானே - (ஸர்வாயிகனான) தானே, ஆள்வான் - நிர்வஹிக்கும்.

இ.—மூன்றுப்பாட்டில், ஸ்வாமித்வப்ரயுக்தமான ஸர்வவித ரக்ஷணங்கள் பண்ணும்படி சொல்லுகிறது.

[தானே உலகெல்லாம்] - "ஸவ்ய்ம்வ்ஜிஂவ்ஹ்ஹ" என்கிறபடியே தான் என்கிற சொல்லுக்குள்ளே ஸர்வமும். "தஜ்ஜலாநிதி" என்று ஸாமாநாயிகரண்யத்துக்கு நிவ்ய்நம் சொன்னதற்போலே, இங்கு ஸாமாநாயிகரண்யத்துக்கு ஹேதுசொல்லுகிறதுமேல்:— [தானே படைத்து]-"தஃ....வ்ங்கீஹவதி" என்கிறபடியே ஸூக்ஷ்ம சிதசித்ஸரீரனான தானே ஸர்வலோகங்களையும் உண்டாக்கி, அசிதவிபோஷிதமான உபாயாகையாலே, அபேக்ஷிப்பாருமின்றிக்கேயிருக்க உபாஸகராவாய்த்தானேயிறை ஸ்ருஷ்டித்தான். [தானே இடந்து] - ப்ரளயங்ஹதையான ஊமி, "என்னே உத்தரிப்பிக்கவேணும்" என்னவன்றிறை ஸ்துதோத்தரணம் பண்ணிற்று. [தானே உண்டு] - ப்ரளயம் வரப்புகாநின்றதுஎன்று அறிவாரில்லையே. [உமிழ்ந்து]-"புறப்படவிடவேணும்" என்று அர்த்தியாதிருக்க, தானே உமிழ்ந்தபடி. ஸர்வப்ரகாரங்களாலும் ரக்ஷிக்கையாலே - தானே உலகெல்லாம்.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. ஸ்வாமித்வ ப்ரயுக்தமான ஸர்வவிதரக்ஷணங்கள் பண்ணும்படி சொல்லுகிறது.

[தானேயுலகெல்லாம்] - "ஸவ்ய்ம்வ்ஜிஂவ்ஹ்ஹ" (ஸர்வம்கல்விதம்ப்ரஹ்ம) "தத்த்வமஸி" (தத்த்வமஸி) என்னக்கடவதிறே. தானேபடைத்திடந்து தானேயுண்டுமிழ்ந்து தானேயாள்வானுகையாலே, தானேயுலகெல்லாமென்கிறது; "தஜ்ஜலாந்" (தஜ்ஜலாந்) இதிவத். இங்குச்சொல்லுகிற தாதாத்ம்யம் ஸ்வரூபேண ஐக்யம்சொல்லுகிறதல்ல; ஸரீராத்மஹாவத்தாலே சொல்லுகிறது. காரணத்வம்சொல்லில் விகாராஸ்பதமாமென்று ஸங்கித்து, ஸரீராத்மஹாவத்தாலேசொல்லுகிறது. ஸரீரமதமானவைல்யயேவநாதிகள் ஆத்மாவுக்

மூன்றும்பாட்டு.—தானே இத்யாதி. "தானேபடைத்திடந்து" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஸ்வாமித்வ இத்யாதி. ஸ்வாமித்வம்-உபயவிபூதிநாயகத்வம்.

உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - ஸர்வம்கலு இத்யாதி. ஸர்வம் என்ற ஜகத்துக்கும் உபலக்ஷணம். "தானேயுலகெல்லாம்" என்றதுக்கு ஹேதுவைக்காட்டுகிறார் - தானேபடைத்து இத்யாதி. "தானேபடைத்து" இத்யாதிக்குப்ரமாணம் 'தஜ்ஜலாநிதிவத்' என்று. "அநுப்ராணந்" என்று ரக்ஷகத்வம்சொல்லுகிறது. "படைத்து" என்றுல்-ஸ்ருஷ்டி அப்யபூர்விகையாகையாலே, தல்லக்ஷணம் விவக்ஷிதம். தஜ்ஜத்வதல்லக்ஷணதாதாத்ம்யங்களாலே "உஂ - ஸவ்ய்ம் - ஹ்ஹவ்ய்ம்" என்றந்வயம். "தஜ்ஜத்வ தல்லக்ஷணங்களில், தச்சப்தம் - ஸூக்ஷ்ம சிதசித்விசிஷ்ட ப்ரஹ்மபரம், தாதாத்ம்யத்தில், தச்சப்தம் - கேவல ஸ்வரூபமாத்ரபரம்; ஸ்வேதரூபேணகின்று ஸ்துதிப்பிக்கவேண்டுகையாலே" என்றிறே ஸ்ருதப்ரகாசிகையிலே யருளிச்செய்தது. "தஜ்ஜஅதஅஅதஅந தெஅஸரிஉஂஸவ்ய்ம்ஹ்ஹவ்ய்ம்" என்றுற்போலேயிருக்கிறது இப்பாட்டு. "தானேயுலகெல்லாம்" என்று ஸ்வரூபைக்யம் சொல்லுகிறதோவென்ன - இங்குச்சொல்லுகிற இத்யாதி. ஸரீராத்மஹாவத்தாலே சொல்லுகிறதென்? "படைத்தான்" என்கையாலே - இஸ்ஸாமாநாதிகரண்யம் கார்யகாரண ஹாவநிவந்தநமானுலோவென்ன - காரணத்வம் இத்யாதி. அதாவது-கார்யகத விகாராதிதோஷங்கள் காரணபூதனிடத்திலும் ப்ரஸங்கிக்குமென்று ஸங்கித்தென்றபடி. ஸரீராத்மஹாவேனக்யம் சொன்னால் விகாராதிதோஷங்கள் வாராதோவென்ன - ஸரீரகதமான இத்யாதி.

குத்தட்டாதாப்போலே, இவற்றைப்பற்றிவரும்விகாராதிகள்அவனுக்குவாராதென்றுதோஷாஸ்பர்ஶம் சொல்லுகைக்காகச் சொல்லுகிறது.[தானேபடைத்து]-"தஸ்ஸ்....வனகீஹவதி" (தமஃ...ஏகீபவதி)என்கிறபடியே ஸூக்ஷ்ம சிதசிச்சரீரியான தானே ஸகலலோகங்களையும் முண்டாக்கி. * அசிஹ்விசேஷிதமான ஶரீரயாகையாலே, அபேக்ஷிப்பாருமின்றிக்கே தயமாநமாநாவாய்த் தானேயிறே ஸ்ருஷ்டித்தான். [தானே - இடந்து] - ப்ரளயங்கதையான பூமி "என்னேயெடுக்கவேணும்" என்றுஅபேக்ஷிக்கவன்றிறே நஷ்டோத்தரணம்பண்ணிற்று. [தானேயுண்டு] - ப்ரளயம்வரப்புகாநின்றதென் றறிவாரில்லையே. [உமிழ்ந்து]-உள்ளேகிடந்து நோவுபடுமித்தனையல்லது, "எங்களை வெளிநாடுகாணப்புறப்படவிடவேணும்" என்றறியாதிருக்க, தானேயுமிழ்ந்து. இப்படி ஸர்வவிதரக்ஷணங்களையும் பண்ணுகையாலே[தானேயுலகெல்லாம்]-"ஸவ ஹுவெஷ்வஹ்ம்ப்ரஹ்ம" (ஸர்வம்கல்விதம்ப்ரஹ்ம").

நான்காம் பாட்டு.

ஆள்வானுழிநீர்க், கோள்வாயரவணையான்
தாள்வாய்மலரிட்டு, நாள்வாய்நாடுரே.

ஆ.—(ஆள்வான்.)-ஜமத்ரக்ஷணார்த்தமாகத் திருப்பாற்கடலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற எம்பெருமான் திருவடிமலர்களிலே திருமந்த்ரத்தைக்கொண்டு நாடோறும் மலரிட்டு அவன்திருவடிகளைப் பெறுங்கோளென்கிறார்.

ஓ.—நாலாம்பாட்டில், [ஆள்வான் ஆழிநீர்] - "ஶுவொ நாராஃ" என்கிற வழியாலே திருமந்த்ரார்த்தத்தை நிர்வஹியாநின்றுகொண்டு எம்பெருமான் திருவடிகளிலே இத்திருமந்த்ரத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு நல்ல செவ்விப்பூவைப் பணிமாறி நாள்தோறும் ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார். [கோள்வாய்] - ப்ரதிகூலர்க்கு மருத்யுவாயிருந்துள்ள வாய்.

ப.—அநந்தரம், "ஶுவொ நாராஃ"(ஆபோநாராஃ)என்கிற நிர்வசநமர்யாதையாலே அர்ணவஶாயியான நாராயணன் திருவடிகளிலே புஷ்பாதிகளை ஸமர்ப்பித்து நித்யமாக ஆஶ்ரயியுங்கோளென்கிறார்.

ஆழிநீர் - ஏகார்ணவமான காரணஜலத்திலே, கோள்வாய் - பெருமிடுக்கையும் ஸ்துதிமுகமான முகத்தையுமுடையனனை, அரவணையான் - திருவரவணையையுடையனுய்க்கொண்டு, ஆள்வான் - ஜகந்நிர்வாஹகனான ஶேஷியினுடைய, தாள்வாய் -

---

'விகாராதிகளவனுக்குவாராது' என்றவிடத்திலே, "யஶ்ஶரணாகதஹ்ஸர்வஜகதஹ்ஶரணம்தெவ" இத்யாதி ஸ்ருதியும், "ஶரணாகதிரஸ்யாவஸ்தாவஸ்வயம்தஸ்யஸர்வதெவாஃ। தயாவஸ்லெஷவிஶேஷஸ்வயம்தஸ்யஸர்வதெவாஃ" என்கிற ஸ்ம்ருதியும் அநுஸந்தேயம். ஸ்ருதியிலே, "வதஸ்வாஷாஃ" என்றது - ஆத்மாஃ என்றபடி. ஸூக்ஷ்ம சிதசிச்சரீரனுயிருக்கைக்கு ப்ரமாணம் - தமஃ இத்யாதி. "தானே" என்கிற பதங்களிலவயாரண சதுஷ்டயத்துக்கும் அடைவேயர்த்தம் - அசிஹ்விசேஷிதமான இத்யாதி வாக்யசதுஷ்டயத்தாலே. (கூ)

திருவடிகளிடத்தே, மலரிட்டு - புஷ்பங்களை ஸமர்ப்பித்து, நாள்வாய்நாடீர் - நாள்தோறும் ஸாபேக்ஷராய் ஆஶ்ரயியுங்கோள். 'கோள்வாய்' என்று - "வைகையாமநி" என்கிறபடியே மிடுக்குக்கிடமான வாய்என்றுமாம்; அன்றியே, 'கோள்' என்கிறது - ஒளியாய், * ஹணுமணிவ்ராதமயூகத்தாலே உஜ்ஜ்வலமுகமென்றுமாம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், "சூவொநாராஃ" என்கிற வழியாலே திருமந்த்ரத்தை நிர்வசித்து திருமந்த்ரத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு புஷ்பாஞ்ஜலிபண்ணி ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[ஆழிநீர் - ஆள்வான்] - காரணஜலத்திலே ஸருஷ்ட்யுந்முவனாய்க் கண்வளர்ந்தருளி, அத்தசையிலே சேதநஸமஷ்டியை ரக்ஷித்தவன். [கோள்வாய்] - மிடுக்குடையவாய் என்னுதல்; ப்ரதிகூலர்க்கு ம்ருத்யுவான வாய் என்னுதல். [அரவணையான் தாள்வாய்] - ஆஶ்ரிதஸுலபனாகையாலே ஸ்வாராயனுடைய திருவடிகளிலே செவ்விப்பூவைப் பணிமாறி நாள்தோறும் ஆஶ்ரயியுங்கோள்; இப்படிசெய்ய, ஸ்வரூபாநுரூபமான பேறு நிஶ்சிதம் என்கிறார்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. "சூவொநாராஇதிப்ரொக்தாஃ" (ஆபோநாரர் இதிப்ரோக்தாஃ) என்றும் ஒரு நிர்வசநப்ரகாரமுண்டிறே இதுக்கு; அவ்வழியாலே திருமந்த்ரத்தை நிர்வசித்து திருமந்த்ரத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு புஷ்பாஞ்ஜலியைப்பண்ணி ஆஶ்ரயியுங்கோளென்கிறார்.

[ஆள்வான்] - இவற்றையடைய அடிமைகொள்ளுமவன். [ஆழிநீர்ஆள்வான்]- அடிமைகொள்ளும் ப்ரகாரமிருக்கிறபடி. காரணஜலத்திலே ஸ்ருஷ்ட்யுந்முவனாய்க்கண்வளர்ந்தருளி, அத்தசையிலே சேதநஸமஷ்டியை ரக்ஷித்தவன். [கோள்வாய்] - மிடுக்கையுடையவாயென்னுதல், ப்ரதிகூலர்க்கு ம்ருத்யுவான வாயென்னுதல். [அரவணையான் தாள்வாய்மலரிட்டு] - ஸ்வாராயனென்றதாய்த்து. அநந்தசாயி திருவடிகளிலே செவ்விப்பூவைப் பணிமாறி. [நாள்வாய் நாடீரே] - நாள்தோறும் ஆஶ்ரயியுங்கோள்; அத்திருவநந்தாழ்வானுடைய பேறு உங்களுக்குப் பெறலாம். (ச)

நாலாம்பாட்டு.—ஆள்வான் இத்யாதி. இதுவும் திருமந்த்ரார்த்தமென்றருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, "தாள்வாய்மலரிட்டு நாள்வாய்நாடீர்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஆபஃ இத்யாதி. ப்ரதமேம்ஶே சதுர்த்தே, "சூவொநாராஇதிப்ரொக்தா சூவொவைநரஸூநவஃ । அயநம்தஸ்யதாஃபூர்வம் தெநநாராயணஸ்ம்ருதஃ" என்கிற நிர்வசநார்த்தம்இப்பாட்டு.

"ஆழியநீரிலே கோள்வாயரவணையானாய்க்கொண்டு - ஆள்வான்" என்றபடி. அப்ப்ரகாரமேதென்ன - காரணஜலத்திலே இத்யாதி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, "கோள்" என்று-க்ரஸிக்கையாய், 'ம்ருத்யுவான்' என்றபடி. "சூவொநாராஃ" என்கிற ப்ரக்ரியையாலே திருமந்த்ரார்த்தம் சொல்லுகிறாராகில், "ஆழிநீர் - ஆள்வான்" என்னவமைந்திருக்க "அரவணையான்" என்றதுக்கு ஹாவமேதென்ன - ஸ்வாராதன் இத்யாதி. "அரவணையான்" என்றதுக்கு - கீழே "ஸ்வாராதன்" என்றருளிச்செய்து, இங்கே ஹாவாந்தரம்-அத்திருவநந்தாழ்வானுடைய இத்யாதி.

———

ஐந்தாம் பாட்டு.

நாடோர்நாள்தோறும், வாடாமலர்கொண்டு
பாடோர்அவன்நாமம், வீடேபேறலாமே.

ஆ.—(நாடோர்.) - திருமந்த்ரத்தைச்சொல்லி அவன்திருவடிமலர்களிலே வாடாமலர்கொண்டு நாடோறும் பணிமாற, அவன்திருவடிமலர்களைப் பெறலாம்; இது நிஶ்சிதமென்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், [நாடோர் நாள்தோறும்] - நாள்தோறும் செவ்விப்பூவைக்கொண்டு அவனை ஆஶ்ரயித்து அவன்திருநாமத்தை ப்ரீதிபூர்வகமாகச் சொல்ல அவன்திருவடிகளைப் பெறுகை நிஶ்சிதம் என்கிறார்.

ப—அநந்தரம், மோக்ஷப்ரதனான நாராயணன் திருநாமங்களைப் பாடுங்கோள், பரமபுருஷார்த்தத்தைப் பெறலாமென்கிறார்.

நாள்தோறும்-, வாடாமலர்கொண்டு - செவ்விப்பூக்களைக்கொண்டு, நாடோர் - (உங்களர்த்தித்வம் தோன்றும்படி) ஆஶ்ரயியுங்கோள்; (அவ்வளவில் பர்யவஸியாதே ப்ரீதிப்ரேரிதராய்க்கொண்டு, அவன்நாமம் - அந்நாராயணனுடைய திருநாமத்தை, பாடோர் - பாடுங்கோள்; (அந்த ஆராயநமும் ஸாமாநமுமே), வீடே - நிரதிஶயபுருஷார்த்தலக்ஷணமோக்ஷமாக, பெறலாம்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், இப்படி செவ்விமாறாத புஷ்பத்தைக்கொண்டு அவன்திருநாமத்தை ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவீடாகச் சொல்லுங்கோள்; அப்படி செய்யவே ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியைப்பெறலாம் என்கிறார்.

[நாடோர்என்று தொடங்கி] - ப்ரீதிபூர்வகமான வ்ருத்திக்குக் காலநியதியில்லை. உங்கள் அஹிநிவேஶத்துக்கு அநுரூபமான விலக்ஷண புஷ்பத்தைக்கொண்டு அவன்திருநாமத்தை ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவீடாகச் சொல்லுங்கோள். இப்படிசெய்யவே, ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியைப்பெறலாம். அங்கு, சூட்டுநன்மாலைகள் கொண்டு ஆராயிக்கையும், "ஸுஹ்ருஸுஹ்ருஸுஹ்ருத்" என்று பாட்டுமாயிறேயிருப்பது.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. இப்படி செவ்விமாறாத புஷ்பத்தைக்கொண்டு அவன்திருநாமத்தை ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவீடாகச் சொல்லுங்கோள்; அப்படிச்செய்யவே, ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியைப் பெறலாமென்கிறார்.

[நாடோர் நாள்தோறும்]-பசித்தபோதெல்லாம் உண்ணுமாபோலே. [வாடாமலர்கொண்டு]-உங்களுடைய அஹிநிவேஶாநுரூபமான புஷ்பங்களைக்கொண்டு. [பாடோர்அவன்நாமம்] - "வநதஸ்ரஸாமாயஸாவேஸ" (ஏதத்ஸாமகாயந்நாஸ்தே) என்று முக்தர் ஸாம

அஞ்சாம்பாட்டு.—நாடோர் இத்யாதி: * வாடாமலர்தொடங்கி மேலெல்லாம் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இப்படி இத்யாதி. 'வ்ருத்தியைப்பெறலாம்' என்கைபாலே - "வீடு" என்றதும் "வேநநு ஶிவேண" என்றதும் வ்ருத்திபர்யந்தம் விவக்ஷிதம்.

"நாடோறும் - நாடோர்" என்றது - அர்லஹதையாலேயன்று; காலநியதியில்லையென்கிறார் - பசித்தபோதெல்லாம் இத்யாதி. காலநியதியில்லையென்கிறவர் "வாடாமலர்" என்பானென்? என்ன - உங்களுடைய இத்யாதி. சொல்லீரென்னுதே, "பாடோர்" என்றதற்குமாவம்.

ஸ்நம்பண்ணுமாபோலே, அவனுடைய திருநாமங்களை ப்ரீதிபூர்வகமாகப் பாடுங்கோள். நாடுரேன்கையாலே - மாநஸவ்யாபாரத்தைச் சொல்லிற்று; வாடாமலர்கொண்டேன்கையாலே - காயிகத்தைச் சொல்லிற்று. பாடுரேன்கையாலே - வாசிகத்தைச்சொல்லிற்று. [வீடேபேறலாமே] - ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியைப்பண்ணவே, "ஸ்வாராதநரூபேணாபிஷ்பத்யதே) என்கிறத்தைப் பெறலாம். இனியத்தைச் செய்யப் பெரியத்தைப் பெறலாம். (டு)

ஆரும் பாட்டு.

மேயான்வேங்கடம், காயாமலர்வண்ணன்
பேயார்முலையுண்ட, வாயான்மாதவனே.

ஆ.—(மேயான்.) - * அதஸீஸுகுஸுமாமலச்ஶ்யாமளியாய் ஸ்ரீயபதியாயிருந்த பேயார்முலையுண்ட வாயான். நம்முடைய சக்ஷுராதிகரணங்களுக்கு விஷயமாயிருக்கிலேறே அவன் திருவடிகளில் அடிமைசெய்பலாவதென்னில்; அவனன்றே ஸகலமதுஜநயநவிஷயதாம்முதனுப் ஸர்வஸுலஹனுப்க்கொண்டு திருமலையிலே புகுந்துநின்றருளுகிறனென்கிறார்.

ஒ.—ஆரும்பாட்டில், [மேயான் வேங்கடம்] – ஆஸ்ரயணீயனைச் சொல்லுகிற எம்பெருமானைக் கண்டாலன்றே ஆஸ்ரயிக்கலாவதென்னில்; ஆஸ்ரிதர்க்காக க்ருஷ்ணனுய்வந்து திருவதாம்பண்ணியருளி ப்ரதிகூலநிரஸநஸ்வபாவனுப் ஸ்ரமஹர மான திருநிறத்தையுமுடையனான ஸ்ரீயபதியானவன், ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு எளிதாகத் திருமலையிலேவந்து நின்றருளினான்: அவனை ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதஸம்ரக்ஷணார்த்தமாகவும் அதஹவார்த்தமாகவும் திருமலையிலேவந்து பிராட்டியோடே ஸந்நிஹிதனாயினனென்கிறார்.

(ஆஸ்ரிதர்க்கதஹவ்யமாய்), காயாமலர் - காயாம்பூப்போலே ஸ்யாமளமான, வண்ணன் - வடிவையுடையனுய், (அதஹவப்ரதிபந்தகமான ப்ரக்ருதியை), பேயார் - பூதகையினுடைய, முலை - (விஷபூர்ணமான) முலையை, உண்ட - பசையறச்சுவைத்தாற்போலே பசைபறுக்கும், வாயான் - வாங்மாதுர்யத்தையுடையனானவன், மாதவன் - "வாகிவாஷ்டுரிணீதீரொரபோவஹஹோடிதே") என்கிறபடியே, * ஆலர்மேல் மங்கையோடே, வேங்கடம்மேயான் - திருமலையிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகின்றான்.

இ.—ஆரும்பாட்டில், ஆஸ்ரயணீயனைக்கண்டு ஆஸ்ரயிக்கவேண்டாவோ? என்ன; பிற்பாடரான நமக்காகத் திருமலையிலே நின்றருளினான், அவனை ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

ஏதத்ஸாமகாயந் இத்யாதி. ப்ரவேஶத்திலே "கரணத்ரயத்தாலும்ஆஸ்ரயியுங்கோள்" என்றது இப்பாட்டைக் கடாக்ஷித்தென்னுமிடம் தோற்ற அருளிச்செய்கிறார் - நாடுரேன்கையாலே இத்யாதி. ஆனல் வீடுபெறுகைக்கு கரணத்ரய ஸமாஸ்ரயணம் வ்யர்தமோவென்ன - ஸ்வரூபாநுரூபமான இத்யாதி. கரணத்ரயத்தினுடைய ஹவததாத்பர்யம் - ஸுஷஹுதனான இவனுக்கு ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியிறே. கீழ்வாக்யவிவரணம் - இனியத்தை இத்யாதி. பெரியத்தை - பரம புருஷார்த்தமான வீட்டை. (ஹ)

[மேயான் இத்யாதி] - உங்களை ஆஶ்ரயிப்பித்துக்கொள்ளுகைக்குத் திருமலையிலே பொருந்திவர்த்திக்கிறவன், ஆஶ்ரயணத்திலே இழிந்தாரைக் கொண்டு முழுகும்வடிவை யுடையவன். விரோதிவர்தம் செய்யுமது என்னென்னில்; அது பூதனை பட்டது படுமித்தனை. நம் பூர்வவ்ருத்தம் பாராதே ரக்ஷிக்கைக்கு அருகேயிருப்பாருமுண்டு.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. நீர்சொன்னபடியே செய்யலாவது ஆஶ்ரயணீயனைக் கண்டாலன்றோ? கண்டாஶ்ரயிக்க வேண்டாவோவென்ன; பிற்பாடரான நமக்காகத் திருமலையிலே நின்றருளினான், அவனை ஆஶ்ரயியுங்கோளென்கிறார்.

[மேயான்வேங்கடம்] - (வேங்கடம் - மேயான்) உங்களை யாஶ்ரயிப்பித்துக் கொள்ளுகைக்காகத் திருமலையிலேபொருந்தி வர்த்திக்கிறவன். கண்டவாறே தான் பஜிக்கலாயிருக்குமோவென்னில்?—[காயாமலர்வண்ணன்] - துரும்பும்எழுந்தாடி அடிமையிலே மீண்டல்லது நிற்கவொண்ணாதபடியான வடிவுபடைத்தவன். விரோதிவர்க்கம் பின்னைச் செய்வதென்னென்னில் [பேயார்முலையுண்டவாயான்] - பூதனை பட்டதுபடுமத்தனை. [மாதவனே]-நம் பூர்வவ்ருத்தம்பாராதே விஷயீகரிப்பிக்கைக்கு அருகேயிருப்பாருமுண்டு.

ஏழாம் பாட்டு.

மாதவனென்றென்று, ஓதவல்லீரேல்
தீதொன்றும்அடையா, ஏதஞ்சாராவே.

ஆ.—(மாதவன்.)-இந்தஹக்தியோகத்தில் அநதிகாரிகள் மாதவனென்னும் திருநாமத்தைச் சொல்லுங்கோள்: சொல்லுமிடத்தில் பரப்ரேரிதராய்ச் சொல்லவமையும்: சொல்ல, ஹரவத்கைங்கர்யவிரோதியாய் ப்ராப்தாப்ராரப்தமான ஸர்வபாபங்களும் நஶிக்குமென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், [மாதவனென்றென்று] - ஹக்தியோகம் பூர்ணமாக அநுஷ்டிக்கவும் இனிமையோடு திருநாமம் சொல்லவும் மாட்டிகோளாகில், பெற்றதே உடலாகக்கொண்டு அநுக்ரஹம்பண்ணும் ஸ்வஹாவையான பெரியபிராட்டியாருக்கு வல்லபனானவனுடைய மாதவனென்னும் திருநாமத்தைப் பரப்ரேரிதராய்க்கொண்டாகிலும் நிரந்தரமாக உச்சரிக்கவல்லிகோளாகில், பண்டுபண்ணின பாபங்கள் நஶிக்கும்; மேல் செய்யும் பாபங்கள் உங்களோடு ஸம்பந்தியாவென்கிறார்.

ஆறும்பாட்டு.—மேயான் இத்யாதி. "மேயான் வேங்கடம்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நீர்சொன்னபடி இத்யாதி.

திருமலையிலே வர்த்திக்கிறதுக்கு ப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்கிறார் - உங்களை இத்யாதி. ஆனாலும் அவன் ஸ்வதந்த்ரனன்றோ? பூர்வவ்ருத்தத்தைப்பார்த்து "க்ஷிபாமி' என்றாலோவென்ன- நம்பூர்வவ்ருத்தம் இத்யாதி. 'காயாமலர்' என்று தொடங்கி, 'வாயானானமாதவன் - வேங்கடம் - மேயான்' ஆகையாலே, 'நாடீர்' என்று கீழிற்பட்டோடே யந்வயம்.

(சு)

ப.—அநந்தரம், இப்படி ஸர்வப்ரகாரோபாஸ்தி பண்ணமாட்டாதாருண்டாகில், உங்கள் ஸகலக்லேசமும் தீரும்படி உபாயோபேயமான அந்தஃபுரத்தில் வார்த்தையைச் சொல்லுங்கோளென்கிறார்.

மாதவன் - (புருஷகாரயோகமென்ன, கைங்கர்யவர்யகத்வமென்ன, இரண்டாகாரத்தையுமுடைய லக்ஷ்மீவிசிஷ்டனானவனுடைய) மாதவனென்கிறதிருநாமத்தை, என்றென்று - (பூர்வவண்டமர்யாதையாலே உபாயத்வேந ஆச்ரயணீயனென்றும், உத்தரவண்டமர்யாதையாலே உபேயத்வேந புருஷார்யஸ்தனென்றும்) அநுஸந்யித்து, ("சரணாகதிசப்தஹாஜஃ") என்கிறபடியே, ஓத - உச்சரிக்கைக்கு, ("நலப்ரதெயிகாரீவாஸ்ரோதுகாமோயவாபுநஃ" என்கிறபடியே கிடையாதது கிடைத்தது), வல்லீரேல் - வல்லிகோளாகில், தீதொன்றும் - முன்பு ஆர்ஜித்த க்ரூரபாபங்கள், அடையா-ஸலப்ரதாநோந்முகமாகக்கொண்டுகிட்டாது; "த்வயாவஸ்தயெந்நித்யம்" என்கிற மர்யாதையாலே, ஏதம்சாரா-மேலுண்டான பாபப்ரவ்ருத்திகள் கூடாது. "ஸதெவம் வக்தா - ஸுவசாஸ்வ" என்கிறபடியே அநுஸவமே யாத்ரையாமென்று கருத்து.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ப்ரீதிப்ரேரிதராய் ஆச்ரயிக்கவும் இனிமையோடே திருநாமம் சொல்லவும் மாட்டாதார், அந்தஃபுரபரிகரமானார் சொல்லும் வார்த்தையைச் சொல்லவே, பூர்ணோபாஸநத்தில் ஸலம் ஸித்திக்கும் என்கிறார்.

[மாதவன் இத்யாதி] - "ஸ்ரீவல்லபன்" என்னும் திருநாமத்தை உங்களுக்கு ருசியில்லையேயாகிலும் பரப்ரேரிதராய்க் கொண்டாகிலும் நிரந்தரமாகச் சொல்ல வல்லிகோளாகில், பூர்வாஸங்கள் நசிக்கும்; உத்தராஸங்கள் ச்லேஷியா. முன்புள்ளவற்றை மறக்கும், பின்புள்ளவற்றில் நெஞ்சு செல்லாது. கீழ்ச்சொன்ன திருமந்த்ரமும் இப்பாட்டிற்சொன்ன ஸ்ரீமத்பதமும் தனித்தனியே பேற்றுக்குப் பர்யாப்தமானபின்பு, இரண்டையும் சேர்த்துச் சொன்னவர்களுக்குப் பேற்றுக்குச் சொல்லவேண்டாவிறே.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. ப்ரீதிப்ரேரிதராய் ஆச்ரயிக்கவும் இனிமையோடே திருநாமம்சொல்லவும் மாட்டாதார், அந்தஃபுரபரிகரமானார்வார்த்தையைச்சொல்லவே, பூர்ணோபாஸநத்தில் ஸலம் ஸித்திக்குமென்கிறார்.

[மாதவனென்றென்றோதவல்லீரேல்] - நாராயணசப்தத்தோடே இத்தைச் சேர்த்துச் சொல்லப்பாருங்கோள். "நாரணமே" என்றாரே-கீழே. [ஓதவல்லீரேல்] - உங்களுக்கு ருசியில்லையாகிலும் பரப்ரேரிதராய்க்கொண்டு நிரந்தரமாகச் சொல்லவல்லிகோளாகில். [தீதொன்றும்அடையா] - பூர்வாஸம் நசிக்கும். [ஏதம்சாராவே]-உத்தராஸத்துக்கு

ஏழாம்பாட்டு.—மாதவன் இத்யாதி. "மாதவனென்றென்றோதவல்லீரேல்" இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ப்ரீதி இத்யாதி. "எண்ணும்திருநாமம்" என்றத்தைப்பற்ற - ப்ரீதிப்ரேரிதராய் இத்யாதி. "பாடீரவன்நாமம்" என்றத்தைப்பற்ற - இனிமையோடே இத்யாதி. அந்தஃபுரபரிகரமானார் வார்த்தையாவது - "மாதவன்" என்று சொல்லுகை.

"நாரணமே" என்றுசொல்லிவைத்து, பின்னையுமொன்றை விதிக்கிறாரோவென்ன - நாராயண இத்யாதி. நாராயணசப்தத்தைச் சொன்னாரோவென்ன - நாரணம் இத்யாதி. "என்றென்று" என்கிறத்விருக்தியாலே - ஸ்ரீமச்சப்தத்தை நாராயணசப்தத்தோடே த்விதாகூட்டித்வயமாக்கி யநுஸந்யிக்க வல்லிகோளாகிலென்றபடி. "ஓத" என்கிறதுக்கர்த்தம்அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, "என்றென்று" என்கிற வீப்ஸைக்கும் அர்த்தம்அருளிச்செய்கிறார் - உங்களுக்கு இத்யாதி. ஓதுகையாவது - ஒருவன் உச்சரிக்க ததநுச்சாரணமாகையாலே - பரப்ரேரிதராய் என்றது. அதுநசிக்கும்படியும் இது சாராதபடியும் எப்படியென்ன - பூர்வாஸத்தை இத்யாதி.

அவிஶ்லேஷமேயாம். பூர்வாவத்தை விஸ்மரிக்கும், உத்தராவத்தில் நெஞ்சுசெல்லாது கீழ்ச் சொன்ன திருமந்த்ரமும் இப்பாட்டிற்சொன்ன ஸ்ரீமத்பதமும் தனித்தனியே பேற்றுக்கு பர்யாப்தமானபின்பு, இரண்டையும் சேர்த்துச்சொன்னவர்களுக்குப் பேறுசொல்லவேண்டாவிறே. (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

சாராஎதங்கள், நீரார்முகில்வண்ணன்
பேரார்ஓதுவார், ஆரார்அமரரே.

ஆ.—(சாரா) - அபக்ருஷ்டரான நாங்கள் அதிகாரிகளோவென்னில்;—யாவர் சிலர் திருநாமஞ் சொல்லவல்லார், அவர்களிறே இத்திருநாமஞ்சொல்ல அதிகாரிகளான உத்க்ருஷ்டராகிறு ரென்கிறார். இத்திருநாமத்தைச் சொல்லுவார் யாவர் சிலர், அவர்கள் நிரஸ்த ஸமஸ்த ப்ரதிவந்தகராய் என்றும் அவன் திருவடிகளிலே அடிமை செய்யப் பெறுவர்களென்றுமாம்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், [சாரா எதங்கள்] - நீராலேபூர்ணமான மே஘ம் போலேயிருந்த திருநிறத்தையுடைய எம்பெருமானுடைய திருநாமத்தை நிரந்தரமாகச் சொல்லுவார் யாவர் சிலர், அவர்களேதேனும் தண்ணிய ஜந்மவ்ருத்தங்களையுடையரே யாகிலும் அயர்வறுமமரர்களோடு ஒப்பர்களென்று ஆஸ்சர்யப்பார்க்கு ருசிபுத்பாதநார்த்தமாக அவர்களுடைய ஸ்லாக்யதையை யருளிச்செய்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், உத்கர்ஷாபகர்ஷம் இல்லாதபடி ஸர்வபுருஷ ஶ்லாக்யஶ்ரீதனனவன் திருநாமத்தைச் சொல்லுமவர்கள் ஸமரிஸ்மாகரென்கிறார்.

எதங்கள்- ஊஶுவங்கள்தாமே, சாரா-(ஸ்வயமேவ) கிட்டமாட்டாதுகள்; (ஜலஸ்தலவிஶாமமற உபகரிக்கைபாலே ஸர்வஜநஶ்லாக்யமாய்) நீர்ஆர்-நீர்நிறைந்த, முகில்வண்ணன் - காளமேகம்போலே யிருக்கிற நிறத்தையுடையவனுடைய, பேர் - திருநாமத்தை, ஆரார் - த்ருப்திபிறவாத வளவாய்க்கொண்டு, (வர்ணஸ்ரமநியதியின்றியே ஸகலஜந்துக்களுக்கும் அதிகாரத்தை யுடையவராய்க்கொண்டு) ஓர் - யாவர்சிலர், ஓதுவார் - சொல்லுவார், (அவர்கள்), அமரரே - ஸமரிகளிறே. ஆரார் - த்ருப்தராகாரென்றுமாம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், அயிகாரிகயிகியில்லை; ஆநேனுமாகத் திருநாமத்தை நிரந்தரமாகச்சொல்லுவார் நித்யஸமரிகளோடொப்பர் என்கிறார்.

[சாராஎதங்கள்] - ஊஶுவங்கள் நம்மைவந்து கிட்டப்பெறு [நீரார் முகில்வண்ணன்] - நீராலேபூர்ணமான மே஘ம்போலேயிருக்கிற நிறத்தையுடையவன். அவ்வடிவைக் காணுந்தனையுமிறே உபதேசிக்கவேண்டுவது. [பேர்ஆர் ஓதுவார்] - அவன்

"ஶொஷாயஶ்ருதி" என்று - பூர்வாவஸ்மரணமும், "கவிஜ்ஞாதாஹிஹ்ருதாநாஶாம வஸ்துகஶ்சகணஃ" இத்யாதியாலே-உத்தராவத்தில் நெஞ்சுசெல்லாமையும் உக்தமிறே. "மாதவன்" என்றத்தை நாராயண ஶப்தத்தோடேகூட்டி யநுஸந்தியுங்கோள் என்றத்தால் ஸலிதம் - கீழ்ச்சொன்ன இத்யாதி. (ஏ)

திருநாமத்தை நிரந்தரமாகச்சொல்லுவார் யாவர்சிலர். [ஆரார் அமரரே] - அவர்கள் ஏதேனும் ஜந்மவ்ருத்தங்களையுடையராகிலும், அவர்களிருந்தபடியே நித்யஸூரிகளோடு ஒப்பர்கள். இத்தால் - ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு ருசிபிறக்கைக்காக அவர்களேற்றம் அருளிச்செய்கிறார்.

ஏடு.—எட்டாம்பாட்டு. அதிகாரி நியதியில்லை, ஆரேனுமாகத் திருநாமத்தை நிரந்தரமாகச் சொல்லுவார் நித்யஸூரிகளோடு ஒப்பர்களென்கிறார்.

[சாரா ஏதங்கள்] -- ஒரு பொல்லாங்குகளும் வந்துகிட்டாது. [நீரார்முகில்வண்ணன்] - நீராலே பூர்ணமான மேகம்போலேயிருக்கிற நிறத்தையுடையவன்.†(அவ்வடிவு காணுந்தனையுமீறே உபதேசிக்கவேண்டுவது) [பேராரோதுவார்] - அவன் திருநாமத்தை நிரந்தரமாகச் சொல்லுவார் யாவர் சிலர், [ஆராரமரே] - அவர்களேதேனும் ஜந்மவ்ருத்தங்களை யுடையரேயாகிலும், அவர்கள் இருந்தபடியே நித்யஸூரிகளோடு ஒப்பர். அவ்வோஜந்மஸ்த்திதிகளிலே நித்யஸூரிகளோடு ஒப்பர்கள். † (ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு ருசிபிறக்கைக்காக அவர்களேற்றமருளிச்செய்கிறார்.) (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

அமரர்க்குஅரியானை, தமர்கட்குஎளியானை
அமரத்தொழுவார்கட்கு அமராவினைகளே.

ஆ —(அமரர்க்கு) ‡ஆஸ்ரிதரான தேவாதிகளுக்குங்கூட அரியனும், ஆஸ்ரிதர்க்கெளியனுமிருந்தவனை, அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு ஓர்அஞ்சலிமாத்ரம் பண்ணவுமமையும்; கைங்கர்யவிரோதிகளெல்லாம் போமென்கிறார்.

ஓ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், [அமரர்க்கு அரியானை] - ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு துர்லபனும், அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு ஸுலபனுமிருக்கிறவனை, அநந்யப்ரயோஜநராய்த் தொழ ப்ரயோஜநாந்தர ப்ராவண்யம் தானேபோம் என்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், அநந்யப்ரயோஜந ஸுலபனவனை அநந்யராய்ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு ப்ரதிவந்யகங்கள் கிட்டாதுஎன்கிறார்.

அமரர்க்கு - ப்ரயோஜநாந்தரபரரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு, அரியானை - துர்லபனும், தமர்கட்கு - ஸம்வந்யஜ்ஞாநமுடைய அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு, எளியானை - ஸுலபனவனை, (ப்ரயோஜநங்களைக்கொண்டகலப்போகாதே அநந்யராய்க்கொண்டு), அமர - பொருந்தி, தொழுவார்கட்கு - தொழுவார்க்கு, வினைகள் - ப்ராப்திப்ரதிவந்யக பாபங்கள், அம்மா - ஸ்பர்ஸியாதுகள்.

எட்டாம்பாட்டு.—சாரா இத்யாதி. "பேராரோதுவாராராரமரே" என்றதனைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அதிகாரி இத்யாதி. அதிகாரிநியதியில்லையென்றது - "ஆரார்" என்றதைப்பற்ற. "ஓதுவார்" என்றவர்த்தமாகார்த்தம் - 'நிரந்தரமாக' என்று. பேரை ஆரோதுவார்? ஆர்யாவரென்றபடி. ஆரார் - அவர்களாரேனுமாகிலுமென்றபடி. "இருந்தபடியே" என்றதை விவரிக்கிறார் - அவ்வோ இத்யாதி. 'ஏதங்கள் - சாரா, நீரார்முகில்வண்ணன்பேர் - ஓதுவார் ஆர் ஆராரமரே' இத்யந்வயம். (அ)

---

† குண்டலிதம் இருபத்து காலாயிரப்படியிலிருந்து ப்ரக்ஷிப்தம்.
‡ ப்ரயோஜநாந்தரபரரான என்று இருபபின் நலம்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஜன்மாதிகள் அப்ரயோஜகமானாலும் அநந்யப்ர யோஜனைகளேயாமே என்னில்; ஆப்தோபதேசத்தைப்பற்றி இழியவே ப்ரயோஜ னாந்தர பரதாஹேதுவான பாபங்கள் தானே அகலும் என்கிறார்.

[அமரர்க்கு இத்யாதி] - ப்ரயோஜனாந்தரபரர்க்கு தூர்லபனனவனே; "பஹா பம்மமவாநுவ்ஹாஜாநாதி". அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு ஸுலபனனவனே; "வொஹு மநுஸு" "லக்ஷ்மீவம்ஸரணம்மதஃ" "ஹிளவ்ஹிம்நிஸாடிபுலிகிஜுளு": ஜ்ஞாநாதி காரான ப்ரஹ்மாதிகளேயாகிலும் ப்ரயோஜனாந்தரபரர்க்கு தூர்லபன்; ஒரு வேடுவிச்சி யாகவுமாம், ஒரு குரங்காகவுமாம், ருஷியாகவுமாம், அவர்களுக்குக் கையாளாயிருக்கும். [அமரத்தொழுவார்கட்கு] - அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு ஆஸ்ரயிக்க இழியவே, ப்ரயோஜனாந்தர ப்ராவண்யத்துக்கு அடியான கர்மங்களானவை தானேபோம்.

ஈ.நு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ஜன்மாதிகள் அப்ரயோஜனமானாலும் ப்ரயோஜனாந் தரபரதாஹேதுவான பாபங்கள் செய்வதென்னேன்னில்; ப்ரயோஜனமுண்டாய்க்கொண் டாஸ்ரயிக்கவே அவைதானே போமென்கிறார்.

[அமரர்க்குஅரியானே] - எத்தனையேனும் அதிசயிதஜ்ஞாநரான ப்ரஹ்மாதி களுக்கும் ஸ்வயத்நத்தால் ப்ராபிக்கவொண்ணாதவனே; "யஹாயம்பஹ மவாநுவ்ஹா ஜாநாதி." (யந்நாயம்பகவாந்ப்ரஹ்மாஜாநாதி) [தமர்கட்கேளியானே] - அநந்யப்ரயோ ஜநர்க்கு ஸுலபனனவனே. ஒரு குரங்காகவுமாம், ஒரு வேடுவிச்சியாகவுமாம், ருஷிகளாக வுமாம், அவர்களுக்கேளியனுமிருக்கும்; "லக்ஷ்மீவம்ஸரணம்மதஃ" (லக்ஷ்மீவம் ஸரணம்கதஃ), "வொஹுமவ்ஹாதெஜாஃ" (ஸோப்யகச்சந்மஹாதேஜாஃ) "ஹிளவ்ஹிம்நிஸாடிபுலிகு" (இமௌஸ்மஸ்நிஸார்த்தூல) என்று சொல்லுகிறபடியே [அமரத் தொழுவார்கட்கு] - ஒருப்ரயோஜனத்தைக் கணிசியாதே அநந்யப்ரயோஜநராய்க் கொண்டு தொழுமவர்க்கு. [அமராவினைகளே] - ப்ரயோஜனாந்தரபரதைக்கு அடியான விரோயிகள் வந்து கிட்டா. (கூ)

ஒன்பதாம்பாட்டு.—அமரர்க்கு இத்யாதி. "அமரத்தொழுவார்கட்கு அமராவினைகள்" என் றத்தைக் கடாகஷித்தவதாரிகை - ஜன்மாதிகள் இத்யாதி.

ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் அறியப்போகாதோவென்ன - யந்நாயம் இத்யாதி. "பஹாயம் மவாநுவ்ஹாஜாநாதிவாரவாஷொதிழி". அதெங்கே கண்டோமென்ன - ஒருகுரங்கு இத்யாதி. உக்தத்ரயங்களுக்கும் அடைவே ப்ரமாணத்ரயங்கள் - லக்ஷ்மீவம் இத்யாதி. "விதா பஸ்யவாரஹ்மாவீஹ்மணைர்யதிபுவல்லஃ । தவ்யவாஜுஸ்ரணஸ்வலக்ஷ்மீர வம்ஸரணம்மதஃ" இதி கிஷ்கிந்தாகாண்டே. (கூ - உ0) "வொஹுமஹ்நு ஜவாதெஜாஃ" இத்யாதி, ஸங்கேபே. "ஹிளவ்ஹிம்நிஸாடிபுலிம கிங்கரளவ்ஹிதள। ஆஜ்ஞா பயபயெவ்ஹம் வெ ஸாஸநம்கரவாவஹி" இதி பாலகாண்டே விஸ்வாமித்ரம் ப்ரதி ராமஃ. (கூக - ச)

(கு)

பத்தாம் பாட்டு.

வினைவல்லிருளென்னும், முனைகள்வெருவிப்போம்,
சுனைநன்மலரிட்டு, நினைமின்நெடியானே.

ஆ.—(வினை.) - திருமந்த்ரத்தைச்சொல்லி அழகிய மலர்களைக்கொண்டு அவன்திருவடிகளிலே பரிமாறி அவனை ஸ்நேஹயுக்தமாக நினையுங்கோளென்றுகொண்டு, ப்ரஸ்துதமான ஹக்தியோமத்தைச் சொல்லி முடிக்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், [வினைவல்லிருளென்னும்] - ஹமவத்கைங்கர்ய ப்ரதிபந்யகங்களாய் மிக்கிருந்துள்ள அஜ்ஞாநவாஸநாதிகள் ஹீதமாய், தானேபோம்; ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் எல்லா உபகாரங்களையும் பண்ணினாலும் "ஒன்றும் செய்யப்பெற்றிலோம்" என்றிருக்கும் ஸ்வஹாவனானவனை அழகிய செவ்விப்பூக்களைத் திருவடிகளிலே பணிமாறி நினையுங்கோள் என்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், ஆஶ்ரிதரக்ஷணத்தில் அளவிறந்த பாரிப்பையுடையனானவனை ஆஶ்ரயியுங்கோள்: அவித்யாகர்மாதிஸமஸ்ததோஷங்களும் நிவ்ருத்தமாமென்கிறார்.

வினை-பூர்வாஹோத்ராஹாதிரூப கர்மங்களும், (அதுக்கடியான), வல்லிருள் - அந்யதாஜ்ஞாந விபரீதஜ்ஞாநரூபமான ப்ரபலதமோவிகாரங்களும், என்னும் - என்றென்று பரிகணிக்கப்பட்ட, முனைகள் - விரோதிவர்க்கத்தினுடைய தேஹஸம்பந்யம் ருசிவாஸநைகளாகிற உத்யோமங்கள், வெருவிப்போம் - (தாமே) அஞ்சி விட்டுப்போம்: சுனை - (தன்னிலமான) சுனையிலுண்டான, நன்மலர் - செவ்விப்பூக்களை, இட்டு - ஸமர்ப்பித்து, நெடியான் - ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் அபர்யந்தோபகாரதையை யுடையவனை, நினைமின் - அநுஸந்யிக்கப் பாருங்கோள்.

இ.—பத்தாம்பாடடில், அவ்வளவேயன்றிக்கே கைங்கர்யப்ரதிபந்யகங்களும்போம்; ஆனபின்பு, அவனை ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[வினைவல்லிருளென்னும் முனைகள்] - வினை - கர்மம், வல்லிருள் - ப்ரபலமான அஜ்ஞாநம்; அதுக்கடியான தேஹஸம்பந்யம், இவற்றைப் பற்றிவரும் ருசிவாஸநைகளாகிற இத்திரள்கள். [வெருவிப்போம்] - "நமக்கு இதுநிலமன்று" என்று ஹீதமாய்ப்போம். அழகிய செவ்விப்பூவைத் திருவடிகளிலே பணிமாற நினையுங்கோள். [நெடியானே] - எல்லாம் செய்தாலும், "ஜீணம்பவ்யஹ்யதிவதெ" என்றிருக்குமவன். "ஸ்தத்ரா" என்கிறபடியே இவன் ஒருகால்நினைக்க, "சுஹம்ஸ்தராதி" என்று என்றுமொக்க நினைக்குமவன்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. †அவ்வளவேயன்றியே, கைங்கர்ய ப்ரதிபந்யகங்களும் போம்; ஆனபின்பு, அவனை யாஶ்ரயியுங்கோளென்கிறார்.

பத்தாம்பாட்டு.—வினை இத்யாதி. பாட்டையெல்லாம் கடாக்ஷித்து கீழிற்பாட்டிற் காட்டில் இப்பாட்டிற் சொன்ன விரோதிநிரஸநத்துக்கு அவாந்தரஹேதுமருளிச்செய்கிறார் - அவ்வளவே இத்யாதி. அவ்வளவேயன்றியே யென்றது - ப்ரயோஜநாந்தரபரதாஹேதுபாபம் போமளவேயன்றியே யென்றபடி.

---

† அன்றிக்கே என்று பாடாந்தரம்.

[வினைஇத்யாதி] - வினை - கர்மம், வல்லிருள் - ப்ரஜலமான அஜ்ஞாநம்; அதுக்கடியான தேஹஸம்வந்தம், இவற்றைப் பற்றிவருகிற ருசிவாஸநைகளாகிற இத்திரள்கள். [முனை]-திரள். [வெருவிப்போம்] - ''நமக்கிதுநிலயன்று'' என்று ஜீதமாய்ப்போம். அன்றிக்கே, முனையென்று - முகமாய், முகங்கேட்டுப்போமென்றுமாம். [சுனைநன்மலர்சிட்டு] - அப்ராக்ருத த்ரவ்யம் தேடியிடவேணுமென்னவேண்டா. [நினைமின்] - ''சிந்திப்பேயமையும்.'' உங்களுக்குப் பாங்கான ஸமயத்திலே ஒருகால் நினையுங்கோள்; ''ஸ்மர'' (ஸ்மர்த்தா) என்கிறபடியே. [நெடியானே] - நீங்கள் ஒருகால் நினைத்துவிட்டால், பின்னை அவன்தானே ''அஹம்ஸ்மராமி'' (அஹம்ஸ்மராமி) என்று உங்களை நினைத்தபடியேயிருக்கும்; ஒருகால் நினைத்து இவனைப்போல் கலங்கவேண்டுவதில்லையிறே அவனுக்கு. ஸர்வகுண ஸம்பந்நனுமாய் அகர்மவச்யனுமாகையாலே உருவநினைத்தபடியேயிருக்குமிறே அவன். (க0)

பதினொராம் பாட்டு.

நெடியானருள்சூடும், படியான்சடகோபன்
நொடியாயிரத்திவைப்பத்து, அடியார்க்கருள்பேறே.

அ.—(நெடியான்.) - இத்திருவாய்மொழிவல்லார் ஆழ்வாரைப்போலே நெடியானருள் சூடும்படியாவரென்கிறார்.

ஒ.—நிமமத்தில், [நெடியானருள் சூடும்.] — ஸர்வேச்வரனுடைய அருளுக்கெல்லாம் பாத்ரபூதராகையே ஸ்வரூபமான ஆழ்வாருடைய உக்தியான ஆயிரந் திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழியானது, அநுபவித்தவர்களை ஸமஸ்த விஷயீகார பாத்ரமாக்கும் என்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக ஸமஸ்தப்ரஸாதத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

நெடியான் - ஸர்வாயகனான ஸர்வேச்வரனுடைய, அருள் - ஸர்வப்ரகாரத்தாலுமுண்டான ப்ரஸாதத்தை (அதிகரித்து), சூடும் - அநுபவிக்கும், படியான் - ஸ்வ

அஜ்ஞாநம் - அவித்யை. ''என்னும் முனைகள்'' என்றதுக்கர்த்தம் - அதுக்கடியான இத்யாதி. என்னும் - என்றசொல்லப்படுகிற. ''என்னும் முனைகள் - என்று சொல்லப்படுகிற முனைகள்'' என்கையாலே, அவித்யாகர்மங்களைச் சொன்னது வாஸநாருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தங்களுக்கும் உபலக்ஷணமென்று கருத்து. ''முனைகள்'' என்ற - முகமானபோது, வெருவிப்போகை - கெட்டுப்போகையாய், முகங்கெட்டுப்போமென்றபடி. இப்போது, வினைவல்லிருளென்னும் - ''வல்லிருளென்னும் - வினை'' என்று கூட்டிக்கொள்வது. ''சுனை'' என்றதுக்கு ஜலம் - அப்ராக்ருத இத்யாதி. ஆஸ்ரயணத்திலும் ஆயாஸமில்லை யென்கிறார் - சிந்திப்பேயமையும் என்று. சிந்திக்கிறதின் சரமாவதி - உங்களுக்கு இத்யாதி. ஒருகால் நினைக்கை போருமோவென்ன - ஸ்மர்த்தா இத்யாதி. ''நினைமின்'' என்றதுக்கநுகுணமாக ''நெடியான்'' என்றதுக்கர்த்தம் - நீங்கள் இத்யாதி. ''ஸ்மராமி'' என்ற வர்த்தமாநார்த்தம் - நினைத்தபடியேயிருக்கும் என்று. அதுக்கடியேதென்ன - ஒருகால் இத்யாதி. கலங்கவேண்டாமைக்கடியேதென்ன - ஸர்வகுண இத்யாதி. ''விஷ்வக்ஸேநாதி'' என்றத்தைப்பற்ற - ஸர்வகுணஸம்பந்நனீ என்றது. 'அஜம்' என்றத்தைப்பற்ற - அகர்மவச்யனீ என்கிறது. வாராஹே; ''ஸ்த்திதேமநஸி'' இத்யாதி. ''நன்மலர்'' என்றது - ஆஸ்ரயிக்கிறவர்கள் ஆதரத்தைப்பற்ற. ''நினைமின்'' என்றவநந்தரம் ''நெடியான்'' என்கையாலே, நினைவில் நெடியவனென்று கருத்து. (க0)

Q22.4172(4)
N3D

லாவத்தையுடையரான, சடகோபன் - ஆழ்வாருடைய, சொடி - சொல்லான, ஆயிரத்து -, இப்பத்து - இப்பத்தானது, அடியார்க்கு - ஹரவச்சேஷலாபதாரனர்க்கு, அருள்பேறு - ப்ரஸாதலாஹரூபமாயிருக்கும். சொடி - சொலவு. இது வஞ்சித்துறை.

இ.—நிமமத்தில், இப்பத்தும், அஹ்யஸித்தவர்களை ஆழ்வார் தம்மைப் போலே ஹரவத்விஷயீகார பாத்ரமாக்கும் என்கிறார்.

[நெடியான் இத்யாதி] - ஸர்வேஸ்வரனுடைய ப்ரஸாதங்களுக்கெல்லாம் பாத்ரஹ்ருதராகையாலே அதவே ஸ்வரூபமான ஆழ்வார். "ஆற்றநல்லவகை காட்டும்" என்று ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க யுதரஹவிக்குமளவன்றிக்கே, இப்போது அவன் கொடுத்த அருளெல்லாம்கொண்டு யரித்துநின்று அநுரஹவிக்கவல்லாகை. நெடிதல் - சொல்லுதல், [அடியார்க்கு] - அஹ்யஸிக்கவல்லார்க்கு. [அருள்பேறு] - ப்ரஸாத லாஹம். "நெடியானருள் சூடும்படியான்" என்கிற இவர்பேற்றைப் பண்ணிக்கொடுக்கும்.

ஈடு.—நிமமத்தில், இப்பத்தும், அப்யஸித்தவர்களை ஆழ்வார்தம்மைப்போலே ஹரவத்விஷயீகாரபாத்ர மாக்கு மென்கிறார்.

[நெடியான் இத்யாதி]-ஸர்வேஸ்வரனருளுக்குப் பாத்ரஹ்ருதராகையே ஸ்வரூபமான ஆழ்வார். அதாவது - "ஆற்றநல்லவகைகாட்டுமம்மான்" என்று தன்குணசேஷ்டிதங்களை ஸாத்மிக்கஸாத்மிக்க அநுஸந்தித்துக்கொண்டு போந்தபடியை யநுஸந்தித்துவிஸ்மிதராஞர் - கீழ்; இப்போது, அவன்கொடுத்தகொடுத்த அருளெல்லாம் உண்டறுக்கவல்லராஞராய்த்து. நெடிதல் - சொல்லுதல். [இப்பத்தடியார்க்கருள்பேறே] - இப்பத்துத் தானே, இத்தையப்யஸித்தார்க்கு, "நெடியானருள்சூடும்படியான்" என்றதுவே பேறாகும். (அடியார்க்கு - அப்யஸித்தார்க்கு. அருள்பேறு - ப்ரஸாதலாஹம்.) ஈச்வரன் கொடுத்த ஸாதர்ம்யம் ஆழ்வார்கொடுக்கமாட்டாமை யில்லையிறே. (ஈக)

நிமமம்.—நெடியானின் இத்யாதி. "அடியார்க்கருள்பேறு" என்றத்தை கூடாகூடித்தவாரிகை - இப்பத்தும் இத்யாதி.

சூடுகை - யரிக்கையாய், பெறுகையென்றபடி. படி - ஸ்வரூபம். "ஆற்றநல்ல வகை காட்டும்" என்கிறவர் "அருள்சூடும்படியான்" என்கிறதென்னென்ன - அதாவது இத்யாதி. 'வல்லராஞராய்த்து' ஆகையாலே சொல்லுகிறரென்றபடி. உண்டறுக்கவல்லர் - ஹரஜித்தை ஜரிப்பித்துக்கொள்ளவல்லர். அருள்பேறே - அருளாகிறபேற்றை யுண்டாக்குமேயென்றபடி. "பேறே" என்ற அவதாரணார்த்தம் - ஈச்வரன் இத்யாதி. (ஈக)

த்ரவிடோபநிஷத்வங்கதி.— கூடலூர்வாடியுமலைவ்ருகிரவ
நீயஞ்ஜ்ஞாவிதஞ்ஜமகிஹகீவஸ்ரீதகாநாழி। வூரவுளவரகிஸயவாநுகிதவஹிகி
ஜாலெஹுகெஸ்ரீரஸவிவஹஸ்தொஜமாடி ।

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.— நாதோவஸ்ரீகுநெந
வுவனிவ்யுதயாஹவநாதொநுவெலம வம்ஸ்ருதூர வுஷ்டாநாயுபநிவய
நெஸ்ரொதூநுத்தாதிகுதெரு: । யதொவுணுரஸ்ரொதெவுஹுலிய
ஹஜநவுகி யொதீவுவுஸ்ரு: ஸ்ரீரொஹாரயணஸ்ரொதுகயடவிலுதாதிவுவுஹு
டஸீரு।

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

கண்ணனடியிணையில்காதலுறவார்செபலீத்
திண்ணமுறவேசருங்கச்செப்பியே—மண்ணவர்க்குத்
தானுபதேசிக்கைகலிக்கட்டினன்மாறன்
ஆனபுகழ்சேர்தன்னருள்.

ஆறாந் திருவாய்மொழி—அருள்பெறுவார் - ப்ரவேசங்கள்.

ஆ —(அருள்பெறுவார்.) -இனித் தன்திறத்தில் எம்பெருமான் செய்தருளுகிறபடியைத் தன்திருவுள்ளத்தோடேகூட அநுபவிக்கிறார்.

ஒ.—ஆறாந்திருவாய்மொழியில், பக்திஸ்வரூபத்தை உபதேசித்தருளி அந்யபரதைகெட்டுத் தன்னையொழியச் செல்லாததன்மையரான ஆழ்வாருடைய படியை அநுஸந்தித்து, அவரையொழிய ஒருக்ஷணமாத்ரமும் செல்லாதபடி திருவாட்டாற்றில் எம்பெருமான் தான் இவரோடே ஆத்மாவதியாக நிரந்தரஸம்ச்லேஷம் பண்ணுகைக்கு உறுப்பாகத் திருநாட்டிலே கொடுபோகையிலே பதறாநின்றுவைத்து, "இவர்தாமே சொல்லக் கொடுபோகவேணும்" என்று அதுக்கு அவஸர ப்ரதீக்ஷனாய்த் தன்பக்கல் பரதந்த்ரனாயிருக்கிறவனுடைய நிர்ஹேதுக வ்யாமோஹத்தை அநுஸந்தித்து விஸ்மிதராய், திருவுள்ளத்தைக்குறித்து, "நாம் பெற்றபேறுகண்டாயே!" என்றுசொல்லி மிகவும் ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

ப.—ஆறாந்திருவாய்மொழியில், இவ்வாழ்வாருடைய பக்திவைலக்ஷண்யத்தையும் அது தம்மளவில் நில்லாமல் பிறர்க்கும் உபதேசித்து ப்ரீதராம்படியையுங்கண்ட ஈச்வரன், "இப்படி ப்ரவணரான இவரை யாவதாத்மபாவியாம்படியமர்ந்த நிலத்திலே கொண்டுபோய் அநுபவிக்கவேணும்" என்று பாரிக்கிற அவனுடைய; உபகாரோத்யோகத்தையும், அஸாதாரண ஸம்பந்தத்தையும், ஸலப்ரதாநத்வரையையும், ஆஸ்ரிதரக்ஷகத்வத்தையும், அதிசயிதாங்கீகாரத்தையும், ஸ்த்திராஸக்தியோதத்தையும், ஆஸக்திஸூசகலக்ஷணகரத்வத்தையும், ஸம்ச்லேஷஜநிதஔஜ்ஜ்வல்யத்தையும், அத்யாதரவிசிஷ்டத்வத்தையும், அநவதிகோபகாரத்தையும் அநுஸந்தித்து ஏவம்பூதனான ஸர்வேச்வரன் தமக்குப் பரதந்த்ரனாய் நின்றுபண்ணுகிற ஆதராதிசயத்தைத் தம்முடைய திருவுள்ளத்தோடேகூட உசாவி ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

இ - ஆறாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி பக்திஸ்வரூபத்தை உபதேசித்துக் கையொழிந்தவநந்தரம் அவன்பக்கலிலேயிருக்க விடாய் பெருகிவருகிறபடியைக் கண்டு, இதுக்காகத் திருவாட்டாற்றிலே ஸந்நிஹிதனாய், "நஜீவெயம்க்ஷணமபி" என்கிறபடியே - இவரையொழிய ஒருக்ஷணமாத்ரமும் செல்லாதபடியை யுடையனாய், "இவரோடே ஆத்மாந்தமாக நிரந்தராநுபவம் பண்ணவேணும், அதுசெய்யுமிடத்து விச்சேதசங்கையில்லாதபடி பரமபதத்திலே கொடுபோவோம்" என்று பதறாநிற்கச்செய்தே, "இவர் பரதந்த்ரர், நம்மை நியமிக்கமாட்டார்" என்று அறியாதே "இவர்க்குத்தான் பரதந்த்ரனாய் இவர் நியமிக்கக் கொடுபோகவேணும்" என்று அவஸரப்ரதீக்ஷனாயிருக்கிறவனுடைய வ்யாமோஹாதிசயத்தைக்கண்டு, "ஸர்வாதிகனானவன் நம்மைக்குறித்துப் பரதந்த்ரனாவதே!" என்று விஸ்மிதராய், இதுக்கு உசாத்துணையாவார் ஆர்? என்று பார்த்தவிடத்தில், ஸம்ஸாரிகள் சப்தாதிவிஷய ப்ரவணராகையாலும், நித்யஸூரிகள் விப்ரக்ருஷ்டராகையாலும், இனித் தமக்கு உடன்கேடான நெஞ்சும் தாமுமானவாறே, அத்தைக்குறித்து, "நாம்பெற்றபேறு கண்டாயே!" என்று மிகவும் ஹ்ருஷ்டராகி

றார். இதுக்கு முன்பெல்லாம், இவனுக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யமே ஸ்வரூபமென்று போந்தார்; இப்போது, ஆச்ரிதபாரதந்த்ர்யமே ஸ்வரூபமென்கிறார். இருத்தும் வியந்திற்காட்டில் இதுக்கு ஏற்றமென்? என்னில்;—"அடியார் தம்அடியனேன்" என்று ஹேதுவோடே அநுஸவிக்கிறார்.

ஈடு.—* பொய்ந்நின்றஞானந்தொடங்கி இவ்வளவும்வர, ஈச்வரனை ஆழ்வார் பின்தொடர்ந்தபடி சொல்லிற்று; இதுதொடங்கி, ஆழ்வாரை ஸர்வேச்வரன் பின்தொடருகிறபடி சொல்லுகிறது.

இப்படி ஸக்தி ஸ்வரூபத்தை யுபதேசித்துக் கையொழிந்தவநந்தரம் தன்பக்கலிலே இவர்க்கு விடாய்பெருகுகிறபடியைக்கண்டு, இவர்க்கு முன்பே விடாய்த்துத் திருவாட்டாற்றிலே தங்குவேட்டையாகவந்து நிற்கிறவனாகையாலே இவரைக் கொண்டு போகையிலே அவனுக்கு த்வரைமிக்கது. இவரளவல்லவிறே அவனுடையவிடாய்; "**நஜீவெயம்க்ஷணமபி**" (நஜீவேயம்க்ஷணமபி) என்னும் ஏற்றமுண்டிறே. "ஆழ்வாரும் நாமுமாய் அநுஸவிக்கவேணும்" என்றுபாரித்து, "அதுசெய்யுமிடத்தில், அவ்வநுஸவத்துக்கு ஒருவிச்சேதம் வாராதபடி ஏகாந்தமாயிருப்பதொரு தேசவிசேஷத்திலே கொடுபோய்வைத்து அநுஸவிக்கவேணும்" என்றுபாரித்து. "அதுசெய்யுமிடத்தில், இவர்க்குப் பரதந்த்ரனாய் இவர் நியமித்தபடி செய்தோமாகவேணும்" என்று இவர் அநுமதியொழியச் செய்யமாட்டானாய் நின்றான்; ஸர்வேச்வரனைத் தாம் நியமிக்கமாட்டாரே தம்முடைய பாரதந்த்ர்யத்தாலே; இப்படி தம்பக்கலிலே அஹிநிவேசாதிசயத்தைப் பண்ணுகிறவவனுடைய மேன்மையையும், அப்படிப்பட்ட மேன்மையையுடையவன் தம்பக்கல் பரதந்த்ரனாய்த் தாழநிற்கிறபடியையும் அநுஸந்தித்து, இதுதனக்கு உசாத்துணையாக ஸம்ஸாரிகளைப் பார்த்தவிடத்து, அவர்கள் சப்தாதிவிஷயங்களிலே அந்யபரராய் அவற்றோடே பணிபோந்திருந்தார்கள்: அவன் தன்னைப்பார்த்தவிடத்தில், அஹிநிவேசாதிசயத்

அருள்பெறுவார் ப்ரவேசே; பேடிகாஸங்கதி - பொய்ந்நின்ற இத்யாதி. 'இது தொடங்கி "* முனியேநான்முகனளவும்" என்று கூட்டுவது.

கீழில் திருவாய்மொழியோடு இதுக்கு ஸங்கதி - இப்படி ஸக்தி இத்யாதி. "விரைகின்றான்" என்றத்தைப்பற்ற - த்வரைமிக்கது என்றது. தங்குவேட்டை - பரஸ்த்தாநம். த்வரை அதிசயிக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன - இவரளவு இத்யாதி. இதுக்கு ப்ரமாணம் - நஜீவேயம் இத்யாதி. "**விரஜீவதிவைதெஹீயதிராஸம்யரிஷ்யதி । நஜீவெயம்க்ஷணமபிவிநாதாமஸி தெக்ஷணாழ்**" இதி ஸுந்தரகாண்டே ராமஃ. (சுசு-ய) "என்னில் முன்னம்பாரித்து" என்னக் கடவதிறே. த்வரைமிக்கால் கொடுபோகவொண்ணாதோ? விளம்பிக்கிறதென்னென்ன - ஆழ்வாரும் இத்யாதி. "நமது விதிவகையே" என்றத்தைப்பற்ற - இவர்க்குப் பரதந்த்ரனாய் என்றது. அவன் அப்படியிருந்தால் இவர் அநுமதிபண்ணவொண்ணாதோவென்ன-ஸர்வேச்வரனை இத்யாதி. இப்படி அவன் பரதந்த்ரனாய்த் தாழநிற்கிறபடியைத் தாமேயநுஸவியாதே நெஞ்சுக்குச் சொல்லுவானென்? என்ன - இப்படி தம்பக்கலிலே இத்யாதி. அஹிநிவேசாதிசயத்தைப்பண்ணுகிற என்றது - 'குடிகொண்டான் - மெய்நின்று கமழும்" "நிலைபேரான்" இத்யாதியைப்பற்ற. மேன்மையையும் என்றது - "ஆழியான்," "கைநின்றசக்கரத்தன்," "புள்ளூர்தி" இத்யாதியைப்பற்ற. "அதுநமதுவிதிவகையே" என்றத்தைப்பற்ற - பரதந்த்ரனாய்த் தாழநிற்கிறபடியையும் என்றது. பாட்டுக்கள்தோறும் திருவுள்ளத்தைக்குறித் தருளிச்செய்கிறதுக்கு ஹேதுவருளிச்செய்கிறார் - இது தனக்கு இத்யாதி. இது தனக்கு-இவ்வநுஸந்தாநந் தனக்கு. "நாட்டாரோடியல்வொழிந்து" என்றத்தைப்பற்ற - ஸம்ஸாரிகளை இத்யாதி. பணிபோந்திருந்தார்கள் - அதுவே யாத்ரையா

தையுடையனும் முன்னடி தோற்றுதேயிருக்கிறவனுகையாலே அவன் இதுக்காளாகமாட்டிற்றிலன்; இனி இவ்விஷயீகாரத்துக்கு இலக்கான தாமும் தம்மோடு உடன்கேடான நெஞ்சுமேயாயிருந்தது: அந்நெஞ்சைக்குறித்து, "அவனுடைய மேன்மையிருந்தபடியும், அப்படி மேன்மையுடையவன் நம்பக்கல் தாழநின்ற நிலையும், நாம் பேற்ற பேற்றின் கனமிருந்தபடியுமெல்லாம் கண்டாயே! நம்கார்யம் விழுந்தபடி கண்டாயே!" என்று, இத்தைத் தம்திருவுள்ளத்தோடேகூட்டி இனியராகிறார். இதுக்கு முன்பெல்லாம், ஸர்வேச்வரனுகிறன், ஸர்வநியந்தாவாய் ஸ்வதந்த்ரனுயிருப்பானொருவனென்றிருந்தார்; இப்போது அங்ஙனல்ல; ஆச்ரிதபாரதந்த்ர்யமே அவனுக்கு ஸ்வரூபமென்கிறார். முன்பெல்லாம், தம்மாலே பாரதந்த்ர்யத்தை இழந்தார்; இப்போது, அவனுலே பாரதந்த்ர்யத்தை இழக்கிறார். அதுதான்* இருத்தும் வியந்திலே சொல்லிற்றில்லையோ? என்னில்,—அதில் இதுக்கு வாசியுண்டு. "அடியார்தம் அடியனேன்" என்று ஹேதுவோடே அநுஸந்திக்கிறார்.

முதற் பாட்டு.

அருள்பெறுவாரடியார் தம்மடியனேற்கு ஆழியான்
அருள்தருவானமைகின்றன் அதுநமதுவிதிவகையே
இருள்தருமாஞாலத்துள் இனிப்பிறவியான்வேண்டேன்
மருளோழிநீமடநெஞ்சே! வாட்டாற்றன் அடிவணங்கே.

ஆ—எம்பெருமான்தன்னருள் சூடுமடியரான அடியார்க்கடியேனுயிருக்குமிதுவே படியாயிருந்த எனக்கு, ஆழியான் நிரவதிக ஸம்ருத்தியைத் தருகையிலே சமைந்திராநின்றன்; அதுவும் நான் சொன்னபடியே செய்தருளக்கடவனுயிராநின்றன்; ஆனபின்பு, இனி இந்த ஸம்ஸாரத்தை நான்வேண்டேன்: நீயும் இந்த ஸம்ஸாரத்தைவிட்டு அவன் நமக்குத் தந்தருளுகிற தன்திருவடிகளாகிற ஸம்ருத்தியைக் கைக்கொண்டு அந்த ஸம்ருத்தியை யநுபவி என்று, தம்முடைய நெஞ்சைக்குறித்தருளிச்செய்கிறார்.

ஓ.—முதற்பாட்டில், எம்பெருமான் நம்மை விஷயீகரிக்கையிலே ஒருப்பட்டாநின்றுகொண்டு, அதுதானும் நான் விதித்தபடியே செய்வானுயிராநின்றன் என்கிறார்.

யிருந்தார்கள். உடன்கேடான-ஹேவாகங்களுக்கு உடன்வந்தியான. "நாராயணனே-நண்ணினம்," "பெறுதபயன்பெறுமாறு," "காட்டித்தன்கனைகழல்கள்" இத்யாதிபைப்பற்ற-பேற்றபேற்றின் கனமிருந்தபடியும் என்றது. கீழ்வாக்யவிவரணம்-நம்கார்யம் இத்யாதி. கூட்டி யென்றது-அநுஸந்தித்தென்றபடி. "பொய்நின்றஞானம்" என்கிற பேடிகாலங்களிவாக்யவிவரணம் - இதுக்கு முன்பெல்லாம் இத்யாதி. * பொய்நின்ற ஞானந்தொடங்கி இத்திருவாய்மொழிக்கு முன்பெல்லாமென்றபடி. ப்ரஸங்காத் ரஸோக்தி - முன்பெல்லாம் இத்யாதி. * மயர்வறமதிநலமருளுகைக்கு முன்பெல்லரமென்றபடி. அதுதான் - அந்தபாரதந்த்ர்யந்தானென்றபடி. வாசியேதென்ன - அடியார் இத்யாதி. ஹாமுவதிஸேஷத்வமாகிற ஹேதுவோடே யநுஸந்திக்கிறரென்றபடி. அதாவது-தாம் தலீயபர்யந்தமான ஸேஷத்வத்திலே நிற்கையாலே அவன் பரதந்த்ரனுனனென்று அந்த ஹேதுவோடே யநுஸந்திக்கிறரென்றபடி.

[ஆழியான்] - திருவாழியாழ்வானே விஷயீகரித்தாற்போலே. இனி, [இருள் என்றுதொடங்கி] - அஜ்ஞாநாவஹமான ஸம்ஸாரத்தில் பிறக்கையில் நசையற்றேன்; ஸாயுவான நெஞ்சே! நீஉகந்தருளின கோயில்களில் நசையாலே, ''ஸம்ஸாரத்தைவிட்டுத் திருநாட்டுக்குப் போவேனல்லேன் நான்'' என்றுபண்ணின ஔரமத்தைத் தவிர்; அவன் தந்தருளுகிறபடியே திருவடிகளே அநு஭வி.

ப — முதற்பாட்டில், தன்விஷயத்தில் ஸௌஷத்வகாஷ்டையையுடைய நமக்கு நிரவயிகோபகாரத்தைப் பண்ணுவதாக வத்யோகியாநின்றான்; அதுதானும் நாம் நியமித்தபடியே செய்வானுயிரா நின்றானென்று, நெஞ்சைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

அருள் - தன்னுடைய நிரவயிக ப்ரஸாதத்தை, பெறுவார் - பெறுகையை நிரூபகமாகவுடையராய், அடியார்தம் - அதுகாரணமான ஸௌஷத்வஜ்ஞாநத்தையுடையார்க்கு, அடியேனற்கு - அஸாதாரண ஸௌஜந்யமுடையேனுக்கு, ஆழியான் - திருவாழியாழ்வானைக் கைவிடாதாற்போலே, அருள் - ஸ்வவிஷயமான பூர்வாநுபவரூப மஹோபகாரத்தை, தருவான் - பண்ணுவானாக, அமைகின்றான் - உத்யுக்தனுமாகின்றான்; அது, (ஸ்வதந்த்ரனான தான் நினைத்தபடி செய்கையன்றியே), நமது விதிவகையே - (புருஷார்த்தமாகையாலே) நாம் விதித்த ப்ரகாரத்திலே ஆகாநின்றது; (ஆனபின்பு), இருள் தரு - அஜ்ஞாநாபாதகமாயிருக்கிற, மா — பெரிய, ஞாலத்துள் - ஜகத்தில், இனி - (அவனுடைய விஷயீகாரம்) பெற்றபின்பு, பிறவி - (''இழிபட்டோடு முடலினிற்பிறந்து தன்சீர் யான்கற்று'' என்கிறபடியே ஸமவத்ஸாமவதாநுஜ ப்ரீத்யர்த்தமாகவும் பிறக்கையை), யான் வேண்டேன் - அவன்நினைவறிந்த நான் இச்சிக்கமாட்டேன்; மடம் - பற்றற்று விடமாட்டாத சபலமான, நெஞ்சே - நெஞ்சே! மருள் - (''அவன்நினைவொழிய நாம் நினைத்தபடி அர்ச்சாவதாராத்யநுஜவம் பண்ணவேணும்'' என்கிற ஸ்வதந்த்ராஹி ஸந்நிரூபமான) அறிவுகேட்ட, நீ ஒழி - நீதவிரப்பார்; (தவிர்ந்தமைதோன்ற), வாட்டாற்றான் - திருவாட்டாற்றிலே நமக்கு பலப்ரதனுக்கொண்டுவந்து நிற்கிறவன், அடி - திருவடிகளே, வணங்கு - உன் ஜகமத்யத்திலே வணங்கப்பார்!

இ. — முதற்பாட்டில், ஈச்வரன் நம்மை விஷயீகரிக்கையிலே ஒருப்படாநின்றான், அதுதானும் நாம் விதித்தபடியே செய்வானுயிரா நின்றான் என்கிறார்.

[அருள்பெறுவார் அடியார்] — ஸர்வேச்வரன் அளவிறந்த ப்ரஸாதத்தைப் பண்ண அதுக்கு விஷயமாகாதாயிருப்பார் சிலருண்டு; ராஜாக்கள் மஹர்ஷிகளுக்கு விலைநிலமும் தங்களையும் அவர்கள் அபிமதமாக்கி வைப்பாரைப்போலே ஈச்வரன் தன்னை முற்றூட்டாகக் கொடுத்து அநுபவிக்குமவர்கள். [அடியார்தம் அடியனேற்கு] - ''நீக்கமில்லா அடியார்தம் அடியார் அடியாரடியாரெங்கோக்கள்'' என்றிறே தம்ஸ்வரூபத்தை நினைத்திருப்பது. [ஆழியான்] - திருவாழியாழ்வானே விஷயீகரித்தாற்போலே விஷயீகரிக்க நினையாநின்றான். விடலில் சக்காமிறே. ஆஸ்ரிதரை நிரூபகமாகவுடையவன் என்றுமாம். [அருள்தருவான் அமைகின்றான்] - ஆஸ்ரிதரெல்லார்பக்கலிலும் பண்ணும் அருளே என்பக்கலிலே பண்ணுமவனுக்கு ஸமந்துநின்றான். ''ஸுலபோ ஹி விஷ்ணுர் யோஹவதாம்'' என்னுமவர்களிறே இவர்கள். ஸ்வதந்த்ரனுகில் தருகிறான், இனிக்குறையென்? என்னில் — [அதுநமது விதிவகையே] - அது நாம் சொல்லச்செய்வானுக நினைத்திராநின்றான். ''அது நம்மூடைய ஸாமர்த்யாதிசயமிறே'' என்றுபுத்து பூர்வர்

கள் நிர்வாஹம்; இது ப்ரகரணத்தோடு சேராது. "நாம் விதித்தபடியே செய்வானுக நினைத்திராநின்றான்" என்று அருளிச்செய்தார் எம்பெருமானார். தன்பக்கல் குறைவற் றிருந்தாலும் இத்தலையில் இச்சை பார்த்திருக்குமிறே; சொல்வகையே என்னுதே விதிவகையே என்றது - தானே தருமது வித்யதிக்ரமமென்றிருக்கையாலே. இதுக்கு நாம் செய்யப்பார்த்ததென்? என்ன, [இருள் தருமாஞாலத்துள்] - நான் அவன்வழியே போகப்பார்த்தேன். இங்கு உகந்தருளின நிலங்களும் ஸாமவத ஸஹவாஸமும் உண்டா யிருக்க அவன்வழியே போகவேண்டுகிறதென்? என்ன; அஜ்ஞாநாவஹமான ஸம்ஸார மாகையாலே, ஜ்ஞாநாதிகனை ப்ரஹ்லாதனையும் எதிரிடப்பண்ணிற்றிறே. [இனி] - அவன்கருத்து அறிந்தபின்பு. [பிறவியான் வேண்டேன்] - "வானுயரின்பமெய்திலென் மற்றை நரகமே யெய்திலென்" என்கிற அது நான்வேண்டேன். இனி ஈஸ்வராஜ்ஞா ப்ராயத்தாலேயிருக்கில் இருக்குமித்தனை. [மருளொழி நீ] - நீயும் என்வழியே போரப் பார். "திருவாறன்விளையதனை மேவி வலஞ்செய்து கைதொழக் கூடுங்கொல்" என்று உகந்தருளின நிலங்களில் நசையாலே ஹ்ரமிப்பதொன்றுண்டு; அத்தைத்தவிர்! இங்கே உகந்தருளின இதுக்கு ப்ரயோஜநம் அங்கே கொடுபோகையன்றிறே? [மட நெஞ்சே] - ஸாதுநெஞ்சே! ஐவ்யமானநெஞ்சே! மடமை - அறிவின்மை. [வாட்டாற் றூன் அடிவணங்கே] - திருவாட்டாற்றிலேவந்து நிற்கிறவன் நினைவிலே போகப்பார், அடிவணங்குகையாவது - ஈச்வரதவிருகை; அவன்கருத்திலே போகை.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. ஈஸ்வரன் நம்மை விஷயீகரிக்கையிலே ஒருப்படாநின் றான்; அது தானும் நாம் விதித்தபடி செய்வானுயிராநின்றானேன்கிறார்.

[அருள்பெறுவாரடியார்தம் அடியனேற்கு] - ஹேதுதானிருக்கிறபடி. ஸர் வேஸ்வரன் பண்ணும் ப்ரஸாதாதிஸயத்துக்கு விஷயஹேதுவாயிருப்பார் சிலருண்டு; அவர்கள் நமக்கு ஸ்வாமிகள். அவர்கள் பக்கலிலே அவன் பண்ணின அருள் நம்மளவும் வர வெள்ளங்கோத்ததுகாண்என்கிறார். "தாநஹம்த்விஷத:" (தாநஹம்த்விஷத:) என்று ப்ரஜை தீம்பிலே கைவளர்ந்தால் மாற்றைக்கொண்டே "வாய் வாய்" என்பாரைப் போலே, அவன்தான் சீறவேண்டும்படி யிருப்பார் சிலருண்டு; அவர்களைப்போலன்றியே, "ததாமி" (ததாமி) என்று அவனுடைய அருளுக்கு விஷயஹேதுவாயிருப்பார் சில ருண்டு; அவர்கள்பக்கல் பண்ணும்அருளை நம்பக்கலிலே பண்ணினான். ராஜாவுக்குப்

முதற்பாட்டு.—அருள்பெறுவார் இத்யாதி. பூர்வார்த்தத்தைக் கடாகஷித்தவதாரிகை - ஈஸ்வரன் இத்யாதி.

ப்ரவேஸத்திலே "ஹேதுவோடே" என்றதைக்காட்டுகிறார் - ஹேதுதான் இத்யாதி. அதாவது - அடியார்தம்மடியனுகையாலே நமதுவிதிவகையே அருள்தருவானமைகின்றானென்ற படி. ஸப்தார்த்தம் - ஸ்ரீவேஸ்வரன் இத்யாதி. "ஹேதுதானிருக்கிறபடி" என்றதால் வலிதம் அவர்கள்பக்கல் இத்யாதி. "அடியார்தம்" என்று "அருள்பெறுவார்" என்று விசேஷித்ததற்கு ஹாவம் - தாநஹமிது இத்யாதி. "தாநஹம்த்விஷத: க்ரூராந் ஸம்ஸாரேஷ்வநராயாந் । க்ஷிபாம்யஜஸ்ரமஸுபாநாஸுரீஷ்வேவ யோநிஷு," (கக-கக) "தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம் பஜதாம்ப்ரீதிபூர்வகம் । தத்புத்தியோகம் தம்யாமி யேந மாமுபயாந்திதே" இதி கீதாஸு.(கo-கo) "அருள்பெறுவாரடியார்தம்மடியனேன்" என்றதற்கு - அவர்கள் பக்கல் அநுக்ரஹம் நம்மளவும் வெள்ளமிட்டதென்னுதல், அவர்களெல்லாரிடத்திலும் பண்ணும் அநு க்ரஹத்தை நம்மிடத்திலே பண்ணினதென்னுதலென்று ஹாவத்வயம். "அருள்" என்றதற்கு - க்ருபையென்றருளிச்செய்து, கொடை என்றர்த்தாந்தரம் - ராஜாவுக்கு இத்யாதி. "ஆழியான்"

புறம்பு ஒருமுறையிலே செல்லாநின்றாலும், தன்ஐஸ்வர்யத்தையுங் கொடுத்துத் தன்உடம் பையுங்கொடுக்குமிறே மஹிஷீவிஷயத்தில்; அப்படியே அவன் தன்னை முற்றூட்டாகக் கொடுத்தநுஜீவித்துத் தான் பரதந்த்ரனும்படி யிருப்பார் சிலருண்டு; அவர்கள்பக்கல் பண்ணும் அருளை என்பக்கலிலே பண்ணினான். [அருள்பெறுவாரடியார் தம்மடிய னேற்கு] - இருவர்க்கும் நிரூபகமிருக்கிறபடி. இவர் அருள்பெறுவாரடியார் தம்மடியார்; அவன் ஆழியான்; இருவர்க்கும் நிரூபகர் தஶ்யரேகாணும். [அடியனேற்கு] - ''விடமோ றென்பதென்'' என்றும் ''நீக்கமில்லாவடியார் தம்மடியா ரடியாரடியா ரேங்கோக்கள்'' என்றும், ''தமர்கள்தமர்கள் தமர்களாம் சதிரேவாய்க்க'' என்றும் நான்சொன்ன அவ்வார்த் தையையே நினைத்திருந்தான்காண் அவன்; ''அடிகளடியே நினையுமடியவர்கள் தம்மடி யான்'' என்கிறபடியே இத்தையேயாய்த்து இவர் தமக்கு ஸ்வரூபமாக நினைத்திருப்பது. [ஆழியானருள்தருவான்அமைகின்றான்] - ஸர்வேஶ்வரன் நம்பக்கலிலே முழுநோக்காக நோக்கி ப்ரஸாஹாதிஶயத்தைப் பண்ணுவானாகப் பாரியாநின்றான்; திருவாழியை யொரு கண்ணாலே பார்ப்பது, இவரை யொருகண்ணாலே பார்ப்பதாகாநின்றான்; ''விடலில் சக்கரத் தண்ணலேமேவல்விடலில்'' என்கிறபடியே கையில் திருவாழியை விடிலன்றே உம்மைவிடுவதென்னாநின்றான். [ஆழியான்] - அவர்களோயிட்டுத் தன்னை நிரூபிக்கவேண் டும்படியாய்த்திருப்பது. ''சுஹ்ருதோஹி ஜ்ஞாநினோத்யர்தமஹம்'' (அஸ்மாபிஸ்துல்யோபவது) என்று அவர்கள் எல்லார்பக்கலிலும் பண்ணும்அருளை என்னொருவன்பக்கலிலும் பண்ணு நின்றான். அவர்கள் அருள்பெறுவாரடியாரான அடியாராய்த்து; இவனும் அருள்தருவா னமைகின்றானாய்த்து. [அமைகின்றான்] - பாதிலம்வாதம் குறையற்றது அருளைக் குறை யறத் தருவதாகப் பாரியாநின்றான். அவன் ப்ரஸாஹாதிஶயத்தைப் பண்ணுவதாகப்

என்றதையும் கூட்டி பதச்சேர்த்திக்கு ஹாவம் - இருவர்க்கும் இத்யாதி. இதுக்கு ஸப்ஹநிர்வாஹம் காட்டாநின்றுகொண்டு விவரிக்கிறார் - இவர் இத்யாதிவாக்யத்ரயத்தாலே. உம்மை அடியார்தம் மடியாராக அவன் நிந்தபடி எங்ஙனேயென்ன - விடமோறு இத்யாதி. இவர்தாம் தம்மை அடியார்தம் மடியனாக நினைத்திருப்பரோவென்ன - அடிகளடியே இத்யாதி. திருக்கடல்மல்லையிலே கண்வளர்ந் தருளுகிற ஸர்வஸ்வாமியுடைய திருவடிகளையே யநுஸந்திக்கும் ஶேஷஹ்ருதர்க்கு ஶேஷஹ்ருத ரானவர் இத்யர்த்தம். திருமொழி இரண்டாம்பத்து ஆறாந்திருமொழி பத்தாம்பாட்டு, ''கடிகமழும்'' இத்யாதி. தஶ்யரையிட்டு நிரூபிக்கும்படியிருக்கும் என்றதால் ஹலிதத்தை யருளிச்செய்யா நின்றுகொண்டு, ''அருள்தருவானமைகின்றான்'' என்றதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி. ''ஆழியான்'' என்றதுக்கு இரண்டாம் ஹாவம் - திருவாழியை இத்யாதி. ஏதத்விவரணம் - விடலில் இத்யாதி. இருவர்க்கும் நிரூபகமென்ற முந்தின ஹாவவிவரணம் - அவர்களோயிட்டு இத்யாதி. ''அடியார், அடியனேற்கு'' என்ற வஹ்ருவசநைகவசநங்களுக்கு ஹாவம் - சுஹ்ருதோஹி இத்யாதி. அதாவது - எங்களெல்லாரிடத்திலு முண்டான தேவர்க்குபைக்கு விஶிஷ்ட ஞானுவனுமே விஷயமாகக்கடவனென்று - ''சுஹ்ருதோஹ்ருஜ்ஞாநினோத்யர்தமஹம்'' என்ற தற்குக் கருத்து. ''தித்ஸாஸ்ருஷ்டிஸ்ஸம்ஹாராஹிஸ்ருஜ்ஞாநினோத்யர்தமஹம் விஶிஷ்டஜ்ஞோ ஜ்ஞாநாத்மாஜ்ஞ ஸ்ஸர்வேஷாம்ப்ரியம்பராஹ்ருஜ்ஞாநினோத்யர்தமஹம்'' இதி யுத்தரகாண்டே ஸஹ்க்ரீவ: (சகு-ஹ்ரு-அ-ஏ). அடியாருடையவும் அவனுடையவும் அந்யோந்யமாநுரூப்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் - அவர்கள் இத்யாதி. ''அமைகின்றான்'' என்றவநந்தரம் ''அநுமதமுவிதிவகையே'' என்றதால் ஹலிதம்- பாதி இத்யாதி. பாதிஸம்வாதம் குறையற்றது என்றது - அவனுடைய பாரிப்புமாத்ரமேயாய் இவருடைய அநுமதியில்லாமை யிருக்கையன்றிக்கே இவரும் ஸம்மதிக்கப் பெற்றதென்றபடி. ஸம்வாதம் - ஸம்மதி. ''அமைகின்றான்'' என்றதுக்குவாஸனை - அருளை இத்யாதி. கண்ணழி

பாரியாநின்றுனுகில் அவன்தான் ஸர்வேச்வரனுகில் பின்னைக் கண்ணழிவென்னென்னில், - [அதுநமது விதிவகையே] - அது செய்யுமிடத்தில் நான் சொன்னபடி செய்தாலுகவேண்டி யிராநின்றுன். [அது நமது விதிவகையே] - ''அது நம்முடைய ஹாக்யாநுகுணமாகவிறே'' என்று இதுக்குப்பூர்வர்கள் நிர்வஹிக்குமப்படி. இத்தை எம்பெருமானுர் கேட்டருளி, ''இத்திருவாய்மொழியில் மேலோடுகிற ரஸத்தோடு சேராது, நாம் விதித்தபடியே செய்வானுயிருந்தானென்கிறீர்'' என்றருளிச்செய்வர். ''அஹமஸ்வயம்கரிஷ்யாமி''(அஹம்ஸர்வம்கரிஷ்யாமி)என்று பாரித்துப்போந்தவர்தாமே ''க்ரியதாமிதிமாம்வத''(க்ரியதாமிதிமாம்வத)என்னப் பார்த்திருந்தாற்போலே, இவர் சொன்னபடி செய்வானுயிராநின்றுன். ''நமது சொல்வகையே'' என்னுதே, 'விதிவகையே' என்பானேன்னென்னில்; வித்யதிக்ரமத்தில் ப்ரத்யவாயத்துக்கு அஞ்சுவாரைப்போலே அஞ்சாநின்றுன். தான் நினைத்தபடி செய்கைக்குத்தன்பக்கல் குறைவற்றிருக்கும் இத்தலையில் இச்சையோழியக்கோடபோகானே அவன்; புருஷோத்தமன் அபும்ஸ்த்வம் வரும்படி செய்யானே. [நமது விதிவகையே] - '' தயாமே ஸுஜாநந்தமுதாரவீக்ஷணை:'' (ததாநுஜாநந்தமுதாரவீக்ஷணை:): ''இது பட்டர்தாமே யருளிச்செய்ய நான் கேட்டேன்'' என்றருளிச்செய்தார். சேஷ முதலியார் சட்டையும் மயிர்க்கட்டும் கையும் பிரம்புமாய்வந்து புகுரப்புக்கவாறே, நாய்ச்சிமாருந்தானுமாய் ஸ்வைரமாகவிருக்கிறவதுதவிர்ந்து நாய்ச்சிமாரும் ஸிம்ஹாஸநத்தில் ஒருமூலைகளிலே ஒதுங்கத் தானும் ஸவிநயமாகவிருக்குமாய்த்து, வ்ருத்தஸாமந்தரைக்

வேன்னென்னில் என்றது - அவனுக்குக் கண்ணழி வென்னென்னிலென்றபடி. கண்ணழிவு - விளம்பமும், குறையும். ''அதுநமது'' இத்யாதிக் கர்த்தம் - அதுசெய்யுமிடத்தில் இத்யாதி. நமது விதிவகையே - நம்முடைய நியமநப்ரகாரத்திலேயென்றபடி. முந்தினவர்த்தத்துக்கு, ''விதிவகையே'' என்ற ஏகாரம் - தேற்றத்திலே; இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, ஸ்வரத்திலே. ஸ்வோக்தார்த்தத்துக்கு ஸம்வாதம் - அதுநம்முடைய இத்யாதி வாக்யத்வயம். கீழ்வாக்யத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக விவரிக்கிறார் - அஹம்ஸர்வம் இத்யாதி. ''விதி'' என்றதுக்கு ஹாவம் - நமது சொல் இத்யாதி. தான் நினைத்தபடி செய்கைக்கு - தான் ஸ்வதந்த்ரனுய் நினைத்தபடி செய்கைக்கென்றபடி. கீழ்ப்ரணயித்வத்தாலே இவர் நியமத்தபடி செய்வானு யிருந்தானென்றருளிச்செய்து, தத்த்வஸ்திதியிலும் இத்தலையில் இசைவும் வேணுமென்கிறார் - தன்பக்கல் இத்யாதி. புருஷார்த்தமாகைக்காகவென்றபடி. இசைந்தே கொடுபோகவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமேதென்ன - புருஷோத்தமன் இத்யாதி; யத்வா, இதுவுமொருஹேதுவாதல். அதாவது - அர்த்தியாதே கொடுத்தாலவன்வைலக்ஷண்யத்துக்குக் கொத்தையாமென்று கருத்து. அப்படி ஆஸ்ரிதர்க்கு பரதந்த்ரனுயிருக்குமோ? என்ன - தயாநுஜாநந்தம் இத்யாதி. ஸ்தோத்ரே; '' ஸுஷ்டுஹுதெஜ்ஞாஜ்ஞதயொஷஹொஜி நாஜுயாநிஷ்வஷ்டாதுஹரெணயஷ்டுயா । ஸ்ரியெணலெநாவகிநாநுவெஷிததயாந ஜாநதீ தாரவீக்ஷணை:.'' இப்ஸ்லோகார்த்தத்தை ஆத்தஸம்வாதத்தாலே டிப்பிப்பிக்கிறார் - இதுக்கு பட்டர்தாமே இத்யாதி. 'அருளிச்செய்தார்' நஞ்யீயரென்றபடி. ஸர்வேச்வரன் தன்னுடைய ஜமத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களையெல்லாம் இவர்பக்கலிலே வைத்து, தானும் பிராட்டிமாருமாக விருக்கிறவளவிலே இவர் அறிவித்தத்தைத் திருக்கண்களாலே அநுமதிபண்ணுவனென்றிறே இப்ஸ்லோகத்துக்குக் கருத்து. இவர் அங்கே போகைக்கு ஹேதுவையும், இவர் அங்குப்போனுல் இவரைக்காண்கை யுகப்பாகையாலே ஹாமுவிவ நமாகா தென்னுமத்தையும், '' பஷ்யா'' என்று ஏகவசநமாக அருளிச்செய்கைக்கு ஹேதுவையும் அருளிச்செய்கிறார் - சேனமுதலியார் இத்யாதி. சட்டை - சொக்காய். ''வ்ருத்தஸாமந்தர்'' என்கிற இது - போகைக்கு

கண்டராஜாக்களைப்போலே. இவர்தாமும் ''இவ்விருப்புக்குத்தண்ணீர்த்துரும்பாகவோண்ணாது'' என்று ஜகந்நிர்வாஹத்துக்கு வேண்டுமவற்றைப் பாசுரப்பரப்பற விண்ணப்பஞ்செய்வராய்த்து. பிராட்டிமாரோடிருக்குமதிலும் இனிதாயிருக்குமிறே அவனுக்கு இவர்தம்மைக்காண; ''ஶ்ரீயெண'' (ப்ரியேண) இறே. ''இன்னுமேப்ரஹ்மாவாக்கவேணும், இன்னுமேமாற்றவேணும்'' என்று வேண்டுமவற்றைச் சுருங்கவிண்ணப்பஞ்செய்வர்; ''ஐயர் யாதோன்று சொல்லிற்று அவையெல்லாமப்படியே'' என்று கண்களாலே மேலெழுத்திட்டுக்கோடுக்கும் இவ்வார்த்தை யருளிச்செய்தபோது கிடாம்பியாச்சானேடே அல்லாதாரோடு வாசியறக் குமிழிநீருண்டது; ஆச்சான்தான் பட்டர்க்கு ஸ்நேஹித்திருக்கும்போர. இளையாழ்வான், ஆச்சானை ''பட்டர்தம்மை யாஶ்ரயித்தவர்களிற்காட்டிலும் நீர்தாழ அநுவர்த்திப்பானென்?'' என்று கேட்க, ''நீ அன்று கண்டிலைகாண், எம்பெருமானுர் பட்டர் கையிலே புஸ்தகத்தைக் கொடுத்துத் திருமுன்பே ஒரு ஶ்லோகத்தை விண்ணப்பம் செய்வித்துத் திருப்பிரம்புக்குப் புறம்பாகக்கொண்டு புறப்பட்டுச் சுற்றும் பார்த்தருளி, நம்முடையாரடங்கலும் நம்மை நினைத்திருக்குமாபோலே இவனை நினைத்திருங்கோள்'' என்றருளிச்செய்தார். அருளுகிறன் ஸர்வேஶ்வரனுகில் அதுதான் நாம் விதித்தபடி செய்வானுயிருந்தானுகில் இனிக் கண்ணழிவென்? என்ன - [இருள் இத்யாதி]- இனி, நீயும்இசையுமித்தனையே வேண்டுவது; இதுவே கண்ணழிவு. நான் அவன்வழியே போவதாகப்பார்த்தேன், நீயும் அவன்வழியே போகப்பாராய்! உமக்குத்தான் அவன்வழி போகவேண்டுகிறதென்? என்ன; - இருள் தருமாஞாலமாயிருந்ததே. ஸம்ஸாரமாகிறது, இருக்கவிருக்க அஜ்ஞாநத்தைத் தருவதொன்றுய்த்து; ஶ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானையுமிறே எதிரிடப்பண்ணிற்று. [இனி] - ''வானுயரின்பமெய்திலேன் மற்றைநரகமே யெய்திலேன்'' என்று நினைத்திருந்ததொரு ப்ரமமுண்டுமுன்பு; இப்போது அது தவிர்ந்தேன்.

ஹேது. 'யாகி' என்ஞதே, ''யத்'' என்று ஏகவசநமாகையாலே - பாசுரப்பரப்பற என்றது. பாசுரப்பரப்பற விண்ணப்பம் செய்கைக்குஹேது - இவர்தாமும் இத்யாதிவாக்யம். 'வ்ருத்தஸாமந்தரைக்கண்ட ராஜாக்களைப்போலே' என்கிறவிடத்திலே, ''வானிளவரசு'' ''விண்ணுட்டவர்மூதவர்'' என்றத்தை நினைப்பது. இவர் நைச்யத்தாலே தண்ணீர்த்துரும்பாகாமல் பாசுரப்பரப்பறச் சொன்ஞலும் அவன் இவனைக்கண்டா லிருக்கும்படி யென்னென்ன - பிராட்டிமாரோடே இத்யாதி. இதுக்கு நியாமகமேதென்ன - ப்ரியேணவிறே என்று, ''பாசுரப்பரப்பற விண்ணப்பம் செய்வர்'' என்றதின் விவரணம் - இன்னுமை இத்யாதி. ' உஹாரவீக்ஷணை:- தயாநுஜாநஹி '' என்றதுக்கு, ''வ்ருத்தஸாமந்தரைக்கண்ட'' இத்யாதிக்கநுகுணமாக ஹாவம் - ஐயர் இத்யாதி. கிடாம்பியாச்சானேடே-இவர்க்குஉத்தேஶ்யரான கிடாம்பியாச்சானேடென்றபடி. அல்லாதாரோடே பட்டர் ஶிஷ்யர்களான அல்லாதாரோடென்றபடி. குமிழிநீருண்டது - ஆழங்காற்பட்டார்களென்றபடி. ப்ராஸங்கிகம் - ஆச்சான்தான் இத்யாதி. 'போர - ஸ்நேஹித்திருக்கும்' என்றதன்வயிப்பது. பட்டர்தம்மை - பட்டரை யென்றபடி. 'இளையாழ்வான் - ஆச்சானைக்கேட்க' என்றதன்வயிப்பது. இளையாழ்வானுகிறவர் - ஆச்சானுடைய ஶிஷ்யர். அதிக்காச்சான்வார்த்தை - நீயன்று இத்யாதி. 'அருளிச்செய்தார் - எம்பெருமானுர்' என்றதன்வயிப்பது. '' ஆகையாலே ஸ்நேஹித்திருப்பேன்'' என்று கூட்டுவது. மேலுக்கெல்லாம் அவதாரிகை - அநுஸந்திறன் இத்யாதி. இதுக்கு ஹாவம் - இனிநீயும் இத்யாதி; இந்த ஹாவம் ''மருளாழிநீ மடநெஞ்சே'' என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து. விவரணம் - நான்அவன் இத்யாதி. '' பிறவியான்வேண்டேன்'' என்ஞதே '' இருள்தருமாஞாலம்'' என்று விசேஷிக்கிறதுக்கு ஹாவம் - உமக்குத்தான் இத்யாதி. அஜ்ஞர்க்கொழிய ஜ்ஞாநிகர்க்கும் இருள்தருமோவென்ன - ஶ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானையும் இத்யாதி. ''இனி'' என்றதுக்கு

அது தவிரவேண்டுவானேன்னேன்னில் ; - ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸஹவாஸத்துக்கு உடலா யிருக்கையாலும் உகந்தருளின நிலங்களிலுண்டான ஆஹ்ராதிஸயத்தாலுமாக, ''அங்கே யிருக்கிலென், இங்கேயிருக்கிலென்'' என்று அவனெல்லோக்குள்ளே கிடக்குமத்தனே யன்றே வேண்டுவதென்றிருந்தோம் ; அதுவேயாகப்பெறுதே, மற்றைப்படிக்கு உடலா யிருந்தது. ப்ரக்ருதிவ்யஞ்ஜகமான ஸப்தாதிவிஷயங்களிலே கோடுபோய் மூட்டும் ஸம்ஸார ஸ்வஹாவத்தை யநுஸந்தித்தபின்பு விடுவதாகவே துணிந்தேன். [யான்வேண்டேன்] - என் புத்தியால் விட்டேன்; அவனிருத்தில் செய்யலாவதில்லை. ஆனால் செய்யவேண்டுவ தென்னென்ன - [மருளோழிநீ] - உன்னதோருணர்வுண்டு, அத்தைத்தவிரப்பார். ''தீவி னையுள்ளத்தின் சார்வல்லவாகித் தெளிவிசும்பேறலுற்றால் - திருவாறன்விளையதனை மேவிவலஞ்செய்து கைதொழக்கூடுங்கொலென்னுமென்சிந்தனை'' என்றுவிரோதிகழிந்து போம்வழியேல்லாம்போய், ''இது பரமபதத்துக்குப் போம்வழி, அது திருவாறன்விளைக்குப் போம்வழி'' என்றால் ''ப்ராப்யவஸ்துதான் இங்கே வந்துகிட்டிற்றுகில் இனி இங்கே யடிமைசெய்ய வமையாதோ?'' என்று ப்ராப்திருப்பதோன்றுண்டு, அத்தைத் தவிரப்பார். மருளென்று - அறிவின்மைக்குப்பேர். [மடநெஞ்சே] - ''உத்தேஸ்யவஸ்து ஸந்நிஹித மாய்த்தது'' என்று இத்தையே பார்க்கிறாயித்தனைபோக்கி, நம்மையும் பார்க்கவேண் டாவோ? [வாட்டாற்றுன்அடிவணங்கே]-நமக்கு ஹிதகாமனுய்வந்திருக்கிறவவன்வழியே போய் அவனை யநுபவிக்கப் பாராய்; உகந்தருளினநிலங்களிலே வந்துநிற்கிறது நம்மை அவ்வருகே கொடுபோகைக்காயிருக்கும், நீயும் அவன்நிலைவிலே போகப்பாராய் [அடி வணங்கே] - அடிவணங்குகையாவது - ஈரரசுதவிருகை யிறே. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

வாட்டாற்றுனடிவணங்கிமாஞாலப்பிறப்பறுப்பான்
கேட்டாயேமடநெஞ்சேகேசவனேம்பெருமானை
பாட்டாயபலபாடிப் பழவினைகள்பற்றறுத்து
நாட்டாரோடியல்வோழிந்து நாரணனைநண்ணினமே.

ஹாவம்-வானுயர் இத்யாதி வாக்யத்வயம். அதுதவிரவேண்டுவானேன்னேன்னில்'என்றது-அப்போ தப்படி நினைத்திருந்து இப்போஸத்தைத் தவிரவேண்டுவானென்னென்னி லென்றபடி. அதுவே - வைஷ்ணவஸஹவாஸாதியே. மற்றைப்படிக்கு - விஷயப்ராவண்யத்துக்கு. ''மற்றைப்படிக்கு'' என்றத்தை விவரிக்கிறாராதல், * இனி ஸப்தத்துக்கர்த்தமாதல் - ப்ரக்ருதி இத்யாதி. ''யான்'' என்றதுக்கு ஹாவம் - என்புத்தியால் இத்யாதி. அதேதென்ன - தீவினை இத்யாதி. மருளோழி - உகந்தருளின நிலங்களில் ப்ராவண்யத்தைவிடு. மடப்பம் பற்றிற்றுவிட்டாமையாக ஹாவம் - உத்தேஸ்யவஸ்து இத்யாதி. நம்மையும் பார்க்கவேண்டாவோ - அஜ்ஞாநாவஹமான ஸம்ஸாரத்தி லிருக்கிற நம்மையும் பார்க்கவேண்டாரோ வென்றபடி. ''மருளோழிநீ'' என்றுவைத்து, ''வாட் டாற்றுனடிவணங்கு'' என்றதுக்குக் கருத்தேதென்ன - நமக்கு இத்யாதி. அதாவது - நம்மைக் கொடுபோகவந்தவனைப் பின்செல்லப் பாராயென்றபடி. ஏதத்விவரணம் - உகந்தருளின இத்யாதி. ''அடிவணங்கு'' என்றால் அவன்நிலைவிலே போகையைச் சொல்லுமோவென்ன - அடிவணங்குகை இத்யாதி.

(க)

ஆ.—(வாட்டாற்றான்.)—வாட்டாற்றானுடைய திருவடிகளை யநுபவித்துக் கொண்டு, ப்ரதிபந்யகத்தைப்போக்குகைக்காக அவனையபேக்ஷித்தும், அபேக்ஷித்த படியே ப்ரதிபந்யகத்தைப்போக்கி, அந்நபாநாதியாரகராயிருந்த நாட்டாருடைய ப்ரஸ்யாநத்தையொழிந்து ஸமவதேகயாரணராய், அவனை வந்து ப்ராபிக்கப்பெற்றோமே! நெஞ்சே! நமக்குவிளைந்த ஸம்ருத்திகண்டாயே என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், கேட்டாயே ஸவ்யமானநெஞ்சே! தன்னை அநுபவிக்கைக்கு விரோதியான மாஞாலப்பிறப்பு அறுக்கவேணும் என்று, கேஶிஹந்தாவாய் என்னை அடிமைகொண்ட வாட்டாற்றானை அடிவணங்கி, அவன்ப்ரஸாதத்தாலே திருவாய்மொழி பாடவும்பெற்று, தன்னுடைய ப்ராப்திக்கு ப்ரதிபந்யகமான அவித்யாதிகளெல்லாம்போக்கி, இதரவிஷய ப்ரவணராய் நம்மோடு ஒருபற்றின்றிக்கேயிருக்கிற நாட்டாரோட்டைச் சேர்த்தியையும் தவிர்ந்து, நாராயணனை ப்ராபிக்கப்பெற்றோமென்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வப்ரகாரோபகாரகனாய் நிருபாதிகபந்துவானவனை நாம்கிட்டப்பெற்றபடிகண்டாயே! என்று பூர்வோபகார பரம்பரையை ஸ்மரிப்பிக்கிறார்.

மாஞாலம் - மஹாப்ருதிவியிலேயுண்டான, பிறப்பு - ஜந்மஸம்பந்தத்தை, அறுப்பான் - அறுக்கைக்காக, வாட்டாற்றான்-திருவாட்டாற்றிலே ஆஸ்ரிதஸுலபனானவனுடைய, அடிவணங்கி - திருவடிகளை ஆஶ்ரயித்து, கேசவன் - ஸோபப்ரதிபந்யகமான கேசியைநிரஸித்தவனாய், எம்பெருமானை - அப்படி நம்முடையவிரோதியையும் போக்கி யடிமைகொண்டவனை, பல பாட்டுஆய - பஹுவிதமான கீதங்களானவற்றை, பாடி - பாடுகையாகிற கைங்கர்யத்தைப்பண்ணி, பழவினைகள் - அநாதிகளான அவித்யாகர்மாதிகளை, பற்று அறுத்து-ஸவாஸநமாக அறுத்து, நாட்டாரோடு-அஹங்காராதிதூஷிதரான லௌகிகரோடு, இயல்வு - ஸஹவாஸத்தையும், ஒழிந்து - தவிர்ந்து, நாரணனை - (நிருபாதிகபந்துவாய்க்கொண்டு இன்று பலப்ரதாநோத்யுக்தனான)நாராயணனை, நண்ணினம் - கிட்டப்பெற்றோம்; மடம் - என்னோடுஉடன்பட்டு ஸவ்யமான, நெஞ்சே-! கேட்டாயே - (இவ்வுபகாரபரம்பரைகளிருந்தபடி) கேட்டாயே!

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், "விதிவகையே" என்று நம் இசைவு பார்த்திருக்கிறான் என்கிறதென்? "இந்நின்றநீர்மை இனியாமுறாமை" என்று அடியிலே அபேக்ஷித்திலோமோ? என்ன;—"அபேக்ஷித்தவளவோ நாம் பெற்றது!" என்கிறார்.

[மாஞாலப் பிறப்பறுப்பான் - வாட்டாற்றான் அடிவணங்கி] - "தன்னை அநுபவிக்கைக்கு விரோதியான மஹாப்ருதிவியில் ஜந்மத்தைப் போக்கவேணும்" என்றன்றோ நாம் அர்த்தித்தது. [கேசவன் எம்பெருமானை] - கேசியை நிரஸித்தாற்போலே நம் ஶேஷத்வவிரோதியைப் போக்கி முறையிலே நிறுத்தினபடியைக் கண்டாயே? அவ்வளவேயோ! [பாட்டாயபலபாடி]-விரோதியைப் போக்கினபடி கிடக்கச் செய்தே, வாசிகமான அடிமையைக்கொண்டபடி கண்டாயே. பாலேய் தமிழரிசைகாரர் பத்தர் பரவும்படியன்றோ கவிபாடுவித்துக் கொண்டபடி. ப்ரஶஸ்தகேஶனாயிருக்கிற அழகைக்காட்டித் தோற்பித்துக் கவிபாடுவித்துக்கொண்டான் என்றுமாம். [பாடிப்பழவினைகள் பற்றறுத்து] - நாம் அடிமைசெய்ய, ப்ராப்தி ப்ரதிபந்யகமாய் அநாதிகாலார்ஜிதமான அவித்யாதிகளெல்லாம் போகப்பெற்றபடி கண்டாயே. நாம் அநாதிகாலங்கூட ஆர்ஜித்தவற்றை, ஒரு ஸர்வஶக்தி அல்பகாலத்திலே போக்கினபடிகண்டாயே.

[நாட்டாரோடு இயல்வொழிந்து] - அஹங்கார மமகார வஶ்யரோடு தொற்றற்றபடி கண்டாயே. "இவை என்ன உலகியற்கை" "கொடுஉலகங் காட்டேலே" என்னப்பண்ணினபடி கண்டாயே. [நாரணனை நண்ணினமே] - நிருபாதிக ஸர்வரக்ஷகனைக் கிட்டப்பெற்றோம். நிருபாதிக ஸர்வவிதபந்துவைக் கிட்டப்பெற்றோம். [கேட்டாயே மடநெஞ்சே] - ஹ்வ்யமானநெஞ்சே, கேட்டாயே! என்று உபகாரஸ்ம்ருதி தோற்றக் கூறுகொள்ளுகிறார்.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. "விதிவகையே" என்று - கேவலஹ்ருவத்க்ருபையாலே வந்ததாகச் சொல்லுகிறதென் ? அடியிலே " இந்நின்றநீர்மையினியாமுறாமை என்றிலோமோ நாம்?" என்ன,—நாம் அபேக்ஷித்தவளவோ பெற்றது?என்கிறார்.

[மாஞாலப்பிறப்பறுப்பான் - வாட்டாற்றானடிவணங்கி - கேசவனெம்பெருமானைப் பாட்டாயபலபாடிப் பழவினைகள் பற்றறுத்து நாட்டாரோடியல்வொழிந்து நாரணனைநண்ணினம் - கேட்டாயேமடநெஞ்சே] - இதெல்லாம் அவனருளாலே வந்ததாயிருந்ததோ ? நாம் இரந்துபெற்றதாயிருந்ததோ ? விரோதிபோகவேணுமென்னும் இவ்வளவன்றோ நாம்அபேக்ஷித்தது ; கெடுவாய், நாம் அபேக்ஷித்தவளவறிதியே. [மாஞாலப்பிறப்பறுப்பான் - வாட்டாற்றானடிவணங்கி]-"ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தை யறுத்துத்தரவேணும்" என்றன்றோ நாம் ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளையாஶ்ரயித்தது. அதுக்குமேலே அவன் நம்மை அடிமையுங்கொண்டான் கண்டாயே. வாசிகமானவடிமையன்றோ கொண்டது. [கேசவனெம்பெருமானை] – கேசிஹந்தாவான ஸர்வேஶ்வரனை; கேசியைப்போக்கினாற்போலே நம்விரோதியைப்போக்கி நம்முடைய ஶேஷத்வத்தை நிலைநிறுத்தி நமக்கு ஸ்வாமியாயுள்ளவனை ; அன்றிக்கே, ப்ரஶஸ்தகேஶன் தன்னழகைக்காட்டி நம்மையடிமை கொண்டவனென்றுமாம். அவ்வளவேயோ, [பாட்டாயபலபாடி] - * பாலேய்தமிழரிசை காரர் பத்தர்பரவும்படியன்றோ நம்மையிடுவித்துக் கவிபாடுவித்துக்கொண்டபடி. "விரோதியைப்போக்கி யடிமைகொள்ளவேணும்" என்று நாம் அபேக்ஷிக்க, அதுவங்கிடக்கச் செய்தே, அடிமைகொண்டான் கண்டாயே. [பாடிப்பழவினைகள்பற்றறுத்து] - நாம் அடிமைசெய்ய, ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகமாய் அநாதிகாலார்ஜிதமான அவித்யாதிகளெல்லாம்

இரண்டாம்பாட்டு.—வாட்டாற்றான் இத்யாதி. "விதிவகை" என்றதின் பூர்வர்கள் நிர்வாஹத்திலே அவதாரிகை - விதிவகையேயென்று இத்யாதி. விதி - ஹ்ருவத்க்ருபையையே சொல்லுகிறது. "அனந்தன்மேல்கிடந்த வெம்புண்ணியா" என்று இவர்க்கு ஹாக்யமாவது அவனாகையாலே என்று கருத்து.

"அபேக்ஷித்தவளவோபெற்றது" என்றதுக்கீடாக அந்வயமருளிச்செய்கிறார் - மாஞாலம் இத்யாதி. அந்வயாநுகுணமாக ஹாவம் - இதெல்லாம் இத்யாதி. நாமிருந்ததுதானேதென்ன - விரோதி இத்யாதி வாக்யத்வயம். இவ்வளவேயோ நாமபேக்ஷித்ததென்ன - மாஞாலம் இத்யாதி. இந்தபதத்வயத்துக்கும் அர்த்தம் - ஸம்ஸார இத்யாதி. "பாட்டாயபலபாடி" என்றதுக்கவதாரிகை- அதுக்குமேலே இத்யாதி. கொண்டவடிமைதானேதென்ன - வாசிகமான இத்யாதி. "மாஞாலப்பிறப்பறுப்பான்" என்றத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் - கேசியை இத்யாதி. நம்விரோதியை ஶேஷத்வவிரோதியான ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை. இத்தால் ஹலிதம் - தன்னழகை இத்யாதி. அவ்வளவேயோ என்றது - ஶேஷத்வத்தினெல்லையிலே நிறுத்தினவளவேயோவென்றபடி. பலபாட்டானவற்றைப் பாடியென்று ஶப்தார்த்தம். திருவாய்மொழி பாடுவித்தது அதிஶயமோவென்ன - பாலேய்தமிழர் இத்யாதி. "பாட்டாயபலபாடி" என்றவநந்தரம் "பழவினைகள் பற்றறுத்து" என்றதுக்கு ஹாவம் - விரோதியை இத்யாதி. அதுவும் கிடக்கச்செய்தே - விரோதியும் கிடக்கச் செய்தேயென்றபடி. பாடுகை பழவினைகள் பற்றறுக்கைக்கு ஸாதநமோவென்ன - நாமடிமை

போகப்பேற்றபடி கண்டாயே. இவர்வினையறுக்கக் குடித்த வேப்பங்குடிநீர் இதுகாணும். ''கௌவம்வைத்யம்'' (கேஶவம்வைத்யம்)-இவன் நெடுநோள்கூட ஈட்டின இது ஸர்வ ஶக்திபோக்கப்புக்கால் ஒருகாலே போகலாயிருக்குமிறே. [நாட்டாரோடியல்வொழிந்து]-* உண்டியேயுடையேயுகக்தோடும் இம்மண்டலத்தாரோடு தோற்றப் பேற்றபடி கண்டாயே. ''யானேயென்தனதே'' என்று அஹங்கார மமகார வஶ்யராயிருக்கிறவர்களோடே ஸம்வந்யமறப்பேற்றோம். ''ஓ ஒ வுலகினதியல்வே'' ''இவையென்ன வுலகியற்கை'' ''கொடுவுலகங்காட்டேலே'' என்னப்பண்ணினபடி கண்டாயே; ''உங்களோடு எங்களிடையில்லே'' என்றுகழிந்தவிறே.[நாரணனேநண்ணினம்] - ஸோபாதிகஸ்வந்யத்தைவிட்டவளவோ? நிருபாதிகஸ்வந்யவைப்பற்றவும் பேற்றோம். விட்டவர்கள்தன்னை ஆகாராந்தரத்தாலே பற்றுகிறார்காணும். முக்தனுக்கு ததீயத்வாகாரத்தாலே அநுஸந்தாநமாகிறதிறே இதுதான். ஸ்வயம்பாகந்தவிர்ந்து பிதாவோடே யொன்றுக ஜீவிப்பாரைப்போலே காணும் படுக்கைக்கீழே மஹாநிதிகிடக்கப் புறங்கால்வீங்கிச் சாவாரைப்போலேயிறே, நாராயணனுயிருக்கச்செய்தேயும் நண்ணுதிருந்தபடி.[கேட்டாயே மடநெஞ்சே] - பேற்ற பேற்றின்கனத்தை யநுஸந்தித்து, வகாதது வகுத்ததென்று திமிர்த்திருக்கிறபோர் இத்தை அநுஸந்தியாநின்றீரோ; ''ஸஸ்மிதமுதீக்ஷ்ய'' (ஸௌமித்ரேபுங்கூஷவ) ''வெதெஹிரஸவகுஹ்ய'' (ஸவதேஹிரமலேகச்சித்)போலே. 'மாஞாலப்பிறப்பறுப்பான்-கேசவ

செய்ய இத்யாதி. வ்யங்க்யோக்தி - இவர்வினை இத்யாதி. வினையைப்போக்குகைக்கு அவன்வைத்யனேவென்ன - கேஶவம் இத்யாதி. ''தெரமஹுரோதுகுஹிராஸஸ்ஃ வாவஸ்யுகேஸ்ஃ । கௌவம்வைத்யாவாஸ்யுஷ்வஃயாயிர்வடஸ்யுகி'' இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுஸ்மரணஸ்ஃ । கௌவம்வைத்யாவாஸ்யுஷ்வஃயாயிர்வடஸ்யுகி'' இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுஸ்மரணம். ''வினைகள்'' என்கிற வஹுவசநத்தைக்கடாக்ஷித்து, வினைகளெல்லாம் பற்றறக்கூடுமோவென்கிற ஶங்கையிலே ''கௌவம் வைத்யம்'' என்கிறதுக்கர்த்தம் - இவன் நெடுநாள் இத்யாதி. ஈட்டின - திரட்டின. ''இயல்வு'' என்றும், தொற்றுவென்றும் ஸம்வந்யம். 'உண்டியே' இத்யாதிக்கு-அஸநாச்சாதநங்களேயே ப்ரயோஜநமாகத்திரியும் இம்மண்டலத்தாரென்று ஶப்தார்த்தம். பெருமாள்திருமொழி. விவரணம் - யானேயென்தனதே இத்யாதி. ஆனால் ஸம்வந்யமறப் பெற்றோமென்ன - ஓஒலகினது இத்யாதி. ''இதொரு லோகத்தினுடைய ஸ்வஹாவமே!'' என்று அவர்கள் இழவு பொறுக்கமாட்டாமை ''ஓ!'' என்று கூப்பிடுகிறாரென்றபடி. திருவாசிரியம். ப்ரமாணுந்தரம் - உங்களோடு இத்யாதி. ஶப்தாந்தரத்தால் சொல்லாதே, ''நாராயணன்'' என்று விசேஷிக்கையாலே - ததீயத்வாகாரேணைத்தேஶ்யரென்று தோற்றுகிறதென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - விட்டவர்கள் இத்யாதி. அதாவது - ஸாரஸம்வந்யித்வேந த்யஜித்தவர்களே ததீயத்வேந பற்றுகிறாரென்றபடி. அப்படி ததீயத்வாகாரேணைத்தேஶ்யமாமோவென்ன-முக்தனுக்கு இத்யாதி. * நாட்டாரோடியல்வொழிந்து நாரணனேநண்ணின-க்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ஸ்வயம்பாகம் இத்யாதி. அதாவது - க்ருஹக்ஷேத்ராதிகளெல்லாம் தன்னதென்று தனியே ஹ்ருத்தவன், பிதாவுக்கு அநுகூலனும் எல்லாம் அவனதென்றறிந்து அவனேடேகூட ஹ்ருத்தவன், மாபோலே, தன்னதென்றிருக்குமது தவிர்ந்து ததீயத்வேநாநுபவிக்கையென்றபடி. நாராயண ஶப்தத்துக்கு - ஸர்வாந்தர்யாமித்வத்தை விவக்ஷித்து, இப்படி ஸுலபனுயிருக்கிறவனைக் கிட்டாதிருக்கிறது இவ்விஷயத்தை யறியாமையாலே என்றுமத்தை ஜ்ஞாபநமாக அருளிச்செய்கிறார்-படுக்கைக்கீழே இத்யாதி. அருகேயிருக்கிற நெஞ்சை ''கேட்டாயே'' என்பானென்னென்ன - பேற்றபேற்றின் இத்யாதி. வகாதது வகுத்தது என்ற-அப்ராப்தமான அப்ராப்தமாய்த்தென்று. உத்தத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ஸௌமித்ரே இத்யாதி. ''வஸஸ்மிதமுதீக்ஷ்யாஹம் ஹ்ருஷ்டா ராஜ்யவஸாதநம் । ஜீவிதஹ்ருதிராஜ்யஹ்ச வதிஷ்யாமிகாரயே'' இத்யேதயா

னெம்பெருமானை - வாட்டாற்றானடிவணங்கி - பாட்டாயபலபாடிப்பழவினைகள்பற்றறுத்து நாட்டாரோடியல்வொழிந்து நாரணனேநண்ணினம் - கேட்டாயே மடநெஞ்சே' என்றன்வயம்.

மூன்றும் பாட்டு.

நண்ணினம்நாராயணனேநாமங்கள்பலசொல்லி
மண்ணுலகில்வளம்மிக்கவாட்டாற்றான்வந்துஇன்று
விண்ணுலகந்தருவானுய்விரைகின்றான்விதிவகையே
எண்ணினவாறுகாணிக்கருமங்கள்என்னெஞ்சே!

ஆ—(நண்ணினம்.) - நாமங்கள் பலசொல்லிக்கொண்டபேரித்து நாராயணனைப்ராபிக்கப்பெற்றோம்; அதின்மேலே, அவன்தானேவந்து நிர்ஹேதுகமாக நமக்குத் திருநாட்டைத் தருகையிலே விரையாநின்றான்; நாம் "இத்தைச்செய்" என்று சொல்லுமிதுவே தாழ்வாக விருக்கிறானத்தனை; ஆனபின்பு, இனி யுனை நண்ணினேமேயல்லோமோ? நெஞ்சே! இங்ஙனேயிருப்பதொரு ஸம்ருத்தி நமக்கு விளையக் கடவதாக ஸ்வப்நத்திலேதான் நினைவுண்டோ? என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், எம்பெருமான் நம்மை விஷயீகரிக்கவல்லனேயென்று நாமிருக்க, அவ்வளவன்றிக்கே, அத்பரிநிவிஷ்டனாய் நாம்விதித்தபடி செய்வானுயிராநின்றான். நெஞ்சே! எண்ணினவளவன்றிக்கே கருமங்கள் விழப்படினன்? என்கிறார்.

[நண்ணினம் என்றுதொடங்கி] -பலதிருநாமங்களைச் சொல்லி எம்பெருமானை அநுபவிக்கப்பெற்றோம். வளம் - ஸம்பத்து. [என்நெஞ்சே] - இஸ்ஸம்ருத்தியெல்லாம் உன்னுடைய ஆநுகூல்யத்தாலே வந்ததென்று கருத்து.

ப.—அநந்தரம், நாம் த்வரிக்கவேண்டும் கார்யத்திலே தான் மிகவும் த்வரியாநின்றான்; இது நாம் நினைத்தவளவன்றியே யிராநின்றதே! என்று ஹ்ருஷ்டராகிறார். என் நெஞ்சே - எனக்கு அநுபவோபகரணமான நெஞ்சே! (மேன்மைக்கும் நீர்மைக்கும் ஸௌக்யதைக்கும் ப்ரகாரகமான), பலநாமங்கள் — பலதிருநாமங்களையும், சொல்லி -, நாராயணனை -(அத்திருநாமங்களுக்கெல்லாம் பிறப்பிடமான) நாராயணனென்கிற நாமத்தையுடைய நிருபாதிகஸ்வாமியை, நண்ணினம் - கிட்டப்பெற்றோம்; மண்ணுலகில் - ஜகத்திலே, வளம்-ஸ்ரீலஸௌலப்யாதி குணஸம்பத்தினுடைய, மிக்க - மிகுதியையுடையனுய்க்கொண்டு, வாட்டாற்றான் - திருவாட்டாற்றிலே நிற்கிறவன், வந்து - (நான் சொல்லவேண்டாதபடி தானே உத்யுக்தனுய்க்கொண்டு) வந்து, இன்று -

---

காண்டே ராமஸ். தஸ்மிந்நேவ, "வெவெஷிரஸவெகஷு ஷு ஷுகுகுவெபோவஹஹ। வஷுஜீவியாநுஹாவாநு ஸநோவாகாயவம்யதாநு." "கேசவன்" என்றதற்கு - ப்ரஸ்தகேசனென்ற அர்த்தத்தைக்குச்சேரு அன்வயங்காட்டி, விரோதிநிரஸநஶீலன் என்ற அர்த்தாநுகுணமாக அன்வயம் காட்டுகிறார் - மாநாலப்பிறப்பறுப்பான் இத்யாதி. எதான்வயமேயாய், "எம்பெருமானே" என்கிற ஸம்போதநம் அவ்யயமாக்கி அன்வயங்காட்டுகிறதே விசேஷமென்னவுமாம் பிறப்பறுப்பான் - பிறப்பறுக்கைக்காக என்றபடி.

(உ)

(நம்பக்கல் முன்பொரு ஹேதுவின்றியேயிருக்க) இன்று, விண்ணுலகம் - பரமபதத்தை, விதிவகையே - நம்மநுமதிகொண்டு, தருவான்ஆய் - தருவானாக, விரைகின்றான் - விரையாநின்றான்; இக்கருமங்கள் - இக்கார்யங்கள், எண்ணினவாறுஆகா - (நாம் அவன் பாடே செல்லவும் நாம்அர்த்திக்கவும் நாம்அதிலே த்வரிக்கவும் அவன் நினைவுபார்க்கவும்) எண்ணியிருந்த ப்ரகாரமன்றியே, தான் வருகையும் அபேக்ஷிக்கையும் த்வரிக்கையும் நினைவுதான் பார்க்கையுமாக ஆய்விட்டன்.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், நெஞ்சே, நம்மை விஷயீகரிக்கவல்லனே என்று நாமிருக்க, அவ்வளவன்றிக்கே ஹலிக்கிறபடியென்? என்கிறார்.

[நாராயணனை நாமங்கள்பலசொல்லி - நண்ணினம்] - கிட்டி அநுபவிக்கப் பெற்றோம். "விண்ணுலகம்" என்கிறபேற்றுக்குச் சொல்லில், மோக்ஷத்தில் விநியோகமான திருமந்த்ரமே அமையும்; "ஸர்வாத்ருஸாயகஃ" என்கிறபடியே ப்ரயோஜநாந்தரங்களுக்கும் அதுவே அமையும்; ப்ரீதிப்ரேரிக்க அநுபவத்துக்காகச் சொல்லுகையாலே எல்லாத்திருநாமங்களும் வேணும். [மண்ணுலகில் இத்யாதி] - பரமபதத்திற்காட்டில் ஸம்ருத்திமிக்கிருந்துள்ள திருவாட்டாற்றை நிரூபகமாக வுடையவன். [வளம்] - ஸம்பத்து. ரக்ஷ்யம் குறைவற்ற தேஶமாகையாலே, ரக்ஷகனுக்கு ஸம்பத்துமிக்கிருக்கும் இங்கு; கைங்கர்யத்துக்கு விச்சேதமில்லாமையாலே ஶேஷபூதனுக்கு ஸம்பத்துமிக்கிருக்கும் அங்கு. [வந்து] - நாம் செல்லவேண்டும் தேசமடங்கத் தானேவந்து. [இன்று] - நம்பக்கல் இதுக்கு அடியாயிருப்பதொன்று நென்னேற்றில்லை; இன்று இங்ஙனே விடியக்கண்டதித்தனை. [விண்ணுலகம் தருவானாய்] - பரமபதத்திலே செல்லப்பெறுகையன்றிக்கே, "ஆண்மின்கள் வானகம்" என்கிற பொதுவுமன்றிக்கே, த்ரிபாத் விபூதியையும் நமக்கே தருவானாயிராநின்றான். [விரைகின்றான்] - ஸாபேக்ஷரான நாம் ஆறியிருக்க, நிரபேக்ஷனானவன் பதறாநின்றான். முன்பு இவர் விரைந்தபோது ஒருகார்யார்த்தமாக வைத்தானாய், அதுதலைக்கட்டினவாறே, விஸத்ருஶமான விபூதி இவர்க்குத்தரமன்று என்று பதறாநின்றான். தொடங்கின அப்போதே தலைக்கட்டவல்ல ஸர்வஶக்திக்குப் பதறவேண்டுகிறதென் என்னில்?- [விதிவகையே] - நாம் விடிக்கத்தருவானாக வேண்டியிராநின்றான். [எண்ணினவாறாகா] - நாம் "இவன் விரையவேணும்" என்று எண்ணினோமோ? [இக்கருமங்கள்] - பகவத்விஷயத்தில் ஹலிக்கும்படி. புறம்பு ஒருவனை ஒன்று அர்த்தித்தால் பேற்றளவும் இவன்தானே அர்த்திக்கவேணும்; இவ்விஷயத்தில், இவன் ஒருகால் அர்த்தித்துவிட்டால் பின்பு தன் பேறாகத்தானே அர்த்தித்துக்கொடுக்கும். [என்நெஞ்சே] - இஸ்ஸம்ருத்தியெல்லாம் நீ என்வழியே போருகையாலேயிறே ஸித்தித்தது.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. நெஞ்சே! நம்மை விஷயீகரிக்கவல்லனே என்று நாமிருக்க, அவ்வளவன்றிக்கே ஹலிக்கிறபடியென்? என்கிறார்.

[நாராயணனைநாமங்கள்பலசொல்லி - நண்ணினம்] - ப்ராப்தனான ஸ்வாமியைக் கிட்டப்பெற்றோம். [நாமங்கள்பலசொல்லி] - "நமோநாராயணாயெதி

மூன்றாம்பாட்டு.—நண்ணினம் இத்யாதி. "எண்ணினவாறாகா" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நெஞ்சே இத்யாதி.

தத்புருஷஸமாஸத்தை விவக்ஷித்து, "நாராயணன்" என்றதுக்கர்த்தம் - ப்ராப்தனான இத்யாதி. ஒன்றமையாதோ, பலவேணுமோவென்ன - நமோநாராயணாய இத்யாதி. "கிம்தது

ஓஞ் ஹவ யாய ஹாயகஃ" (நமோநாராயணாயேதி மந்த்ரஸ்ஸர்வார்த்தஸாதகஃ) என்று இதுவேயமையுமிறே ஹலாஹிஸந்யிபண்ணில். ப்ரீதிப்ரேரிதராய்க்கொண்டு திருநாமங்கள் பலவற்றையும் சொல்லி. [மண்ணுலகில் இத்யாதி] - பரமபதத்திற்காட்டில் ஸம்ருத்தி மிக்கிருந்துள்ள திருவாட்டாற்றைத் தனக்கு நிரூபகமாகவுடையவன். [வளம்] - ஸம்பத்து ரக்ஷ்யவர்க்கம் குறைவற்ற தேசமாகையாலே ரக்ஷகனுக்கு ஸம்பத்து மிக்கிருக்கும் இங்கு; கைங்கர்யத்துக்கு விச்சேதமில்லாமையாலே போஷ்ய தனுக்கு ஸம்பத்து மிக்கிருக்கும் அங்கு. [வந்து] - நாம்செல்லவேண்டும் தேசமடங்கத் தானே வந்து. [இன்று] - நம்பக்கல் இதுக்கடியாயிருப்பதொன்று * நென்னேற்றில்லை; இன்றிங்ஙனே விடியக்கண்டதித்தனை. [விண்ணுலகம் தருவானுய்] - அங்கே ஒருகுடியிருப்பு மாத்ரமே கொடுத்துவிடுவானுயிருக்கிறிலன். "வானவர்நாடு" "ஆண்மின்கள்வானகம்" என்கிற பொதுவையறுத்து நமக்கே தருவானுகத்வரியாநின்றான். ஆவதழிவதாகிற விஷயதி இவர்க்குத் தரமன்றென்று காணும் அவன் நினைவு. இவர்க்கே கொடுக்கையாவது - இவர் ப்ரார்த்தித்தபடியே * வழுவிலாவடிமையைக் கொடுக்கையிறே. [விரைகின்றான்] - நம்மைப்போல் ஆறியிருக்கிறிலன். "சிறப்பில்வீடு - இறப்பிலெய்துக வெய்தற்க" என்றுஒரு ஆற்றலுண்டிறே நமக்கு. தான் முற்பாடனுய்ச் சரக்குக்கட்டிப் புறப்பட்டு நிற்பது, இவர் தாழ்த்தாரென்று மீளாப் போய்ப்புக்கு "ஆழ்வீர்! போரீரோபோரீரோ" என்று பதறுகின்றான். ஒரு கார்யப்பாட்டாலே வைத்தானுய், அக்கார்யம் முடியுமளவானவாறே த்வரியாநின்றான். ஸர்வசக்தியான தனக்கும் க்ரமப்ராப்தி பற்றுதபடியாய்த்து த்வரையிருக்கிறபடி. ஸங்கல்பித்தகார்யம் செய்யுமளவும் பொறுக்கிறிலனுய்த்து. இப்படி செய்யநினையாநின்றானுகில் நினைக்கிறான்: தான் ஸர்வசக்தியான ஸர்வேச்வரனுகில் பின்னை அங்ஙன் விரையவேண்டுகிறதென்னென்னில்,—[விதிவகையே]-நாம்சொல்லப்பரமபதம்தந்தானுகவேணுமென்றிராநின்றான். "எம்மாவீட்டேத்திறமும்செப்பம்" என்றாரே, அதுதவிர்ந்து "உண்டிட்டாயினியுண்டொழியாய்," "திருவாணைநின்னுணை" என்று தடுத்தும் வணைத்தும் செய்தால் பின்பு

வஹ ஹிஃ ஹெஞ்ஃகிம் கதூ வஹ ஹிவவ ஹெஃ। நமோநாராயணாயெதிஃஓ ஹவ யாய ஹாயகஃ." "மிக்க" என்றதற்கர்த்தம் - பரமபதத்தில் இத்யாதி. மண்ணுலகிலே பரமபதத்திலுங்காட்டில் ஸம்பத்துமிக்கிருந்துள்ள வாட்டாற்றையுடையவனென்று ஸம்பந்தார்த்தம். பரமபதத்திற்காட்டில் மண்ணுலகிலே ஸம்பத்து மிக்கூடுமோவென்ன - ரக்ஷ்யவர்க்கம் இத்யாதி வாக்யத்வயம். "வந்து" என்றதற்கு ஹேதும் - நாம்சேல்ல. "இன்று" என்றதற்குஹேதும் - நம்பக்கல் இத்யாதி. நேன்னேற்று - நேற்றுமுதல்நாள். "விண்ணுலகம்" என்றதற்கு ஹேதும் - அங்கே இத்யாதி. வஸிதம் - வானவர் இத்யாதி. இவ்விபூதியையும் கொடாதொழிவானென்னென்ன - ஆவதழிவது இத்யாதி. இவர்க்கே விண்ணுலகம் தருகையாவதேதென்ன - இவர்க்கே இத்யாதி. "விரைகின்றான்" என்றதற்கு ஹேதும் - நம்மைப்போல் இத்யாதி. இவர்அப்படி யாறியிருந்தாரே? என்ன - சிறப்பில் இத்யாதி. ஆற்றல் - பொறை. விரைகிறதின் சரமாவதி - தான் முற்பாடனுய் இத்யாதி. இத்தனைநாளுமின்றிக்கே இப்போது த்வரிப்பானென்னென்ன - ஒருகார்ய இத்யாதி. கார்யப்பாட்டாலே - கார்யவஸாத என்றபடி. கார்யமாவது - திருவாய்மொழி தலைக்கட்டுகை. க்ரமேண வருகிறுரென்றிருக்க வொண்ணுதோவென்ன - ஸர்வசக்தி இத்யாதி. "விரைகின்றான்" என்றவர்த்தமானார்த்தம் - ஸங்கல்பித்த இத்யாதி. திருவாய்மொழி பாடுவிக்கவேணுமென்று ஸங்கல்பித்தகார்யமென்றபடி. விரையவேண்டுகிறதென்னென்னில் - செய்கிறதற்கென்என்னில்என்றபடி. நான் சொல்லவென்கைக்கு இவர் "வேண்டா" என்றாரோவென்ன - எம்மாவீடு இத்யாதி; இது, வேண்டா என்றமாத்ரத்துக்கு ப்ரமாணம். "விரைகின்றான்" என்ற ஈபோட்

---

* நென்னெல்என்று பாடாந்தரம்.

கொடுப்பதாக இராநின்றான். [விதிவகையே - விண்ணுலகந்தருவானாய் விரைகின்றான்] - இவர்க்கு ருசிபிறப்பதற்கு முன்பு தான் எதிர்சூழல்புக்கு விரைந்துதிரிந்தான்; ருசிபிறந்த பின்பு இவர் விரையத்தொடங்கினார்; அதுகண்டு அவனுக்கு இவரளவல்லாதபடி விரைதல் மிக்கது; அதுகண்டு இவர் விஸ்மயப்படுகிறார். இவனுக்கு ருசிபிறக்குமளவுமிறே அவன் ஆறியிருப்பது? இவனுக்கு அதுண்டானால் பின்னை பேற்றளவுஞ்செல்ல விரைவான் அவனாய்த்து. உடையவனிறே உடைமைக்கு விரைவான்? [எண்ணினவாறாகா] - "இந்நின்ற நீர்மை இனியாமுறாமை" என்று இவ்வளவன்றோ நாம் எண்ணிற்று? அவனை "விரைய வேணும்" என்றெண்ணினோமோ? [இக்கருமங்கள்] - ஹ ஹவத்விஷயத்தில் தாந்தாம் எண்ணியிருந்தவளவல்லகாண் கார்யம் ஹலிக்கும்படி. லௌகிகரிலே "சிலரை என்கார்யத்துக்கு நீ கடவை" என்று சொன்னாலும், பின்னையும் பேற்றளவுஞ்செல்லத் தனக்கே ப்ரவர்த்திக்கவேணுமே; அப்படியேநினைத்திராதே கொள்ளாய் இவ்விஷயத்திலும். [என்னெஞ்சே] - அவன் முறையிலே விரைய நாம்பெற்றது, நீ முறையிலே நிற்கையன்றோ? ஹ்யஹேதுவாகை தவிர்ந்து மோக்ஷஹேதுவாகையன்றோ? உன்னாலேவந்த ஸம்ருத்தியன்றோ இதெல்லாம்? (௩)

நான்காம் பாட்டு.

என்னெஞ்சத்துள்ளிருந்து இங்கிருந்தமிழ்நூலிவைமொழிந்து
வன்னெஞ்சத்திரணியனைமார்விடந்தவாட்டாற்றான்
மன்னஞ்சப்பாரதத்துப்பாண்டவர்க்காப்படைதொட்டான்
நல்நெஞ்சே! நம்பெருமான்நமக்கருள்தான்செய்வானே.

ஆ.—(என்னெஞ்சத்துள்.) - ஸநகாதி பரமயோ ஸுவாங்மநஸ அபரிச்சேத்யமான திருநாட்டை நம்முடைய சிறுமைபாராதே நமக்குத்தந்தருளுமோவென்னில்;—என்னுடைய நிகர்ஷமும் சிறுமையும்பாராதே என்னெஞ்சுள் புகுந்திருந்து என்னையுபகரணமாகக்கொண்டு திருவாய்மொழியைச்சொல்லி ஆஸ்ரிதவிரோதிகளான ஹிரண்யதுர்யோதநாதி நிரஸநத்தையும் எனக்கு ஸோக்யமாகச் செய்தருளின நிரவதிக ஸௌஶீல்ய காருண்ய ஔதார்யாதி குணங்களையுடையனாயிருந்தவன், இனித் திருநாட்டை

டுக்கு ஹாவம் - இவர்க்குருசி இத்யாதி. அவனாறியிருக்க இவரன்றோ த்வரிக்க ப்ராப்தமென்ன - இவனுக்கு இத்யாதி. அதுக்கடியேதென்ன - உடையவன் இத்யாதி. எண்ணினவாறாகா - எண்ணினப்ரகார மன்றிக்கே யிருந்தன. நாம் எண்ணியிருந்த வளவல்லவென்றபடி. எண்ணுக்கு மேலே ஹலிக்குமென்றுகருத்து. "எண்ணினவாறாகா" என்றத்தால் ஹலிதமான ஹார்த்த ஹாவம் - இந்நின்ற இத்யாதி. "கருமங்கள்" என்ற ஹஹுவசநத்துக்கு ஹாவம் - ஹ ஹவத்விஷயத்தில் இத்யாதி. இக் கருமங்கள் - இவ்விஷயத்தில் ஹலிக்கும் கார்யங்களென்றபடி. "இ" என்றதுக்கு ஹாவம் - லௌகிகரிலே இத்யாதி. நெஞ்சென்னாதே "என்னெஞ்சு" என்றதுக்கு ஹாவம் - அவன் முறையிலே இத்யாதி. உக்தார்த்த விவரணம் - ஹ்யஹேதுவாகை இத்யாதி. இதுக்கு "மநஸவமநுஷ்யாணாம்" என்றதிலே நோக்கு. 'நாராயணனை நாமங்கள் பலசொல்லி - நண்ணினம், மண்ணுலகில்' என்றுதொடங்கி, 'இன்று - விதிவகையே - விண்ணுலகந்தருவானாய் விரைகின்றான், என்னெஞ்சே! இக்கருமங்கள் - எண்ணினவாறாகா' இத்யந்வயம். (௩)

நமக்குத் தந்தருளுமென்னுமிடம் சொல்லவேண்டுமோ? என்னைக்கொண்டு திருவாய்மொழியைச் சொல்லுவிக்கையாகிற இந்த ஸம்ருத்தியிற்காட்டிலும் சீரியதோ திருநாடென்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், நம்விஷயத்தில் இத்தனைஹவ்யனாக ஸம்ஹவிக்குமோ என்னில்; ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் எல்லாம் செய்வானானபின்பு நாம் அபேக்ஷித்ததெல்லாம் செய்யுமென்கிறார்.

[என்னெஞ்சத்து என்றுதொடங்கி] - ஹ்ருதயத்திலேயிருந்து, என்னைஉபகரணமாகக்கொண்டு இஸ்ஸம்ஸாரத்தாலே இப்படி விலக்ஷணமான திருவாய்மொழியை யருளிச்செய்து, ஆஶ்ரிதனான ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்காக வலியநெஞ்சை யுடையனான ஹிரண்யனுடைய மார்வைப்பிளந்த திருவாட்டாற்றில் எம்பெருமான். [மன்னஞ்சு என்றுமேலுக்கு] - ஹீஷ்மாதி ராஜாக்கள் அஞ்சும்படி ஹாரதஸமரத்திலே ஆயுதம் தொடேன் என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி வைத்து ஆஶ்ரிதரான பாண்டவர்களுக்காக அஸத்யப்ரதிஜ்ஞனாய் ஆயுதத்தை எடுத்தான் எம்பெருமான் என்றால் உகக்கும்நெஞ்சே! நமக்கு நாதனானதான் நம்அபேக்ஷிதங்களெல்லாம் செய்யும்.

ப.—அநந்தரம், ஆஶ்ரிதரக்ஷணத்தில் பக்ஷபாதியானவன் நமக்கு நிரவதி கோபகாரகனாயிராநின்றானென்கிறார்.

நல்நெஞ்சே - ஹரவத்விஷயமென்றால் ப்ரவணமானநெஞ்சே! வன்னெஞ்சத்து-(ப்ராவண்யமில்லாதவளவன்றியே ப்ரத்வேஷஹேதுபிஷ்ட்டமாம்படி)வலியநெஞ்சையுடைய, இரணியனை - ஹிரண்யனை, (நோய்நின்றவிடம் குட்டமிட்டுப் பரிஹரிப்பாரைப் போலே), மார்விடந்த - அவன் நெஞ்சிருக்கிறமார்பை இடந்து, (ஆஶ்ரிதரக்ஷணார்த்தமாக), வாட்டாற்றான் - திருவாட்டாற்றிலே ஸந்நிஹிதனாய், மன் - ராஜாக்களெல்லாரும், அஞ்ச - அஞ்சும்படி, பாரதத்து - ஹாரதஸமரத்திலே, பாண்டவர்க்கு ஆ - பாண்டவர்களுக்காக,படைதொட்டான்-(ஆயுதமெடேனென்று) ஆயுதமெடுத்தபக்ஷபாதியாய், நம்பெருமான்-(இவ்வபதாநங்களாலே) நமக்கு ஸ்வாமியானவன், என்நெஞ்சத்து-(அந்யபரமான) என் ஹ்ருதயத்தைவஶீகரித்து, உள்ளிருந்து - உள்ளே பொருந்தியிருந்து, இங்கு - இவ்விருப்பிலே, இரும் - (அத்யந்தவிலக்ஷணமாம்படி) பெரிய, தமிழ்த்ரமிடமயமான, நூல் - ஶாஸ்த்ரரூபமாய், இவை - அபரோக்ஷஸித்தமான ஹோக்யதையை யுடைத்தான இத்திருவாய்மொழிதன்னை, மொழிந்து - தானே ப்ரவர்த்தகனாயருளிச்செய்து, (அவ்வளவில்நில்லாதே) நமக்கு, அருள் - அதிஶயிதோபகாரங்களை, தான் செய்வானே - பண்ணுவானாகத் தானேபாரியாநின்றான்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், ஸர்வேஶ்வரன் தான் நாம் விதித்த இது செய்வதாகச்சொன்ன இது ஸம்ஹவிக்குமோவென்னில்; அவனுடைய ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்யத்தை அநுஸந்தித்தால் கூடாததில்லை என்கிறார்.

[என்னெஞ்சத்து] - ஸம்ஸாரத்திலே விஷயாந்தரப்ரவணமான நெஞ்சென்று இவர் இறாயாநின்றார்; இவர் "என்னது" என்றஇதுவே ஹேதுவாக அவன்மேல்விழாநின்றான். இவர் அயோக்ரியமென்று அகல, அதுவே ஹேதுவாக அவன்புகுர நில்லாநின்றான். [உள்] - கார்யார்த்தமாக இருக்கையன்றிக்கே தன்விடாய்தோற்ற உள்ளே புகுந்தான். [இருந்து] - புறம்பு ஒருவிஹேதியுண்டென்று நினையாதே ஸ்தாவரப்ர

திஷ்ட்டையா யிராநின்றான். [இங்கு] - பரமபதத்தில் பரிமாற்றத்தை ஸம்ஸாரத்திலே உண்டாக்கினான். [இருந்தமிழ்] - விலக்ஷணமான தமிழ். [நூல்] - பின்பு லக்ஷணங் கட்டுவார்க்கும் இதுவே கொண்டு செய்யவேண்டும்படியிருக்கை. இவர் ஆற்றாமையாலே சொன்ன இத்தை அவன் லக்ஷணோபேதமாக்கினானாய்த்து. [இவை] - தமக்கும் கொண்டாட வேண்டியிருக்குமிவை. [மொழிந்து] - பாடினானவனாய்த் தாம் கற்றுச் சொன்னாரோபாதியாக நினைத்திருக்கிறார். [வன்னெஞ்சம்] - ஹமவத்விஷயமென்றால் அஸஹ்யமான நெஞ்சு. [மார்விடந்த] - துர்மாநங்கிடந்தவிடத்தைக் குட்டமிட்டழிக்கை. முன்பு தமப்பன் பகையாகச் சிறுக்கனுக்குஉதவினவன் நமக்குஉதவானோ என்றுகருத்து. [வாட்டாற்றான்]-பிற்பாடர்க்கு உதவுகைக்காகத் திருவாட்டாற்றிலே வர்த்திக்கிறவன். [மன்னஞ்சஇத்யாதி]-ஸிம்ஹத்தைக்கண்ட நரிபோலே ஹீஷ்மாதி ராஜலோகங்கள் அஞ்ச, ஹாரதஸமரத்திலே "க்ருஷ்ணாஶ்ரயாஃக்ருஷ்ணவலாஃ" என்கிறவர்களுக்குக் கையாளாய். [படைதொட்டான்]-படையெடுத்தான். படைவிட்டானென்னப் பெற்றதில்லை. ஸங்கல்பத்தைக் குலைந்தவித்தனை; கார்யங்கொள்ளப் பெற்றிலன். ஸத்யஸங்கல்பன் என்கிறது ஆஶ்ரிதரை பொழிந்தவிடத்திலேயிறே. விடாவிட்டதென்னென்னில்; அர்ஜுநன்தான் "நீ ஆயுதம்விடில் எனக்கு அவத்யம்" என்கையாலே. [நல்நெஞ்சே] - ஆஶ்ரிதபக்ஷபாதத்தைக் கேட்டால் உகக்கும் நெஞ்சே! [நம்பெருமான்] - நமக்கு ஸ்வாமியானவன். [நமக்கு அருள்தான் செய்வானே] - நமக்கு அவ்வருளைப்பண்ணியேவிடும். "விண்ணுலகந்தருவானாய் விரைகின்றான்" என்கிறபேற்றைப் பண்ணியேவிடும்; இது நிஶ்சிதம். இசைவுக்கு நீயுண்டு, இசைவைக்கொண்டு கார்யஞ் செய்கைக்கு அவனோடு ஸம்பந்தமுண்டு; நம்பேற்றுக்குக் குறைவுண்டோ?

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. ஸர்வேஶ்வரன் நாம் விதித்தபடியே செய்வானாகச் சொன்னவிது ஸம்ஹவிக்குமோவென்னில்; — அவனுடைய ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்தை யநுஸந்தித்தால் கூடாததில்லைகாண் என்கிறார்.

[என்னெஞ்சத்து] - அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரத்திலே தன்னையொழிந்த ஶப்தாதி விஷயங்களை யுகந்துபோந்ததென்றாய்த்து இவர் 'என்னெஞ்சு' என்றுஇறாய்க்கிறது. இதில் குணதோஷங்கள் கிடந்தபடி கிடக்க, இவர் "என்னது" என்றதுவே ஹேதுவாக அவன் மேல்விழாநின்றான். இவர் என்னெஞ்சென்று புறம்பே கால்வாங்காநின்றார்; அவன் அதுவே ஹேதுவாக உள்ளேபோக அடியிடாநின்றான். [உள்] - விடாயர் மேலில் நீரை நீக்கி உள்ளே ஆழமுழுகிக்கிடக்குமாபோலே, நெஞ்சினுள்ளே புகுந்தான். [இருந்து] - தனக்குஅவ்வருகு ஒருவிஹூதியுண்டாகவும், அங்கேபோவானாகவும் நினைத்திருக்கிறிலன். ஸ்த்தாவரப்ரதிஷ்ட்டையாக விருந்து. [இங்கு] - அங்கில்லாத ஸம்பத்தையும் இங்கேயுண்

நாலாம்பாட்டு.—என்னெஞ்சத்துள் இத்யாதி. "வன்னெஞ்சத்து" என்று தொடங்கி "படைதொட்டான்" என்னுமளவும்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி. ஸர்வேஶ்வரன் என்றது - நிரங்குஶ ஸ்வதந்த்ரனென்றபடி.

"என்" என்றதுக்கு ஹாவம் - அநாதி இத்யாதி. இப்படிப்பட்ட இதிலே யவனை மேல்விழுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன, வ்யாமோஹமென்கிறார் - இதின் குணதோஷங்கள் இத்யாதி. "உள்ளிருந்து" என்றத்தைப்பற்ற - மேல்விழாநின்றான் என்றது. விவரணம் - இவர்என்னெஞ்சென்று இத்யாதி. நெஞ்சத்தென்னாதே, "உள்" என்றதுக்கு ஹாவம் - விடாயர் இத்யாதி. "இருந்து" என்றதுக்கு ஹாவம் - தனக்கு இத்யாதி. "இங்கு" என்று - நித்யவிஹூதியை வ்யா

டாக்கினன். [இருந்தமிழ்] - அவ்வீஹாதிக்கும் அடங்காதபடியாய்த்து இவற்றின்நன்மை. ''கேட்டாரார்'' என்னக்கடவதிறே. [நூல்] - பின்புள்ளார்க்கும் இதுகொண்டே லக்ஷணம் கட்டலாம்படியாய்த்து இவையிருப்பது. இவர் ஆற்றுமையாலே சொல்லச் செய்தேயும், அது ஸர்வல்க்ஷணேபேதமாம்படி சொல்லுவித்தானுய்த்து. [இவை] - ''இன்னதுசெய்தான்'' என்னப்புக்கு நடுவே 'இவை' என்று அநுஹவிக்கிறாராய்த்து. [மொழிந்து] - ஒருவன் பாடின கவியைக் கற்றுச் சொன்னவனும், தனக்கு அதிலே குவாலாக அந்வயமுண்டாக அஹிமாநித்திருக்கும்; அதுவும் நினைத்திருக்கிறிலர்காணும் இவர். ''என் முன் சொல்லும்'' என்றவற்றையும் ஒன்றுக நினைத்திருக்கிறிலர். [வன்னெஞ்சத்து இத்யாதி] - ஹேவத்விஷயமென்றுல் அதிர்ந்திருக்கும்படிதிண்ணிதான நெஞ்சையுடைய ஹிரண்யனுடைய மூருட்டுநெஞ்சை அநாயாஸேந இடந்த திருவாட்டாற்றான். முன்பு தம்பப்பன் பகையாகச் சிறுக்கனுக்கு உதவினவன், நமக்கு உதவானே என்று கருத்து. துர்மாநம் சிடந்த விடத்தைக் குட்டமிட்டு இடந்தான் காணும். [வாட்டாற்றான்] - பிற்பாடர்க்கு உதவுகைக்காகத் திருவாட்டாற்றிலே வர்த்திக்கிறவன். அவன்நெஞ்சிற் குறைதீர்த்தாற்போலே நம்நெஞ்சிற் குறை தீர்க்கவந்து நிற்கிறவன். [மன்னஞ்ச] - அதிரதமஹாரதரென்று பேர்பெற்றவர்களடங்கலும், ஸிம்ஹத்தைக்கண்ட நரிபோலே குலையும்படியாக. ராஜலோகமடங்கலும் அஞ்சும்படியாக. [பாண்டவர்க்காய்] - ''இன்னூர்தூதன்'' என்னும்படி அவர்களுக்குக் கையாளாய். [படைதொட்டான்] - படையெடுத்தான். படைவிட்டானென்னப் பெற்றதில்லே: ஸங்கல்பத்தைக் குலைத்தானித்தனையே; கார்யங்கொள்ளப் பெற்றதில்லே. ஸத்யஸங்கல்பன் என்றது,-ஆஸ்ரிதரை யோழிந்தவிடத்திலிறே; விடாவிட்டது, அர்ஜுநன் ''நீ ஆயுதம்விடுகை எனக்கு அவத்யம்'' என்கையாலே. ஆகில் தவிரலா

வர்த்திக்கிறதென்கிறார் - அங்கிலீலாத இத்யாதி. ஸம்பத்து என்றது - * இருந்தமிழ்நூலே. ''இரு'' என்றதுக்கு ஹாவம் - அவ்வீஹாதிக்கும் இத்யாதி. இநுமை - பெருமை. அதாவது - வைலக்ஷண்யாபேக்ஷையென்றபடி. அப்படி யிருக்குமோவென்ன - கேட்டாரார் இத்யாதி. ''நூல்'' என்றதுக்கு ஹாவம் - பின்புள்ளார்க்கும் இத்யாதி. நூல் - ஸாஸ்த்ரம். ஆற்றுமைக்குப் பாசுரமிட்டுச் சொன்னவை, லக்ஷணவத்தாமோவென்ன - இவராற்றுமை இத்யாதி. ''தமிழ் நூல் மொழிந்து'' என்னுதே, நடுவே ''இவை'' என்றதுக்கு ஹாவம் - இன்னது இத்யாதி. மொழிவித்து என்னுதே ''மொழிந்து'' என்றதுக்கு ஹாவம் - ஒருவன் இத்யாதி. குவாலாக - அதிகமாக. கீழே ''என்முன்சொல்லும்'' என்று ப்ரயோஜநகர்த்தாவாகச் சேரவில்லேயோவென்ன - என்முன்சொல்லும் இத்யாதி. இதுக்கு ஹார்த்தஹாவம் - முன்பு இத்யாதி. ''மார்விடந்த'' என்றதுக்கு ஹாவம் - துர்மாநம் இத்யாதி. குட்டமிட்டு - பள்ளமெடுத்து. ''மார்விடந்தவாட்டாற்றான்'' என்று கூட்டி ஹாவம் - அவன்நெஞ்சில் இத்யாதி. அவன்நெஞ்சிற்குறை - ஹிரண்யன் நெஞ்சில் காலுஷ்யமென்னுதல், ப்ரஹ்லாதன்நெஞ்சில் குறையென்னுதல். நம்நெஞ்சிலிருறை யென்றது - பரமபதத்திலே நம்மைக் கொடுபோகாமையாலே ''ஏகமேண்ணும்'' என்னும் குறையென்றபடி. ''மன்'' என்று - ஜாதிவாசி. ராஜலோகமடங்கலுமென்றபடி. ''மன்னஞ்ச'' என்றதுக்கு ஹாவம் - அதிரத இத்யாதி. ''ஆய்'' என்றதுக்கு ஹாவம் - இன்னூர்தூதன் இத்யாதி. திருமொழி இரண்டாம் பத்து இரண்டாந்திருமொழி மூன்றும்பாட்டு, ''மூன்றேர்தூது'' இத்யாதி. இதுக்குஹாவம் - படைவிட்டானே இத்யாதி. படை - திருவாழி. விவரணம் - ஸங்கல்பத்தை இத்யாதி. ஆனால் ஸத்யஸங்கல்பத்வம் குலேயாதோவென்ன - ஸத்யஸங்கல்பன் இத்யாதி. எடுத்தால் விடாதொழிவானென்னென்ன-விடாவிட்டது இத்யாதி. அப்படி ஆஸ்ரித பாதந்த்ரனேவென்ன -மன்னர்மறுக இத்யாதி. பெரியாழ்வார் திருமொழி நாலாம்பத்து இரண்டாந்திருமொழி ஏழாம்பாட்டு. இதுக்கு ஹாவம் - அர்ஜுநன் இத்யாதி. மேலுக்கவதாரிகை - அவனுடைய இத்யாதி. ''நன்னெஞ்சே, நம்

காதோவென்று தவிர்ந்தான். (மன்னர்மறுகஇத்யாதி) - அர்ஜுநன்குதிரைகளிளைத்தவளவிலே, கடிநஸ்த்தலத்திலே நீர் நரம்புஅறியுமவனுகையாலேவாருணஸ்த்ரத்தைவிட்டு அங்கே நீரையுண்டாக்கிக் குதிரைகளை விட்டு நீருட்டிப் புரட்டி எழுப்பிக்கொடுபோந்து பூட்டிக் கொண்டுவந்து முன்னேநிறுத்தின இத்தைக்கண்ட ராஜலோகமடைய, "இவனுடைய பக்ஷபாத மிருந்தபடியால் நாம் இவனைவெல்லுகையென்று ஒன்றுஉண்டோ?" என்று தடல் மறுகிற்றுரைத்து. (முன்அங்குநின்று மோழையெழுவித்த) - எல்லாருங்காணக் குமிழி நீரெழும்படி பண்ணினனன். அவனுடைய ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்தை யநுஸந்தித்தவாறே நெஞ்சுஅநுகூலித்தது. [நன்னெஞ்சேஇத்யாதி] - அல்லே னென்னுமைக்கு நீயுண்டு, ஆவோ மென்னுகக்கு அவனுண்டு, அவனை ப்ரேரிக்கைக்கு க்ருபையுண்டு. [நம்பெருமான்] - நமக்கு ஸ்வாமியான தான், நமக்கு அருள்பண்ணியேவிடும். "விண்ணுலகந்தருவானுய்விரைகின்றான்" என்கிறபேற்றைப் பண்ணியேவிடும்; இது நிஸ்சிதம். இசைகைக்கு நீயுண்டு, இசைவிப்பிக்கைக்கு அவனுண்டு, இசைவைக் கொண்டு கார்யம் செய்கைக்கு ஸம்வந்தமுண்டு; இனி நம்பேற்றுக்குக் குறையுண்டோ? (சு)

ஐந்தாம் பாட்டு.

வானேறவழிதந்தவாட்டாற்றான்பணிவகையே
நான்ஏறப்பெறுகின்றேன்நரகத்தைநகுநெஞ்சே!
தேனேறுமலர்த்துளவம்திகழ்பாதன்செழும்பறவை
தானேறித்‡திரிவானதாளிணைஎன்தலைமேலே.

ஆ - (வானேற.) - திருநாடுபெறவேணுமென்று அபேக்ஷையுடையார் எல்லார்க்கும் வானேறுகைக்கீடான உபாயத்தைக் கொடுத்தருளினன்; அவனுடைய ப்ரஸாதத்தாலே, தேனேறுமலர்த்துளவத்தினுலே யலங்க்ருதமாயிருந்த அவனுடைய தாளிணை பெரியதிருவடிமேல் ஏறுமாபோலே என்தலைமேலே நான் ஏறப்பெறுகின்றேன்; இனி, அவனைப்பிரிந்திருக்கையாகிற நரகத்தை வென்றிருப்பேனென்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், அவன் ப்ரஸாதத்தாலே ஆஸ்ரிதர்க்குத் திருநாட்டுக்குப் போகைக்குவைத்த அர்ச்சிராதிமார்கத்தாலே போகவும்பெறுகின்றேன்; பெரிய திருவடிமேலே யிருக்குமாபோலே அவன்திருவடிகள் என்தலைமேலேயிருக்கவும் பெற்றேனென்று ப்ரீதராகிறார். வழியென்று - உபாயமாகவுமாம்.

[நரகத்தை நகுநெஞ்சே] - நெஞ்சே! அவனைப் பிரிந்திருக்கையாகிற நரகத்தை நகு. நரகமென்று - ஸம்ஸாரமாகவுமாம். [தேனேறு மலர்த்துளவம் திகழ் பாதன்] - தேன்மிகாநின்றுள்ள திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான திருவடிகளை யுடையவன்.

பெருமான், நமக்கருள்தான்" என்ற பதத்ரயத்துக்கு ஜாவம் - அல்லேனென்னுமைக்கு இத்யாதி வாக்யத்ரயமும். விவரணம் - விண்ணுலகம் இத்யாதி. "செய்வானே" என்றவவதாரணார்த்தம் - இதுநிஸ்சிதம் என்று. "அல்லேனென்னுமைக்கு" இத்யாதிவாக்யவிவரணம் - இசைகைக்கு இத்யாதி. "நம்பெருமான்" என்ற இத்தைப்பற்ற - ஸம்வந்தமுண்டு என்றது. "பெருமான்" என்றதத்தைப்பற்ற - இசைவிப்பிக்கைக்கு அவனுண்டு என்றது. (சு)

---

‡ 'திரிவானத்தாளிணை' என்பது உரையின் பாடம்.

ப.—அகந்தரம், அவனருளிச்செய்த ப்ரகாரத்திலே நான் பரமபதத்தைப் பெறுகின்றேன்; அதுக்கடியான விஷயீகாரத்தாலே லோக்யமான திருவடிகள் என்தலை யிலே யாய்த்தின வென்கிறார்.

வானேற - பரமபதத்திலே போகைக்குறுப்பாக, வழிதந்த - (''போம்வழி யைத்தரும்'' என்கிறபடியே) அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தை யுண்டாக்கித்தந்து, (அத்தாலே கொண்டு போவதாக), வாட்டாற்றான் - திருவாட்டாற்றிலே ஸந்நிதிதனனவன், பணி வகையே - ''பண்டேபரமன் பணித்த பணிவகையே'' என்கிறபடியே, நான் - (அவன் நீனேவே நீனைவாம்படியான) நான், ஏற - மேலேசெல்ல, பெறுகின்றேன் - பெறுகின் றேன்; (அதுக்கடியாக), தேன் - மதுவானது, ஏறு - மிகாகின்றுள்ள, மலர்த்துளவம் - மலரையுடைய திருத்துழாய், திகழ்பாதன் - செவ்விபெற்று விளங்கும்படியான திரு வடிகளையுடையனுய், செழும்பறவை - ஓர்ஸ்யோகாரனுன பெரிய திருவடியை, தான் ஏறித்திரிவான் - தான் விருப்பியேறி ஆஸ்ரிதார்த்தமாக ஸஞ்சரிக்குமவனுடைய, அத் தாளிணை - அந்த லோக்யமான திருவடிகளிரண்டும், என் தலைமேலே - என் தலைமே லாய்த்தின; நெஞ்சே-! நரகத்தை - ஸம்ஸாரத்தை, நகு - (ஸாவஜ்ஞமாகச்) சிரித்துப் போம்படிபார்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், அவன் பரமபதத்துக்குப்போக ஆஸ்ரிதர்க்கு வைத்த அர்ச்சிராதிமதியாலே போகப்பெறுகின்றேன். நித்யாஸ்ரிதரைப்போலே என்னை விஷயீகரிக்கவும் பெற்றேன் என்கிறார்.

[வானேற] - அபுநராவ்ருத்தி லக்ஷணமான பரமபதத்திலே ஏறுகைக்கு அர்ச்சிராதிமதியைத்தந்த. பரமபதலாபத்திலும் அவ்வருகே ஒருலாபமென்னும்படி யிறே அர்ச்சிராதிமதி ஸித்தி. [வாட்டாற்றான்] - இப்பேற்றுக்கு க்ருஷிபண்ணின தேசம். [பணிவகையே] - சொன்னபடியே. ''தாதேகம்ஶரணம் வ்ரஜ'' என்றபடியே; ''பண்டேபரமன் பணித்தபணிவகை'' என்றுரைக்கிறபடி; ''மரணமானுல்'' என்று சொன்ன படியே யென்னவுமாம். [நானேற இத்யாதி] - நான் செல்லப்பெறுகின்றேன்; ஸம் ஸாரத்தைப்பார்த்து, ''உன்னை வென்றேன்'' என்று சிரித்துப்போகப்பார். உன்னை நெடுநாள் குடிமைகொண்டதென்று பார்த்து உன்வெற்றி தோற்றப் போ; விஸ்லேஷ மாகிற நரகத்தை நகுவென்றுமாம். இச்செருக்குக்கு அடியென்? என்ன,—[தேனேறு மலர்த்துளவம் திகழ்பாதன்] - நாட்செல்ல நாட்செல்லத் தேன்மிக்கு வாராநின்றுள்ள மலரையுடைய திருத்துழாய் விளங்காநின்றுள்ள திருவடிகளையுடையவன். திருத்துழா யாலே அலங்கரிதமான திருவடிகளென்றுமாம். [செழும்பறவை] - இவனுக்டை ஸம்ஸ்லேஷத்தாலே ஓர்ஸ்யமான வடிவையுடையவன. [தானேறித் திரிவானதா ளிணை] - அவனுக்காகவுமன்றிக்கே அவனுக்டை ஸு஖ஸ்பர்ஶத்துக்காகத் தானே ஏறி ஸஞ்சரிக்குமவனுடைய திருவடிகள். [என் தலைமேலே] - அவன் தோளிலிருக்கை தவிர்ந்து என்தலைமேலே யிராநின்றுன்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. அவன் பரமபதத்துக்குப்போக ஆஸ்ரிதர்க்கு வைத்த அர்ச்சிராதிமதியாலே போகப்பெறு நின்றேன்: நித்யாஸ்ரிதரைப்போலே என்னை விஷயீ கரிக்கவும் பெற்றே னென்கிறார்.

அஞ்சாம்பாட்டு.—வானேற இத்யாதி. ''வானேற'' என்று தொடங்கி ''என்தலை மேலே'' என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அவன் இத்யாதி.

[வானேறஇத்யாதி] - பரமபதத்திலேபோய்ப் புகுகைக்கு அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தைத் தந்த. பரமபதலாஹத்திலும் அவ்வருகே யொருலாஹமென்னும்படியிறே அர்ச்சிராதி ஸித்தி. ''போம்வழியைத்தரும்'' என்று ஈடேடும்படியிறே அதினுடைய வைலக்ஷண்யம். [வாட்டாற்றான்] - இப்பேற்றுக்கு க்ருஷிபண்ணினவிடம். [பணிவகையே]-அவன் திருவுள்ளமானபடியே: அதாவது - ''மாமேகம்ஶரணம்வ்ரஜ'' (மாமேகம்ஶரணம் வ்ரஜ) என்றத்தைச் சொல்லுகிறார்; ''பண்டேபரமன்பணித்த பணிவகையே'' என்றதிறே; ''மரணமானுல்'' என்றத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். [நானேறப்பெறுகின்றேன்] - ''கண்ணன்வைகுந்தனுடே எனைனெஞ்சினுரைக்கண்டால்'' என்று தூதுவிட்டுப்பார்த்திருக்கக்கடவ நான் உனக்குச்சொல்லவேண்டும்படியாவதே! [நான்இத்யாதி]- நான் பரமபதத்திலே ஏறப்பெறுகின்றேன். ஆனுல் நான் செய்யவேண்டுவதென்னென்ன? - [நரகத்தை நகுநெஞ்சே] - ப்ராப்யபூமி கிட்டிற்றென்னு கூகைக் கால்வாங்கிப் போகப்பாராதேகிடாய்! நேநோள் நம்மைக் குடிமக்களாக்கி எளிவரவு படுத்தின ஸம்ஸாரத்தைப் புரிந்து பார்த்துச் சிரித்துப்போருகிடாய். 'உன்னைவென்றுமிறே'' என்று புரிந்து பார்த்துச் சிரித்துப்போரு. பிள்ளை யழகியமணவாளப்பெருமாளரையர் க்ரந்தியைப்பார்த்துச் சிரித்துச் சொன்னவார்த்தையை நினைப்பது. ''தெதெநாதெநேஹதரநிஜபுமாஹஹரீஸ்வரஃ'' (தேநநாதேந மஹதா நிர்ஜகாமஹரீஸ்வரஃ)-மஹாராஜர் வந்துஅறைகூவ,''பூர்வக்ஷணத்திலே பரிஹவப்பட்டுப்போனவன் இப்போதுவந்து அறைகூவும்போது, வெறுமனல்ல; போதல்லாப்போதிலே நீ புறப்படக்கடவையல்லே'' என்று தாரை காற்கட்டச் செய்தேயும், க்ஷத்ரியனுகையாலே பரிஹவம் பொறுக்கமாட்டாமை புறப்பட்டு,''மிடற்றுசை யிருந்தபடியென்? பழைய கோழைத்தனமற்றுத் தெளிந்து முழங்கியிருந்தது: இதுக்கோரடியுண்டாகவேணும்: உண்டாய்த்தாகில் நமக்குஇரைபோருகிறது'' என்றருளிறே. ''ஹரீஸ்வரஃ'' (ஹரீஸ்வரஃ)-இதுக்குமுன்பு பிறரைக்கூவ ஜீவித்தவனல்லன். அப்படியே அவனை யண்டைகொண்டவலத்தாலே,ஸமஸாரத்தைப் பாராதது ''உன்னைவென்றுமிறே'' என்று கையைத்தட்டிச் சிரித்துக்கிடாய் போருவது. அறிவுகேடார்க்கு, நரகமென்று-யமாதிகள் குடியிருப்பைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். ''மற்றைநரகம்'' என்கிற ஸம்ஸாரத்தைச் சொல்லுகிறது; * வானுயரின்பத்

வானிலே யேறுகைக்குஎன்றபடி. வானேத்தந்தவென்னுதே, ''வழியைத்தந்த'' என்பானென்? என்ன-பரமபத இத்யாதி. அப்படி லிலக்ஷணமாயிருக்குமோவென்ன-போம்வழியை இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - அவன் இத்யாதி. பணிதல் - சொல்லுதல். ''பணிவகை'' என்றல் - சரம ஸ்லோகத்தைச் சொல்லுமோவென்ன - பண்டே இத்யாதி. அர்த்தாந்தரம் - மரணமானுல் இத்யாதி. ''நான்'' என்றதுக்கு ஹாவம் - கண்ணன் இத்யாதி. திருவிருத்தம், ''அன்னம் செல்வீரும்'' இத்யாதி. ஸ்பஷ்டோர்த்தஃ. ஸப்தார்த்தம் - நான்பரமபதத்திலே இத்யாதி. குடிமக்கள் - குடியாள்கள். எளிவரவுபடுத்தின - லவுதாரமாக்கின. நகுதல்-சிரித்தல். சிரிக்கும்படியேதென்ன - உன்னை இத்யாதி. இதுக்கு ஸம்வாதம் - பிள்ளை இத்யாதி. அதாவது - பரமபதத்துக்குப் போகிற ஸமயத்திலே, ''உன்னைவென்றேன்'' என்று க்ரந்தியைப்பார்த்தருளிச்செய்தா ரென்றபடி. ஸம்ஸாரத்தைப்பார்த்துச் சிரிக்கைக்கு ஹேது அவனை யண்டைகொண்ட வலமென்று திருவுள்ளம் பற்றி, அத்தை ஸங்க்ஷேபமாக அருளிச்செய்கிறார் - தேநநாதேந இத்யாதி ஸங்கேபே, ''ததொ மஜ்ஜுலரிவரஸ்ரீவொஹைவிஜஃ। தெநநாதெந'' இத்யாதி. அறைகூவ - ஜயத்வநிபண்ண. இத்தால் இங்கே எது சொல்லப்பட்டதென்ன - அப்படியே இத்யாதி. ''நரகம்'' என்றவிது - ஸம்ஸாரத்தைச் சொல்லுமேரவென்ன - அறிவுகேடார்க்கு இத்யாதி. 'மற்றைநரகம்' என்கிறவாக்யத்தடியிலே, ''இங்கே'' என்று கூட்டிக்கொள்வது. ''மற்றைநரகம்'' என்றல்

---

† க்ரந்தி - புண்கட்டி.

துக்குஈதிர்த்தட்டிறே. நாம் இப்படி ஸம்ஸாரத்தைக் கைதட்டிச் சிரிக்கைக்கு நமக்கு உத்தேச்யவஸ்துதான் கைபுகுந்ததோவென்ன - [தேனேறுஇத்யாதி] - கிண்ணகப்பெருக்குப் போலே நாட்செல்ல நாட்செல்லத் தேனேறிவாராநிற்பதாய் மலரையுடைத்தான திருத்துழாயானது விளங்காநின்றுள்ள திருவடிகளையுடையவன். [செழும்பறவை] - அவனுடைய ஸம்ச்லேஷத்தாலே குளிர்ந்து ஔஜ்ஜ்வல்யமான வேஷத்தையுடைய திருவடியை. இத்தால் ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்பர்சம் இவனுக்கிருக்கும்படி சொல்லிற்று. [தானேழித்திரிவான] - அவனுக்காகவுமன்றிக்கே அவன்தோளில் இருப்பு ஸ்வஸ்பர்சமாயிருக்கையாலே அவனை மேற்கொண்டு ஸஞ்சரியாநிற்குமாய்த்து. [தானேழித்திரிவானதாளிணையென்தலைமேலே] - திருவடிதிருத்தோளிலும் என்தலையிலுமான இது தவிர்ந்து என்தலையிலேயாய்த்து. அவன் இழவுக்கு வேறுக்கவேண்டாவிறே ; அவன்தானே கொடுவந்து கொடுக்கப்பெற்றவராகையாலே. ஆகையிறே ஒருபழஏறப்பெற்றது. (டு)

ஆறும் பாட்டு.

தலைமேலதாளிணைகள் தாமரைக்கண்ணென்னம்மான்
நிலைபேரானென்னெஞ்சத்துப்போழுதும்எம்பெருமான்
மலைமாடத்தரவணைமேல்வாட்டாற்றான்மதமிக்க
கோலையானைமருப்போசித்தான்குரைகழல்கள்குறுகினமே.

ஆ.—(தலைமேல.) - திருவடிகளை என் தலைமேலே வைத்தருளினான் ; அழகிய திருக்கண்களாலே என்னைக் குளிரப்பார்த்தருளாநின்றான்; ஒருகாலும், என் நெஞ்சில் நின்றும் நிலைபேரான்; இங்ஙனே அவன்திருவடிகளை நாம் குறுகப்பெற்றோமென்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், திருக்கண்களில் அழகைக் காட்டி என்னை அடிமை கொண்டு என்னுடைய ஹ்ருதயத்தில் நின்று ஒருகாலும் போகிறிலன்: அவன் திருவடிகளைக் குறுகப்பெற்றோமென்று ப்ரீதராகிறார்.

[கோலியானை மருப்போசித்தான்] - தம்முடைய ப்ரதிவ்ருத்தத்தைப் போக்கினபடி. [குரைகழல்கள்] - சில சதங்கைகளாலே த்வனிக்கிற திருவடிகள்.

ப.—அகந்தரம், திருவடிகளைத் தலையிலேவைத்தவளவன்றியே, என்னெஞ்சிலே ஸ்திரமாகப் புகுந்துநிற்கிறவன் திருவடிகளைக் கூடப்பெற்றோமென்கிறார்.

ஸம்ஸாரத்தைச் சொல்லுமோவென்ன - வானுயர் இத்யாதி. "ஏறு" என்ற வர்த்தமானார்த்தம். கிண்ணகப்பெருக்கு இத்யாதி. கிண்ணகப்பெருக்கு - ஆற்றப்பெருக்கு. மலர் - பூ. செழுமை - அழகு. ஏறி என்னுமிது "தானேறி" என்றதற்கு ஹேது - அவனுக்காகவும் இத்யாதி. "தலைமேலே" என்றவவதாரணார்த்தம் - திருவடி இத்யாதி. ஆனால் பெரியதிருவடி ஊர்வப்படாரோ, பரஸம்ருத்யேகப்ரயாகரான இவர் அவனிழவுக்குவெறுதே "என்தலைமேலே" என்று உகப்பானென்னென்ன - அவனிழவுக்கு இத்யாதி. அதுக்கு நியாமகமேதென்ன - ஆகையிறே இத்யாதி. அதாவது - அவன் புருஷகாரமாகக்கொண்டு வருகையாலேயிறே, அவனைப்போலே தோளிலன்றிக்கே தலைமேலே யாகப்பெற்றதென்றபடி. பழ - படி. (ஙி)

தாளிணைகள் - அவன் திருவடிகள், தலைமேல - என்தலைமேலேயிராநின்றன; (அத்தால்வந்த உகப்பு தன்னதாம்படி தோன்ற), தாமரைக்கண் - தாமரைபோலே சிவந்த திருக்கண்களையுடையனாய், என்னம்மான் - என்னைப் பெறாப்பேறாகப் பெற்றானாய்க்கொண்டு எனக்கு ஸ்வாமியானவனாய், (அவ்வளவன்றியே), என்னெஞ்சத்து - என்நெஞ்சுக்குள், எப்பொழுதும் - எப்போதும், நிலைபேறான் — நின்றநிலைபேரானாய், எம்பெருமான்-என்பக்கலிலே நிலைபெறுகையாலே ஸர்வாயிகனாய், (எனக்குஉபகரிக்கைக்காக), மலை - மலைபோலேயிருக்கிற, மாடம் - மாடங்களையுடைய, வாட்டாறு - திருவாட்டாற்றிலே, அரவணைமேலான் - திருவரவணையின்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனாய், (ப்ராப்திப்ரதிவந்யகங்களை), மதம்மிக்க - மதத்தாலேமிக்கு, கொலை-கொலையிலே உத்யுக்தமான, யானை - குவலயாபீடத்தை, மருப்புஒசித்தான் - ஶ்ருங்க ஹங்கம்பண்ணினாற்போலே என்அநுஹவவிரோயியையழித்தவனுடைய, குரை - (வீரக்கழலில்) த்வநியையுடைய, கழல்கள் - திருவடிகளை, குறுகினம் - கூடப்பெற்றோம்.

இ.—ஆறாம்பாட்டில், திருவாட்டாற்றிலே ஸந்நியிபண்ணி என்னை ஸர்வதோமுவமாக விடமாட்டாதவனுடைய திருவடிகளைக் குறுகப்பெற்றோமென்கிறார்.

[தலைமேலதாளிணைகள்]- திருவடிகளாலே என்தலையை அலங்கரியாநின்றான். [தாமரைக்கண் என்னம்மான்] - என்முன்னேநின்று கண்ணழகைக்காட்டி "ஜிதம்" என்னப்பண்ணாநின்றான். [நிலைபேரான் என்னெஞ்சத்து]-ஹ்ருதயத்தினின்றும் கால்வாங்குகிறிலன். [எப்பொழுதும்] - ஸர்வகாலமும் இப்படி செய்யாநின்றான். தன்னை அநுஹவிப்பார் நானாவியஶரீரத்தாலே அநுஹவிக்குமாபோலே, என்னை அநுஹவிக்கைக்கு அநேக விக்ரஹங்களைக் கொள்ளாநின்றான். [எம்பெருமான்] - உடைமையுடையவனைப் பெற்றாலிருக்குமளவன்றிறே உடைமையைப்பெற்றா லுடையவனுக் கிருப்பது. [மலைமாடத்தரவணை இத்யாதி] - மலைகளைச் சேரவைத்தாற்போலே யிருக்கிற மாடங்களையுடைத்தான திருவாட்டாற்றிலே திருவனந்தாழ்வான் மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன். பர்யங்க வித்யையிற் சொல்லுகிறபடியே: உத்தேஶ்ய வஸ்துவுக்குக் குறைவற்றிருக்கிறபடி. அநுஹவவிரோயியை, குவலயாபீடத்தைத் தள்ளினாற்போலே தள்ளிப் பொகட்டான். இப்படி ஹோக்யமான திருவடிகளைக் கிட்டப்பெற்றோம். [குரை] - ஆஹரண த்வநி. "கூவிக்கொள்ளும் காலமின்னம் குறுகாதோ" என்னும் விடாய் தீரும்படி கிட்டப்பெற்றோம்.

ஈடு.—ஆறாம்பாட்டு. திருவாட்டாற்றிலே ஸந்நியிபண்ணி என்னை ஸர்வதோமுவமாக விடமாட்டாதவனுடைய திருவடிகளைக் கிட்டப்பெற்றோமென்கிறார்.

[தலைமேலதாளிணைகள்] — "நின்செம்மாபாதபற்புத் தலைசேர்த்து" என்றும் "பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்" என்றும் நான் ப்ரார்த்தித்தபடியே, அழகிய திருவடிகளாலே தலை அலங்காரமாகப்பண்ணினான். [தாமரைக்கண்என்னம்மான்]-என்முன்னே நின்று குளிரநோக்கி "ஜிதம்" (ஜிதம்) என்னப் பண்ணாநின்றான். [நிலைபேரான் என்னெஞ்

ஆறாம்பாட்டு.—தலைமேல இத்யாதி. "தலைமேலதாளிணைகள்" என்று தொடங்கி "குரைகழல்கள் குறுகினம்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - திருவாட்டாற்றிலே இத்யாதி.

"ஸர்வதோமுவமாக விடமாட்டாதவன்" என்கிறஇதிலே,முந்துற "தலைமேலதாளிணைகள்" என்று விசேஷிக்கிறதுக்கு ஹாவம் - நின்செம்மா இத்யாதி. திருவடிகளிரண்டும் என்தலை

சத்து] - நெஞ்சுவிட்டுப்போதே நின்றுய்த்து இதெல்லாம்செய்கிறது. ஸௌஹார்தம்பது வடிவுகொண்டாற்போலே, இவன் தன்னை அநுஹவிக்க நாநாஹவநம்கொள்ளுமாபோலே, அவன்தான் இவரை அநுஹவிக்க அநேகவிக்ரஹம் கொள்ளாநின்றான். [எப்போழுதும்] - "எப்போழுதும்நாள்திங்களாண்டேழியூழி" என்று தன்னை அநுஹவிக்கைக்கு நான் பாரித்த துறைகளடையக் கைக்கொண்டான். ஸர்வஶக்தியோகமடையக் காட்டாநின்றான். என் னெஞ்சிலேநிற்பது, அப்படியே கண்ணுக்கிலக்காம்படி முன்னேநிற்பது, திருவடிகளைத் தலைமேலே வைப்பதாகிற இதெல்லாம் ஒருகாலே செய்யாநின்றான். [எம்பெருமான்] - உடைமை உடையவனைப் பெற்றாலிருக்குமாபோலன்றிமே, உடையவன் உடைமையைப் பெற்றாலிருக்கும்படி. [மலிஇத்யாதி] - மலிகளைப் புடைபடத் துளைத்து நெருங்கவைத் தாற்போலேயிருக்கிற மாடங்களையுடைத்தான திருவாட்டாற்றிலே திருவனந்தாழ்வான் மேலே கண்வளர்ந் தருளினவன். இத்தால் - ப்ராப்யவஸ்துவைச்சொல்லுகிறது, பர்யங்க விஶ்யையிற் சொல்லுகிறபடியே. [மதம்இத்யாதி] - அநுஹவவிரோதிகள் அடங்கலும் குவ லயாபீடம்பட்டது படும்இத்தனை. அவன் இவன்விரோதியைப்போக்க இவனுக்குஅநுஹ வத்திலே யந்வயம். [குரைகழல்கள் குறுகினம்] - ஆஹரணவோலி சேவிப்படாநின்றது. "தடந்தாமரைகட்கே கூவிக்கொள்ளும்காலம் இன்னம்குறுகாதோ" என்று ப்ரார்த்தித்தது பேற்றோம்.

(சு)

ஏழாம் பாட்டு.

குரைகழல்கள்குறுகினம்நம்கோவிந்தன்குடிகொண்டான்
திரைகுழுவுகடல்புடைசூழ்தென்னாட்டுத்திலதமன்ன
வரைகுழுவுமணிமாட வாட்டாற்றான்மலாடிமேல்
விரைகுழுவுகுறுந்துளவம்மெய்ந்நின்றுகமழுமே.

மேலே யிராநின்றனவென்று ஸம்தார்த்தம். "என்னெஞ்சத்து - நில்லேபோான்." என்னெஞ்சுக் குள் எப்போதும் நின்றநில்லே போாவென்ற ஸம்தார்த்தம். நெஞ்சைவிட்டுப் பேராதேயிதெல் லாம் செய்யக்கூடுமோவென்ன - ஸௌஹார்த இத்யாதிவாக்யத்வயம். அவன் அநேகஶரீர பரிக்ரஹம் பண்ணுகையாலே கூடுமென்றபடி. இரண்டாம்வாக்யம் முக்தவிஷயம். 'எப்பொழுதும்' இத்யாதி வாக்யத்துக்கு - நான் தன்னை நித்யாபூர்வமாகப் பாரித்ததெல்லாம் தானென்னை நித்யாபூர்வமாகப் பாரியாநின்றானென்று கருத்து. "அநேகஶரீரபரிக்ரஹம்பண்ணி யநுஹவியாநின்றான்" என்றத் தால் ஹலிதம் - ஸர்வஶக்தியோகம் இத்யாதி. அவரோஹக்ரமத்தாலே அந்த ஶக்தியைக் காட்டு கிறார்-என்னெஞ்சிலே இத்யாதி. இவன் அவனை ஸஹித்தால் நாநாஹவம்கொள்ள ப்ராப்தமாயிருக்க அவன் கொள்ளுகைக்கடியேதென்ன - உடைமை இத்யாதி. "மலைமரடம்" என்றது - *வாட் டாற்றுக்கு விசேஷணம். புடைபட - இடம்பட; அவகாஶமுண்டாம்படியாக. "அரவணைமேல்" என்றதுக்கு ஹவம் - இத்தால் இத்யாதிவாக்யத்வயம். "கொலையானைமருப்பொசித்தான்" என்ற தற்கு ஹவம் - அநுஹவ இத்யாதி. "குரைகழல்கள் குறுகினம்" என்றதையும் கூட்டி ஹவம் - அவன்இவன் இத்யாதி. குறுகினதற்கு நியாமகமேதென்ன - ஆஹரண இத்யாதி. குரை - ஸம்தம். "குறுகினம்" என்றதுக்கர்த்தம் - தடந்தாமரை இத்யாதி. கொலையானை - கொலையில் உத்யுக்த மான ஆனை.

(சு)

ஆ.—(குரைகழல்கள்.) - இப்படி நெஞ்சே! நாம் குரைகழல்கள் குறுகினம்; நம்கோவிந்தன் ஸபரிக்ரஹமாகவந்து என்னுள்ளேபுகுந்தருளினன். இதக்கடையாளமென்? என்னில்; வாட்டாற்றான் திருவடிகள் திருத்துழாய் என்னுடம்பெல்லாம் கமழ்கிறபடி பாராயென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், எம்பெருமான் ஸபரிகரமாக வந்து என்னுள்ளே புகுந்தருளினன்; அத்தாலே என் உடம்பு நிரந்தரமாகத் திருத்துழாய் நாறுகின்றது என்கிறார்.

[நம் கோவிந்தன்] - ஆஸ்ரிதவத்ஸலனான க்ருஷ்ணன். [திரைகுழவு என்று மேலுக்கு] - திரைமிக்க கடல் அருகே சூழ்வதுஞ்செய்து, தென்னாட்டுக்கு ஒரு திலதம் போலேயாய், மலைகள் திரண்டாற்போலேயிருக்கிற அழகிய மாடங்களையுடைய திருவாட்டாற்றில் எம்பெருமானுடைய திருவடிகளில் பரிமளம்மிக்கிருந்துள்ள நல்ல செல்வித்திருத்துழாய்.

ப.—அநந்தரம், தான் ஸம்ஸ்லேஷித்ததுக்கு அடையாளந்தோன்றும்படி ஆஸ்ரிதவத்ஸலனான க்ருஷ்ணன் தான் என்னெஞ்சிலே பூர்ணமாக இருந்தானென்கிறார்.

குரை - விலக்ஷணமான, கழல்கள் - திருவடிகளை, குறுகினம் - குறுகப்பெற்றோம்; (“கிலேபேரான்” என்கிறபடியே), நம் - நமக்குலுவ்யனான, கோவிந்தன் - க்ருஷ்ணனவன், (பரிபூர்ணமாக நம்நெஞ்சை), குடி - குடியிருப்பாக, கொண்டான் - ஸ்வீகரித்தான்: (அத்தாலே), திரை - திரைகள், குழவு - திரளத்திரண்ட, கடல் - கடலாலே, புடை - பரிஸரத்திலே, சூழ் - சூழப்பட்டு, தென்னாடு - தென்னாட்டுக்கு, திலதம்அன்ன - திலகம்போலே யிருப்பதாய், வரைகுழவு - மலைகள் திரளவிருந்தாற்போலே யிருக்கிற, மணிமாடம் - மணிமயமான மாடங்களையுடைய, வாட்டாற்றான் - திருவாட்டாற்றி லெழுந்தருளியிருக்கிறவனுடைய, மலரடிமேல் - விகஸிதபத்மம் போலே நிரதிஸயலோக்யமான திருவடிகளின்மேலே, விரை - பரிமளங்கள், குழவு - திரண்டு, நறும்துளபம் - கமழுகிற திருத்துழாயானது, மெய் நின்று - என்ஸரீரத்திலே ஸ்திரமாகநின்று, கமழும் - முகியாநின்றது.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், அவன் ஸபரிகரமாக வந்து என்னுள்ளே புகுந்தான். அத்தாலே என் உடம்பு திருத்துழாய் நாறுகின்றது என்கிறார்.

[குரை இத்யாதி] - ஆஸ்ரணத்வநியோடே அவன்வந்து மேல்விழக்கிட்டப்பெற்றோம். [நம் கோவிந்தன் இத்யாதி] - ஆஸ்ரிதவத்ஸலனான க்ருஷ்ணன், “அகம்படிவந்து புகுந்து” என்கிறபடியே வந்து புகுந்தான். [திரை இத்யாதி]- திரைமிக்கிருந்துள்ள கடல் அருகே சூழப்பட்டிருப்பதாய், தென்னாட்டுக்குத் திலதம்போலேயாய், மலைகளை நெருங்கவைத்தாற்போலே யிருக்கிற மணிமயமான மாடங்களையுடைத்தான திருவாட்டாற்றிலே நின்றருளினவனுடைய திருவடிகளின்மேற் பரிமளம் மிக்கதான திருத்துழாய். விரை - பரிமளம். [மெய்நின்று கமழுமே] - ஸரீரம் நிரந்தரமாக நாறுகின்றது. “குரைகழல்கள் குறுகினம்” என்று நான் சொன்னவார்த்தை மெய்யென்னுமிடம், என் உடம்பே சொல்லாநின்றதென்கை. “அன்றி மற்றோருபாயமென்?” என்று தோழிசொல்லியும், “வெறிகொள் துழாய்மலர் நாறும்” என்று தாயார் சொல்லியும் போந்த இத்தைத் தம் வாயாலே சொல்லும்படியுமாய்த்து.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. "குறுகினம்" என்ற இது என்கொண்டு அறிவதென்னில், 'பார்க்கலாகாதோ உடம்பு கோயிற்சாந்து நாறுகிறபடி?' என்கிறார்.

[குரைகழல்கள் குறுகினம்] - அணித்தென்னும் இத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறேனல்லேன், கிட்டினோம். [நம்கோவிந்தன்] - ஆஸ்ரிதர்க்கு ஸ்வம்மாக ப்ரஸித்தனான க்ருஷ்ணன். [கோவிந்தன் குடிகொண்டான்] - "அரவத்தமளியினோடுமழகிய பாற்கடலோடும் அரவிந்தப்பாவையும் தானும் அகம்படிவந்துபுகுந்து" என்கிறபடியே - திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலக்ஷம் குடியோடுங்கூடக் காணும் இவர்நெஞ்சிலே புகுந்தது. [திரைஇத்யாதி] - திரைமிக்கிருந்துள்ள கடலாலே சுற்றும் சூழப்பட்டிருப்பதாய், தென்னாட்டுக்கு ஒருதிலகம்போலேயாய், மலைகளைநெருங்க வைத்தாற்போலே மணிமயமான மாடங்களையுடைத்தான திருவாட்டாற்றைக் கலவிருக்கையாகவுடைய ஸர்வேஶ்வரனுடைய. [மலரடிமேல்] - செவ்வி, குளிர்த்தி, பரிமளங்களையுடைத்தான திருவடிகளின் மேலே, பரிமளம் மிக்கிருந்துள்ள திருத்துழாயானது. [மெய் நின்றுகமழுமே] - என்னுடம்பு நிரந்தரமாக நாறாநின்றது. "அன்றிமற்றோருபாயம்" என்று தோழிசொல்லியும் "வெறிகொள்துழாய்மலர்நாறும்" என்று தாயார்சொல்லியும் போந்தஇது, தன்வாயாலே சொல்லும்படியாய்த்து. [மெய் நின்றுகமழுமே]- என்வார்த்தை அறியவேணுமாகில் என்னுடம்பை மோந்து பார்க்கமாட்டிகோளோ? (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

மெய்ந்நின்றுகமழ்துளவ விரையேறுதிருமுடியன்
கைந்நின்றசக்கரத்தன் கருதுமிடம்பொருதுபுனல்
மைந்நின்றவரைபோலும் திருவுருவ†வாட்டாற்றாற்கு
எந்நன்றிசெய்தேனா என்னெஞ்சில்திகழ்வதுவே?

ஆ.—(மெய்ந்நின்று.)-திருத்துழாய் தொடக்கமாக அபர்யந்தபோக்யங்களையுடையனாய், ஸ்வேச்சாநுவிதாயி ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திக ஜீவ்யாயுபோபேதனாய், நிரவயிக ஸௌந்தர்ய விஶிஷ்டனாயிருந்த வாட்டாற்றாற்கு நான் என்ன அநுகூலவ்ருத்தி பண்ணினேனாகக்கொண்டு தான் என்னுள்ளேபுகுந்து திகழுகிறது? என்கிறார்.

ஏழாம்பாட்டு.—குரைகழல்கள் இத்யாதி. "விரைகுழுவுநறுந்துளபம் மெய்ந்நின்றுகமழுமே" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - குறுகினம் இத்யாதி. "மெய்" என்றது - சாடு. மெய் - ஶரீரம், ஸத்யமும். விவரணம் - பார்க்கலாகாதோ இத்யாதி.

அநுவாதத்துக்கு ஹாவம் - அணித்தென்னும் இத்யாதி. "நம்" என்றதுக்கு ஹாவம் - ஆஶ்ரிதர்க்கு இத்யாதி. குடிகொண்டான் - ஸபரிகரமாக இருப்பிடமாகக்கொண்டான். நெஞ்சிலே யென்றபடி. "கோவிந்தன் குடிகொண்டான்" என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்த பூர்வகமாக ஹாவம் - அரவத்தமளி இத்யாதி. பெரியாழ்வார் திருமொழி. அமளி - படுக்கை. அகம்படி - அந்தரங்கரான அடியார். "கோவிந்தன்" என்றத்தைப்பற்ற - திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலக்ஷம் குடியோடும் என்றது. குழுவு - கூட்டம். புடை - சுற்றும். நறு - நன்றான. மெய்ந்நின்று - மெய்யிலேநின்று. "நின்று" என்றதுக்கு ஹாவம் - நிரந்தரமாக என்று. "கமழும்" என்றவர்த்தமாகார்த்தம்-நாறாநின்றது என்று. இதுக்கு ஹலிதம்-அன்றிமற்றோர் இத்யாதி. மெய்ந்நின்றுகமழுமதுஅறியும்படி யென்னென்ன - என்வார்த்தை இத்யாதி; இது "கமழுமே" என்கிற அவதாரணார்த்தம். (ஏ)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், அத்யந்த விலக்ஷணனான திருவாட்டாற்றில் எம்பெருமான் என் ஹ்ருதயத்திலே புகுந்து உஜ்ஜ்வலனாகைக்கு நான் என்ன நன்மை செய்தேன்? என்கிறார்.

[மெய் என்று தொடங்கி] - திருமேனியெல்லாம் நின்று கமழுகிற திருத்துழாயினுடைய பரிமளம் பரம்பாநின்றுள்ள திருமுடியையுடையனாய், திருவுள்ளமான விடத்திலே சென்று யுத்தம்பண்ணி மீண்டுவந்து திருக்கையிலேயிருக்கும் திருவாழியையுடையனாய், புனல்போலேயும் மைந்நின்ற வரைபோலேயுமிருக்கிற திருவுருவையுடைய திருவாட்டாற்றில் எம்பெருமானுக்கு.

ப.—அநந்தரம், நிரதிசயபோக்யமான வடிவோடே என்னெஞ்சிலேபுகுந்து உஜ்ஜ்வலனாகைக்கு அவனுக்கென்ன நன்மைசெய்தேன்? என்கிறார்.

மெய் நின்று - திருமேனிமுழுக்கநின்று, கமழ்துளபம் - பரிமளத்தைப் பண்ணுகிற திருத்துழாயினுடைய, விரை - ஸௌரப்யம், ஏறு - அதிசயித்துவருகிற, திருமுடியன் - திருமுடியையுடையனாய், கருதுமிடம் - திருவுள்ளத்தில் நினைத்தவிடத்திலேபோய், பொருது-, கை நின்ற - ("ராவோஶ்வ்யாஜமாத்" என்னுமாபோலே மீண்டு) திருக்கையிலேநின்ற, சக்கரத்தன் - திருவாழியையுடையனாய், புனல் - ஸமுத்ரஜலம் போலே, நின்ற - ஸ்த்திரமான, மை - கருமையையுடைத்தான, வரைபோலும் - மலை போலே, திருவுருவ - உருமிக்கவழகியவடிவையுடையனாய்க்கொண்டு, வாட்டாற்றாற்கு- திருவாட்டாற்றிலே ஸுலபனானவனுக்கு, ("ராவணெநொபயம்ஹ்யாதம்" என்று ப்ராணனொருதலையாக அடிமைசெய்த பெரியவுடையாரைப்போலவும், "தூஷ்டாஸீதா" என்ற திருவடியைப்போலவும்), என் நன்றி - என்ன நன்மை, செய்தேனா - தனக்குச் செய்தேனாக, என் நெஞ்சில் திகழ்வது - என்னெஞ்சிலே புகுந்து உஜ்ஜ்வலனாகிறது?

இ.—எட்டாம்பாட்டில், அத்யந்த விலக்ஷணனானவன் திருவாட்டாற்றிலே வந்து ஸுலபனாய், என் ஹ்ருதயத்திலே புகுந்து உஜ்ஜ்வலனாகைக்கு நான் என்ன நன்மை செய்தேன்? என்கிறார்.

[மெய்ந்நின்று கமழ்துளவ விரை] - திருமேனியிலே கமழாநின்றுள்ள திருத்துழாயின் பரிமளம். [ஏறுதிருமுடியன்] - அப்பரிமளம் மிகாநின்றுள்ள திருமுடியையுடையனாய்; கடலில் நீர் ஸஹ்யத்திலே ஏறுமாபோலே திருமுடியிலே வெள்ளமிடாநின்றது. [கைந்நின்ற சக்கரத்தன்] - நினைத்தவிடத்தே சென்று யுத்தம்பண்ணி எதிரிகளையழித்து மீண்டு திருக்கையிலே வர்த்திக்கும் திருவாழியையுடையனாய், பாவஜ்ஞனாய் அடிமைசெய்து; "ஸ்வதூணீம்வுநராவிசத்" என்றும், "ராவோஶ்வ்யாஜமாத்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே திருக்கையிலே வர்த்திக்குமாய்த்து. "சுயஹரிவரநாயஃ." [புனல்மைந்நின்றவரை இத்யாதி] - புனல்போலேயும் மைபோலேயும் நின்றவரை போலேயுமென்னுதல். [மைந்நின்றவரை] - மைமாறாத வரை; அஞ்ஜநகிரி என்னுதல். [வாட்டாற்றாற்கு]-'வாட்டாற்றார்க்கு' என்று-பூஜாவாசியல்ல: வாட்டாற்றானுக்கு என்றபடி. [எந்நன்றிசெய்தேனா] - என்ன நன்மை செய்தேனாக. பெரிய உடையாரைப்போலே என்னை அழியமாறினேனோ? திருவடியைப்போலே தனியிடத்திலே உதவினேனோ? தன்னுடைய ஆஜ்ஞாரூபமான விஹிதங்களை அநுஷ்ட்டித்தேனோ? என்நெஞ்சில் புகுந்த பின்பு விளங்கினானென்னும்படி விரும்பிற்று.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. அத்யந்தவிலக்ஷணனனவன் திருவாட்டாற்றிலே வந்து ஸுலபனுய் என் ஹ்ருதயத்திலேவந்து புகுந்து உஜ்ஜ்வலஜ்ஞைகைக்கு நான் என்ன நன்மைசெய்தேனென்கிறார்.

[மெய் இத்யாதி] - திருமேனியிலேநின்று சமழாநின்றுள்ள திருத்துழாயிற் பரிமளமானது கொழித்துஎறடா நின்றுள்ள திருமுடியையுடையவன். கடலில் நீர் ஸஹ்யத்திலேறக் கொழித்தாற்போலே காணும் மலரடிமேல் திருத்துழாயின் பரிமளமானது மெய்யெல்லாங்கொண்டு தலைக்குமேலே போனபடி. [கை இத்யாதி] - ஹாவஜ்ஞைகையாலே ஸர்வேச்வரன் திருவுள்ளத்திற் கருத்தறிந்து யுத்தத்திலேபுக்கு எதிரிகளை அழியச்செய்து வெற்றி கொண்டு, ''ஸ்வதாணீம் வைதேஹ்யா விமுக்தம்'' (ஸ்வதாணீம் புநராவிமுக்த) என்கிறபடியே கையிலேவந்திருக்குமாய்த்து; * ''ராமவாக்யம் ஜகாம'' (ராமபார்ச்வம்ஜகாம) போலே. ''அயமஹமரவிந்தாயதாக்ஷ:'' (அதஹமரவிந்தாயதாக்ஷ:) - ஒரு மூத்தின் குடை நிழலிலே பையல் பெருமாளுக்கெதிராகவந்து தோன்றினவாறே போறுக்க மாட்டாமை மேல்விழுந்து, நெடும்போது பொருது இளைப்பித்து, அவன் மாயாப்ரயோகத்திலே கைவைக்குமளவானவாறே, ''இனிநமக்கும் அதுவேண்டிவரும்; அது நமக்கீடல்ல; பெருமாள் பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையை நாம் அழிக்கவொண்ணாது'' என்று மீண்டார். ''ராமேணாஹிப்ரதிஜ்ஞாதம்'' (ராமேணஹிப்ரதிஜ்ஞாதம்)-ஸத்யஸங்கல்பரான பெருமாள் ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணுகிறார். ''ஹர்யர்க்ஷகணஸங்கை:'' (ஹர்யர்க்ஷகணஸங்கை:)-வீரர்கள்திரள்நடுவே ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணுகிறது. ஆனபின்பு இவர்க்குநிர்விஷயமாக்க வொண்ணுதென்று பார்த்தார். ''அஹமரவிந்தாயதாக்ஷ:'' (அஹமரவிந்தாயதாக்ஷ:) - தாம்செய்த இக் கார்யம் தம்பரிகரத்தில் செய்வாரில்லாமற் செய்தாரல்லர்; பொறுமையாலே செய்தா

---

* எட்டாம்பாட்டு.—மெய்நின்றின்று இத்யாதி, ''மைந்நின்றவரைபோலும்'' என்றுதொடங்கி ''என்னெஞ்சில்திகழ்வது'' என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை அத்யந்த இத்யாதி.

மெய் நின்று - ஈச்வரன் மெய்யிலே நின்றென்றபடி. தளவவிரை - தளபத்தினுடைய விரை; தளவம்பரிமளம். ''மலரடிமேல்'' என்றதையும் கூட்டிக்கொண்டு ''திருமுடியன்'' என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து ரஸோக்தி - கடலில்நீர் இத்யாதி. ''கருதுமிடம்பொருது - கைந்நின்றசக்கரத்தன்'' என்றநவயித்தி, இதற்கு ஹாவம் - ஹாவஜ்ஞைகையாலே இத்யாதி. ''ஸஸரோராவணம் ஹத்வா ராமாயாக்லிஷ்டகர்மணே । ததர்ஸாபிமுகாஸீநம் ஸ்வதாணீம் வைதேஹிகம்'' இதியுத்தரகாண்டே. இதற்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ராமபார்ச்வம் இத்யாதி. ஸ்லோகார்த்தம் அருளிச்செய்வதாக ப்ரதிகேரபாதாநம் - அதவறீ இத்யாதி. ஸ்லோகத்தக்கவதாரிகை - ஒருழத்தின் இத்யாதி. நமக்குமதுவேண்டிவரும் இத்யாதிக்கு - நமக்கும் மாயாப்ரயோகம் வேண்டிவரும்: அப்போது அவனுக்குக் கொலைதப்பாது;கொன்றால் பெருமாள் ப்ரதிஜ்ஞாஹாநம் வருமென்று மீண்டாரென்றபடி. அப்படி பெருமாள் ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணினதோவென்ன - ராமேண இத்யாதி. ''ராமேண ஹிப்ரதிஜ்ஞாதம் ஹர்யர்க்ஷகணஸங்கை: உத்தாடநாதிதூராணாம்ஸீதாயைவாபி வஸுந்தரா'' இதி ராவணம் ப்ரதிமாருதி:. ப்ரதிஜ்ஞையை யழிக்கவொண்ணுதென்னுமத்தை ஹேதுபூர்வகமாக அருளிச்செய்கிறார் - ஸத்யஸங்கல்பரான இத்யாதிவாக்யத்ரயத்தாலே. ''ஹரி நாயம்:'' என்னுதே, ''அரிவரநாயம்:'' என்றதற்கு ஹாவம் - தாம்செய்த இத்யாதி. பூசல்

---

‡ யெஸ்ஸ்யஷி பூதா என்று பாடம் காண்கிறது ஸ்ரீராமாயணத்தில்.

ரித்தனே. ''ஸூரவ்ருஹ்ஜாஃகீகிழே'' (ப்ராப்யலங்க்ராமகீர்த்திம்)-பூசல்ஹாக்யமென்று தனியேயொன்றுண்டிறே; அத்தால்வந்த புகழைத் தாம் படைத்தார். ''நிஶிசரரவ கிழ்'' (நிஶிசரபதிம்)-களவுபூசல் செய்வார்க்குஒதுங்க நிழலான பையலே; ராஜபுத்ரர்களே யகற்றித் தனியிடத்திலே பிராட்டியைப் பிரித்த பையலிறே. ''ஸூஜெள'' (ஆஜௌ)-அவர்களுக்கு அஹ்மியானசேவ்வைப்பூசலிலே. 'யொஜயிக்வாஸ்ரஜெண' (யோஜயித்வாஸ்ரமேண)-அவனையிகப்போடே கூட்டினார்; தாம் புகழோடே கூடினார். ''மமநஃதிவிஸாலம்• ஸூஜயிக்வா'' (ககநமதிவிசாலம்லங்கயித்வா) - நடுவிடை வெளி பெருத்திருக்கிற ஆகாசத்தை வருத்தமறக்கடந்தார். ''அகுஹுவாஸிநஃ'' (அர்க்கஸுநுஃ)-அதுசெய்தபடி ஆதித்யபுத்ரனென்று, தோற்றும்படியாயிருந்தது. உதயகிரியிலே தோற்றினல் பின்பு அஸ்தமித்து நிற்கக்காணு மித்தனையிறே. ''ராகவாஸ்ஸுஜாஃ'' (ராமபார்ஶ்வம்ஜகாம)-பெருமாளுப்பிரிந்தபடியாலே வந்து கிட்டுவதும் செய்தோமென்று தோற்றும்படி மதிக்கவொன்று செய்து வாராமையாலே, நேர்கொடு நேர் முன்னிற்கமாட்டாதே பெருமாளருகே போய் நின்றார். பையல் தலையைப் பிடுங்கிக்கொடுவந்து திருவடிகளிலே இடப்பெறுத நாம் என் சொல்லி முன்பே நிற்பதென்று பெருமாளருகே வந்துநின்றார். [புனல்இத்யாதி] - புனல் போலவும் மைபோலவும் நின்றவரைபோலவும் இருக்கிறவென்னுதல், மைமாறுதவரை போலேயென்னுதல். வாட்டாற்றூர்க்கென்று - பூஜாவாசியன்று. வாட்டாற்றனுக்கென்ற படி. [என்னன்றிசெய்தேனு] - என்ன நன்மை செய்தேனுக. பெரியவுடையாரைப் போலே தடையோடே முடிந்தேனே? திருவடியைப்போலே ''த்ருஷ்டாஸீதா'' (த்ருஷ்டாஸீதா) என்றுவந்தேனே? அன்றியே, தன்னுடைய ஆஜ்ஞாநுவர்த்தநம்பண்ணினேனும்படி விஹிதகர்மங்களே அநுஷ்டித்தேனே? என்னநன்மைசெய்தேனுக என்னைஞ் சிலே புகுந்தபின்பு பெருப்பேறுபெற்றுற்போலே விளங்காநின்றான்? ஐஸ்வர்யஸுசகமான தாரது, நினைத்ததுசெய்து தலைக்கட்டவல்ல பரிகரமது, வடிவழகது, இப்படிதுறை தோறும் தலைமைபெறும்படி யிருக்கிறவன் என்னைஞ்சிலேபுகுந்து பெருப்பேறுபெற்றானு யிராநின்றான். (அ)

பாக்யம் - வீரஶ்ரீ. ராக்ஷஸமென்னுதே ''நிஶிசரரவ கிழ்'' என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹேதும் - களவுபூசல் இத்யாதி. அவன் களவுபூசல்செய்தானேவென்ன - ராஜபுத்ரர்களே இத்யாதி. ''கீர்த்திம் - ப்ராப்ய'' என்றதைப்பற்ற - தாம் புகழோடே கூடினார்என்றது. ஆதித்யன் அப்படி வருத்தமறக் கடப்பனேவென்ன - உதயகிரியிலே இத்யாதி. வந்து கிட்டுவதும் செய்தோமென்று தோற்றும்படி - வந்துகிட்டுமிடத்தில் இன்னதுசெய்தோமென்று தோற்றும்படியென்று கூட்டுவது. ''மதிக்கவொன்றசெய்து வாராமையாலே'' என்றதை விவரிக்கிறார் - பையல் இத்யாதி. புனல் - ஸமுத்ரம். ''திருமுடியன்'' இத்யாதிகளிற்சொன்ன ஏகவசநாதுகுணமாக ''வாட்டாற்றூற்கு'' என்றதற்கர்த்தம் - வாட்டாற்றூர்க்கு இத்யாதி. கீழெல்லாவற்றையும் கடாக்ஷித்து ஹேதும் - ஐஸ்வர்ய இத்யாதி. ''தஸ்ருஷ்டாஸீதா ராகவாணாஞ்வ ஸ்ரஸ்தீ । ஸஜீவஸ்ய கயிஜீவஸ்ய ராகவாஃஸதொயழே'' இதிஸுந்தரகாண்டே ராமம்ப்ரதி மாருதிஃ. ''நுவெடிய ஒயாதுஷ்டாஸீதெகிதத்தஃ'' இதி ஸங்க்ஷேபே. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

திகழ்கின்றதிருமார்பில் திருமங்கைதன்னோடும்
திகழ்கின்றதிருமாலார் சேர்விடம்தண்வாட்டாறு
†புகழ்கின்றபுள்ளூர்தி போரரக்கர்குலம்கெடுத்தான்
இகழ்வின்றிஎன்னெஞ்சத்து எப்பொழுதும்பிரியானே.

ஆ.—(திகழ்கின்ற.) - தனக்கு திவ்யமஹிஷி, ஸர்வலோகேச்வரியான பெரியபிராட்டி; சேர்விடம், திருவாட்டாறு; தன் திருவடிகளில் கைங்கர்யைக ரதித்வமே புகழாகவுடையனுயிருந்த பெரியதிருவடி, தனக்கு திவ்யவாஹநமும் ஆச்ரிதவிரோயி நிரஸநோபகாரணமும்; இங்ஙனே யிருந்துவைத்து, என்னுடைய நிகர்ஷத்தைப்பார்த்து என்னையிகழாதே ஒருக்ஷணமென்னப்பிரியில் ப்ரிக்கமாட்டாத ஸ்வபாவத்தை யுடையனுய்க்கொண்டு என்னெஞ்சிலுள்ளே புகுந்திருந்தருளினன்; ஒருவனுடைய குணவத்தையிருக்கும்படியே இது! என்கிறார்.

ஒ—ஒன்பதாம்பாட்டில், அத்யந்த பரிபூர்ணனான் தான் இகழ்வின்றிக்கே என்நெஞ்சத்து எப்பொழுதும் பிரியாதிராநின்றான்; ஒருவனுடைய வ்யாமோஹமே! என்று ப்ரீதராகிறார். [திகழ்கின்ற என்று தொடங்கி] - விளங்காநின்ற திருமார்விலேயிருக்கிற பெரியபிராட்டியாரோடுங்கூட விளங்காநின்றுள்ள திருமாலார் சேரும் ஸ்யாநம், ப்ரமஹரமான திருவாட்டாறு. [புகழ் என்று தொடங்கி] - புகழுக்கெல்லாம் ஸ்யாநமான பெரிய திருவடியைத் தனக்கு வாஹநமாகவுடையனுமாய், பெருமிடுக்கான ராக்ஷஸகுலத்தைக் கெடுத்தான்.

ப.—அநந்தரம், ஸ்ரீயைப்பிரியாய்க்கொண்டு திருவாட்டாற்றிலே நின்றவன், என்நெஞ்சை ஒருகாலும் பிரிகிறிலனென்கிறார்.

திகழ்கின்ற திருமார்பில் - ஸ்வாபாவிகமாக விளங்குகிற திருமார்பில், திருமங்கைதன்னோடும் - நித்யயோகத்தாலே ஸ்வரூபயோக்யையான லக்ஷ்மியோடேகூட, திகழ்கின்ற திருமாலார் - விளங்குகிற ஸ்ரீயைப்பதியானவன், சேர்விடம் - (தான்) நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவிடம், தண் - ப்ரமஹரமான, வாட்டாறு - திருவாட்டாறு; (''ஓவஸ்ஸவா'' என்கிறபடியே), புகழ்கின்ற - மஹாத்மகீர்த்திக்கு வாஸஸ்யாநமான, புள் - பெரியதிருவடியை, ஊர்தி - நடத்துவானும், (இவ்வாஹநவ்யாபாரத்தாலே), போர்-யுத்தோத்யோகமான, அரக்கர் - ராக்ஷஸருடைய, குலம் - நிரளை, கெடுத்தான் - நிரஸிப்பித்தவன், என்நெஞ்சத்து - ஹ்ருதயமான என்னெஞ்சிலே, இகழ்வின்றி - ஒரு அநாதரமின்றியே, எப்பொழுதும் - ஸர்வகாலமும், பிரியான் - பிரிகிறிலன்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், அத்யந்தம் பூர்ணனான் தான் இகழாதே என்மநஸ்ஸை ஸர்வகாலமும் விடுகிறிலன்; ஒருவனுடைய வ்யாமோஹமே! என்று ப்ரீதராகிறார்.

[திகழ்கின்ற இத்யாதி] - வெறும்புறத்திலே விளங்காநிற்கிற திருமார்விலேயிருக்கிற பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியழகாலும் விளங்காநின்றுள்ள ஸ்ரீயைப்பதியான

† 'புகழ்கின்ற' என்று வழங்குகின்றனர் சிலர்.

வன் சேரும்ஸ்யூநம் ஸ்ரமஹரமான வாட்டாறு. ஸ்ரீபூபகியான ஏற்றத்தேரபாதி போருமாய்த்து திருவாட்டாற்றைக் கலவிருக்கையாக வுடையனுகையும். [புகழ்கின்ற இத்யாதி] - புகழுக்கெல்லாம் ஸ்யூநமான பெரிய திருவடியை வாஹநமாகவுடையவன். புகழடங்கலும் பெரிய திருவடி பக்கலிலேயாய், அவதீயுடையவ னென்னும் புகழே யாய்த்து இவனுக்கு உள்ளது. [போராக்கர் குலம் கெடுத்தான்] - செவ்வைப்பூசலிலே ராகூஷவர்முத்தைக் குலமாக முடித்தான். ''ஸம்ஸாரி'' என்று இகழாதே ஸர்வகால மும் விடுகிறிலன்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு அத்யந்தம் பூர்ணனுதான் இகழாதேளன்மநஸ்ஸை ஸர்வகாலமும் விடுகிறிலன்: ஒருவனுடைய வ்யாமோஹமே ! என்று ப்ரீதராகிறார்.

[திகழ்கின்றவித்யாதி] - வேறும்புறத்திலே விளங்காநின்றுள்ள திருமார்விலே எழுந்தருளியிருக்கிற பெரிய பிராட்டியாரோட்டைச் சேர்த்தியழகாலும் விளங்கா நின் றுள்ள ஸ்ரியஃபதியானவன். அல்லாதாரையும் ஸ்ரீமான்களென்று சொல்லுமிறே ஔப சாரிகமாக; அப்படியல்ல இங்கு; * திருமங்கை தன்னேடும் திகழ்கையாலே ஸ்ரியஃபதி யென்று பேரையுடையவன். இந்த ரேஹமும் ஒரு ப்ரயோஜநமில்லே; திருமாலானவ னென்றபடி; ''புள்ளூர்தி'' என்றவோபாதி. [சேர்விடம் தண்வாட்டாறு] - ஸ்ரியஃபதித் வத்தோபாதியும் போருமாய்த்து அவ்வூரை இருப்பிடமாகவுடையனுயிருக்கிறவதுவும். [புகழ்இத்யாதி] - புகழெல்லாம் தன்பக்கலிலே கிடக்கும்படியிருக்கிற பெரியதிருவடி - வாஹநம். புகழடங்கலும் கிடப்பதுஅவன்பக்கலிலே; அத்தையுடையனென்கிற இதுவே இவனுக்குஏற்றம். [போர்இத்யாதி] - செவ்வைப்பூசலிலே ராகூஷஸஜாதியைக் குலமாக முடித்தான். [இகழ்வுஇத்யாதி] - ''ஸம்ஸாரி'' என்று பிற்காலியாதே, ஒரு கார்யப்பாட் டாலே செய்தானுய், பின்பு விட்டுக் கைப்பிடிக்கையன்றிக்கே ஸர்வகாலமும் விடுகிறி லன். பித்தோபஹதர் சந்தநபங்கத்தினின்றும் கைவாங்கமாட்டாதாற்போலே, கூஷண காலமும் பிரியமாட்டுகிறிலன். (கூ)

ஒன்பதாம்பாட்டு.—திகழ்கின்ற இத்யாதி. ''திருமாலார்'' என்று தொடங்கி ''எப்பொழு தும் பிரியாளே'' என்னுமளவும் கடாகூத்தவதாரிகை - அத்யந்தம் இத்யாதி. ''பிரியாளே'' என்றத்தைப்பற்ற - ப்ரீதராகிறார் என்றது.

''திருமாலார்'' என்னுநிற்க ''திருமங்கை தன்னேடும்'' என்றதற்குக் கருத்தேதென்ன - அல்லாதாரையும் இத்யாதி வாக்யத்ரயம். இந்த ரேஹம் - ''திருமலார்'' என்றவிடத்தில் ரேஹம்; சமப்தத்தாலே - †''வாட்டாற்றூர்க்கு'' என்று கீழ்ச்சொன்ன ரேஹத்தை ஸமுச்சயிக்கிறது. புள்ளூர்தியென்றவோபாதி என்றது - ''புள்ளூர்தி'' என்கிற திருநாமம்போலே ''திருமால்'' என் கிற திருநாமமும் முக்யமென்றபடி. ''திருமாலார்'' என்றத்தோடே ''சேர்விடம் தண்வாட்டாறு'' என்றத்தையும் கூட்டி ஹாவம் - ஸ்ரியஃபதித்வத்தோபாதியும் இத்யாதி. ''புகழ்கின்றபுள்'' என்ற அதற்கர்த்தம் - புகழெல்லாம் இத்யாதி. புகழ்நிற்பது அவன்பக்கலிலேயானுல் ஈஸ்வரனுக்கு வாசியே தென்ன - புகழடங்கலும் இத்யாதி. போர் - போரிலே, யுத்தத்திலே. ''இகழ்வின்றி'' என்ற அதற்கும் ''எப்பொழுதும்'' என்றதற்கும் ஹாவம் - ஸம்ஸாரி இத்யாதி. இகழ்தல் - விடுதல். ஸத் ருஷ்டாந்தமாக விவரணம் - பித்தோபஹதர் இத்யாதி. சேர்விடமான தண்வாட்டாற்றிலேயிருக் கிற - புகழ்கின்ற புள்ளூர்தி என்றந்வயிப்பது. (கூ)

---

† இதைப் பார்க்கும்போது எட்டாம் பரசுரத்தில் வரட்டார்க்கு என்றபாடமிருக்குமோ என்று ஒரெண்ணம் தோன்றுகின்றது.

பத்தாம் பாட்டு.

பிரியாதாட்செய்யென்று பிறப்பறுத்துஆளறக்கொண்டான்
அரியாகிஇரணியனை ஆகங்கீண்டான்அன்று
பெரியார்க்குஆட்பட்டக்கால் பேறுதபயன்பெறுமாறு
வரிவாள்வாயரவணைமேல் வாட்டாற்றான்காட்டினனே.

ஆ.—(பிரியாத.) - இனியொருகாலமும் தன்னைப்பிரியாதே ஸர்வசேஷ வ்ருத்தியையும் பண்ணென்றுகொண்டு என்னை அங்கீகரித்தமாகக் கொண்டான் இன்று; அரியாகிஇரணியனை ஆகங்கீண்டான்அன்று; பெரியார், தங்களை ஆச்ரயித்த வர்களுடைய சிறுமையும் கொடுக்கப்படுகிற பொருளின் சிர்மையும் பாராதே, அவர் களுக்கு "இனியில்லை" என்னும் சீரியபொருளைக் கொடுப்பானென்னுமிடம், வரிவாள் வாயரவணைமேல் வாட்டாற்றான் என்பக்கலிலே காட்டியருளினனென்கிறார்.

ஒ—பத்தாம்பாட்டில், மஹாத்மாக்கள் சிலரை விஷயீகரிக்கப்புக்கால் ஒரு வர்க்கும் கிடையாத சீரியபொருளை அவர்களளவும்பாராதே கொடுப்பர் என்னும் இவ்வர்யஸ்யிதியை, வரிவாள் வாயரவணைமேல் வாட்டாற்றான் என்பக்கலிலே காட்டி யருளினன் என்கிறார்.

[பிரியாத என்றுதொடங்கி] - எனக்காக ஹிரண்யனுடைய ஹ்ருதயத்தைப் பிளந்தான் அன்று; இன்று "எனக்கேயாட்செய்" என்று எம்மாவீட்டிலே நான் ப்ரார்த் தித்தபடியே என்னை அடிமைகொண்டான். வாள் - ஒளி. உபயவிபூதியிலும் தம்மை யொழியத் திருவாய்மொழி பாடப்பெற்றாரில்லை என்று இவர்க்குக் கருத்து.

ப.—அஹங்காரம், பெரியவர்கள் எதிர்த்தலையில் சிறுமைபாராதே தம்தரத் திலே உபகரிப்பானென்னும் இத்தை எனக்கு ப்ரகாசிப்பித்தானென்கிறார்.

பிரியாத - யாவதாத்மபாவி பிரியாதே, ஆட்செய் - அடிமைசெய், என்று - என்றுசொல்லி, பிறப்பு - அதுக்கு விரோதியான ஜந்மஸம்பந்தத்தை, அறுத்து -, அற - மிகவும், ஆட்கொண்டான் - அடிமைகொண்டவனும், அன்று - (பெற்றதமப்ப னலே ப்ரஹ்லாதன் ஈடுபட்ட) அன்று, அரியாகி - நரஸிம்ஹமாய், இரணியனை - ஹிரண் யனுடைய, ஆகம் - சரீரத்தை, கீண்டான் - பிளந்தவனும், வரி - வரியையும், வாள் - ஒளியையுமுடைத்தாய், வாய் - வஹ்நிமுகமான, அரவணைமேல் - திருவரவணையின் மேலே, வாட்டாற்றான் - திருவாட்டாற்றிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன், பெரியார்க்கு- பெரியவர்களுக்கு, ஆட்பட்டக்கால் - அடிமைப்பட்டால், பெறுத - பெறுதற்கரிதான, பயன் - ப்ரயோஜநங்களையும், பெறுமாறு - பெறும் ப்ரகாரத்தை, காட்டினன் - காட்டினன்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், மஹாபுருஷர்களை யடைந்தால் எதிர்த்தலைபாராதே தங்கள்தரத்தைக் கொடுப்பர்கள் என்னும் அர்த்தத்தை, திருவாட்டாற்றில் நாயனார் என்பக்கலிலே காட்டினர் என்கிறார்.

[பிரியாத இத்யாதி] - 'நமக்குப்பிரியாதே அடிமைசெய்' என்று அருளிச் செய்து, விரோதியையும்போக்கி, நித்யகைங்கர்யத்தையும் கொண்டான். "எனக்கே

யாட்செய்'' என்னவேண்டுமென்று எம்மாவீட்டிலே நாம் ப்ரார்த்தித்ததையும் செய்தான்: பொய்நின்ற ஞானத்திலே அபேக்ஷித்ததையும் செய்தான்: ''தனக்கேயாக'' என்றதையும் நமக்குச்செய்தான். [அரியாகி இத்யாதி] - தன்னையழியமாறி ஹிரண்யனுடைய முருட்டுடலை அநாயாஸேந கிழித்தான். [அன்று] - அச்செயலும் ப்ரஹ்லாதனுக்கு அன்று ; எனக்காகச் செய்தான் என்கிறார்: இன்று ''க்ரியதாமிதி'' என்கிறபடியேஎன்விரோதியைப்போக்கி நித்யகைங்கர்யத்தைக்கொண்டான். [பெரியார் இத்யாதி] - மஹாபுருஷர்களை ஆஸ்ரயித்தால் ஸுஸ்தரமான ப்ரயோஜநத்தைப்பெறுவர்களென்னும் அர்த்தத்தை, வரியையும் ஒளியையும் வாயையுமுடைய திருவனந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிற திருவாட்டாற்றில் நாயனார் என்பக்கலிலே காட்டினார். என்கிறமை பாராதே தன்தரத்திலே செய்தருளினார். உபயவிபூதியிலும் தம்மைப்போலே திருவாய்மொழி பாடப்பெற்றாரில்லை என்றிருக்கிறார்.

ஏடு.—பத்தாம்பாட்டு. மஹாபுருஷர்களையடைந்தால் எதிர்த்தலை பாராதே தங்கள் தரத்தைக் கொடுப்பர்களென்னும் இவ்வர்த்தத்தை, திருவாட்டாற்றில் நாயனார் என்பக்கலிலே காட்டினரென்கிறார்.

[பிரியாது இத்யாதி] - 'நமக்குப்பிரியாதே அடிமைசெய்' என்றருளிச்செய்து, விரோதியையும்போக்கி, நித்யகைங்கர்யத்தையும் கொண்டான்; ''எனக்கேயாட்செய்'' என்னவேணுமென்று நாம் * எம்மாவீட்டிலே ப்ரார்த்தித்தபடியே செய்தான். ''இந்நின்ற நீர்மை இனியாமுறுமை'' என்று *போய்நின்றஞானத்தில் அபேக்ஷித்தபடியே பிறப்பறுத்தான். ''தனக்கேயாக'' என்று *எம்மாவீட்டிலே ப்ரார்த்தித்தபடியே ஆளாக்கொண்டான். [அரியாகி இத்யாதி] - இதுக்கு முன்பே தமக்குப் பண்ணிற்றொரு உபகாரத்தைச் சொல்லுகிறார். [அரியாகி] - ஸ்ரீநரஸிம்ஹமாய் ஹிரண்யனுடைய முருட்டுடலை அநாயாஸேந கிழித்தான். [அன்று] - அன்றுஅப்படி செய்தான்; இன்று இப்படிசெய்தான். ''க்ரியதாமிதிசோவத'' (க்ரியதாமிதிமாம்வத) என்கிறபடியே என்விரோதியைப்போக்கி நித்யகைங்கர்யத்தைக் கொண்டான். ''முகப்பே கூவிப்பணிகொள்ளாய்'' என்றிறே இவர் ப்ரார்த்தித்தது. [பெரியார்இத்யாதி] - மஹாபுருஷ ஸமாஸ்ரயணத்தாலே துர்லபமான ப்ரயோஜநத்தைப் பெறுவர்களென்னும் அர்த்தத்தை, வரிவாள்வா யரவணைமேல் வாட்டாற்றான் என்பக்கலிலே காட்டினான். ''உஹாதஸ்தாம் வஸ்ரயஹ்ஹ்வெதொ தெ

பத்தாம்பாட்டு.—பிரியாது இத்யாதி. ''பெரியார்க்கு ஆட்பட்டக்கால்'' இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - மஹாபுருஷர்களை இத்யாதி. தரத்தை - அதிசயத்தை.

கீழ்வாக்ய விவரணமாதல், இதுதான் கீழ் இவர் அர்த்தித்தபடியே செய்தானென்கிறாதல் - எனக்கேயாட்செய் இத்யாதி. ''அற'' என்றது-காலாவயியறுகையாய், நித்யகைங்கர்யம் கொண்டானென்னுதல்; ''அற'' என்று தனக்கேயற்றுத் தீரும்படி கைங்கர்யம் கொண்டானென்னுதல். இதுக்கு ஸுசகமப்தம் - தனக்கேயாக என்று எம்மாவீட்டில் இத்யாதிவாக்யம். ப்ரஹ்லாதனுக்குச் செய்தது தமக்குச்செய்ததாக நினைத்திருக்கும் இவர் திருவுள்ளத்தை யடியொற்றி யருளிச்செய்கிறார் - இதுக்குமுன்பே இத்யாதி. ''அன்று'' என்றதுக்கு ஹ்ரஸ்வம் - அன்று அப்படி இத்யாதி. இன்று செய்ததேதென்ன - க்ரியதாம் இத்யாதி. ''க்ரியதாமிதிசோவத'' என்கிறஇது * எம்மாவீட்டிலில்லையேயென்ன - முகப்பே இத்யாதி. ''மஹாபுருஷர்கள் தங்களை யாஸ்ரயித்தவர்களுக்கு அதிலபமான ப்ரயோஜநத்தைக் கொடுப்பர்கள்'' என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம்- மஹாத்மநாம் இத்யாதி. ''ஹொஹ்ஹ்யஸாதஸ்ரணாகரணஹ்வம்ஸவாரமதெ

வரவஸீதத்யதிதுர்க்கதோபி'' (மஹாத்மநாம்ஸம்ஶ்ரயமப்யுபேதோ நைவாவஸீதத்யதிதுர்க்கதோபி)- மஹாபுருஷஸமாஶ்ரயணம்பண்ணினால், பின்னை அவர்கள், கொள்ளுகிறவன்சிறுமைபார்த்தல் கொடுக்கிறதின்பெருமைபார்த்தல் செய்யாதே கொடுப்பர்களென்று இங்ஙனே நாட்டிலே ஒன்றுண்டு; அத்தை என்பக்கலிலே காட்டினான். ப்ரஹ்லாதாதிகளைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொண்டானோ? (௧௦)

பதினோராம் பாட்டு.

காட்டித்தன்கனைகழல்கள் கடுநரகம்புகலொழித்த
வாட்டாற்றெம்பெருமானை வளங்குருகூர்ச்சடகோபன்
பாட்டாயதமிழ்மாலை ஆயிரத்துளிப்பத்தும்
கேட்டாரார்வானவர்கள் செவிக்கினியசெஞ்சொல்லே.

ஆ.—(காட்டி.) - * அயர்வறுமமரர்கள் இத்திருவாய்மொழியைக் கேட்டால் என்படுவரோ? என்கிறார்.

ஒ.—நிமமத்தில், அயர்வறுமமரர்கள் இத்திருவாய்மொழியைக் கேட்டால் வித்ருஷ்ணராவர் என்கிறார்.

[காட்டி என்றுதொடங்கி] - தன்திருவடிகளைக்காட்டித் தன்னைக் காணப்பெறாதே நான்பட்ட மஹாதுஃவத்தைப் போக்கின திருவாட்டாற்று எம்பெருமானை. [வளங்குருகூர் என்றுமேலுக்கு] - ஸம்ருத்தமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வாருடைய இசையோடுகூடின தமிழ்த்தொடையான ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும், செவிக்கு இனிதாய்ச்செவ்வியசொல்லான இத்திருவாய்மொழியை.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக இதினுடைய நித்யஸூரிஹோர்யதையை யருளிச்செய்கிறார்.

தன் கனைகழல்கள் - (நிரதிஶயஹோக்யமாம்படி ஶப்தோத்தரமான வீரக்கழலையுடைய) தன்திருவடிகளை, காட்டி-, கடு - துஸ்ஸஹமான, நரகம் புகல் - ஸம்ஸாரநிரயப்ரவேஶத்தை, ஒழித்த-, வாட்டாறு - திருவாட்டாற்றில், எம்பெருமானை - ஸ்வாமியானவனைப்பற்றி, வளம் - அழகிய, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வாருடைய, பாட்டாய் - பாட்டாயிருக்கிற, தமிழ்மாலை - தமிழ்த்தொடையான, ஆயிரத்துள்-, செவிக்குஇனிய-செவிக்கு மதுரமாய், செஞ்சொல்- (கரணத்ரயமும் ஏகரூபமாகையாலே) செவ்வியசொல்லாயிருக்கிற, இப்பத்தும் - இவைபத்தையும், வான

வதிதஸ்யவிஷ்ணோ†மஹாத்மநாம்ஸம்ஶ்ரயஸ்யுபேதோநைவாவஸீதத்யதிதுர்க்கதோபி'' இதி விஷ்ணுதர்மே க்ஷத்ரவந்யஶபாக்யாநே. விவரணம்-மஹாபுருஷ இத்யாதி. பெறாதபயன் பெறுமாறு - பெறப்போகாத புருஷார்த்தத்தையும் பெறுவர்களென்னு மர்த்தத்தையென்று ஶப்தார்த்தம். இது ப்ரஹ்லாதாதிகளுக்கு மில்லையோ? அவர்களைப்பற்ற இவர்பெற்ற அதிஶயமே தென்ன - ப்ரஹ்லாதாதிகளை இத்யாதி; இது "ஆகங்கீண்டான்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து. அன்று - அரியாகி இரணியனை யாகங்கீண்டான்; இன்று - பிரியாதாட்செய்யென்று பிறப்பறுத்தாளறக்கொண்டான்; பெரியார்க்காட்பட்டக்கால் இத்யாரப்யாங்வயஃ. (௧௦)

---

† மஹாத்மநாமாஶ்ரயம் என்றுமபாடம் காண்கிறது.

வர்கள் - நித்யஸூரிகள், கேட்டுஆரார் - கேட்டு (ஒருகாலும்) த்ருப்தராகார். இது கலிவிருத்தம். தாழிசையுமாம்.

இ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அநுபவிக்க உரியார் நித்யஸூரிகள் என்கிறார்.

[தன்கனைகழல்கள்காட்டி] - ஸ்வரூபகுணங்களை ப்ரகாசிப்பிக்கிற வடிவைக் காட்டி ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தைத் தவிர்த்தஎன்னுதல். தன்னைக்காணப்பெறாத துஃபத்தைப்போக்கினவன் என்னுதல். திருவாட்டாற்றில் என் நாயனை. [வளம்] - ஸம்ருத்தி. [பாட்டாய தமிழ்மாலை] - 'பாடெ்யெயெசமதுரம்'' என்கிறபடியே இசையோடே புணர்ப்புண்ட தமிழ்த்தொடை. நித்யஸூரிகள் இத்தைக்கேட்டால் பர்யாப்தராகார். இப்படிபடுகிறது உள்ளீடானவன் ஸீலத்தாலேயோவென்னில்;— பாசுரத்துக்காகவென்கிறது. ''ஸம்ஸ்ரவெமதுரம்'' என்கிறபடியே செவியே தொடங்கி ரஸிக்கும். [செஞ்சொல்லே] - நினைவும் சொலவும் செயலும் ஒருபடிப்பட்ட சொல்லு. ''சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும்'' என்னா, ''செந்தமிழ்ப்பத்தும்'' என்றாரிறே.

ஈடு.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை யநுபவிக்கவுரியார் நித்யஸூரிகளென்கிறார்.

[காட்டித்தன்கனைகழல்கள்] - நிர்ஹேதுகமாகத் தன்ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை ப்ரகாசிப்பிக்கிற வடிவைக்காட்டி. [கடுநரகம்புகலொழித்த] - ''இந்நின்றநீர்மை இனியாமுறாமை'' என்று அபேக்ஷித்தபடியே செய்தானாய்த்து. அறிவுடையார்க்குப் பொறுக்கவொண்ணாத நரகம் ஸம்ஸாரமிறே. [வளம்]-அழகியதான திருநகரியைத் தம்மதாக வுடையரான ஆழ்வார். [பாட்டாய இத்யாதி] - ''பாடெ்யெயெசமதுரம்'' (பாட்யேகேயேசமதுரம்) என்கிறபடியே இசையிலே புணர்ப்புண்ட திருவாய்மொழி ஆயிரத்திலும் இப்பத்தையும் கேட்டு. [ஆரார்வானவர்கள்] - இத்தைச் சொல்லக்கேளாநின்றால் ''இன்னம்சொல், இன்னம்சொல்'' என்னுமித்தனைபோக்கி, கேட்ட அம்சத்தாலே த்ருப்திபிறவார்க ளாய்த்து. பகவத்குணங்களை யநுபவித்து, அதுக்குப் போக்கு விடுகைக்குப் பாசுரமின்றிக்கே விம்மல் பொருமலாய்ப் படுகிறவர்கள், இப்பாசுரம் கேட்டால் விடார்களிறே. அதுக்கு ஹேதுவென்? அவனுடைய ஸீலகுணாநுபவம்பண்ணியோவென்னில்; இப்பாசுரத்துக்குத் தோற்றென்கிறார். [செவிக்கினிய] - ''ஸம்ஸ்ரவெமதுரம்'' (ஸம்ஸ்ரவேமதுரம்) என்கிறபடியே செவிவழியேபுக்கு நெஞ்சுக்கு இனிதாகையன்றிக்கே, செவிப்பட்டபோதேபிடித்து ரஸிக்கையாலே. அதுக்கடி யென்னென்னில்,— [செஞ்சொல்லே] - நினைவும் சொலவும் செயலும் ஒருபடிப்பட்டிருக்கையாலே. ''சிந்தை

நிமமம் - காட்டி இத்யாதி. ''கேட்டாரார் வானவர்கள்'' இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழியை இத்யாதி.

கனை - ஆபரணம் வநி. ''கழல்'' என்றது - திருமேனிக்கும் உபலக்ஷணம். ''காட்டித்தன்கனைகழல்கள்'' என்றதுக்கு பாவம் - நிர்ஹேதுக இத்யாதி. * கடுமைக்கு பாவம் - அறிவுடையார்க்கு இத்யாதி. பாட்டாய - நாநரூபமான. ''பாட்டாய'' என்றதுக்கு வாஸனை - பாட்யே இத்யாதி. புணர்ப்புண்ட - கட்டுண்ட. ''ஆரார்'' என்றதுக்கு பாவம் - இத்தைச்சொல்ல இத்யாதி. அவர்களப்படி அத்ருப்தராயிருப்பர்களோவென்ன - பகவத்குணங்களை இத்யாதி. விம்மல் பொருமல் - அத்யுந்மஸ்தக ப்ரீதியால்வந்த ஸரீரவிகாரம். மேலுக்கவதாரிகை - அதுக்கு ஹேது இத்யாதி. ''செஞ்சொல்'' என்றால் கரணத்ரயைகரூப்ய வாசகமாமோவென்ன - சிந்தையாலும்

யாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும் தேவபிரானையே'' என்ற ''செந்தமிழ்ப்பத்தும்'' என்றபடியே இவர்தாமே. (கக)

இத்யாதி. 'காட்டித்தன்' இத்யாதிய, 'ஆயிரத்திலும்' வைத்துக்கொண்டு, 'செவிக்கினிய செஞ் சொல்லான - இப்பத்தும் கேட்டு - வானவர்கள் - ஆரார்' இத்யன்வயம். '' ஸ்வஸ்வாமிவியாம் விஜ்ஞாம் விஜயிக்ஷுர்மஹாகவிம் । ஸம்ஸ்ருவெயிரமவாக்யம் வெதெஹ்யாவ்யாஜீ ஹாரஹ ''. இதி ஸுந்தரகாண்டே. (ங - க) (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்வங்கதி.—வெகுண்யாதிவிவெஸயிஷ்டம் வ்ருதீஸம் தவ்வுகீயவியிநெவியாதகாழி । வஸ்துநிஷ்ட்ரிதிகொந வெஹிவஷ்டெவாஜ்ஞாயிகாவ்வவிஷயொவகூதீஹ்தீயாஃ ।

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.—உக்ரகூராய, கெஸவகுருவே ஹிரவிவ, தயாஸீஸுநாராயணகுராய, வெஹிகுராவ்ணுவாநா, ஸிஷ்டதாஸவீ வகுஜநீயகுஹாவாய । கவ்ஹோஜாக்ஷகு, மொவிநத, உதவுயஸு ஸ்ரீ வதிகுராதி ஹாவெஃ.ஸ்ரீரங்கதீவெராஜ்யகொயவ்வவடிவிதராணெவெதிதெநாஸ்ஹாவதி ।

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

அருளாலடியிலெடித்தமாலன்பால்
இருளார்ந்ததமுடம்பையிச்சித்து — இருவிசும்பில்
இதமுடன்கொண்டேக இவரிசைவுபார்த்திருந்த
சுத்திசொல்லும்மாறன்செஞ்சொல்.

ஆழ்வார் திருவடிகளேஸரணம், எம்பெருமானார்திருவடிகளேஸரணம், சீயர்திருவடிகளேஸரணம்.

ஏழாந்திருவாய்மொழி – செஞ்சொல் - ப்ரவேஸங்கள்.

ஆ.—(செஞ்சொற்கவிகாள்.) - தான் சொன்னபடியே செய்யக்கடவனுகைச் சமைந்துகொண்டு தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே புகுந்தருளின எம்பெருமான் தம் மோடுகலந்த கலவியாலே தமக்குப்பிறந்த நிரவயிகப்ரீதிய திஸயத்தாலே;

ஒ.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி எம்பெருமான், ஆழ்வார் தப்பக்க லிலே அத்யந்நிவிஷ்டனுய், அவர் வியித்தபடியே செய்யக்கடவனுயிருந்துவைத்து, தன்னுடைய சாபலாதிஸயத்தாலே இவரை இத்தேஹத்தோடேகூடத் திருநாட்டிலே கொடுபோகையிலே மிகவும் அந்நிவிஷ்டனுய், இத்தையறியில் இவர் இசையார் என்று பார்த்து, இவரைக்கொண்டு திருவாய்மொழி பாடுவிடபாரைப்போலே புகுந்து, இவ ருடைய திருமேனியிலும் இவர்தம்மோடுகலந்து அத்யந்நிவேஸத்தைப்பண்ணி, இவ் வுடம்போடேகூடத் திருநாடேறக் கொடுபோகையிலே அவன் அந்நிவேஸிக்கிற படியையறிந்து, ''இவன் இப்படி அந்நிவேஸிக்கில் ஒருநாளும் ப்ரக்ருதிஸம்ஸ்லேஷத் துக்கு உபாயமில்லை. ஆனபின்பு, அவனுடைய அநுபவத்துக்கு விரோதியான ப்ர க்ருதிஸம்வந்யத்தை அவனியிட்டு இங்கே அறுப்பித்துக் கொள்ளவேணும்'' என்று பார்த்தருளி,''சதுர்விம்ஸதிதத்த்வாத்மக ப்ரக்ருதி தத்த்வத்தோடுள்ள ஸம்வந்யத்தை யறுத்து என்னைக் கொடுபோகவேணும்'' என்று ப்ரார்த்திக்க, உம்முடைய உடம்

பொழிய வேறு எனக்கு ப்ராப்பமுண்டோ?'' என்று அவன் நிர்வஹ்யிக்க, ''என்பக்கலுண்டான விஷயீகாரத்தாலேயன்றே இவ்வுடம்பில் அஹ்நிவேஶம் பண்ணுகிறது? ஆனபின்பு, எனக்காக இதில் ஆசையைவிட்டு அருளவேணும்'' என்று இவர் ஶரணம் புக்கிரக்க, அவனும் ''அப்படியேசெய்கிறோம்'' என்றிசைய, அத்யந்தஹ்ருஷ்டராய், அவனுடைய ஸௌஶீல்யாதிகுணங்களிலே அழுந்தி, ''அவனுக்கு அடிமைசெய்யப் புகில் அவனுடைய ஸௌஶீல்யாதிகுணத்தாலே பிழைக்கவொண்ணாது: ஆனபின்பு, தன்தாமை வேண்டியிருப்பார் அவனுடைய குணத்திலே அகப்படாதே பரிஹரித்து அடிமைசெய்யுங்கோள்'' என்று ப்ரீத்யதிஶயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

ப.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் இவர்க்குப் பரமபதத்தைக் கொடுக்கையிலே யுத்யோகித்த ஸர்வேஶ்வரன் இவர் முடியிலே திருவடிகளைவைத்துத் திருவுள்ளத்திலே பூர்ணமாகப் புகுந்திருந்து, ''விரைகுழுவுநறுந்துளவம் மெய்ந்நின்றுகமழும்''என்னும்படி திருமேனி முழுக்கத் திருத்துழாய் பரிமளமாம்படியாக இவருடைய ஶரீரத்தோடு அந்தஃகரணத்தோடு மற்றுமுள்ள அவயவங்களோடுவாசியற அத்யஹ்நிவிஷ்டனுய் ஆதரிக்கிறபடியைக்கண்டு, இவ்வாதராதிஶயத்துக்கு ஹேதுவான அவனுடைய ஆஶ்ரிதவிஷயமான அஹ்நிவேஶத்தையும், அதிஶயிதஸௌக்யத்வத்தையும், ஆஶ்ரிததேஹத்திலாதரத்தையும், அதில்அத்யந்தாஹ்நிவேஶத்தையும், ரஸிகத்வத்தையும், ஸ்வாயிகத்வத்தையும், ஆஶ்ரிதார்த்த தேஹவாஸத்தையும், ஸர்வப்ரகாரஸம்ஶ்லேஷத்தையும், ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி ஹேதுத்வத்தையும், அபேக்ஷாபாரீநத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, ''ஏவம்விதனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஆதராதிஶய மிருந்தபடியால், நாம் ''இனியாமுறுமை'' என்று உபேக்ஷித்த தேஹாதிகளையும் விளம்பமறக் கொண்டுபோவாரைப் போலே யிராநின்றது; அஸ்த்திரமாய், தோஷஸம்ஶ்லிஷ்டமாகையாலே அபுருஷார்த்தமாய், அதஸ்வவிரோயியாகையாலே அநஹிமதமாயிருக்கிற இத்தை நம்பக்கல் ஆதரத்தாலே விரும்பாநின்றான்: இத்தை யறிவித்தும் நாம் அவனை அர்த்திக்கவும் விடுவித்துக் கொள்ளுவோம்'' என்று தெற்கில் திருமலையிலே அவனைப்பேக்ஷிக்க, அதுக்காக அவன் நிவர்த்திப்பிக்கையிலே உத்யுக்தனுப்படியைக் கண்டு ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

இ.—ஏழாந் திருவாய்மொழியில், ''விதிவகையே'' என்கிறபடியே ஆழ்வார் விதித்தபடியே செய்வானும்படி இவர்க்குப் பரதந்த்ரனுய்வைத்து, தன்னுடைய சரமாதிஶயத்தாலே ''தலைமேலதாளிணைகள்'' என்றும், ''நறுந்துளவம் மெய்ந்நின்று கமழும்'' என்றும் சொல்லுகிறபடியே இவருடைய திருமேனியை மிகவும்விரும்பி, இத்தேஹத்தோடுகூடப் பரமபதத்தில் கூடக்கொண்டு போகையிலே அஹ்நிவேஶிக்கிறபடியைக்கண்டு, ''நாம் பொய்ந்நின்ற ஞானத்திலே 'கழித்துத் தரவேணும்' என்று அபேக்ஷித்தபோதே செய்யாதொழிந்தது நம்மைக்கொண்டு ப்ரவர்த்யம் தலைக்கட்டுகைக்காக என்றிருந்தோம்: அது ஒருவ்யாஜமாய் ஶரீரத்தையே விரும்புகிறனுயிருந்தது. இதுக்கு அடி நம்முடைய ஶரீரமென்று நம்பக்கல் விருப்பத்தாலே விரும்புகிறனித்தனை; இது ஹேயப்ரசுரமென்றும் அறிகிறிலன்: இது நமக்கு அநஹிமதமென்றும் அறிகிறிலன்:†உபசயாத்மகமாகையாலே அஸ்த்திரத்வாதி ஹேயப்ரசுரமென்றும் த்வதநுபவவிரோயியாகையாலே அநஹிமதமென்றும் அறிவித்து, இத்தைக்கழித்துத்தரவேணும்

† ''என்றுபார்த்து'' என்றுற்போலச் சிலபதங்களைக்கூட்டிஞலொழிய அன்வயிக்கா தென்று தோன்றுகின்றது.

என்று ப்ரார்த்திக்க, ''உம்மூடைய உடம்பொழிய நமக்கு ப்ராப்யமுண்டோ? உம் மூடைய உக்தேஶ்யத்தை நீர் விடாநின்றீரோ?'' என்று அவன் நிர்வர்யிக்க, ''நீ என் பக்கலுண்டான விருப்பமிறே என்ஶரீரத்தை விரும்புகிறது: இதுஎனக்கு அத்யந்தம் அகலிமதம்: எனக்காக இதில் நசையைவிட்டு அநுளவேணும்'' என்று ஶரணம்புக் கிரக்க, தன்க்கு இத்தைவிடுகை ப்ரியமன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும், இவரைக் குறித்துப் பரதந்த்ரனுகையாலே ''அப்படிசெய்கிறேம்'' என்று இசைய, ''தனக்கு அஹி மதமாயிருக்க நாம் சொன்னபடி செய்வதே!'' என்று அத்யந்தம் ஹ்ருஷ்டராய், ''இவ னுடைய ஶீலாதிகுணங்களிலே அழுந்தி இவ்விஷயத்திலே அநுஜீவிக்க இழிவார் ஐஶ் வர்யத்திலே இழியப்பாருங்கோள்: தந்தாமை வேண்டியிருப்பார் அவனுடைய ஶீலாதி குணங்களிலே அகப்படாதே கொள்ளுங்கோள்'' என்று ப்ரீத்யதிஶயத்தாலே உப தேஶித்துத் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஈடு.—''விதிவகையே'' என்கிறபடியே அவன் தம்மைக்குறித்துப் பரதந்த்ர னுய் நிற்கிறபடியை யநுஸந்தித்தார். அவ்வழியாலே ''விரைகுழவுநறுந்துளவம்மேய்ந் நின்ற கமழுமே'' என்றும் ''தலைமேலதாளிணைகள்'' என்றும் அவன்தன் திருமேனி யோடேபுகுந்து கலந்தபடியைப் பேசினார்.

தம்மோடேவந்து கலந்து தம்மைக்குறித்துப்பரதந்த்ரனுய் திருமேனியை விட மாட்டாதே அவன் பண்ணுகிற அஹிநிவேஶத்தைக்கண்டு; ''இந்நின்ற நீர்மைஇனியா முறுமை'' என்று நாம்அடியிலேயார்த்திக்கச்செய்தேயும் இங்கு நம்மைவைத்தது ஒருகார்ய புத்யாவாகாதே என்றிருந்தோம்; அதாவது - இப்ப்ரவ்ருத்தம் தலைக்கட்டுவித்துக் கொள் ளுகையிறே; அது அவ்வளவிலன்றிக்கே நம்முடம்பு விரும்பி விடமாட்டாமையாலேயா யிருந்தது; இவன் வேறுமுடம்பனுயிருந்தான். ''கவிபாடுவித்துக்கொள்ளுகையென்று வ்யாஜமாத்ரம்: ஆநுஷங்கிக஫லமாய்வந்ததத்தனை; இதுவேஇவனுக்குநிஜவு'' என்றுபார்த் தார்; ''இவன் இவ்வுடம்பை விரும்புகிறது நம்பக்கல் ஆதரத்தாலேயிறே; இப்படி நம்மை விரும்பின இவ்வளவிலே நம் அபேக்ஷிதம் செய்வித்துக்கொள்ளுவோம்'' என்று பார்த்து, ''தேவர் திருவுள்ளத்திலோடுகிறதென்?'' என்ருர்; 'நான்உடம்பனுயே வேறுன் றியாமல் படுகிறபாடன்றே, மற்றுண்டோ?'' என்ருன்; ''அங்ஙனேண்ணுது: தேவர் இதில் பண்ணியருளுகிற விருப்பத்தைத் தவிரவேணும்'' என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய; இவர் விலக்கினது மிகவும் அவனுக்கு அஹிநிவேஶத்துக்கு உடலாய்த்து; தந்தாமைக் கொண்டு அருமைப்படுத்துவர்களிறே மேல்விழுகைக்காக; அதுபோலேயாய்த்து. இப்படி

செஞ்சொல் ப்ரவேஶம், ஸங்கதிகதநார்த்தம் விருத்தாநுவாதம் - விதிவகை இத்யாதி- ஸங்கதி-தம்மோடே இத்யாதி. *என்றைக்குமென்னையிலே-அவன் தம்மைவைத்ததற்கு ஹேது கவிபாடுகைக்கென்றருளிச்செய்யாநிற்க, தம் உடம்பில் வ்யாமோஹத்தாலே யென்கிற தென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் - இந்நின்ற இத்யாதி வாக்யஜந்யத்தாலே. வேறுமுடம் பனுயிருந்தான் - கேவலம் தேஹசபலனுயிருந்தானென்றபடி. ஆனல் ப்ரபந்தம் பாடுவிக்கவில்லையோ வென்ன - கவிபாடுவித்து இத்யாதி வாக்யத்ரயம். ஆநுஷங்கிக஫லம்- அப்ரதாநமாக வந்ததென்ற படி. இதுவே - உடம்பை விரும்பிவிடமாட்டாததுவே. விரும்பிவிடமாட்டாமையாலே என்றது- ''மாயவாக்கை யிதனுள்புக்கு'' இத்யாதியைப்பற்ற. இப்படி விரும்புகிறவனைத் தவிரவேணுமென் ருல் கேட்குமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் - இவன் இவ்வுடம்பை இத்யாதி. ''மங்கவொட்டு'' என்றதைப்பற்றி - இதில் பண்ணியருளுகிற விருப்பத்தைத்தவிரவேணும் என்றது. ''நன்கென் னுடலம் மகிவிடான்'' என்றதைக் கடாக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - இவர் விலக்கினது இத்யாதி.

இவன் இதிலே பண்ணுகிற ஆதரத்தைக்கண்டு, "இவனுடைய அஹிநிவேசமிருந்தபடியால் இவ்வுடம்போடே நம்மைக்கொடுபோக நினைத்திருக்கிறான்போலேயிருந்தது; அப்படிச்செய்தபோது இஸ்ஸம்ஸாரம் நமக்கு நித்யமாய்விடும்; இங்கேயிருந்து இதுக்கொரு முடிவுகண்டதாமத்தை யிழந்தோமாவோமித்தனை; இத்தைக் கழித்துக்கொள்ளவேணும்" என்றுபார்த்தார்; "என்பக்கற்பண்ணின அஹிநிவேசமாகில் இத்தை விரும்புகைக்கு அடி, எனக்கு இது அநஹிமதம்; தேவரும் இதில்பண்ணுகிற விருப்பத்தைத் தவிர வேணும்" என்ன; "நீர் உம்முடைய உத்தேசயத்தை விடாதவோபாதி நாமும் நம்உத்தேசயத்தை விடுவுதோமோ?" என்ன; "இவன் இப்படிவிரும்புகிறது இதினுடைய தோஷதர்சநம்பண்ணாமையிறே. இவனை இதில் தோஷதர்சநத்தைப் பண்ணுவிப்போம்" என்று பார்த்து, "இதாகிறது உபசயாத்மகமாய் ஹேயமாயிருப்பதொன்று; விரும்பப்படும் ஆத்மாவைப்போலே ஏகரூபமாய் விலக்ஷணமாயிருப்பதொன்றல்ல; இத்தையுபேக்ஷித்தருளவேணும்" என்றார்; அதுதானே இவனுக்கு விருப்பத்துக்கு உடலாய்த்து; அஹிமதவிஷயத்திலழுக்கு உகப்பாரைப்போலே "ஸர்வஶா இவன் விடமாட்டானாயிருந்தான்; இவன்றன்னைக் காற்கட்டியாகிலும் இக்காற்கட்டை அவிழ்த்துக் கொள்ளுவோம்" என்று பார்த்து, "இதில்பண்ணுகிறவிருப்பத்தை தேவர் தவிரவேணும்" என்று சரணம்புக்கார்; இவர் †சொன்னபடியே செய்யஇழிந்தவனாகையாலே தனக்கு இதிலே மேன்மேல் அபேக்ஷை செல்லச்செய்தேயும் இவர்க்கு இது இப்படி உபேக்ஷா விஷயமான பின்பு நாமும் இனி இத்தை வருந்தி உபேக்ஷிப்போம்" என்று பார்த்தான். இவர்பக்கல் பாரதந்த்ர்யத்தாலே இத்தையொழிய அவன் கொடுபோவானாயிருந்தான். ஆக, இப்படியாலே தொடங்கின பாரதந்த்ர்யத்தை நிரூபித்து, "ஸர்வநியந்தாவாய் ஸர்

அதெப்படியென்ன - தந்தாமை இத்யாதி. அஹிநிவேசமிருந்தபடியால் என்றது - "ஒருமாநொடியும் பிரியான்" இத்யாதியைப்பற்ற. பலபாட்டுக்களிலும் இவர் தேஹத்தில் அவன் வ்யாமோஹம் பண்ணும் ப்ரகாரம் சொல்லுகையைப்பற்ற பஹுமுகமான உக்திப்ரத்யுக்திகளை யருளிச்செய்கிறார் - என்பக்கல் இத்யாதி. "திருமாலிருஞ்சோலை - கைவிடேல்" என்றத்தைப்பற்ற - நீர் உம்முடைய உத்தேசயத்தை இத்யாதி. இப்ப்ரவேசத்திலே மூன்றிடத்திலே ஈசுவரன் விரும்புகிறதாகவும் இவர் தவிரச்சொன்னதாகவும் சொல்லுகிறது - பலபாட்டுக்களிலும் இவர் திருமேனியில் ஈசுவரனுக்கு உண்டான வ்யாமோஹத்தைச் சொல்லுகையாலே. அங்ஙனமன்றிக்கே, "மங்கவொட்டே" என்றும், பின்னும் "மங்கவொட்டுஉன்மாமாயை" என்றும் சொல்ல, பின்னும் அவன் இதின்தோஷம் அறியமாட்டாமையாலே ஆனைக்குப்பு ஆடுவாரைப்போலே யிருக்க, "பொங்கைம்புலனும்" இத்யாதியாலே தோஷதர்சநம் பண்ணுவிக்கையாலே முக்காலருளிச்செய்கிறாரென்றால் நல்லது; இது பாட்டு வ்யாக்யாநங்களிலே ஸ்புடம். 'இதினுடைய தோஷதர்சநமென்று தொடங்கி ஹேயமாயிருப்பதொன்றென்னுமளவும் - "பொங்கைம்புலனும்" இத்யாதியைப்பற்ற. உபசயம் என்றது - அபசயத்துக்கும் உபலக்ஷணம். வ்ருஜிக்ஷயங்களை யுடைத்தாயென்றபடி. காற்கட்டை - விரோதியானவுடம்பை. "மங்கவொட்டு" என்றத்தைப்பற்ற - தவிரவேணும் என்றது. "நங்கள் கோனே" என்று ஸேஷத்வத்தை யநுஸந்யிக்கையாலும், "மங்கவொட்டு" என்று ப்ரார்த்திக்கையாலும், "ப்ரார்த்தநாமதிஃ-சரணாகதிஃ - யாஜ்ஞா-ப்ரவ்ருத்திஃ" என்றிருக்கையாலே-சரணம்புக்கார் என்றது. இவர் ப்ரார்த்தித்தால் அத்யஹிநிவிஷ்டனானவன் தவிருமோவென்ன - இவர் சொன்னபடியே இத்யாதி. வருந்தி என்றது - "தானாங்காரமாய்ப்புக்கு" என்றதிலே ஸித்தம். "மானாங்காரமனங்கெட" இத்யாதியைப்பற்ற - இத்தையொழிய அவன் கொடுபோவானாயிருந்தான் என்றது. தொடங்கின பாரதந்த்ர்யத்தை நிரூபித்து - * அருள்பெறுவாரில் தொடங்கின

† சொன்னபடிஎன்று அடையவளைந்தான்பாடம்.

வாதிகளான ஸர்வேச்வரன், தனக்கு இதிலே அபேக்ஷையும் செல்லாநிற்கச்செய்தே, நாம் 'இத்தைத் தவிரவேணும்' என்னத் தவிருவதே! இதோரு ஸீலமிருக்கும்படியே !! இவ்விஷயத்தில் ஒருவரும் இழியாதேகோள்ளுங்கோள் ; இழிந்து நான் பட்டதுவே யமையும்''என்று ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே பிறர்க்குச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

முதற் பாட்டு.

செஞ்சொற்கவிகாள்! உயிர்காத்தாட்செய்ம்மின் திருமாலிருஞ்சோலை
வஞ்சக்கள்வன்மாமாயன் மாயக்கவியாய்வந்துஎன்
நெஞ்சுமுயிரும்உள்கலந்து நின்றூர் அறியாவண்ணம்என்
நெஞ்சுமுயிருமவையுண்டு தானேயாகிநிறைந்தானே.

ஆ.—எம்பெருமானைக் கவிபாடுகிறவரைக் குறித்து, ''நீங்கள் அவனுக்கு அடிமைசெய்யுமிடத்தில் உங்களுயிரைக் காத்துக்கொண்டு அடிமைசெய்புங்கோள். அவன் தனக்குஅடிமைசெய்வாரை அலாத்ம்யமாம்படி அதிமாத்ரஸம்ச்லேஷத்தைப் பண்ணிவாயிக்குமே:அவர்களுடையஇச்சாநுகுணமாக அடிமைசெய்வித்துக்கொள்ளும் ஸ்வபாவனல்லனே யென்னில் ;—அவன் வாயிக்கும் ஸ்வபாவனுயிருந்துவைத்தே வாயியாதானைப்போலே யிருக்கும் ஒருமஹாவஞ்சகன் கிடிகோள்;எங்ஙனேயென்னில்;-என்னை உபகரணமாகக்கொண்டு கவிசொல்லுகையென்னும் வ்யாஜத்தினுலே என்னுள்ளேபுகுந்து கலந்து, ''இன்னபடிசெய்தருளினன்'' என்று * அயர்வறுமமரர்க்கும் அறிய நிலமல்லாதபடிதாருபடி என்னெஞ்சையும் உயிரையும் தன்னுள்ளேயடக்கி, தானேயாம்படி மாள லூஜித்து பரிபூர்ணனனன்''என்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், ''திருவாய்மொழி பாடுவித்துக்கொள்ள'' என்று ஒரு பேரையிட்டுக்கொடு வந்துபுகுந்து தம்பக்கல் எம்பெருமான் பண்ணின வ்யாமோஹத்தைச்சொல்லி, இவனுக்கு அடிமைசெய்வார் இவன் மூணவெள்ளத்திலே அகப்படாதேகொள்ளுங்கோள் என்கிறார்.

[செஞ்சொற்கவிகாள் உயிர்காத்தாட் செய்ம்மின்] -செவ்விய சொல்லையுடைய கவிகாள்! கவிபாடி அடிமைசெய்யுமிடத்தில், உங்களைப் பரிஹரித்துக்கொண்டு அடிமை செய்யுங்கோள். [திருமாலிருஞ்சோலை வஞ்சக்கள்வன்] - ''என்கண்ணன் கள்வம் எனக்குச் செம்மாய்நிற்கும்'' என்னுமாபோலே மெய்செய்கிறனென்று தோற்றும்படி தெரியாமே வஞ்சிக்கவல்லனுய், அதுக்கடியான மஹாஸ்சர்ய மூணசேஷ்டிதங்களையுடையான். [மாயக்கவியாய் என்றுமேலுக்கு] - ''அத்யாஸ்சர்யாவஹமான திருவாய்மொழி பாடுவித்துக்கொள்ள'' என்று ஒரு பேரையிட்டுக்கொண்டு இப்பரிமாற்றத்துக்கு நிலவரானுர்க்கும் தெரியாதபடி என்நெஞ்சையும் உயிரையும் உள்ளேபுக்குக் கலந்து அவற்றை லூஜித்து என்அஹிமாநத்தைப்போக்கித் தானே எனக்கு அஹிமாநியாய் அத்தாலே பூர்ணனனன்.

ஈஸ்வரனுடைய பாரதந்த்ர்யத்தை இத்திருமாய்மொழியிலே நிரூபித்தென்றபடி. ''உயிர்காத்தாட் செய்ம்மின்''என்றதற்கை - ஒருவரும் இழியாதே கோள்ளுங்கோள் என்றதை.

ப.—முதற்பாட்டில், ''கவிபாடுவித்துக்கொள்ள'' என்றொரு வ்யாஜத்தாலே ஈச்வரன் தம்பக்கல் பண்ணின அஹிநிவேஶத்தைக் கண்ட ஹர்ஷத்தாலே, தத்தாமை வேண்டியிருப்பார் இவ்விஷயத்திலகப்படாமல் ஆத்மாவை நோக்கிக்கொண்டு அடிமைசெய்யுங்கோளென்று, தாம் பட்ட படியை யருளிச்செய்கிறார்.

திருமாலிருஞ்சோலை - (ஆஶ்ரிதானுக்ரஹார்த்தமாகத்) திருமலையிலே ஸந்நிஹிதனாய், (அகப்பட்டாருடைய ஸ்வஸ்வத்தையும் அபஹரிக்குமிடத்தில்), வஞ்சக்கள்வன் - அபஹாரகனென்றறியவொண்ணாதபடி வஞ்சித்தபஹரிப்பானாய், மா மாயன் -(அதுக்கடியாய் எதிர்த்தலையை மதிமயக்கும்) அத்பாஶ்சர்யமான ரூபகுணதிகளையுடையனான், மாயக்கவிபாய் - கவிபாடுவித்துக் கொள்ளுகையாகிற க்ருத்ரிம வ்யாபாரத்தாலேயுளனாய், வந்து - (நாமிருந்தவிடத்திலே தான் அஹிநிவிஷ்டனாய்) வந்து, (உள்ளுறை காட்டுவாரைப்போலே), என்னெஞ்சுள்ளும் - என்நெஞ்சுக்குள்ளேயும், உயிருள்ளும் - ஆத்மாவுக்குள்ளேயும், கலந்து - ஒருநீராகக்கலந்து, நின்றார் - பரிஹரிக்கவொண்ணாத லக்ஷ்மீப்ரபந்நரும், அறியாவண்ணம் - அறியாதபடி, அவை - அந்த, (என்), நெஞ்சும் - நெஞ்சையும், உயிரும் - உயிரையும், (பிரித்துக்காணவொண்ணாதபடி), உண்டு - க்ரஸித்து, (அசேதநமான நெஞ்சோபாதி சேதநனுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யமும் அஸத்ஸமமாம்படி), தானேயாய்-தானே ஸ்வாதாவாய்(ப்பெரும்பேறு பெற்று), நிறைந்தான் - அவாப்த ஸமஸ்தகாமனானான்; செம் - (ப்ரயோஜநமில்லாத) செவ்வையையுடைத்தாய், (ஸ்வயம்ப்ரயோஜநரூபமான), சொல் - சொற்களாலே, கவிகாள் - கவிபாடவல்லவர்களே! உயிர்காத்து - (அவன்கையில் உங்களுடைய) ஆத்மாத்மீயங்கள் அகப்படாதபடி காத்துக்கொண்டு, ஆட்செய்மின் - வாசிகமான அடிமைசெய்யப் பாருங்கோள். அநந்யப்ரயோஜநராய் இழிவார்க்கு ஆத்மாத்மீயங்கள் அவனுலே அபஹ்ருதமாகை அவர்ஜநீய மென்று கருத்து.

இ.—முதற்பாட்டில், ''திருவாய்மொழி பாடுவிக்க'' என்று ஒரு வ்யாஜத்தாலே புகுந்து தம்பக்கலிலே அவன் பண்ணின வ்யாமோஹத்தைக்கண்டு, இவனுக்கு அடிமைசெய்வார் ஶீலாதி குணங்களிலே அகப்படாதே கொள்ளுங்கோள் என்கிறார்.

[செஞ்சொற் கவிகாள்] – செவ்விய சொல்லையுடைய கவிகாள். கவிக்குச் செவ்வையாகிறது - அநந்யப்ரயோஜநமாயிருக்கை. ப்ரயோஜநத்தைக் கணிசிக்கை கவிக்குக் குடிலமாகையாவது. ''இன்கவிபாடும்பரமகவிகள்'' என்றும் ''செந்தமிழ்பாடுவார்'' என்றும் சொல்லுகிற முதலாழ்வார்களையாய்த்து நினைக்கிறது. ''பெருந்தமிழனல்லேன்'' என்னு, ''வாய் அவனையல்லது வாழ்த்காது'' என்கிறவர்களிறே அநந்யப்ரயோஜநர். [உயிர் காத்தாட்செய்மின்] - உங்களை நோக்கிக்கொண்டு நின்று கவி பாடப் பாருங்கோள். கவிபாட்டு வாசிகமான அடிமையானையாலே, 'ஆட்செய்மின்' - என்கிறார். ''ஆட்கொள்வானெத்தனுயிருண்ட மாயன்'' என்கிறபடியே அடிமைகொள்வாரைப்போலே புகுந்து இத்தலையை யழிக்குமவனுய்த்து; பரிஹரித்துக்கொள்ளுங்கோள்; ஆழங்காலிலே இழிந்து அமிழுமவர்கள் அவ்விடத்திலே கொண்டைக்கோல் நாட்டுமாபோலே, ''வம்மின்புலவீர்'' என்று முதலிலே ருசியில்லாதாரையும் அழைக்கிற இவர் ஶீலாதி குணங்களிலே அழுந்தி, இழிகிறவர்களையும் வேண்டாவென்கிறாறே ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே. [திருமாலிருஞ்சோலை] - இவ்விஷயத்திலே தாம்

இழிந்து அகப்பட்டபடியை அருளிச்செய்கிறார் மேல். திருமலையில் நிலையும் ஸீலத்துக்கு உடலிறே. [வஞ்சக்கள்வன்] - களவுகாணாநிற்கச் செய்தே மெய்யென்னலாம்படியிருக்கை. "என்கண்ணன்கள்வம் எனக்குச் செம்மாய்நிற்கும்" என்றாரிறே. களவைக் களவுகாணாநிற்கும். [மாமாயன்] - இப்படியறிந்து ஒருவர்க்கும் தப்பவொண்ணாதபடியான ஆஶ்சர்ய ஸுணசேஷ்டிதங்களை யுடையவன். நீரகப்பட்ட துறையேதென்ன;— [மாயக்கவியாய்] - "ஆஶ்சர்யாவஹமான கவி பாடுவித்துக்கொள்ள" என்று ஒருபேரையிட்டுக்கொண்டாய்த்து வந்து கிட்டிற்று; "தண்ணீர்" என்றொருபேரையிட்டு, அபிமத விஷயத்தைக் கிட்டுவாரைப்போலே; கவிபாடுவித்துக் கொள்ளுகையென்றொரு வ்யாஜம், கிட்டுகையே ப்ரயோஜனம். தான் இருந்தவிடத்திலே சென்று நாம் இருக்கையன்றியே, நாம் இருந்தவிடத்திலே தான் வந்து கவிபாடுவித்துக் கொள்ளுகையிறே ஸீலமாவது. வந்து செய்தது என்னென்ன, - [என்நெஞ்சும் உயிரும் உள்கலந்து] - நெஞ்சென்று- ஸரீரத்துக்கு உபலக்ஷணம்: உயிர் என்கிறது - ஆத்மாவை; ஸரீரத்தோடு ஆத்மாவோடு வாசியறப்புக்குத் தன்பேறாக அவஸாஹியாநின்றான். முறை அத்தலையித்தலையாய் என்னை ஸிரஸா வஹியாநின்றான். [நின்றார் அறியாவண்ணம்] - கலவிக்கு ஹேஸிகரான பிராட்டி, திருவனந்தாழ்வான் முதலானார்க்கும் அஸூமியாம்படியாய்த்து என்னோடு கலந்தது. "ஆருயிர்பட்டது எனதுயிர்பட்டது" என்றாரிறே. [என்நெஞ்சுமுயிருமவையுண்டு] - தேஹாத்மவிவேகம்பண்ண அறியாதேயாய்த்து ஸூஜித்தது. சேதநனையும் அசித்தோபாதி பரதந்த்ரனாக்கி ஸூஜித்தான்; "உருவமும் ஆருயிரும் உடனேயுண்டான்" என்கிறபடியே. எனக்கென்ன மாட்டாமைக்கு அசித்தோபாதியாய்த்து சேதநனும். [தானேயாகி] - ஸோபத்தில் இழிகிறபோது இருவராயிழிந்து, எதிர்த்தலையைத் தோற்பித்து, ஸோக்காவும் அபிமானியும் தானேயானான். [நிறைந்தானே] - அவாப்தஸமஸ்த காமன் ஆழ்வாரைப் பெறுவதற்கு முன்பு குறைவாளனாய், இவரைப் பெற்றபின்பு பூர்ணனானான்; "க்ருதக்ருத்ருஷ்தாராமஃ"; இதுவிறேபுரையற்றஸீலமாவது.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. "திருவாய்மொழிபாடுவிக்க" என்றுஒருவ்யாஜத்தாலே புகுந்து தம்பக்கல் அவன்பண்ணின வ்யாமோஹத்தைக்கண்டு, அவனுக்கு அடிமைசெய்வார் ஸீலாதிகளிலே அகப்படாதே கொள்ளுங்கோளென்கிறார்.

[செஞ்சொல் இத்யாதி] - செவ்விய சொல்லையுடைய கவிகாள்! கவிக்குச்செவ்வையாவது - அநந்ய ப்ரயோஜநமாயிருக்கை; ப்ரயோஜநத்தைக் கணிசிக்கை கவிக்குக் குடிலமாகையாவது 'இன்கவிபாடும்பரமகவிகள்' என்றும் 'செந்தமிழ்பாடுவார்' என்றும்சொல்லுகிற

முதற்பாட்டு.—செஞ்சொல் இத்யாதி. "திருமாலிருஞ்சோலை வஞ்சக்கள்வன்" என்று தொடங்கி "தானேயாகிநிறைந்தான் - செஞ்சொற்கவிகாள்உயிர்காத்தாட்செய்ம்மின்" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித் தவதாரிகை - திருவாய்மொழி இத்யாதி. "ஆய்" என்றத்தைப்பற்ற - ஒருவ்யாஜத்தாலே என்றது.

செவ்வைக்கேடேதென்ன-ப்ரயோஜநத்தை இத்யாதி. "செஞ்சொற்கவிகள்" என்கிறது ஆரையென்ன - இன்கவி இத்யாதி. அவர்கள் அநந்யப்ரயோஜநரோவென்ன - பெருந்தமிழன் இத்யாதி. பெருந்தமிழன் - பெரியதமிழன்; மஹாகவியென்றபடி. நல்லேன் பெரிது - பெரிது நல்லேன். இங்கேயிருந்து கவிபாடுகையாலே நித்யஸூரிகளிலும் மிகவும் நல்லனாயிருப்பேனென்று ஸப்தார்த்தம்; இரண்டாந்திருவந்தாதி எழுபத்துநாலாம்பாட்டு, "யானேதவஞ்செய்தேன்" இத்

முதலாழ்வார்களோயாய்த்துநினைக்கிறது. ''பெருந்தமிழனல்லேன்'' என்னு ''வாயவனேயல்லது வாழ்த்தாது'' என்கிறவர்களிறே அந்ய ப்ரயோஜநர். [உயிர்காத்தாட்செய்ம்மின்]-உங்களை நோக்கிக்கொண்டு நின்று கவிபாடப் பாருங்கோள். நீங்களுண்டாய்க் கவிபாடவேணுமே. இத்தலையுண்டானுலிறே அத்தலைக்கு மங்களாசாஸநம்பண்ணலாவது. [ஆட்செய்ம்மின்]-என்கிறார், கவிபாடுகை வாசிகமான அடிமையாகையாலே. *ஆட்கொள்வானெத்தென்னுயிருண்ட மாயனிறே அடிமைகொள்வாரைப்போலே புகுந்து மற்றைப்படியேயாயிருக்கும் பலிப்பது, பரிஹரித்துச்கோள்ளுங்கோள். ''ஆழங்காலிலேயிழிந்து† அமிழ்வார் அவ்விடத்தே கொண்டைக்கோல் நாட்டுமாபோலே, கொண்டைக்கோல் நாட்டுகிறார்'' என்று சிற்றுள் கொண்டான். உடையவர், ''இன்னுருயிரென்னுமையாலே அவனுயிரைக்காத்தாட்செய்யுங்கோள்'' என்றருளிச்செய்வர். அதாவது - அவன் மேல்விழத் தாங்கள் இறுய்க்கையாவது அவனை இழக்கையிறே; ஆனபின்பு அவனுயிரைக் காவுங்கோள். ''இவ்விடம் பரப்புத்துறை, இவ்விடம் மடு'' என்று நிலவர் எல்லை குறிக்குமாபோலே. ''வம்மின்புலவீர்'' என்று முதலிலே ருசியில்லாதாரையும் இரந்தழைக்கிற இவர் ஸீலா஢ிகளிலே இழிகிறவர்களையும் விலக்குகிறாரிறே, ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே. ''நினைதொறும் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சிடிந்துகும்'', ''வல்வினையேனையீர்கின்ற குணங்களையுடையாய்'' என்று ஸீலா஢ி குணங்களிலே புண்பட்டிறே இவரிருப்பது. உங்களை இழக்கக் கார்யம்பாராதே, அவனுடைய ஐச்வர்யத்திலே இழிந்து கவிபாடப்பாருங்கோள். ஸீலகுணத்தில் இழியநினையாதே கோள்ளுங்கோள். [கவிகாள்உயிர்காத்தாட்செய்ம்மின்] - ''கவிகாள்'' என்றுல் ''உயிர்காத்துக்கவிபாடுங்கோள்''என்னவிறே யடுப்பது: அங்ஙன் சொல்லாதே 'ஆட்செய்ம்மின்' என்கிறாராய்த்து; ''ஆட்செய்கையாவது-கவிபாடுகைஎன்றிருக்கும் * புகழுநல்லோரு

யாதி. முதற்றிருவந்தாதி பதிஞ்ராம்பாட்டு, ''வாயவனே'' இத்யாதி. இத்தால்-''ஈஶஸ்ய ஸ்ரீ...'' இத்யாதியாலே எச்சில்வாய் சுத்திபண்ணினவர்களை வ்யாவர்த்திக்கிறது. எங்களை நோக்குகிறதென்னை - நீங்களுண்டாய் இத்யாதி, எம்பெருமானுர் நிர்வாஹத்திலே, காத்து - இறுயாதே, ஆட்செய்ம்மின் - மங்களாசாஸநம் பண்ணுங்கோளென்று விவக்ஷித்து, இறுய்ப்பதோவென்ன-இத்தலையுண்டானுல் இத்யாதி. உண்டானுலிறே என்றது - அயோக்யதாநுஸந்தாநத்தாலே யகன்று ஸ்வரூபம் நசியாதே யுண்டானுலிறேயென்றபடி. அகலில் அவனுளனுகாமையாலே தான்உளனுக விரகில்லையிறே. மேலும் ஸீலகுணபரமன்றிக்கே ஸ்வரூபாநுகுணமாக அருளிச்செய்த வாக்யங்களெல்லாம் எம்பெருமானுர் நிர்வாஹத்துக்குச் சேரவென்று கண்டுகொள்வது. பாடுமினென்னுதே, ''ஆட்செய்ம்மின்'' என்கிறதென்னை - ஆட்செய்ம்மினென்கிறார் இத்யாதி. உயிர்காக்கைக்கு ப்ரஸக்தியேதென்ன - ஆட்கொள்வானெத்து இத்யாதி. இதுக்கர்த்தம் - அடிமை இத்யாதி. இத்தால். ஸீலகுணத்திலே யிழிந்து கவிபாடாதே கொள்ளுங்கோளென்றபடி. 'உயிர்காத்தாட்செய்ம்மின்'' என்றீடுபட்டுச் சொன்னதுக்கு ஸம்வாதம் - ஆழங்காலிலே இத்யாதி. கொண்டைக்கோலாவது-நிலவராயிருப்பார் ஆறுகள் மடுக்களிலே மேடுபள்ளங்களுக்கு அடையாளமாக நடுகிற கோல். ''உயிர்காத்தாட்செய்ம்மின்'' என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் - உடையவர் இத்யாதி. அவனுயிரைக் காக்கும் ப்ரகாரத்தை உபபாதிக்கிறார் - அதாவது இத்யாதி. சிற்றுள்கொண்டான் நிர்வாஹவிவரணம். இவ்விடம் இத்யாதி; இந்த நிர்வாஹமே ப்ராகாம்யோசிதம். விமுவரையும் அழைக்கிறவர் அவிமுவரை விலக்குவானென்னென்ன - வம்மின் இத்யாதி. இவர்தாமப்படி ஸீலகுணத்திலே ஈடுபட்டிருப்பரோவென்ன - நினைதொறும் இத்யாதி. ஆனுல் செய்வதேதென்ன - உங்களை இத்யாதி. ஜஸ்வர்யம் - நியந்த்ருத்வம். ப்ரதீகோபாதாந பூர்வகமாக ''ஆட்செய்ம்மினென்கிறார்'' இத்யாதி வாக்யத்வயவிவரணம்-கவிகாளென்றுல் இத்யாதி. ஸீலகுணத்தைச் சொல்லுகிற ப்ரகரணத்

---

† 'அமிழ்ந்துவார்' என்னும் பாடம் காண்கிறது.

வனில் தம் வாஸனையாலே. ''இஸ்ஸீலகுணத்திலிழியாதே கோள்ளுங்கோள்'' என்று நிர்ப்பந்திக்கைக்கு ஹேதுவென்னேன்னில்,—ஹேது சொல்லுகிறார்மேலெல்லாம். ''தானேயாகி நிறைந்தானே'' என்று தம்மைக்காண்கிறிலர் காணும். [திருமாலிருஞ்சோலை] - திருமலையில் நிலையும் ஸீலத்துக்கு உடலிறே. [வஞ்சக்கள்வன்] - களவுதானும் மெய்யேன்னக் களவுகாணுமாய்த்து. ''என்கண்ணன்கள்வமேனக்குச் சேம்மாய்நிற்கும்'' என்னுமாபோலே - களவுகாணுநிற்கச்செய்தே செவ்விதென்று தோற்றும்படியிருக்கும். களவுதன்னைக் களவுகாணுமாய்த்து. இத்தலையில் மோஷத்வத்தை நிலைநிறுத்துவாரைப்போலே புகுந்து, தான் அத்தை எறட்டுக்கொண்டு, மோஷித்வத்தை இத்தலையிலேவைத்து ஸிரஸாவஹியாநிற்குமாய்த்து. இப்படி நீர் அவன் களவை அறிந்தீராகில் தப்பாதொழிவானேன்னேன்னில், - [மா மாயன்] - இப்படி அறியச்செய்தேயும் தப்பவொண்ணுதபடியான ஆஸ்சர்ய குணசேஷ்டிதங்களையுடையவன்; ''மையலேற்றியக்க'' இத்யாதி. 'குணசேஷ்டிதங்களாலே உம்மை அவன் அகப்படுத்தின வழிதான் எது?' என்ன, - [மாயக்கவியாய்] - 'ஆழ்வீர்! உம்மைக்கொண்டே லோகத்தில் நடையாடாதன சிலகவிபாடுவித்துக் கொள்ளப் பாராநின்றேரும்.''அப்படிசெய்வோம்'' என்றுய்த்துப் புகுந்தது. கவியென்றவொரு வ்யபதேசத்தையிட்டுக் கொண்டுவந்தான்; அஹிமதவிஷயம் இருந்தவிடத்தே தண்ணீரென்று புகுருமாபோலே. [வந்து] - அஹிஸரித்தானும் தானேயாய்த்து. நான் தானிருந்தவிடத்தேசென்று ''என்னையிட்டுச் சிலகவிபாடுவித்துக் கொள்ளவேணும்'' என்றுசொல்லச் செய்கையன்றிக்கே, தானேவந்தான். அஹிமம்யனான தானேயாய்த்து அஹிஸரித்தான். இதிறே ஸீலமாவது! வந்தவிடத்தில் அவன் உமக்கு நலிவாகச்செய்ததுதன்னேன்னில், - [என்னெஞ்சும்உயிரும்] - நெஞ்சென்று தேஹத்துக்கு உபலக்ஷணம்; உயிரென்று - ஆத்மா. [உள்கலந்து] - ஒருநீராகக்கலந்து: ஸரீரத்தோடு ஆத்மாவோடு வாசியற அவகாஹியாநின்றான். [நின்றுரறியாவண்ணம்] - இப்பரிமாற்றத்துக்கு தேஸிகரானபிராட்டி, திருவனந்தாழ்வான், திருவடி முதலானுர்க்கும் அலப்யமியாம்படியாய்த்து என்றைகலந்

திலே ''திருமாலிருஞ்சோலை'' என்று திருமலையில் நிலையைச் சொல்லுவானென்னேன்ன - திருமலையில் இத்யாதி. களவிலே வஞ்சமேதென்ன - களவுதானும் இத்யாதி. அப்படி அவன் களவு மெய்யாயிருக்குமோவென்ன - என்கண்ணன் இத்யாதி. சேம்மாய்நிற்கும் - செவ்வையாயிருக்கும். இதக்கர்த்தம - களவுகாணுநிற்க இத்யாதி. இத்தால் வலிதம் - களவுதன்னை இத்யாதி. களவுதன்னைக் களவுகாணும் ப்ரகாரமேதென்ன - இத்தலையில் இத்யாதி. தப்பவொண்ணுத ஆஸ்சர்ய குணசேஷ்டிதங்களையுடையனுயிருக்குமோவென்ன - மையலேற்றி இத்யாதி. நாய்ச்சியார் திருமொழி, '' பெய்யுமாமுகில்'' இத்யாதி. மையலேற்றிமயக்க - பிச்சேற்றி ப்ரமிப்பிக்க. மாயமந்திரம் - அம்மான்பொடி. வஞ்சக்கள்வன் - வஞ்சித்தபஹரிக்குமவன் இதிஸப்தார்த்தம். மாமாயன் - அத்யாஸ்சர்ய குணசேஷ்டிதங்களையுடையவன். '' ஆய்'' என்றதக்கு ஹாவம் - ஆழ்வீர் இத்யாதி. விவரணம் - கவியேன்றேரு இத்யாதி. 'ஆழ்வீர்' இத்யாதிவாக்யம் - '' மாயக்கவி'' என்றதக்கு ஹாவம், ''ஆய்'' என்றதக்கு ஹாவம் - கவியேன்றேரு இத்யாதி என்னவுமாம். இதக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - அஹிமத இத்யாதி. மாயக்கவியாய் - க்ருத்ரிமக்கவியாய் இதிஸப்தார்த்தம். கவிபாடுவித்துக் கொள்ளுகையாகிற க்ருத்ரிம வ்யாபாரத்தை யுடையனுயென்றபடி. '' வந்து'' என்றதக்கர்த்தம் - அஹிஸரித்தானும் இத்யாதி. உபபாதகம் - நான் தான் இத்யாதி. ஏதத்விவரணம். அஹிமம்யனான இத்யாதி. தேஹத்துக்கு உபலக்ஷணம் என்றது - ப்ரகரணத்துக்குச்சேரும்படி யர்த்தம் - ஸரீரத்தோடு இத்யாதி. தேஸிகரான - விஷயஜ்ஞரான. ''நின்றுர்''

தது. இப்படிப்பட்ட பரிமாற்றத்தில் நிற்பார் அவர்களிறே; அவர்களுக்கும் தெரியாதபடி; "ஆருயிர்பட்டதெனதுயிர்பட்டது" என்னுமாபோலே. [என்னெஞ்சும் உயிருமவையுண்டு] - தேஹாத்மவிவேகம் பண்ணமாட்டுகிறிலன்; "உருவமும் ஆருயிரும் உடனேயுண்டான்" என்னுமாபோலே - தேஹத்தையும் ஆத்மாவையுமோக்க ஈஷித்தான். [தானேயாகி] - தம்மைக்காண்கிறிலர் காணும். இரண்டுதலையுமாய் ஈஷிப்பாரைப் போலே புகுந்து ஹோக்தா தானேயானன். "என்னை முற்றப்பருகினன்" என்னுமாபோலே, இத்தலை ஹோக்யமாயற்றதாய்த்து. இத்தலை ஒருசேதநவஸ்துவென்று தோற்றுதபடியாகவாய்த்துப் பரிமாற்றுது; பிறர்க்கு உறுப்பாயிருக்குமதோழியத் தனக்கென்ன ப்ராப்தியில்லாத அசித்வஸ்துவோபாதியாகப் பண்ணினன். "தனக்கேயாக" என்றபடியே கொண்டான். ஹோக்யவஸ்துதன்னிலேயும் ஸ்வரூபஹேஷங்கள் உண்டாகா நின்றதிறே, அவ்வோபாதியாய்விட்டது சேதந வஸ்துவும். [தானேயாகி] - ஈரரசு தவிர்த்தான். இத்தலையைப் புற்கவ்வப்பண்ணித்தானே அஹிமாநியாய் நின்றான். [நிறைந்தானே] - அவாப்தஸமஸ்தகாமனென்கிற பேரேயாய், இவரைப்பேற்றபின்பாய்த்து பரிபூர்ணனுய்த்து. இங்ஙனேயிருக்கையிறே ஸீலமாவது. அதாவது - பேரியவன் சிறியவனேடேவந்து கலக்குமிடத்தில் தன்பேருமையும் இவன்சிறுமையும் தோற்றுதபடி புரையறக் கலக்கையிறே; "கூதகூதகூஷாராஃ" (க்ருதக்ருத்யஸ்ததாராமஃ) என்னுமாபோலே. (க)

என்றல் - பிராட்டி முதலானுரைக்காட்டுமோவென்ன - இப்படிப்பட்ட இத்யாதி. "நின்றார்" என்றது - ஈஷ்ரஸ வ்யாமோஹவிஷயமாய் நின்றவர்களென்றபடி. "அஹமிமாம்படியாய்" என்றதை விவரிக்கிறார் - அவர்களுக்கும் இத்யாதி. அப்படி அவர்களுக்கும் அஹமிமியோவென்ன - ஆருயிர் இத்யாதி. "என்னெஞ்சுமுயிருமவையுண்டு" என்றதால் லலிதம் - தேஹாத்மவிவேகம் இத்யாதி. உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - உருவமும் இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - தேஹத்தையும் இத்யாதி. நெஞ்சு - தேஹம். "தானே" என்கிற அவதாரணார்த்தம் - தம்மை இத்யாதி. விவரணம் - இரண்டுதலையும் இத்யாதி. அவனே ஹோக்தாவானுல் நீரோவென்ன - என்னை முற்ற இத்யாதி. "தானே" என்றதால் லலிதம் - இத்தலை இத்யாதி. விவரணம் - பிறர்க்கு இத்யாதி. இதுதான் ப்ரணயித்வத்தாலன்றிக்கே இவர்த்திக்கச் செய்ததுவுமென்கிறார் - தனக்கேயாக இத்யாதி. எத்தனையென்றாலும் சேதநனுக்கு வாசியில்லையோ, அசித்வஸ்துவோபாதியென்னலாமோ வென்ன - ஹோக்யவஸ்து இத்யாதி. ஸ்வரூபபேதங்கள் என்றது - ஜ்ஞாந ஸுக்ய ரஸாதியுக்த சக்தரூஸுமாதி ஹேஷங்களென்றபடி. இத்தால் - சைதந்யாதிகளும், வஸ்துகதமான ரஸாதிகளோபாதியாய், ஹோக்தாவுக்கே யுறப்பாய்விட்டதென்றபடி. "ஸூக்ஷ்மவொட்டும் நீரிலே கழுவிப் பைந்தொடிமடந்தையரைக்கொண்டு ஷட்குணரஸாந்நமாக்கி" என்றது அநுஸந்தேயம் இங்கு. மேலே "தம்மைக் காண்கிறிலர்" என்றதை விவரிக்கிறார் - ஈரரசு இத்யாதி. விவரணம் - இத்தலையை இத்யாதி. புற்கவ்வப் பண்ணுகை - அஹிமாநசூந்யனும்படி பண்ணுகை. அவாப்தஸமஸ்தகாமனே இப்போது "நிறைந்தான்" என்கிறதென்னென்ன - முன்பு இத்யாதி. இவ்வர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - க்ருதக்ருத்யஃ இத்யாதி. "கூலிவ்வுலஹாயம் ராகூஷெஹ்ரம்விஹீஷணழி ! கூதகூதகூஷாராஸோ விஜ்ஞாஃவ்ரஃஸொடிஹ" இதி ஸங்க்ஷேபே. 'திருமாலிருஞ்சோலை' என்று தொடங்கி, 'நிறைந்தான்'; ஆகையாலே, 'செஞ்சொற்கவிகாள்! உயிர் காத்தாட்செய்ம்மின்' இத்யந்வயஃ. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

தானேயாகிநிறைந்துஎல்லாவுலகும்உயிருந்தானேயாய்
தானேயானென்பானுகித் தன்னைத்தானேதுதித்துஎனக்குத்
தேனேபாலேகன்னலேயமுதே திருமாலிருஞ்சோலைக்
கோனேயாகிநின்றுழிந்தான்என்னைமுற்றும்உயிருண்டே.

ஆ.—(தானேயாகி) - இப்படி என்னுயிரை முற்றுமுண்டு தானேயாகி பரிபூர்ணனுய், இதிலுலே ஸர்வேஸ்வரனுமாய், என்னுயிரை மாளஷுஜித்தும் திருப்தனுகாதே நான்சொல்லும் சொற்களைக்கொண்டு அநுபவிக்கைக்காக என்னைக்கொண்டு திருவாய்மொழியைச் சொல்லுவித்து, இப்படியே என்னிலுள்ள ஸம்ஸ்லேஷம் தனக்கு இனிதாகைக்காக எனக்குத்தன்னேய நிரவதிக போக்யமாக்கியருளினுன்; திருமாலிருஞ் சோலைமலே நாயனுய்நின்றநிலே அவனுக்கு ஸுலபமாய்த்தென்றுகொண்டு தஷிணிப்ராயத் தாலே சொல்லுகிறார்.

ஒ.— இரண்டாம்பாட்டில், தம்மோடு கலந்தபின் எம்பெருமானுக்குப்பிறந்த ஸம்ருத்தியைக்கண்டு இனியராய் அநுபவிக்கிறார்.

[எல்லா என்றுதொடங்கி] - என்னைப் பெறுகையாலே ஸர்வேஸ்வரனுய், என்னை உபகரணமாகக்கொண்டு தன்னைத்தானே ஸ்துதித்து எனக்கு நிரதிஸயபோக்யனுய், என்னைப் பெற்றபின்பு திருமலைக்கு நாயனுமானுன். [என்னைமுற்றும் உயிருண்டே] - என்னுயிரை ஒன்றெழியாமே அநுபவித்து.

ப.—அநந்தரம், என்னேடு ஸம்ஸ்லேஷித்த அதிஸயத்தாலே எனக்கு நிரதிஸய போக்யஜுதனுய்க்கொண்டு க்ருதக்ருத்யனு யிராநின்றுனென்கிறார்.

என்னை - என்னை, முற்றும் - ஸர்வப்ரகாரத்தாலும், உயிருண்டு - ஆத்ம போகத்தைப்பண்ணி, (அத்தாலே), தானேயாகி - ப்ரயோஜனப்க்கொண்டு, நிறைந்து - பரிபூர்ணனுய், எல்லாவுலகும் - ஸமஸ்தலோகங்களும், உயிரும் - தத்தமானப்ராணி ஜாதங்களுப், தானேயாய் - தானேயாம்படி (அந்தராத்மதயாநிர்வாஹகனுய், அப்படி பொதுவன்றியே), யானென்பான் - அஹமர்த்தி வ்யவஹாரவிஷயமான நானென்கிற வஸ்துவும், தானேயாகி - தானேயாம்படியாய், (அந்த அப்ருதஸித்தபாவத்தாலே), தன்னை - ஸ்துத்யனன தன்னைப்பற்ற, தானேதுதித்து - ஸ்தோதாவும் தானேயாய்க்கொண்டு ஸ்துதித்து, (அத்தால் தனக்குப்பிறந்தவுகப்பை), எனக்கு - எனக்குப்ரகாசிப்பிக்கையாலே, தேனேபாலேகன்னலேயமுதே - தேனும்பாலும்கன்னலும் அமுதமாய் அதில் ஸர்வவிதபோக்யமும், திருமாலிருஞ்சோலை - திருமாலிருஞ்சோலையிலே எழுந்தருளியிருக்கிற, கோனேயாகி - ஸ்வாமியானதானேயாய், நின்றுழிந்தான் - நின்றுவிட்டான்; போக்தாவும் தானேயாய் போக்யமும் தானேயாயென்று கருத்து.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், தம்மோடு கலந்தபின்பு அவனுக்கு உண்டான ஸம்ருத்தியைக் கண்டு இனியராகிறார்.

[தானேயாகி நிறைந்து] - இருவர்கூடப் பரிமாறப்புகுந்து, பெற்றான் தானேயாயிராநின்றுன். [எல்லாவுலகும் - உயிரும் தானேயாய்] - ஆழ்வாரைப் பெற்றபின்

பாய்த்து ஸர்வலோகங்களுக்கும் அவற்றிலுண்டான மனுஷ்யாதிகளுக்கும் நிர்வாஹக னாய்த்து. ஸாமாநாதிகரண்யத்தால் அஹிமாநியும் தானேயென்கை. [தானே யானென் பானாகி] - பொதுவான ரக்ஷகத்வமொழியத் தம்பக்கல் அவன் இருக்கும்படி சொல்லு கிறார்: [யானென்பான் - தானேயாகி] - விசிஷ்ட வஸ்துவாகையாலே விசேஷ்ய ப்ரா தாந்யத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறதென்னுதல், தன் ஸேஷித்வத்தை எனக்குத் தந்து தான் அப்ரதாநனாய் என்னை ஸிரஸாவஹியாநின்றான் என்னுதல். [தன்னைத்தானே துதித்து] - ஸ்துத்யனானவோபாதி ஸ்தோதாவும் தானேயாய். [எனக்குத்தேனேபாலே இத்யாதி] - "ஸவ்ரஸஃ" என்கிறபடியே எனக்கு நிரதிசய ஸோத்யனாய். அவனைப் புகழுமிடத்தில் தம்பக்கல் கர்த்ருத்வம் கண்டிலர். ஸோத்ரத்தில் வந்தால் ஸோக்தாவாகத் தம்மைச் சொல்லுகிறாரிறே தன்னைத்தானே புகழ்ந்து அத்தை என்கவியாக்கிக்கேட்டு அவன்ப்ரீதனாகஅவன்ப்ரியத்தைக்கண்டுப்ரியப்படுகிறார். [திருமாலிருஞ்சோலைக்கோனே] -கீழ்ச்சொன்ன ரஸத்தோபாதியாய்த்துத் திருமலையில் நிற்கிற நிலையும். உபயவிபூதி யோகத்திற் காட்டிலும் ஓர் ஏற்றமாய்த்துத் திருமலையையுடையன் என்கிற இதுவும். திருமலையிலே வந்து ஆழ்வாரைப் பெற்றபின்பாய்த்து ஸேஷித்வம் பூர்ணமாய்த்து. [நின்றொழிந்தான்] - "க்ருதக்ருத்ரஸ்தாராமஃ" என்கிறபடியே பரகுபரகற்று நின் றான். [என்னைமுற்றும் உயிருண்டே] - விபூவானதன்னாலும் விளாக்கொலை கொள்ள வொண்ணாதபடியாய்த்து இத்தலையானபடி.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. தம்மோடு கலந்தபின்பு அவனுக்குப்பிறந்த ஸம் ருத்தியைக்கண்டு இனியராகிறார்.

[தானேயாகிநிறைந்து] - இருவருங்கூடப்பரிமாறப்புகுந்து தானே பெற்றானா யிராநின்றான். [எல்லாமித்யாதி] - ஸகலலோகங்களும் அந்தலோகங்களுக்கு உண்டான மநுஷ்யாதிகளும் தானேயாய் நின்றான். ஸர்வேஸ்வரனானானென்றபடி. ஸர்வேஸ்வர னாச்சுதும் இப்போதோவென்னில்;—ஓம்; அப்படியே. ரக்ஷகனாய்க்கொண்டேயிறே அவ னுக்கு ஸ்வரூபம். ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்தைப்பண்ணியல்லது நியந்தா வாகவொண்ணாதே. இவரைப்பெறுவதற்குமுன்பு தன்னுடைய ஈஸ்வரத்வமடையக் கண்ணொந்தாரகம்போலேகாணும் கிடந்தது. ஆத்மாதான் நித்யனாயிருக்கச்செய்தே,

---

இரண்டாம்பாட்டு.—தானே இத்யாதி. "என்னை முற்றும்உயிருண்டு - தானேயாகி நிறைந்தெல்லாவுலகும்உயிரும் தானேயாய்" என்றுதொடங்கி "கோனேயாகி நின்றொழிந்தான்" என்றந்வயமுகேநாவதாரிகை - தம்மோடு இத்யாதி.

அவதாரணார்த்தம் - இருவர் இத்யாதி. கீழ்வாக்யத்தால் ஹலிதம் - ஸர்வேஸ்வரன் இத் யாதி. ஆழ்வாரைப்பெற்ற பின்பு ஸர்வேஸ்வரனானானென்றபடி. "எல்லாவுலகும்உயிரும்" என்ற திலே இவரும் அந்தர்பூதரிறே. அந்வயமுகேந ஸங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் - ஓம் அப்படியே இத்யாதி. "அப்படியே" என்றத்தையுபபாதிக்கிறார் - ரக்ஷகனாய் இத்யாதி. இதுக்கு * அகார வாச்யத்வத்திலே நோக்கு. வ்யதிரேகமுவேந பரிஹாரம் - ரக்ஷ்யவர்க்க இத்யாதி. ஏதத்விவரணம்- இவரை இத்யாதி என்னுதல், ப்ரணயித்வதைப்பற்ற பரிஹாராந்தரமாதல். கண்ணொந்தாரகம் போலே என்றது - கண்நொந்தார்க்கு விளக்குஅஸஹ்யமாகையாலே, விளக்கில்லாமல் அந்தகாரா வ்ருதமாய் ஒருத்தருக்கும் ஒரு பதார்த்தமும் தெரியாதாப்போலே, ஈஸ்வரத்வமும் அநிதரவேத்ய மாய் அஸஹ்யமா யிருக்குமென்றபடி. இவரைப்பெறுவதற்கு முன்பு ஈஸ்வரத்வம்அஸத்கல்பமாய், இவரைப்பெற்றபின்பு ஸர்வேஸ்வரனானானென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாகக் காட்டுகிறார்-ஆத்மா

ஸ்ருவத்ஜ்ஞாநம் பிறவாதபோது "ஸஸஹெவஸஹவதி" (அஸந்நேவஸபவதி)என்ன லாய், அதுபிறந்தபோது "ஸந்தமேநம்ததோவிதுஃ" (ஸந்தமேநம்ததோவிதுஃ) என் னலாம்படியிருக்கிறாப்போலேகாணும் அவனுமிருப்பது. ப்ரதிஸம்பந்த்யியை அபேக்ஷித் துக்கொண்டிருக்கை இரண்டு தலைக்கும் ஒக்கும். "நானுன்னையன்றியிலேன் - நீயென் னையன்றியிலை"என்கிறபடியே - இவன்ஶேஷபூதனாய்க்கொண்டுளனாம், அவன்ஶேஷி யாய்க்கொண்டுளனாம். [தானேயானென்பானாகி] - யானென்பான் தானேயாகி. ஸர்வ விஷயமாக நிற்கும்நிலையொழிய இந்தவ்யக்திவிசேஷத்தில் நிற்கும்நிலையைச் சொல்லுகி றது. [யானென்பான் - தானேயாகி] - நானென்று நாமமாத்ரமான நான் தான்என்ன லாம்படியானேன். தம்மைத்தடவிப்பார்த்தவிடத்தில் காண்கிறிலர், அவன்தலையாலே சுமக்கக்காண்கிறவித்தனை. அவனும் தன்தலையிலே பாரதந்த்ர்யத்தை எறட்டுக்கொண்டு இவர்தலையிலே ப்ராதாந்யாஹங்காரத்தை வைக்கையாலே இவரையே காண்கிற வித்தனை. விஶிஷ்டவஸ்துவில் விஶேஷ்ய ப்ராதாந்யத்தாலே விஶேஷணமாத்ரமான தம் மைக் காண்கிறிலராய்த்து. கார்யாவஸ்த்தையோடு காரணாவஸ்த்தையோடுவாசியற வஸ்து விஶிஷ்டமாயிருக்கச்செய்தேயும், ப்ரஹ்மமே உபாதாநமென்னக்கடவோமிறே. தத்ஸத மான விகாராதிகள் வருமென்று ஶங்கித்து,அவற்றை விஶேஷணாம்ஶத்தே ஒதுக்குகிறதும் அவனுக்கு தோஷாஸ்பர்ஶத்துக்காக. ஆனாலும், வஸ்துதான் ஒன்றென்னலாயிருக்கு

தான் இத்யாதி. ஆனாலும் "அஸந்நேவ" என்றும் "ஸந்தமேநம்" என்றும் சேதநனைக் சொன் னாற்போலே அவனைச் சொல்லலாமேவென்ன - ப்ரதிஸம்பந்த்யியை இத்யாதி. ப்ரதிஸம்பந்த்யி ஸாபேக்ஷத்வத்துக்குப்ரமாணம் - நானுன்னை இத்யாதி. "நன்றாக நானுன்னையன்றியிலேன் கண் டாய் நாரணனே! நீயென்னையன்றியிலை-" வெறுவியனாய் ப்ரகாரதயா ஶேஷபூதனான நான், பரிபூர்ணனாய் ப்ரகாரியாய் ஶேஷியாயிருக்கிற உன்னையொழிய ஸத்தையுடையேனல்லேன், இப்படியிருக்கிறநீயும், என்னையொழிய ப்ரகாரியாய் ஶேஷியாய் பரிபூர்ணனுமாய்க்கொண்டுளனா மவனல்லையென்று ஶப்தார்த்தம். நாலாந்திருவந்தாதி, "இன்றாகநாளையேயாக" இத்யாதி. இதுக் கர்த்தம் - இவன் ஶேஷபூதனாய் இத்யாதி. வக்ஷ்யமாணார்த்தாநுகுணமாக அந்வயம் - யானென் பான் தானேயாகி என்று. "எல்லாவுலகுமுயிரும் தானேயாய்" என்றதிலே தாமுமந்தர்பூத ரன்றோ? "தானேயானென்பானாகி" என்றதுக்குக் கருத்தேதென்ன - ஸர்வவிஷயமாக இத்யாதி. "யானென்பான்தானேயாகி" என்றதுக்கு ஶப்தார்த்தம் - நானென்று இத்யாதி. ஶேஷபூத னென்று நாமமாத்ரமுடையநான் ஶேஷியென்னலாம்படியானேனென்றபடி. ஹலிதம் - தம்மை இத்யாதி வாக்யத்வயம். காண்கிறிலர் - தம்மை ஶேஷமாகக் காண்கிறிலரென்றபடி- "தம்மை" இத்யாதிவாக்யத்வயவிவரணம் - அவனும் இத்யாதி. இவரையே காண்கிறவித்தனை - இவரை ஶேஷியாகக் காண்கிறவித்தனையென்றபடி. "தானேயானென்பானாகி"என்றதுக்கு - ப்ரணயித்வத் தைப்பற்ற ஹாவமருளிச்செய்து, வாஸ்தவமான ஶரீரஶரீரிபூவத்தையிட்டு தாத்பர்யாந்தரம்- விசிஷ்ட இத்யாதி. விசிஷ்டவஸ்துவில் விசேஷ்யப்ரதாந்யத்துக்கு நியாமகம் - கார்யாவஸ்த்தை யோடு இத்யாதி. விசிஷ்டமாயிருக்கச்செய்தேயும் என்றது - சிதசித்விசிஷ்டமாயிருக்கச்செய் தேயுமென்றபடி. ப்ரஹ்மமே - விஶேஷ்யமான ப்ரஹ்மமேயென்றபடி. விஶேஷ்யப்ராதாந்யத் தாலே ப்ரஹ்மமே உபாதாநமாகில் விசிஷ்டம் காரணமென்றும் விகாராதிகள் விஶேஷணஸதங்க ளென்றும் கொள்ளுகிறதென்னென்ன தத்ஸதமான இத்யாதி. தத்ஸதமான - சிதசித்ஸதமான. 'ஒதுக்குகிறதும்' என்ற சஶப்தம் - "விசிஷ்டம் காரணமென்கிறதுவும்" என்றநுக்த ஸமுச்சய பரம். எல்லாமென்றாலும் சேதநேஶ்வரபேதம் ஸித்தமாயிருக்க,"தானே"என்னலாமோவென்ன- ஆனாலும் இத்யாதி. ஆனாலும்-பேதமுண்டானாலுமென்றபடி."ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்தம் கண்ணழி

மிறே; ஸ்வாஹாவிக ஸம்வந்யம் கண்ணழிவற்றிருக்கையாலே. வடபடாதிகளைப்போலே ப்ருஷக்ஸ்யிதி உண்டாயிருக்கிறதன்றே; ப்ரகாரப்ரகாரி ஹாவத்தாலே சொல்லுகிறதிறே; ஜாதிகுணங்கள் த்ரவ்யத்தைப்பற்றிக் கிடக்குமோபாதியாய்த்து. இப்படி வஸ்துவிருக்கையாலே [தன்னேத்தானேதுதித்து] - "வவஹாரவாவ்யஉ-தத்ஸ" (வசஸாம் வாச்யமுத்தமம்) என்கிறபடியே - அஹமர்த்தம்அவனளவும்சென்று காட்டக்கடவதாய், அஹம்ஸப்ஷும் அவனளவும்சென்று காட்டக்கடவதாயிறேயிருப்பது. இவர்பக்கலிலே பிறக்கச் செய்தேயும் அவன்செய்தானென்று அவன்தலையிலே ஏறிடலாயிருக்குமிறே. நான் ஸ்துத்யனுகில்கிடீர் ஸ்தோதா நானுவது? [எனக்கு இத்யாதி] - "ஹவபூஹவ:" (ஸர்வரஸ:) என்கிற போதுவான நிலையன்றிக்கே எனக்கு நிரதிஸயலோக்யனனவனே! "கோடியேன்பருகின்னமுதே" என்கிறபடியே. "தன்னேத் தானே துதித்து"என்கிற விடத்தில்தம்மைக்கண்டிலர்; இங்குத் தாமுளராகவும்தமக்குஇனிதாகவும் தோடங்கிற்று. தாம் பாடின கவி கேட்டு அவன் இனியனுயிருக்கிறவிருப்பு தமக்குஇனிதாயிருக்கிறபடி. [திருமாலிருஞ்சோலைக்கோனே] - கீழ்ச்சொன்ன ரஸவத்பஶார்ஶ்ங்களோபாதியாய்த்துத் திருமலையில்நிற்கிற நிலையும். "திருமாலிருஞ்சோலையங்கட்டியைக் கும்பீன்ற இன்சாற்றை" என்னக்கடவதிறே. [திருமாலிருஞ்சோலைக்கோனேயாகி] - உலயவிஹிதியோஶத்தால் வந்த ஏற்றத்துக்கும் அவ்வருகே ஓரேற்றம்போலே திருமலையுடையநு கையால்வந்த ஏற்றம். [கோனேயாகி] - இவரைப்பெற்றபின்பாய்த்து ரக்ஷகத்வம் பூர்ணமாய்த்து. இல்லையாகில், ஸ்ரீவைகுண்டத்திலிருப்போடு திருமலையில்நிலையோடு வாசியற்றுப்போமிறே. [நின்றெழிந்தான்] - இங்கே நின்றபின்பாய்த்துப் பரகுபரகற்றது. க்ருதக்

வற்றிருக்கையாலே" என்றதை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக விவரிக்கிறார் - வடபடாதிகளே இத்யாதி. ப்ருதக்ஸ்த்தித்யஹாவத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ஜாதிகுணங்கள் இத்யாதி. மேலுக்கவதாரிகை - இப்படி இத்யாதி. தாம் கவிபாடியிருக்க, "தானேதுதித்து" என்பானென்னென்ன - வசஸாம் இத்யாதி. "அஹமர்த்தமவனளவும்காட்டும்" என்றதுக்குப்ரமாணம் - வசஸாம்வாச்யமுத்தமம் என்றது. அஹமர்த்தமவனளவும் சென்றுகாட்டுகையாவது - தத்பரதந்த்ரமாயிருக்கை. "காரூ ணாம்காரணம்வ்ரிவ்ரும்வவஹாரம்வாவ்யஉ-தத்ஸம் । பொமாநாம்வரஸாம்விஷிம்வரஸம் தெவடிம்விட-ஸ:" இது ஜிதந்தாயாம். அஹம்ஸப்தமும்அவனளவும்காட்டக்கடவதாயென்றது-

அர்த்தாத்வந்தது.இத்தால் ஹாவம்-இவர்பக்கலிலே இத்யாதி. தானேதுதித்தென்னுதே,"தன்னே" என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - நான் ஸ்துத்யனுகில் இத்யாதி. இத்தால் - ஸ்துத்யன் தானுனவோபாதி ஸ்தோதாவும் தானேயென்று கருத்து. "எனக்கு" என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - ஸர்வரஸ: இத்யாதி. தமக்கு ஹோக்யனுயிருக்குமோவென்ன - கோடியேன் இத்யாதி. "தன்னேத் தானேதுதித்து" என்று வைத்து, "எனக்கு" என்று ஸ்வார்த்தமதை தோற்றச்சொல்லுகிற தென்னென்ன-தன்னேத்தானே இத்யாதி.அதாவது-ப்ரவக்ய்யகர்த்ருத்வத்தில்தமக்கு அன்வயமில்லை,அந்த ப்ரவக்ய்யம்அத்தலைக்கு ஹோக்யமானதுகண்டு தாம்உகக்கிறாரென்றுகருத்து, ஹலிதம்-தாம்பாடின இத்யாதி. பூர்வபதத்தோடே ஸஹபடித்ததுக்கு ஹாவம் - கீழ்ச்சொன்ன இத்யாதி. திருமலையில் நிலை ஹோக்யமாயிருக்குமோவென்ன - திருமாலிருஞ்சோலையங்கட்டியை இத்யாதி. "எல்லாவுலகு முயிரும்தானே" என்றதோடேகூட்டி ஹாவாந்தரம் - உலயவிஹிதி இத்யாதி. "கோனேயாகி" என்றதை "என்னேமுற்றுமுயிருண்டு" என்றதோடே கூட்டி ஹாவமாதல், அவதாரணார்த்தமாதல் - இவரைப்பெற்ற இத்யாதி. இதுக்கு நியாமசம் - இல்லையாகில் இத்யாதி. "நின்றெழிந்தான்" என்றதுக்கு ஹாவம் - இங்கேநின்றபின்பு இத்யாதி. 'பரகுபரகு - வ்யாகுலதை. "பரகு

ருத்யனுயிரானின்றான். [என்னை முற்றும்உயிருண்டே]- என்னுயிரைமுற்றுமுண்டே. வியு வானவன் அணுத்ரவ்யத்தை ஸ்ருஜிக்கை தனக்கேற்றமாம்படியாகவாய்த்து இத்தலை யானபடி. (உ)

மூன்றும் பாட்டு.

என்னைமுற்றுமுயிருண்டு என்மாயவாக்கையிதனுள்புக்கு
என்னைமுற்றுந்தானேயாய் நின்றமாயவம்மான்சேர்
தென்னன்திருமாலிருஞ்சோலைத் திசைகைகூப்பிச்சேர்ந்தயான்
இன்னும்போவேனேகோலோ? என்கோல் அம்மான்திருவருளே.

ஆ.—(என்னை.) - என்னை ஸ்ருஜித்தருளுகிறான். இத்தஹேயமான ப்ரக்ருதியினுள்ளேபுகுந்து என்னை ஸ்ருஜித்து என்னை முற்றும் தானேயானான். இப்பேறு பெறுகைக்கு ஹேதுவென்னென்னில்; அவன் சேர் தென்னன் திருமாலிருஞ்சோலைத் திசை கைகூப்பப்பெற்றேன்; என்னுடன் இப்படியே கலந்து பரிமாறியும் பின்னையும் கலந்து பரிமாறுதானுப், அடிதொட்டுக்கலந்து பரிமாறுகையிலே பாரித்தருளாநின்றான்; இன்னம் இதுக்குமேலும் ஒருஸம்ஸ்லேஷமுண்டோ? திருவுள்ளம்என்தான்? என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், எம்பெருமானுக்கு மேன்மேலெனத் தன்பக்கலுண்டான அஹிநிவேஸா பர்யவஸாநத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[என்னை என்று தொடங்கி] - என் ஆத்மாவை ஸ்ருஜித்து, அதிகஷுத்ரமான என் ஸரீரத்திலே வந்துபுகுந்து, என்னையடைய வ்யாபித்து நிற்கிற ஆஸ்சர்ய ஸுதனான ஸர்வேஸ்வரன் சேர்வதும்செய்து தெற்கேயான திருமலைத்திக்கை பரம ப்ராப்யமென்று சேர்ந்த நான். [இன்னம்போவேனே என்பதுமேலுக்கு] – இவ்வளவில் பர்யவஸியேன் போலேயிருந்தது, ஸர்வேஸ்வரனுடைய பாரிப்புக்கு அவயி என்னோ?

ப.—அநந்தரம், என்னளவன்றியே என் தேஹத்தையும் ஆதரம்பண்ணி, அத்தாலே ஸந்துஷ்டனுய் ப்ரதிஷ்டிதனுகாநின்ற மனங்கிறார்.

என்னை - , முற்றும் - ஸர்வப்ரகாரத்தாலும், உயிருண்டு - ஆத்மாதஹவம் பண்ணி, (அவ்வளவில்நில்லாதே), என் - என்னுடைய, மாயம் - அஜ்ஞாநாதிகளுக்கு ஹேதுவாய்க்கொண்டு, ஆக்கையிதனுள் - (ப்ரக்ருதிகார்யமாய் ப்ரத்யக்ஷஸித்ததோஷத் தையுடைத்தான வ்யக்தமான) ஸரீரத்துக்குள்ளே, புக்கு - , என்னை – (அஹிமாநிஜீவ னான) என்னையும், முற்றும்-அதஹவ்யாபியான ஸரீராதிஸமஸ்த வஸ்துவையும்பற்ற, தானே யாய் - (அஹந்தாமமதாதிகள் இத்தலையில் கடையாடாதபடி) தானே அஹிமாநியாய், நின்ற - (அத்தாலே க்ருதக்ருத்யனுப்) நின்ற, மாயம் - ஆஸ்சர்ய குணசேஷ்டிதங்களை யுடைய, அம்மான் - நிருபாயிகஸ்வாமியானவன், சேர் - பொருந்திவர்த்திக்கிற தேச

பரகற்றது'' என்றதின் விவரணம் - கீநுகக்நுத்ய இத்யாதி. அணுவானவாத்மாவை ''மூற்றும்'' என்கிறதென்னென்ன - விபுவான இத்யாதி. இத்தலையானபடி என்றது - அவன் ஸ்வாஹிப்ரா யத்தாலே மதித்திருந்தபடியென்றபடி. 'என்னைமுற்று முயிருண்டு - தானேயாகிநிறைந்து'என்று தொடங்கி,'நின்றொழிந்தான்' இத்யந்வயஃ. (உ)

மாய், தென் - தெற்குத்திக்குக்கு, நன் - ஸ்லாக்யமாயிருக்கிற, திருமாலிருஞ்சோலை - திருமாலிருஞ்சோலையாகிற திருமலையிலேநிற்கிற, திசை - திக்கைநோக்கி, கைகூப்பி - மோக்ஷத்வாதாரூபவ்ருத்தியைப்பண்ணி, சேர்ந்தயான்-கிட்டின நான், (அவ்வளவன்றியே, அவன்தேசத்தளவன்றியே), இன்னம் - (அத்திக்கையும்) ஆதரிக்கும்படியானவளவு பிறந்தபின்பு, போவேனேகொலோ - ஒருமுந்தவ்யபூமி யுண்டாய்ப்போகிறேனே? அம்மான் - நிருபாயிகரக்ஷிபா யிருக்கிறவனுடைய, திருவருள் - அஸாதிவேஷங்கள், என்கொல் - என்னபிருக்கிறது? இதிற்காட்டில் வேறு சில ப்ராப்யங்களுண்டாய் அவற்றை உபகரிக்கப்பாரிப்பாரைப்போலே இராநின்றதென்று கருத்து. 'தென்னன்' என்று - அத்தேசத்தில் ராஜாவைச் சொல்லவுமாம்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், அவனுக்குத் தம்பக்கலுண்டான அஸாதிவேஷத்தினுடைய எல்லையில்லாமையை அருளிச்செய்கிறார்.

[என்னே முற்றும்உயிருண்டு] - இத்தலையை எங்கும் புக்கு அநுஜீவித்தானுய்விடுகை அவனுக்கு ஏற்றமாம்படியாயிருக்கிறது; "பலவ்யாஜநகாதஜா - கவுஷேயம்ஹிதத்ஜ:". [என்மாயவாக்கை யிதனுள்புக்கு] - அதிக்ஷுத்ரமான என்ஸரீரத்திலே புக்குத் தனக்கு உத்தேச்யமான ஆத்மாவளவன்றியே, "அழுக்குடம்பு" என்று தன்னைக் காற்கட்டித் தவிர்ப்பித்துக்கொள்ள வேண்டும்படி த்யாஜ்யமான ஸரீரத்தையே விரும்பாநின்றான். [இதனுள்புக்கு] - "இது, இது" என்று இவரிரும்ப்ய, அவன் மேல்விழாநின்றான் என்கை. புகுந்து என்னுதே, 'புக்கு' - என்கிறது அத்தேஹாதி தமக்குத் தோற்றற்றிருக்கிறபடி தோற்றுகைக்காக. "மங்கவொட்டு" என்று அவன் அநுமதி பார்த்திருக்கிறாரிறே. என்றும் அசித்தோடு முகம்பழகினவரிரும்ப்ய, ஹேயப்ரதிஜனனவனிறே மேல்விழாநின்றான். [என்னைமுற்றும் தானேயாய்நின்ற] - ஆத்மாவோடு ஸரீரத்தோடு வாசியறப் புக்கு வ்யாபித்து, தானே அஸாதாரணனாய் நின்றான். என்னுடைய அஹங்காரமமகாரங்களுக்கும் விஷயமில்லாதபடி நின்றான். [மாயஅம்மான் இத்யாதி] - ஆஸ்சர்ய மணிசேஷ்டிதனான ஸர்வேஸ்வரன் தானே விரும்பிவந்து சேருகிற தேசம். தென்னன்என்று - அத்தேசத்தில் ப்ரயாணத்தைச் சொல்லுதல், தெற்கில்திக்கிலேயுள்ளதாய் நன்றான திருமலை என்னுதல். [திசை கைகூப்பிச் சேர்ந்தயான்] - அத்திக்கைப் பரமப்ராப்யமென்று சேர்ந்தயான். இவர், அவனளவிலன்றிக்கே அவன் உகந்ததேசத்தோடு சேர்ந்த திக்கை விரும்பாநின்றார்; அவன் இவரளவன்றியே இவருடைய ஸரீரத்தை விரும்பாநின்றான். இவ்வளவில் பர்யவஸியாதாற்போலே யிருந்தது. [இன்னம் போவேனேகொலோ] - இனி எனக்கு ஒரு முந்தவ்யபூமியுண்டோ? ஸர்வேஸ்வரனுடைய பாரிப்புக்கு அவதி என்னை? அவனே விரும்பி, அவன் உகந்த தேஸத்தை விரும்பி, அத்தோடு சேர்ந்த திக்கை விரும்பும்படி மோக்ஷத்வத்தின் எல்லையிலே நிறுத்தினவன், எனக்கு ஒன்றுசெய்திலனுப்பரமுபகேன்கிற இதுக்கு அவதி என்னை? விஷயமின்றியேயிருக்க ஸ்ரமிக்கவுமாமாகாதே.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. அவனுக்குத் தம்பக்கலுண்டான அஸாதிவேஷத்தினுடைய எல்லையில்லாமையை யருளிச்செய்கிறார்.

மூன்றும்பாட்டு.—என்னைமுற்றும் இத்யாதி. "இன்னம்போவேனேகொலோ வென்கொலம்மான் திருவருள்" என்றதைக் கடாஸித்தவதாரிகை - அவனுக்கு இத்யாதி.

[என்னைமுற்றும்உயிருண்டு] - "யஸ்யஸாஜநகாத்மஜா-அப்ரமேயம்ஹிதத்தேஜ:" (யஸ்யஸாஜநகாத்மஜா - அப்ரமேயம்ஹிதத்தேஜ:) என்கிற ஏற்றத்தோபாதியும் போருமாய்த்து, இவருயிரை எங்கும்புக்கு அநுஸவிக்கப்பெறுகையால்வந்த ஏற்றம். [என்மாயவாக்கை] -- என்னுடைய ஆத்மவஸ்துவை யநுஸவித்து அவ்வளவிலே தான் தவிருவானாயிருந்தானோ? "அழக்குடம்பு" என்றும் "போல்லாவாக்கை" என்றும் "புண்ணைமறையவரிந்து" என்றும் சொல்லுகிறபடியே - "இதுஹேயம்" என்று இவர் தாம் அருவருத்துப் புறப்பட்டு நில்லாநின்றார்; இவர் இகழாநிற்கச்செய்தே அவன் இது உத்தேஶ்யமென்று மேல்விழாநின்றான். [உள்புக்கு] - தம்நெஞ்சாலே இத்தை இவர் அருவருத்துப் புறப்பட்டுநின்றார். (புகுந்தென்னாதே 'புக்கு' என்கிறது - அத்தோடு தமக்குத் தோற்றற்றிருக்கிறபடி தோற்றுகைக்காக.) அதாவது - அவன்தலைதுலுக்குப் பெறுமளவும் பார்த்தாய்த்து இவரிருக்கிறது- "மங்கவொட்டு" என்னுமளவும் அவன் இத்தை விடமாட்டாமையாலே உள்ளே புகுராநின்றான். [இதனுள் புக்கு] - அநாதிகாலம் அசித்தோடே முகம்பழகிப்போந்தவனிறே யிவன்; சேதநத்வாரா குந்தியடியிட்டுநிற்குமவனிறே யவன்; அவன் மேல்விழாநின்றான். தனக்கு ப்ரகாரமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு ப்ரகாரமாய்க்கொண்டு தனக்கு ப்ரகாரமாமதிறே இது. "அநேநஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஶ்ய" (அநேநஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஶ்ய) என்னக்கடவதிறே. [என்னை முற்றும் தானேயாய்] - இப்படி ஆத்மவஸ்துவோடு அசித்தோடு வாசியற எங்கும்புக்கு வ்யாபிக்கையாலே 'தானே' என்னத் தட்டில்லையிறே. இவர் 'நான்' என்னுமத்தையும் கொண்டான்; இவர் மமகாரவிஷயத்தையும் கொண்டான். ஈஶ்வரனுக்குங்கூட விளாக்

ஆத்மா அணுவாயிருக்க, "முற்றும்" என்றதுக்கு ஸாவம் - யஸ்யஸா இத்யாதி. "என் உயிரை - முற்றும் - உண்டு" என்றந்வயிப்பது. என்னாத்மாவை யாவத்தும்அநுஸவித்தென்றபடி. உண்டு - அநுஸவித்து. எங்கும்புக்கு என்றது - ஸ்வரூபஸ்வஸாவங்களைப்பற்ற. "மாயவாக்கை" என்றதுக்கு ஸாவம் - என்னுடைய இத்யாதி. "இதனுள்" என்றதுக்கு ஸாவம் - அழக்குடம்பு இத்யாதி. மாயவாக்கை - நஶ்வரமான ஶரீரம். மாயம் - நஶ்வரமான. "உள்புக்கு" என்றதுக்கு ஸாவம்-இவரிகழாநிற்க இத்யாதி. ஆனால்இவர் புறப்பட்டாரோவென்ன-தம்நெஞ்சாலே இத்யாதி. ஜுகுப்ஸையானால் நெஞ்சாலே புறப்படுகிறதென், தாமே புறப்படுகிறதுக்கென்னென்ன - அதாவது இத்யாதி. அதாவதென்றது-வார்த்தைப்பாடு. ஆனால்இவர்க்குப் பரதந்த்ரனானவன்தலைதுலுக்காதிருக்கிறதென்னென்ன - மங்கவொட்டு இத்யாதி. "இதனுள்புக்கு" என்றதிலே வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு - அநாதிகாலம் இத்யாதிவாக்யத்ரயம். அப்படி சேதநத்வாரா குந்தி யடியிட்டிருக்குமோவென்ன - தனக்குப்ரகாரமான இத்யாதி. இப்படி சேதநத்வாரா அசித்திலே அநுப்ரவேஶித்திருக்கைக்கு ப்ரமாணம் - அநேந இத்யாதி. 'என்னை முற்றுமுயிருண்டு என் மாயவாக்கையிதனுள்புக்கு" என்று வைத்து, மீளவும் "என்னை முற்றும் தானேயாய்" என்னலாமோவென்ன - இப்படி ஆத்ம இத்யாதி; ஹேதுஹேதுமத்ஸாவமாகையாலே விரோயமில்லையென்றபடி. விவரணம் - இவர்நான் என்னும் இத்யாதி. "உயிருண்டு" என்றத்தைப்பற்ற - இவர்நானென்னுமத்தையும் இத்யாதி. "மாயவாக்கை" என்றத்தைப்பற்ற - இவர் மமகார இத்யாதி. "என்னை முற்றும் தானேயாய் -" என்னைப்பற்றவும் மதநுபந்தியான ஶரீராதி ஸமஸ்தவஸ்துவைப் பற்றவும் தானே யஸிமாநியாயென்னுதல்; என்னாத்மா முற்றும் தானேயாயென்னுதலென்று அர்த்தத்வயம். "என்னைமுற்றும்" என்றதுக்கு, "என்னை" என்று - ஆத்மாவாகவும், "முற்றும்" என்று - தேஹமாகவும் அருளிச்செய்து, என்னாத்மாவை முற்றும் என்றுஅர்த்தாந்தரவிவக்ஷயா ஸாவம் - ஈஶ்வரனுக்கும் இத்யாதி; இப்பக்ஷத்தில், இப்பதங்கள் "என்னை முற்றுமுயிருண்டு" என்றதின் அநுஸாஷணமாகக்கடவது விளாக்குலை கொள்ளுகை - கபளீகரிக்கை. "நின்ற" என்றதுக்கு

கூலிகொண்டு அநுஸரிக்கவோண்ணுதபடி யாஞராய்த்து. [நின்ற] - ''ஸுஸ்தி ஸ்ரூதஸ்ஸவ்யம்வ்ருதவ்ருதாரநாராயணஸ்ஸ்ரிதஃ'' (அந்தர்ப்பஹிஶ்சதத்ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயணஸ்ஸ்த்திதஃ) - என்கிற போதுவானநிலையன்றிக்கே. [மாயம்இத்யாதி] - ஆஶ்சர்யமான குணசேஷ்டிதங்களையுடைய ஸர்வேஶ்வரனும்கூட ''தண்ணீர், தண்ணீர்'' என்று கிட்டும்படியான தேசமாய்த்து. [தென்னன்திருமாலிருஞ்சோலை] - தென்னனென்று - அங்குத்தைக்கு ப்ரஸித்தனைச் சொல்லி, அவனதான திருமலையென்னுதல்; அன்றிக்கே, தெற்கில்திக்கிலேயாய் நன்ருனவென்னுதல். [திசைகைகூப்பிச் சேர்ந்தயான்] - அவன்விரும்பின திக்கை விரும்பினராய்த்து இவரும். ஒருதிக்குப் படவிறே இவர் விரும்புவது. அதாவது - அவனையுகந்து, அவ்வழியாலே அவன் விரும்பின தேசத்தையுகந்து, அத்தோடு ஸம்ஶ்லேஷத்தையுடைய திக்கை யுகந்து, இப்படி அவனோடு ஸம்ஶ்லேஷித்தவர்களளவும்வர உகக்கும்படி கைகழியப்போந்த நான். அவன் தான் இவரை யுகந்து இவரோடு ஸம்ஶ்லேஷத்தையுடையதேஹத்தை விரும்புகிறுப்போலேயாய்த்து; ''என்னெண்டாளனென்'' என்றுரைறே அடியிலே. [இன்னம்போவேனேகொலோ] - எனக்கு இத்திக்குக்குஅவ்வருகு ஸம்பவ்யமுமியுண்டோ? ஒருதிக்குப்பட்ட நான் இனி அவ்வருகு போவேனோ, இவன் இப்படி கிடந்து படுகைக்கு? இனி யவ்வருகுபோகையாவது - திருமலையில் ஸம்ஶ்லேஷத்தை யறுத்துக்கொள்ளுகையிறே. [என்கொல் அம்மான் திருவருளே] - ஸர்வேஶ்வரனைபபற்றிவரும்போது நிர்விஷயப்ரமமுண்டாமாகாதே? என் செய்யாதானுய்த்தான் இவன் இங்ஙன்கிடந்து படுகிறது? என்றபடி. இவர்திறத்தில்எல்லாம் செய்தும், ஒன்றுஞ் செய்யாதாரைப்போலே ''எத்தைச் செய்வோம்?'' என்றிராநின்றனுய்த்து. (ரு)

ஸாவம் - அந்தஃ இத்யாதி. அதாவது-''நின்ற'' என்றதனால் ஈஶ்வரனுக்கு ஆஶ்ரிதரக்ஷகத்வம் விஶேஷ பக்ஷபாதம் தோற்றுகிறதென்றபடி. ''மாயவம்மான்'' இத்யாதிக்கர்த்தம் - ஆஶ்சர்யமான இத்யாதி. ''சேர்'' என்றதினர்த்தம் - தண்ணீர்தண்ணீர் இத்யாதி. தண்ணீர்தண்ணீர் என்றது - தாஹித்தவன் ''தண்ணீர், தண்ணீர்'' என்று நீரைத் தேடிக்கொண்டு வருமாபோலே, ஸோக்யதாதிஶயத்தாலே அஹிதவேஶத்தோடே கிட்டும்படியானவென்றபடி. திக்கை அஞ்சலிபண்ணுகைக்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார் - அவன்விரும்பின இத்யாதி. ரஸோக்தி - ஒருதிக்குப்பட இத்யாதி. திக்குப்பட - அடைவுபட. திக்குப்பட விரும்புகையாவதுஇன்னதென்கிறார் - அதாவது இத்யாதி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - அவன்தான் இத்யாதி. அவரையும் அவரோடு ஸம்ஶ்லேஷமுடைய தேசத்தையும் விரும்புமென்றதுக்கு ப்ரமாணம் - என்னெண்டான் இத்யாதி; நான், தன்னையும் தன்னோடு ஸம்ஶ்லேஷமுடைய தேசத்தையும் விரும்புவேனுகில், அவனும், என்னையும் என்னோடு ஸம்ஶ்லேஷமுடைய ஊரையும் விரும்பாகின்றனென்றிறே இதுக்குப்பொருள். ''இன்னம்'' என்றதுக்கு ஸாவம்- எனக்கு இத்யாதி. விவரணம் - ஒருதிக்கு இத்யாதி. போலெல்விரோதமேதென்ன- இனியவ்வருது இத்யாதி. ''இன்னம் போவேனேகொலோ-'' இன்னம் விட்டுப்போவேனோ என்று ஸம்தார்த்தம். ''அம்மான் திருவருள் - என்கொல்'' என்றன்வயிப்பது. அம்மான் திருவருள் என்னம்பாயிருந்ததென்று ஸம்தார்த்தம். ''அருள்'' என்று - வ்யாமோஹமாக ஸாவம் - ஸர்வேஶ்வரனே இத்யாதி. அதாவது - நான் ஸமாவதிஶேஷமாகையாலே தன்னை விட ப்ரஸக்தமற்றிருக்க, விடில்செய்வதென்? என்று அதிஶங்கை பண்ணும்படியான வ்யாமோஹமிருந்தபடியென்? என்றபடி. ''அருள்'' என்று - கொடையாக ஸாவாந்தரம் - என்செய்யாதானுய் இத்யாதி. அதாவது- ஶேஷத்வஸீமாபூமியிலே நிலைநிற்கும்படி யுபகரித்தும் ஒன்றும் செய்யாதவனைப்போலே பரகுபாகென்கிறதுக்கு அவதியென்னே? என்றபடி. ஏதத்விவரணம் - இவர்திறத்தில் இத்யாதி. நிர்விஷயப்ரமம் - நிராலம்பந ப்ராந்தி. (ரு).

நான்காம் பாட்டு.

என்கோல்அம்மான்திருவருள்கள்?உலகும்உயிருந்தானேயாய்
நன்கேன்னுடலங்கைவிடான் ஞாலத்தூடேநடந்துழக்கித்
தென்கோள்திசைக்குத்திலதமாய்நின்றதிருமாலிருஞ்சோலை
நங்கள்குன்றங்கைவிடான்நண்ணுவசுரர்†நலியவே.

ஆ.—(என்கொலம்மான்.) - என்னுடைய ப்ரக்ருதியிலுள்ளேபுகுந்து இவ்வாத்மாவை ஸுஜித்தருளுகையுமன்றியே ஸர்வஜகதீச்வரனுயிருந்தான்; என்னுடைய ப்ரக்ருதிதன்னையுங்கூடத் தனக்கு போக்யமாகக்கொண்டு ஒருக்ஷணமும் கைவிடுகிறிலன்; இப்படி "என்னேடுள்ள ஸம்ச்லேஷம் பெறுகைக்கீடானதேசமேதா?" என்று தேடிக்கொண்டு, திருமலைபிலே வந்துபுகுந்து, தான் கருதினபடியே அங்கே ஸம்ச்லேஷித்து ப்ரீதனுய், "இந்த ஸம்ருத்தியெல்லாம் விளைவித்தது திருமலையிறே" என்றுகொண்டு, திருமலையையும் என்னுயிரும் உடலும்போலே தனக்கு போக்யமாகக்கொண்டு கைவிடுகிறிலன்; என்னுபிரையும் உடலையும் திருமலையையும் அநுபவித்து ப்ரீதனுனன்; ப்ரதிகூலர் இந்தஸம்ருத்தி கண்டு பொறுக்கமாட்டாதே தறைப்படும்படி ப்ரீதனுனென்கிறார்.

ஓ.—நாலாம்பாட்டில், தம்முடைய திருமேனியிலும் தம்மோடே பரிமாறலாம் நிலமென்று திருமலையிலும் எம்பெருமானுக்குஉண்டான வ்யாமோஹத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[உலகும் என்று தொடங்கி] - ஸர்வேச்வரனுயிருந்து வைத்து என் ஆத்மாவை விடாத மாத்ரமன்றிக்கே மிகவும் என் உடம்பைவிடுகிறிலன். [ஞாலத்தூடே நடந்து என்று மேலுக்கு] - ஊமியெங்கும் உலாவித்திரிந்து என்னை விஷயீகரிக்கைக்கு ஈடான நிலமாகத் திருமலையைப்பார்த்து ப்ரதிகூலர் மண் உண்ணும்படி அதிலே அத்யதிகவேஷத்தைப் பண்ணி அத்தை ஒருகாலும் கைவிடுகிறிலன்.

ப.—அநந்தரம், என்ஸரீரத்தை விரும்புகைக்கு ஹேதுவாகையாலே திருமலையையும் ஆதரித்து, இரண்டுஸ்தலத்தையும் கைவிடுகிறிலனென்கிறார்.

(ஒருவனைப்பிடிக்கைக்கு ஊரைவளைப்பாரைப்போலே என்னைப் பெறுகைக்காக), உலகும் - ஸர்வலோகங்களும், உயிரும் - ஸர்வப்ராணிகளும், தானேயாய் - தானேயாம்படி (அந்தராத்மாவாய்க்கொண்டு வ்யாப்தனுய்), (அவ்வளவில் நில்லாதே), நண்ணு - (தன்னையாச்ரயிக்கையில்) விமுகரான, அசுரர் - அஸுரப்ரக்ருதிகள், நலிய - நசிக்கும்படியாக, (த்ரைவிக்ரமாபதாக முகத்தாலே என்னலமிக்கைக்கு ஸ்தலம்தேடுவாரோபாதி), ஞாலத்தூடே - பூமிக்குள்ளே, நடந்துழக்கி - நடந்துமிகுத்து, தென் - தெற்கென்கிறபேரை, கொள் - கொண்ட, திசைக்கு - திக்குக்கு, திலதமாய்நின்ற - ஸிரஸாவாஹ்யமாயிருக்கிற, திருமாலிருஞ்சோலை-திருமாலிருஞ்சோலையென்று பேராயிருக்கிற, நங்கள் - நம்போல்வார்க்கு அதிஹார்யமான, குன்றம் - திருமலையை, கைவிடான்-(என்னலமிக்கைக்கு அநுரூபஸ்தலமென்று விரும்பிக்)கைவிடுகிறிலன்:(அதுவழியாக), என்னுடலம் - என்ஸரீரத்தையும், நன்கு - மிகவும், கைவிடான் - கைவிடுகிறிலன்; அம்

† 'நலியவே' என்று சிலர்.

மான் - ஸ்வாமியானவனுடைய, திருவருள்கள் - உபகாரங்களான ஸீலப்ரகாரங்கள், என்கொல் - என்னாயிருக்கிறன ?

இ.—நாலாம்பாட்டில், தம்முடைய திருமேனியிற்காட்டிலும் தம்மோடே பரிமாறலாம் நிலமென்று அவனுக்குத் திருமலையிலுண்டான வ்யாமோஹத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

[என்கொல் அம்மான் திருவருள்கள்] - ஸர்வேஶ்வரனுக்கு என் பக்கலுண்டாயிருந்துள்ள ப்ரஸாதாதிஶயத்துக்கு அவயி என்னோ ? [உலகும் உயிரும் இத்யாதி]- ஸகல லோகங்களும் ஸகல ஆத்மாக்களும் தானிட்ட வழக்காயிருக்கிறவன் தனக்கு ஒரு குறையுண்டாய் இப்படிபடுகிறானோ ? [நன்கு என்னுடலம் கைவிடான்] - செருக்கர் நீசஸ்த்ரீகள் காற்கடையிலே துவளுமாபோலே என்னுடம்பை விரும்பி விடுகிறிலன். எனக்கு மமதாவிஷயம் என்னுமதுவே ஹேதுவாக விடுகிறிலன். பூமியெங்கும் உலாவி எல்லார் தலைகளிலும் திருவடிகளைவைத்துத் திருவுலகளந்தருளிற்று, தம்மைப் பெறுகைக்கு க்ருஷிபண்ணி யென்றிருக்கிறார். ஸர்வஸாதாரணன் வ்யாபாரமாகையாலே ஸம்பந்தம் அறிந்தால் எனக்கென்னலாமிறே. இந்த்ரன்ராஜ்யம்பெற்றானாய்ப்போனான், மஹாபலி கொடுத்தானாய்ப் போனான். இவர் அத்தைத் தமக்கு என்றிருக்கிறார் [தென்கொள் இத்யாதி] - திருவுலகளந்தருளுகை ஒரு வ்யாஜமாய், "ஆழ்வாரை அநுபவிக்கைக்கு ஏகாந்தஸ்தலமேதோ?" என்று ஆராய்ந்து திருமலையிலே நின்றருளினான். ஆரியர்கள் இகழ்ந்த தெற்கில்திக்குக்கு ஓர்ஆபரணம்போலே யிருந்துள்ள திருமலையிலே வந்துநின்றான். [நங்கள் குன்றம்] - ஆஶ்ரிதருடைய ஸங்கேத ஸ்தலம். [நங்கள்குன்றம் கைவிடான் - நன்கு என்னுடலம் கைவிடான்] - திருமலையில்நிலை ஸாதநமாக ஆழ்வார் திருமேனியை ப்ராப்யமாக நினைத்திருக்கிறானாய்த்து. [நண்ணாஅசுரர் நலியவே] - திருமலையில் நிலையாலே அஸுரவர்மம் தானே முடிந்துபோய்த்து. உலகும் உயிரும் தானேயாய் - ஞாலத்தூடே நடந்துழக்கி, தென்கொள் திசைக்குத் திலதமாய்நின்ற திருமாலிருஞ்சோலை - நங்கள்குன்றம் - நண்ணாஅசுரர் நலிய - கைவிடான். நன்கு என்னுடலம் கைவிடான் - என்கொல் அம்மான் திருவருள்கள் ?

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. தம்முடைய திருமேனியிற்காட்டிலும் தம்மோடே பரிமாறலாம் நிலமென்று அவனுக்குத்திருமலையில் உண்டான வ்யாமோஹத்தை யருளிச் செய்கிறார்.

[என்கொல்அம்மான் திருவருள்கள்] - ஸர்வேஶ்வரனுக்கு நிரதிஷ்ட்டாநப்ரமமுண்டாமாகாதே! [உலகுஇத்யாதி] - என்னகுறையுண்டாய்த்தான் இப்படி கிடந்துபடுகிறான் ? [நன்கென்னுடலம்கைவிடான்] - செருக்கனாயிருக்கும் ராஜபுத்ரன் நீசஸ்த்ரீ காற்கடையிலே துவளுமாபோலே. [நன்கென்னுடலம்] - ஸர்வேஶ்வரன் தன்னைக்

நாலாம்பாட்டு.—என்கொல் இத்யாதி. "நன்கென்னுடலம்கைவிடான் - திருமாலிருஞ்சோலை நங்கள் குன்றம்கைவிடான்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - தம்முடைய இத்யாதி. பரிமாறலாம்நிலம் - ஸம்ஶ்லேஷிக்கைக்கு யோக்யமானதேஶம்.

உக்தாநுபாஷணமென்கிறார் - ஸர்வேஶ்வரனுக்கு இத்யாதி. தம்முடம்பில் அவன் வ்யாமோஹம் சொல்லுகிறவிடத்திலே, ஸர்வேஶ்வரத்வம் சொல்லுகிறதுக்கு பாவம் - என்னகுறை இத்யாதி. இப்படிகிடந்துபடுகிறான் - வ்யாமோஹம்பண்ணுகிறானென்றபடி. "என்னுடலம்" என்றதுக்கு பாவம் - செருக்கன் இத்யாதி. துவளுகை - உலருகை. "நன்கு" என்றதுக்கு பாவம்-

கேட்டார்க்குச் சொல்லுகிற வார்த்தையிருக்கிறபடி. ஆழ்வாரை "நமக்குத்தந்ததிருமேனியன்றே" என்னுநின்றருளுய்த்து. [நன்கு] - நன்றாக. மிகவுமென்றபடி. [என்னுடலம்]- "இவருடைய மமகாரவிஷயமானதன்றே நமக்கு உத்தேச்யம்" என்றிராநின்றான். என்னுடைய * அடங்கெழிற்சம்பத்திலேதேனும் பாம்புசெத்ததோ என்னுநின்றான். [ஞாலத்துஇத்யாதி]-எத்தனைகாலமுண்டு அவன் இப்பேறுபெறுகைக்கு உழன்றுதிரிகிறது. ஸர்வஸாமாரணனான ஸ்வாமியுடைய வ்யாபாரமெல்லாம் எனக்கெனக்கென்னலாமிறே மோக்ஷஹேதுக்கு. இந்த்ரனுக்கு "ராஜ்யம்பெற்றேன்" என்னவுமாய், மஹாபலிக்கு "ஔதார்யம்பெற்றேன்" என்னவுமாய், சிலர்க்கு "போன்பயந்தேன்" என்னவுமாய், அவர்க்கு "எனக்காகச்செய்தான்" என்னவுமாயிருக்கிறது காணும். [தென்கோள்இத்யாதி] - தெற்கில்திக்குக்கு ஓர் ஆபரணமான திருமாலிருஞ்சோலை. [நங்கள்குன்றம்] - ஆஸ்ரிதருடைய ஸங்கேத ஸ்தலம். [நங்கள்குன்றம்கைவிடான் - நன்கென்னுடலம்கைவிடான்]-திருமலையை ப்ராபகமாவும் ஆழ்வார்திருமேனியை ப்ராப்யமாகவும் நினைத்திராநின்றான். ஆழ்வார் திருமேனியாயுத்தேச்யம், அதுபெறுகைக்காய்த்துத் திருமலையில் நிலை. [நண்ணுவசுரர் நலியவே] - "நேமிம்பகை தற்செய்யத்தானேகெடும்" என்னுமாபோலே, இவன் இவ்விடத்தைவிடாதே வர்த்திக்க ஆஸுரவர்க்கம் முடிந்து போய்த்து. 'உலகுமுயிரும் தானேயாய் - ஞாலத்தூடே நடந்துழக்கி, தென்கோள்திசைக்குத் திலதமாய்நின்ற திருமாலிருஞ்சோலை நங்கள் குன்றம் - நண்ணுவசுரர்நலிய - கைவிடான் - நன்கென்னுடலம் கைவிடான் - என்கோலம்மான் திருவருள்கள்.' (சு)

ஸர்வேஸ்வரன் இத்யாதி. ஈஸ்வராஹ்ருதயத்தாலே நன்கென்கிறதென்றபடி. நன்றுனவுடல மென்று ஸப்தார்த்தம். வார்த்தைதன்னைக் காட்டுகிறார் - ஆழ்வாரை இத்யாதி. "நன்கு" என்றதற்கர்த்தாந்தரம் - நன்றாக இத்யாதி. நன்றுனவென்றர்த்தமானபோது, * உடலுக்கு விசேஷணம்; மிகுதியானபோது, "கைவிடான்" என்றதற்கு விசேஷணம். "என்" என்று மமகாராதாஷ்டிதமானத்தை "நன்கு" என்னும்படியென்னென்ன - இவருடைய இத்யாதி. ஹிதம் - என்னுடைய இத்யாதி. அதாவது - த்யாஜ்யமான லீலாவிஹ்ரஹாதி ததீயத்வாகாரத்தாலே இவர்க்கு உத்தேச்யமானாற்போலே, த்யாஜ்யமானஇவர் திருமேனியும் இவர் ஸம்பந்தத்தாலே யுத்தேச்யமென்னுநின்றானென்றபடி. அடங்கெழில்சம்பத்தில் - கட்டடங்க நன்றுன ஸம்பத்தில்; உபயவிஹ்ரஹாதியிலுமென்றபடி. பாம்புசெத்ததோ - த்யாஜ்யாம்சமுண்டோவென்றபடி. இப்போது திருவுலகளந்தருளின அபதானத்தைச் சொல்லுகிறதுக்கு ஹேது - எத்தனைகாலம் இத்யாதி. ஞாலத்தூடே நடந்துழக்குகிறது இவர்க்காகவோவென்ன - ஸர்வஸாமாரணன் இத்யாதி. "எனக்கெனக்கென்னலாம்" என்றதற்குக் காட்டுகிறார் - இந்த்ரனுக்கு இத்யாதி. சிலர்க்கு - திருமங்கையாழ்வார்க்கு. ஸங்கேதஸ்தலம் - அநுபவஸ்தலம். இவரிடத்தில் வ்யாமோஹப்ரகரணத்திலே, "நங்கள் குன்றம் கைவிடான்" என்கிறதென்னென்ன - திருமலையை இத்யாதி. விவரணம் - ஆழ்வார் இத்யாதி. திருமலையில் நிலைஇவர்க்காகவாகில், நண்ணுவசுரர் நலியும்படியென்னென்ன - நேமிம்பகை இத்யாதி. நேமிம்பகை - போக்கப்போகாத சத்ரு. தற்செய்ய - தான் செய்கிறதைச் செய்யவென்றபடி. "திருமலை ப்ராபகமும் ஆழ்வார் திருமேனி ப்ராப்யமும்" என்னுமிடம் தோன்றப் பாட்டுக்கன்வயம் அருளிச்செய்யா நின்றுகொண்டு, "என்கொலம்மான்திருவருள்கள்" என்றதற்கர்த்தாந்தரம் - உலகுழயிரும் இத்யாதி. "என்கொலம்மான்திருவருள்கள்" என்றதற - அநுவாதமென்று முன்னிவர்த்தம்; அநுவாதமானபோது, "நன்கென்னுடலம் கைவிடான்" என்று க்ரியை. இப்பாட்டுக்கு மோக்ஷமென்றிரண்டாமர்த்தம்; இப்போது, வ்யாக்யானத்திற்படியே யன்வயம்; "திருவருள்" என்று க்ரியை. (சு)

ஐந்தாம் பாட்டு.

நண்ணு அசுரர்†நலிவெய்த நல்ல அமரர்போலிவெய்த
எண்ணுதனகளெண்ணும் நன்முனிவர் இன்பந்தலைசிறப்பப்
பண்ணுர்பாடலின்கவிகள் யானுய்த்தன்னைத்தான்பாடித்
தென்னுவென்னும்என்னம்மான் திருமாலிருஞ்சோலையானே.

ஆ.—(நண்ணு.) - ப்ரதிகூலர் தறைப்படும்படியாகவும் தனக்கு நல்லரான அமரர் ஸம்ருத்தராம்படியாகவும், லீலோபகரணமாயும் போகோபகரணமாயுமிருந்த நிரவயிகஸம்ருத்திகள் எம்பெருமானுக்கு உளவாயிருக்கச்செய்தே, இவையொழியவே அதின்மேலே ஸத்ய ஸங்கல்பனுயிருந்த எம்பெருமான்தன்னுலும் ஸம்பாதிக்கவொண்ணுதே வாங்மநஸாகோசரமான அபர்யந்தஸம்ருத்திகள் எம்பெருமானுக்கு உளவாக வேணுமென்று மநோரதியாநிற்கும் நன்முனிவர், "நம்முடைய மநோரதோத்ஸவர்த்தியான நிரவயிகஸம்ருத்திகள் எம்பெருமானுக்கு விளேயப்பெற்றோம்; இனி நமக்கொரு குறையில்லே" என்றுகொண்டு நிரவயிகஸ்ருத்தியை யுடையராம்படியாகவும், பண்ணுர் பாடலான இன்கவிகளே எண்ணியிட்டுப் பாடுவித்து இக்கவிகளாகிற அம்ருதத்தைப் பருகிக் களித்து, அம்ருதபாநம்பண்ணின வண்டுகள்போலே தென்னுதெனுவென்று திருமலையிலேநின்று பாடியருளாநின்ரு னென்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், எம்பெருமான் தம்மோடேகலந்து தம்வாயிலே திருவாய்மொழி கேட்ட ப்ரீதியுள்ளடங்காமை, தென்னு தென்னுவென்று நித்யமுக்தரைப்போலே பாடாநின்ரு ன் என்கிறார்.

[நண்ணு என்றுதொடங்கி] - உகவாத அஸுரர் இஸ்ஸம்ருத்தி பொறுக்கமாட்டாதே முடியும்படியாகவும், அதுகூலர் இத்தைக்கண்டு ஸம்ருத்தராம்படியாகவும், உலயவிலூதியும் கூடினுலும் எம்பெருமானுக்கு ஸம்பத்துபோராது, இன்னம் மேன்மேல் நன்மைகளே வேணுமென்று எண்ணுகிற்கும் நன்முனிவர், "இதுவே அமையும், மற்றொரு லக்ஷத்துவேண்டா" என்று மிகவும் ஹ்ருஷ்டராம்படியாகவும். [பண்ணுர் பாடல் என்றுதொடங்கி] - பண்சேர்ந்திருந்துள்ள பாடலையுடைய இனியகவிகளே என்னேப் பேரையிட்டுக்கொண்டு தான் தன்னேப் பாடி. [என்னம்மான்] - திருமாலிருஞ்சோலையானே] - என் நாயனவன் திருமாலிருஞ்சோலையான்.

ப.—அநந்தரம், தம்மோடு ஸம்ச்லேஷித்து திருவாய்மொழி பாடக்கேட்ட ப்ரீதியாலே ரஸிகனுய் ஆளத்திவையாநின்ரு னென்கிறார்.

நண்ணு - (லுப்தவித்விஷயத்தைக்) கிட்டக்கடவோமல்லோமென்று ப்ரத்யூஹராயிருக்கும், அசுரர் - ஆஸுரப்ரக்ருதிகள், நலிவெய்த - (இவ்வதிஸயம் பொறுக்கமாட்டாமல்) விநாஸத்தையடையவும், நல்லவமரர் - ஊக்கிபராய்க்கொண்டு அநுகூலரான தேவவர்க்கம், (மிகவுமுகப்பாலே), பொலிவெய்த - ஸம்ருத்தியை லபிக்கவும், எண்ணுதனகள் - அவாப்தஸமஸ்தகாமனுடைய குணவிலூதிக்குமேலே இதுக்குமுன்பு எண்ணவறியாத அதிஸயங்களே, எண்ணும் - ப்ரேமத்தாலே ஆஸாஸியாநிற்கும், நல் - ஸ்நேஹயுக்தராய், முனிவர் - (அநுலவசீலரான) முனிவர்கள், (கேட்டநுலவித்து), இன்பம் தலைசிறப்ப - ஆநந்தநிர்ப்பராகவும், பண் ஆர் - பண்நிறைந்த, பாடல் - இசையை

† 'நலிவெய்த' என்ற சிலர் ஓதுவர்.

யுடைய, இன்கவிகள் - இனியகவிகளை, யானாய் - (தனக்கு ப்ரகாரஸூதனான) நானாய்க் கொண்டு, தன்னை - (ஸ்தவ்யனாய்ஸ்தவப்ரியனான)தன்னை, தான்பாடி - ஸ்தோதாவாய்க் கொண்டு தானேபாடி, திருமாலிருஞ்சோலையான் - திருமாலிருஞ்சோலையானாய்நிற்கிற, என்னம்மான் - என் ஸ்வாமியானவன், (தன்மேன்மைபாராதே பாட்டில் ரஸாதி ஶயத்தாலே),தென்னாவென்னும்-தென்னாஎன்று ஆளத்திவையாநிற்கும்.நலிவு- நாசம்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், அவன் தம்மோடேகலந்து தம்வாயாலே திருவாய் மொழிகேட்ட ப்ரீதியுள்ளடங்காமை ஆளத்திவையாநின்றான் என்கிறார். "நன்கு என்னுடலம் கைவிடான்" என்கிறவளவன்றியே என் உக்திமாத்ரத்திலே களியாநின்றான் என்றுமாம்.

[நண்ணா இத்யாதி] - "விபரீதஸ்தாஸுரஃ" என்கிறபடியே - விபரீதரான அஸுரர்கள் இஸ்ஸம்ருத்தி பொறுக்கமாட்டாமையாலே முடியவும், "கிட்டக்கடவோமல்லோம்" என்றிருக்கும் அஸுரவர்கும். "விஷ்ணுபக்திபரோதெவஃ" என்கிறபடியே - அநந்யப்ரயோஜநரான வைஷ்ணவர்கள் இதுவே ஜீவனமாக ஸம்ருத்தமாகவும். "தொண்டர்க்கு அமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்" என்றாரிறே [எண்ணாதனகளெண்ணும்] - உபயவிபூதியுக்தனுக்கு இன்னம் விபூதி வேணுமென்றும், அஸங்க்யாதகுணகனுக்கு இன்னம் குணம் வேணுமென்றும் மேன்மேலன எண்ணாநிற்குமவர்கள். [நன்முனிவர்] - ஈஶ்வரன் அடியாகத் தங்கள் ஸம்ருத்தியை எண்ணுமவர்கள் முனிவர்; அத்தலைக்கு ஸம்ருத்தியை எண்ணுமவர்கள் நன்முனிவர். [இன்பம் தலைசிறப்ப] - "திருவாய்மொழியொழிய வேறொரு ஸம்பத்துவேண்டா" என்று மிகவும் ஹ்ருஷ்டராம்படியாகவும். [பண்ணார் பாடல்] — பண்மிக்கிருந்துள்ள பாடல். புஷ்பம் பரிமளத்தோடே அலருமாபோலே, திருவாய்மொழி அவதரிக்கிறபோதே பண் மினுங்கியாய்த்திருப்பது. [இன்கவிகள்] - பண்ணுக்கு ஆஶ்ரயமான கவிதானே இனிதாயிருக்கை. [யானாய்த்தன்னைத் தான்பாடி] - என்னைப்பேரையிட்டுத் தன்னைத் தான்பாடி; புத்ரனை வார்த்தையைக் கற்பித்து அவன்வாயாலே கேட்டு இனியனாம் பிதாவைப்போலே. [தென்னாவென்னும்] - ப்ரீதிக்குப் போக்குவீடாக ஆளத்திவையாநின்றான். "ஸதத்ஸாமாயஹாஸ்தெ" என்று ஹாஹவல்லாஹத்திலே ப்ரீதிக்குப் போக்குவிட்டு ஶேஷஸூதன் செல்லக்கடவத்தை, "அவாக்யநாதரஃ" என்கிறதான் ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே அந்த பூர்த்திகுலைந்து சொல்லுகிறானிறே. [என்னம்மான்] - ஸுதவசநம் ரஸிக்குமாபோலே, ஸம்பந்தமிறே ரஸிக்கைக்கு அடி. [திருமாலிருஞ்சோலையானே] - இவரைக் கவிபாடுவித்த தேஶம் திருமலையாய்த்து.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. அவன் தம்மோடே கலந்து தம் வாயாலே திருவாய் மொழிகேட்ட ப்ரீதியுள்ளடங்காமல் ஆநந்தித்து ஆளத்திவையா நின்றானென்கிறார். 'நன்கென்னுடலம் கைவிடான்" என்னுமளவன்றிக்கே என்னுக்திமாத்ரத்திலே களியாநின்றானென்கிறாரென்றுமாம்.

அஞ்சாம்பாட்டு.—நண்ணா இத்யாதி. இவர்திருமேனியை விரும்புகிற ப்ரகாணத்திலே திருவாய்மொழியைக்கேட்டு இனியனாகையைச் சொல்லுகிறதென்னென்ன; த்வேதா அருளிச் செய்கிறார் - அவன்தம்மோடே இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே; "மாயக்கவியாய்," "தன்னைத் தானேதுதித்து" இத்யாதியாலே ப்ரஸ்துதமாகையாலே யருளிச்செய்கிறாரென்றபடி. "நன்கென்னுடலம் கைவிடான்" என்றத்தைப்பற்ற - தம்மோடேகலந்து என்றது. பரிஹாராந்தரம் - நன்கென்னுடலம் இத்யாதி. அதாவது - திருமேனியெல்லாம் வேண்டாதே உக்திமாத்ரத்திலே களியாநின்றானென்றபடி. ஆளத்தியாவது- மாநத்துக்குப் பூர்வாங்கமான ஆலாபம்.

* நண்ணுவசுரர்நலிவெய்த நல்லவமரர்போலிவெய்த எண்ணுதனகளெண்ணும் நன்முனிவரின்பம் தலைசிறப்பவாய்த்து திருவாய்மொழிதான் அவதரித்தது. ஸ்துத்யனுடைய அவதாரம்போலேயாய்த்து ஸ்துதியினுடைய அவதாரமும்; ''வரி ஞாணாய'' (பரித்ராணய), ''சகலஜகதுத்பவாய'' (அகிலஜகத்பத்ம போதாய)என்னுமாபோலே. [நண்ணுஇத்யாதி] - ப்ரதிகூலநிரஸநத்துக்கு வேறொரு கருவி யெடுக்கவும்வேண்டாதே, அநுகூலரக்ஷணத்துக்கும் வேறொன்று தேடவும் வேண்டாதே, அநந்யப்ரயோஜநராயிருப்பார்க்கு ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமுமாயிருக்குமாய்த்து. [நண்ணுவசுரர்நலிவெய்த] - அவ்யபதேச்யனுக்கு அந்தரத்திலவன், தமப்பன் செய்ததைக் கேட்டு '' இவன்என்செய்தானுனென் '' என்றுகர்ஹித்தான் - ''ஒரு மதிகோவாங்குங்காட்டில் அத்தர்ஸநம் குலைந்ததோ, திருவாய்மொழியென்றும் ஸ்ரீராமாயணமென்றும் வலியன இரண்டு மஹாப்ரபந்தங்களுண்டாயிருக்க '' என்றுஞ்சித்து; இப்படி உகவாதார் நெஞ்சுளுக்கும்படியான ப்ரபந்தமாய்த்து. ''விபரீதஸ்தாஸுரஃ'' (விபரீதஸ்தாஸுரஃ) என்னக்கடவதிறே. பொருந்தாமையையுடைய அஸுரவர்க்கமானது மண்ணுண்ணும்டியாக. ஸம்பந்தமில்லையென்னவொண்ணுதே, ''பொருந்தோம்'' என்கையிறே யுள்ளது.[நல்லவமரர்போலிவெய்த] - ''விஷ்ணுஹ்ருதிவரோதெவஃ''(விஷ்ணுபக்திபரோதேவஃ)என்னக்கடவதிறே. †அநுகூலராயிருக்குமவர்கள் உண்ணுதே தடிக்க. இவர்களுக்கு நன்மையாவது - ஹரிவத்ஸக்தராயிருக்கை. ''தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்'' என்னக்கடவதிறே. [எண்ணுதன இத்

நலிவெய்த - விநாசத்தை யடையும்படியாக. நலிவு - விநாசம். எய்துகை - ப்ராபிக்கை. போலிவு - வ்ருத்தி. தலைசிறப்ப - மிகவும்அதிசயிக்கும்படியாக. வாலிதம் - ஸ்துத்யனுடைய இத்யாதி. ஸ்துத்யனுடைய அவதாரம் அநுகூலரக்ஷண ப்ரதிகூலநிரஸநங்களுக்கு ஹேதுவாயிருக்குமோவென்ன - பரித்ராணய இத்யாதி. ஸாதுபரித்ராணாதிகளுண்டாகிலிறே ஜகத்பத்ம போதம் வருவதென்னும் கருத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்-அகில இத்யாதி. ''இன்பம்தலைசிறப்ப'' என்னுமளவுக்கு ஹாவம் - ப்ரதிகூல இத்யாதி. கநவி - ஸாயநம். அதாவது - ஆயுஸ்ஸும். திருவாய்மொழி ப்ரதிகூலநிரஸநத்துக்கு ஹேதுவென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம்-அவ்யபதேச்யனுக்கு இத்யாதி. எப்படி கர்ஹித்தானென்ன - ஒருமதிகோ இத்யாதி வாக்யத்வயம். நெஞ்சுளுக்கும்படி - நெஞ்சிடுபடும்படி. அவ்யபதேச்யன் - க்ரிமிகண்டன். அநந்தரத்திலவன்- அவன்மகன். அநந்தரத்திலவன் அஸுரனே? என்ன - விபரீதஃ இத்யாதி. ''ஸஸுரஹ்ருதிவரோதெவ ஸுரராணவய। விஷ்ணுஹ்ருதிவரோதெவோ விபரீதஸுராவஸுரஃ.'' ''வரிஞாணாயஸுராயநாம விநாஸாயஸுரஷ்ணுதாதி। யதிஹம்ஸ்ரவநாயாய வம்ஸவாதிய்மெயும்மெ'' இதி கீதாயாம். ''ததொவிஜகதுத்பவாயாஸ்ருதிதம்ஹாத்மநா। தெவகீவிலுவஸுராயாவிஹ்ருதிம்ஹாத்மநா'' இதி பஞ்சமேம்ஸே. ஸப்தார்த்தம் - பொருந்தாமையை இத்யாதி. ''அசுரர்'' என்னுதே, ''நண்ணுவசுரர்'' என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - ஸம்பந்தம் இத்யாதி. 'உள்ளது' இழக்கைக்கென்றபடி. ''நல்லவமரர்'' என்கிறதுஆரையென்ன - விஷ்ணுஹ்ருதி இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - அநுகூலராய் இத்யாதி. விவரணம் - இவர்களுக்கு இத்யாதி. அமரர் - அநுஹவபரர். ''அமரர்'' என்றபோதே ஹரிவத்ஸக்தரென்று விசித்தமானாலும், நல்லராகையாலே ''அமரர்'' என்று ஹேதுகர்ப்பவிசேஷணமாகையாலே புநருக்திதோஷமில்லை கருத்து. உண்ணுதே தடிக்கைக்கு இது யாரைகோவென்ன. தொண்டர்க்கு இத்யாதி. அவையேதென்ன - ஸர்வேஸ்வரன் இத்யாதி. முனிவர் - மநநசீலர்;

---

† அநுகூலரானவர்கள் என்று அடையவளந்தான் பாடம்.

யாதி] - புறம்போருவர் எண்ணுதன சிலவற்றையெண்ணுவார் சிலருண்டாய்த்து. ஸர்வேச்வரன் ரக்ஷகன், அவனையோழிந்ததடங்கலும் ரக்ஷ்யம்'' என்றிருக்கையன்றிக்கே, உபயவிஹ-ஏதியுக்தனுக்கு இன்னம் சிலவிஹ-ஏதிவேணுமென்றும், ஸர்வகுணஸம்பந்நனுக்கு இன்னம் சிலகுணங்கள் வேணுமென்றும் என்ற இப்புடைகளிலே எண்ணுவார் சிலருண்டாய்த்து; அவர்கள் [இன்பம் தலைசிறப்ப] - திருவாய்மொழியவதரித்தபின்பு ''அவனுக்கு குணவிஹ-ஏதிகள்போராது'' என்றிருந்தஇழவுதீர்ந்து, அத்தால்நிரதிசயாநந்திகளாக. [நன்முனிவர்]-அவனுடைய ஸம்ருத்தியை மநநம்பண்ணும் ஸ்வபாவராயிருக்கை. அன்றிக்கே, ''திருவாய்மொழியை யோழிய வேறேரு ஸம்பத்துவேண்டா'' என்று இதுவே மநநம்பண்ணி ஹ்ருஷ்டராம்படியாகவும். [பண்ணுர்பாடல்] - பண்ணோடே சேர்ந்த பாடல். புஷ்பமானது பரிமளத்தோடே அலருமாபோலே, பண்ணும்இசையும் மிகுந்திருக்குமாய்த்து. [இன்கவிகள்] - இசையும்பண்ணுமொழியவே †தோக்குக்கழிந்த சுளைபோலே கவிதானே இனிதாயிருக்குமாய்த்து. [யானுய்த்தன்னைத் தான்பாடி] - பிதாவானவன் புத்ரனுக்குப் பசுவை நீர்வார்த்துக் கொடுத்து அவன்பக்கலிலே தான் மீளாநீரேற்றுப் பசுவைப் பெறுமாபோலே;ஸ்வதனே வார்த்தையைக் கற்பித்து அவன்சொல்லக்கேட்டு இவன் இனியனுமாபோலே. தான் பாடினனுகில் ஸ்ரீகீதையோடொத்துப்போம் நம்பிதிருவழுதி நாடுதாஸர், ''அருள்கொண்டாடும்'' என்கிறபாட்டிலே, ''ஸ்ரீகீதையையப்யஸித்தானேருவன் ஸங்ரஹாஸதஸ்ஸிலேசென்ரூல்பலருமாக நாழியரிசியைக்கொடுத்துவிச்வஸிக்கமாட்டாமையாலே 'புநந்திண்ணையிலேகிட' என்பர்கள்: திருவாய்மொழிகற்ரூன் ஒருவிண்ணப்பம்செய்வான் சென்ரூல், ஸர்வேச்வரனகப்படப் புறப்பட்டேதிர்கொண்டு அகமோழித்துக்கொடுத்து அமுதுபடியுமேடுத்துவிட்டு ஸத்கரிப்பர்கள்'' என்ரூராம். ''பண்டேபரமன்பணித்த'' என்று இவரங்கீகரிக்கையாலே அந்த ஸ்ரீகீதைதானும் வீறுபெற்றதிறே. [தென்னுவென்னும்] - செருக்காலே ''தென்னு, தென்னு'' என்று ஆளத்திவையாநிற்கு மாய்த்து; ஸம்ஸாரிசேதநனுக்கு ஹமவல்லாலமுண்டானுல் ''வாதஸ்லாகமாயஹா

''மூகிர் மநஸிலகி'' * நன்மைக்கு - * எண்ணுதனகளெண்ணுகையே நன்மையென்றும், திருவாய்மொழி வ்யதிரிக்தஸம்பத்து வேண்டாவென்கை நன்மையாவதென்றும்அர்த்தத்வயம். மூன்றின வர்த்தத்தில், இன்பமாவது - ஈச்வரனுடைய குணவிஹ-ஏதி ப்ரதிபாதகமான திருவாய்மொழியுண்டாகையால் வந்த ஆநந்தம்; இரண்டாமர்த்தத்தில், திருவாய்மொழியாகிற நிரதிசயஸம்பத்தால்வந்த ஆநந்தம். இவர்கள் திருவாய்மொழியாலே நிரதிசயாநந்திகளாம் ப்ரகாரத்தை விசதமாக அருளிச்செய்கிரூர் - திருவாய்மொழி இத்யாதி. மநஸிலதையிலே நன்மையேதென்ன - அவனுடைய இத்யாதி. ஆர்தல் - சேர்தலும், மிகுதியும். இவ்வர்த்தத்வயத்தையு மடைவே யருளிச்செய்கிரூர் - பண்ணோடேசேர்ந்தபாடலென்றும்,புஷ்பமானதுஇத்யாதியாலும் ''பண்ணும்-பாடலும்-ஆர்'' என்றந்வயிப்பது. பண்-ஸ்வரம். இசை-ராகம். ''இன்'' என்றதற்கு ஹாவம் - இசையும் இத்யாதி. தோக்கு - த்வக்: மேல்தோல்: சக்கையென்றபடி. இதற்கு த்ருஷ்டாந்தம் - பிதாவானவன் இத்யாதி. யானுய்த்தன்னைத்தான்பாடினனுகக்கும்படியென்னென்ன - ஸ்வதனே இத்யாதி என்னுதல், த்ருஷ்டாந்தாந்தரமாதல். இவ்விடத்திலே,''ஸ்ரீமதஸ்வநயஸ்ரீவாஸ்ரயஸோதிதாவாமவ்ருத்தவணயோரஸ்வதனேஹிதாதேஸ்ரீரஜ்தனஸ்வகிஸ்ரீளஸ்ரீகாஸ்ரீதிஸ்ரீகுணயுதஸ்நிவஸ்ரீகஸ்யாரூழி'' என்கிறதநுஸந்தேயம். தான்பாடாதே இவரையிட்டுப்பாடுகிற தென்னென்ன - தான்பாடினனுகில் இத்யாதி. ஸ்ரீகீதையைப்பற்ற இவ ஸ்லாக்யமென்னுமதற்குஹேதுர்நம்பி - இத்யாதி. ஆனலும் சரமஸ்லோகத்தாலே ஸ்ரீகீதைக்குஅதிசயமில்லையோவென்ன - பண்டே இத்யாதி. இதற்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ஸம்ஸாரிசேதநன் இத்யாதி.

† கொர்க்குஎன்றும் பாடங் காண்கிறதென்பர்.

ஸ்தை'' (ஏதத்ஸாமகாயந்நாஸ்தே)என்று ஸாமஸாநம்பண்ணுமாபோலே ; ''அவாக்யநாதரஃ'' (அவாக்யநாதரஃ) என்கிறவன் தைர்யபங்கம்பிறந்து பாடாநிற்குமாய்த்து. [என்னம்மான்] - ஸுதவசநம் இனிதாம்போது ப்ராப்தியுண்டாகவேணுமிறே ; அதுக்கு அடியான ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறதாய்த்து. [திருமாலிருஞ்சோலையானே] - இவரைப்பாடுவித்த முக்கோட்டை. ''பாட்டினாலுன்னையென்னெஞ்சத்திருந்தமை - காட்டினாய்கண்ணபுரத்துறையம்மானே'' என்று அவரைப்பாடுவித்தமுக்கோட்டையிறே அது.தாம்பாடினகவிகளினினிமையை யநுஸந்யித்தார், இவை தாமடியாகப் பிறந்தனவென்று சொல்லலாயிருந்ததில்லை, இதுக்கடியென் ? என்றுபார்த்தார் ; அவன்தன்னெஞ்சிலே புகுந்திருந்து பாடுவித்தானாயிருந்தது. '' கண்ணபுரத்துறையம்மான் '' என்று கவிபாடுவித்த முக்கோட்டையைச் சொல்லுகிறார். (௫)

ஆறாம் பாட்டு.

திருமாலிருஞ்சோலையானேயாகிச் செழுமுவுலகுந் தன்
ஒருமாவயிற்றினுள்ளேவைத்து ஊழியூழிதலையளிக்கும்
திருமால்என்னையாளுமால் சிவனும்பிரமனும்காணாது
அருமாலெய்தியடிபரவ அருளையீந்தஅம்மானே.

ஆ.—(திருமாலிருஞ்சோலையானே) - த்ரைலோக்யமெல்லாம் தன்சிறுவயிற்றிலே வைத்து யுகந்தோறும் ரக்ஷித்தருளும் ஸ்வபாவனாய், ஸ்ரியஃபதியாய், ப்ரஹ்மருத்ராதிகளால் அநவரதாபிஷ்டுத சரணயுகளனாய், தத்ஸமீஹிதஸலப்ரதனாய் ஸர்வேஶ்வரனாயிருந்த திருமாலிருஞ்சோலையான், எனக்குப்பித்தனாய்என்னைப்பிரிகிறிலனென்கிறார்.

ஒ.—ஆறாம்பாட்டில், ஶ்ரியஃபதியானவன் திருமலையிலே நின்றருளி என்னையாளுகையிலே மிகவும் வ்யாமுக்யனானான் என்கிறார்.

[செழுமுவுலகு என்றுதொடங்கி] - கல்பந்தோறும் அழகிய மூன்றுலோகத்தையும் தன்திருவயிற்றிலே வைத்து உத்க்ருஷ்டமாக ரக்ஷிக்கும் ஶ்ரியஃபதி. [சிவனும்பிரமனும் என்றுமேலுக்கு] - சிவனும் பிரமனும் காணாதே நிரதிஶயபக்தியுக்தராய்த் தன்திருவடிகளை ஆஶ்ரயிக்க, அவர்களுடைய அபேக்ஷிதங்களைக் கொடுத்த ஸர்வேஶ்வரன்.

ப.—அநந்தரம், ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கும் உபகாரகனாய் ஶ்ரியஃபதியானவன், திருமலையில்நின்று என்னை யடிமைகொள்ளுகைக்கு வ்யாமுக்யனாயிராநின்றானென்கிறார்.

''தென்னா'' ஏன்கைக்கடி - ''அம்மான்'' என்றது. ''யானாய்த்தன்னைத்தான்பாடித் திருமாலிருஞ்சோலையான்'' என்றதுக்குபாவம் - இவரை இத்யாதி. முக்கோட்டை - மூகாம்பிகை. அது கவித்வாபாதகம். இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - பாட்டினால் இத்யாதி. அவரை - திருமங்கையாழ்வாரை. அது - திருக்கண்ணபுரம். அதுபோலே யிதுவுமென்றபடி. திருமொழி எட்டாம்பத்து பத்தாந்திருமொழி ஒன்பதாம்பாட்டு, ''நாட்டினாய்'' இத்யாதி. எடுத்தபாசுரத்துக்கர்த்தம் - தாம்பாடின இத்யாதி. 'நலிவெய்தும்படியாகவும், பொலிவெய்தும்படியாகவும், இன்பம் தலைசிறக்கும்படியாகவும், பண்ணார்பாடல்' என்றுதொடங்கி, 'தென்னாவென்னும்' இத்யந்வயஃ. (௫)

சிவனும் - (ஜ்ஞாநாயிகனான) நத்ரனும், பிரமனும் - ப்ரஹ்மாவும், காணுது - காணப்பெறாதே, அரு - பெறுதற்கரிதான, மால் - அதிஸயிதஸக்தியை, எய்தி-உடையராய்க்கொண்டு, அடி - திருவடிகளை, பரவ - ஸ்தோத்ரம்பண்ண, அருளீந்த - (தன் நிரவயிக)க்ருபையாலே அபேக்ஷிதப்ரதாநம்பண்ணின, அம்மான்-ஸர்வாதிகனுய், செழு - விலக்ஷணமான, மூவுலகும் - ஜகத்த்ரயத்தையும், தன் - அவிடிதவடனுஸமர்த்தனான தன்னுடைய, ஒரு - அத்விதீயமாய், மா - (அட்க்கினவிடந் தெரியாமல் அடக்கவல்ல) ஸக்திமாஹாத்ம்யத்தையுடைய, வயிற்றினுள்ளே - திருவயிற்றினுள்ளே ஒருபடியிலே, வைத்த - , ஊழியூழி - கல்பந்தோறும், தலை - தலையாக, அளிக்கும் - ரக்ஷிக்குமவனுய், திருமால் - (இந்தஸோஷித்வாக்ஷேதத்வங்களுக்கு உபபாதகமான) ஸ்ரியஃபதித்வத்தையுடையவன், திருமாலிருஞ்சோலையானேயாகி - திருமாலிருஞ்சோலையிலே நிலையுடையனுய்க்கொண்டே, என்னை - , ஆளும் - அடிமைகொள்ளுகையிலே, மால் - பெரும் பித்தனுயிராநின்றான். ஒருமாவென்று - ஏகதேசமான அத்யல்ப ஸங்க்யையைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்.

இ.—ஆரும்பாட்டில், ஸ்ரியஃபதியானவன் வந்து திருமலையிலே நின்றருளி என்னையாளுகையிலே வ்யாமுக்யனுனன் என்கிறார்.

[திருமாலிருஞ் சோலையானேயாகி - என்னையாளும் மால்] - திருமலையைத் தனக்கு வஸ்தவ்யஸ்தலமாகக்கொண்டு என்னை அடிமைகொள்ளுகைக்காக என்பக்கல் வ்யாமோஹம் ஒருவடிவுகொண்டாற்போலே யிருக்கிறவன். [செழுமூவுலகும்] - கட்டளைப்பட்ட த்ரைலோக்யத்தையும் அத்விதீயமாய்ச் சிறிதான வயிற்றிலே வைத்து, கல்பந்தோறும் கல்பந்தோறும் தலையாகரக்ஷிக்கும். ப்ரளயாபத்தில் ஜகத்துக்குத் தன்னை யொழியச்செல்லாதாப்போலே, என்னையொழியத் தனக்குச் செல்லாதபடியாயிருக்கை. [திருமால்] - ஸ்ரியஃபதி. [என்னையாளும் மால்] - என்பக்கல் பிச்சு ஒருவடிவு கொண்டாற் போலேபிருக்குமவன். ப்ரளயாபத்ஸகனுய் ஸ்ரியஃபதியாயிருக்கிறவன் என்பக்கலிலே ஸாபேக்ஷனுய் நின்றான். [சிவனும் இத்யாதி] - ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் காணப்பெறாமையாலே நிரதிஸயஸக்தியுக்தராய்த் திருவடிகளை அக்ரமமாகப் புகழ, அவர்களுடைய அபேக்ஷிதங்களைக் கொடுத்த ஸர்வேஸ்வரன்.

ஈடு.—ஆரும்பாட்டு. ஸ்ரியஃபதியானவன் திருமலையிலே நின்றருளி என்னையாளுகையிலே வ்யாமுக்யனுனுனேன்கிறார்.

[திருமாலிருஞ்சோலையானேயாகி - என்னையாளுமால்] - திருமலைதனக்கு வஸ்தவ்ய பூமியாகக்கொண்டு நிற்கிறவன், என்னை யடிமைகொள்ளுகைக்காக என்பக்கல் வ்யாமோஹம் ஒருவடிவுகொண்டாற்போலே யிருக்கிறவன். [செழுமூவுலகும்] - கட்டளைப்பட்ட த்ரைலோக்யத்தையும். [ஒரு இத்யாதி] - அத்விதீயமாய்ச் சிறிதான வயிற்றிலே

ஆரும்பாட்டு.—திருமாலிருஞ்சோலை இத்யாதி. "திருமால் - திருமாலிருஞ்சோலையானேயாகி - என்னையாளுமால்" என்றதத்தைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை-ஸ்ரியஃபதி இத்யாதி.

"செழுமூவுலகும்" என்றதொடங்கி "திருமால் - சிவனும் பிரமனும் காணுதஅருமாலெய்தி யடிபரவவருளீந்தவம்மான் - திருமாலிருஞ்சோலையானேயாகி - என்னையாளுமால்" என்றவ்யித்தர்த்தம் - திருமலைதனக்கு இத்யாதி. "சோலையானேயாகி" - சோலையையுடையனுய்க்கொண்டு நிற்கிறவென்றபடி. "ஆளும்" என்றது - தும்ப்ரத்யயம். ஆளுகைக்காகவென்றபடி. மாலேயுடையவனென்னுதே "மால்" என்றதற்குமோஹம் - வ்யாமோஹம் இத்யாதி. "மா" என்று - விபரீதலக்ஷணையாய், அல்பமானவென்றபடி. தலையாக - ஸ்லாக்யமாக. பதப்ரயோகத்

வைத்து, கல்பந்தோறும் கல்பந்தோறும் தலையாக ரக்ஷிக்கும். ப்ரளயாபத்தில் ஜகத்துக்குத் தன்னையொழியச் செல்லாதாப்போலே என்னையொழியத்தனக்குச்செல்லாதானாயிருக்கை. [திருமால்] - ஸ்ரீயஃபதி. [என்னையாளுமால்] - என்னையடிமை கொள்ளுகைக்காகப் பிச்சுத்தான் ஒருவடிவு கொண்டாற்போலே யிருக்குமவன். [சிவனும்பிரமனும்இத்யாதி]- ப்ரஹ்மருத்ராதிகள், காணப்பெறாமையாலே நிரதிசயஸக்தியுக்தராய்த் திருவடிகளைஅடைவுகெட ஏத்த, அவர்களுக்கு முகந்தோற்றாமே சடக்கநின்று அருளைப் பண்ணிக்கொடுக்கும் ஸர்வேஶ்வரன், எனக்குக் கண்ணுக்கிலக்காம்படி திருமலையிலே வந்துநின்று என்னையடிமை கொள்ளுகையிலே பெரும் பித்தனானான். (௬)

ஏழாம் பாட்டு.

அருளையீ என்னம்மானே! என்னும் முக்கணம்மானும்
தெருள்கொள்பிரமனம்மானும் தேவர்கோனுந்தேவரும்
இருள்கள்கடியும்முனிவரும் ஏத்துமம்மான்திருமலை
மருள்கள்கடியும்மணிமலை திருமாலிருஞ்சோலைமலையே.

ஆ.—(அருளையீ.) - இஸ்ஸம்ருத்தியெல்லாம் திருமலையை ஆஶ்ரயித்திறே வந்ததென்றுகொண்டு, திருமலையை நின்றேத்துகிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், தம்முடைய ஸம்ருத்திக்கு அடியான திருமலையை ஏத்துகிறார். என்பக்கலிலே க்ருபை பண்ணியருளவேணும் என்ஸ்வாமியே என்னும் ருத்ரனும், அவனிற் காட்டில் அறிவுடைய ப்ரஹ்மாவும், இந்த்ரனும், தேவர்களும், ஜகத்தில் அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தைப் போக்கக்கடவ ருஷிகளும்.

[ஏத்தும் அம்மான் என்று மேலுக்கு] - ஏத்தும்படியையுடைய ஸர்வேஶ்வரனுடைய திருமலை, ஆத்மாவுக்கு ஹாநவத் கைங்கர்ய விரோதிகளான அவித்யாதிகளெல்லாம் போக்கும் நிரதிசய புருஷார்த்தமான மலை - திருமாலிருஞ்சோலையே.

ப.—அநந்தரம், தம்மை யங்கீகரிக்கைக்காக அவன் வந்துநின்ற திருமலையினுடைய வைலக்ஷண்யத்தைப் புகழ்ந்தருளுகிறார்.

என்னம்மானே - என்னுடைய ஸ்வாமியானவனே! அருளை - (உன்னுடைய) க்ருபையைத் தந்தருளவேணும், என்னும் - என்றுகொண்டு, முக்கணம்மானும் - த்ரிணேத்ரனாய்(ஈஶ்வராஹிமாநியான) ருத்ரனும்,தெருள்கொள்-(ஸ்ரஷ்ட்ருத்வாதியுபயுக்தமான) ஜ்ஞாநாதிகுணத்தையுடைய, பிரமனம்மானும் - ப்ரஹ்மாவாகிற ஸ்ருஜ்யஜகத்பதியும், தேவர்கோனும் - தேவர்களுக்கு நிர்வாஹகனான இந்த்ரனும்,தேவரும் - (த்ரயஸ்த்ரிம்ஶத்கோடி) தேவர்களும், இருள்கள் - (ஸ்வரூபபுருஷார்த்த விஷயமான ஜ்ஞாநாஹாவம், அந்யதாஜ்ஞாநம், விபரீதஜ்ஞாநம் முதலான) தமஸ்ஸுக்களை, கடியும் - புராணாதியுபதேஶமுபத்தாலே போக்கக்கடவரான, முனிவரும்-பரமருஷிகளும், ஏத்தும்-

---

துக்கு ஹாவம் - ப்ரளயாபத்தில் இத்யாதி. இவர்பக்கல் வ்யாமோஹ ப்ரகரணத்துக்குச் சேர - அவர்களுக்கு முகந்தோற்றாமே கடக்கநின்று என்கிறார். அடியில் அந்வயித்தத்தைப் பின்னையும் காட்டுகிறார் - எனக்கு இத்யாதி. (௬)

ஸ்தோத்ரம்பண்ணும்படியான, அம்மான் - ஸ்வாமியானவனுடைய வாஸஸ்த்தாநமான, திருமலை - திருமலையாய், மருள்கள் - ப்ராப்திப்ரதிபக்ஷகமான அவித்யாதி ஸகலப்ர மங்களையும், கடியும் – போக்கக்கடவதாய், மணி - நிரதிசயபோக்யமாம்படி விலக்ஷண மான, மலை - மலை, திருமாலிருஞ்சோலை - திருமாலிருஞ்சோலையென்று திருநாமமான, மலையே - திருமலையிறே.

இ—ஏழாம்பாட்டில், தம்முடைய ஸம்ருத்திக்கு அடியான திருமலையை எத்துகிறார்.

[அருளாயீ இத்யாதி]-"என்ஸ்வாமீ, என்பக்கலிலே க்ருபை பண்ணியருள வேணும்: உடையவனான நீபோகட்டால் வேறு புகலுண்டோ?" என்னுமாய்த்து. இப்படி சொல்லுகிறவன் யார்? என்னில், - லலாடநேத்ரனும், ஈச்வராபிமாநியான ருத்ர னும், அவனுக்கும் ஜ்ஞாநப்ரதனும் ஜகதனை வீரஹ்மாவும். [தேவர்கோனும்] - தேவர்களுக்கு அப யதாதனான இந்த்ரனும், தேவேந்த்ரன் என்று அவனுக்கு ஏற்றமான உத்கர்ஷத்தையுடைய தேவர்களும், அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தை வாஸனையோடே போக்கும் ஸ்மார்த்தாக்களும், இவர்களெல்லாரும்கூட ஏத்தும் ஸர்வேச்வரனுடைய திருமலை. [மருள்கள் இத்யாதி] - கைங்கர்ய விரோதிகளான அவித்யாதிகளைப் போக்குமது வாய், ஸ்வயம் புருஷார்த்தமான திருமலை. திருமலையையொழியவே ப்ராப்யமுண்டு என் றிருக்கும் நினைவைப் போக்குமிடம் என்றுமாம். அதுதான் ஏதென்ன?—திருமாலிருஞ் சோலை மலையே.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. தம்முடைய இஸ்ஸம்ருத்திக்கெல்லாம்அடி திருமலை யானபின்பு, இத்தேசந்தானே நமக்கு ப்ராப்யமென்று திருமலையைக் கோண்டாடுகிறார்.

அருளாயீயேன்பர்கள் - ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணியரு ளேன்பர்கள். [என்னம் மானே] - நீயருளாதொழிந்தால் புறம்பு எங்களுக்குப் புகலுண்டோ? ப்ராப்தனான நீ யருள வேண்டாவோ வேன்பர்கள். இப்படி சொல்லுகிறவர்கள்தான்ஆரேன்னில்,- [முக்கண் இத் யாதி] - லலாடநேத்ரனும் ஈச்வராபிமாநியான ருத்ரன், அவனுக்குங்கூட ஜ்ஞாநப்ரத னும் ஜகதனுகையால் வந்த ஏற்றத்தையுடைய சதுர்முகன், தேவஜாதியை சனியும் புத னும் மெய்க்காட்டுக்கொள்ளுகிற இந்த்ரன், தங்களு யுடையனுகை அவனுக்கேற்றமாம் படி யிருக்கிற தேவர்கள், அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தை வாஸனையோடே போக்கியிருக்கும் ஸ்மார்த்தாக்களான ருஷிகள், இவர்களடங்கலும் ஒருமிடறுசெய்து ஏத்தும்படியாக ஸர் வேச்வரன் தான்விரும்பிவந்து மேல்விழுந்து படுகாடுகிடக்கும் தேசமாய்த்து. [மருள்கள் கடியும் மணிமலை] - ப்ராப்யவிரோதியானவற்றை அடையப்போக்கும் தேசமாய்த்து. அதாகிறது—திருமலையையொழிந்ததொன்றே ப்ராப்யமென்றுபிறக்கும் புத்தியைத் தவிர்த்

ஏழாம்பாட்டு.—அருளாயீ இத்யாதி. "மணிமலை திருமாலிருஞ்சோலை மலையே" என் றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நம்முடைய இத்யாதி.

"என்னம்மானே - அருளாயீ - என்னும் முக்கணம்மானும்" என்று கூட்டுவது. ஸ்வாமித்வத்தைச்சொல்லி ஸம்போதிக்கிறவர்களுடைய ஹார்த்தஸாரவம் - நீயருளாதொழிந்தால் இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. நேரூள்கோள் - நெருளையுடையவென்றபடி. ஸ்மார்த்தாக்களான - ஸ்ம்ருதி கர்த்தாக்களான. படுகாடுகிடக்கும் - வெட்டிவிழுந்த காடுபோலே கிடக்கும். "மருள்கள்" என்று - அவித்யாதிகளாக அருளிச்செய்து, அர்த்தாந்தரம் - அதாகிறது இத்யாதி. அதாகிறதென்

துத் தருமாய்த்து. இதெல்லாம் எதுதானென்னில்; மற்றுமுண்டோ? திருமாலிருஞ்சோலைமலையே. (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

திருமாலிருஞ்சோலைமலையே திருப்பாற்கடலேஎன்றலையே
திருமால்வைகுந்தமேதண்திருவேங்கடமேயெனதுடலே
அருமாமாயத்தெனதுயிரே மனமேவாக்கேகருமமே
ஒருமாநொடியும்பிரியான்என்னூழிமுதல்வனொருவனே.

ஆ.—(திருமாலிருஞ்சோலை.)-விளைந்தஸம்ருத்தி தானேதென்னில்; இதென்கிறார். திருமாலிருஞ்சோலை, திருப்பாற்கடல், திருநாடு, திருமலை தொடக்கமாகத் தானெழுந்தருளியிருக்கும் திருநகரிகளெல்லாவற்றிலுமுள்ள ஸம்ஶலேஷத்தினால் ப்ரீதனாமாபோலே, என்னுடைய அவயவங்களிலே ஓரோர்அவயவத்தோடுள்ள ஸம்ஶ்லேஷத்தினாலே ப்ரீதனாய், என்னை ஒருக்ஷணமும் பிரியில் யரிக்கமாட்டுகிறிலன்; ஒருவனுடைய அபிநிவேஶமிருக்கும்படியே யிது! என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், திருமலை தொடக்கமான கோயில்களெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் அபிநிவேஶத்தைத் தம்முடைய திருவுடம்பிலும் பண்ணாநின்றான் என்று அநுஸந்யித்து, அவனுடைய அபிநிவேஶம் அவ்வளவுமன்றிக்கே யிருக்கையாலே அவை தன்னையே பரிமணித்து-'இவற்றை ஒருக்ஷணமும் பிரிகிறிலன், என்பக்கலிலே அபிநிவிஷ்டனான ஸர்வேஶ்வரனுடையபடி யிருந்தபடியென்?' என்கிறார். அருமாமாயத்து எனதுயிரே என்றது - "ஸ்ரீ மாயாஜுரத்யா" என்னும்படியாலே கடக்க அரிதான ப்ரக்ருதியோடே மயங்கின என் ஆத்மா என்றவாறு.

ப—அநந்தரம், 'திருமலைதொடக்கமான திவ்யதேசங்களோடொக்க என்னுடைய ஸர்வாவயவங்களையும் விரும்பி ஒருக்ஷணைகதேசமும் பிரிகிறிலன்: இவனொருவனாயிருக்கிறானே!' என்று விஸ்மிதராகிறார்.

திருமாலிருஞ்சோலைமலையே - திருமாலிருஞ்சோலைமலையையும், திருப்பாற்கடலே - திருப்பாற்கடலையும், (அவற்றோடொக்க), என்றலையே - என்தலையையும், திருமால் - "ஸ்ரீ யாஸாயஷ்டி" என்கிறபடியே ஸ்ரீய:பதியாய்க் கொண்டிருக்கிற, வைகுந்தமே - பரமபதத்தையும், தண் — ஶ்ரமஹரமான, திருவேங்கடமே - பெரிய திருமலையையும், (அப்படியே), எனதுடலே - என்ஶரீரத்தையும், அரு - துஸ்தரமாய், மா - அதிஶயிதையாய், மாயத்து - ஆஶ்சர்யமான ப்ரக்ருதியோடே ஸம்ஸ்ருஷ்டமான, எனதுயிரே - என்னாத்மாவையும், மனமே - மநஸ்ஸையும், வாக்கே - வாக்கையும், கருமமே - க்ரியையும், ஒருமாநொடியும் - ஒருக்ஷணத்தில் ஒருமாப்பொழுதும், பிரியான்-பிரிகிறிலன், என்னூழிமுதல்வன்- என்னைலபிக்கைக்காகக் காலோபலக்ஷித ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் காரணபூதனானவன், ஒருவனே-ஒருவனாயிருக்கிறானே! கீழிலே

றது - மருள்கள் கடிகையாவதென்றபடி. மருள் - தெருள். ப்ராப்யாந்தர ஜ்ஞாநம். மணிமலை - அழகிய மலை. ஸ்வயம்புருஷார்யமான மலையென்றபடி. (எ)

காரங்கள் - எண்ணுதல், அவையே அஸ்யாரணமாம்படி விரும்பினபடியாதலாயிருக்கிறது. நொடி - க்ஷணம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், 'திருமலே தொடக்கமான கோயில்கள் எல்லாவற்றிலும் பண்ணும் அஹிங்கிவேஷத்தை என் அவயவங்களிலே பண்ணி ஒருக்ஷணமும் பிரிகிறிலன்; இவன்படி யிருந்தபடியென்?' என்கிறார்.

[திருமாலிருஞ்சோலே மலையே] - தெற்கில் திருமலையையும், திருப்பாற்கடலையும், என் உத்தமாங்கத்தையுமொக்க விரும்பாநின்றான்; பரமபதத்தையும், வடக்கில் திருமலையையும், என் ஸரீரத்தையுமொக்க விரும்பாநின்றான். [திருமால் வைகுந்தம்] - "ஸ்ரீ யாஸாயஞ் ஜமதக்நிஃ" என்கிறபடியே அம்மிதுநத்துக்குத் தகுதியான தேசம். இத்தேசங்களில் பண்ணுகிற விருப்பம் தன் திருமேனியில் பண்ணுகிற விருப்பத்துக்கு ஸத்ருஸமல்லாமையாலே தம்முடைய அவயவங்கள்தோறும் புக்கு அநுஹவியாநின்றான். [அருமாமாயத்த எனதுயிரே] - கடக்கவரிதான ப்ரக்ருதியோடே மயங்கி அநித்தல்பமான என் ஆத்மாவிலே. அவதாரணங்களால் - "இதுவேயோ இவன் அஹிங்கிவேஷத்திருப்பது" என்று தோற்றும்படியிருக்கை. [ஒருமாநொடியும் பிரிபான்] - ஒருக்ஷணத்தில் ஏகதேசமும் பிரிகிறிலன். [என்னுழி முதல்வன் ஒருவனே] - என்பக்கல் அஹிங்கிவேஷத்தைக்காகக் காலோபலக்ஷித ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் காரணஹூதனான அத்விதீயன், ஸம்ஹார காலத்தில் ஸகல சேதந சேதநங்களுக்கும் தன்னேயொழியச் செல்லாதாப் போலேயாய்த்து, இவர் திருமேனியை ஒழியத் தனக்குச் செல்லாதே யிருக்கிறபடி. கார்ய காரணாவஸ்த சிதசித்துக்களுடைய ஸத்தை தன் ஆயீநமாம்படியிருக்கிறவன் தன்னுடைய ஸத்தை என்ஸரீராயீநமாம்படி பிராகின்றான்: இவனும் ஒருவனுயிருக்கிறானே!

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. 'திருமலேதொடக்கமான கோயில்கள்எல்லாவற்றிலும் பண்ணும் அஹிங்கிவேஷத்தை என் அவயவங்களிலேபண்ணி ஒருக்ஷணமும் பிரிகிறிலன்; இவன்படியிருந்தபடியேன்!' என்கிறார்.

[திருமாலிருஞ்சோலேமலே இத்யாதி] - தெற்கில் திருமலையையும், திருப்பாற்கடலேயும், இவருடைய உத்தமாங்கத்தையும் ஒக்கவிரும்பினான்; ஸ்ரீவைகுண்டத்தையும், வடக்கில்திருமலேயையும், இவர்திருமேனியையும் ஒக்கவிரும்பாநின்றான். [திருமால்வைகுந்தம்] - "ஸ்ரீ யாஸாயஞ்ஜமதக்நிஃ" (ஸ்ரியாஸார்த்தம்ஜகத்பதிஃ) என்கிறபடியே †(அம்மிதுநத்துக்குத் தகுதியான தேசம்). ஆக இரண்டு திருமலேகளிலும் பரவ்யூஹங்களிலும் பண்ணும்விருப்பத்தையடைய இவர்திருமேனியொன்றிலும் பண்ணுகின்றானென்றபடி. [அரு இத்யாதி] - இவருடைய ஆத்மவஸ்துவிலும் மநோவாக்காயங்களிலும் ஒக்கவிரும்பாநின்றான். அவயாரணத்தால் - அதுதன்னிலும் க்ரமத்தாலன்றிக்கே க்ஷண காலமும் இடைவிடாதே லௌஹரியைப் போலே அநேகம் வடிவுகொண்டு நில்லாநின்றான்.

எட்டாம்பாட்டு.—தீருமால் இத்யாதி. "அரு மாமாயம்" என்றுதொடங்கி "பிரியாணுழி முதல்வனெருவனே!" என்றவற்றைக் கடாகஷித்தவதாரிகை - தீருமலே இத்யாதி.

பூர்வார்த்தத்துக்குத் திரண்ட பொருள் - ஆக இத்யாதி. "நொடியும்பிரியான்" என்னுமளவுக்கும் ஹாவம் இவருடைய இத்யாதி. அவதாரணத்தால் என்றது-"உயிரே, மனமே, வாக்கே, கருமமே" என்றவவதாரணத்தாலென்றபடி. உயிரென்னுதே, "அருமாமாயத்தி" என்று விசேஷித்ததுக்கு

† குண்டலிதம் ப்ரகஷிப்தம்.

ணாய்த்து. [அரு இத்யாதி] - ஆத்மவஸ்து என்று ஒருவ்யபதேசமாத்ரமாய், அநாதிகாலம் அசித்திலேகலசி அத்தாலே அசித்ஸமனாயிறேயிருக்கிறது. 'அரு' என்கையாலே - "மமமாயாதுரத்யயா" (மமமாயாதுரத்யயா) என்கிறபடியே ஒருவரால் கடக்கவரிதாயிருந்துள்ள அசித்தோடே கலசிக்கிடக்கிற ஆத்மவஸ்துவிலும். [மனமேவாக்கேகருமமே]- கீழ், இதுதன்னை ஒன்றாக விரும்பினபடி சொன்னார்; இங்குத் தனித்தனியே எல்லாவற்றிலுமொக்க ஏககாலத்திலே விருப்பத்தைப்பண்ணினபடியைச் சொல்லுகிறார். [ஒருமாநொடியும்பிரியான்] – ஒருக்ஷணத்தில் ஏகதேசமும் பிரிகிறிலன். ஒன்றில்நின்றும்ஒன்றில் கால்வாங்கிப்போய் அநுபவிக்கிறிலன். [என்னூழிமுதல்வனொருவனே] - என்னிடத்தில் அபிநிவிஷ்டனாகைக்காக காலோபலக்ஷித ஸகலபதார்தங்களுக்கும் காரணபூதனான அத்விதீயனானவன். ஸம்ஹாரகாலத்தில் ஸகல சேதநாசேதங்களுக்கும் தன்னையொழியச் செல்லாதாப்போலேயாய்த்து, இவர்திருமேனியை யொழியத் தனக்குச் செல்லாதே யிருக்கிறபடி.கார்யகாரணோபயாவஸ்த சிதசித்துக்களுடைய ஸத்தை தன் அதீநமாம்படியிருக்கிறவன் தன்னுடையஸத்தை என் சரீராதீநமாம்படி யிராநின்றான். [என்னூழிமுதல்வனொருவனே!] - † (என்பக்கலிலே யபிநிவிஷ்டனான ஸர்வேஶ்வரனுடையபடியிருந்தபடி என்!) இச்சபலனையே பெரிய ஈஶ்வரனென்கிறது; இவனும் ஒருவனே! என்கிறார். (அ)

பாவம்-ஆத்மவஸ்து இத்யாதி. "கருமம்" என்று - காயத்தை லக்ஷிக்கிறது. "மாமாயம்" என்றது - எல்லைகாணவொண்ணாத ப்ரக்ருதியென்றபடி. "அரு" என்றதுக்கர்த்தம் - அருவென்கையாலே இத்யாதி. கீழே "எனதுடலே" என்றுவைத்து, திரியவும் "கருமம்" என்பானென்? என்ன - கீழ்இதுதன்னை இத்யாதி. அதாவது - கீழே, கரணஸஹிதமான அவயவியைவிரும்பினபடி சொல்லிற்று; இங்கு, கரணங்களையும் அவயவியையும் தனித்தனியே விரும்பினபடி சொல்லுகிறதென்றபடி. ஒன்றாக - ஸமமாக. நொடி - க்ஷணம். மா - அதில்ஏகதேசம். தமிழர், "மாநொடி" என்று - நொடியில்அஷ்டமாம்ஶமென்பர்கள். ஹலிதம் - ஒன்றில்நின்றும் இத்யாதி. "என்னூழிமுதல்வன்" என்றதுக்கர்த்தம் - இச்சபலனையே இத்யாதி. "ஒருவனே!" என்றதுக்கர்த்தம் - இவனும் இத்யாதி. "உயிரே" இத்யாதி சதுஷ்டயத்திலும் "ஒருமாநொடியும்பிரியான்" என்றத்தை யந்வயிப்பது. இரண்டுதிருமலையைச்சொன்னது - உகந்தருளின நிலங்களெல்லாவற்றுக்கும் உபலக்ஷணம். "திருமாலிருஞ்சோலைமலையே" என்றுதொடங்கி "எனதுடலே, அருமாமாயத்தெனதுயிரே - ஒருமாநொடியும்பிரியான்; மனமே - ஒருமாநொடியும்பிரியான்" என்று, "உயிரே" இத்யாதிசதுஷ்டயத்திலும் "ஒருமாநொடியும்பிரியான்" என்றத்தை யந்வயித்து, "என்னூழிமுதல்வனொருவனே" என்று அந்வயமாதல்; அன்றிக்கே, "திருமாலிருஞ்சோலைமலையே' என்று தொடங்கி "என்தலையே - ஒருமாநொடியும்பிரியான், திருமால் - எனதுடலே - ஒருமாநொடியும்பிரியான்" என்றுதொடங்கி, "ஒருமாநொடியும்பிரியான்" என்றத்தை எல்லாவற்றிலும் அந்வயித்துக்கொண்டு, 'என்னூழிமுதல்வனொருவனே' என்றந்வயமாதல். "மலையே, திருப்பாற்கடலே" இத்யாதி ப்ரதம விபக்தியையெல்லாம் த்விதீயையாக்கி, மலையையும் திருப்பாற்கடலையும் என்று இப்படி முடியச்சொல்லிக்கொள்வது. அருமாமாயத்தெனதுயிர் - கடக்கவரிதாய் மஹத்தாய் அபரிச்சிந்நமாய் ஆஶ்சர்யரூபமான ப்ரக்ருதியோடே ஸம்ஸ்ருஷ்டமான என்னாத்மாவையு மென்றபடி. "ஒரு - நொடி - மாவும்பிரியான்" என்றந்வயிப்பது. ஒருக்ஷணத்தில் ஒருமாப்பொழுதும் பிரிகிறிலன். நொடி - க்ஷணம். (அ

---

† குண்டலிதம் ப்ரக்ஷிப்தம்.

ஒன்பதாம் பாட்டு.

ஊழிமுதல்வன்ஒருவனேயென்னும் ஒருவனுலகெல்லாம்
ஊழிதோறுந்தன்னுள்ளேபடைத்துக் காத்துக்கெடுத்துழலும்
ஆழிவண்ணனென்னம்மான்அந்தண்திருமாலிருஞ்சோலை
வாழ்மனமே ! கைவிடேல்உடலுமுயிரும்மங்கவோட்டே.

ஆ.—(ஊழிமுதல்வன்.) - 'நமக்குஇந்த ஸம்ருத்தியெல்லாம் திருமலையாலே வந்த ஸம்ருத்திகிடாய், நெஞ்சே! இனி, திருமலையைக் கைவிடாதேகிடாய்' என்று நெஞ்சைக்குறித்துச் சொல்லி, "இவ்வாத்மாவினுடைய நிகர்ஷம்பாராதே இத்தேடே கலந்தருளினவேயாகிலும், என்னுடைய ஹேயமான இந்த ப்ரக்ருதியில் அஹிதிவ ஸத்தை விட்டருளவேணும்" என்று எம்பெருமானை ப்ரார்த்திக்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், நமக்கு இந்த ஸம்பத்தெல்லாம் திருமலையாலே வந்தது; ஆனபின்பு திருமலையைக் கைவிடாதே என்று தன்திருவுள்ளத்தைக் குறித்துச் சொல்லி, தம்மை ஸ்ரீரமாகத் திருவாட்டிலே கொடுபோகவேணு மென்றிருக்கிற எம் பெருமானுடைய அஹிதிவஸத்தைக் கண்டு, இந்த ஹேயமான ப்ரக்ருதியை நீக்கி என்னைக் கொடுபோகவேணும் என்கிறார்.

[ஊழி என்றுதொடங்கி] - காலோபலக்ஷித ஸகல பதார்த்தத்துக்கும் காரணம் ஒருவனே என்று சொல்லப்படுகிற அத்விதீயனும், கல்பந்தோறும் தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தாலே ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப்பண்ணி அதுவே போதுபோக்காவதும் செய்து கடல்போலே மஹீரஸ்வபாவனான என் ஸ்வாமியுடைய அழகிய ஸ்ரமஹரமான திருமாலிருஞ்சோலையை, மநஸ்ஸே! கைவிடாதே கொள். 'வாழி' என்று - மநஸ்ஸை ஸ்லாகிக்கிறார். [உடலும் உயிரும் மங்கவோட்டே] - ஸ்ரீரப்ராணாதிரூபமான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்ந விநாஸத்தை ஸம்வர்த்தருள வேணும்.

ப.—அநந்தரம், ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி ஹேதுபூதனான ஸர்வேஸ்வரன், தம்முடைய ஸ்ரீராதிகளை விரும்பினபடியைக்கண்டு அத்தை விடும்படிக்கீடாக, "அவனெழுந்தருளிநிற்கிற திருமலையை ஆஸ்ரயி: ஒருகாலும் கைவிடாதே கொள்" என்று தம் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

ஊழி - காலோபலக்ஷித ஸமஸ்தவஸ்துக்களுக்கும், முதல்வனொருவனே - ஒருவனே காரணபூதனாக, என்னும் - "வாகுவே" என்று காரணவாக்யங்களிலே சொல்லப்பட்ட, ஒருவன் - அத்விதீயனும், உலகெல்லாம் - ஸமஸ்தலோகங்களையும், ஊழிதோறும் - ஸ்ருஷ்ட்யாத்யநுகூல காலந்தோறும், தன்னுள்ளே - தன் ஸங்கல்பைக தேசத்துக்குள்ளே, படைத்து - ஸ்ருஷ்டித்து, காத்து - ரக்ஷித்து, கெடுத்து - ஸம்ஹரித்து, உழலும் - இதுதானே யாத்ரையாக நடத்தும், ஆழிவண்ணன் - அபரிச்சிந்ந ஸ்வபாவனும், என்னம்மான் - இந்த ப்ராப்திமுகத்தாலே எனக்கு ஸ்வாமியானவனுடைய, அம் - ஔஜ்ஜ்வல்யமாய், தண் - ஸ்ரமஹரமான, திருமாலிருஞ்சோலை - திருமாலிருஞ்சோலையை, மனமே - நெஞ்சே! உடலும்உயிரும் - நமக்கு த்யாஜ்யமான தேஹ ப்ராணிகள், மங்க - மங்கும்படியாக, ஓட்டு - செறிந்து ஆஸ்ரயிக்கப்பாராய்; கை

விடேல் - நம்கார்யம்செய்து முடிக்குந்தனையும் கைவிடாதே கொள்; வாழி - இத்தாலே நீ வாழ்வாயாகவேணும். ஆழிவண்ணனென்று - அபரிச்சிந்நஸௌக்யமான விக்ரஹத்தையுடையவனென்றுமாம்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், 'நமக்கு இந்த ஸம்பத்தெல்லாம் திருமலையாலே வந்ததாய்த்து: திருமலையைக் கைவிடாதே கொள்' என்று திருவுள்ளத்தை நோக்கிச் சொல்லி, தம்மை ஸுரீரமாகப் பரமபதத்திலே கொண்டுபோகவேணுமென்றிருக்கிறவனுடைய அஹிகிவேஷத்தைக் கண்டு, இந்த ஹேயமான ப்ரக்ருதியை நீக்கிக் கொண்டு போகவேணுமென்கிறார்.

[ஊழி இத்யாதி] - காலோபலக்ஷித ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் காரணஜ்ஞனவன் ஒருவனே என்று ப்ரமாணங்கள் சொல்லப்படுகிற அத்விதீயன்; ''ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்'' ஸகல லோகங்களையும் கல்பந்தோறும் தன் ஸங்கல்பைக தேஸத்திலே உண்டாக்கி, நாமரூபங்களைக் கொடுத்தபின்பு தன்கார்யம் தானே செய்து கொள்ளலாம் என்று அவ்வளவில்விடாதே அவற்றினுடைய ரக்ஷணத்தைப்பண்ணி, இவை அதிப்ரவ்ருத்தமானவாறே ஸம்ஹரித்து, இதுவே யாத்ரையாயிருக்கிற மும்மீரஸ்வாவனனவன் என்ஸ்வாமி. கடல்போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவைக்காட்டி என்னை ஸம்ஸாரார்ணவத்தில் நின்றும் எடுத்தவன் என்றுமாம். ஸ்ரீர்ஹீயமாய் ஸ்ரமஹரமான திருமலையை. [வாழி] - நான்சொல்லுகிற கார்யம் உனக்கு நித்யமாய்ச் சென்றிடுக. நமக்கு இஸ்ஸம்பத்துக் கெல்லாம் அடி திருமலையானபின்பு அத்தைக் கைவிடாதேகொள் என்று திருவுள்ளத்தைக்குறித்து அருளிச்செய்ய; அவனும்தன் திருவுள்ளத்தைக்குறித்து ''ஆழ்வார் திருமேனியைக் கைவிடாதேகொள்'' என்று அருளிச்செய்ய,-'இங்கிர்வேண்யத்தைத் தவிர்ந்தருளவேணும்' என்கிறார். [உடலும் உயிரும் மங்கவோட்டே] - ஸரீர ப்ராணஜி ரூபமான ப்ரக்ருதி ஸம்வந்யவிநாஸத்தை ஸம்வதித்தருளவேணும்; திருமலை போலே உத்தேஸ்யமாயிருப்ப தொன்றன்று, ஹேயமான ஸரீரமும் ப்ராணனும். 'மங்கவோட்டு' என்கையாலே, ஆழ்வார் இங்கே எழுந்தருளியிருந்த இருப்பு ப்ராரப்ய கர்மத்தாலன்று, ஹரவஜிச்சையாலே என்கிறது. ''நன்கு என்னுடலம் கைவிடான்'' என்றருளினோம்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. 'நமக்கு இந்த ஸம்பத்தெல்லாம் திருமலையாலே வந்ததாய்த்து; திருமலையைக் கைவிடாதே கொள்' என்று திருவுள்ளத்தைக்குறித்தருளிச் செய்கிறார்.

[ஊழிமுதல்வனொருவனே யென்னுமொருவன்]-காலோபலக்ஷிதஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் காரணஜ்ஞதனவனொருவனுமே என்று ''ஸதேவ'' (ஸதேவ) இத்யாதி ப்ரமாணங்களாலே சொல்லப்படுகிற ஒருவன். கார்யாகாரமான இதடைய அழிந்தவன்று இவற்றைத் தன்மேலே ஏறட்டுக்கொண்டு நிற்கிறவன்கிடீர், இப்போது என்னுடம்பிலே வந்து தங்குகிறான். காரணவஸ்த்தையில் சிதசித்துக்களுடைய ஸத்தை தன்னாலாம்

ஒன்பதாம்பாட்டு.—ஊழி இத்யாதி. ''அந்தண் திருமாலிருஞ்சோலைவாழிமனமே'' இத்யாதிக்களைக் கடர்க்ஷித்தவதாரிகை-நமக்கு இத்யாதி. இந்த ஸம்பத்தெல்லாம்என்றது-காம்அவனைப் பெறுகிற அதிஸயமெல்லா மென்றபடி.

''என்னும்'' என்றது - ப்ரமாணப்ரஹித்தி. பதப்ரயோகத்துக்கு ஹேவம் - கார்யாகாரமான் இத்யாதி. இவ்வாக்யத்தால் ஹேதம் - காரணவஸ்த்தையில் இத்யாதி. ''தன்னுள்ளே

படியிருக்குமவன் ஸ்வஸத்தை என்னயீநமாம்படி யிராநின்றான். காரணாவஸ்த்தையில் ஸத்தையைநோக்கிவிட்டால் பின்னையோதான்இவை தன்னைத்தான் நோக்கிக்கொள்ளுகிறது. [உலகெல்லாமித்யாதி] - நாமரூபங்களைக் கொடுத்துவிட்டால், பின்னைத்தான் தங்கள் கார்யம் தாங்கள் செய்கிறார்களோ? இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்து என்னென்னில்;-எல்லா அவஸ்த்தையிலும் இவரையொழியத் தரிப்பானாயிருக்கிறிலன். ப்ரளயாத்யாபத்துக்களில் இவற்றுக்குத் தன்னையொழிய ஸ்த்திதியில்லாதாப்போலே, தான் இவரையொழியில் தரிக்க மாட்டானா யிராநின்றான். [ஆழிவண்ணன்] - ஸம்ஸீரஸ்வஹாவனென்னுதல்; கடல் போலே ஶ்ரமஹரமான வடிவைக்காட்டி என்னை †ஸம்ஸாரப்ரளயத்தில் நின்றும் எடுத்தவனென்னுதல். [அந்தண் திருமாலிருஞ்சோலை] - அவனுக்குங்கூட ஈர்ஶநீயமாய் ஶ்ரமஹரமான தேசம். [வாழி மனமே கைவிடேல்] - நெஞ்சே! நாம் சொல்லுகிற ஸம்ருத்தியுனக்கு மாறாதிகே. அவன் இப்படி நம்பக்கலிலே மேல்விழுந்து விரும்புகையாகிற ஸம்ருத்திக்கெல்லாம் ஹேது திருமலையாய்த்து; இத்தை ஒருகாலும் கைவிடநினையாதேகிடாயென்கிறார், தந்திருவுள்ளத்தைப் பார்த்து. அவனும் தன் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து "ஆழ்வாரைத்தந்தது அவருடைய திருமேனியாயிருக்கும், நீயும் அத்தை ஒருகாலும்விடாதே கிடாய்" என்றான்; "பிரானே, அங்ஙனொண்ணாது, இத்தைத்தவிரவேணும்" என்று நிர்ப்பந்திக்கிறார். [உடலுமுயிரும் மங்கவொட்டு] - ஶரீரமும் ப்ராணனும் மங்கும்படி இசையவேணும். இது அத்திருமலைபோலே உபாதேயமாயிருப்பதொன்றன்று, சால ஹேயமாயிருப்பதொன்று; இத்தை மங்க இசையவேணும். 'மங்கவொட்டு' என்கையாலே இதுக்கு முன்புத்தை ஆழ்வாருடைய இருப்பு ப்ராரப்த ஶேஷத்தாலல்ல, ஹஶவ ஹஷிப்ராயத்தாலே" என்னுமிடம் தோற்றுகிறது. ஈஶ்வரன்பற்றிவிடேனென் றிருக்கையாலே யிருந்தாரென்கிறது; "உடலம்கைவிடான்" என்றாரிறே. (௯)

பத்தாம் பாட்டு.

மங்கவொட்டுஉன்மாமாயை திருமாலிருஞ்சோலைமேய
நங்கள்கோனே!யானேநீயாகிஎன்னையளித்தானே!
பொங்கைம்புலனும்பொறியைந்துங் கருமேந்திரியம்ஐம்பூதம்
இங்குஇவ்வுயிரேய்பிரகிருதி மானாங்காரமனங்களே.

படைத்து" என்றதுக்கர்த்தம் - காரணாவஸ்த்தையில் ஸத்தையை இத்யாதி. "காத்துக்கெடுத்துழலும்" என்றதுக்கர்த்தம் - நாமரூபங்களை இத்யாதி. கீழ்வாக்யவிவரணம் - ப்ரளயாத்யாபத்துக்களில் இத்யாதி. வண்ணம் - ஸ்வஹாவமும், நிறமும். "என்னம்மான்" என்றதுக்கு ஹாவம் - என்னைஸம்ஸாரத்தில் இத்யாதி. "வாழி" என்றதுக்கர்த்தம் - நெஞ்சே நாம் இத்யாதி. "கைவிடேல்" என்றதுக்கர்த்தம் - அவன்இப்படி இத்யாதி. மேலுக்கவதாரிகை - அவனும் இத்யாதி. பத்தாம்பாட்டில் "நங்கள்கோனே" என்கிற ஸம்போதநத்தை "உடலும்உயிரும்மங்கவொட்டு" என்கிறவிடத்திலும் கூட்டிக்கொள்வது. இத்தால் ஹலிதம் - இதுஅத்திருமலை இத்யாதி. இப்போது "மங்கவொட்டு" என்றதுக்கு ஹாவம் - மங்கவொட்டென்கையாலே இத்யாதி. "ஹஶவஹஷிப்ராயத்தாலே" என்றத்தை விவரிக்கிறார் - ஈஶ்வரன் இத்யாதி. இப்படி யவன்விடானோவென்ன - உடலம் இத்யாதி. என்னம்மானுடைய அந்தண்திருமாலிருஞ்சோலை யென்றபடி. (௯)

---

† 'ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும்' என்று அரும்பதத்வயத்திலும் பாடமாகக் காண்கிறது.

ஆ.—(மங்கவொட்டு.)-தாம்இப்படி ப்ரார்த்திக்கச்செய்தேயும் தம்முடைய ப்ரக்ருதியிலுள்ள லோபத்தினாலே எம்பெருமான் தம்முடைய சொல்லை யாதரியாதிருக்க; அவனுக்கு இதினுடைய ஹேயதையை ப்ரதர்ஶிப்பித்து, இந்தஹேயமான ப்ரக்ருதியில் அபிநிவேஶத்தை அவஶ்யம் விட்டருளவேணுமென்று பின்னையும் அபேக்ஷிக்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், தாம் அர்ஶிக்கச் செய்தேயும் தம்முடைய ப்ரக்ருதியிலுண்டானஸங்ருத்தாலே எம்பெருமான் தம்வார்த்தையை ஆதரியாவிட்டவாறே, சதுர்விம்ஶதி தத்த்வாத்மிகையான ப்ரக்ருதியினுடைய ஹேயதையை அவனுக்கு உணர்த்தி, இத்தை விரும்பாதே போக்கி யருளவேணும் என்கிறார்.

[மங்கவொட்டு உன்மாமாயை]-ஒருவராலும் தப்பவொண்ணாதபடி நீ வைத்த ப்ரக்ருதியை மங்க இசை. [திருமாலிருஞ்சோலை என்றுதொடங்கி] - திருமலையிலே வந்துநின்று எங்களை அடிமைகொண்டு ஒருவன்தனக்குப் பரியுமாபோலே என்திறத்தில் அநுக்ரஹம் பண்ணினவனே! [பொங்கைம்புலன் என்றுமேலுக்கு] - அநுபவித்தவர்கள் தங்களுக்கு உரியரன்றிக்கே விக்ருதராம்படியான ஐந்துவிஷயங்களும், ஆத்மாவுக்கு நாஶகமான ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களும், கர்மேந்த்ரியங்களும், ப்ருதிவ்யாதிபூதங்களும், இஸ்ஸம்ஸாரத்திலேயிருக்கிற இவ்வாத்மாவைத் தொற்றியிருக்கிற மூலப்ரக்ருதி, இதினுடைய விகாரமான மஹாந், அஹங்காரம், மநஸ்ஸு, இவையாகிற உன்னுடைய மாமாயையை மங்கவொட்டு என்று அந்வயம்.

ப.—அநந்தரம், இப்படி திருவுள்ளத்தாலே திருமலையை ஆஶ்ரயித்திருக்கச்செய்தேயும் அவனுடைய அத்யபிநிவேஶத்தை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களினுடைய ஹேயதையைப்பரிஶணித்து, ஏவம்பூதையான உன்னுடைய மாயை நசிக்கும்படி யநுமதிபண்ணி யருளவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார்.

திருமாலிருஞ்சோலை - திருமாலிருஞ்சோலைமலையிலே, மேய - நித்யவாஸம் பண்ணி, நங்கள்கோனே - என்போல்வார்க்கு ஸ்வாமியானவனாய், யானேநீயாகி-நானே எனக்கு பரிஹரித்துக்கொள்ளுமாபோலே வேறுபாடற நீதானேயாய், என்னை -, அளித்தானே - ரக்ஷித்தவனே! பொங்கு - (ஶோக்யதையாலே) கிளர்ந்துபுலப்படுகிற, ஐம்புலனும் - ஶப்தாதிவிஷயங்களைந்தும், பொறியைந்தும் - (அதிலேயகப்படுத்துகைக்குக் கரணமான) நேத்ராதிஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களைந்தும், கருமேந்திரியம் - அவ்விஷயங்களில் ப்ரவர்த்திக்கைக்கு ஹேதுவான கர்மேந்த்ரியங்களைந்தும், ஐம்பூதம் - ஶப்தாத்யாஶ்ரயமாயும் இந்த்ரியாஶ்ரய ஶரீராரம்பகமாயுமுள்ள ப்ருதிவ்யாதிபூதங்களைந்தும், இங்கு-ஸம்ஸாரதஶையில், இ உயிர்ஏய் - ஜீவனோடே அத்யந்தஸம்ஸ்ருஷ்டமான, பிரகிருதி-மூலப்ரக்ருதி, மான் - வ்யவஸாயஹேதுவானமஹான், ஆங்காரம்-அபிமாநஹேதுவான அஹங்காரம், மனங்கள் - ஸங்கல்பநிஶ்சாநமான மநஸ்ஸு,(ஆகிற) ,உன் மாமாயை - உன்னுடைய அத்யாஶ்சர்யமான ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களானதுகள்,மங்கவொட்டு-மங்கும்படி இசைந்தருளவேணும்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், இப்படி அர்ஶிக்கச் செய்தேயும், தேஹத்தில் ஸங்ருத்தாலே தம் வார்த்தையை ஆதரியாவிட்டவாறே, இதினுடைய ஹேயதையை அவனுக்கு உணர்த்தி, இத்தைப் போக்கி யருளவேணும் என்கிறார்.

[உன்மாமாயை மங்கவொட்டு] - ஒருவராலும் தப்பவொண்ணாதபடி நீ ஸ்ரீ யித்த ப்ரக்ருதியை மங்க இசை. "த்யாஜ்யம் என்று அறிந்தபின்பு உம்முடைய ஶரீரத்தை நீரே உபேக்ஷிக்குமத்தனையன்றோ, நம் இசைவென்?" என்ன, - ஸர்வஶக்தியான நீ பிணைத்தபிணையை அஶக்தனானான் அவிழ்க்கவோ?"மமமாயா துரத்யயா" என்றிலையோ? [திருமாலிருஞ்சோலை இத்யாதி] - பரமபதம் கலவிருக்கையாயிருக்க அவ்விடத்தைவிட்டுத் திருமலையிலேவந்து முற்பாடனாய் நிற்கிறது நான்சொன்னபடி கார்யம் செய்வதாகவன்றோ? திருமலையிலே வந்துநின்று எனக்கு முறையை உணர்த்தினவன் என்றுமாம். [யானேநீயாகி என்னை யளித்தானே] - என் அஹிஸந்யியை நீயுடையையாய் என்னை ரக்ஷித்தவனே! நான் எனக்குப் பரியுமாபோலே என்திறத்தில் பரிவனாய் ரக்ஷித்தவனே! இப்படி நிர்வந்த்ரக்தவிடத்திலும் அவன் அநாதரித்திருக்க, இது த்யாஜ்யமென்னு மிடத்தை அறிவிக்கிறார். சேதநன் கர்மத்தாலே ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகம் பண்ணமாட்டாதாற்போலே, இவர்பக்கல் வ்யாமோஹம் அவன் ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகம் பண்ணவொட்டுகிறதில்லை. [பொங்கைம்புலனும்] - சேதநனை விக்ருதனாம்படி பண்ணுகிற ஶப்தாதிகள் ஐந்தும். [பொறியைந்தும்] - வறைநாற்றத்தைக் காட்டி அகப்படுத்துமா போலே ஶப்தாதிகளிலே மூட்டுகிற ஶ்ரோத்ராதிகள் ஐந்தும், கர்மேந்த்ரியங்கள் ஐந்தும், ப்ருதிவ்யாதிபூதங்கள் ஐந்தும், இஸ்ஸம்ஸாரத்திலேயிருக்கிற இவ்வாத்மாவைத் தொற்றியிருக்கிற மூலப்ரக்ருதியென்ன, மஹாந் அஹங்கார மநஸ்ஸுக்களென்ன, இவையாகிற உன்னுடைய மஹா மாயையை மங்கவொட்டு என்று அந்வயம்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. இப்படி இவர் நிர்ப்பந்திக்கச் செய்தேயும் ஆனைக்குப்பு ஆடுவாரைப்போலே கேளாதிருந்தான்; அதுக்கடி - "சாந்துபூசுவார் பரணியையுடைத்தோபூசுவது? இதென்சொன்னீரானீர்!" என்ன; திரியவும், மங்கவொட்டென்கிறார்.

[உன்மாமாயை - மங்கவொட்டு] — ஒருவராலும் தப்பவொண்ணாதபடி நீ ஸ்ரீ யித்த ப்ரக்ருதியை மங்கவிசை. "த்யாஜ்யமென்றறிந்தபின்பு உம்முடைய ஶரீரத்தை நீரே யுபேக்ஷிக்குமத்தனையன்றோ?நாம் இசையவேண்டுகிறதென்?" என்ன; ஸர்வஶக்தியான நீ பிணைத்தபிணையை அஶக்தனான நான் விடவோ? - "மமமாயாதுரத்யயா' (மமமாயாதுரத்யயா) என்றிலையோ? [திருமாலிருஞ்சோலைமேயநங்கள்கோனே] - பரமபதம் கலவிருக்கையாயிருக்க அவ்விடத்தைவிட்டு நீ, திருமலையிலேவந்து முற்பாடனாய்நிற்கிறது நான்சொன்னபடி கார்யம்செய்வதாகவன்றோ? நீ நினைத்தபடி கார்யஞ்செய்யப்பார்த்தாயாகில் பின்னையவ்விருப்பிலே என்னையழைத்துக்கொள்ளாயோ? திருமலையிலேவந்துநின்று என்னுடைய ஶேஷத்வத்தையும் உன்னுடைய ஶேஷித்வத்தையும் எனக்கறிவித்தவனே! [யானேநீயாகியென்னையளித்தானே] - என் அஹிஸந்யியை நீயுடையையாய் என்காரி

பத்தாம்பாட்டு.—மங்கவொட்டு இத்யாதி. திரியவும் "மங்கவொட்டு" என்றதுக்கவதாரிகை-இப்படிஇத்யாதிவாக்யத்ரயம்.ஆனைக்குப்பு-சதுரங்கம். அதுக்கடி-கேளாதிருக்கைக்கடி.

"மா" என்றதுக்கர்த்தம் - ஒருவராலும் இத்யாதி. "உன்" என்றதுக்கு ஹாவம் - த்யாஜ்யம் என்று இத்யாதி. அப்படிவிடப்போகாதோ வென்ன-மமமாயா இத்யாதி. தேஹநிவ்ருத்தியை ப்ரார்த்திக்கிறவிடத்திலே "திருமாலிருஞ்சோலைமேயநங்கள்கோனே" என்றதுக்கு ஹாவம்-பரமபதம் இத்யாதி வாக்யத்வயம். "திருமாலிருஞ்சோலை" இத்யாதிக்கு ஹாவாந்தரம் - திருமலையிலே இத்யாதி. அதாவது - திருமலையிலேவந்துநின்று உன்ஶேஷித்வத்தை யறிவித்து நீ ப்ராப்தியையும் பண்ணித்தரவேணுமென்றபடி, என்னஹிஸந்யியைநீயுடையையாய் என்றது - நான்

யம் செய்யக்கடவ நீ, இப்போது நான்இரக்கவிருக்கிறதென்? நான் அபேக்ஷியாதிருக்க இது க்குமுன்பெல்லாம் நீயேயன்றே என்னுடைய ரக்ஷணங்கள் பண்ணிப்போந்தாய். இப்படி சொல்லச் செய்தேயும், இத்தைத்தவிர்த்துக்கொடுக்க நினையாமையாலே பேசாதிருந்தான்; நான் நிர்ப்பந்திக்கச்செய்தேயும் கேளாதாரைப்போலே பேசாதேயிருக்கிறதென்? என்ன ;— "நான்பேசாதிருக்கிறேனல்லேன்: நீர் ஹேயமென்றுசொல்லுகிறஇதுதான் நமக்கு உபா தேயமாயிராநின்றது; ஆகையாலே ஹேயோபாதேயவிஹாரம் பண்ணமாட்டுகிறிலோம்; அறிந்தநீர் ஹேயமென்கிறதுதன்னை எனக்கு இன்னதென்றுசொல்லீர் நான் கழித்துத்தர" என்றான்; ஆகில்கேட்கலாகாதோவென்று சொல்லுகிறார்:—[பொங்கைம்புலன் இத்யாதி] - "உணர்வுமுயிருமுடம்பும் மற்றுலப்பிலனவும் பழுதேயா - மூணர்வைப்பேறவுர்ந்து" என்று அவன்தான் இவர்பக்கல் செய்தத்தை இப்போது அவனுக்கு இவர்தாம் தெரிவிக்கி றார்.ஒருகர்மம்செய்தது செய்யமாட்டாமையில்லையிறே வ்யாமோஹம்; அதுபோலுமன்றிக்கே இதுநீலைநிற்கும்தீறே.சேதநரைத் தந்தாமுக்குஉரியரல்லாதபடி விக்ருதராம்படிபண்ணவல்ல ஸ்பாதிகள்ஐந்தும், † வறுநாற்றத்தைக்காட்டிச் சிலபதார்த்தங்களைத் தப்பாதபடி யகப் படுத்துமாபோலே இச்சேதநனை அவ்விஷயங்களிலேகொடுபோய் மூட்டிமுடிக்கவற்றான ஜ்ஞானேந்த்ரியங்கள், கர்மேந்த்ரியங்கள்,ப்ராணாதிவ்யாபாரங்கள், கார்யாவஸ்த்தமான சிஜ்ஜடவஸ்து வைப்பற்றிக்கிடக்கிற ப்ரக்ருதி, மஹான், அஹங்காரம், மநஸ்ஸு ஆக இவையாகிற உன் னுடைய மாமாயையை மங்கவொட்டு. காரணவஸ்த்தமானதுதானே அவஸ்த்தாந்தரா பந்நமாகையிறே கார்யமாகையாகிறது. (கo)

எனக்கு நன்மைபார்க்கும் நினைவை நீயுடையையா யென்றபடி. "என்னையளித்தானே" என்ற தற்கர்த்தமாதல், விவரணமாதல் - நான் அபேக்ஷியாதிருக்க இத்யாதி. மேலுக்கவதாரிகை - இப்படி சொல்லச்செய்தேயும் இத்யாதி. இப்படி சொல்லச்செய்தேயும் என்றது - "மங்க வொட்டு" என்றர்த்திக்கச்செய்தேயு மென்றபடி.இவருடைய ஜ்ஞாநவைஸத்யத்திலே ஈடுபடு கிறார்-உணர்வும் இத்யாதி. கர்மவஸ்யராகையாலே இவர்க்கு அவன் அறிவிக்கலாம் ; ஸர்வஜ்ஞனுக்கு இவர் அறிவிக்கவேண்டுவானென்னென்ன - ஒருகர்மம் இத்யாதி. கர்மத்துக்கு மீட்சியுண்டு, வ்யாமோஹத்துக்கு மீட்சியில்லையென்று கர்மத்திற்காட்டில் வ்யாமோஹத்துக்குஏற்றம்அருளிச்செய் கிறார் - அதுபோலும் இத்யாதி. ஆக, வ்யாமோஹத்காலே அவன் அறியாதிருக்க இவர் தெரிவிக்க வேண்டிற்று என்றுகருத்து. பொங்குதல் - இளம்புதலாய், விக்ருதராம்படி பண்ணவல்ல என்ற படி. வறுநாற்றம் - வறுத்த த்ரவ்யநாற்றம். சில பதார்த்தங்களை - பெருச்சாளி முதலான வற்றை. இங்கு - ஸம்ஸாரத்திலே. இவ்வுயிர் - கார்யாவஸ்த்தமான சிஜ்ஜடவஸ்து. ஏய்கை - பொருந்துகை. "மாமாயை" என்று - மூலப்ரக்ருதியைச் சொல்லுமதொழிய, ஸரீரத்தைச் சொல் லுமோவென்ன - காரணவஸ்த்தமானது இத்யாதி; ஆகையாலே சொல்லலா மென்றபடி. "இங்கிவ்வுயிரேய் பிரகிருதி" என்று - மூலப்ரக்ருத்யம்ஸத்தைச் சொல்லுகிறது. "மாமாயை" என்று - ஸரீரத்தைச்சொல்லுகிறது. 'திருமாலிருஞ்சோலைமேயகங்கள்கோனே, யானேநீயாகி என்னையளித்தானே, பொங்கைம்புலனும்' என்று தொடங்கி, 'மாணுக்கர மனங்களான - உன்மா மாயையை - மங்கவொட்டு' இத்யந்வயம். (கo)

---

† 'வறைநாற்றத்தை' என்றும் பாடமுண்டு.

பதினோராம் பாட்டு.

மானுங்காரமனங்கேடஐவர்வன்கையர்மங்கத்
தானுங்காரமாய்ப்புக்குத் தானேதானேயானனைத்
தேனுங்காரப்பொழில்குருகூர்ச் சடகோபன்சொல்லாயிரத்துள்
மானுங்காரத்திவைபத்தும் திருமாலிருஞ்சோலைமலைக்கே.

ஆ.—(மானுங்காரம்) - நான்சொன்னபடியே செய்தருளும் ஸ்வபாவனை வாறே, தனக்கத்யந்தம் அஸிமதமாபிருந்த இப்ப்ரக்ருதியில் அஹங்காரத்தை விட்டருளி பெரியசெருக்கோடேகூட என்னுள்ளேபுகுந்து கலங்கருளின் எம்பெருமான் என்னேடுகலந்து பரிமாறுகையால் அவனுக்குள்ள கர்வத்தைச்சொல்லுகிறதாய், எம்பெருமானை ப்ரதிபாதிக்க ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும், பெரியகிளர்த்தியோடேயெழுந்த இத்திருவாய்மொழி திருமாலிருஞ்சோலையை ப்ரதிபாதிக்கிறதென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், மஹாஹங்கார விஷயமான இத்திருவாய்மொழி திருமலையிலே சொல்லிற்று என்கிறார்.

[மானுங்காரம் என்றுதொடங்கி] - மஹாஹங்கார மஸ்ஸுக்கள் கெடும்படியும், பெருமிடுக்கையுடைய ஐந்திந்த்ரியங்களும் மங்கும்படியாகவும், எனக்குத்தான் அஸிமானியாய்ப்புகுந்து ஆத்மாத்மீயங்களில் எனக்கு உண்டான அஸிமானத்தைத் தவிர்த்தவனே. [தேனுங்காரப்பொழில் என்று மேலுக்கு] - வண்டுகளினுடைய களிப்பையுடைய பொழிலோடு கூடின திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும், மஹாஹங்காராதி ரூபமான ப்ரக்ருதி நிரஸனார்த்தமாகச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழி; மிக்கிருந்துள்ள ஹர்ஷத்திலே பிறந்த இத்திருவாய்மொழி என்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப்பலமாக இவர்த்தித்தபடியே ஈஸ்வரனுடைய விரோயிநிரஸநோத்யோகத்தைச்சொல்லிக்கொண்டு, அதுவே இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக அருளிச்செய்கிறார்.

மானுங்கார மனம் - மஹாஹங்கார மஹாப்ரமுவமான ஸரீரஸம்ஸ்லேஷம், கெட - நசிக்கும்படியாகவும், வன்கையர் - ப்ரவலமான, ஐவர் - இந்த்ரியங்களுக்கும், மங்க - (ஸ்வவிஷயங்களோடே) மங்கிப்போம்படியாகவும், தான் ஆங்காரமாய் - தானே பெரிய அஸிமானத்தையுடையனாய்க்கொண்டு, புக்கு - புகுந்து, தானேதானேயானனை - என்னுக்மாவும் தானேயாய் ஆத்மீயமும் தானேயானவனே, தேன் ஆங்காரம் - வண்டுகளுடைய செருக்கையுடைத்தான, பொழில்-பொழிலையுடைய, குருகூர்ச்சடகோபன் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார், சொல்லாயிரத்துள்-அருளிச்செய்த ஆயிரத்துள், திருமாலிருஞ்சோலைமலைக்கே - திருமாலிருஞ்சோலை மலைக்கேயான, இவைபத்தும்-, மானுங்காரத்து - மஹாஹங்காரோபலக்ஷித ஸமஸ்தவிரோயி நிவ்ருத்தியிலே தாத்பர்யம். இப்பத்தும் அப்யஸித்தார்க்கு மஹாஹங்காராதிகள் தானேகழியுமென்று கருத்து. இது, அறுசீரசிரியவிருத்தம்.

இ.—நிமமத்தில், மஹாஹங்கார விஷயமான இத்திருவாய்மொழி திரு மலையிலே சொல்லிற்று என்கிறார்.

[மானுங்கார மனம்கெட] - மஹான், அஹங்காரம், மநஸ்ஸு என்கிற இவை கெடும்படியாக; இது ஸரீரத்துக்கும் உபலக்ஷணம். 'ஐவர்வன்கையர்மங்க' என்கிறது - கர்மேந்த்ரியங்களுக்கும் ஸப்தாதிகளுக்கும் உபலக்ஷணம். [வன்கையர்] - பெருமிடுக்கர். விரோயிபோகைக்கு அவன் செய்ததுஎன்? என்ன,—தன் நிர்வ்யத்தைத் தவிர்த்தான் என்கை. [தானுங்காரமாய்ப் புக்கு] - எனக்கு அஹிமாநியாய்ப் புகுந்து என்னுதல், பெரிய செருக்கையுடையனுய்க் கொண்டு புகுந்து என்னுதல். [தானே தானேயானுனே] - ஆத்மாத்மீயங்களில் எனக்கு உண்டான அஹிமாநத்தைத் தவிர்த்துத் தானே அஹிமாநியானவனே. [தேனுங்காரப்பொழில் இத்யாதி] - வண்டுகளுடைய அஹிமாநமேயான பொழிலையுடைய திருநகரியில் ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரந் திருவாய்மொழியிலும் வைத்துக்கொண்டு. [மானுங்காரத்து இவைபத்தும்] - மஹாஹங்காராதி ரூபமான ப்ரக்ருதி நிரஸநார்த்தமாகச் சொல்லப்பட்ட இத்திருவாய்மொழி என்னுதல், பெரிய செருக்கோடே சொன்ன இப்பத்து என்னுதல். [திருமாலிருஞ் சோலைமலைக்கே] - திருமலையே உத்தேச்யமாகச் சொல்லிற்று; அழகரைச் சொன்ன விடம் ஆநுஷங்கிகம்.

ஈடு.—நிமமத்தில், மஹாஹங்கார விஷயமான இத்திருவாய்மொழி திரு மலையிலே சொல்லிற்றென்கிறார்.

[மானுங்காரமனங்கெட] - மஹான், அஹங்காரம், மநஸ்ஸு என்று சொல்லுகிற இவை கெடும்படியாக; இவைப்ரக்ருதிக்கும் உபலக்ஷணம். [ஐவர்வன்கையர் மங்க]- †கர்மேந்த்ரியங்களுக்கும் ஸப்தாதிகளுக்கும் உபலக்ஷணம். (வன்கையர் - பெருமிடுக்கர்.) பின்னை அவன் இதுக்குச் சொல்லிற்றென்னேன்னில்; - இதில் பண்ணுகிற நிர்ப்பந்தத்தைத் தவிருகிறேமென்னத் தீருமிறே. அவன் ''செய்கிறேம்'' என்று தலைதுலுக்கினுல் பின்னைப் பேற்றதாயிருக்கத் தட்டில்லையே. [தான்இத்யாதி] - தான் எனக்கஹிமாநியாய்ப் புக்கென்னுதல், பெரியசெருக்கோடே புக்கென்னுதல். [தானேதானேயானுனே] - ஆத்மாத்மீயங்களில் எனக்குண்டான அஹிமாநத்தைத்தவிர்த்துத் தானே யஹிமாநியானவனே. அன்றிக்கே, இத்தலையில் அர்த்தித்வத்தை யொழியத் தானே யர்த்தியுமாய், இதுக்குஅஹிமாநி

நிமமம்.—மானுங்காரம் இத்யாதி. ''மானுங்காரத்தஇவைபத்தும் திருமாலிருஞ்சோலை மலைக்கே'' என்றவற்றைக் கடாகஷித்தவதாரிகை - மஹத் இத்யாதி. மஹதஹங்காரவிஷயமான என்றது - மஹதாதிதோஷ ப்ரதிபாதகமான என்றபடி.

'ஸப்தாதிகளுக்கும்' என்கிறவிடத்தில், ஆதிஸப்தத்தாலே - தந்மாத்ரங்களான ஸப்தாதிகளும் தத்க்ராஹகங்களான ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களும் சொல்லப்படுகிறது. 'கர்மேந்த்ரியங்களுக்கும்' என்கிறபாடமுண்டானபோது, ''ஐவர்'' என்று ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களைச் சொல்லுகிறது. மேலுக்கவதாரிகை - பின்னையவன் இத்யாதி. பின்னையென்றது - இவர் ''மங்கவொட்டு'' என்று ப்ரார்த்தித்தபின்புஎன்றபடி. இதுக்குச் சொல்லிற்றென்னேன்னில் என்றது - ''மங்கவொட்டு'' என்றர்த்தித்தத்துக்கு அவன்சொன்னதென்னென்னில் என்றபடி. இதில் - இந்தத்திருமேனியில். தவிருகிறேமென்ற மாத்ரத்திலே தீருமோவென்ன - அவன் செய்கிறேமென்று இத்யாதி. தானேகஹிமாநியாய் - தானென்காயத்துக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனுயென்றபடி. ''தானேதானே'' என்றவீப்ஸைக்கர்த்தம் - ஆத்மாத்மீயங்களில் இத்யாதி. அதாவது - ஆத்மாவுக்கும் ஆத்மீயத்துக்கும் தானேயஹிமாநியென்றபடி. இதுக்கு - ப்ரக்ருதிஸம்வந்த நிவ்ருத்திக்கு. ''தானுங்காரமாய்ப்

---

† கர்மேந்த்ரியங்களுக்கும் என்பது இல்லாமலும் பாடமுண்டு என்பது அரும்பதத்தாலேற்படுகிறது.

யும் தானேயானவனென்னுதல். [தேனுங்காரமித்யாதி] - வண்டுகளினுடைய அஹிமா நமேயான பொழிலையுடைய திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரத் திலும், மஹாஶாஸ்த்ரமான ப்ரக்ருதி நிரஸநார்த்தமாகச்சொன்ன இப்பத்துமென்னுதல்; பெரிய செருக்கோடேசொன்ன இப்பத்துமென்னுதல். [திருமாலிருஞ்சோலைமலைக்கே] - திருமலைவிஷயமாகவாய்த்துச் சொல்லிற்று; அழகரைச்சொன்னவிடமுண்டாகில் அதில் கல்பதருஶைவச் சொன்னவோபாதி. திருமலையிலுள்ளதடைய உத்தேஶ்யமாகக் கடவ திறே; ''எம்பெருமான் பொன்மலைமேல் ஏதேனுமாவேனே'' என்றும் சொன்னார்களிறே.

புக்கு'' என்றதினிரண்டாமர்த்தம் - இவர்விரோதிநிவருத்தியைப் பண்ணுகிறேனென்கிற கர்வத் தோடே புக்கென்றபடி. ''புக்கு'' என்றது - இசைந்தென்றபடி. ''மானுங்காரத்தினைபத்தும்'' என்றதினிரண்டாமர்த்தத்தில், மஹத்த்வம் - அஹங்காரவிஶேஷணம். செருக்கோடே சொன்ன என்றது - விரோயி நிவருத்திக்காகச் செருக்கோடே சொன்னவென்றபடி. அவதாரணார்த்தம் - திருமலைவிஷயமாக இத்யாதி. ''தானேதானேயாழுனைச்சொன்ன'' என்றிருக்க, ''திருமலை விஷயமாக'' என்பானென்னென்ன - அழகரை இத்யாதி. இப்படியாகிலும் சொல்லுகிறதென் னென்ன - திருமலையில் இத்யாதி. திருமலையிலுள்ளதெல்லாம் உத்தேஶ்யமோவென்ன - எம் பெருமான் இத்யாதி. பெருமாள்திருமொழி, ''உம்பருலகு'' இத்யாதி. என்னுயிரனவனுடைய ஸ்ரீவாயமான திருமலைமேலேயுள்ளது ஏதேனுமொரு பதார்த்தமாகவும் அமையுமென்றபடி. ஆக, இவர் ''மங்கையொட்டு'' என்றதுக்கு அவன்செய்த தென்னென்ன; ''மானுங்காரமனங்கெட ஐவர் வன்கையர்மங்கும்படியாகத் தானுங்காரமாய்ப் புக்கு'' என்கையாலே - ப்ரக்ருதிஸம்பந்த நிவ்ருத் தியைப்பண்ணித் தருகிறேனென்று தலையாலுக்கினு னென்றபடி. ''வன்கையர்ான - ஐவர்'' என் றன்வயிப்பது. ப்ரபலரான இந்த்ரியங்கள் ஐந்தையுமென்றபடி. தேன் - வண்டு. (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்வங்கதி.-- கூவிந்ஂவெவ்ரீஂ-ழிதி வ்ஶஸீர மொலம் தஜ்ஹஷீஂ-ழுஷவிதத்ரு ஜநெவ்ஶயாஹ்ரு । வாயுஂர ஸிகீஷுஂ-ஷியமீரு ஹஸிம்தஜீயெ ஸீவெஷீஂ-நிவ்ஶவஶ ஸுவ்ஷிதொ ஷீஜ ॥

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.—(செஞ்சொற்கவிகாள்) - கூதுர்ஶுரு்வஹாவாஜ்ரு்யமதிதியா, வ்ஶஂ-ளிவெஸுகவா, தாஷிவா, ஸ்ஶவு ஹ்ஷிதாஜுஂ-ஸமதிதியா, வ்ஶஸு-ளிகதிரு்ஹாவாஶ । ஸுவஜ்ஂ-ஸுவொமா, ஜ்ஸுவியஶவியஸ்ஶுஂவதெஜுஂநெவஃஸுஸ்ரீஷுஂநதுர்ஷுஃஸ்ரு்வாதஜ்ஜநவிஶகொவ்ஷிதுர் ஸொஸுஂஜமாஜ ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி. } செஞ்சொற்பான்தனதுசீராருமேனிதனில்
வஞ்சித்துச்செய்கின்ற வாஞ்சைதனின் - விஞ்சுதலைக்
கண்டவணைக்காற்கட்டிக் கைவிடுவித்துக்கொண்ட
திண்திறல்மாறன்நம்திரு.

ஆழ்வார் திருவடிகளேஶரணம், எம்பெருமானுர்திருவடிகளேஶரணம், ஶீயர்திருவடிகளேஶரணம்.

எட்டாந் திருவாய்மொழி—திருமாலிருஞ்சோலை - ப்ரவேசங்கள்.

ஆ.—(திருமாலிருஞ்சோலை.) - "இப்படி யஹிநிவிஷ்டனாய்க்கொண்டு என்னோடுகலந்து பரிமாறுகைக்கு ஹேதுவென்?" என்று எம்பெருமானைக் கேட்டால்; அங்ஙனே அஹிநிவிஷ்டனாயிருந்தஅவனாலும் பரிக்லுப்தமான ஹேதுக்களிலொரு ஹேதுவும் என்பக்கலுண்டாகச் சொல்லவொண்ணாது; இனி என்பக்கலில்லாத ஹேதுவை என்பக்கலிலே அத்யாரோபித்துச்சொல்லப்பார்க்கிலும்.

ஒ.—எட்டாந் திருவாய்மொழியில், "தன்னைப் பெறவேணுமென்னும் இச்சாலேசமுமின்றிக்கே தன்னைப் பெறுகைக்கு ஈடான உபாயமுமின்றிக்கே அதுக்கு மேலே அஸஹ்யாபசாரபஹுளனாய் மிகவும் விஷயங்களையே உகந்திருக்கிற எனக்கு, பொய்ந்நின்றஞானந் தொடங்கி இவ்வளவும்வர மஹாஸம்ருத்தியைத்தந்து என்பக்கலிலே மிகவும் வ்யாமோஹத்தைப்பண்ணி இப்போது என்னை விஷயீகரிக்கைக்கும் பண்டு என்னைப்பொகடுகைக்கும் காரணமென்?" என்று, தம்மைத் திருநாட்டிலே கொடுபோகையிலேவிரைகிற எம்பெருமானை ஆழ்வார் கேட்க, அவனும் நிருத்தரனாயிருந்தவாறே, "நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்தருளினான்" என்று அத்யவஸித்து, அதுக்கடியான நிஸ்ஸீமமான அவனுடைய க்ருபாதிகுணங்களை மிகவும் அநுஸந்தித்து அதிலே ஈடுபட்டு விஸ்மிதராய்க் களிக்கிறார்.

ப.—எட்டாந்திருவாய்மொழியில்,கீழே தாம் அபேக்ஷித்தபடியிலே ஈஸ்வரன் கார்யம்செய்வதாக அறுதியிட்டபடியைக்கண்டு, "இப்படிநம்பக்கல் வ்யாமோஹம்பண்ணுகைக்கும் நாம்அபேக்ஷித்தகாரியம் செய்யும்படி பரதந்த்ரனாகைக்கும் நம்பக்கலொரு ஹேதுவில்லை; நிர்ஹேதுகமாக நம்மைவிஷயீகரித்தருளினானாமித்தனை" என்றுஅறுதியிட்டு, அதுக்கடியான அவனுடைய யாத்ருச்சிகாநுகூல்ய நிவந்தநமான பூர்ணாங்கீகாரத்தையும், அங்கீகார ஸ்த்தைர்யத்தையும், ஸுமத்வாதிசயத்தையும், புருஷார்த்த ப்ரதத்வத்தையும், ப்ராப்திப்ரதிபந்தக நிவர்த்தகத்வத்தையும், போகரஸப்ரதத்வத்தையும், நித்யாநுபாவ்யத்வத்தையும், நிரவதிகஸர்வப்ரகாரபோக்யத்வத்தையும், நிர்ஹேதுகோபகாரகத்வத்தையும், நித்யகைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தித்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம்ஜாதனான ஸர்வேஸ்வரன் நிருபாதிகபூர்ணவிஷயீகாரத்தைப் பண்ணி ஸமஸ்தவிரோதியும் நிரஸ்தமாம்படி திருப்பேரிலே ஸந்நிஹிதனாய் நிரதிசயாஹ்லாதகரமான அநுபவத்தைப்பிறப்பித்தான்: இதொரு ஸீலாதிசயமே! என்று மிகவும் ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

இ.—எட்டாந் திருவாய்மொழியில், தம்மைக்குறித்து ஈஸ்வரனுக்குண்டான பாரதந்த்ர்யத்தைச் சொன்னார், அருள்பெறுவாரடியாரில்; அவன்தானே மேல் விழுந்து தம்முடைய திருமேனியை விரும்பாநிற்க இத்தைத் தவிரவேணுமென்று அர்த்தித்தஇதுக்கு இசைகையாலே அந்தபாரதந்த்ர்யத்தைமுடிய நடத்தினபடியைச் சொன்னார், செஞ்சொற்கவியில்; இதில், அஸஹ்யாபசார பஹுளராயிருக்கிற நம்மை அவற்றைப்பொறுத்து அத்வேஷத்தைப் பிறப்பித்து, அதடியாக விசேஷகடா

க்ஷேத்தை நம்பக்கலிலேபண்ணி, ''தன்னைப் பெறவேணும்'' என்னும் இச்சையைப் பிறப் பித்து, ''தன்னைப்பெறுகைக்கு உபாயமும்தானே'' என்னும் வுத்தியை நமக்குப் பிறப்பித்து, ஸ்வ ஹிதவிஷயங்களில் ப்ரவணராய்த்திர்ந்த நம்மை, ''பலகாட்டிப் படுப்பாயோ?'' என்னும்படிபண்ணி, பொய்நின்ற ஞானந்தொடங்கி இவ்வளவும் உண் டான மஹாஸம்ருத்தியைத்தந்து, இவ்வளவு புகுராநிறுத்தி, தம்பக்கலிலே மிகவும் வ்யா மோஹத்தைப்பண்ணி அவ்வருகும் கொண்டுபோவானுய்த்வரியாநிற்கிறபடியை அது ஸந்தித்து, ''இதுக்கடியாயிருப்பதொன்று நம்பக்கலுண்டோ?'' என்று ஆராய்ந்த விடத்துத் தம்பக்கல் ஒன்றும கண்டிலர்: தம்பக்கலிலேயுள்ளதொன்றைப் பேற்றுக்கு உறுப்பாக நினைக்குமவரல்லாமையாலே. ''இனி இதுக்கடி ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனான வன் தன்னையே கேட்போம்'' என்றுபார்த்து, ''இன்று தேவர் இப்படி ஸ்ரமாவஹிக் கைக்கும் அநாதிகாலம் இத்தைவிடுகைக்கும் அடியென்?'' என்றுகேட்க, அவனும் நிருத் தரனுய்க் கவிழ்தலையிட்டுக் காலாலே தரையைக்கீறிநிற்க, ''நிர்ஹேதுகமாக விஷயீ கரித்தருளினன்'' என்று அத்யவஸித்து, அவ்விஷயீகாரத்துக்கடியாக, நிஸ்ஸீமமாய் நிஸ்ஸங்க யமான க்ருபாதி குணங்களை அநுஸந்தித்து, ''இதொரு குணவத்தையே!'' என்று அதிலே ஈடுபட்டு விஸ்மிதராய்க் களிக்கிறார்.

ஈடு.—தம்மைக்குறித்து ஸர்வேஸ்வரனுக்கு உண்டான பாரதந்த்ர்யத்தைப் பேசினார், * அருள்பெறுவாரடியாரிலே ; அந்தப்பாரதந்த்ர்யந்தன்னை முடியநடத்தினபடி யைச்சொன்னார், * செஞ்சொற்கவியில் ; ''நீசொன்னபடியே செய்யக்கடவோம்'' என்று தலைதுலுக்கினனிறே.

இவர்தம்மைத் திருமேனியோடே கொடுபோவதாகத் தேங்கின தேக்கமிறே நடுவுள்ளது; அதொழியக் கொடுபோவதாக அற்றவன்றே பதறத்தொடங்கினன்; ''சேழும் பறவைதானேறித்திரிவான்'' என்று - திருவடிதிருத்தோளிலே ஏறிவந்திறே இவரைவிஷயீ கரித்தது ; அத்திருவடிதிருத்தோளிலேவந்து இவரைக்கொடுபோவதாகப் பார்த்தான். சிலரை ஆதிவாஹிககர்த்தாக்களை வரவிட்டுக்கொடுபோம்; சிலரைப் பெரியதிருவடியை வரக் காட்டிக் கொடுபோம்; திருவடிதிருத்தோளிலேவந்துதானே கொடுபோமவரிறே இவர்; ''அஹமஸ்மராமிமத்பக்தம்நயாமி'' (அஹம்ஸ்மராமிமத்பக்தம்நயாமி) என்கிறபடியே.* கள் வன்கோல்லிற்பிராட்டியை யாளிட்டுக் கொடுபோமன்றிறே இவரையும் ஆளிட்டுக்கொடு போமது! [நானிலம் இத்யாதி] - ''ஸம்ஸாரமாகிற பாலைநிலத்தைக்கழித்துப்போந்தோம்:

திருமாலிருஞ்சோலை ப்ரவேஸம், வர்த்திஷ்யமாண ஸங்கதிக்காக வருத்தாநுவாதம் - தம்மைக்குறித்து இத்யாதி. திருமேனியோடே யிராநிற்க முடியநடத்தினபடி யென்னென்ன - நீர்சொன்னபடி இத்யாதி.

''மாஞ்சுங்காரமனங்கெட'' என்று சாற்றுப்பாட்டிலேயன்றே தலைதுலுக்கினது; நடு வொன்பதுபாட்டிலும் செய்ததென்னென்ன - இவர்தம்மை இத்யாதி. நடுவு - ஒன்பதுபாட்டி லும். அதொழிய - திருமேனியொழிய. அற்றவன்றே - அறுதியிட்டவன்றே. பதறுகிற ப்ரகா ரத்தைக் காட்டுகிறார் - சேழும்பறவை இத்யாதி. ஆதிவாஹிகரை வரவிட்டன்றே கொடுபோவ தென்ன-சிலரை இத்யாதி. ஆதிவாஹிககர்த்தாக்கள் - அதிவஹநகர்மத்துக்குக் கர்த்தாக்க ளென்ற படி. திருவடி திருத்தோளிலேவந்து தானேகொண்டுபோம் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - அஹமஸ் ஸ்மராமி இத்யாதி வாக்யம். ''நயாமி'' என்றதிலேநோக்கு. இவரையும் ஆளிட்டுக்கொடுபோக வொண்ணுதேவென்ன - கள்வன்கோல் இத்யாதி. அப்படிதானே கூட்டிக்கொண்டு போனதே வென்ன - நானிலம் இத்யாதி. இதுக்குஹேது - ஸம்ஸாரம் இத்யாதி. திருவிருத்தம். இதுக்கு,

"நசபுநராவர்த்ததே" (நசபுநராவர்த்ததே) என்கிறதேசத்திலே புகுந்தோம்" என்று தானேசொல்லித் தேற்றிக்கொண்டிறே போவது. ஆக, இப்படி தம்மை அவ்வருகேகொடு போகையிலே பதறுகிறபடியை யநுஸந்தித்தார்; "இவன்இப்படி நம்பக்கல் பதறுகைக் கடியென்?" என்றுபார்த்தார்; தம்பக்கல் ஒன்றும்கண்டிலர். முதலிலே தம்பக்கலிலே அதிவேஷத்தையும் பிறப்பித்து, அதடியாக விசேஷகடாக்ஷத்தைப்பண்ணி, தம்பக்கலிலே இச்சையையும்பிறப்பித்து, "தானேயுபாயம்" என்னும் புத்தியைப் பிறப்பித்து, அஸஹ்யாபசாரவஹுளராயிருக்கிற தம்முடைய அபசாரங்களை யடையப்பொறுத்து, விஷயங்களிலே ப்ரவணராய்ப்போந்ததம்மை "பலநீகாட்டிப்படுப்பாயோ" என்று தாமே சொல்லும்படிபண்ணி, தன்னாலல்லது செல்லாமையைப்பிறப்பித்து, தானேவந்து அவ்வருகே கொடுபோவானாக த்வரிக்கிறபடியை யநுஸந்தித்து, "இன்று இப்படி நம்மையாதரிக்கிற இவன் அநாதிகாலம் நம்மைவிட்டு ஆறியிருந்தபடியெங்ஙனே? இன்று இப்படி யாதரிக்கைக்குத் தான் ஹேதுவென்?" என்றுபார்த்தார்; தம்பக்கல் ஒருஹேது கண்டிலர். இப்பேறு தாமடியாகவந்ததோன்றல்லாமையாலே தம்பக்கல் ஒருவாசிகண்டிலர்; முன்புத்தையிற் காட்டில் இப்போது தமக்கு ஓர் ஏற்றமுண்டாக நினைத்திருக்கு மவரன்றே. முன்பேதொடங்கி நெடுங்காலம் இவரைப்பெறவேணுமென்றிருக்கிறவன் இவர்க்கு இப்போது ஒன்றைச்செய்தானாக நினைத்திரானே. "இனி ஸர்வஜ்ஞனானவவனாகிலும் இதுக்கொரு போக்குச்சொல்லுமாகில் அவனைக்கேட்போம்" என்றுபார்த்து, "இன்று இப்படி இத்தை ஸிரஸாவஹிக்கிறதேவர் முன்பு அநாதிகாலம் இத்தைக்கைவிட்டிருப்பானென்? இப்போதுஇத்தை யாதரிப்பானென்?" என்றுகேட்டார்; "உம்முடைய பக்கல் அதிவேஷமடியாகச்செய்தோம்" என்னமாட்டானே; தான்அறிய அதுவும் தன்னாலே

புணர்ந்துடன்போக்கென்று துறை. இப்பாட்டில் நாயகன் வைஷ்ணவனேயாகிலும் ஈஸ்வரனுக்கும் உபலக்ஷணம். நானிலம் வாய்க்கொண்டு - நாலுவகைப்பட்ட பூமியை வாயிலேவைத்துக்கொண்டு. நன்னீரறமென்று - நிஸ்ஸாரமாம்படிமென்று. கோதுகொண்ட - கோதாக்கின. வேனலஞ்செல்வன் - உஷ்ணகிரணனான ஆதித்யன். சுவைத்துமிழ்பாலை - சுவைத்துமிழ்ந்தபாலைதேசத்தை. கடந்த - ,பொன்னேயென்று - நாயகியை ஸம்போதிக்கிறபடி. 'கானிலம்தோய்ந்து விண்ணோர் தொழும்கண்ணன் வெஃகாவுது' என்று - ப்ராப்யதேசத்தைக் காட்டுகிறபடி. இதுக்கு ஸ்வாபதேசத்திலேஹாவம் - ஸம்ஸாரமாகிற இத்யாதிவாக்யம். கானிலம்தோய்ந்து - பூமியிலே கால்பாவிநின்று. உது - அதூரவிப்ரக்ருஷ்டம். அம்பூஇத்யாதி - அழகியபூவையும் தேனையுமுடைய அழகியசோலையவ்வருகே யிருக்குமது. எப்பாலைக்கும் சேமத்ததே- எல்லாவவஸ்த்தைக்கும் க்ஷேமமுடைத் தென்றபடி. கீழ்ச்சொன்னபடியை யநுவதிக்கிறார் - ஆகஇப்படி இத்யாதி. அதிவேஷாதிகள் தம்பக்கலுண்டாயிருக்க "கண்டிலர்" என்பானென்னென்ன - முதலிலே இத்யாதி. "என்னைத் தீமனங்கொடுத்தாய்" "அமலங்களாகவிழிக்கும்" "மருவித்தொழும் மனமேதந்தாய்" "நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்" "விண்டேயொழிந்த வினையாயினவெல்லாம்" "நின்னலாலிலேன்காண்" "விண்ணுலகம்தருவானாய் விரைகின்றான்" என்றவற்றைப்பற்ற - அத்வேஷத்தை இத்யாதி ஸபதக்ரமமும். "அறுக்கும்வினையாயின" என்றத்தைப்பற்ற - அஸஹ்யாபசார இத்யாதி என்னுதல். "இன்றென்னைப்பொருளாக்கி" இத்யாதியைப்பற்ற - இன்றுஇப்படி இத்யாதி. காணாமைக்கடியேதென்ன - இப்பேறு இத்யாதி. "வாசிகண்டிலர்" என்கிறதென்? ப்ராவண்யமுண்டேயென்ன - முன்புத்தை இத்யாதி. இவர் நினைவாலில்லாவிட்டாலும் அவன் நினைவாலே ஒரு ஸுக்ருதமில்லையோவென்ன - முன்பேதொடங்கி இத்யாதி. ஒன்றைச்செய்தானாக இவர்பண்ணின ஸுக்ருதமடியாக ஒன்றைச்செய்தானாக என்றபடி. "ஒன்றெனக்கருள்செய்ய வுணர்த்தலுற்றேனே" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - இனி ஸர்வஜ்ஞனான இத்யாதி

வந்ததாகையாலும், அதுதான் பேற்றுக்கு ஈடான லாலநமாகப்போராமையாலும். இனி, ரக்ஷகனனவனுக்கு நெடுநாள் ரக்ஷ்யவர்க்கத்தைவிட்டிருந்த இதுக்குச் சொல்லலாவ தொன்றில்லையே,பிற்பாடனதுக்கு லஜ்ஜிக்குமதுக்குமேற்பட;ஆகையாலே சொல்லலாவ தொரு மறுமாற்றம் காணுமையாலே கவிழ்ந்துநின்று காலாலேதறையைக் † கீறினன். முத லிலே ஜமத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப்பண்ணித் தன்பக்கலிலே இச்சையைப் பிறப்பிக்கைக்கு வழியிட்டுவைத்தான்; அவ்வழியாலே இச்சையைப் பிறப்பித்தான்; தன்பக்கலிலே உபாயபாவத்தை எறட்டுக்கொண்டு * போய்நின்றஞானந்தொடங்கி இவ்வளவாகத் தன்பக்கலிலே வரநிறுத்தினன்; பரஜ்ஞாதொடங்கி பரமபக்திபர்யந்தமான உபாஸநாவிஸே ஷங்களைப் பிறப்பித்தான். ''இதுதன்னை முன்பே செய்யாவிட்டதென்?'' என்ன; ''இதுக் குச்சொல்லலாவ தொன்றில்லாமையாலே நிருத்தரனுய் நிற்கிறுனித்தனை'' என்றுபார்த்து, இப்படி அவன் தம்பக்கல்பண்ணின விஷயீகாரத்தையும் அதுக்கடியான அவனுடைய க்ருபாதிகுணங்களையும்அநுஸந்தித்து, ''இதொரு நிர்ஹேதுகவிஷயீகார மிருக்கும்படியே!'' என்று அதிலே ஆழங்காற்பட்டு விஸ்மிதராய் ஹ்ருஷ்டராய்க் களிக்கிறார்.

முதற் பாட்டு.

திருமாலிருஞ்சோலைமலையேன்றேன், என்னத்
திருமால்வந்துஎன்னெஞ்சுநிறையப்புகுந்தான்
குருமாமணியுந்துபுனல்பொன்னித்தென்பால்
திருமால்சென்றுசேர்விடம் தென்திருப்பேரே.

ஆ.—திருமாலிருஞ்சோலைமலை என்னும் இச்சொல்லைச் சொன்னேனென் னுமிதுக்கு மேற்படச் சொல்லலாவதொரு ஹேது என்பக்கலில்லை; இச்சொல் இத் தனையும் மெய்யே சொன்னேன் ஹேதுவாக, குருமாமணியுந்துபுனல் பொன்னித் தென் பாலான திருப்பேரைத்திருநகரியாக வுடையனுயிருந்த எம்பெருமான் பெரியபிராட்டி யாரோடேகூட என்நெஞ்சு நிறையப்புகுந்து இப்படி என்னோடேகலந்து பரிமாறுவதே! ஒருவனுடைய அசிந்தியவை மிருக்கும்படியே! என்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், யாதொருச்சிகமாகத் திருமாலிருஞ்சோலைமலை என் றேன்: என்னுங்காட்டில், அத்யந்தநிரபேக்ஷனுயிருக்கிற தான் பிராட்டியோடே கூட வந்து என்னுள்ளே புகுந்தருளினன் என்கிறார்.

இவன் நிருத்தரனனமைக்கு ஹேத்வந்தரம் - இனி ரக்ஷகனன்வனுக்கு இத்யாதி. மறுமாற்றம் - ப்ரத்யுத்தரம். கவிழ்ந்துநின்று காலாலே தறையைக்கீறினன் என்றது - ''உணர்த்தலுற்றேன்'' என்றவனந்தரம், அவன்வார்த்தையின்றிக்கே ''உற்றேனுனக்குப்பணிசெய்து'' என்று தானே ஸமா ஹிதராகையாலே விஸ்தரம். அவன் நிருத்தரனபின்பு தானே ஸமாஹிதரானபடியைக் காட்டு கிறார் - முதலிலே இத்யாதி. ''என்னெஞ்சுநிறையப்புகுந்தான்'' என்றதைப்பற்ற - அவன்தம் பக்கல் இத்யாதி. ''காரேழ்'' இத்யாதியாலே ரக்ஷணம்சொன்னபோதே க்ருபாதிகுணங்களும் விஸ்தரம். ''இன்றென்னைப்பொருளாக்கி'' என்றதைப்பற்ற - நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரம் என்றது. ''அமுதமுண்டுகளித்தேன்'' என்றதைப்பற்ற - ஹ்ருஷ்டராய்க்களிக்கிறார் என்றது.

---

† 'கீறினன்றன்' என்று சில ப்ரதிகள்.

[குருமாமணி என்றுமேலுக்கு] - பெருவிலையனுப் அழகியவான ரத்னங்களைக் கொடுவந்து தள்ளாகின்றுள்ள புனலியுடைய பொன்னியினுடைய தென்கரையிலே ஸ்ரீயஃபதியான தான் சென்று சேரும் ஸ்லாவ்யமான தேஸம் தென்திருப்பேர்.

ப.—முதற்பாட்டில், யாத்ருச்சிகமாகத் திருமலையைப்போய்க் கிட்டுங்காட்டில் லக்ஷ்மீஸஹாயனுப்கொண்டு என்னெஞ்சிலேவந்து புகுந்தானென்கிறார்.

(நாட்டுவார்த்தை மர்யாதையாலே), திருமாலிருஞ்சோலை மலையென்றேன் என்ன - திருமாலிருஞ்சோலையென்று சொன்னவளவிலே, திருமால் - ஸ்ரீயஃபதியாய் பரிபூர்ணனான தான், வந்து - (ஸாபேக்ஷரைப்போலே) வந்து, என்னெஞ்சம் - (உக்திக்குக் கூட்டுப்படாதேயிருக்கிற) என் நெஞ்சுக்குள்ளே, (''வாக்குக்கு பூர்வ்ஹாயில்லவோ மதஸ்ஸு'' என்கிற ஸ்வாஸிப்ராயத்தாலே அவளும் தானுமாக) நிறைய-பரிபூர்ணமாக, புகுந்தான்-; திருமால் - (என் நெஞ்சிலே வருகைக்காக) '' ஸ்ரீயாவாஸ்ஜமதுஜிஃ '' என்றவளோடேஒருதேசவிசேஷத்திலே யிருக்கிறவன், சென்றுசேர்விடம் - சென்று கண்வளர்ந்தருளினவிடம், குருமாமணி - அதிஸ்லாவ்யமான மாணிக்கங்களை, உந்து - உந்துகிற, புனல் - புனலியுடைய, பொன்னி - பொன்னியின், தென்பால் - தென்பக்கத்தில், தென்திருப்பேர் - ஔஜ்ஜ்வல்யமான திருப்பேர்.

இ.—முதற்பாட்டில், யாத்ருச்சிகமாகத் திருமலையைச் சொல்லுங்காட்டில் நிரபேக்ஷனான்பிராட்டியோடே கூடவந்து என்னுள்ளேபுகுந்தருளினனென்கிறார்.

[திருமாலிருஞ் சோலைமலை என்றேன்] - சிலர் ஓருமலையைச் சொல்லுமிடத்தில் ஒருவிஸேஷணத்தையிட்டுச் சொல்லவேணும், அம்மாத்ரம் சொன்னேனத்தனை என்றிராநின்றார் இவர்; இவ்விஸேஷணத்தையிட்டுச் சொல்விற்றுத் தன்பக்கல் ஆஸ்ரயத்தாலே என்றிராநின்றான் அவன். [என்ன] - மதஸ்ஸஹகாரமில்லை, உக்திமாத்ரமே யென்றிருக்கிறார். ராவணன்தம்பிக்கு மித்ரபாவமே அமையும் என்றிருக்குமவன், இவர்க்கு உக்திக்கு அவ்வருகு ஒன்றுவேணுமென்றிருக்குமோ? ''ஸேஷத்வம் ஸ்வரூபமாகில், உபாயபாவம் நம்தலையிலே கிடந்ததாகில், அத்வேஷமுண்டாகில், நம்பேறுக விஷயீகரிக்கைக்கு உக்திக்கு அவ்வருகுவேண்டா'' என்றிராநின்றான் அவன். [திருமால்] - அஹ்ருதயமாகச் சொன்னதுதன்னையும் ஸஹ்ருதயமாக்குவாரும் அருகேயுண்டு. [வந்து] - நம்மை அங்கே அழைத்துக்கார்யம் கொள்ளுகையன்றிக்கே நாம் இருந்தவிடத்தே வருவதே! ஸாபேக்ஷன் இருந்தவிடத்திலே பூர்ணன் வருவதே! ஸர்வர்க்கும் அஸமம்யனானவனுக்கு நான் அஸமம்யனுவதே! ''லொஹ்ருஹுவுஹ்ருஹ தெஜாஸ்ஸுவஸீழ்''. [என்னெஞ்சம்] - உக்திக்கு அஸஹகாரியான என்னெஞ்சம். [நிறையப் புகுந்தான்] - விஷபாந்தரங்களுக்கு அவகாஸமில்லாதபடி பாழ்நீரப் புகுந்தான். [குருமாமணி இத்யாதி] - பெருவிலையனுப் ஔஜ்ஜ்வல்யமான ரத்னங்களைக் கொண்டுவந்து தள்ளாகின்றுள்ள புனலியுடைய பொன்னித்தென்கரையிலே ஸ்லாவ்யமான தேஸம் என்றபடி. ஸ்ரியஃபதிசேரும்படி ஸ்லாவ்யமான தென்திருப்பேர்; இத்தேசத்தை வாஸஸ்யாநமாகவுடையவன், அஹ்ருதயமான என்உக்திமாத்ரத்தைக்கொண்டு என்னெஞ்சிலே விரும்பிப் புகுந்தான். கீழ் ''திருமால்'' என்றவிடம் புருஷகாரபாவத்தைச் சொல்லிற்று; மேலில் ''திருமால்'' என்றவிடம், உத்தாரார்யத்தில் லக்ஷ்மீஸம்பந்த்யத்தைச் சொல்லுகிறது.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. யாத்ருச்சிகமாகத் திருமலையைச் சொல்லுங்காட்டில் நிரபேக்ஷனான தான் பிராட்டியோடே கூடவந்து என்னுள்ளே புகுந்தருளினன் என்கிறார்.

[திருமாலிருஞ்சோலை இத்யாதி]-மூன்பு அநாதிகாலம் ஈச்வரனுக்குத்தம்பக்கல் பேரிட்டுக் கோள்ளாவதின்றிக்கே யிருக்க இப்போது அவனுக்குப் பேரிட்டுக்†கைக் கொள்ளுகைக்கு அடியானது இன்னதென்கிறார். ஓரோதேசங்களில் மலைகளைச் சொல்லா நின்றால் ஓரோ விசேஷணங்களையிட்டுச் சொல்லக்கடவதாயிருக்குமிறே; அப்படியே, திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்றேன். [என்ன] - மநஸ்ஸஹகாரமுமில்லைகிடீர், உக்திமாத்ரமே என்பக்கலுள்ளது. "இவன் ஸேஷஹ்வதனுயிருந்தானாகில், உபாயஹாவம் நம்பக்கலிலேயா யிருந்ததாகில், இவருடையபேறு நம்பேறுயிருந்ததாகில், சேதநனானவாசிக்கு உக்திமாத்ரமுண்டாய்த்தாகில், இதுக்கவ்வருகு கோண்டு கார்யமென்?" என்றிருக்குமவனிறே. இதுதான் ஒருமலையிறே அவனுக்கு. உக்தியை இல்லையென்னவொண்ணுதே; இதுக்கடி யாராயுமவனல்லனே. ராவணன்தம்பிக்கு மித்ரஹாவமே யஸமயுமென்னுமவன், இதுக்கவ்வருகொன்று வேணுமென்றிராணிறே. மலைகளினுடைய ஸாமாந்யம் கிடக்க, இவ்விசேஷத்தைச் சொல்லிற்று - இதிலுண்டான ஆதராதிஸயமன்றே என்றிராநின்றருளுய்த்து அவன். ஆக, இவர்க்கு ஒன்றில்லையேன்னவுமாய், அவனுக்கு இதோன்றுண்டென்னவுமாம்படி யிருக்கிறதிறே இதுதானே. [திருமால்] - அஹ்ருதயமாகச் சோன்னதுதன்னை ஸஹ்ருதயமாக்கிக்கோடுப்பாரும் அருகேயுண்டென்கிறார். [வந்து] - "அவன் வருவதே!" என்று இவர் விஸ்மயப்படாநிற்க, 'பிபாஸைவர்த்தித்தவன் தண்ணீரிருந்த விடத்தே வருமத்தனையன்றே?' என்றுய்த்து அவன்வார்த்தை. க்ருபணராயிருப்பார் ஸ்லாக்யரிருந்தவிடத்தே வருமித்தனையன்றே என்றிரா நின்றான். எல்லார்க்கும் அஹ்ருத்யனானவனுக்கு நான் அஹ்ருத்யனானேன்! "ஹொஹ்ஹஹஹஸ்வாஜீ" (லோப்யகச்

முதற்பாட்டு.—திருமாலிருஞ்சோலை இத்யாதி. பூர்வார்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - யாத்ருச்சிகமாக இத்யாதி. நிரபேக்ஷன் என்றது - "திருமால்" என்றதிலே விவக்ஷிதம்.

"திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்றேன்" என்றதற்குஹாவம் - மூன்புஅநாதி இத்யாதி. பேரிட்டுக் கைக்கொள்ளுகைக்கு" என்பானென்? "திருமாலிருஞ்சோலை" என்று விசேஷிக்கையாலே வைத்திபூர்வகமாயன்றே இருக்கிறதென்ன-ஓரோதேசங்களில் இத்யாதி. இத்தால்- வாசியறிந்துசொன்னேனல்லேனென்றபடி. "என்ன" என்றதற்குஹாவம் - மநஸ்ஸஹகாரமும் இத்யாதி. அஹ்ருதயோக்திமாத்ரத்தாலே புகுரக்கூடுமோவென்ன - இவன் ஸேஷஹ்வதன் இத்யாதி. குணயுக்தனுகையாலே இவன்பக்கலுள்ளத்தைப் போரப்பொலியக்கொள்ளுமென்னுமத்தை ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிறார் - இதுதான் இத்யாதி. "ஆகையாலே இதுதானெருமலையிறே யவனுக்கு" என்றுகூட்டுவது. அஹ்ருதயமான வுக்தியும் அவனுக்கு ஹாரமென்று கருத்து. விவரணம்- உக்தியை இத்யாதி. ஆனாலும் அஹ்ருதயம் ஸஹ்ருதயமாக நிரூபித்துக் கொள்ள வேண்டாவோவென்ன - இதுக்கடி இத்யாதி. அடியாவது - மநஸ்ஸஹகாரம். இதுக்கு நியாமகமேதென்ன - ராவணன்தம்பிக்கு இத்யாதி. "இதுதானெருமலையிறே" இத்யாதிவாக்யவிவரணம் - மலைகளினுடைய இத்யாதி. "திருமாலிருஞ்சோலை" என்கிற விசேஷணத்திலே நோக்கு. இவ்வாக்யங்களாற்சொன்ன அர்த்தத்தைத் தொகுத்து அருளிச்செய்கிறார் - ஆக இத்யாதி. "திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்றேன்" என்றவநந்தரம் "திருமால்" என்றதற்குஹாவம் - அவ்ருதயமாக இத்யாதி. "வந்து" என்றதற்குஹாவம் - அவன்வருவதே இத்யாதி. விவரணம் - கிருபணராய் இத்யாதி. இத்தால்ஹாவம் - எல்லார்க்கும் இத்யாதி. அப்படி அவன் அஹ்ருத்யனாயிருக்கவிடமுண்டோவென்ன - லோப்யகச்சத் இத்யாதி. "ஹொஹ்ஹஹஹஸ்வாஜீஸ்வாஹு"

---

† 'கொள்ளுகைக்கு' என்று பாடாந்தரம்.

சத் - ஸபரீம்) என்னுமாபோலே. [என்னெஞ்சம்] - அந்தவுக்திலஹக்குதமான என் நெஞ்சிலே. [நிறையப்புகுந்தான்] - விஷயாந்தரங்களுக்கு அவகாசமில்லாதபடி புகுந்தான்; அத்ரிஹமவான்ஸ்ரமத்திலே, 'நான் ராமன்: இவள் மைதிலி: இவன் லக்ஷ்மணன்' என்று நமஸ்சரித்து நின்றுற்போலே; அக்காட்டில் பாழடையத் தீரும்படி புக்காற்போலே என்னெஞ்சில் பாழ்தீரப் புகுந்தான். [குருவித்யாதி] - தான்விரும்பிச் சென்று சேரும் தேசம் அதுவாயிருக்கக்கிடீர் என்னெஞ்சிலேவந்து புகுந்ததென்கிறார். எல்லார்க்கும் ப்ராப்யனுவன்கிடீர் என்னே ப்ராப்யனுகக் கொள்ளுகிறன். பெருவிலையனுய் ஓர்ஸாரீயமான ரத்நங்களுக்கொண்டுவந்து தள்ளாநின்றுள்ள புனலையுடைய பொன்னித் தென்கரையிலே. ஸ்லாக்யமான தேசமென்றபடி. "ஊஹ்யாஷ்யஜுநகொ" (துக்தாப்திர்ஜநகஃ) இத்யாதிவத். [புனல்] - ஸ்ரமஹரமான தேசத்தை யுடையவன்கிடீர் இங்கேவந்து புகுருகிறன். [திருமால்சென்று சேர்விடம்] - பரமரஸிகனுனவன், தானும் பிராட்டியுமாய் விரும்பிச் சென்று சேரும் தேசம்அதுவா யிருக்கச்செய்தே,அதுகிடக்க, திருமாலிருஞ்சோலமலையென்றேன்; இந்த அஹ்ருதயமான உக்திமாத்ரத்தைக்கொண்டு என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே வந்து புகுந்தான். கீழில் "திருமால்" என்றவிடம், புருஷகாரஹாவத்தைச் சொல்லிற்று; மேலில் "திருமால்" என்றவிடம், உத்தரார்த்தத்தில் லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தைச்சொல்லுகிறது. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

பேரேயுறைகின்றபிரான் இன்றுவந்து
பேரேனென்றுஎன்னெஞ்சுநிறையப்புகுந்தான்
காரேழ்கடலேழ்மலையேழுலகுண்டும்
ஆராவயிற்றுனை அடங்கப்பிடித்தேனே.

ஊநஃ। ஸவாரூவஜிதஷ்யாக" இத்யாதி. "நிறைய" என்றதற்குஹாவம் - விஷயாந்தரங்களுக்கு இத்யாதி. "புகுந்தான்" என்றதற்குஹாவம் - அத்ரிஹமவான் இத்யாதி. ஸவிநய மாகப் புகுந்தானென்றபடி. "விஷயாந்தரங்களுக்கு" இத்யாதிவாக்யவிவரணம் - அக்காட்டில் இத்யாதி. உத்தரார்த்தத்திற்குஹாவம் - தான்விரும்பி இத்யாதி. "திருமால்" என்றதற்குஹாவம் - எல்லார்க்கும் இத்யாதி. ஸ்தார்த்தம் - பெருவிலையனுய் இத்யாதி. "குருமாமணியுந்திபுனல்" என்றதால்ஹலிதம் - ஸ்லாக்யமான இத்யாதி. "உந்திபுனல்" என்றதற்கு ஸம்வாதம் - துக்தாப்தேஃ இத்யாதி. "ஊஹ்யாஷ்யஜுநகொஜநநாயஹரீயம் ஸ்ரீரெவவாதீ வராஃஸ்ரீரஷ்ட ஸ்வரவாதஷ்டஹாயிஹகிங்காரூராதீதீவாகாரூவா। வஹ்யாரேவஹ்ருவஹ்ருநஃஹாரோணிகூர ஃகொதராநுகாவெரீஷஹரீகரெவிஷ்டிய தீவரெருகிவாவெவுகாழி" இதி ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவே. இதில்உத்தரார்த்தம் இங்கு விவக்ஷிதம் - "புனல்பொன்னி" என்று விசேஷித்ததற்குஹாவம் - ஸ்ரமஹரமான இத்யாதி. அந்வயித்தார்த்தம் - பரமரஸிகனுனவன் இத்யாதி. இருகால் "திருமால்" என்றதற்குஹாவம் - கீழில்திருமால் இத்யாதி. 'திருமரல்சென்றுசேர்விடம் - குருமாமணியுந்திபுனல் பொன்னித்தென்பால் - தென்திருப்பேரையிருக்கச்செய்தேயும் - திருமாலிருஞ்சோலமலையென்றேன்: என்னத் திருமால்வந்து என்னெஞ்சு நிறையப்புகுந்தான்' இத்யன்வயஃ. (க)

ஆ.—(பேரேயுறைகின்றபிரான்.) - அகாரணமாக இன்றுவந்து இனிப் பேரேனென்று நெஞ்சுநிறையப்புகுந்தான்; இதற்குமுன்பு இப்படி என்னெஞ்சில் புகுந்தருளப்பெறுமையாலே ஸர்வஜ்ஞதீச்வரனுயிருந்து வைத்தும் ஸாபேக்ஷனுயிருந்தவன், இன்று என்னுள்ளே புகுரப்பெற்று நிரபேக்ஷனுனென்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், இதுக்குமுன்பு தான் ஸர்வேச்வரனுயிருந்து வைத்தே என்னெஞ்சே கலக்கப் பெறுமையாலே குறைவாளனுயிருந்தவன் நிர்ஹேதுகமாக என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலேவந்து புகுந்து பூர்ணனுனென்கிறார்.

[பேரே என்றுதொடங்கி] - திருப்பேரைத் தனக்குக் கோயிலாகப்பெற்று அங்கே நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகிற ஸர்வேச்வரன், இனி ஒருநாளும்போகேன் என்று சொல்லிக்கொண்டு என்னுடைய ஹ்ருதயம் பூர்ணமாம்படி இன்று வந்து புகுந்தான். [காரேழ்கடலேழ் என்றுதொடங்கி] - புஷ்கலாவர்த்தமேகம் ஏழையும் ஸப்தஸமுத்ரங்களையும் ஸப்தகுல பர்வதங்களையும் திருவயிற்றிலேவைத்து, பின்னையும் குறைவாளனுயிருந்தவனுக்கு இனி ஒன்றும் தேடவேண்டாதபடி பரிபூர்ண பாத்ரமானேன்.

ப.—அநந்தரம், முன்பு குறைவாளரைப்போலே இன்று 'ஒருநாளும்போகே'னென்று என்னெஞ்சிலே பூர்ணனுப்புகுந்தானென்கிறார்.

பேரே - திருப்பேரிலே, உறைகின்ற - நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, பிரான் - ஸர்வேச்வரன், இன்றுவந்து - (முன்பு குறைவாளனுயிருந்தாற்போலே) இன்று (நிர்ஹேதுகமாகத்தானே ஸாபேக்ஷனுய்) வந்து, பேரேனென்று - (இனிப்போவென்றால் ஒருநாளும்) போகேனென்று, என்னெஞ்சு - என்னெஞ்சிலே, நிறைய - பரிபூர்ணமாம்படி, புகுந்தான் - ; (ஆகையாலே), காரேழ் - (புஷ்கலாவர்த்தகாதிகளான) மேகங்கள் ஏழையும், கடலேழ் - ஸமுத்ரங்கள்ஏழையும், மலையேழ் - குலபர்வதங்கள் ஏழையுமுடைத்தான, உலகுஉண்டும் - லோகத்தையெல்லாம் அமுதுசெய்தும், (ரக்ஷணத்தில் பாரிப்பாலே), ஆராவயிற்றூனே - நிறையாதவயிற்றையுடையானே, அடங்க - என்னுள்ளே புகுந்து ஸர்வப்ரகார பரிபூர்ணனும்படியாகக்கொண்டு, பிடித்தேன் - அநுபவிக்கப் பெற்றேன்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், தான் ஸர்வேச்வரனுய் வைத்து என்னெஞ்சு கலக்கப்பெறுமையாலே குறைவாளனுனவன், இன்று நிர்ஹேதுகமாக என் ஹ்ருதயத்திலே புகுந்து பூர்ணனுனென்கிறார்.

[பேரேயுறைகின்ற பிரான்] - திருப்பேரைத் தனக்குக் கோயிலாகப்பெற்று அங்கே நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகிற ஸர்வேச்வரன். [பேரேனென்று என்னெஞ்சு நிறைய - இன்றுவந்து - புகுந்தான்] - தன்னை ஒருவர் கேட்டாரின்றிக்கே பிருக்கத்தானே "இனி ஒருநாளும் போகேன்" என்றுசொல்லி, பிராட்டி தன் பக்கல் சொல்லுமத்தைத் தான் என்பக்கலிலே சொல்லாநின்றான். [என்னெஞ்சம்] - இவனுடைய அஹிநிவேசத்தை ஆதரியாத நெஞ்சானது பூர்ணமாம்படி, முன்பு நினைவின்றியேயிருக்க இன்றுவந்து புகுந்தான். முன்பு நினைவுண்டாவது தன்பக்கல் முதலுண்டாகிலிறே. [காரேழ் இத்யாதி] - புஷ்கலாவர்த்தமேகம் ஏழும், ஸப்தஸமுத்ரங்களும், ஸப்தகுலபர்வதங்களுமான லோகத்தைத் திருவயிற்றிலேவைத்து, பின்னையும் ஒன்றும் செய்யாதானுயிருக்குமவனே. [அடங்கப் பிடித்தேனே] - இப்படி அஹிநிவிஷ்டனுயிருக்கிறவனைப்

பூர்ணனாக்கினேன். அதாகிறது - ப்ரளயபத்தை நோக்கி ரக்ஷித்தாலும், ஸ்ருஷ்டிமுதலாக மோக்ஷபர்யந்தமாக யத்நம் பண்ணவேண்டுகையாலே குறைவாளனாயிருக்கும்; ஒருதேஹ விசேஷத்திலே கொண்டுபோய்க் கார்யங்கொள்ளலாம்படி யிருக்கையாலே இப்போதிதீறை குறைவற்றது. இனி அவனுக்கு ஓர் அபேக்ஷையில்லாதபடி பரிபூர்ண பாத்ரமானேன் என்கிறார்.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு தான் ஸர்வேச்வரனுய்வைத்து என்னுடை கலக்கப்பெருமையாலே குறைவாளனனவன், இன்றுவந்து நிர்ஹேதுகமாக என் ஹ்ருதயத்திலேபுகுந்து பூர்ணனாக்கினேன்கிறார்.

[பேரேயுறைகின்றபிரான்] - திருப்பேரிலேவந்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஸர்வேச்வரன். [இன்றுவந்து] - இது உண்டா மென்று நின்னேற்றுஅறிவது, தாம் ஒரு ஸாதநாநுஷ்ட்டாநம்பண்ணிவைத்தாராகிலிறே. [பேரேனென்று]- "பேரேன், பேரேன்" என்னுநின்றுளுய்த்து, "நீபோவுதியோ, இருப்புதியோ?" என்று கேட்பாருமின்றிக்கேயிருக்கச்செய்தே, இங்குப் பிராட்டி தன்விஷயத்திற் சொல்லும் வார்த்தையைத் தான் என்விஷயத்திலே சொல்லாநின்றுன். "நான்போகேன், போகேன்" என்று சூழ்த்துக்கோடாநின்னுய்த்து, தன்னையதிசங்கைபண்ணுவாரு மின்றிக்கேயிருக்க; "தி ஹி வெஹ ஹ தூரஹி ஹுவெ" (த்ரிபிஸ்தைர்ப்ராத்ருபிர்யுபே). [என்னெஞ்சு]- "இவன் பேரிலேன், இருக்கிலேன்?" என்றிருக்கிற என்நெஞ்சு. [நிறையப்புகுந்தான்] - பூர்ணமாம்படி புகுந்தான். [கார்இத்யாதி]-புஷ்கலாவர்த்தகாதி மேகங்களேழும், கடலேழும், மலைகளேழுமான ஜலத்தையெல்லாம் திருவயிற்றிலேவைத்து, பின்னையும், தன்னேவிச்வஸித்து உடன்கிடந்த வேனை மடிதடவினவனேப்போலே "நாமேன்செய்தோமானேம்" என்றிருக்குமவனை. ஸ்ருஷ்டிதொடக்கமாக மோக்ஷபர்யந்தமாக ரக்ஷியவர்க்கத்தினுடைய ஸர்வவித ரக்ஷணத்தையும்பண்ணி, பின்னையும் "ஒன்றும் செய்யப்பெற்றிலோம்" என்றிருக்குமவனை. [அடங்கப்பிடித்தேனே] - "நாமெல்லாம்செய்தோம்" என்று அவன் தெகுட்டும்படி பண்

இரண்டாம்பாட்டு.—பேரேயுறைகின்ற இத்யாதி. "பேரேன்" என்றதைப்பற்ற - குறைவாளனனவன் என்றது. "இன்று" என்றதைப்பற்ற - நிர்ஹேதுகமாக என்றது. "அடங்கப்பிடித்தேன்" என்றதைப்பற்ற - பூர்ணனனுன் என்றது.

"இன்று" என்றதற்குஹ்ரவம் - இதுண்டாமென்று இத்யாதி. நேன்னேற்று - முதல் நாள். ஆரைக்குறித்து "பேரேன்" என்கிறானென்ன - நீ போவுதியோ இத்யாதி. இத்தால் ஹ்ரவம் - இங்குப்பிராட்டி இத்யாதி. இங்கு - இவ்வர்த்தவிஷயமாக. சொல்லும் வார்த்தையை - "அகலகில்லேனிறையும்" என்றுசொல்லும் வார்த்தையையென்றபடி. விவரணம் - நான் போகேன் இத்யாதி. சூழ்த்துக்கோடிக்கை - ஆணையிட்டுக்கொடுக்கை. ஆணையிட்டுக்கொடுத்தற்கு ப்ரமாணம் - த்ரிபிஸ் இத்யாதி. இந்தசப்தம் ஸ்ரீவிபீஷணஞ்சார்வனேடே. "கூஹஹ்ரா ரவணம்வஹ்ரவ்ருவ ஆஜநவாஸுவழி கூபொயாநம்நவ்ருவெகூரஜி ஹிவெஹ ஜூராதூஹிஸ்ருவெ" இதி யுத்தகாண்டே ஏகோவிம்ஸே விபீஷணம்ப்ரதி ராமஸ். "என்னெஞ்சு" என்றதற்குஹ்ரவம் - இவன் இத்யாதி. தன்பக்கல் ஆதரமற்றிருக்கிற நெஞ்சென்றபடி. ஹ்ராமையின்ஹ்ரவம் - பின்னையும் இத்யாதி. மடிதடவுகை - மடியில் யந்த்ரத்தை அபஹரிக்கை. இத்தால் விவக்ஷிதம் - ஸ்ருஷ்டிதொடக்கமாக இத்யாதி. அதாவது - "உலகுண்டும்" என்று - மோக்ஷபர்யந்தரக்ஷணேபலக்ஷணமாய், "ஹ்ராவயிற்றுளே" என்று - "உன்னடியார்க்கென்செய்வேனென்றேபிருத்தி" என்கிறபடியே அலன்குணமாய், "அடங்கப்பிடித்தேன்" என்று - அவன்பூர்ணவித்

ணிக்கொண்டேன். ப்ரளயத்திலகப்பட்ட ஜகத்தையெடுக்கையாவது - பின்னையும் ஸம்ஸாரத்தைப் பூண்கட்டுகையிறே; பரமபதத்தளவும்செல்ல நடத்தப்பெறுமையாலே குறைபட்டிறேகிடப்பது; அவன்என்னை அவ்வளவும் கொண்டுபோம்படி நான் சமைகையாலே அவனுடைய அஹிநிவேசம் தீர்ந்ததாய்த்து. அவனுடைய பரிபூர்ணவிஷயீகாரத்துக்குப் பாத்ரஹ்ருதனுனே னென்றபடி. (உ)

மூன்றும் பாட்டு.

பிடித்தேன்பிறவிகெடுத்தேன் பிணிசாரேன்
மடித்தேன்மனைவாழ்க்கையுள்நிற்பதோர்மாயையை
கோடிக்கோபுரமாடங்கள்சூழ் திருப்பேரான்
அடிச்சேர்வதெனக்குஎளிதாயினவாறே.

ஆ—(பிடித்தேன்.) - எம்பெருமானே இனியொருநாளும் விஸ்லேஷியாதபடி பற்றினேன்; ஸுகரதிர்யகாதி நாநாவித தேஹப்ராப்தரூபஜந்மத்தையும் ஜந்மநிவர்த்யமான துக்கத்தையும் போக்கினேன்; தத்துல்யஹேதுவாய் அநாதிகாலந்தொடங்கி இன்றளவும் செல்லுகிற இந்தப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தையும் நிவர்த்திப்பித்தேன். இப்படி திருப்பேரா னடி சேர்வது எனக்கெளிதாவதே! என்று களிக்கிறார்.

ஒ—மூன்றும்பாட்டில், எம்பெருமான் நிர்ஹேதுகமாகத் தம்மோடேவந்து ஸம்ஸ்லேஷித்தபடியை அநுஸந்யித்து, இவன் திருவடிகள் எனக்கு இங்ஙனே எளிதாவதே என்கிறார்.

[பிடித்தேன் என்றுதொடங்கி] - எம்பெருமான் திருவடிகளை ஒருநாளும் பிரியாதபடி பற்றினேன்; ஜந்மங்களைப் போக்கினேன்; ஜந்ம நிமித்தங்களான துக்கங்களைச் சாரேன்; ஸம்ஸாரத்திலே நிற்கைக்கு உறுப்பான ப்ரக்ருதியை நிவர்த்திப்பித்தேன்.

ப—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதஸுலபனான ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளைக் கிட்டுகை எனக்கெளிதானபடி, அதடியாக ஸமஸ்தது:கரிதமும் நிவ்ருத்தமாம்படியாய்த்து என்கிறார்.

கொடி - கொடிகளையுடைய, கோபுரம் - கோபுரங்களாலும், மாடங்கள் - மாடங்களாலும், சூழ் - சூழப்பட்ட, திருப்பேரான் - திருப்பேரைவாஸஸ்தானமாகவுடைய ஸுலபனவனுடைய, அடி - திருவடிகளை, சேர்வது - சேருகை, எனக்கெளிதாயினவாறு - எனக்கெளிதானப்ரகாரமிருந்தபடி, பிடித்தேன் - (நிர்ஹேது

கீகார பாத்ரஹ்ருதனேனென்றபடி. 'அடங்கப்பிடித்தேனே' என்றவவந்தரம் - அவனுடைய பரிபூர்ண இத்யாதிவாக்யம் அநுஸந்தேயம். "ஆராவயிற்றூணே" என்றதற்கு - மோக்ஷத்திலே கொடுபோகப்பெறுமையாலே குறைவுபட்டிருக்கிறவனே என்றர்த்தாந்தரம் - ப்ரளயாபத்தில் இத்யாதி. இப்பகுதியில், "அடங்கப்பிடித்தேன்" என்றதற்கர்த்தம் - நாமேயில்லாம் இத்யாதிவாக்யம், அதாவது - தருப்தனும்படி பண்ணிக்கொண்டேனென்றபடி. "அடங்கப்பிடித்தேன்" என்றதால் ஸூசிதம் - அவனுடைய இத்யாதி என்னுதல். (உ)

கமாக அவன் திருவடிகளை ப்ரதமத்திலே) பிடிக்கப்பெற்றேன்; (அதடியாக), பிறவி - ஜந்மஸம்வந்தத்தை, கெடுத்தேன் - அறுத்தேன்; பிணி - (அத்தால்வரும்) துக்கங்களை, சாரேன் - சேரேன்; மனவாழ்க்கையுள் - ஸம்ஸாரத்தில், நிற்பது - நிற்கையாகிற, ஓர்மாயையை - அஜ்ஞாநத்தை, மடித்தேன் - நிவ்ருத்தமாக்கினேன்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், அவன் தம்மோடே நிர்ஹேதுகமாகவந்து ஸம்ஸ்லேஷித்தபடியை அநுஸந்யித்து, இவன் திருவடிகள் எனக்கு இங்ஙனே எளிதாவதே என்கிறார்.

[பிடித்தேன்] - "தலைமேல தாளிணைகள்" என்கிறபடியே அவன் திருவடிகளைக்கொண்டு வந்து என்தலையிலே வைக்க, அத்தை ஒருநாளும் பிரியாதபடி பற்றினேன்; ஜந்மத்தைப் போக்கினேன், ஜந்மஸம்வந்யத்தால்வந்த துக்கங்களை அடையேன்; ஸம்ஸாரத்திலே நிற்கைக்கடியான மூலப்ரக்ருதியை நிவர்த்திப்பித்தேன். [மடித்தேன்] - மடிக்கை - நிரியவிடுகை. [கொடிய இத்யாதி] - கொடிகளையுடைத்தான கோபுரங்களாலும் மாடங்களாலும் சூழப்பட்ட திருப்பேரிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனுடைய திருவடிகளைக் கிட்டுகை எனக்கு அநாயாஸமாவதே! ஸாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகிற அருந்தேவைகளெல்லாம் கிடக்க, கிட்டலாவதொரு விரகு பெறுவதே! ஸ்வயம்ப்ரபா வ்ருக்ஷத்தில் புக்க முதலிகளைக் கண்ணைச் செம்பளிக்கச் சொல்லி அவள் கையிலே ஏறவிட்டாற் போலேயும், ஸ்ரீமயூரையிலே உறங்கினவர்கள் ஸ்ரீமத் த்வார கையிலே விழித்தாற்போலேயும், சிலரை ஆபந்நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ஸுகிகளாக்கும் போது அவர்கள்கண் செம்பளிக்கவேண்டுமாபோலே காணும்.

ஈ.—மூன்றும்பாட்டு. அவன் தம்மோடே நிர்ஹேதுகமாகவந்து ஸம்ஸ்லேஷித்தபடியை யநுஸந்யித்து, இவன் திருவடிகள் எனக்கு இங்ஙனே எளிதாவதே என்கிறார்.

[பிடித்தேன்] - "தலைமேலதாளிணைகள்" என்று அவன் திருவடிகளைத் தலைமேலேகொண்டுவந்து வைக்கையாலே அவற்றை யுரக்கப்பிடித்துக்கொண்டேன். [பிறவி கெடுத்தேன்] - ஜந்மத்தை மறுவலிடாதபடி போக்கினேன். [கெடுத்தேன்] - (காணே வோருங்கிற்றுங்கண்டிலம்) எங்கேபோய்த்துக்கண்டிலேன். [பிணிசாரேன்] - ஜந்மம் புக்கவிடத்தே புகக்கடவ பிணியைக்கிட்டேன். [மடித்தேனித்யாதி] - ஸம்ஸாரத்திலே

மூன்றும்பாட்டு—பிடித்தேன் இத்யாதி. "அடிச்சேர்வதெனக்கெளிதாயினவாறே" என்றதத்தைக் கடாகஷித்தவதாரிகை - அவன்தம்மோடே இத்யாதி.

நீர் அவன்திருவடிகளைப் பிடிக்கவல்லீராணபடியென்? என்ன - தலைமேல இத்யாதி. உரக்க - த்ருடமாக. மறுவலிடாதபடி போக்கினதுக்கு ப்ரமாணம் - காணே இத்யாதி; ஜந்மம் போனவழியும் காண்கிறிலேனென்ற தாத்பர்யம். எடுத்தபாசுரத்துக்கர்த்தம் - எங்கேபோய்த்து இத்யாதி. சாரேன் - கிட்டேன். "பிறவிகெடுத்தேன்" என்றது - ஸ்தூலஸூக்ஷ்ம விமோசநமாய், "பிணிசாரேன்" என்று தாத்காலிக புண்யபாபரூபகர்மங்களை. "தலையிலயாஜூகபவஸ்ரு கதிஸவயஸி । சுவியாஷ்ஷூகழி" இத்யாதிப்படியே அநுகூலர்பக்கலிலும் ப்ரதிகூலர் பக்கலிலும் பொகட்டபடியைச்சொல்லி, "மடித்தேன் மனவாழ்க்கையுள்நிற்பதோர்மாயையை" என்கிறவிது ஸுக்ஷ்மஸூக்ஷ்ம விமோசநத்தைச் சொல்லுகிறதென்றபடி. நிரியவிடுவித்தேன் என்றது - அவன்தலை துலக்குகையாலே மடித்தேனென்றபடி. மனவாழ்க்கையுள் - ஸம்ஸாரத்தில். நிற்பதோர்மாயையை - நிற்கைக்கடியான அத்விதீயமான மூலப்ரக்ருதியை. மடித்தேன் - நிரிய

நிற்கைக்கடியான மாயையுண்டு - மூலப்ரக்ருதி, அத்தைத்திரியவிடுவித்தேன் ; தொடருகிற பாம்பைத் திரியவிடுவிப்பாரைப்போலே. எம்பெருமானார், உலாவியருளுகிறவர் முடியப்போகாதே நடுவேமீண்டருள, எம்பார்கதவையொருச்சரித்து, "திருமாலிருஞ்சோலையாகாதே திருவுள்ளத்திலோடுகிறது" என்ன ; "ஆம், அப்படியே" என்றருளிச்செய்தார். [கொடி இத்யாதி] – கொடிகளையுடைத்தான கோபுரங்களையும்மாடங்களையுமுடைத்தான திருப்பேரிலே நிற்கிறவன்அடி சேருகையாகிறது எனக்கெளிதாயினவாறே ! "அறுகம்புல்லையிட்டுக் கண்ணைப்புதைத்துக்கொள், சாணகச்சாற்றைக்குடி, தலையைக்கீழேநடு, காலைமேலேயெடு" என்று அருந்தேவைகளை ஶாஸ்த்ரம்சொல்லாநிற்க, எனக்கு இங்ஙனேயிருப்பதொரு மூலையடிவழி யுண்டாவதே ! [எனக்கெளிதாயினவாறே!] - விஷயங்களின் காற்கடையிலே துவண்டுபோந்தவர் அவன்திருவடிகளிலே கிட்டிக்கொடு நிற்கக்கண்டவித்தனை. (௩)

நான்காம் பாட்டு.

எளிதாயினவாறென்றுஎன்கண்கள்களிப்பக்
களிதாகியசிந்தையனாய்க் களிக்கின்றேன்
கிளிதாவியசோலைகள்சூழ் திருப்பேரான்
தெளிதாகிய சேண்விசும்புதருவானே.

ஆ.—(எளிதாயினவாறு) - திருப்பேர்நகரானைப் பெற்று என்னுடைய ஸர்வகரணங்களோடுங்கூட நான் களிக்கின்றேன் ; இப்படி திருப்பேரிலே தான் எழுந்தருளி யிருக்கிறவிருப்பை எனக்குக் காட்டித் தந்தருளின இவன் இனித் திருநாட்டையும் தந்தருளு மென்கிறார்.

ஒ.—நாலாம் பாட்டில், தமக்குத் திருநாட்டைக் கொடுப்பானாயிருக்கிற எம்பெருமானுடையபடியை அநுஸந்தித்து, "இங்ஙனே எளிதாவதே !" என்று என்னுடைய இந்த்ரியங்களோடேகூடக் களித்த மநஸ்ஸையுடையேனாய்க் களியாநின்றேன் என்கிறார்.

[கிளிதாவியசோலை என்று மேலுக்கு] - செறிந்ததிருச்சோலையையுடைய திருப்பேரான், ரஜஸ்தமஃகாலுஷ்யமின்றிக்கே சுத்தஸத்த்வமயமாகையாலே தெளிந்திருந்துள்ள ஸ்ரீவைகுண்டத்தைத்தரும்.

விடுவித்தேன்'- நிவ்ருத்தமாக்கினேனென்றபடி. 'தொடருகிறபாம்பை' என்றவிடத்திலே, "அர்ஜுநன் அஹிஷேகத்தை யெடுத்துக்கொண்டுபோய்ப் பின்னையும் தொடர்ந்துவருகிற நாகாஸ்த்ரத்தை க்ருஷ்ணன் நியமநத்தாலே திரியவிட்டாற்போலே" என்றதநுஸந்தேயம். ப்ராஸங்கிகம் - எம்பெருமானார் இத்யாதி. "ஹுக்ஷாஶதவஹுமஹெஷ்", என்கிறபடியே-அமுதுசெய்தவநந்தரம் நூறடி யுலாவவேண்டுகையாலே, அதுக்கு உறுப்பாக வுலாவியருளுகிறவரென்றபடி. "மடித்தேன்" என்று - நிவ்ருத்தி ப்ரஸக்தமாகையாலே, மீண்டருளினாரென்று கருத்து. ஒருச்சரித்து - ஒருபக்கமாகச் சாய்த்து. "எளிதாயினவாறே" என்றதுக்குஹாவம் - அறுகம்புல்லை இத்யாதி. "எனக்கு" என்றதுக்குஹாவம் - விஷயங்களின் இத்யாதி. அருந்தேவைகள் - துரநுஷ்ட்டேயங்களான ஸாதநங்கள். மூலையடிவழி- ஒருத்தரும் அறியாத ஸுகரோபாயம். துவண்டு- உலர்ந்து.

ப.—அநந்தரம், எனக்குப் பரமபதத்தைத் தருவானுயிராகின்றான்: அத்தாலே என்கண்ணும் நெஞ்சும் களிக்கும்படி ஆநந்தியாகாநின்றேனென்கிறார்.

(எனக்கு ப்ராப்யலாபமெளிதானபடி, காலாந்தரத்தில் ஒருதேசவிசேஷத்திலே போகாதே இக்காலத்திலே), என்கண்கள் - என்விடாய்த்தகண்களானவை, எளிதாயினவாறென்று. துர்லபமான ப்ராப்யம் ஸுலபமாவதே! என்று, களிப்ப - களிக்கும்படியாக, களிதுஆகிய - ஹர்ஷாவிஷ்டமான, சிந்தையனுய் - நெஞ்சையுடையேனுய்க் கொண்டு, களிக்கின்றேன் - ஆநந்தியாகாநின்றேன்; (அதுக்கடி), கிளி தாவிய - கிளிகள் தாவும்படி செறிந்த, சோலைகள்சூழ் - சோலைகள் சூழ்ந்த, திருப்பேரான் - திருப்பேரிலே ஸுலபனுய்க்கொண்டு ஸந்நிஹிதனானவன், தெளிதுஆகிய - பரமஸத்த்வமயமாகையாலே ப்ரகாசாத்மகமாய், சேண்விசும்பு-(ப்ரஹ்மபதாதிகளிலும்) அவ்வருகான பரமவ்யோமத்தை, தருவான் - தருவானுனன்.

இ.—நாலாம் பாட்டில், பரமபதத்தைத் தருவானுயிருக்கிறவனுடைய நீர்மையை அநுஸந்தித்து, என் கரணங்களும் களிக்க நானும் களியாநின்றேன் என்கிறார்.

[எளிதாயினவாறென்று] - "ஸுலபமான விஷயம் இங்ஙனே எளிதாவதே!" என்று. [என்கண்கள்களிப்ப]-"காணக்கருதும் என் கண்ணே" என்றுவிடாய்த்த கண்கள் கண்டுகளிக்கும்படி. [களிதாகிய சிந்தையனுய்] - களித்த மநஸ்ஸையுடையனுய். "நெடியானே என்று இடக்கும் என்னெஞ்சம்" என்ற நெஞ்சும் களிக்கப்பெற்றது. [களிக்கின்றேன்] - "கூவியும் காணப்பெறேன்" என்ற நான் கண்டு களியாநின்றேன். முடியானேயில், தாமும் தம்முடைய கரணங்களும் விடாய்த்தபடி சொல்லிற்று; இங்கு, தாமும் தம்முடைய கரணங்களும் களித்தபடி சொல்லுகிறது. [கிளிதாவிய இத்யாதி] - செறிந்த சோலையையுடைய திருப்பேரை நிரூபகமாகவுடையவன், அக்காலத்திலேயுண்டாய்ப் பின்பு இல்லையாகக்கூடும், அத்தாலே சொல்லுதல்; ஸுலபத்பரிமாணமான இடத்துக்கு எல்லாநன்மையுமுண்டு என்னுமதனுலே சொல்லுதல். [தெளிதாகிய சேண்விசும்புதருவானே] - ஸுத்தஸத்த்வமயமாகையாலே தெளிந்திருந்துள்ள பரமபதத்தைத் தந்தேவிடும். [சேண்விசும்பு] - வ்ரஹ்மலோகத்துக்கு அவ்வருகே உயர்ந்திருந்துள்ள ஆகாசம்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. தமக்குப் பரமபதத்தைத் தருவானுயிருக்கிறவனுடைய நீர்மையை யநுஸந்தித்து, என்கரணங்களும் களிக்க நானும் களியாநின்றேனென்கிறார்.

[எளிதாயினவாறு]- (அரியதெளிதாகும் இத்யாதி) - அரிதான ஹமவல்லாஹமுமெளிதாகும்.எங்கே கண்டோமென்றால்,-[கரியதுஇத்யாதி]- அவன்தானே அரைகுலையத்

நாலாம்பாட்டு.—எளிதாயின இத்யாதி. "தெளிதாகிய சேண்விசும்பு தருவான் - என்கண்கள்களிப்பக்களிதாகிய சிந்தையனுய்க் களிக்கின்றேன்" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகைதமக்கு இத்யாதி.

"எளிதாயினவாறு" என்று ஹமவத்விஷயம் எளிதாயிருக்குமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - அரியதெளிதாகும் இத்யாதி. இரண்டாந்திருவந்தாதி, இருபத்திரண்டாம்பாட்டு. எடுத்த பாசுரத்துக்கர்த்தம் - அரிதான இத்யாதி. இப்பாட்டில் உத்தரார்த்தத்துக்கவதாரிகை - எங்கே கண்டோமென்றால் என்று. அதுக்கர்த்தம் - அவன்தானே இத்யாதி. அரியதெளிதாகும் - அரிய

தலைகுலைய மடுவின்கரையிலேவந்து விழவன்றோ ஆனைபெற்றது. [எளிதாயினவாறென்று இத்யாதி] - ஸுதுர்லபமான விஷயம் இங்ஙனே எளிதாவதே! என்று "காணக் கருது மென்கண்ணே" என்று விடாய்த்த கண் களிக்கும்படி-[களிதாகியசிந்தையனாய்]- களித்த மநஸ்ஸையுடையனாய். * நெடியானேயென்று கிடக்கு மென்னெஞ்சு களிக்கப் பெற்றது. [களிக்கின்றேன்] - "கூவியும்காணப்பெறேன்" என்ற நானும் களியாநின் றேன். கரணங்களும் தாமு மொக்க விடாய்த்தவர், கரணங்களும் தாமு மொக்கக் களிக் கப்பெற்றார். [கிளிதாவிய இத்யாதி] - நித்யவஸந்தமான சோலைகளாலே சூழப்பட்ட திருப்பேரான். [தெளிதுஇத்யாதி]-*இருள்தருமாஞாலம் போலன்றிக்கே நாட்செல்ல நாட் செல்லத் தெளிவைப்பண்ணக்கடவதாய், புநராவ்ருத்தியின்றிக்கே யிருக்கிற சேண்விசும் புண்டு - ப்ரஹ்மாதிகள்குடியிருப்புக்கும் அவ்வருகான பரமபதம்: அத்தை எனக்குத் தருகையிலே துணிந்திருந்தான், (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

வானேதருவான்எனக்காஎன்னோடுஒட்டி
ஊனேய்குரம்பை யிதனுள்புகுந்துஇன்று
தானேதடுமாற்றவினைகள் தவிர்த்தான்
தேனேய்பொழில் தென்திருப்பேர்நகரானே.

ஆ.—(வானேதருவான்.) - நமக்கு அவன்திருநாட்டைத் தந்தருளுகைக்கு நம்பக்கலிலே ப்ரதிபந்தகங்க ளில்லையோ? என்னில்;—திருப்பேர்நகரான், எனக்கு வானேதருவானாய், நானொட்டேனென்னிலும் என்னைவென்று ப்ரஸஹ்யவாகிலும் புகு ரக்கடவனாய் ஒட்டிக்கொண்டு, அத்யந்த ஹேயமான என்னுடைய இந்த ப்ரக்ருதியிலே புகுந்து, தானே அந்த ப்ரதிபந்தகங்களையும் போக்கியருளினானென்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருப்பேர்நகரான் எனக்குத் திருநாடுதரக்கடவ னாக என்னோடே பூணித்து, தானே தாடுமாற்றவினைகள் தவிர்த்தான் என்கிறார்.

[ஊனேய்குரம்பையிதனுள் புகுந்து] - மாம்ஸாதுமயமாய் ஹேயமான இஸ் ஸரீரத்தினுள்ளே நிர்ஹேதுகமாக வந்து புகுந்து.[தடுமாற்றவினைகள்]-தன்னைப்பிறிந்து தடுமாறப்பண்ணும் புண்யபாபரூபமானகர்மங்களை. தேனென்று - வண்டாகவுமாம்.

தான ஹமவல்லாஹமும் எளிதாகாநிற்கும்; ஆற்றலால்-வஸ்துவை வஸ்த்வந்தரமாக்கவல்ல ஸக்தி யோமத்தாலே, மாற்றி - ஸ்வரக்ஷணார்த்தமாக இவன்பண்ணும் ப்ரவ்ருத்திகளையடைய மாற்றி. பெருகழயல்வாரைப்பெற்றால் - தன்பேறாக இவனுடைய ஸர்வவித ரக்ஷணங்களையும் பண்ணுகை யிலே மிகவும் உத்ஸாஹியாநிற்கும் மஹாபுருஷனைப்பெற்றால். கரியதோர் வெண்கோட்டுமால் யானை - கறுத்தநிறத்தையும் வெளுத்த கொம்பையும் பெரியவடிவையுமுடைய அத்விதீயமான ஆனையானது, வென்றுமுடித்தன்றே - விரோதியான முதலையை ஜயித்தழியச்செய்தன்றே, தண்கோட்டுமாமலரால் தாழ்ந்து - குளிர்ந்த பொய்கைக் கரையிலே ஸ்லாக்யமான புஷ்பங்களைக் கொண்டு அவன்திருவடிகளி லடிமைசெய்யப்பெற்றது. தாழ்ந்ததென்றபடி. கோடு - கரை. தண் - குளிர்த்தி. களிதாகிய - களித்த. விவரணம் - நெடியானே இத்யாதி. வ்யாக்யாதாவினீடு பாடு - காணங்களும் இத்யாதி. தாவிய - தத்தித்திரிகிற. 'கிளிதாவிய' என்று தொடங்கி, 'விசும்புதருவானாயிருந்தான்': ஆனபின்பு, 'எளிதாயின' என்றுதொடங்கி, 'களிக்கின்றேன்' இத்யந்வயம். (ச)

ப.—அநந்தரம், இப்படி புருஷார்த்தத்தைத் தருவானுகக்கோலி ஸமஸ்த விரோயிகளையும் போக்கினு னென்கிறார்.

தேனேய் - வண்டுசெறிந்த, பொழில் - பொழிலையுடைத்தாய், தென் - ஶ்ரீரங்கமான, திருப்பேர்நகரான் - திருப்பேராகிற நகரத்திலேவர்த்திக்கிறவன், எனக்கு -, வானேதருவானுப் - பரமபதத்தையே தருவானுகக்கொண்டு ஸங்கல்பித்து, என்னுடை - என்னுடைய, ஓட்டி - ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி, ஊனேய் - மாம்ஸம்செறிந்த, குரம்பையிதனுள் - கூடாயிருக்கிற இந்த்ரீரத்துக்குள்ளே, (அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக), இன்று -, தானே -, புகுந்து - வந்துபுகுந்து, தடுமாற்றம் - (தன்னைப்பிரிந்து) தடுமாறுகைக்கடியான, வினைகள் - புண்யபாபங்களை, தவிர்த்தான் - போக்கினுன். தேன் - மதுவுமாம்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருப்பேர்நகரான் பரமபதத்தை எனக்குத் தருவானுக என்னுடைய பூணித்து, தானே விரோயிகளைத் தவிர்த்தான் என்கிறார்.

[வானேதருவான் எனக்காய்] - எனக்கு வானேதருவானுய்; ஸம்ஸாரியான எனக்கு நித்யஸூரிகளிருப்பதைத் தருவானுக. [என்னுடை ஓட்டி] - என்னுடைய பூணித்து. நான் அர்ச்சியாதிருக்கச் செய்தேயும் "சுராவணசராசரா" என்கிற படியே என்னுடை ஸமயத்தைப் பண்ணி, மாம்ஸாதிமயமாய் ஹேயமான இந்த்ரீரத்தினுள்ளே தானேபுகுந்து; நிர்ஹேதுகமாக வந்து புகுந்து. [இன்று] - நென்னேற்றைக்கு நினைவில்லை. [தானே இத்யாதி] - புகுந்தபின்புதான் அறுகூலித்தேனே, தன்னைப் பிரிந்து தடுமாறுகைக்கடியான புண்யபாபரூபகர்மங்களைத் தானேதவிர்த்தான். [தேனேய் பொழில்] - மயூரிக்க பொழில்.தேனென்று வண்டாகவுமாம். இவனுக்கு என்ன குறையுண்டாய் என்பக்கல் இங்ஙனே படுகிறான்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. திருப்பேர்நகரான் பரமபதத்தை எனக்குத் தருவானுக என்னுடைய பூணித்து, தானே விரோயிகளையும் போக்கினு னென்கிறார்.

[வானேதருவானெனக்காய்] - எனக்கு வானேதருவானுய். இங்கேவைத்துக் காரியங்கொள்ளுமத்தையும் தவிர்த்தான்; "ப்ரஹ்மாதிகள்குடியிருப்பு இவர்க்குத்தரமல்ல" என்று அத்தையும்தவிர்த்தான்; ஸம்ஸாரியான எனக்கு நித்யஸூரிகளிருப்பைத் தருவானுக. [என்னுடைபோட்டி] - என்னுடைபூணித்து. நான் இச்சியாதிருக்க "சுராவணசராசரா" (அராவணமராமம்வா) என்று என்னுடை ஸமயம்பண்ணி. "எம்மாவீட்டுத்

அஞ்சாம்பாட்டு.—வானே இத்யாதி, "திருப்பேர் நகரான் - வானேதருவானெனக்காய் என்னுடைபோட்டி - தானே தடுமாற்றவினைகள் தவிர்த்தான்" என்றவற்றைக் கடாகூத்தவதாரிகை - திருப்பேர்நகரான் இத்யாதி. பூணித்து - ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி.

"வான்" என்றதனுக்கர்த்தம் - இங்கேவைத்து இத்யாதி. "வானே" என்றவவதாரணார்த்தம் - ப்ரஹ்மாதிகள் இத்யாதி. ஸம்ஸாரியான இத்யாதி. காரியம்கொள்ளுமத்தையும் - இன்னமொரு ப்ரபந்த விடுவித்துக் கொள்ளுகையையுமென்றபடி. விவரணம் - நான் இச்சியாதிருக்க இத்யாதி. அப்படி இச்சியாதிருந்தாரோவென்ன - எம்மாவீட்டு இத்யாதி. "தடுமாற்ற வினைகள் தவிர்த்தான்" என்னுமளவும் கடாகூத்து "என்னுடைபோட்டி" என்றதற்கு ஹாவம் - இவ்வுடம்போடே இத்யாதி. "சுவஹிந-ஹஹுதெதுநவிராததுஹுகிஹு ணொசிவஃ । சுராவணசராசரவாஜமஹுகூயவாநராஃ" இதி யுத்தகாண்டே ஏதவிம்மதி

திறமும்செப்பம்'' என்ற என்னுடே உமக்கு எம்மாவீடே தரக்கடவேன் என்றுசொட்டி. [ஊனேயித்யாதி] - ''இவ்வுடம்போடே உம்மைக்கொடுபோகவேணும்'' என்று விளம்பித்தோமாகில், இத்தையோழியக் கொடுபோகப் பார்த்தபின்பு இனி ஆறியிருப்பனோ? என்னுநின்றான். [ஊனேயித்யாதி] - மாம்ஸப்ரசுரமாய் ஆத்மாவுக்கு ஆயதநமாயிருக்கிற இத்தேஹத்திலே, மேலேழக் கலக்கையன்றிக்கே விடாயர்மடுவினுள்ளேபுகுமாபோலே புகுராநின்றான். * எனதுடலே அருமாமாய்த்தெனதுயிரே மனமே வாக்கே கருமமே ஒருமாநொடியும் பிரியாதே. [இன்று] - நேற்றேருரு நினைவில்லே. [தானே] - அகர்மவஶ்யனான தானே. இவர் அநாதிகாலம் தேஹத்தை விரும்பி விடமாட்டாதே போந்தார்; இப்போதுஇவர்க்குத் தன்பக்கலிலே ருசிபிறந்தவாறே இத்தோடே தோற்றில்லாத தானே இதிலேவந்து புகுராநின்றான். [இதனுள்புகுந்து] - அவனேப்போலே முன்னடிதோற்றுத்தோழியிலிறே இவர் அதில் சோஷகர்ஶநம்பண்ணுதோழிவது? [தானேயித்யாதி] - புகுருகிறபோது தானேயாய், பின்னேத்தான் நானும் அநுகூலிக்கப்பெற்றதோ? [தடுமோற்றமித்யாதி] - தன்பக்கல்நின்றும் என்னேப்பிரித்துத் தடுமாறும்படி பண்ணவல்ல பாபங்களேப் போக்கினான். அவையாவன - ''பொங்கைம்புலன்'' இத்யாதி. [தேனேயித்யாதி] - மதுமிக்கபோழிலேயுடைத்தான திருப்பேர்நகரையுடையவன்கிடீர் என்னுடைய ஶரீரத்திலே புகுந்து க்ஷணகாலமும் விடமாட்டாதோழிகிறான்; என்னகுறையுண்டாயிப்படிப்பட்டான்?

ஆறாம் பாட்டு.

திருப்பேர்நகரான் திருமாலிருஞ்சோலைப்
பொருப்பேயுறைகின்றபிரான் இன்றுவந்து
இருப்பேனென்றுஎன்னேஞ்சுநிறையப்புகுந்தான்
விருப்பேபேற்றுஅமுதமுண்டுகளித்தேனே.

தமே; ''அராக்ஷஸம்'' இதி பாடபேத:. ஸப்தார்த்தம் - மாம்ஸ இத்யாதி. குரம்பை - தேஹமும், குடிசையும். இவ்வர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் - ஆத்மாவுக்காயதநமாயிருக்கிற இத்தேஹத்திலே என்று. இது ''எனதுடலே'' என்கிறபாட்டில் ப்ரமேயத்தை யநுவதிக்கிறதென்கிறார் - எனதுடலே இத்யாதி. ''ஒருமாநொடியும்பிரியாதே இதனுள் புகுந்து நின்றான்'' இதி வாக்யசேஷ:. ''தானே - ஊனேய்குரம்பையிதனுள் புகுந்து'' என்று கூட்டி ஶ்ரவம் - இவரநாதிகாலம் இத்யாதி. தோற்று-ஸம்ஶ:. அவன் ஶோக்யமாகக்கொண்டு உள்ளேபுகுர இவர் ''இதனுள்'' என்று தோஷதர்ஶநம்பண்ணுகிற தென்னென்ன - அவனேப்போலே இத்யாதி. ''தானே'' என்றதை மேலேகூட்டி அவதாரணத்திலே நோக்காக ஶ்ரவம் - புகுருகிறபோது இத்யாதி. பின்னேத்தான் என்றது - விரோதிநிவ்ருத்திபிலே தானென்றபடி. ''ஊனேய்குரம்பை'' இத்யாதியாலே * செஞ்சொற்கவியில் ப்ரமேயத்தையும், ''வினைகள்தவிர்த்தான்'' என்று ''மாளுங்காரமனக்கெட'' இத்யாதியிலர்த்தத்தையும் அநுவதிக்கிறது. அவையாவன என்றது - வினைகளாவனவென்றபடி. ஶோக்யமான தேஹத்தையுடையவன் இத்தேஹத்தை விரும்புகிறான் என்றதற்கு ஹார்த்தஶ்ரவம் - மதுமிக்க இத்யாதி. ''பேரேன்' என்றதைப்பற்ற - க்ஷணகாலமும் என்றது. ''தேனேய்பொழில் தென்திருப்பேர்நகரான் - ஊனேய்குரம்பை யிதனுள்புகுந்து-எனக்கு ஆனேதருவானுய் - என்னேடொட்டி, தானே தடுமாற்றவினைகள் தவிர்த்தான்'' இத்யன்வய:. (இ)

ஆ.—(திருப்பேர்.) - திருப்பேரையும் திருமாலிருஞ்சோலையையும் தனக்குக்கோயிலாக வுடையவன், தனக்கோர் இருப்பிடமில்லாதாரைப்போலே இன்றுவந்து "இருப்பேன்" என்று என்னை இரந்துகொண்டு என்னெஞ்சுநிறையப் புகுந்தான்; பின்னையும் ஒருநாளைக்கொருநாள் அவனுக்கும் ஸ்ப்ருஹணீயனுய் நானும் அவனுடைய குணங்களாகிற அம்ருதத்தை ஊஜித்துக் களிக்கப்பெற்றே னென்கிறார்.

ஓ.—ஆரும்பாட்டில், தனக்கு வர்த்திக்தருளலாம் கோயில்கள் அநேக முண்டாயிருக்க, ஓரிடமில்லாதாரைப்போலே "இருப்பேன்" என்று ப்ரார்த்தித்துக் கொண்டு என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே நிர்ஹேதுகமாகப் புகுந்தான் என்று ப்ரீதராகிறார். [பொருப்பு]-மலை. [பிரான்]-உபகாரகன். [விருப்பேபெற்று அமுதமுண்டுகளித்தேன்] - அவனுலே வஹுமானம் பெற்று அவனுடைய கொண்டாட்டமாகிற அம்ருதபானத்தைப் பண்ணிக்களித்தேன். அவனுடைய முணும்ருதத்தைப் பானம்பண்ணிக்களித்தேன் என்றுமாம்.

ப—அநந்தரம், அல்லாத உகந்தருளின தேசங்களிற்காட்டில் என்னெஞ்சிலே யாதரித்துப் புகுந்தது ஜீவிக்க அதுஜீவித்து ஆநந்தியானே னென்கிறார்.

(என்னைக்கிட்டுகைக்காக), திருப்பேர்நகரான்-திருப்பேர்நகரிலேபாய், (அநந்தரம், ஆஸந்நமாக), திருமாலிருஞ்சோலைபொருப்பே - திருமாலிருஞ்சோலையென்று திருநாமமான திருமலையிலே, உறைகின்ற - நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, பிரான்-மஹோபகாரகன், இன்று -, (ஒருஹேதுவின்றிக்கேயிருக்க), வந்து - தானேவந்து, இருப்பேனென்று - "இங்கேயிருக்கக்கடவேன்" என்று ஸங்கல்பித்து, என்னெஞ்சு-, நிறைய - பூர்ணமாம்படி, புகுந்தான்-; விருப்பேபெற்று-(அவனுடையநிரதிசய) வஹுமாநத்தை ஒருபடிப்படப் பெற்று, அமுதம்உண்டு - (குணஜீவரூபமான) அம்ருதபாநத்தைப் பண்ணி, களித்தேன் - ஆநந்தியானேன்.

இ.—ஆரும்பாட்டு, தனக்கு இருப்பிடமான கோயில்கள் அநேகமுண்டாயிருக்க ஓரிடமுமில்லாதாரைப் போலே என்ஹ்ருதயத்திலே நிர்ஹேதுகமாக ப்ரார்த்தித்துக்கொண்டு புகுந்தான் என்று ப்ரீதராகிறார்.

[திருப்பேர் இத்யாதி] - திருவயோத்யையில் வாஸம்போலேபாய்த்துத் திருப்பேரில் இருப்பு; திருச்சித்ரகூடத்திலிருப்புப்போலே யாய்த்துத் திருமலையில் வாஸம். "கயிகம்வாரவாவாஹ" என்றும் "ஜஹளஅ டூஃவம்வாரவிவூவாவாஸ" என்றும் "கூவெஊஅவநஜெ" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. [பொருப்பு]-மலை. [பிரான்] - உபகாரகன். [இன்று வந்து] - பூர்வகூணத்தில் நினைவுமின்றியிலே யிருக்க வந்துகொடு நிற்கக்கண்டதித்தனை. [இருப்பேன் இத்யாதி] - "ஊஅவ ஹாஜி வளஜிஞ்ஞ வாயஃஜெஞஅவகூஜிணா" என்கிறபடியே தன் பேறுகப்தஜ்ஞைபண்ணி, "இருந்திடுவானுக்கு" என்றிராத என்னெஞ்சிலே குறைவறப் புகுந்தான். [விருப்பே பெற்று] - அவன் விருப்பத்தைப் பெற்று; அவனுலே வஹுமானம் பண்ணப்பெற்று. [அமுதமுண்டுகளித்தேனே] - அவனுடையகொண்டாட்டமாகிற அம்ருதபானத்தைப் பண்ணிக்களித்தேன் என்னுதல், அவனுடைய முணும்ருதபானத்தைப்பண்ணிக்களித்தேன் என்னுதல். "கூஜிவாஜி" என்று அவன் உபேக்ஷைக்கு இலக்காகாதே, அவன் வஹுமானத்துக்கு இலக்காஞல் ப்ரீதியுள்ளடங்காதிறே. நரக

ஹேதுவான விஷயாநுபவத்தால் வந்தகளிப்பளவன்றியே, ஹேவதாநுபவம்பண்ணப் பெற்ற செருக்காலே யுண்டான ப்ரீதியை ஆற்றலாமோ ?

ஈடு.—ஆரும்பாட்டு. தனக்கு இருப்பிடமான கோயில்கள் அநேகமுண்டா யிருக்க ஓரிடமில்லாதாரைப் போலே என் ஹ்ருதயத்திலே நிர்ஹேதுகமாக ப்ரார்த்தித்து வந்து புகுந்தா னென்று ப்ரீதராகிறார்.

[திருப்பேர்நகரான்] - திருவயோத்தியைப்போலேயாய்த்து. [திருமாலிருஞ் சோலைப்பேர்ருப்பேயுறைகின்றபிரான்] 'சுயிகம்வாரவாஹா' (அதிகம்புரவாலாச்ச) என்னுமாபோலே; ''ஜஹளவதுவம்வாரவிவுவாஹாசு'' (ஜஹளசதுகம்புரவி ப்ரவாலாத்). திருச்சித்திரகூடத்திற்போலே யாய்த்து. ''கூவைரஹவநதெ'' (குபேர இவநந்தநே)-குறைவற்றவன் உத்யாநத்திலே வர்த்திக்குமாபோலேயாய்த்து. ஸர்வப்ரகா ரத்தாலும் குறைவற்றவனுக்கிறே லீலாரஸத்தில் அந்வயமுள்ளது. [இன்றுவந்து] - இவ் வரவுக்கு நேற்றேரு நினைவின்றியே யிருக்கவந்துகோடி நிற்கக்கண்டதத்தனே. [இருப்பே னென்று] - ''இருப்பேன், இருப்பேன்'' என்ஞநின்ருஞய்த்து. †''ஹெவஸாரதொ நெகாஸ்வயாவாயுநிஜிதெ'' (இஹவஸாரதோநேகாஸ்த்வயாஸார்த்தமநிந் திதே.) ''ஹவதுஹ்ருஸிவஸளிதெஹுவாயுதெதவக்ஷிணா'' (இஹவத் ஸ்யாமிலேளமித்ரேஸார்த்தமேதேநபக்ஷிணு)-''ஐயர் கோற்கீழேவர்த்திக்க வேணுமென்று நினைத்திருந்தோம்; நடுவிலாய்ச்சிக்கு ப்ரியமில்லாமையாலே போந்தோம்; இனிமேலுள்ள நாள் இவர்சிறகின்கீழே வர்த்திக்கப் பாராநின்றேம்'' என்ருனிறே. [என்னெஞ்சுநிறை

ஆரும்பாட்டு.—தீநப்பேர் இத்யாதி. 'திருப்பேர்நகரான்'' என்ற தொடங்கி ''என் னெஞ்சு நிறையப்புகுந்தான்'' என்னுமளவும் கடாகூத்தவதாரிகை - தனக்கிருப்பிடமான இத் யாதி. இரண்டு திருப்பதியைச்சொன்னது, கோயில்களுக்கொல்லாம் உபலக்ஷணம். ''இன்ற'' என்றதைப்பற்ற - நிர்ஹேதுகமாக என்றது. ''இருப்பேனென்று'' என்றதைப்பற்ற - ப்ரார்த் தித்துவந்து என்றது.

ஊரையும் மலையையும் சொன்னதற்கு ஸ்வாரஸ்யம் - திருவயோத்தியை இத்யாதி. ''பொருப்பேயுறைகின்ற'' என்ற ஏவகாரவர்த்தமாநங்களாலே - திருப்பேர் நகரைப்பற்றத் திரு மலையிலிருப்பு ஔசித்யமாயிருக்குமென்றபடி. இதற்கு த்ருஷ்டாந்தம் - அதிகம் இத்யாதி ப்ரமா ணத்ரயமும். ''டூரநம்மி கூகுடவுஜிஹாகிநுரூஸொஹெநகுயிகம்வாரவாஹா ஜிதெகவதவுஜாநாசு,'' (ஸர்-கூசு.) ''வாரஸிவிரவாஜிதவாஜி குகுடிம்நதீஹதாம ராஜுவதீம்வாதீயபூழி 1 நநஹுராதொரிஜுமவக்ஷிஜிவஹாஜஜஹளவதவுவம்வாரவி வுவாஹாசு(ஸர் நிஎ.) ''வாஹமஸ்ரி குகுடிதொயம்மிஸிராஜொவதொமிஸிரபவ்ரிஜு வஹிகாகவாஸ்வுகவொரவதவநஹுதெ'' இத்யயோத்யகாண்டே (ஸர்-கூசு). இதற்கர்த்தம்- குறைவற்றவனே இத்யாதி. ''குறைவற்றவன்'' என்று ஸப்தமில்லையேயென்ன-ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் இத்யாதி. இதற்கு த்ருஷ்டாந்தம் - இஹவ இத்யாதி. †''ஹெவஸாரதொநெகாஸ்வயா வாரஸிநிதெஜவக்ஷிணெநவவதுஹ்ருஸிநஸாம்மொகஸ்வயகூகி'' இத்யயோத்யாகாண்டே. (ஸர்-கூடு.) ''ஹடம்வாணுஸிடம்மெயுஸிடம்வஹாரிமஜிஜு1ஹவதுஹ்ருஸிவளிதெ வாரஸதெதெநவக்ஷிணா'' இத்யாரண்யகாண்டே (ஸர்-கூடு). ''பக்ஷிணு'' என்றதற்கர்த்தம் - ஐயர் இத்யாதி. கோல் ஆஜ்ஞை. ''நதெடம்வாரியுஸாகாதி'' என்றதைப்பற்ற - நடுவிலாய்ச்சி என் றது. ப்ரியமில்லாமையாலே என்றது. ''ஜெகெவுஸ்வியகாரணாசு'' என்றதைப்பற்ற.

---

† 'யதீஹ' என்றும் பாடம் காண்கிறது.

யப் புகுந்தான்] - ''இருந்திவோனுக்கு'' என்றிராத என்னெஞ்சிலே நிறையப்புகுந்தான். [விருப்பேபெற்று] - ஆஜ்ஞாநுவர்த்தநம்பண்ணுமையா லுண்டான த்வேஷகார்யமாக வன்றிக்கே, ''தாநஹம்விஷதஃ'' (தாநஹம்த்விஷதஃ) என்றிருப்பதும் ஓரிருப்புண்டிறே; அங்ஙனன்றிக்கே, அவனுடைய விருப்பத்தையுடையேனுய். [அமுதமுண்டு களித்தேனே] - விஷஹோஜநத்தைப்பண்ணி நரகத்துக்குப் போகாநிற்க, நடுவேநின்று களிக்கையன்றிக்கே, அமுதமுண்டு களித்தேனே; (அவனுடைய கோண்டாட்டமாகிற அம்ருதபாநத்தைப் பண்ணிக்களித்தேன் என்னுதல்; அவனுடைய குணம்ருதபாநத்தைப்பண்ணிக் களித்தேனேன்னுதல்.) கூஷ்மாத்ரவிஷயப்ரவணனுய் நரகத்துக்குக் க்ருஷியைப்பண்ணிவைத்துக் களிக்குமதிறே அது. அதாவது - ''அணிமேன்குழலாரின்பக்கலவி யமுதுண்டார்'' என்றபடி. [களித்தேனே] - ''நாவலிட்டுழிதருகின்றேம்'' என்று சேருக்காலே களிக்கிற களிப்பேயிறே இது. யமாதிகள்தலையிலே அடியிட்டுக் களிக்கப்பெற்றேன். (கூ)

ஏழாம் பாட்டு.

உண்டுகளித்தேற்கு உம்பர்என்குறை?மேலைத்
தொண்டுஉகளித்து அந்திதோழும்சொல்லுப்பேற்றேன்
வண்டுகளிக்கும்போழில்சூழ்திருப்பேரான்
கண்டுகளிப்பக் கண்ணுள்நின்றுஅகலானே.

ஆ.—(உண்டு.) - என்னுளடங்காதே பொங்கிப்புறப்படுகிற பரமபுருஷ்யவஸாகரூபமாய் இவ்வாத்மாவினுடைய ஸமுவச்சேஷத்வ ப்ரதிபாதகமான திருமந்த்ரத்திலுல் ப்ரதிபாத்யமாயிருந்த ஸமுவத்கைங்கர்யைக ரதித்வத்தைப்பெற்ற நான் * கண்களாரளவும்நின்று கண்டுகளிக்கும்படியாகத் திருப்பேரான்என்கண்ணுள் நின்றகலான்;

''விருப்பே'' என்ற அவதாரணார்த்தம் - ஆஜ்ஞாநுவர்த்தநம் இத்யாதி. விவரணம் - தாநஹம் இத்யாதி. ''தாநஹம்விஷதஃகூ ரிஸாநுஷம்வாரொஷ்டநாயகாநு । கூஷிவ்ருஜஸ்ரு ஸுஸுஹாநாஸுரீஷ்வவயொநிஷ்டு''இதி கீதாயாம்(கூ). 'த்வேஷபரிஹாரமாகவன்றிக்கே' இதிபாடே. த்வேஷ நிர்வர்த்தநார்த்தஞ்ச கிஞ்சநாவஸ்த்தாநமஸ்தி - மத்யமாவஸ்த்திதிஃ; தாம்விநா. ''தாநஹம்விஷதஃ'' இதி தஃகேநாவஸ்த்தாநஞ்ச கிஞ்சநாஸ்தி; தச்சவிநா தத்யாஜ்ய விஷயோ பூத்வேத்யர்த்தஃ. ''அமுதமுண்டு'' என்றதற்கு வ்யாவர்த்யம் - விஷஹோஜநத்தை இத்யாதி. 'நடுவேநின்று களிக்கையன்றிக்கே ஸமுவதநுபவத்தாலே களிக்கப்பெற்றேன்' என்றபடி. ஏதத்விவரணம்-கூஷ்மாத்ரவிஷய இத்யாதி. நரகத்துக்கு க்ருஷிபண்ணிக்களிக்கையாவதேதென்ன - அதாவது இத்யாதி. ''அணிமேன்குழலார் இன்பக்கலவியமுது''என்கையாலே-அதுவும் அல்பஸுகதோஷஹேதுவென்று கருத்து. இவ்விஷயாநுபவத்தால்வந்த களிப்பிருக்கும்படி யென்னென்ன-நாவல் இத்யாதி. இதுக்கர்த்தம் - யமாதிகள் இத்யாதி. நாவலிட்டு - அறைகூறி. நாவலேன்றும்மறையோவென்றும் - ஜயித்தவன் சொல்லும் வார்த்தை. (கு)

இப்படி அவனை அநுபவித்துக் களிக்கப்பெற்ற எனக்கு இனிமேல் அநுவாப்தமாய் அவாப்த வ்யமாயிருப்பதொரு ப்ராப்யமுண்டோ ? என்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், தமக்கு உண்டான கார்த்தார்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[உண்டு என்று தொடங்கி] - மேலான ஔஸ்யரஸம் பெருகினால் அதின்முடிவிலே ஆற்றுமை சொல்லும் ''நஹி'' என்கிற சொல்லைச் சொல்லப் பெற்றேன் ; வண்டு களிக்கிறபொழில் சூழ்ந்த திருப்பேரான், நான் கண்டு க்ருதார்யனும்படி கண்ணுள் நின்று அகலுகிறிலன். இப்படி அவனை அநுபவித்துக் களிக்கப்பெற்ற எனக்கு இனி குறையுண்டோ ?

ப.—அநந்தரம், இங்கு நித்யாநுபவம்பண்ணும்படி ஸங்கல்பித்தனவனை யநுபவித்துக் களிக்கிற எனக்கு மேல்என்ன குறையுண்டென்கிறார்.

வண்டுகளிக்கும் - வண்டுகளானவை (மதுபாநத்தைப்பண்ணிக்) களிக்கும், பொழில்சூழ் - பொழில்சூழ்ந்த, திருப்பேரான் - திருப்பேர்க்காரன், கண்டுகளிப்ப - (தன்னை) ஸாதரமநுபவிக்கும்படி, கண்ணுள்நின்று - என்கண்ணுக்குவிஷயமாய்நின்று, அகலான் - போகிறிலன்; உண்டுகளிக்கைக்கு-(இப்படி) நித்யாநுபவம்பண்ணிக்களித்த எனக்கு, உம்பர் - மேலொருதேசவிசேஷத்திலேபோய்ப்பண்ணும் அநுபவத்தில், என்குறை - குறைவிடந்தேதது ? மேலைக்கொண்டு - அதிகமான ஔஸ்யரஸமானது, உகளித்து-, அந்தி - முடிவிலே, தொழும் - (''நஹி ஹந்த ஸுவவாஹி நஃ'' என்கிறபடியே) தொழுகைக்கு வாசகமான, சொல்லு - நமஸ்ஸுப்தத்தைச்சொல்ல, பெற்றேன்-, உகளித்தல் - மிகுதல்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், தமக்கு உண்டான கார்த்தார்யத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

[உண்டுகளித்தேற்கு] - ஜ்ஞாநாநுபவத்தாலே களிக்கப்பெற்ற எனக்கு; ''இதுக்கு மேல் ஒன்றும் வேண்டா; இதுவே அமையும்'' என்னும்படி ஜ்ஞாநாநுபவந்தானே இனிதாயிறே இருப்பது. [உம்பர் என்குறை] - மேல் என்னகுறையுண்டு? உம்பர் - மேல். [மேலைத் தொண்டு உகளித்து] - மேலான ஔஸ்யரஸம் அதிஶயித்து. ''நமோ நம ஆதராதிஶயாய'' என்கிற ரஸத்தை அநுபவித்து. ''ஸுவாஸுவ்ருத்தி நஃ'' என்கிற இதிறே கீழான ஔஸ்யம். [அந்திதொழும் இத்யாதி] - முடிவிலே தொழும் சொல்லுப்பெற்றேன்; அநுபவப்ரீதி தலைமண்டையிட்டால் அதின்மேலே ''நஹி'' என்று வாத்திபூர்வகமாகச் சொல்லுஞ்சொல்லைப் பெற்றேன்; ''நஹி ஹந்த ஸுவவாஹி நஃ'' இறே. அதாகிறது - ப்ரீதிவழிந்த சொல்லாலே திருவாய்மொழிபாடி அடிமை செய்யப்பெறுகை. [வண்டு இத்யாதி] - வண்டுகள் மதுபாநம்பண்ணிக் களிக்கிற பொழில் சூழ்ந்த திருப்பேரில் வர்த்திக்கிறவன். ஜ்ஞாநாயிகளோடு நித்யக்குக்களோடு வாசியறக் களிக்கும் தேஶம். [கண்டு களிப்ப] - ''மெய்கொள்ளக்காண விரும்பும் என் கண்கள்'' என்று விடாய்த்த கண்கள் கண்டு களிக்கும்படியாக. [கண்ணுள் நின்று அகலானே] - நான் போகச்சொல்லினும் கண்வட்டத்தில்நின்றும் போகிறிலன்; விஷயப்ரவணரைப் போகச்சொன்னாலும் தூண்கட்டிக்கொண்டு போகாதாப்போலே. இப்படி அவனை அநுபவித்துக் களிக்கப்பெற்ற எனக்கு இனிமேல் ஒருகுறையுண்டோ ?

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. அவனுடைய ஆதரத்தாலே தமக்கு உண்டான கார்த்தார்த்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[உண்டுகளித்தேற்கு உம்பர் என்குறை] - இப்படியநு஭வித்துக் களிக்கப் பெற்ற எனக்குஒருகுறையுண்டோ? அவனுடைய குணங்களையநு஭வித்து * மயர்வறமதி நலமருளப்பெற்ற எனக்கு மேல்வேண்டுவது ஒன்றுண்டோவென்றிருக்கிறார். ஜ்ஞாநாஸுமுண்டானபின்பு "அவ்வருகில் ப்ராப்திபெற்றிலோம்" என்று வருவதுஒருகுறையுண்டோ? உம்பரென்றது - மேலென்றபடி. [மேலேத்தோண்டு இத்யாதி] - மேலான ஔஸ்யரஸம் அதிஶயித்து. "**யெநயெநயாதாஹுகி**" (யேநயேநதாதாகச்சதி) என்கிற ரஸத்தை யநு஭வித்து. "**ஸேவாஶ்வவ்ருத்திः**" (ஸேவாஶ்வவ்ருத்திः) என்றதுபோலன்றிறே,ஸ்வரூபாநுரூபமானது [தோண்டுஉகளித்து] - தோண்டாலே உகப்புத் தலைமண்டையிட்டு. அதினுடைய சரமஶ்லோகத்திலே "**நமஇத்யேவவாதிநः**" (நமஇத்யேவவாதிநः) என்று புத்திபூர்வகமாகச் சொல்லுவதொன்றுண்டு, அப்பாசுரத்தைச் சொல்லப்பெற்றேன். அதாவது - ப்ரீதிவழிந்த சொல்லாலே திருவாய்மொழிபாடி அடிமைசெய்யப்பெறுகை. [வண்டு இத்யாதி] - வண்டுகள் மதுபாநம்பண்ணிக் களிக்கிற பொழிலாலே சூழப்பட்ட திருப்பேரிலே வர்த்திக்கிறவன் ஜ்ஞாநாதிகரோடு திர்யக்குக்களோடு வாசியறக் களிக்கும் தேசம். [கண்டுகளிப்ப] - "மேய்கொள்ளக்காண விரும்புமென்கண்கள்" என்று

ஏழாம்பாட்டு.—உண்டு இத்யாதி. "விருப்பேபெற்ற" என்கிற பதத்திலே சொன்ன அர்த்தத்தை யநுஸந்தித்துக்கொண்டு, "உண்டுகளித்தேற்கு" என்று தொடங்கி "அந்திதொழுஞ் சொல்லுப்பெற்றேன்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அவனுடைய இத்யாதி. "கண்ணுள் நின்றகலான்" என்றதத்தைப்பற்ற - ஆதரத்தாலே என்றது. கார்த்தார்த்யத்தை - க்ருதார்த்ததையை.

*கீழ்வாக்ய விவரணம் - அவனுடைய இத்யாதி. லக்ஷ்யந்தரம் - அவனுடைய இத்யாதி என்னவுமாம். இப்படியநு஭வித்து என்றது - "கண்ணுள்நின்றகலான்" என்றதத்தைப்பற்ற. * மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்று அவனுடைய குணங்களை யநு஭விக்கப்பெற்ற எனக்கென்று யோஜிப்பது. * மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற மாத்ரமே போருமோ, ப்ராப்தியும் வேண்டாவோ வென்ன - ஜ்ஞாநலாபம் இத்யாதி. விவரணம் - யேநயேந இத்யாதி. "மேலே" என்று விஶேஷித்ததற்கு ஹேது - ஸேவா இத்யாதி. அதவா, பராநுவர்த்தநம் ஹேயமன்றேவென்ன - ஸேவா இத்யாதி என்னவுமாம். "**ஸதா ந்ய தாஸ்ய ஸுவிவாநஸ்வ்ருத்தி காஷாவந । ஸேவாஸ்வ்ருத்திராவ்ருதாதிஷ்டாதாம்வாநிவஜுயெஷு**" இதி மாநவே யர்மஸாஸ்த்ரே 4-4-6. "மேலான ஔஸ்யரஸம்" இத்யாதியின் விவரணம் - தோண்டாலே இத்யாதி. தோண்டுக்குஉகளிப்பாவதே தென்ன - தோண்டாலே இத்யாதி என்னவுமாம்; உகளித்து - அதிஶயித்து. ஸ்வஹோக்த்ருத்வம் வரப்போகிறதோ என்கிற அதிஶங்கையாலே "நமஇத்யேவவாதிநः" என்பர்களென்றபடி. "**ஶ்ரீகாநாமலக்ஷணம்ஹ்ருதி ஹ்ருதி ஸேவாவாஸிநாழி । வஸ்தூஜ்ஜிவ்ரூஹ்ருஷ்டா நமஇத்யேவவாதிநः**". மேலேத்தோண்டாவதேதென்ன - அதாவது இத்யாதி. அன்றிக்கே, "அந்திதொழும் சொல்லுப்பெற்றேன்" என்றதற்கு ஹாவாந்தரம் - அதாவது இத்யாதி. என்று ஒருருவிலே யருளிச்செய்வர். ஹ்ருதயதநுஸ்தாந்தத்திலேதொழும் சொல்லாவது - ஹ்ருதிஸ்தலாத் காரத்தாலே கையும்அஞ்ஜலியுமாய்த் திருவாய்மொழி பாடுகையென்றபடி. "உண்டுகளித்தேற்கு" என்றபதத்தைக்கடாக்ஷித்து "வண்டுகளிக்கும்" என்ற பதப்ரயோகத்துக்குத் தாத்பர்யம் - ஜ்ஞாநாதிகரோடு இத்யாதி. "கண்டுகளிப்ப" என்றதற்கு ஹாவம் - மேய்கொள்ள இத்யாதி. போகச்*

விடாய்த்த கண்கள் கண்கேளிக்கும்படியாக. [கண்ணுள்நின்றகலானே]- நான் போகச் சொல்லிலும் கண்வட்டத்தில்நின்றும் அகலுகிறிலன் ; விஷயப்ரவணர் போகச்சொன்னலும் தூணைக்கட்டிக்கொண்டு போகாதாப்போலே. இப்படி அவனை யநுஸவித்துக் களிக்கப்பெற்ற எனக்கு மே லொருகுறை யுண்டோ ? (எ)

———

எட்டாம் பாட்டு.

கண்ணுள்நின்றகலான் கருத்தின்கண்பெரியன்
எண்ணில்நுண்பொருள் ஏழிசையின்சுவைதானே
வண்ணநன்மணிமாடங்கள்சூழ் திருப்பேரான்
திண்ணம்என்மனத்துப் புகுந்தான்செறிந்தின்றே.

ஆ.—(கண்ணுள்நின்றகலான்) - வாங்மநஸாகோசர ஸ்வரூபனும், பரம லோக்யலக்ஷணனுமிருந்த திருப்பேரான், கண்ணுள்நின்றகலான்: தன்னலும் விஸ்லேஷிக்கவொண்ணாதொருபடி என்னெஞ்சிலே புகுந்து செறிந்தான்; இன்னம் இவ்வளவன்று இவனுடைய பாரிப்பு என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், வாங்மநஸங்களுக்கு நிலமன்றிக்கே நிரதிசய போக்யனான திருப்பேர்நகரான் என் கண்ணுக்கு எப்போதும் விஷயமாய் ஒருநாளும் போகாதபடி ஸ்நேஹித்து ஹ்ருதயத்திலே புகுந்தான்; இன்னம் என்னளவன்று என் திறத்தில் செய்தருள நினைத்தது என்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் நிரதிசய போக்யனுய்க்கொண்டு என்னெஞ்சிலே திருடமாகப் புகுந்தா னென்கிறார்.

கண்ணுள்நின்று - ப்ரத்யக்ஷமானகண்ணுக்கு நித்யாதிலவிஷயமாய், அகலான் - அகலுகிறிலன் ; கருத்தின்கண் - (இவன் நினைவைப் பார்த்தவிடத்தில், இங்கு நின்றும் ஒருதேசவிசேஷத்திலேறக் கொடுபோய் அநுபவிக்கைக்கிடான பரிப்பில்), பெரியன் - பெரியனுயிராநின்றான் ; எண்ணில் - (“தாந்தாமறிய” என்று)எண்ணுமளவில், நுண் பொருள் - அதிஸூக்ஷ்மமான ஸ்வபாவங்களையுடையனுய், தானே - , (அநுபவிக்குமளவில்), ஏழ்இசையின்சுவை - ஸப்தஸ்வரஸாரஸ்யத்தையுடையனுய், வண்ணம் - நாநாவர்ணமாய், நன்மணி - ப்ரகாசமான மாணிக்கங்களாலேசமைந்த, மாடங்கள் சூழ் - மாடங்கள் சூழ்ந்த, திருப்பேரான் - திருப்பேரிலே வர்த்திக்கிறவன், என் மனத்து - (தன்னைப்பெறுகைக்கு விடாய்த்த) என்னெஞ்சிலே, திண்ணம் - நிர்ஹேதுகமாக, இன்று - , செறிந்து - த்ருடமாம்படி, புகுந்தான்-.

சொன்னலும் போகாதபடிக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - விஷயப்ரவணர் இத்யாதி. அந்வயமுகேந லாவம் - இப்படியவனை இத்யாதி. ‘வண்டுகளிக்கும்’ என்றதொடங்கி, ‘கண்ணுள்நின்றகலான் - மேலத் தொண்டுகளித்து அந்திதொழும் சொல்லுப்பெற்றேன் - உண்டுகளித்தேற்கு உம்பரென்குறை’ என்றந்வயம். (எ)

இ.—எட்டாம்பாட்டில், நிரதிசய ஸோஹ்யனான திருப்பேர்நகரான் என் பக்கலிலே வ்யாமோஹத்தைப் பண்ணி ஒருநாளும் போகாதபடி என்நெஞ்சிலே வந்து புகுந்தா னென்கிறார்.

[கண்ணுள்நின்று அகலான்] - ஸதா தர்சநத்துக்கு விஷயமாகாநின்றான். ஸதா தர்சநத்துக்கு வேறு தனக்கு ஒருவிஹூதியுண்டு என்றிருக்கிறிலன். [கருத்தின் கண் பெரியன்] - நம் விஷயத்தில் அவன் பாரிக்கிற பாரிப்பு நமக்கு மநோரத விஷய மன்று. நம்மைக் கொண்டுபோகையிலே பாரித்து அர்ச்சிராதிமணங்களை அழைப்பது தான் அவர்களுக்கு முற்பாடனாவதாகாநின்றான். [எண்ணில் நுண்பொருள்] - தாம் தாமே எண்ண நினைப்பார்க்கு துர்ஹ்ரஹமான வஸ்து. [ஏழிசையின் சுவைதானே] - எண்ணாமலிருக்கவொண்ணாத ஸோஹ்யதையைச் சொல்லுகிறது. ஸப்தஸ்வரங்களிறே ப்ரயாநம். [வண்ணம் இத்பாதி]-தேசத்திலே ஸோஹ்யதையும் மேன்மையும் இருக்கிற படி. நானாவர்ணமாய் மஹார்ஹமான ரத்நங்களாலே செய்யப்பட்ட மாடங்களாலே சூழப் பட்ட தேசம். [என் மனத்துப் புகுந்தான்செறிந்து இன்றே]-தன்னை ஆதரித்திருக்கிற என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே, தன் வ்யாமோஹமெல்லாம் தோன்றும்படி வந்துபுகுந் தான். [திண்ணம்] - "ஸர்வேஸ்வரன் ஒருஸம்ஸாரிஹ்ருதயத்திலே இப்படி மேல் விழக்கூடுமோ?" என்று சங்கிக்கவேண்டா; இது த்ருடம்.

ஈடு.— எட்டாம்பாட்டு. நிரதிசயஸோக்யஹூதனான திருப்பேர்நகரான் என் பக்கலிலே வ்யாமோஹத்தைப்பண்ணி ஒருநாளும் போகாதபடி என்னெஞ்சிலேவந்து புகுந்தா னென்கிறார்.

[கண்ணுள்நின்றகலான்]-(ஸதாதர்சநத்துக்கு விஷயமாகாநின்றான்). ஸதாதர்ச நத்துக்கு வேறுதனக்கொரு விஹூதியுண்டென்றிருக்கிறிலன். [கருத்தின்கண்பெரியன்]- உபயவிஹூதியோமத்தால்வரும் அந்யபரதை யடையத் தீர்ந்து, இவரை யவ்வருகே கொண்டுபோகையிலும், ஆதிவாஹிகரை நியமிக்கையிலும்,தான் முற்பாடனாய்க்கொண்டு போகையிலும் பாரியாநின்றான். நங்கார்யத்தில் அவன்த்வரிக்கிறபடி நம்மால் எண்ணி முடியுமளவல்ல; இயத்தாரஹிதன். இதுதான் "யஸ்யாமதம்" (யஸ்யாமதம்) என்கிற பொது

எட்டாம்பாட்டு.— கண்ணுள்நின்று இத்யாதி. "ஏழிசையின்சுவைதானே - திருப் பேரான் - கண்ணுள்நின்றகலான்; கருத்தின்கண்பெரியன்; என்மனத்து - செறிந்து புகுந்தான்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நிரதிசயஸோக்யஹூதனான இத்யாதி.

"கண்ணுள்நின்றகலான்" என்றதுக்கு ஹாவம் - ஸதாதர்சநத்துக்கு இத்யாதி. "கருத் தின்கண்பெரியன்" என்றதுக்கு - நினைவில்வந்தால் பெரியனென்று சப்தார்த்தம். இத்தால் - ஸஹூமநோரதங்களைப் பண்ணாநின்றானென்று தாத்பர்யம். இவ்வளவை விவக்ஷித்து இவனுடைய ஸஹூவான மநோரதமேதென்ன - உபயவிஹூதி இத்யாதி. "கருத்தின்கண்பெரியன்" என்ற துக்கு - என்னுடைய நினைவில் பெரியவனென்றாய், அவன் பாரிக்கிறபாரிப்பு நம்மாலெண்ணி முடிக்கப்போகாதென்றர்த்தாந்தரம் - நங்கார்யத்தில் இத்யாதி. அன்றிக்கே, "கருத்தின்கண்பெரி யன்" நம்விஷயத்தில் கார்யவிசாரத்தாலே பெரியவனென்றபடி. இத்தைக்காட்டுகிறார் - உபய விஹூதி இத்யாதி. இத்தால் ஹலிதம் - நங்கார்யத்தில் இத்யாதி. என்றுஇங்ஙனும் சொல்லுவர் கள். எண்ணிமுடிக்கப் போகாதென்றத்தால் ஹலிதம் - இயத்தாரஹிதன் என்று. முடியுமளவல்ல, இயத்தாரஹிதனென்று ஏகவாக்யம். "கருத்தின்கண்பெரியன்" என்றதுக்கு - மநோரதத்தால் பெரியவனென்று கொள்ளவேணுமோ? ஸ்வரூபாபரிச்சேத்யதையைச் சொல்லவொண்ணாதோ வென்ன - இதுதான் இத்யாதி. இதுதான் - இந்த இயத்தாராஹித்யந் தான். "யஸ்யாமதம்"

வா லல்ல. நங்கார்யத்தில் இங்ஙனேயிருக்கும்; "என்மனத்துப்புகுந்தான்" என்கிறத்தோடு சேரவேணுமிறே, கருத்தின்கண்பெரியன் என்கிறவிதுவும். [எண்ணினுண்பொருள்] - அவன் தானே இப்படி மேல்விழில் விழுமித்தனைபோக்கித் தாந்தாமேயறியப் பார்ப்பார்க்கு அறிய ப்போகாது. அறியவரியன் என்று கைவாங்கியிருக்கலாம் வஸ்துவன்று. [ஏழிசையின் சுவைதானே] - வருந்தியும் மேல்விழவேண்டும் விஷயமாய்த்து. இது ரஸ்யதையிருந்தபடி. [வண்ணமித்யாதி] - இதுமேன்மையிருந்தபடி. [என்மனத்து-செறிந்து-புகுந்தான்] - "அநந்யாராவவெணாஹம்" (அநந்யாராகவேணாஹம்) என்கிறவிஷயத்திற்போலே பிரிக்க வொண்ணாதபடி புகுந்தான்; "எனதாவியுள்கலந்த" என்னுமாபோலே. "ஸர்வாயிக னானவன் இப்படிநம்பக்கல் மேல்விழக்கூடுமோ?" என்று தாமும்அதிஶங்கைபண்ணினார்; அதுக்கு வேறுபோக்கடி கண்டிலர். [திண்ணம்] - நிஶ்சிதம், இதில் கண்ணழிவில்லை. ()

ஒன்பதாம் பாட்டு.

இன்றென்னைப்பொருளாக்கித் தன்னைஎன்னுள்வைத்தான்
அன்றுஎன்னைப்புறம்போகப் புணர்த்ததுஎன்செய்வான்
குன்றென்னத்திகழ்மாடங்கள்சூழ் திருப்பேரான்
ஒன்றுஎனக்கருள்செய்ய உணர்த்தலுற்றேனே.

என்கிற ஶ்ருதிஸித்தமான ஸ்வரூபாபரிச்சேத்யத்வத்தா லன்றென்றபடி. பின்னையெதிலே யென்ன - நங்கார்யத்தில் இத்யாதி. இதுக்கு நியாமகமேதென்ன - என்மனத்து இத்யாதி என்னு தல்; அன்றிக்கே, "கருத்தின்கண்பெரியன்" என்று - விசாராவிஷயஹூதனென்று சொன்னாலோ வென்ன - என்மனத்து இத்யாதி என்னுதல். "எண்ணினுண்பொருள்" என்றதுக்கு - எண்ணிக் கையில்வந்தால் ஸூக்ஷ்மமானவஸ்துவென்று ஶப்தார்த்தமாய், ஸ்வயத்நஸாத்யனல்லாமையைச் சொல்லுகிறதென்கிறார்-அவன்தானே இத்யாதி. கீழையும் கூட்டிக்கொண்டு "ஏழிசையின்சுவை தானே" என்றதுக்கவதாரிகை-அறியவரியன் இத்யாதி. ஏழிசையின்சுவைதானே - ஸப்தஸ்வரத்தி னுடைய ரஸமானவனென்று ஶப்தார்த்தம். இந்த ஶப்தத்தையுட்கொண்டு இத்தால் ஹலித்த ஹாவம் - வருந்தியும் இத்யாதிவாக்யத்வயம். ஊரினுடைய ஹோக்யதையைவர்ணித்து, இப்படிப் பட்ட ஊரையுடையவனென்கையாலே - இதுமேன்மையிருந்தபடி என்கிறார். நாநாவர்ணமாய் ஶ்லாக்யமான மாணிக்கங்களாலேசமைந்த மாடங்கள்சூழ்ந்த திருப்பேரிலே வர்த்திக்கிறவனென்று ஶப்தார்த்தம். செறிந்து - பிரிக்கவொண்ணாதபடி. "செறிந்து" என்றதுக்கு ஹாவம் - அநந்ய இத்யாதி. "ஶக்யாலொஹயிதுஂநாஹமெஶ்வரெணயநெநவா । சுநந்யாராவவெ ணாஹஂஹாஸ்ஸரெணஹூஹாயதா" இதி ஸுந்தரகாண்டே(உக-கருரு). ராவணம்ப்ரதிஸீதா.பிரி க்கவொண்ணாதபடி புகுந்தா னென்றதுக்கு ப்ரமாணம் - எனதாவி இத்யாதி. "திண்ணம்" என்று நிஶ்சயிக்கைக்கு ஸம்ஶயமேதென்ன - ஸர்வாயிகன் இத்யாதி. "இன்று" என்கையாலே - நேற் றில்லையென்றபடி. 'எண்ணினுண்பொருள்' என்றுதொடங்கி. 'திருப்பேரான் - கண்ணுள்நின்றக லான்: கருத்தின்கண்பெரியன்; இன்று - என்மனத்து - செறிந்து - புகுந்தான்; திண்ணம்' இத்யந் வயம்: கருத்தின்கண்பெரியன் - பாரிப்பில் பெரியனாயிருக்குமவன்; எண்ணினுண்பொருள் - தாந்தாமறியவென்றெண்ணுமளவில் அதிஸூக்ஷ்மமான ஸ்வஹாவங்களையுடையவன் என்று உரை யில் ஶப்தார்த்தம்.

(அ)

ஆ.—(இன்றென்னை.) திருப்பேர்நகரான் இன்றென்னை ஸ்வவிஷய திவ்ய ஜ்ஞாநவானுக்கித் தன்னை என்னுள்ளே வைக்கைக்கு ஹேதுவென்? இதற்குமுன்பு இப்படிச் செய்யாதொழிகைக்கு ஹேதுவென்? என்று அவனை நான் கேட்கிறேன்; இதற்கோர்உத்தரம் வல்லனுமில், சொல்லுவா னென்கிறார். ஒருக்ஷணப்பிரியில் யரிக்க மாட்டாதே மஹோகயாரகனுயிருக்கிற இவன் இதுக்குமுன்பு அநாதிகாலமெல்லாம் என்னை விட்டு எங்ஙனே யரித்திருந்தானென்று கேட்கிறரென்றுமாம்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், இன்று எனக்குத் தன்னை அறிவித்து என்னோடே ஒரு ஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணினவனை, பண்டு என்னை உபேக்ஷிக்கைக்குக் காரணம் என்? என்று கேட்கவேண்டியிருந்தேன் என்கிறார்.

[குன்றென்னத்திகழ்மாடங்கள் என்று மேலுக்கு] - குன்று போலே விளங்கா நின்றுள்ள மாடங்கள்சூழ்ந்த திருப்பேரான் ஒன்று எனக்குச் சொல்லவேணுமென்று உணர்த்தவேண்டியிருந்தேன்.

ப.—அநந்தரம், "இன்று நிர்ஹேதுகமாக உபகரித்தவன் முன்புஉபேக்ஷித்ததுக்கு ஹேதுவென்?" என்று கேட்கவேண்டியிருந்த தென்கிறார்.

இன்று - (ப்ரயமகடாக்ஷம்பண்ணி இதுக்குப்பின்பான) இக்காலம், என்னை - (முன்பு "அஸந்நேவ" என்னும்படிகிடந்த) என்னை, பொருள்ஆக்கி - ("ஸந்தமேநம்" என்னும்படி) வஸ்துவாக்கி, தன்னை - (விலக்ஷணஜ்ஞாக்யஜ்ஞாதனை) தன்னை, என்னுள் - (ஹேயமான) என்னெஞ்சுக்குள்ளே, வைத்தான் - (தானேகொடுவந்து) வைத்தான்; அன்று - (அந்தகடாக்ஷத்துக்கு முன்பான) அன்று, என்னை - (தானிட்டவழக்கமாம்படி பராங்முகனை) என்னை, புறம்போக - (தன்பக்கலிலே விமுகனாய்) விஷயாந்தரங்களிலே கைகழிந்துபோம்படி, புணர்த்தது - ஸங்கல்பித்தது, என்செய்வான் - ஏதுசெய்வானுக? குன்றென்ன - குன்றென்று சொல்லலாம்படி, திகழ்-விளங்குகிற, மாடங்கள்சூழ் - மாடங்கள்சூழ்ந்த, திருப்பேரான் -, ஒன்று - (இவையிரண்டிலும்) ஒன்றுக்குஹேதுவை, எனக்கு அருள்செய்ய - எனக்கு அருளிச்செய்கைக்காக, உணர்த்தலுற்றேன் - ("தன்திரு வுள்ளத்திலே படும்படியறிவிக்கவேணும்" என்று) உத்யோகித்திருந்தேன். ஒன்று சொல்ல மற்றையது தத்வ்யதிரேகஸித்தமென்று கருத்து. நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்துக்கு ஹேது ப்ரஸ்நம்பண்ணில் ஸர்வஜ்ஞனுக்கும்உத்தரமில்லையிறே.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், "இன்று என்னை விஷயீகரிக்கைக்கும் முன்பு என்னை உபேக்ஷிக்கைக்கும் காரணம்என்?" என்று கேட்கவேண்டியிருந்தேன் என்கிறார். அஸத்கல்பனை என்னை ஒருவஸ்துவாக்கி; "பொருளல்லாத என்னைப் பொருளாக்கி" என்கிறபடியே.

[தன்னை] - ஸத்துக்களுக்கு ஸ்ப்ருஹணீயனை தன்னை. [என்னுள் வைத்தான்] - என்னோடே கூட ஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணினன். "இன்று" என்கிறது - மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்றதற்குப்பின்பு உண்டான காலத்தை; "அன்று" என்கிறது - அவ்விஷய கடாக்ஷத்துக்குமுன்பு உண்டான அநாதிகாலத்தை. [என்னை, இத்யாதி] - பரதந்த்ரனை என்னைப் புறம்போகப் பண்ணிற்று என்செய்கைக்காக? வாஹ்யனுகப் பண்ணுகையாகிறது - உபேக்ஷிக்கை. புறம் போகவிட்டானும் அவனே என்றிருக்கிறார். ஸ்வஸத்தை பராங்முகமாயிருக்க, இவ்வஸ்துவுக்குப் போக்குவரவு ஆவதென்? இரண்டுக்கும் காரணம் சொல்லவேணும். [குன்றென்ன இத்யாதி] - மலைகள்போலே விளங்கா

நின்றுள்ள மாடங்களாலே சூழப்பட்ட திருப்பேரான். [ஒன்று எனக்கருள்செய்ய] - இன்று விஷயீகரிக்கைக்கு ஹேதுசொல்லவேணும்: முன்பு உபேக்ஷித்ததுக்கு ஹேது சொல்லவுமாம். [உணர்த்தலுற்றேன்] - அறிவிக்கவேண்டி யிராநின்றேன். "இதுக்கு ஈச்வரன் இவர்க்குச் சொன்ன உத்தரம் எது?" என்று சீயர் பட்டரைக்கேட்க, "இவர் தலையிலே ஒருபழி யேறிட்டு நெடுநாள் இழந்த நாம் சொல்லுவது என்? என்று லஜ்ஜாவிஷ்டனுய் நின்றான்" என்று அருளிச்செய்தார்.

ஈடு.— ஒன்பதாம்பாட்டு. இன்று என்னை விஷயீகரிக்கைக்கும் முன்பு என்னை உபேக்ஷிக்கைக்கும் காரணமென்?" என்று கேட்கவேண்டியிருந்தேனென்கிறார். அயவா, ஸர்வேச்வரன் தம்மைப்பரமபதத்திலே கொடுபோவதாக விரைகிறபடி யைக்கண்டு "இன்று என்னளவல்லாதபடி த்வரிக்கிறதேவர் இதுக்குமுன்பு நெடுநாள்விட்டு ஆறியிருந்தபடி யெங்ஙனே?" என்று அவன்றன்னைக்கேட்கிறார். இன்றுஇப்படி விரை கிறமை மெய்யாகில் முன்புவிட்டுஆறியிருக்கக்கூடாதென்கிறார்: "நகுவாஹிஹஸ்தாம்ஜாநீதே" (நத்வாமிஹஸ்த்தாம்ஜாநீதே) என்று நடுவே சிலர்சொல்லவேண்டும்படியாய்த்து: எழுந்தருளியிருந்தவிடமறியாமையாலே ஆறியிருந்தாரித்தனைபோக்கி, அறிந்தால்ஒருக்ஷணம்ஆறியிருப்பரோ? இதுதான்என்வார்த்தைகொண்டறியவேணுமோ? 'கமலலோசநே' (கமலலோசநே)-உம்முடைய கண்ணழகேயன்றே இதில் ப்ரமாணம்? "ராமஃ" (ராமஃ) அவரையறியாதோழிய வேணுமோ? "நஜீவேயம்க்ஷணமபிவிநாதாமஸிதேக்ஷணாம்" (நஜீவேயம்க்ஷணமபிவிநாதாமஸிதேக்ஷணம்) என்றிறே யவரிருப்பது. "ராமஃகமலலோசநே" (ராமஃகமலலோசநே)-அவரை யறியாமையுமில்லை: உம்மை நீர் கண்ணுடிப்புறத்திலும் கண்டறியாமையுமில்லை. "கமலலோசநே" (கமல

ஒன்பதாம்பாட்டு - இன்றென்னை இத்யாதி. "இன்றென்னை" என்றுதொடங்கி, "புணர்த்ததென்செய்வான் - உணர்த்தலுற்றேன்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இன்றென்னை இத்யாதி. அவதாரிகாந்தரம் - அயவா இத்யாதி. மூன்றுமவதாரிகை - இன்றிப்படி இத்யாதி. 'இன்றென்னை' இத்யாதிமூன்றினவதாரிகை, ஸ்வமதசிந்தாபரம்; அயவா, இத்யாதி த்வதீயாவதாரிகை, ஈச்வரனைக்குறித்த ப்ரச்நபரம்; இன்றுஇப்படி இத்யாதி மூன்றும் அவதாரிகை, அதிஸங்காபரம். "'ஆறியிருக்கக்கூடாது' ஆகையால் இதுவும்பொய்யோ" என்றுகருத்து. அன்றிக்கே, அவதாரிகை யிரண்டாய், இத்தால்ஸூசித்த ஹேது - இன்றுஇப்படி இத்யாதி என்றுமாம். "கூடாது' இதுக்கடியென்னென்கிறரென்றபடி" என்று இப்போது ஹேது.

"உணர்த்தலுற்றேன்" என்றுகேட்டதுக்கு பரிஹரிக்கும்படியென்னென்ன - நத்வாம் இத்யாதி. தடஸ்தரேபரிஹரிக்கவேணும், அவனுல் பரிஹரிக்கப்போகாதென்றபடி. "நகுவாஹி ஹஸ்தாம்ஜாநீதேராமஃகமலலோசநேநதேநகுவாஹாநயதாரஸாஸ்ரவீதிவவாராஜ்ஞஃ" இதிஸுந்தரகாண்டே (சுசு-கம). ஸீதாம்ப்ரதிஹதாமாந், இம்ஸ்லோகத்துக்கு ஹேது - எழுந்தருளி இத்யாதி. "கமலலோசநே" என்றதுக்குவாஸனை - இதுதான் இத்யாதிவாக்யத்வயம். இதுதான் - அறிந்தால் ஒருக்ஷணமாறியிராரென்னும் அதுதானென்றபடி. இதில்ப்ரமாணம் - ஆறியிராரென்னுமதில் ப்ரமாணமென்றபடி. ப்ரமாணம் - நியாமக மென்றபடி. "ராமஃ" என்றதுக்கு ஹேது - அவரைஇத்யாதி. அவர் எப்படியிருப்பரென்ன - நஜீவேயம் இத்யாதி. "கமலலோசநங்களே விட்டிருக்கவல்லரோ வென்றபடி. பதார்த்தத்துக்கும் தாத்பர்யார்த்தத்துக்கும் ஹேது - அவரை இத்யாதி. "கமலலோசநே"

லோசநே)-அன்றிக்கே, ஆரெதிராகத்தான்இக்கண்சிவப்பும் சீற்றமுமெல்லாமென்னுதல். [இன்று என்னைப்பொருளாக்கி] - அஸத்கல்பனான என்னை இன்றுஒரு வஸ்துவாம்படி பண்ணி, "பொருளல்லாதவென்னை" என்றாரிறே. [தன்னை] - ஸத்துக்களுக்கும் ஸ்ப்ருஹணீயனான தன்னை. [என்னுள்வைத்தான்] - தன்னைப்பிறர்க்கு அவகாஶமில்லாதபடி முற்றூட்டாக என்னுள்ளே கொடுவந்துவைத்தான். [அன்று] - அவன் விசேஷ கடாக்ஷம் பெறுவதற்கு முன்புள்ளநாளை யெல்லாவற்றையும் சொல்லுகிறார். இன்றென்கிறது - * மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்றவதுக்குப்பின்புண்டான காலத்தை. [என்னைப்புறம்போகப் புணர்த்ததென்செய்வான்] - (பரதந்த்ரனான என்னைப் புறம்போகப்பண்ணிற்று என்செய்கைக்காக? ஸாஹ்யனாகப் பண்ணுகையாகிறது - உபேக்ஷிக்கை.) "இழந்தநாள்இழந்ததும் அவனாலே; பெற்றஇன்று பெற்றதும் அவனாலே" என்றிருக்கிறார். பரதந்த்ரவஸ்து செல்லநிற்கவற்றோ? வரநிற்கவற்றோ? [குன்று இத்யாதி] - இப்படி மதிப்பனானவன். மலைகளைச் சேரவைத்தாற்போலே விளங்காநின்றுள்ள மாடங்கள் சூழ்ந்த திருப்பேரான். [ஒன்றெனக்கருள்செய்ய] - முன்பு கைவிட்டதுக்கு ஹேது சொல்லவுமாம்; இன்று என்னை விஷயீகரித்ததுக்கு ஹேதுசொல்லவுமாம். [உணர்த்தலுற்றேனே] - இதுக்குஒரு மறுமாற்றம் அருளிச்செய்யவேணுமென்று திருவுள்ளத்திலே படும்படி விண்ணப்பஞ் செய்யவேண்டியிராநின்றேன். "இது நாம் சொல்லவேணுமோ? நீரே அறியீரோ?" என்றான்; "*அடியேன் அறியேன்: ஸர்வஜ்ஞரான தேவர் அருளிச்செய்யவேணும்" என்றார். "ஆனால், நாம் உம்முடைய நெஞ்சிலே புக்கிருக்கிறவிடத்தில் ஸம்வதித்திருந்தீர்: அத்தாலேகாணும்" என்றான்; "ஓம், அதுதானுண்டோ? * யானோட்டி என்னுளிருத்துவம்" என்றார்; "அதில்லையாகிலும் புகுந்தபின்பு நம்மையாதரித்தீரே" என்றான்; "'மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்' என்று அதுவும் தேவர்செய்த வித்தனை" என்றார்; "ஓங்காணும்: அதில்லையாகிலும் நம்மோடொக்க விஷயாந்தரங்களையும் விரும்பாதே இருந்தீரே" என்றான்; "'என்னைத் தீமனங்கெடுத்தாய்' என்று அதுவும் தேவரே

என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் - அன்றிக்கே ஆரெதிராக இத்யாதி. இந்த த்வதீயார்த்தத்துக்கு, ப்ரணய ரோஷத்தால்வந்த சிவப்பையும் சீற்றத்தையும்சொல்லுகிறது. * கமலஶப்தத்துக்கு - செந்தாமரையர்த்தம்; முந்தினவர்த்தத்துக்கு, "ஶதவத்ரநிஹெக்ஷணாழ" என்றதுக்குப்போலே "கமலலொசநெ" என்றதுக்கும் நெய்தல்போன்ற கருங்கண்ணையுடையவளென்றுபொருள்.

'அஸத்கல்பனானவென்னை' என்கிறதுக்கு இங்குஶப்தமேதென்ன-பொருளல்லாத இத்யாதி. "ஏழிசையின்சுவைதானே" என்றதுக்கநுகுணமாக "தன்னை" என்றதுக்கர்த்தம்-ஸத்துக்களுக்கும் இத்யாதி. முற்றூட்டாக - எல்லாம் ஏகஹோமமாக. புறம்போக - விஷயப்ரவணனாய்ப்போக. புணர்த்தது - ப்ரக்ருதியையிட்டு மயக்கினது. கீழுக்கெல்லாம் ஹாவம் - இழந்தநாள் இத்யாதி. இரண்டும்அவனாலேயென்கிறதென்? என்ன - பரதந்த்ர இத்யாதி. குன்றென்று சொல்லலாம்படி விளங்குகிற மாடங்கள்சூழ்ந்த திருப்பேரான் இதி ஶப்தார்த்தஃ. "திருப்பேரான்" என்றது - ஸம்போதகை. தாத்பர்யம் - இப்படி இத்யாதி. "ஒன்று" என்றதுக்குஹாவம் - முன்புஇத்யாதி. உணர்த்தலுற்றேன் - அறிவிக்கவிசாரியாநின்றே னென்றபடி. "உணர்த்தலுற்றேன்" என்றவநந்தரம் "உற்றேனுகந்துபணிசெய்து" என்று தாமே ஸமாஹிதராகையாலே அவன் நிருத்தரனானது ஸித்தமாகையாலே, நிருத்தரனானபடியைப் பரக்கஉபபாதிக்கிறார் - இதுநாம்சொல்ல இத்யாதி. 'இதுநாம்சொல்லவேணுமோ' இத்யுத்தரப்ரத்யுத்தரங்கள் - ஹலிதங்கள். நம்மோடொக்க விஷயாந்தரங்களையும் விரும்பாதேஇருந்தீரே என்றது - நம்பக்கல் ப்ராவண்யம் நடவாநிற்கச்செய்தே விஷயாந்தரங்களில் அஹிநிவேஶம் கலந்துவரவில்லையேயென்றபடி. சிலவார்த்தைகளையிவர்க்குச்

யன்றே'' என்றார்; ''இவை யொன்றுமில்லையாகிலும் நாம்தந்த * மதிநலத்தை வளர்த்துக் கொடுபோந்தீரே'' என்றான்: ''காதல்கடல்புரைய விகோவித்தகாரமர்மேனி' என்று அதுவும் தேவரீரேயன்றே'' என்றார்; இப்படி இவர் முடியத்தொடர்ந்தவாறே பெருங்கடல் மண்டிஞரைப்போலே போக்கற்றான். ''இதுக்கு ஈச்வரன்சொன்னஉத்தரமென்?'' என்று சீயர் பட்டரைக்கேட்க, ''இவர்தலையிலே ஒருபழியை எறட்டு நெடுநாளிழந்த நாம் சொல்லுவதென்?' என்று லஜ்ஜாவிஷ்டனுய்க் காலாலே தறையைக்கீறி நிற்கு மித்தனேபோக்கி வேறு உத்தரமுண்டோ?'' என்றருளிச்செய்தார். அதாவது - ''முன்பு ருசியில்லாமையாலே'' என்னமாட்டான்: ''இப்போது ஸாமாநாதிகரணம் பண்ணுகையாலே'' என்ன மாட்டான்: ஆனால், பின்னை ஈச்வரனுக்கு வைஷம்ய நைர்க்ருண்யாதிகள்வருதல் ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கம்வருதல் செய்யாதோ வென்னில்;- அதுசெய்யாது, அடியிலே அத்வேஷமும் இச்சையும் பிறக்கைக்குத்தான் க்ருஷிபண்ணி அது பக்வமாமளவும் பார்த்திருக்கிறவனுகையாலே. அவன்கேட்டதுக்கு ஒரு மறுமாற்றம் சொல்லக்காணுமையாலே ''அறிந்தோம்: இதுக்கு ஹேது இங்ஙனேயாகவேணும்'' என்று பார்த்தார்: ''தன்னுடையஸ்பர்ஶம் ப்ரதிகூலமாகைதவிர்ந்து விலக்காதலமயம் பார்த்திருந்தானுதல், தன்னையொழிந்தவற்றில் ஸாமாந்யாபேக்ஷை தவிருமளவும் பார்த்திருந்தானுதலாக வடக்கும்'' என்று பார்த்தார். ஆனால், இதுதன்னை அவனுத்தரமாக அருளிச் செய்யாதொழிவானென்? என்னில்; ''சைதந்யப்ரயுக்தமாய் வருகிற அத்வேஷத்தை ஸாமாந்யமென்னமாட்டானே: உபாயஹாவம் தன்தலையிலேயாய்த்தே: நெடுநாள் இவர்தலையிலே பழியிட்டிழந்திருந்த நாம் எத்தைச் சொல்லுவது?'' என்று பேசாதேயிருந்தான். ''ஹ்ரீரேஷாஹ்ரிமாதலா'' (ஹ்ரீரேஷாஹ்ரிமாதுலா) என்று பிற்பாட்டுக்கு லஜ்ஜித்துநிற்குமவனிறே; இவர்தாம் எடுத்துவைத்து வார்த்தைசொல்லும்படியாய்த்து அவன் நிலை. சைதந்யப்ரயுக்தமான ருசிதான் ஸ்வரூபாதிரேகி யன்றிறே. ''உம்

சொல்ல, இவர் அதுக்கெல்லாம் அந்யதாவித்திசொல்ல, நிருத்தரனும் ப்ரகாரத்தைக்கீழேசொல்லி, இங்ஙனன்றிக்கே அநாதிகாலம் இவரைக் கைவிட்டிருந்த குற்றம் தன்மேலேயாய் அவ்வழியாலும் அவன் நிருத்தரனுப்ரகாரத்தை ஆப்தஸம்வாதத்தாலே ஸ்ரமிப்பிக்கிறார் - இதுக்கு ஈஸ்வரன் இத்யாதி. அதுவென்? ருச்யாதிகளில்லாமையாலே யென்னவொண்ணுதேயென்ன - அதாவது இத்யாதி. அதாவது - உத்தரமில்லாமையாவதென்றபடி. ''மாட்டான்' ஆகையாலே நிர்ஹேதுகம்'' என்றபடி. ஆனால் - நிர்ஹேதுகமானுலென்றபடி. இப்படி இவன்நிருத்தரனுனால் இவர் கேட்டஸங்கைக்கு ஸமாதானம்பண்ணினுரார்என்ன; தாமே ஸமாதானம்பண்ணிக்கொண்டு போகிறுரென்கிறார் - அவன்கேட்டதுக்கு இத்யாதி. ஸ்பர்ஸமென்றது - ரக்ஷணமென்றபடி. இதுதன்னை என்றது - அத்வேஷத்தையும் ஸாமாநாதிகரணியுமென்றபடி. ''இவர்தலையிலே'' இத்யாதிவாக்யவிவரணம் - நெடுநாள் இத்யாதி. ''ஆகையாலே 'நெடுநாள்'' என்றுகூட்டுவது. ''பழியிட்டு இழந்திருந்த நாம்'' என்கைக்கு தன்மேலே குறையாக நினைத்திருக்குமோவென்ன - ஹ்ரீரேஷாஹ்ரி இத்யாதி. ''ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ அஹோராத்ரே பார்ஶ்வே நக்ஷத்ராணி ரூபம் அஶ்வினௌ வ்யாத்தம் இஷ்டம் மனிஷாண'' இத்யாரண்யகாண்டே (கo-க). அவன் லஜ்ஜாவிஷ்டனை ப்ரகாரத்தினெல்லையை யருளிச்செய்கிறார்-இவர்தாம் இத்யாதி. ''ஆகையாலே 'இவர்தரமெடுத்துவைத்து'' என்றுகூட்டுவது. எடுத்துவைத்து - லஜ்ஜையினுலே கவிழ்ந்திருந்தவனை யெடுத்துப்பிடித்தென்றபடி. இவர்க்கு அத்வேஷமேயன்றிக்கே ருசியுமுண்டே; அது ஸாதகமாகாதோ? என்ன - சைதந்ய இத்யாதி. ஸாக்ஷாத்ப்ரஸ்நத்துக்கு உத்தரம் - உம்முடைய

முடையப்ராப்யம் பெற்றீராகில் அதுவேயமையாதோ?'' என்ன, அதுவே யமையுமென்கி றார்; தேங்காய்க்கு இளநீர்புக்கவழி ஆராய்ந்தன்றிறே விடாய்த்தவன் இளநீர்குடிப்பது?

பத்தாம் பாட்டு.

உற்றேன்உகந்துபணிசெய்துஉனபாதம்
பெற்றேன்ஈதேஇன்னம்வேண்டுவதுஎந்தாய்!
கற்றூர்மறைவாணர்கள்வாழ்திருப்பேராற்கு
அற்றூரடியார்தமக்கு அல்லல்நில்லாவே.

ஆ.—(உற்றேன்.) - எம்பெருமான், ஓர் உத்தரம்காணுமை ''உம்முடைய திறத்தில் நான் செய்த செபலெல்லாம் நீர் சொன்னபடியே நிர்ஹேதுகமாகவேசெய்தேன்; அது நிற்க:இனி நான் செய்யவேண்டுவதென்?'' என்ன;—

''உன்திருவடிகளைப் பெற்றேன்; பெறுகிறேன்; உகந்து பணிசெய்து கொண்டு உன்திருவடிகளைப்பெற்றேன்; இன்னம் உன் திருவடிகளில் அடிமைசெய்யும் இதுவே எனக்கு வேண்டுவது எந்தாய்!'' என்று ஆழ்வார்சொல்ல, எம்பெருமானும், ''அப்படியேசெய்கிறோம்'' என்றருளிச்செய்ய, ஆழ்வாரும், ''திருப்பேர்நகரான் திரு வடிகளைப்பற்றினர்க்கு ஒரு ஊழ்வில்லையாகாதே!'' என்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், இவர் கேட்ட அதுக்கு ஒரு ஹேது காணுமையாலே நிருத்தரனுய் ''உமக்கு மேல் செய்யவேண்டுவது சொல்லீர்?'' என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய; உண்ணெக்கிட்டி ப்ரீதிபூர்வகமாக அடிமை செய்துகொண்டு உன்திருவடி களை அநுபவிக்கப்பெற்றேன். இதுவே இன்னம் வேண்டுவது என்று ஆழ்வார் விண் ணப்பஞ்செய்ய; அவனும் ''அப்படியே செய்கிறோம்'' என்ன, ப்ரீதராய், திருப்பேர் நகரான் திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்தார்க்கு ஒருஊழ்வும் இல்லையாகாதே என்கிறார். அற்ற ரான அடியார்.

ப.—அநந்தரம், கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தியான அவன் திருவடிகளை யடிமை செய்துபெற்றேன்; யாவதாத்மபாவி எனக்கு இதுவேயமையு மென்கிறார்.

உற்றேன் - நிர்ஹேதுகமாக உன் திருவடிகளைக் கிட்டினேன்; (அத்தாலே), உகந்து - ப்ரீதிப்ரேரிதனுய்க்கொண்டு, பணிசெய்து - வாசிகமானவடிமைசெய்து, உன பாதம்பெற்றேன் - பரமப்ராப்யபூதனான உன் திருவடிகளைப்பெற்றேன்; எந்தாய் - நிருபாயிகபோஷகனானவனே! ஈதே - இவ்வடிமையே, (இவ்வாத்மாவுக்கு), இன்னம் - உள்ளதனையும், வேண்டுவது - அபேக்ஷிதம்; (இதண்டாகவே), கற்றூர் - (ஆசார்யமுகத் தாலே ஜ்ஞாதவ்யங்களை) அலசியஸித்தவர்களாய், மறை - ஸ்ருதமான வேதார்த்தங்களை, வாணர்கள் - நிர்வஹிக்கஸமர்த்தரானவர்கள், வாழ் - ஹரிவதநுபவத்தோடே வாழுகிற, திருப்பேராற்கு - திருப்பேரிலேவர்த்திக்கிற உனக்கு, அற்றூர் - அநந்யார்ஹமான,

---

இத்யாதி. ப்ராப்யம்பெற்றால் வந்தவழியாராயவேண்டா என்னுமதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - தேங் காய்க்கு இத்யாதி. ''குன்றெனநின்றகிழ்மாடங்கள் சூழ்திருப்பேரான் - இன்றெனைப்பொரு ளாக்கி'' என்றதொடங்கி, 'உணர்த்தலுற்றேனே' இத்யந்தம். (கு)

அடியார்தமக்கு - அடியார்தமக்கு, அல்லல் - அநுஜவப்ரகிஷ்யக ஊழ்வங்கள், நில்லாவே - தன்னடையே நில்லாதிறே: அற்றுரைக்கடியாரென்றுமாம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், இவர் கேட்ட இதுக்கு ஒரு ஹேது காணுமையாலே நிருத்தரனுய், "உமக்கு மேல் செய்யவேண்டுவது என்?" என்ன; ப்ரீதிபூர்வகமாக அடிமைசெய்யப்பெற்றேன், இதுவே இன்னம் வேண்டுவ தென்கிறார்.

'அவன்தானே செய்தான் என்னுமன்று அவனுக்கு வைஷம்யநைர்க்ருண்ய மும் ஸர்வ முக்தியும் ப்ரஸங்கியாதோ?' என்னில்;—இத்தலையில் ருசியை அபேக்ஷித்துச் செய்கையாலே அவனுக்கு அவை தட்டாது. அது ஹேதுவென்று ஈச்வரனுக்குஉத்தர மானலோ? என்னில்,—அது உபாயமாசமாட்டாது. மலவ்யாப்தமான திறே உபாய மாவது. இந்த ருசி அயிகாரிஸ்வரூபமாகையாலே தத்விமோக்ஷணமாமித்தனை. உபா யம் ஸஹகாரி நிரபேக்ஷமாகையாலும் இத்தருசி உபாயமாகமாட்டாது. இது உபாயமல் லாமையாலே இவர்க்கு இல்லை என்னலாம்; ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்க பரிஹாரார்த்தமாக அவனுக்கு உண்டென்னவுமாம். [உற்றேன்] - கெடுமாக்கலம் கைசேர்ந்தாற்போலே கிட்டிக்கொடுநின்றேன். ப்ரீதிப்ரேரிதனுய்க்கொண்டு திருவாய்மொழிபாடி உன் திரு வடிகளை அநுபவிக்கப் பெற்றேன். உகந்து பணிசெய்கை - ஸாயுகமாய், மேல் ஸாயீய மாகச் சொல்லுகிறதன்று; இரண்டும் ஏககாலத்திலே யுள்ளதாகையாலே. [ஈதே இன் னம் வேண்டுவது] - இதுதானே மாறிமாறி யாவதாத்மபாவியாய்ச் செல்லுகையிறே. புநராவ்ருத்தியின்றிக்கே யொழிகையாவது - மீளாதொழிகை. விபீஷணாழ்வானுக்கு விபீஷணாழ்வானாகவே யிருக்கிறதன்றே. [எந்தாய்] - இவ்வதிபூவம் ஸ்வரூபாதிரூபமென்கிறது. இத்தலைக்கு மோக்ஷத் வமும் தேவர்க்கு மோக்ஷித்வமுமிறே ஸ்வரூபம். இவர் அபேக்ஷித்தபடியே "செய்கிறோம்" என்ன, ப்ரீதராய் அருளிச்செய்கிறார்: [கற்றூர்] - ஓர் ஆஸ்ரயத்தின்கீழ்பிருந்து போக்கி னவர்கள். [மறைவாணர்கள்வாழ்] - வ்யாஸபதம் செலுத்த க்ஷமரானவர்கள் அதிலு வித்து வர்த்திக்கிற தேஸம். [திருப்பேராற்கு] - ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே முகத்தை மாறி ஸ்வமுகமாகச் சொல்லுகிறார் என்னுதல், திருப்பேராளனை உனக்கு என்னுதல். [அற்றூரடியார்] - திருப்பேர் நகராளனுக்கு அற்றூரான அடியார் என்னுதல், அவனுக்கு அற்றவர்களுக்கு அடியார் என்னுதல். [அல்லல் நில்லாவே] - ஒருஊழ்வில்லாமாகாதே என்கிறார்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. இவர் கேட்ட இதுக்கு ஒருஹேது காணுமையாலே நிருத்தரனுய், "உமக்கு மேல் செய்யவேண்டுவதென்?" என்ன, "ப்ரீதிபூர்வகமாக அடிமை செய்யப்பெற்றேன்: இதுவே யின்னம்வேண்டுவது" என்கிறார். "அவன்தானே செய்தான்" என்னுமன்று, அவனுக்கு வைஷம்யமும் நைர்க்ருண்யமும் ஸர்வ முக்தியும் ப்ரஸங்கியாதோ வென்னில்; இத்தலையில் ருசியை யபேக்ஷித்துச்செய் கையாலே அவனுக்கு அவை தட்டாது. அதுஹேதுவென்று ஈச்வரனுக்குஉத்தர

பத்தாம்பாட்டு - உற்றேன் இத்யாதி. "உற்றேன்" என்றுதொடங்கி "இன்னம்வேண்டுவது" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து, அதற்கு அநுகுணமாக ப்ரஸ்நோத்தரமுகத்தாலே ஸங்கதி-இவர்கேட்ட இத்யாதி. கீழ்ப்பாட்டில் உக்தமான சங்காபரிஹாரங்களை ஸ்தாபநிகநந்யாயத்தாலே த்ருடீகரித்து, தருளுகிறார் - அவன்தானே இத்யாதி. அது - அந்தருசி. மாட்டாதபடியெப்படி? என்ன - மல

மானாலோ வென்னில்; அது உபாயமாகமாட்டாது. ஸலவ்யாப்தமானதிறே உபாயமாவது; இந்தருசி அதிகாரிஸ்வரூப மாகையாலே தத்விசேஷணமாமித்தனை. உபாயம் ஸஹகாரிநிரபேக்ஷமாகையாலும், இந்தருசி யுபாயமாகமாட்டாது. இது உபாயமாகாமையாலே இவர்க்கில்லை என்னலாம், ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கபரிஹாரார்த்தமாக அவனுக்கு உண்டென்னவுமாம்.

[உற்றேன்] - கெடுமரக்கலம் கரைசேர்ந்தாற்போலே கிட்டிக்கொடு நின்றேன். [உகந்துஇத்யாதி] - ப்ரீதிப்ரேரிதனாய்க்கொண்டு திருவாய்மொழிபாடி உன்திருவடிகளை யநுபவிக்கப்பெற்றேன். உகந்துபணிசெய்கை - ஸாயநமாய், மேல் ஸாத்ய மாகச்சொல்லுகிறதன்று; இரண்டும் ஏககாலத்திலேயுள்ளதாகையாலே. [ஈதேயின்னம் வேண்டுவது] - இதுதானே மாறிமாறி யாவதாத்மபாவியாய்ச் செல்லுகையிறே.புநராவ்ருத்தியின்றிக்கே யொழிகையாவது- மீளாதொழிகை. அப்ராப்தமாயிருக்கிறதோவென்னில், [எந்தாய்] - இவ்வநுபவம் ஸ்வரூபப்ராப்தமென்கிறது. இத்தலைக்கு சேஷத்வமும் தேவர்க்குசேஷித்வமுமிறே ஸ்வரூபம். இவர் அபேக்ஷித்தபோதே அவனும் "செய்கிறோம்" என்ன, ப்ரீதராய் அருளிச்செய்கிறார்: [கற்றார்] - ஓராஸநத்தின்கீழேயிருந்து போக்கினவர்கள். [மறைவாணர்கள்வாழ்] - வேதத்துக்கு வ்யாஸபதம் செலுத்தவல்லவர்கள் அநுபவித்து வர்த்திக்கிற தேசம். [திருப்பேராற்கு] - ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே முகத்தைமாறி ஸ்வபதமாகச் சொல்லுகிறாரென்னுதல், திருப்பேரானான உனக்கென்னுதல். [அற்றாரடியார்] - திருப்பேர்நகரானுக்கு அற்றாரான அடியாரென்னுதல், அவனுக்கு அற்றவர்களுக்கடியா ரென்னுதல். [அல்லல்நில்லாவே] - ஒருஜுஃவங்களும் இவர்கள் பக்கல் நில்லாது. (க0)

வ்யாப்தம் இத்யாதி. இந்தருசிக்கு உபாயகோட்யந்தர்பாவமில்லையாகில் பின்னையெதிலே யந்தர்ப்பூதமென்ன - இந்தருசி இத்யாதி. பரிஹாராந்தரம் - உபாயம் ஸஹகாரி இத்யாதி."ஆக 'இது உபாயமாகாமையாலே'" என்று கூட்டுவது.

பணிசெய்கையாவது - வாசிகமானவடிமைசெய்கை; அதாவது - திருவாய்மொழிபாடுகை; இத்தையருளிச்செய்கிறார் - ப்ரீதி இத்யாதி. உகந்துபணிசெய்கை பாதம்பெறுகைக்கு ஸாயநமோவென்ன - உகந்து பணிசெய்கை இத்யாதி. இரண்டும் பலமென்றபடி. இரண்டும் ஏககாலத்திலேயுள்ளதாகையாலே என்றது - திருவாய்மொழிபாடுகையும் அவன்திருவடிகளைப் பெறுகையும் இங்கேயிருக்கச்செய்தேயுள்ளதாகையாலேயென்றபடி. "நவபுநராவருத்தி" என்கிற தேசத்திலே எல்லாரும் போக ஆசைப்படாநிற்க, நீர் "ஈதேயின்னம்வேண்டுவது" என்பானென்? என்ன - இதுதானே இத்யாதி. "'செல்லுகையிறே' வேண்டுவது" என்று கூட்டிக்கொள்வது. இது மாறிமாறிச்செல்லுகை யாவதாத்மபாவியாகக்கூடுமோ, அபுநராவ்ருத்தியன்றோ வேண்டுவது? என்ன - புநராவ்ருத்தி இத்யாதி. மீளாதொழிகை - அவிச்சேதேந மாறிமாறிவருகையென்றபடி. மீளாதொழிகையிறே, அத்தை "ஈதேயின்னம்வேண்டுவது" என்கிறதென்றபடி. உபபாதநம் - இத்தலைக்கு இத்யாதி. மேலுக்கெல்லாம்அவதாரிகை - இவர் அபேக்ஷித்த இத்யாதி. போக்கினவர்கள் - அப்யஸித்தவர்கள். ஆசார்யமுகத்தாலே ஜ்ஞாதவ்யங்களை அப்யஸித்தவர்களாய், வேதத்துக்கு நிர்வாஹகரானவர்கள் வாழுகிற திருப்பேரென்று ஸப்தார்த்தம். வாணர்கள் - நிர்வாஹகர்கள். "எந்தாய்" என்ற ஸம்போத்நத்துக்குச்சேர - உனக்கென்னுதல் என்றது. அற்றாரான அடியாரென்னுதல், அற்றார்க்கடியாரென்னுதல். அல்லல் - ஜுஃவம். (க0)

பதினொராம் பாட்டு.

நில்லா அல்லல்நீள்வயல்சூழ் திருப்பேர்மேல்
நல்லார்பலர்வாழ் குருகூர்ச்சடகோபன்
சொல்லார்தமிழ்ஆயிரத்துள் இவைபத்தும்
வல்லார்தொண்டராள்வதுசூழ்போன்விசும்பே.

ஆ.—(நில்லாவல்லல்)-"அவன்திருவடிகளே யாச்ரயித்தார்க்கு அல்லல் நில்லாவே: இதுநிச்சிதம்" என்றுகொண்டு இத்தையே பின்னையும் அநுஸந்தித்து, திருப்பேரை ப்ரதிபாதித்தஇத்திருவாய்மொழி வல்லார்இட்டவழக்காம்திருநாடுஎன்கிறார்.

ஒ—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழி வல்லார் இட்ட வழக்காம், விலக்ஷண தேஜோரூபமான திருநாடு என்கிறார்.

[நீள்வயல் என்று தொடங்கி]-பெருத்த வயல்சூழ்ந்திருந்துள்ள திருப்பேர் மேலே விலக்ஷணர் பலரும் தம்மை அநுஸந்தித்து க்ருதார்த்தரான திருநகரியையுடைய ஆழ்வாருடைய சொல் சேர்ந்த தமிழான ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக ஸ்வாராஜ்ய ப்ரகாசத்தையருளிச்செய்கிறார்.

அல்லல்-துக்கத்துக்கு, நில்லா-வாஸஸ்தானமல்லாத தேஹமாய், நீள்வயல்சூழ்-பெரிய பரப்பையுடைத்தான வயல்களாலேசூழப்பட்ட, திருப்பேர்மேல்-திருப்பேர்விஷயமாக, நல்லார்-விலக்ஷணபுருஷாளர், பலர்-பலரும், வாழ்-திருவாய்மொழிகேட்டுவாழுகிற, குருகூர்ச்சடகோபன்-திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாருடைய, சொல்ஆர்-சொல்லாய்ச்சேர்ந்திருக்கிற, தமிழ்-தமிழான, ஆயிரத்துள்-, இவைபத்தும்வல்லார்-இவைபத்தையும் அத்யயனிக்க வல்லரான, தொண்டர்-ஸாமவதானவர்கள், ஆள்வது-தாங்கள்நிர்வாஹகராய் நடத்துமது,—சூழ்-அபரிச்சின்னமாய்க்கொண்டு வ்யாப்தமாய், பொன்-தேஜோமயமாய், விசும்பு-பரமவ்யோமஸப்தவாச்யமான பரமபதம். இது கணித்துரை.

இ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அத்யயனிக்க வல்லார் இட்டவழக்கு பரமபதம் என்கிறார்.

[நில்லா அல்லல்]-துக்கங்களானவை, "இது நமக்கு தேஹமன்று" என்றுதானே விட்டுப்போம். பெருத்த வயல் சூழ்ந்திருந்துள்ள திருப்பேர் மேலேயாய்த்துச் சொல்லிற்று. விலக்ஷணர் பலரும் தம்மை அநுஸந்தித்து இனியராயிருக்கும் திருநகரியையுடையராயிருக்கும் ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது. "நல்லார் நவில் குருகூர்"-"ஸவபூஷாஹிமதஹஸ்திந:", [சொல்லார் இத்யாதி]-சொல்சேர்ந்த தமிழான ஆயிரம் என்னுதல்; "வாக்யைரேவயேயஸ்யுர்" என்கிறபடியே, இனிமைக்குச் சொல்லே அமைந்த தமிழான ஆயிரம் என்னுதல். [வல்லார் தொண்டர்]-இப்பத்தை அத்யயனிக்க வல்லார், "சேஞ்சொற்கவிகள்" என்கிறபடியே வாசிகமான அடிமைசெய்யும் வைஷ்ணவர்கள். [ஆள்வது சூழ்போன் விசும்பே]-நிரதிசய தேஜோரூபமான பரமபதத்தை யாய்த்து ஆளுவது; இத்திருவாய்மொழி அத்யயனித்தவர்கள் சென்றால் "ஆண்பின்கள் வானகம்" என்றாய்த்து, அங்குள்ளார் சொல்லுவது.

ஈடு.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை யப்யஸிக்கவல்லார் இட்டவழக்கு பரமபதமென்கிறார்.

[நில்லாவல்லல்]-துக்கங்களானவை, ''இது நமக்குதேசமன்று''என்று தானே விட்டுப்போம்.[நீள்வயல் இத்யாதி]-பெருத்தவயல்சூழ்ந்திருந்துள்ள திருப்பேர்மேலேயாய்த்துச் சொல்லிற்று. [நல்லார் இத்யாதி] - விலக்ஷணர்பலரும் தம்மையநுஹவித்து இனியராயிருக்கும் திருநகரியை யுடையராயிருக்கும் ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது. ''நல்லார்நவில் குருகூர்''-''ஸர்வதாபி கதஸ்ஸத்பி:''. [சொல்லார்இத்யாதி]-சொல்சேர்ந்த தமிழான ஆயிரமென்னுதல்; ''வாயொழியெயிரம்'' (பாட்டேகேயேசமதுரம்) என்கிறபடியே, இனிமைக்குச் சொல்லேயமைந்த தமிழான ஆயிரமென்னுதல். [இப்பத்தும்வல்லார்தொண்டர்] - இத்தையப்ஸிக்கவல்லார், ''செஞ்சொற்கவிகள்'' என்கிறபடியே வாசிகமான அடிமைசெய்யும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். [ஆள்வது சூழ்பொன்விசும்பே] - நிரதிஶயதேஜோரூபமான பரமபதத்தையாய்த்து ஆளுவது? இத்திருவாய்மொழி யப்யஸித்தவர்கள் சென்றால், ''ஆண்மின்கள்வானகம்''என்றுபத்து, அங்குள்ளார் சொல்லுவது. (கக)

நிமமம் - நில்லாவல்லல் இத்யாதி. ''வல்லார்தொண்டர், ஆள்வதுசூழ்பொன்விசும்பே'' என்றதைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழியை இத்யாதி.

''நில்லாவல்லல்'' என்றது - அநுவாதமாதல்; ''இப்பத்தும் வல்லாரான தொண்டர்பக்கல் அல்லல்நில்லாது - ஆள்வதுசூழ்பொன்விசும்பு'' என்ற இப்பாட்டுக்கு ஶேஷமாதல். திருநகரியிலே விலக்ஷணர் பலருண்டென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - நல்லார் இத்யாதி. நவிலுகை - வர்த்திக்கையும், சொல்லுகையும். திருவிருத்தம். உக்தார்த்தத்துக்கு ஸம்வாதம் - ஸர்வதா இத்யாதி. ''வவ்ஹாஹிமதவ்ஹஹிவ்ஹிஹூஇவ'' இத்யாதி. ஸங்கேபே. ''சொல்லார்'' என்றதுக்கு - சொல் செறிந்தவென்னுதல்; ஆர்தல் - அமைதலாய், சொல் தானேயமைந்த வென்னுதலென்றர்த்தத்வயம். ''வாஒ்ஹெயெஇயஈஈம்வ்ஹூஈஎணைவ்ஹிஹிஈநிதழி । ஜாகிஹிவ்ஹவ்ஹிஈஹூ ஹ்ஹ்ஹ்

ஒன்பதாந் திருவாய்மொழி—சூழ்விசும்பு - ப்ரவேசங்கள்.

ஆ.—(சூழ்விசும்பு.) - இப்படி நிர்ஹேதுகமாக எம்பெருமானோடே ஸம்ஶ்லிஷ்டரான ஆழ்வார், தாம் திருநாடேற எழுந்தருளும்படியையும், தாம் எழுந்தருளும் போது ஸர்வலோகங்களும் தம்மைக் கொண்டாடும்படியையும் திருவுள்ளத்தாலே ப்ரத்யக்ஷீகரித்து, அந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாந் திருவாய்மொழியில், பரமயோகிகளுக்கு ஸம்ஹவிப்பதான ஹரவஜ்ஜ்ஞாநவைராக்ய ஹக்திப்ரகாரங்களை இத்திருவாய்மொழியளவும் அநுஹவித்து இனி இங்கிருந்தநுஹவிப்பதொன்றுமில்லாமையாலே, 'திருநாடேறப் போகவேணும்'' என்று மநோரதிக்கிற ஆழ்வாரை ஈண்டெனக் கொடுபோகவேணுமென்று விரைகிற எம்பெருமான் இவர்க்கு அங்குத்தைக்கீடாம்படி மிகவும் விடாய்பிறக்கைக்காகத் திருநாட்டுக்குப் போகைக்கீடாக வேதாந்தங்களில் ப்ரஸித்தமான அர்ச்சராதிமார்கத்தையும், அங்குள்ளார்பண்ணும் ஸத்காரங்களையும் அவ்வழியேபோய்ப் புகக்கடவிய திருநாட்டையும், அங்கே எம்பெருமான் அயர்வறுமமரர்கள் ஸேவிக்கப் பிராட்டிமாரோடே வீற்றிருந்தருளும்படியையும் பரமப்ராப்யரான அயர்வறுமமரர்கள்நடுவே தாம் ஆநந்த நிர்ஹரராய் இருக்கும்படியையும் காட்டியருளக்கண்டு ப்ரீதராய் அத்தை அந்யாபதேசத்தாலே பேசியநுஹவிக்கிறார்.

ப.—ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியில், கீழில் திருவாய்மொழியிறுதியாக ஹரவத்விஷயமாகத் தமக்கு அநுஹவப்ராவண்யரூபமான பரஹக்தி நடந்தபடியையருளிச்செய்து, அநுஹவத்தில் அந்விதரான இவர்க்குப் பரிபூர்ணாநுஹவத்தில் ப்ராவண்யாதிசயம்பிறக்கைக்கு உறுப்பாக இவரைக்கொண்டுபோய் அநுஹவிப்பிப்பதாக நினைத்து, அர்ச்சிராதிமார்க்கம்முதலாக ப்ராப்திபர்யந்தமானப்ரயோஜநாம்சத்தைப்பரஜ்ஞாநவிஷயமாம்படி ப்ரகாசிப்பிக்க நினைத்த ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஹோக்ய குணபூர்த்தியையும், நிருபாதிக ஶேஷித்வத்தையும், அநந்யார்ஹதாபாதகத்வத்தையும், ஹோக்யத்வபூர்த்தியையும், அதுக்கடியான ஸ்ரீயஃபதித்வத்தையும், ஶேஷித்வசிஹ்நத்தையும், ஸமுத்ரசாயித்வாதிகளால்வந்த ஸாவாதிகத்வத்தையும், ஆஸ்ரிதஸௌலஹ்யத்தையும், பரமபதநிலயத்வத்தையும், ஸத்காரத்தையும் அநுஹவித்து, ஏவம்ஹூதனான ஸர்வேஶ்வரன், முக்தராய்ப்போகிற ஹாரவதர்க்கு கந்தவ்யமான அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தையும், அங்கு உண்டான ஆதிவாஹிக ஸத்காரப்ரகாரங்களையும், தேசவிசேஷப்ராப்தியையும், நித்யஸூரி பரிஷதந்தர்ஹாவத்தையும் அபரோக்ஷிப்பிக்க, அதிலே அத்யந்தஹ்ருஷ்டராய், தாம் அபரோக்ஷித்த க்ரமத்திலே முக்தராய்ப்போகிற ஹாரவதருடைய ஸத்காரப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

இ.—ஒன்பதாந் திருவாய்மொழியில், பரமயோகிகளுக்குப் பிறக்கக்கடவதான பரஹக்தி இவர்க்குப்பிறந்து தத்ப்ரகாரங்களை இத்திருவாய்மொழியளவும்வர அநுஹவித்து இனியிங்கிருந்து அநுஹவிப்பதொன்றுமில்லாமையாலே, ''பரமபதத்திலே போகவேணும்'' என்று மநோரதிக்கிற இவரைத் தம்மிற்காட்டில் சடக்கெனக் கொடுபோகவேணுமென்று விரைகிற ஈஶ்வரன், அங்குத்தை அநுஹவத்துக்கீடாம்படி

மிகவும் விடாய்பிறக்கைக்காக, தன்னுடைய ஸ்வரூபமாண விஹிதிகளைக் கண்ணாலே கண்டாற்போலே விஶதமாக ப்ரகாஶிக்கும்படி பண்ணியருளினன். அதாவது-வேதாந்தங்களில் ப்ரஸித்தமான அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தையும் ஶரீரவிஶ்லேஷ ஸமயத்தில்வரும் க்லேஶமெல்லாம் ஆறும்படி தான்வந்து முகங்காட்டும்படியையும் மார்க்கஸ்தரான புருஷர்களுடைய ஸத்காரங்களையும் அம்மார்கத்தாலே போய்ப் புகக்கடவ பரமபதத்தையும், நித்யஸூரிகள் வந்து ஆதரிக்கும்படியையும், பிராட்டியாரும் ஶ்ரீவைகுண்டநாதனும் எதிரேவந்து ஆதரிக்கும்படியையும், நித்யஸூரிகள் ஸேவிக்கப் பிராட்டியாரோடே வீற்றிருந்தருளுகிறபடியையும், பரமப்ராப்யரான நித்யஸூரிகள் ஈடுபட்டு தாம் ஆநந்தநிர்ப்பரராயிருக்கும்படியையும் காட்டியருளக்கண்டு ப்ரீதராய், அத்தை அந்யாபதேஶத்தாலே பேசி யநுபவிக்கிறார். தமக்குஅவன் பண்ணிக்கொடுத்த பேற்றை வைஷ்ணவர்களெல்லாரும் பெற்றார்களாகப் பேசுகிற இது, அந்யாபதேஶமாவது ; அதுதனக்கு ப்ரயோஜநம் -இங்குள்ளார் "நமக்கு ஆழ்வார்பேறு தப்பாது" என்றிருக்கைக்காக.

ஈடு —பரமயோகிகளுக்குப் பிறக்கக்கடவதான பரஜ்ஞாத்ரி இவர்க்குப்பிறந்து, தத்ப்ரகாரங்களை இத்திருவாய்மொழியளவும்வர அநுபவித்து, இனி இங்கிருந்தநுபவிக்குமதோன்றில்லாமையாலே "பரமபதத்தேறப் போகவேணும்" என்று மநோரதிக்கிற இவரைத் தம்மிற்காட்டில் சடக்கெனக்கொடுபோகவேணும் என்று விரைகிற ஈஶ்வரன், அங்குத்தை யநுபவத்துக்கீடாம்படி மிகவும் விடாய்பிறக்கைக்காக தன்னுடைய ஸ்வரூபரூபகுணவிஹிதிகளைக் கண்ணாலேகண்டாற்போலே விஶதமாக ப்ரகாசிக்கும்படி பண்ணியருளினன். அதாவது - வேதாந்தங்களில் ப்ரஸித்தமான அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தையும், ஶரீரவிஶ்லேஷ ஸமயத்தில்வரும் க்லேஶமெல்லாம் ஆறும்படி தான்வந்து முகங்காட்டும்படியையும், மார்க்கஸ்தரான புருஷர்களுடைய ஸத்காரங்களையும், அம்மார்க்கத்தாலேபோய்ப் புகக்கடவ பரமபதத்தையும் நித்யஸூரிகள் வந்து ஆதரிக்குபடியையும், பிராட்டியாரும் ஶ்ரீவைகுண்டநாதனும் எதிரேவந்து ஆதரிக்கும்படியையும் நித்யஸூரிகள் ஸேவிக்கப் பிராட்டியாரோடே வீற்றிருந்தருளுகிறபடியையும், பரமப்ராப்

சூழ்விசும்பு ப்ரவேஶே ; அடியே தொடங்கி இத்திருவாய்மொழியளவும் இவர்க்கு உண்டான ஆகாரங்கள் பரஜ்ஞாத்ரவஸ்துவையில் விஶேஷணமவை என்றருளிச்செய்யா நின்றுகொண்டு, இத்திருவாய்மொழியில் இவர்க்கு உண்டான ஆகாரம் பரஜ்ஞாநாவஸ்துவையில் விஶேஷணமென்று அருளிச்செய்கிறார் - பரமயோகிகளுக்கு இத்யாதி. உக்தத்தை விவரிக்கிறார் - அதாவது இத்யாதி. அதாவதென்றது - விஶதமாக ப்ரகாசிக்கும்படி பண்ணியருளுகையாவதென்றபடி. வேதாந்தங்களில் ப்ரஸித்தமான என்றது - "தெவிழுஷிவோஹிவம்ஹவஹி" இத்யாதியைப்பற்ற. "தெவயாநவயாஹவெழுஹிமாமுாஹிராஷிணஃ" "ஸுக்ருஷமதீஹெதெ" "ஹவிழுராதிநாதஸ்வுயிதெஃ" "ஹிக்ரொஹிழுிழுந" இத்யாதிகளும் இங்கேயநுஸந்தேயம். "ஹாடுாந்முஹீதஃ" என்றத்தைப்பற்ற - தான்வந்துமுகங்காட்டும்படிமையும் என்றது. "தொழுதனர்உலகர்கள்" என்று தொடங்கி "வாசலில் வானவர் - எமதிடம்புகுதல" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து-மார்க்கஸ்தரான இத்யாதி. "மாதவன் வைகுந்தம்புகவே" என்றத்தைப்பற்ற - அம்மார்க்கத்தாலே இத்யாதி. "மூடியுடைவானவர் முறைமுறையெதிர்கொள்ள" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து - நித்யஸூரிகள் இத்யாதி. "வந்தவரெதிர்கொள்ள" என்றத்தைப்பற்ற - பிராட்டியாரும் இத்யாதி. "மாமணிமண்டபத் தந்தமில்பேரின்பத்தடியரோடிருந்தமை" என்றத்தைக்

யரான நித்யஸூரிகள்நடுவே தாம் ஆநந்தநிர்ப்பரராயிருக்கும்படியையும் காட்டியருளக் கண்டு ப்ரீதராய், அத்தை அந்யாபதேசத்தாலே பேசி யநுபவிக்கிறார். தமக்கு அவன் பண்ணிக்கொடுத்தபேற்றை வைஷ்ணவர்களெல்லாரும் பெற்றார்களாகப்பேசின இது - அந்யாபதேசமாவது; அதுதனக்கு ப்ரயோஜநம் - இங்குள்ளார் "நமக்கும் ஆழ்வார்பேறு தப்பாது" என்றிருக்கைக்காக.

முதற் பாட்டு.

சூழ்விசும்பணிமுகில் தூரியமுழக்கின
ஆழ்கடலலைதிரை கையெடுத்தாடின
ஏழ்பொழிலும்வளமேந்தியஎன்னப்பன்
வாழ்புகழ்நாரணன்தமரைக் கண்டுகந்தே.

ஆ.— திருநாடேறப்போகையிலே ப்ரவ்ருத்தரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டுஉகந்து, அசேதநமான மே஘ங்களுங்கூட, இவர்கள் போகக்கடவிய ஆகாசத்தையெல்லாம் ஸூஷித்துக்கொண்டுநின்று தூர்யகோஷத்தைப்பண்ணின; கடல்களாகிறவை திரைகளாகிற கையெடுத்து ஆடின; இப்படி ஸர்வலோகங்களும்மங்களமான செயல்களைச் செய்தன என்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், திருநாட்டுக்குப்போக உபக்ரமிக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்ட ப்ரீத்யதிசயத்தாலே ஸ்தாவரஜங்கமங்களுக்குப் பிறந்த விக்ருதியை அருளிச்செய்கிறார்.

[சூழ்விசும்பென்று தொடங்கி] - இடமுடைத்தானஆகாசத்தில் அழகிய மே஘ங்கள் தூர்யகோஷத்தைப் பண்ணிற்றின; ஆழ்கடல் அலையாநின்றிருந்துள்ள திரையாகிற கையையெடுத்துக்கொண்டுஆடிற்றின. [ஏழ்பொழிலும் வளமேந்திய]-ஸப்தத்வீபங்களும் புதுக்கணித்தின; உபஹாரங்களை தரித்தாரென்றுமாம். [என்னப்பனென்று மேலுக்கு] — எனக்குப் பரமபந்துவாய் ஆஶ்ரிதரெல்லாம் உஜ்ஜீவிக்கும் புகழையுடைய நாராயணன் தமரைக்கண்டு உகந்து.

ப —முதற்பாட்டில், அர்ச்சிராதிமார்க்க மமநத்தில் ஒருப்பட்டவர்களாய் போக்யகுணபூர்ணனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஶேஷபூதரான ஸாமவதரைக்கண்டு சராசராத்மகமான ஜகத்துக்கு உண்டான ப்ரீதிவிகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

என்னப்பன்-எனக்குஅஸாதாரணபந்துவாய், வாழ்புகழ்- ஆநந்தாவஹமான குணப்ரதையையுடைய, நாரணன்தமரை - நாராயணனுக்கு அஸாதாரணபந்துக்களான ஶேஷபூதரை, கண்டுஉகந்து-கண்டு ப்ரியப்பட்டு, சூழ்விசும்பு - ஸர்வப்ரதேசத்திலும்சூழ்ந்த ஆகாசத்திலே, அணிமுகில் - திரண்டுதோன்றினமே஘ங்களானவை,

---

கடாக்ஷித்து - நித்யஸூரிகள் ஸேவிக்க இத்யாதியும், பரமப்ராப்யரான இத்யாதியும். அந்யாபதேசமாவதேதென்ன - தமக்கு அவன் இத்யாதி. "ஆழியான்தமர்" "மாதவன்தமர்" இத்யாதியாலே - ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைச் சொல்லுகையாலே, அந்யாபதேசமென்றபடி. அந்யாபதேசத்தாலே சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜநமேதென்ன - அதுதனக்கு இத்யாதி.

தூரியம் முழக்கின - தூர்யகோஷத்தைப்பண்ணிற்றின; ஆழ்கடல் - அபாயமான கடல்களானவை, அலை திரை - அலைந்துவருகிற திரையை, கையெடுத்தாடின - கையாகவெடுத்து ஆடிற்றின; ஏழ்பொழிலும் - ஸப்தத்வீபங்களும், வளம் - உபஹாரரூபமான நல்லவஸ்துக்களை, ஏந்திய - ஏந்திற்றின. வளமென்று - புதுக்கணிப்பாகவுமாம்.

இ.—முதற்பாட்டில், பரமபதத்துக்குப் போகஉபக்ரமிக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்ட ப்ரீத்யதிசயத்தாலே ஸ்தாவரஜங்கமங்களுக்குண்டான விக்ருதியை அருளிச்செய்கிறார்.

[சூழ்விசும்பு] - ஹூமியைச் சூழும்படி இடமுடைத்தான ஆகாசத்திலே. [அணிமுகில்] - ஆஹரணமான முகிலென்னுதல், ஆகாசப்பரப்படங்கலும் அணியப்பட்ட முகில் என்னுதல்; அழகிய முகிலென்னுதல். [தூரியம்முழக்கின] - தூர்யகோஷத்தைப் பண்ணிற்றின. [அணிமுகில் தூரியம் முழக்கின] - ஒப்பித்துநின்று கொட்டுவாரைப் போலே; "[illegible]". இவன் போக்குக்கடியான அவன் வரவிலே பிறந்தவிக்ருதியிறே இது; இவன்தானே போகப்புக்கால் சொல்லவேண்டாவிறே. அவற்றுக்குஅபிமாநிகளான இந்த்ர வருண பர்ஜந்யரைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். [ஆழ்கடல்]- எல்லாவற்றையும் தன்னுள்ளே அடக்கவற்றான அளவுடைய கடல், யோர்யஹங்கம் பிறந்து அலையாநின்றிருந்துள்ள திரையாகிற கையையெடுத்துக்கொண்டு கூத்தாடிற்றின. [ஏழ்பொழிலும் வளமேந்திய] - ஸப்தத்வீபங்களும் புதுக்கணித்தன: உபஹாரங்களை யரித்தனவென்றுமாம். இதெல்லாம் ஆரைக் கண்டுஎன்னில், - [என்னப்பன்] - எனக்கு பரமபந்யுவானவன். இவர்களோடு நிருபாயிக ஸம்பந்யம்அவனுக்குண்டானால் அவனோடு ஸம்பந்யமுள்ளவை யெல்லாவற்றுக்கும் ஆதரிக்கவேண்டியிருக்குமிறே; ராஜபுத்ரன் போகாநின்றால் ராஜஸம்பந்யமுடையார்க் கெல்லாம் அங்கீகரிக்கவேண்டுமாபோலே. [வாழ்புகழ் நாரணன்] - ஆச்ரிதரை வாழும்படி பண்ணவற்றான கல்யாணகுணங்களையுடைய ஸர்வேச்வரன். அவன்தன்னைக் கண்டோவென்னில்; - [அவன் றமரைக்கண்டு] - அவன் கேட்குமென்னும் ஸீதியாலேயோ வென்னில், - [உகந்தே] - ப்ரீதிப்ரேரிதராய்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. பரமபதத்துக்குப்போக உபக்ரமிக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக்கண்ட ப்ரீத்யதிசயத்தாலே ஸ்த்தாவரஜங்கமங்களுக்கு உண்டான விக்ருதியை யருளிச்செய்கிறார்.

[சூழ்விசும்பு] - பூமியைச்சூழும்படி இடமுடைத்தான ஆகாசத்திலே. [அணிமுகில்] - ஆஹரணமான முகிலென்னுதல், ஆகாசப்பரப்படங்கலும் அணியப்பட்ட முகிலென்னுதல். [தூரியம்முழக்கின] - தூர்யகோஷத்தைப் பண்ணிற்றின. [சூழ்விசும்பு இத்யாதி-] காந்தப்ப ரொப்பித்துநின்று பெரிய மண்டபங்களிலேநின்று கொட்டுமோபோலே

முதற்பாட்டு.—சூழ்விசும்பு இத்யாதி. "வளமேந்திய" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - பரமபதத்துக்கு இத்யாதி. ஸ்த்தாவரம் - கடல். ஜங்கமம் - முகில்.

விசும்பு - விசும்பிலே. ஆஹரணமான - விசும்புக்கு ஆஹரணமானவென்றபடி. அணியப்பட்ட - வ்யாபிக்கப்பட்ட. "அணி" என்று - ஒப்பனையாக மூன்றாமர்த்தம். ஆகாசத்திலே அலங்க்ருதமான மேகங்கள் கர்ஜிக்கிறபோதெப்படி யிருக்கிறதென்ன-காந்தப்பர் இத்யாதி. காந்

காணும், இவையிருக்கிறது; ''உஜ்ஜமஜ்ஜுஜ்ஜுஹாஃ'' (மந்தம்ஜகர்ஜுர்ஜலதாஃ). இவன் போக்குக்கடியான அவன்வரவிலேபிறந்த விக்ருதியிறேயிது; இவன் தான் போகப் புக்கால் சொல்லவேண்டாவிறே. அவற்றுக்கு அஸிமாதிகளான இந்த்ரவ்ருணபர்ஜந்யங் களைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். [ஆழ்கடல்இத்யாதி]-எல்லாவற்றையும் தன்னுள்ளே யடக்க வற்றான அளவுடையகடல், தைர்யபங்கம்பிறந்து அலையாநின்றுள்ள திரையாகிற கையை யெடுத்துக் கூத்தாடிற்றின. [ஏழ்பொழிலும்வளமேந்திய] - ஸப்தத்வீபங்களும் புதுக் கணித்தன: உபஹாரங்களை யரித்தன வென்றுமாம். இதெல்லாம் ஆரைக்கண்டேன் னில் - [என்னப்பன்] - எனக்குப் பரமஹ்ருத்யனானவன். இவர்களோடு நிருபாதிக ஸம்ஹ்ருத்யம் அவனுக்கு உண்டானால், அவனேஸம்ஹ்ருத்யமுள்ளவையெல்லாவற்றுக்கும் ஆதரிக்கவேண்டியிருக்குமிறே; ராஜபுத்ரன் போகாநின்றால் ராஜஸம்ஹ்ருத்யமுடையார்க் கெல்லாம் அங்கீகரிக்கவேண்டுமாபோலே. [வாழ் புகழ்நாரணன்] - ஆஸ்ரிதர்வாழும்படி பண்ணவற்றான கல்யாணகுணங்களையுடைய ஸர்வேச்வரன். அவன் தன்னைக் கண் டோவென்னில்,— [அவன்தமரைக்கண்டே] - அவன்கேட்ட மென்னும் ஸீதையாலேயோ வென்னில், [உகந்தே] - ப்ரீதிப்ரேரிதராய். (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

நாரணன்தமரைக்கண்டுகேந்து நல்நீர்முகில்
பூரணபோற்குடம் பூரித்ததுயர்விண்ணில்
நீரணிகடல்கள்நின்றுர்த்தனநெடுவரைத்
தோரணம்நிரைத்துஎங்குந்தொழுதனருலகே

ஆ.—(நாரணன்.) - நாரணன்தமரைக்கண்டு மேகங்கள்உகந்தன; ஆகாச சரரான தேவாதிகள் ஆகாசத்திலே பூர்ணகும்பங்களைப் பூரித்தார்கள்; நீரணிகடல் கள் நின்றுர்த்தன; நெடுவரைபோலேபிருந்த தோரணம்நிரைத்தெங்கும் தொழுதனர் உலகர்கள் என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், மேலுண்டான லோகங்கள் பண்ணின ஸத் காரங்களை அருளிச்செய்கிறார்.

தப்பீ - கந்தர்வர்கள். ஒரு சேதனன் போம்போது இதெல்லாம் கூடுமோவென்ன-மந்தம் இத்யாதி. ''யெஜ்ஞாதெஜ்விலயாயஸெஜாயதாதெஜநாதிஜ்ஞெ। உஜ்ஜமஜ்ஜுஜ்ஜுஹுதாஃவஷ் வ்ருஷ்டிஃஜொஜ்ஜ'' இதி பஞ்சமேமேஜ் தர்ஜிதே. சேதனன்போம்போது இதெல்லாம் கூடு மென்னுமத்தை இசைவிக்கிறார் - இவன்போக்குக்கு இத்யாதி. பாட்டுக்கு அவதாரிகாதாத்பர்யம் அவற் றுக்கு இத்யாதி. 'விக்ருதியை யருளிச்செய்கிறார்' என்றவாக்யாநந்தரம், இவ்வாக்யத்தை யநுஸந் திப்பது. அவற்றுக்கு என்றது - கடலுக்கும் முகிலுக்கும்என்றபடி. கடலுக்கதிபதி - வருணன். ''முகில்'' என்றதாலே - இந்த்ரபர்ஜந்யர்களைச் சொல்லுகிறது. ''வளம்'' என்றது - உபஹாரமும் ஸம்பத்தையும் சொல்லும். த்விதீயார்த்தத்துக்கு, தத்ரஸ்தரைச் சொல்லுகிறது. இத்தால் ஹாவம்- இவர்களோடே இத்யாதி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ராஜபுத்ரன் இத்யாதி. 'என்னப்பன்' என்று தொடங்கி, 'உகந்து - சூழ்விசும்பணிமுகில்' இத்யாரப்ய, 'வளமேந்திய' இத்யந்வயஃ. (க)

[நாரணனென்று தொடங்கி] - அழகியநீர்முகில்கள் நாரணன்தமரைக்கண்டு உகந்தன; அவைதானே பூர்ணகும்பங்களாயின. ஆகாசசரரான தேவர்களாலே ஆகாசமெல்லாம் பூர்ணகும்பம் வைக்கப்பட்டதென்றுமாம். [நீரென்று தொடங்கி] - நீராலே அணியப்பட்ட கடல்கள் ஹர்ஷத்தாலே நிரந்தரமாக ஆர்த்தன; லோகங்களி லுள்ளார் எங்கும் நெடுவரைபோலேயிருக்கும் தோரணங்களை நிரைத்துத் தொழு தார்கள்.

ப—அநந்தரம், நிருபாயிகபோக்யனான நாராயணனுக்கு போக்யதரான வர்களைக் கண்டு லோகத்தார் ஸத்கரித்த ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

நாரணன்தமரைக்கண்டு – நிருபாயிக போக்யனான நாராயணனுக்கு போக் யதரானவர்களைக்கண்டு, உகந்து - உகப்பையுடைத்தாய், நல்நீர்முகில் - சுத்தமான ஜலத்தாலே பூர்ணமான மேகமானது, உயர் - (த்வாரவேதிகைகளிற்போலே) உயர்ந்த, விண்ணில் - ஆகாசத்திலே, பூரணம் - பூர்ணமான, பொற்குடம் - பொற்குடங்களாக, பூரித்தது - நிறைத்தது; நீரணி-நீரை வஹிக்கிற, கடல்கள் - கடல்களானவை, நின்று - (ஒருபடிப்பட்டு) நின்று, ஆர்த்தன - கோஷித்தன; நெடுவரை - நெடுவரைகளாகிற, தோரணம்நிரைத்து - தோரணங்களை நிரைத்து, உலகு - உலகிலுள்ளார், எங்கும் -, தொழுதனர் - ; முகிலென்கிற ஒருமை - ஜாதிபரம். இவ்விரண்டுபாட்டாலும் - அந்தரிக்ஷபர்யந்தமான லோகமானது உகந்துஆதரித்தபடியை ப்ரதர்சிப்பித்தா ராய்த்து. உலகமென்று - லோகப்ரதாநரை லக்ஷிக்கிறது.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், மேலுண்டான லோகங்கள் பண்ணின ஸத் காரங்களை அருளிச்செய்கிறார்.

[நாரணன் தமர்இத்யாதி] - நிருபாயிக போக்யனானவனுடைய அடியாரைக் கண்டு நல்ல நீரையுடைத்தான மேகங்களானவை உகப்பாலே, உயர்ந்த ஆகாசத்திலே பூர்ண கும்பங்களாகச் சமைக்கப்பட்டன: முற்படக் கண்டுகந்தன; பின்பு அவைதானே பூர்ணகலசங்களாய்த்தின என்கை. "ஒருகால் தூர்யகோஷத்தைப் பண்ணினோம்" என்றிருக்கிறனவில்லை. ஆகாச சரரான தேவர்களாலே ஆகாசமெங்கும் பூர்ணகும்பம் வைக்கப்பட்டதென்றுமாம். [நீரணிகடல் இத்யாதி] - நீராலே அணியப்பட்ட கடல்கள் "ஒருகாலாடினோம்" என்றிராதே, ஹர்ஷத்தாலே நிரந்தரமாக ஆர்த்தன. [நெடுவரை இத்யாதி] - அவ்வோலோகங்களிலுள்ளார் நெடியவரைபோலேயிருந்துள்ள தோரணங் களைநாட்டித் தாங்களும் தொழுதார்கள். 'உலகென்று' லோகத்திலுள்ளாரைச் சொல்லு கிறது; "ஸ்ரீமத்பெரியபெருமாளுடைய - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்" என்கிறபடியே ஹர்ஷத்தாலே எல்லா அடிமைகளும் செய்யாநின்றார்கள்.

ஈடு:—இரண்டாம்பாட்டு. மேலுண்டான லோகங்கள் பண்ணின ஸத்காரங் களை அருளிச்செய்கிறார்.

[நாரணன் இத்யாதி] - நிருபாயிகபோக்யனானவனுடையாரைக்கண்டு, நல்ல நீரையுடைத்தான மேகங்களானவை, உகப்பாலே, உயர்ந்த ஆகாசத்திலே பூர்ணகும்

இரண்டாம்பாட்டு.—நாரணன் இத்யாதி. "நெடுவரைத்தோரணம் நிரைத்தெங்கும் தொழுதனருலகே" என்றதத்தைக் கடாகூத்தவதாரிகை - மேலுண்டான இத்யாதி.

"நன்னீர்முகில் - உகந்து - உயர்விண்ணில் - பூரணபொற்குடம் பூரித்தது" என்றதி

பங்களாகச் சமைக்கப்பட்டன. முற்படக் கண்டு உகந்தன, பின்பு அவைதானே பூர்ண கும்பங்களாய்த்தின என்கை. ''ஒருகால் தூர்யகோஷம் பண்ணினோமிறே'' என்றிருக்கிறனவில்லே. ஆகாஶசரரான தேவர்களாலே ஆகாசமெல்லாம் பூர்ணகும்பம் வைக்கப்பட்டதென்றுமாம். [நீரித்யாதி] - நீராலே யணியப்பட்ட சடல்கள், ''ஒருகாலாடினோம்'' என்றிராதே, ஹர்ஷத்தாலே நிரந்தரமாக ஆர்த்துக்கொண்டன. [நெடுவரை இத்யாதி] : அவ்வோலோகங்களிலுள்ளார், நெடியவரைபோலேயிருந்துள்ள தோரணங்களே நட்டுத் தாங்களும் தொழுதார்கள். *உலகமென்பது உயர்ந்தோரையிறே. அங்குள்ளாரைச்சொன்னபடி. ''ஹஸ்தாரோஹவாணிஜ்யை'' (சத்ரசாமரபாணிஸ்து) என்கிறபடியே ஹர்ஷத்தாலே எல்லாவடிமைகளும் செய்யாநின்றார்கள். (உ)

மூன்றும் பாட்டு.

தொழுதனர்உலகர்கள் தூபநல்மலர்மழை
பொழிவனர் பூமியன்றளந்தவன்தமர்முன்னே
எழுமினென்று இருமருங்கிசைத்தனர்முனிவர்கள்
வழியிதுவைகுந்தற்குவன்று வந்தெதிரே.

ஆ—(தொழுதனர்உலகர்கள்.) - பூமியன்றளந்தவன்தமர்முன்னே தூபநன் மலர்மழைபொழிவனர், ஸ்ரீவைகுண்டத்தேறப் போவார்க்கு வழியிதுவென்று எதிரே வந்து ''இங்ஙனே எழுந்தருளவொண்ணுமோ'' என்று இருமருங்கும் முனிவர்கள் நின்று இசைத்தனரென்கிறார்.

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், ஆதிவாஹிக லோகங்களிலுள்ளார் திருநாட்டுக்கு நடக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எதிரேவந்து புஷ்பவர்ஷாதிகளைப் பண்ணிக்கொண்டாடுகிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[பூமியன்றளந்தவன் தமர்] - திருவுலகளந்தருளினவன் குணத்திலேயகப்பட்டு அடிமைபுக்குத் திருநாட்டுக்குப் போகிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். [எழுமினென்று மேலுக்கு] - ஸ்ரீவைகுண்டத்துக்குப் போவார்க்கு வழி இதுவென்று எதிரேவந்து

வயித்தர்த்தம் - நல்லநீரை இத்யாதி. சமைக்கப்பட்டன - சமைந்தனவென்றபடி. ''உகந்து'' என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் - முற்பட இத்யாதி. முன்பு தூர்யகோஷம்பண்ணினதுபோராதோவென்ன - ஒருகால் இத்யாதி. ''பூரணபொற்குடம்பூரித்தது'' என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் - ஆகாஶசரரான இத்யாதி. ஆகாஶசாரிகள்உகந்து பூர்ணகும்பங்களாகப் பண்ணினார்களென்றபடி. பூரித்தது-நிறைத்தது. பூரணபொற்குடம் - பூர்ணகும்பங்களாகவென்றபடி. அணியப்பட்ட - செறியப்பட்ட. ''நின்று'' என்றதுக்கர்த்தம் - நிரந்தரமாக என்று. ''தொழுதனர்'' என்றதுக்குச்சேர, உலகர்கள் என்ன வேண்டாவோவென்ன - உலகமென்பது இத்யாதி. உயர்ந்தோரை - உத்க்ருஷ்டரை. உயர்ந்தோரன்றிக்கே தத்ரிஸ்த்தரெல்லாரையும் சொல்லவுமாமென்கிறார் - அங்குள்ளாரைச் சொன்னபடி என்று. சேர்வாக்யவிவரணமாய், ஏகார்த்தமாதல். ''தோரணம் நிரைத்து, தொழுதனர்'' என்ற பதத்வயத்துக்கும் ஸாவம் - ஹஸ்தாரோஹ இத்யாதி. ''ஹஸ்தாரோஹவாணிஜ்யை ஶுக்லைர்நாநாஜநபதை: ஸஹ। ஜகாமாதிவஹம் ஸர்வம் ஸாகாரமிவ ஸாஸ்யவ்ருத்தம்'' இத்யயோத்யாகாண்டே.(ஊ)

இரண்டருகும் நின்று "எழுந்தருளலாகாதோ?" என்றார்கள். [முனிவர்கள்] - முனிவர்களென்றது வாங்மயமம் தவிர்த்தமைக்கு ஸூசகம்.

ப.—அநந்தரம், அநந்யார்ஹதாபாதகனான த்ரிவிக்ரமனுக்கு ஸேஷபூதரானவர்கள் ஸந்நியிலே ஆதிவாஹிகலோகத்திலுள்ளார் ஸத்கரித்த ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

அன்று - மஹாவலி "என்னது" என்றஹிமாநித்தஅன்று, பூமி அளந்தவன் - பூமியை யநந்யார்ஹமாம்படி யளந்தவனுடைய, தமர் - ஸேஷபூதருடைய, முன்னே - ஸந்நியிலே, தூபம் - தூபபூர்வகமாக, நல்மலர்மழை - நன்றானபுஷ்பவர்ஷத்தை, பொழிவனர் - பொழிவாராய்க்கொண்டு, உலகர்கள் - அவ்வோலோகங்களிலுள்ளார், தொழுதனர் - தங்கள்ஸேஷத்வாநுரூபமாக அஞ்ஜலிவ்யம்பண்ணினார்கள், முனிவர்கள் - அந்தலோகங்களில் வாங்மயதிபுடையரான முனிவரானவர்கள், (அங்மயதியைத் தவிர்த்து), வைகுந்தர்க்கு - ஸ்ரீவைகுண்டத்துக்குப்போமவர்களுக்கு, வழி இது வென்று - வழி இதுவென்றுசொல்லி, எதிரே வந்து -, எழுமின் என்று - "எழுந்தருளலாகாதோ" என்று, இருமருங்கு - இரண்டுபக்கத்திலும் நின்று, இசைத்தனர் - ஸாதரமாகச் சொன்னார்கள்.

இ.—மூன்றுப்பாட்டில், ஆதிவாஹிக லோகங்களிலுள்ளார் எதிரேவந்து புஷ்பவர்ஷாதிகளைப் பண்ணிக் கொண்டாடுகிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[தொழுதனருலகர்கள்] - ஆதிவாஹிக லோகங்களிலுள்ளார் "கைபடைத்தப்ரயோஜநம் பெற்றோம்" என்று தொழுதார்கள். [தூபம் இத்யாதி] - யாகத்தையும் நல்ல மலர்மழையையும் ப்ரயோகித்துத் தொழாநின்றார்கள். [பூமியன்றளந்தவன்தமர் முன்னே] - திருவுலகளந்தருளின ஸ்ரீவாமனன் செயலுக்குத் தோற்று அடிபைபுக்கவர்களென்றுயத்து அவர்கள் ஆதரிக்கிறது. அவன் திருவுலகளந்தருளின நிலையை ஸப்ரயோஜநமாக்கின தென்றுயத்து அவர்கள் ஆதரிக்கிறது. [எழுமினென்றிருமருங்கிசைத்தனர் முனிவர்கள்] - "இங்கே யெழுந்தருளவேணும்" என்று இரண்டருகும் நின்று சொன்னார்கள் முனிவர்கள். முனிவர்களென்கிறது - வாங்மயமம் தவிர்த்தமைக்கு ஸூசகம். மௌநத்துக்கு விஷயம் புறம்பேயிறே என்றிருந்தார்கள். [வழியிது வைகுந்தர்க்கென்று வந்தெதிரே] - பரமபதத்துக்குப் போவார்க்கு வழியிதுவென்று எதிரே வந்து தந்தாமுடைய எல்லையிலே வந்தால்ஆதரிக்கிறோமென்றிருக்கையன்றியே எதிரே வந்தாதரித்தார்கள். [பூமியன்றளந்தவன்தமர் முன்னே] - தூபநன்மலர்மழை பொழிவனராய்க்கொண்டு - முனிவரான உலகர்கள் - தொழுதனர்; வைகுந்தர்க்கு வழியிது என்று எதிரேவந்து எழுமினென்று இருமருங்கிசைத்தனர்.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. ஆதிவாஹிகலோகங்களிலுள்ளார் எதிரேவந்து புஷ்பவ்ருஷ்டியைப்பண்ணிக்கொண்டாடுகிறபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

[தொழுதனருலகர்கள்] - ஆதிவாஹிகலோகங்களிலுள்ளார், கைபடைத்தப்ரயோஜநம் பெற்றோம்" என்றுதொழுதார்கள். தூபத்தையும் நல்லமலர்மழையையும் ப்ர

மூன்றும்பாட்டு.—தொழுதனர் இத்யாதி. "உலகர்கள்" என்று தொடங்கி "இசைத்தனர்" என்னுமளவும் கடாகூத்தவதாரிகை - ஆதிவாஹிக இத்யாதி.

புகரறுஹாஷணத்துக்கு ஹாவம்-ஆதிவாஹிக இத்யாதி. தூபத்தையும் நன்மலர் மழையையும் பொழிவனராய்க்கொண்டு தொழுதனரென்றபடி. கீழையும் கடாகூத்து "பூமியன்றளந்த

யோகித்துத் தோழாநின்றார்கள். [பூமியன்றளந்தவன்தமர்முன்னே] - ஸ்ரீவாமநனுய்த் திருவுலகளந்தருளின செயலுக்குத் தோற்று அடிமைபுக்கவர்களென்றுய்த்து, அவர்கள் ஆதரிக்கிறது. "மூவடிமண்கொண்டளந்தமன்னன் சரிதைக்கேமாலாகிப்போன்பயந்தேன்" என்னுமவர்போல்வாருண்டே. அவன் திருவுலகளந்தருளினநினைவை ஸப்ரயோஜநமாக்கினவர்களென்றுய்த்து அவர்கள் ஆதரிக்கிறது. [எழுமினென்றுஇருமருங்கிசைத்தனர் முனிவர்கள்] - "இங்கேயெழுந்தருளவேணும்" என்று இரண்டருகும்நின்று சொன்னார்கள். முனிவர்களென்றது - வாங்நியமம் தவிர்ந்தமைக்குஸூசகம்; மௌநத்துக்குவிஷயம் புறம்பேயிறே என்றிருந்தார்கள். [வழியிதுவைகுந்தர்க்கென்று வந்தெதிரே] - பரமபதத்துக்குப்போவார்க்கு வழியிதுவென்று எதிரேவந்துசொன்னார்கள். "ஜமதஸ்ராவுதெ" (ஜகதஸ்ராஸ்வதே) என்று விவக்ஷிதரடையப் போகக்கடவதாய்க்கிடக்கிற வழி, இன்று இதுண்டாகிறதன்றே. "ஸாமவத விஷயத்தில் கிஞ்சித்கரித்து நம் லத்தையுண்டாகவேணும்" என்று எதிரேதந்தாமுடைய எல்லைகளைக்கடந்து வந்தாதரித்தார்கள். [வைகுந்தர்க்கு] -- தேசாந்தரமதனை ராஜா ஸ்வதேசத்திலே புகுமாபோலே, அங்கு நின்றும் பிழிகதிர்ப்பட்டுப் போந்தாராயிருக்கிறபடி. பூமியன்றளந்தவன்தமர்முன்னே - தூபநன்மலர்மழைபொழிவனராய்க் கொண்டு - முனிவரான - உலகர்கள் - தொழுதனர்; வைகுந்தர்க்கு-வழியிது - என்று-எதிரே-வந்து-எழுமின் என்றுஇருமருங்கு இசைத்தனர்.

வன்றமர்" என்றதற்கு ஸ்ரவம் - ஸ்ரீவாமநன் இத்யாதி. இச்செயலுக்குஅப்படி தோற்றிருப்பாருண்டோவென்ன - முவடி இத்யாதி. மாலாகி - வ்யாமுக்தையாய். போன்பயந்தேன் - விவர்ணையானேன். திருமொழி, "முன்னம் குறளுருவாய்" இத்யாதி. ஹலிதம் - அவன் திருவுலகு இத்யாதி. இச்செயலுக்குத் தோற்று ஆரேனும் அடிமைபுக்கு உஜ்ஜீவிப்பர்களோவென்னும் நினைவாலேயாய்த்த, அவன் திருவுலகளந்தருளிற்று; இவர்கள் அப்படிசெய்தால் அவன்நினைவுஸப்ரயோஜகமாமென்றபடி. இசைக்கை - சொல்லுகை. "முனிவர்கள்" என்று விசேஷித்து, "இசைத்தனர்" என்றதற்கு ஸ்ரவம் - முனிவர்களென்றது இத்யாதி. முனிவராஞல் வாங்நியமம் தவிர்ஸ்ரமோவென்ன - மௌநத்துக்கு இத்யாதி. "ஜவதியெ்ரூவுவிவெஷவொபஸ்ஸாம்தஃ । வஂஹாஷணாதிவ்ருஜாஹ்ம்திவ்ருக்ஷுர்நாஸாந்ருவ" என்னக்கடவதிறே. வைகுந்தர்க்கு - வைகுந்தம்புகுவார்க்கு. ப்ரஸித்தமான மார்க்கத்தை இவர்கள் சொல்லுகிறதென்னென்ன- ஜமதஃ இத்யாதி. 'ஸ்ரூக்ஷ்மதிஹ்ருதெஜமதஸ்ராஸ்ருதெிதெ । வநகபாயாதிநாவ்ருதிநயாவதிதெவாநஃ" இதி ஸ்ரீபகவத்கீதாயாம் அஷ்டமே. மேலே "வைகுந்தர்க்கு" என்றதிற்கு - வைகுந்தம் போவார்க்கு என்றருளிச்செய்த, இங்கே வைகுந்தத்திலுள்ளவர்களென்று விவக்ஷித்து, இங்கு நின்றும் போகிறவர்களே இங்ஙன்சொல்லுகிறதென்னென்ன - தேசாந்தர இத்யாதி. 'பூமியன்றளந்தவன்தமர்முன்னே - தூபநன்மலர்மழைபொழிவனராய்க்கொண்டு - முனிவரான - உலகர்கள் தொழுதனர், வைகுந்தர்க்கு - வழியிது - என்று எதிரே - வந்து-எழுமினென்று இருமருங்கிசைத்தனர்' இத்யந்வயம். (கூ)

— ——

நான்காம் பாட்டு.

எதிரேதிர் இமையவர் இருப்பிடம்வகுத்தனர்
கதிரவரவரவர் கைந்நிரைகாட்டினர்
அதிர்குரல்முரசங்கள் அலைகடல்முழக்கோத்த
மதுவிரிதுழாய்முடி மாதவன்தமர்க்கே.

ஆ—(எதிரெதிர்.) - மதுவிரிதுழாய்முடிமாதவன்தமர்க்கு, இவர்கள் ஒரு கால் இங்கே பர்யவஸிக்கப்பெறுவதுகாண்'' என்னும் ஆசையாலே, இமையவர் எதிரெதிர் இருப்பிடம்வகுத்தனர் அர்ச்சிராத்யாதிவாஹிக முணங்கள், ''பார்த்தருளீர், பார்த்தருளீர்'' என்றென்று கைந்நிரைகாட்டினர்; கடலிரைத்தாற்போலே மூரவபண வாதிவாத்யங்கள் ஸர்வலோகங்களும் அலியூரிதமாம்படி முழக்கப்பட்டன என்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், மேலில் லோகங்களில் தேவாதிகள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் போகிறவழிகளிலே தங்குகைக்குப் பார்த்தபார்த்த இடமெல்லாம் தோப்புக்கள் பண்ணியும், வாத்யாதிவோஷங்களைப்பண்ணியும் கொண்டாடுகிறபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

[கதிரவரென்று தொடங்கி] - அர்ச்சிராதிகளான அவ்வவ ஆதிவாஹிக முணங்கள் 'பார்த்தருளீர், பார்த்தருளீர்' என்று கைகளை நிரையே காட்டினார்கள். [மதுவென்று தொடங்கி] - ஸ்ரீயஃபதியினுடைய அழகிலே அகப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு இவர்களை எதிர்கொள்ளுகைக்குப் பெரிய பிராட்டியாரோடே ஒப்பித்தருளுகிறபடி யென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், ஸோக்யதாபூர்ணனை ஸ்ரீயஃபதியினுடைய ஸௌஹார்தத்தைக்கண்டு தேவலோகத்திலுள்ளார் ஸத்கரித்தபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

மதுவிரி - மதுவைவிரவிக்கிற, துழாய் முடி - திருத்துழாயைத் திருமுடியிலேயுடைய, மாதவன்தமர்க்கு-ஸ்ரீயஃபதிக்கு ஸௌஹார்தராணவர்களுக்கு, இமையவர் - அநிமிஷராய்க்கொண்டு, (தேவர்கள்), எதிரெதிர் - இவர்கள் போகிறவழிக்குமுன்னே, இருப்பிடம் - வாஸஸ்தாநமான உபகார்யைகளை, வகுத்தனர் - சமைத்தார்கள்; கதிரவர் - த்வாதஸாதித்யர்களும், அவரவர் - தந்தாமடைவிலே, (''ஸஹஸ்ரகிரணஃ பூஷா சூரஃ ஸவிதா'' என்கிறபடியே), கை நிரைகாட்டினர் - கிரணங்களாகிற கைகளை நிரையாகக் கொடுத்தார்கள்; முரசங்கள் - அவர்கள் ப்ரவர்த்திப்பித்த மூரசங்கள், அதிர்குரல் - அதிருகிற குரலானவை, அலைகடல் - அலைகிறகடலில், முழக்கொத்த - முழக்கொத்தன.

இ—நாலாம்பாட்டில், மேலில் லோகங்களில் தேவாதிகள் இவர்கள்போகிற வழிகளிலே தங்குகைக்குப் பார்த்த பார்த்தவிடமெல்லாம் தோப்புக்கள் பண்ணியும் வாத்யாதி வோஷங்களைப் பண்ணியும் கொண்டாடும்படியை அருளிச்செய்கிறார்.

[எதிரெதிர் இமையவர் இத்யாதி] - பார்த்த பார்த்தவிடமெங்கும், ''இவர்கள் இங்கே தங்கிப்போவார்களோ, இங்கே தங்கிப்போவார்களோ'' என்னும் ஆசையாலே தேவர்கள் தோப்புக்கள் சமைத்தார்கள். இமையவரென்று ஸ்வபாவகதநமன்று; தோப்புக்கள் சமைக்கையிலுள்ள த்வரையாலே கண்விழித்திருக்கிறபடி. ப்ரவாஹரா

யிருக்கிறபடியென்கை. [கதிரவரவரவர் இத்யாதி] - அர்ச்சிராதிகளாயுள்ள அவ்வோ ஆதிவாஹிக மணங்கள், "பார்த்தருளீர் பார்த்தருளீர்" என்று கைகளை நிரையேகாட்டினார்கள். [அதிர்குரல் இத்யாதி] - அதிரா நின்றுள்ள குரலையுடைய முரசங்கள். கடல் கிளர்ந்து முழங்கினாற்போலே முழங்காநின்றன. அங்குத் தங்குகையிலுண்டான ஆதராதிசயந் தோற்ற வாத்யகோஷங்களைப் பண்ணினார்கள். [மதுவிரிதுழாய்முடி]- ஸ்ரீயஃபதியுடைய ஒப்பனை. அழகிலையகப்பட்டு அடிமைபுக்கவர்களுக்கென்னுதல்: இவர்களை எதிர்கொள்ளுகைக்குப் பிராட்டியோடே ஒப்பித்தருளுகிறபடியைச் சொல்லுதல்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. †மேலுள்ளலோகங்களில்தேவர்கள், இவர்கள், போகிற வழிகளிலே தங்குகைக்குத் தோப்புக்கள் சமைத்தும் வாத்யாதிகோஷங்களைப்பண்ணியும் கொண்டாடுகிறபடியை அருளிச் செய்கிறார்.

[எதிரெதிரித்யாதி] - பார்த்தபார்த்தவிடமெங்கும், "இவர்கள் இங்கே தங்கிப் போவர்களோ? இங்கே தங்கிப்போவர்களோ?" என்னும் நசையாலே, தேவர்கள் தோப்புச்சமைத்தார்கள். இமையவரென்று - ஸ்வஹாவகந்தமன்று; தோப்புச்சமைக்கையிலுண்டான த்வரையாலே கண்விழித்திருக்கிறபடி ; இளையபெருமாள் அடிமைசெய்கைக்கு உறுப்பாக உறங்காதிருந்தாற்போலே. இவர்கள் அங்கே புக்குத்தங்குகிறார்களன்றிறே, தந்தாம் ஸ்வரூபலாஹத்துக்குக் கிஞ்சித்கரிக்கிறபடியிறே ; ராஜாக்களொருகால் கண்டுசிரித்து "அழகிது" என்று போகைக்காக மாநாவிசமைப்பாரைப் போலே. [கதிர் இத்யாதி] - ஆதித்யர்கள், நிலைவிளக்குப்போலே "இங்ஙனே யெழுந்தருள, இங்ஙனே யெழுந்தருள: பார்த்தருள, பார்த்தருள" என்று கைகளை நிரையே காட்டினார்கள். அர்ச்சிராதிகளான ஆதிவாஹிக மணங்களாகவுமாம் (கதிரவர் - தேஜோவிசிஷ்டர்.) [அதிர் இத்யாதி] - அங்கே கால்தாழ்வர்களென்று, அதுகேளாதபடி, அதிராநின்றுள்ள ஸ்வநியையுடைய முரசங்கள், அலையையுடைத்தான கடல்போலே முழங்கிற்றின; அன்றியே, இங்கே தங்குகையிலுண்டான ஆதராதிசயந்தோற்ற வாத்யகோஷங்களைப் பண்ணினார்க

நாலாம்பாட்டு.—எதிரெதிர் இத்யாதி. "எதிரெதிரிமையவர்" என்று தொடங்கி "முழக்கொத்த" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - மேலுள்ளலோகங்களில் இத்யாதி. இருப்பிடம் - தோப்பு; வாத்யாதிகோஷங்கள் - வாத்யகோஷாதிகளென்றபடி. ஆதிசப்தத்தாலே- "கைந்நிரைகாட்டினர்" என்றத்தைச் சொல்லுகிறது.

"எதிரெதிர்" என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - பார்த்தபார்த்தவிடம் இத்யாதி. இருப்பிடம் வகுக்கிறதுக்கு ப்ரயோஜநமருளிச்செய்கிறார் - இவர்கள்இங்கே இத்யாதி. தேவர்ளென்னாதே "இமையவர்" என்றதுக்கு ஹாவம்- இமையவரென்று இத்யாதி. கார்யபரதையாலே கண்விழித்திருந்த பேருண்டோவென்ன - இளையபெருமாள் இத்யாதி. அவர்கள் இப்படிசெய்கைக்கு அதித்வரையோடே போகிறவர்கள் தங்குவர்களோவென்ன-இவர்களங்கே இத்யாதி. உக்தத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ராஜாக்கள் இத்யாதி. மாநாவிசமைக்கை - மஹாநவமிக்கு ராஜத்வாரங்களிலே அலங்கரிக்கை. "கதிரவர்" என்று தேஜஸ்ஸையிட்டு விசேஷிக்கிறதுக்கு ஹாவம் - ஆதித்யர்கள் இத்யாதி. நிலைவிளக்குப்போலே என்றது - "கதிரவர்" என்ற பதசக்தியைப்பற்ற. நிரையே - வரிசையாக. இமையவர்கள் வகுத்த விருப்பிடத்தே கால்தாழ்வர்களென்று அதுகேளாதபடி அவ்வருகுள்ளாராலே முரசங்கள் முழக்கப்பட்டனவென்னுதல், இருப்பிடம் வகுத்தவர்களே வாத்யங்களையும் கோஷிப்பித்தார்களென்னுதல்; இந்த அர்த்தத்வயத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - அங்கே கால்தாழ்வர்களென்று இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. "மதுவிரிதுழாய்முடி" என்ற விசேஷணத்

---

† மேலில் லோகங்களில் என்றுபாடம் காண்கிறது.

ளென்றுமாம். [மதுவிரி இத்யாதி] - கொட்டோசையாலும், ஆள்களெதிரேசென்று சொல்லுகையாலும், சென்ற இவர்களுக்கு ஒப்பித்தபடியே கொடுக்கைக்காகப் பிராட்டியோடேகூட அழித்தழித்தொப்பிக்கிறபடி. [மாதவன்தமர்க்கே] - "பிராட்டிபுருஷகாரமாகப் பற்றினவர்கள் பிராட்டிமுன்னாக அடிமைசெய்கைக்கு வாராநின்றார்கள்" என்று ஒப்பிக்கிறபடி. ஸ்ரீயஃபதியினுடைய ஒப்பனையழகிலே யகப்பட்டு அடிமைபுக்கவர்களுக்கென்னுதல் [எதிரெதிரித்யாதி] - இங்கு "வைஷ்ணவர்கள்" என்றதுவே ஹேதுவாகப் பங்குபெறாதே திரியுண்ட வைஷ்ணவர்களை அங்குள்ளார் எதிர்கொண்டு இருப்பிடங்கள் கொடுக்கப்படுகிறபடி! மிளகாழ்வான் படைவீட்டிலே அகரத்துக்குச்செல்ல, "நீ ஆந்தராளிகன்; உனக்குப்பங்கில்லை" என்ன, "நன்மையில் குறையுண்டாய்ச் சொல்லுகிறிகோளோ, அன்றோ" என்ன, "நன்மையில் குறையில்லை இதிறேஹேது" என்ன, "நம்நெஞ்சில் இல்லையாகிலும் இவர்கள் வைஷ்ணவர்களென்று கைவிடப்பெற்றோமிறே" என்று புடைவையைமுடிந்து எறட்டுக் கூத்தாடினான். (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

மாதவன்தமரென்று வாசலில்வானவர்
போதுமின்எமதிடம் புகுதுகவென்றலும்
கீதங்கள்பாடினர் கின்னரர்கெருடர்கள்
வேதநல்வாயவர் வேள்வியுள்மடுத்தே.

ஆ.—(மாதவன்தமர்.) - இவர்கள் போகிறவழியில் வர்த்திக்கும் தேவர்கள், இவர்கள் மாதவன்தமரென்று உகந்து, தந்தாமுடைய ஸ்த்தாநங்களையும் ஐஸ்வர்யங்களையும், இவர்களுக்கு "இவற்றைக்கொள்ளவேணும்" என்று ஸமர்ப்பித்தார்கள்; கீதங்கள் பாடினர் கின்னரர்கருடர்கள்; வேதநல்வாயவர், ஜ்யோதிஷ்டோமாதி யாகஸித்தமான தங்கள் ஸம்ருத்தியைக் கொடுத்தார்களென்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஆதிவாஹிக கர்த்தாக்களான வருணேந்த்ராதிகளும் மற்றுமுள்ளாரும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குப்பண்ணும் ஸத்காரத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

துக்கு ஹாவம் - கொட்டோசையாலும் இத்யாதி. "மாதவன்" என்றத்தைப்பற்ற-பிராட்டியோடேகூட என்றது. "மதுவிரி" என்று - புதுமையைச்சொல்லுகையாலே 'அழித்தழித்தென்றது'. விரிப்ரவஹியாநின்றுள்ள. கீழே பிராட்டியும் தானுமாய் ஒப்பித்தபடியைச்சொல்லி, தானேயொப்பிக்கிறானென்று தாத்பர்யார்த்தம் - பிராட்டிபுருஷகாரமாக இத்யாதி. மநுஷ்யர்களுக்கு மேலான தேவர்கள் வைஷ்ணவர்கள் வாசியறிந்து ஸத்கரிக்கிறபடியையும், இங்கே எத்தனையேனும் தண்ணியரும் வைஷ்ணவர்களை அவமாநம்பண்ணுகிறபடியையும் அநுஸந்தித்து வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு-இங்குவைஷ்ணவர்கள் இத்யாதி. வைஷ்ணவத்வமே ஹேதுவாகப் பங்குபெறாதாருண்டோவென்ன,ஐதிஹ்யம்அருளிச்செய்கிறார் - மிளகாழ்வான் இத்யாதி. ஆந்தராளிகன்-நடுவேயிருக்கிறவன். அதாவது - ஸம்ஸாரிகளுக்கும் முக்தர்க்கும் கூட்டல்லாத மத்யஸ்த்தனான முமுக்ஷு என்றபடி. 'மதுவிரி' என்று தொடங்கி, 'முழக்கொத்த' இத்யந்வயஃ. முரசங்கள்அதிருகிற குரலானவை அலைகிற கடலின் முழக்கொத்தன என்று உரையில் ஸப்தார்த்தம். (ச)

[வாசலில் வானவர்] - வழியில் தேவர்கள். [போதுமினென்று தொடங்கி] - வந்து எங்களதிகாரங்களைக் கொள்ளவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறவளவிலே இன்னரர்களும் கருடர்களும் பாட்டுக்களைப்பாடினர்கள்; மேலில் லோகங்களில் வைதிகராய்க்கொண்டு ஸமாராதநம்பண்ணுமவர்கள் தங்களுடைய ஸமாராதனஹலங்களை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்தார்கள்.

ப.—அநந்தரம், வழியில் வருணேந்த்ரப்ரஜாபதிகளானவர்கள், "ஸ்ரீபதியானவனுக்கு ஸேஷபூதர்" என்று ஆதரித்த ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

வானவர் - வருணேந்த்ரப்ரஜாபதிகளாகிற ஆதிவாஹிகர்களானவர்கள், வாசலில் - தந்தாம்பதங்களில் தலைவாசலிலேவந்துநின்று, மாதவன்தமர் - ஸ்ரீயபதிக்கு ஸேஷபூதர்களிவர், என்று - என்றுதரித்து, போதுமின் - "இங்ஙனேயெழுந்தருளுங்கோள்", எமதிடம்புகுதக - எங்களதிகாரமான ஸ்தலங்களிலே ப்ரவேசியுங்கோள், என்றலும் - என்று ஸஹஸாமாநாதிகரணத்தாலே ஸத்கரித்தவளவிலே, (அவ்விடங்களில் கர்மஜ்ஞதேவராய்), வேதநல்வாயவர் - வேதோச்சாரணத்தாலே விலக்ஷண முகவாசமானவர்கள், வேள்வி - (தங்கள்)பாஹ்யதிகர்மங்களை, உள் - "ஸ்தலமாகப்பெற்றோம்" என்று ஸாஹ்லாதமாய்க்கொண்டு, மடுத்து - (இவர்கள் திருவடிகளிலே) ஸமர்ப்பித்து, இன்னரர் - கிந்நரர்களும், கெருடர்கள் - கருடர்களும், கீதங்கள்பாடினர் - கீதங்களைப்பாடினர்கள்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஆதிவாஹிககர்த்தாக்களான வருணேந்த்ராதிகளும் மற்றுமுள்ளாரும் இவர்களுக்குப்பண்ணும் ஸத்காரத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[மாதவன் தமரென்று] - "ப்ராட்டி புருஷகாரமாக ஆச்ரயித்த அந்தஃபுரபரிகரமன்றே இவர்கள்" என்றுய்த்து அவர்கள் சொல்லுவது. [வாசலில் வானவர்] - வழியில் தேவர்கள். அவர்களாகிறார் - வருணேந்த்ரப்ரஜாபதிகள். [போதுமினெமதிடம் புகுதகவென்றலும்] - இங்ஙனே யெழுந்தருளவேணும் எங்கள் அதிகாரங்களைக் கைக்கொள்ளவேணும்" என்று ப்ரார்த்திக்கிறவளவிலே, இன்னரர்களும் கெருடர்களும் பாட்டுக்களைப் பாடினர்கள். மேலில் லோகங்களிலே வைதிகராய்க்கொண்டு ஸமாராதநம் பண்ணுமவர்கள், ஸமாராதநங்களை இவர்கள் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்தார்கள். நிரபேக்ஷராய்ப் போகிற இவர்களுக்குத் தந்தாமதிகாரங்களைக் கொடுப்பார் பாடுவார் யாகஹலங்களைக் கொடுப்பார்களாகிறார்களிறே, தந்தாம் ஆதரத்தாலே. "ஸ்ரீதஃகஸ்ரிந்ஹாஹூராஹ்வாஹ்வாஹ்ஸ்ரிதஃகஸஸ்ரஃஷ்டஃள" என்று தந்தாமுக்குள்ளவற்றைக் கொடுக்குமதனையிறே.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. ஆதிவாஹிக கர்த்தாக்களான வருணேந்த்ராதிகளும் மற்றுமுள்ளாரும் இவர்களுக்குப்பண்ணும் ஸத்காரங்களை யருளிச்செய்கிறார்.

[மாதவன்தமரென்று] - ப்ராட்டிபுருஷகாரமாக ஆச்ரயித்த அந்தஃபுரபரிகரமன்றேவென்றுய்த்து அவர்கள் சொல்லுவது; ப்ரஹ்மசாரி எம்பெருமானைப் பற்றினவர்

அஞ்சாம்பாட்டு.—மாதவன் இத்யாதி. "வாசலில்வானவர்" என்று தொடங்கி "வேள்வியுள்மடுத்தே" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஆதிவாஹிக இத்யாதி. மற்றுமுள்ளார் என்கிறது - "இன்னரர்" இத்யாதியைப்பற்ற.

"வாசலில் வானவர்" என்றதற்கு - வழியில்தேவர்க ளென் றர்த்தமாயிருக்க, 'வருணேந்த்ரப்ரஜாபதிகள்' என்கிறது - மேலே "எமதிடம்புகுதக" என்று - எங்களதிகாரங்களைக்

களன்றிறே. [வாசலில்வானவர்] - வழியில் தேவர்கள், [வாசல்] - வழி. அவர்களாகிறார்:— வருணேந்த்ரப்ரஜாபதிகள். [போதுமினேமதிடம்புகுதகவேன்றலும்] - "இங்ஙனே யெழுந்தருளவேணும்; எங்களதிகாரங்களைக் கைக்கொள்ளவேணும்" என்று ப்ரார்த்திக்கிறவளவிலே. [கீதங்கள்பாடினர் கின்னரர் கெருடர்கள்] - கிந்நரர்களும் கருடர்களும் பாட்டுக்களைப்பாடினர்கள். கிந்நரதேசத்திலுள்ளாரும், கருடதேசத்திலுள்ளாரும் பாடினர்கள். [வேதநல் வாயவர்] - மேலில் லோகங்களில் வைதிகராய்க்கொண்டு ஸமாராதநம்பண்ணுமவர்கள், தங்கள் ஸமாராதநமலங்களை இவர்கள் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்தார்கள். நிரபேக்ஷராய்ப்போகிறவர்களுக்கு, தந்தாம் அதிகாரங்களைக்கொடுப்பார், பாடுவார், யாகபலங்களைஸமர்ப்பிப்பாராகிறார்களிறே தந்தாம்ஆதரத்தாலே. 'ஶ்ரீதஃ கஶ்சிந்நரோ நிஷ்காரணம்வஸ்ரிதஃகரோஶ்ரயஃ' (ப்ரீதஃகஶ்சிந்முநிஸ்தாப்யாம் ஸம்ஸ்த்திதஃகலஶம்ததௌ) என்று தந்தாமுக்குள்ளவற்றைக் கொடுக்குமத்தனையிறே. (டு)

ஆறும் பாட்டு.

வேள்வியுள்மடுத்தலும் விரைகமழ்நறும்புகை
காளங்கள்வலம்புரி கலந்தெங்குமிசைத்தனர்
ஆண்மின்கள்வானகம் ஆழியான்தமர்என்று
வாளொண்கண்மடந்தையர் வாழ்த்தினர்மகிழ்ந்தே.

ஆ. -(வேள்வியுள்.) - இவர்சிலர் ஸ்வக்ருதமான யாகமலத்தைக்கொடுக்குமளவில், வேறேசிலர் யாகதீக்ஷாதிகளால் அப்யர்ச்சநம்பண்ணினர்கள்; சிலர், காளங்கள் வலம்புரிகலந்தெங்கு மிசைத்தனர்; வாளொண்கண்மடந்தையர், இவர்களைக்கண்ட ப்ரீத்யதிஶயத்தினாலே, இவர்கள் தாங்கள் வரப்புகுகிற மங்களத்திற்காட்டில் மேற்பட்டதொரு மங்களமில்லாமையாலே, ஆழியான்தமரான நீங்கள் ஆண்மின்கள் வானகமென்று இத்தன்னையே மங்களமாக ஆஶாஸித்தார்களென்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், ஸத்காரபூர்வகமாக தேவஸ்த்ரீகள், உகந்து ஶ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஆஶீர்வசநங்களைப் பண்ணினர்கள் என்கிறார்.

[வேள்வியுள்என்று தொடங்கி] - சிலர் தாங்கள்பண்ணின யாகமலங்களை ஸமர்ப்பிக்குமளவிலே வேறே சிலர் அகில்தொடக்கமான த்ரவ்யங்களைக்கொண்டு நல்ல புகைகளை ப்ரவர்த்திப்பித்தார்கள். [கலந்தெங்குமிசைத்தனர்]-கலந்தெங்கும் த்வநித்தன.

கைக்கொள்ளவேணுமென்கையாலே, அதிகாரிபுருஷர்களாவாரவர்களே என்று நினைத்து. எமதிடம் - எங்கள் அதிகாரமான ஸ்த்தலங்களிலே, புகுதுக - ப்ரவேஶியுங்கோள், என்றலும் என்றவளவிலே யென்று ஶப்தார்த்தம். விவரணம் - கிந்நரதேசத்தில் இத்யாதி. வேதநல்வாயவர் -வேதோச்சாரணத்தாலே விலக்ஷணமான வாயையுடையவர்கள். வேள்வி - யாகமலத்தை. "உள்-" உள்ளென்று - ஸப்தமியாய், அவர்களிடத்திலே யென்றபடி. மடுத்து - ஸமர்ப்பித்து என்று ஶப்தார்த்தம், வேள்வி யென்று - தத்பலத்தை லக்ஷிக்கிறது. வேள்வி - யாகம். மோக்ஷபலத்தைப்பற்றப் போகிறவர்களுக்கு க்ஷுத்ரபலத்தைக்கொடுத்தா லங்கீகரிப்பர்களோவென்ன - நீரபேக்ஷராய் இத்யாதி. அப்ராக்ருதமான தேசத்தை யபேக்ஷித்துப்போகிறவர்களுக்கு ஆஶாஸமான இவை ஸத்ருஶமன்றேயென்ன - ப்ரீதஃ இத்யாதி. "ஶ்ரீதஃகஶ்சிந்நரோ நிஷ்காரணம்வஸ்ரிதஃகரோஶ்ரயஃ। ஶுஸந்நாவஶுயாகஶுஶ்ரிஷ்டிஷ்டதாஹுராஃஶாயஶாஃ' இதிபாலகாண்டேகஶீலவஸ்லாவாயாம்.

ப.—அநந்தரம், "ஶேஷித்வசிஹ்நமான திருவாழியையுடையவனுக்கு ஶேஷ ஹூதரான நீங்கள் இந்த ஊர்த்வலோகத்தை நிர்வஹியுங்கோள்" என்று ஆதிவாஹிக மஹிஷிகள் வாழ்த்தினபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

வேள்வியுள்மடுத்தலும் - வைதிகர் ஸகலயர்மங்களை ஸமர்ப்பித்தவளவிலே, விரைகமழ் - பரிமளத்தைப்ரவஹிக்கிற, நறும் - ஸுகந்தமான, புகை - தூபங்களான வை, எங்கும் கலந்து -, காளங்கள் - காளங்களையும், வலம்புரி - வலம்புரிகளையும், இசைத்தனர் - த்வநிப்பித்தார்கள்; (இவர்களைக்கண்டப்ரீதியாலே), வாள் - ஒளியை யுடைத்தாய், ஒண் - தர்ஶநீயமான, கண் - கண்களையுடைய, மடந்தையர் - தேவஸ்த்ரீக ளானவர்கள், ஆழியான் - திருவாழியையுடைய ஸர்வேஶ்வரனுக்கு, தமர் - ஶேஷ ஹூதரானநீங்கள், வானகம் - இந்தஸ்வர்க்காதிபதங்களை, ஆண்மின்கள் - ஆளுவுதி கோளாகவேணும், என்று மகிழ்ந்து - என்று ப்ரீதியையுடையாராய்க்கொண்டு, வாழ்த்தி னர் - வாழ்த்தினார்கள்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், ஸத்காரபூர்வகமாக தேவஸ்த்ரீகள் உகந்து இவர்களை ஆசீர்வசநங்களைப் பண்ணினார்களென்கிறார்.

[வேள்வியுள் மடுத்தலும்] - அவர்கள் தங்கள் யாகஹலங்களை ஸமர்ப்பித்த வளவிலே வேறே சிலர் அகில்தொடக்கமான த்ரவ்யங்களைக்கொண்டு நல்லபுகைகளை ப்ரவர்த்திப்பித்தார்கள். [விரைகமழ் நறும்புகை] - பரிமளப்ரசுரமாகையாலே ஸ்ப்ரு ஹணியமான புகை. [காளங்கள் இத்யாதி] - அவர்கள் கொடுக்கிறவற்றை இவர்கள் கைக்கொள்ளுகிறவளவிலே, வேறே சிலர் காளங்களையும் வலம்புரிகளையும் கலந்துஶ்வ நிப்பித்தார்கள். [கலந்தெங்குமிசைத்தனர்] - மாறிமாறி எங்குமொக்க த்வநித்தன. [ஆழியாந்தமர் - ஆண்மின்கள்வானகம்] - ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ஶேஷஹூதரான நீங்கள் இவ்விடத்தை யாளிகோளோ? என்றாய்த்து ஸ்தோத்ரப்ரகாரம். அவன்தானும் தன் விஹூதியை "ஹக்தாநாழ்" என்றன்றோவிருப்பது? "ஆளக்குறையென்" என்பர்கள். [வாளொண்கண் இத்யாதி] - ஆதிவாஹிக கர்த்தாக்களுடைய மஹிஷிகள் வாழ்த்தினார் கள். ஒளியையுடைத்தாய் ஆகர்ஷகமான கண்களையுடையவர்கள். இது ஸ்வரூபகஶநம் பண்ணுகிறதன்று; இவர்களைக் கண்டத்தாலே கண்களுக்கு உண்டான ஒளியையும் அழகையும் சொல்லுகிறது. [மகிழ்ந்தே] — ஹர்த்தாக்கள் அநுவர்த்திக்கையாலே விஹிதமென்று செய்கிறார்களன்று; ப்ரீதியாலே செய்கிறார்கள். இங்கு ஹரவத்ஸம்ஸந் யமே ஹேதுவாக நீசராலே பரிஹூதனாய்ப்போந்தவன், ஶரீரவியோக ஸமநந்தரத் திலே தங்களுக்கு அவ்வருகில்லாதார் கொண்டாடும்படியிறே இவர் பேறு.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. ஸத்காரபூர்வகமாக தேவஸ்த்ரீகளுகந்து இவர்களை ஆசீர்வசநங்களைப்பண்ணினார்களென்கிறார்.

[வேள்வியுள்மடுத்தலும்]-அவர்கள் தங்களுடைய யாகஹலங்களை ஸமர்ப்பித் தவளவிலே, வேறேசிலர், அகில்தொடக்கமான த்ரவ்யங்களைக் கொண்டு நல்லபுகைகளை ப்ரவர்த்திப்பித்தார்கள். [விரைகமழ் நறும்புகை] - பரிமளப்ரசுரமாகையாலே ஸ்ப்ருஹ

ஆறும்பாட்டு.—வேள்வியுள் இத்யாதி. "வாளொண்கண்மடந்தையர் வாழ்த்தினர் மகிழ்ந்து" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ஸத்காரபூர்வகமாக இத்யாதி.

"வேள்வியுள்மடுத்தலும்" என்கிறவிது - அநுவாதம். மடுத்தலும் - மடுத்தவளவிலே; ஸமர்ப்பித்தவளவிலேயென்றபடி. "விரைகமழ்" என்றதுக்கும் * நறுமைக்கும்பேதமேதென்ன -

ணியமான புகை. [காளங்கள் இத்யாதி] - அவர்கள்கொடுக்கிறவற்றை இவர்கள் கைக்கொள்ளுகிறவளவிலே, வேறேசிலர்கள், காளங்களையும் வலம்புரிகளையும் கலந்து ய்வநிப்பித்தார்கள். [கலந்தெங்குமிசைத்தனர்] - மாறிமாறி எங்குமொக்க ய்வநித்தன. (த்வநிக்கும்போது த்வநிப்பிப்பாரும் வேணுமிறே.) [ஆழியான்தமர் - ஆண்மின்கள்வானகம்] - "ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ஶேஷபூதரான நீங்கள் இவ்விடத்தை யாளிகோள்" என்றாய்த்து ஸ்தோத்ரம்பண்ணுவது. அவன் தானும் தன்விபூதியை "பக்தாநாம்" (பக்தாநாம்) என்றன்றோவிருப்பது. "ஆளுகைக்குக்குறையென்?" என்பர்கள். [வாளொண்கண் இத்யாதி] - ஆதிவாஹிக கர்த்தாக்களுடைய மஹிஷிகள் வாழ்த்தினார்கள். தேசாந்தரம் போன ப்ரஜையைத் தாய்மார் குளிரப்பார்க்குமாபோலே, ஒளியையுடைத்தாய் அழகிய கண்களாலே குளிர நோக்கினபடி. [மகிழ்ந்தே] - பர்த்தாக்கள் அநுவர்த்திக்கையாலே விஹிதமென்று செய்கிறார்களன்று. ப்ரீதியாலே செய்கிறார்கள். இங்கு பகவத்ஸம்பந்யமேஹேதுவாக நீசராலே பரிபூதனாய்ப்போந்தவன், ஶரீரவியோகஸமநந்தரத்தில் தங்களுக்கு அவ்வருகில்லாதார் கொண்டாடும்படியிறே இவன்பேறு!. (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

மடந்தையர்வாழ்த்தலும் மருதரும்வசுக்களும்
தொடர்ந்துஎங்கும்தோத்திரஞ்சொல்லினர்தொடுகடல்
கிடந்தஎங்கேசவன் கிளரொளிமணிமுடி
†குடந்தைஎங்கோவலன் குடியடியார்க்கே.

ஆ.—(மடந்தையர்.) ஆஶ்ரிதபரித்ராணார்த்தமாகத் திருப்பாற்கடல் திருக்குடந்தை தொடக்கமாகவுள்ள தேசங்களிலேவந்து திருவவதாரம்பண்ணியருளின எம்பெருமானுக்குக் குடியடியாரான இவர்களை இப்படி மடந்தையர் வாழ்த்துமளவிலே, மருத்துக்களும், வஸுக்களும் தந்தாமுடைய லோகங்களன்றியே லோகாந்தரங்களிலும் தொடர்ந்து தொடர்ந்து ஸ்துதித்தார்களென்கிறார்.

ஒ—ஏழாம்பாட்டில், மருத்கணமும் வஸுகணமும் தங்களெல்லைகளுக்கப்பாலும் செல்லலாமிடமெல்லாம் சென்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஸ்தோத்ரம்பண்ணினார்கள் என்கிறார்.

பரிமள இத்யாதி. பரிமளத்தை ப்ரவஹிக்கிற ஸ்ப்ருஹணீயமான யூமங்களையென்று ஶப்தார்த்தம். 'ப்ரவர்த்திப்பித்தார்கள்' இத்யத்யாஹார்யம். விரை - பரிமளம். கமழகை - பரம்புகை. காளங்கள் - சிஹ்நங்கள். இசைத்தனர் - த்வநிப்பித்தார்கள். கலந்து - மாறிமாறியென்றபடி. த்வநித்தன - த்வநிப்பித்தார்கள். ஈஶ்வர விபூதியை இவர்கள் கொடுக்கலாமோ? என்ன-அவன்தானும் இத்யாதி. "வாளொண்கண்மடந்தையர்" என்று அவர்கள்கண்களை வர்ணிக்கிறதுக்கு பாவம் - தேசாந்தர இத்யாதி. வ்யாக்யாதாவினீடுபாடு - இங்குபகவத்ஸம்பந்யமே இத்யாதி. 'வேள்வியுள் மடுத்தலும் விரைகமழ் நறும்புகையை ப்ரவர்த்திப்பித்தார்கள்; காளங்கள் வலம்புரி கலந்து எங்கும் இசைத்தனர்; ஆழியான் தமரான நீங்கள் வானகம் ஆண்மின்கள் என்று வாளொண்கண் மடந்தையர் - மகிழ்ந்து வாழ்த்தினர்' இத்யந்வயஃ. (சு)

---

† 'குடந்தையன் கோவலன்' என்று உரைக்குப்பாடமாகலாம்,

[தொடுகடல்கிடந்தவென்று மேலுக்கு] - ஆஶ்ரிதார்த்தமாக நிரதிஶயஸௌந்தர்யயுக்தனாய்க்கொண்டு திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளி அங்குச் செல்லமாட்டாதவர்களுக்காகத் திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளின ஶோபாலனுடைய க்ரமாகதமான அடியார்க்கு.

ப.—அநந்தரம், க்ஷீரார்ணவஶாயியாய் ஸர்வாத்மிகனாய் அர்ச்சாவதார ஸுலபனானவனுடையஶேஷபூதர்க்குமருத்த்ரணங்களும் வஸுத்ரணங்களும் பின்தொடர்ந்து ஸ்தோத்ரம் பண்ணினபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

தொடுகடல்கிடந்த - அகாயமானகடலிலே கண்வளர்ந்தருளி, எம்கேசவன் - என்போல்வாரோடு ப்ரஹ்மாதிகளோடு நித்யஸூரிகளோடு வாசியற எல்லார்க்கும் உத்பாதகனான கேசவனாய், (எங்களையநுபவிப்பிக்கிற அந்தஶேஷித்வஸூசகமாய்), கிளர் ஒளி - கிளர்ந்து ஒளியையுடைத்தாய், மணிமுடி - மணிமயமான திருவபிஷேகத்தையுடையனாய்க் கொண்டு, குடந்தையன் - திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற, கோவலன் - க்ருஷ்ணனுக்கு, குடியடியார்க்கு - ஸந்தாநமாக அடிமையானவர்களைப்பற்ற, மடந்தையர்-(தந்தாமுடைய) ஸ்த்ரீகள், வாழ்த்தலும் - வாழ்த்தினவளவிலே, மருதரும்- மருத்துக்களும், வஸுக்களும் - அஷ்டவஸுக்களும், (ஹவதநுஹவத்வரையாலே அவர்கள் சீக்ரகாமிகளாகையாலே), எங்கும் தொடர்ந்து - எங்கும் தொடர்ந்துசென்று, தோத்திரம் சொல்லினர் - ஸ்தோத்ரங்களைப் பண்ணினார்கள். தொடுதல் - தோண்டுதலாய், ஆழத்தைக்காட்டுகிறது.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், மருத்த்ரணமும் வஸுத்ரணமும் தங்களெல்லைகளுக்கு அப்பாலும் தொடர்ந்துசென்று இவர்களை ஸ்தோத்ரம்பண்ணினார்களென்கிறார்.

[மடந்தையர் வாழ்த்தலும்] - அந்த தேவஸ்த்ரீகள் புகழ்ந்தவளவிலே. [மருதரும் இத்யாதி] - மருத்கணங்களும் வஸுத்ரணங்களும். [தொடர்ந்தெங்கும்] - தங்கள் எல்லைக்கப்பால் செல்லலாமிடமெல்லாம் சென்று புகழ்ந்தார்கள். ஒரு நிமேஷமாத்ரத்திலே ஒருலோகத்தில்நின்றும் லோகாந்தரத்தேறப் போமவர்களாகையாலே தங்களெல்லைக்கு உள்ளுப்புகழ்ந்தவளவால் பர்யாப்தி பிறவாமையாலே தொடர்ந்து புகழ்ந்தார்கள். அவர்கள் தாங்கள் சடக்கெனப் போகிறதுக்கடியென்னென்னில்;—"தாங்கள் காண்பதெஞ்ஞான்றுகொலோ?" என்றிருக்குமவர்களாகையாலும், நஜீவெயம்க்ஷணமபி" என்றிருக்குமவன் கருத்து அறியுமவர்களாகையாலும். [தொடுகடல்கிடந்த] - பரமபதத்தைக்கலவிருக்கையாக உடையவன், அத்தைவிட்டு, ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு முகங்கொடுக்கைக்காகத்திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினபடி. [தொடுகடல்] - தோண்டப்பட்ட கடல். ஆழ்ந்தகடல். [எங்கேசவன் இத்யாதி] - ஆஶ்ரிதார்த்தமாக க்ருஷ்ணனாய்வந்து அவதரித்து ரக்ஷித்தவன், அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடர் இழவாதபடி திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன். [எங்கோவலன்] - க்ருஷ்ணன் தானேவந்து திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளினானென்கிறது. அவன்போய்ப் பண்ணின க்ருஷியின்ஹலமன்றோ என்று கொண்டாடாநிற்பர்கள். [கிளரொளிமணிமுடி] - மிக்கவொளியையுடைத்தாய் ஆயிராஜ்யஸூசகமான திருவபிஷேகம். பரவ்யூஹவிபவங்களினளவன்றிக்கே திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற நீர்மையிலே தோற்று ஸந்தாநமாக எழுதிக்கொடுத்தவர்களன்றோ இவர்கள் என்றாய்த்து அவர்கள் ஆதரிப்பது.

ஈடு.—எழாம்பாட்டு.மருஞ் கணங்களும் வஸு கணங்களும்தங்கள்எல்லைக்கு இப்பாலும் தொடர்ந்து சென்று இவர்களை ஸ்தோத்ரம்பண்ணினார்களென்கிறார்.

[மடந்தையர்வாழ்த்தலும்இத்யாதி]- அத்தேவஸ்த்ரீகள் புகழ்ந்தவளவிலே, மருத் கணங்களும் வசுகணங்களும். [தொடர்ந்தெங்கும்] - தங்கள் எல்லைக்கப்பால் செல் லலாமிடமெங்கும், சென்று. [தோத்திரஞ்சொல்லினர்] - புகழ்ந்தார்கள். ஒரு நிமேஷ மாத்ரத்திலே ஒருலோகத்தில்நின்றும் லோகாந்தரத்தேறப்போமவர்களாகையாலே, தங்கள் எல்லைக்குள்ளில் புகழ்ந்த வளவால் பர்யாப்தி பிறவாமையாலே தொடர்ந்துபுகழ்ந்தார்கள். அவர்கள் தாங்கள் சடக்கெனப்போகிறதுக்குஅடியென்?என்னில்—தாங்கள்,"கண்ணன் விண்ணூர்தொழவே சரிகின்றனசங்கம்" என்றும் "காண்பதெஞ்ஞான்றுகொலோ?" என் றும் "மாகவைகுந்தம்கண்பதற்கென்மனமேக மெண்ணும்" என்றும் "உடன்கூடவே தென்றுகொலோ"என்றும்இருக்கையாலும், "நஜீவெயம்க்ஷணமபி" (நஜீவேயம்க்ஷ ணமபி) என்றுஇருக்குமவன் கருத்தறியு மவர்களாகையாலும். [தொடுகடல்கிடந்த] – பரமபதத்தைக் கலவிருக்கையாகவுடையவன், அத்தைவிட்டு, ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு முகங் கொடுக்கைக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினபடி. [தொடுகடல்] - தோண் டப்பட்ட கடல்; ஆழ்ந்த கடல்.[எங்கேசவன் இத்யாதி]—ஆஸுரதார்த்தமாக க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்து ரக்ஷித்தவன், அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடர் இழவாதபடி (திருக்குடந்தை யிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன்.) [எங்கோவலன்] - க்ருஷ்ணன் தானே வந்து திருக் குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறானென்கிறது. மருதரும் வசுக்களும், அவன் போய்ப் பண்ணின க்ருஷியின் மஹிமன்றே வென்று கொண்டாடாநிற்பர்கள். [கிளரொளிமணி முடி] - மிக்கவொளியையுடைத்தாய் ஆதிராஜ்யஸூசகமான திருவபிஷேகம். வ்யூஹ விபவங்களினளவன்றிக்கே) திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற நீர்மையிலே தோற்று ஸந்தாநமாக எழுதிக்கொடுத்தவர்களன்றே இவர்க ளென்றருத்து அவர்கள் ஆதரிப்பது. (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

குடியடியார்இவர்கோவிந்தன்தனக்கென்று
முடியுடைவானவர் முறைமுறையேதிர்கொள்ளக்
கொடியணிநெடுமதிள் கோபுரங்குறுகினர்
வடிவுடைமாதவன் வைகுந்தம்புகவே.

எழாம்பாட்டு.—மடந்தையர் இத்யாதி. "மருதரும் வசுக்களும் தொடர்ந்தெங்கும் தோத் திரஞ் சொல்லினர்" என்றதைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - மருஞ் கணங்களும் இத்யாதி.

"எங்கும் - தொடர்ந்து" என்றதுக்கு ஹாவம் - தங்களெல்லை இத்யாதி. தொடர்ந்து ஸ்தோத்ரம் பண்ணுவானென்னென்ன - ஒருநிமேஷ இத்யாதி. தாங்கள் †காண்பது இத்யாதி. அவனையும் பரமபதத்தையும் நித்யஸூரிகளையும் காணவேணுமென்கிற த்வரையாலும், அவன் கருத்தறியுமவர்களாகையாலும் த்வரித்துப்போகிறார்களென்றபடி. ஹேதம்-ஆழ்ந்தகடல் என்று. "கோவலன்" என்கிறவிதுக்கு நீர்மையிலே நோக்கு "குடியடியார்க்கு" என்றதி - கர்மணிஷஷ்டி யாய், குடியடியார்களே என்றபடி. தொடுகடலென்றுதொடங்கி, தோத்திரம்சொல்லினர் இத்யந்தமும். (எ)

† இது 'காண்பது' என்பது லேககப்ரமாதத்தாலே வந்ததாயிருக்கவேணும்.

ஆ —(குடியடியார்இவர்)-குடியடியாரிவர் கோவிந்தன்தனக்கென்று,இவரை, ஶேஷத்வ ஸாம்ராஜ்யத்திலே அபிஷிக்தராய் அதுக்கு முடிசூடியிருந்த * அயர்வறுமமரர்கள் முறைமுறையெதிர்கொள்ள, வடிவுடைமாதவன் வைகுந்தம் புகுகைக்காக, இவர்கள் முன்னமே த்வஜபதாகாதிகளாலே யலங்க்ருதமான பெரிய திருக்கோபுரத்தைச் சென்று குறுகினார்களென்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், ப்ரக்ருதிமண்டலத்துக்கு அவ்வருகாகத் திருநாட்டில் எல்லைக்குப் புறம்பாக நித்யஸூரிகள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை எதிர்கொள்ளுகிறபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

[குடியடியாரென்று தொடங்கி] - கோவிந்தன் தனக்குத் தகும் ஸந்தாநப்ரயுக்தமான அடியார் என்று ஶேஷத்வத்துக்குச்சூடின முடியையுடைய அயர்வறுமமரர்கள் பர்யாயமாக எதிர்கொள்ள. [கொடியணி நெடுமதிள் கோபுரங்குறுகினர்] - இவர்கள் வருகிறார்களென்று கொடிகளாலே அலங்கரிக்கப்படுவதுஞ்செய்து திருநாட்டுக்கெல்லையான மதிளையுடைய திருக்கோபுரத்தைக் குறுகினார்கள். தங்கள் வரவாலுண்டான ஹர்ஷத்தாலே புதுக்கணித்த திருமேனியையுடைய ஶ்ரியஃபதியதான ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே புக்கிருக்கைக்காக.

ப.—அநந்தரம், ஆஶ்ரிதஸுலபனான க்ருஷ்ணனுடைய அடியாரென்கிற ஆதரத்தாலே பரமபதவாஸிகள் நாட்டெல்லையிலே வந்தெதிர்கொள்ளப் பரமபதத்தைக் கிட்டினபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

(இவர்), கோவிந்தன்தனக்கு - ஆஶ்ரிதார்த்தமாக அவதீர்ணனான க்ருஷ்ணனுக்கு, குடியடியார் - அநந்யார்ஹமான குலத்தையுடைய அடியார், என்று - , முடி உடை - ஈஶ்வரனோபாதி அபிஷேகாதி ஸாரூப்யத்தையுடையரான, வானவர் - நித்யஸூரிகள், முறைமுறை - தந்தாம்தரங்கள் தப்பாமல், எதிர்கொள்ள - , (இவர்கள்வருகிறார்களென்று), வடிவுஉடை - அலங்க்ருதமான வடிவையுடையவனாய், மாதவன் - (“ஶ்ரியாஸார்த்தம்” என்று லக்ஷ்மியோடே கூடவெழுந்தருளியிருக்கிற) ஸர்வேஶ்வரனுடைய, வைகுந்தம் - ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே, புக - ப்ரவேசிக்கைக்கு உறுப்பாக, கொடி அணி-(தங்கள்வரவுக்கு அலங்காரமாக எடுத்துக்கட்டின) கொடியாலே அலங்க்ருதமாய், நெடுமதிள் - உயர்ந்தமதிளையுடைத்தான, கோபுரம்குறுகினர் - தலைவாசலிலே புக்கார்கள்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், ப்ரக்ருதிமண்டலத்துக்கு அவ்வருகே பரமபதத்துக்குப்புறம்பாக நித்யஸூரிகள் இவர்களை எதிர்கொள்ளுகிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[குடியடியார் இத்யாதி]- அவனுடைய ஸௌலபயத்திலே தோற்று ஸபரிகரமாக எழுதிக்கொடுத்தவர்களென்றாய்த்து நித்யஸூரிகளாதரிப்பது. “குடந்தையெங்கோவலன் குடியடியார்” என்றதுகீழ்; “குடியடியார்இவர் கோவிந்தன்தனக்கு” என்றது இங்கே. ‘இவர்கள் விபவங்களிலே ஆஶ்ரயித்தவர்கள். இவர்கள் உகந்தருளின நிலங்களிலே ஆஶ்ரயித்தவர்கள்’ என்றாய்த்து அங்குள்ளார் ஶ்லாஹிப்பது. [முடியுடை வானவர்] - அவனோபாதியும் மதிப்பில் குறைவற்றவர்களாய்த்து இவர்களை ஆதரிப்பார். அபிஷேகம் அவனுக்கும் நித்யஸூரிகளுக்கும் ஒத்திருக்குமாகில் வாசி என்னென்னில்,—அவன் ரக்ஷணத்துக்கு முடிசூடியிருக்கும். இவர்கள் அடிமைக்கு முடிசூடியிருப்பார்கள். [முறைமுறை யெதிர்கொள்ள] - பர்யாயமாக எதிர்கொள்ள. “யத்ர

வ்ரிவெபுஹாயூர:" என்றும், "அடியார்கள் குழாங்களே - உடன்கூடுவதென்று கொலோ" என்றும் சொல்லுகிறபடியே தங்களுக்கு உத்தேஸ்யரானவர்களுக்கு உத்தேஸ்யராகிறார்களிறே இவர்கள். [கொடியணி இத்யாதி] - இவர்கள் வருகிறார்களென்று கொடிகளாலே அலங்க்ருதமாய், ஒக்கத்தையுடைத்தாய், பரமபதத்துக்கெல்லையான திருமதிளில் திருக்கோபுரத்தைச் சென்று கிட்டினார்கள். [வடிவுடைமாதவன் வைகுந்தம் புகவே] - தங்கள் வரவாலுண்டான ஹர்ஷத்தாலே புதுக்கணித்த வடிவையுடைய ஸ்ரீயஃபதியான பரமபதத்தே புகுகைக்காக, வந்துகிட்டினு ரென்றவாறே தனக்கும் பிராட்டிக்கும் வடிவு இட்டு மாறினாற்போலேயாமென்கை.

ஈடு —எட்டாம்பாட்டு. ப்ரக்ருதிமண்டலத்துக்கு அவ்வருகே பரமபதத்துக்குப் புறம்பாக நித்யஸூரிகள் இவர்களே எதிர்கொள்ளுகிறபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

[குடியடியாரித்யாதி] - அவனுடைய ஸௌலப்யத்திலேதோற்று ஸபரிகரமாக எழுதிக்கொடுத்தவர்களென்றுரைத்து, நித்யஸூரிகள் ஆதரிப்பது. "குடந்தையெங்கோவலன் குடியடியார்" என்றது – கீழே. "குடியடியார் இவர் கோவிந்தன் தனக்கு" என்றது - இங்கே. "இவர்கள் விஹவங்களிலே ஆஸ்ரயித்தவர்கள், இவர்கள் உகந்தருளின நிலங்களிலே ஆஸ்ரயித்தவர்கள்" என்றுரைத்து, அவர்கள் ஸ்லாகிப்பது. [முடியுடை வானவர்]-அவன் தன்னேபாதியும் மதிப்பிற் குறைவற்றவர்களாய்த்து, இவர்களே யாதரிப்பார். 'அஸ்மதாதிகளும் நித்யஸூரிகளுக்கும் ஒக்குமாகில் வாசியென்?' என்னில், — அவன் ரக்ஷகத்வத்துக்கு முடிசூடியிருக்கும்: இவர்கள் அடிமை செய்கைக்கு முடிசூடியிருப்பர்கள். [முறைமுறை யெதிர்கொள்ள] - பர்யாயமாக எதிர்கொள்ள. "யதூவ்ரிவெபுஹாயூர:" (யத்ரபூர்வேலாத்யா:) என்றும் "அடியார்கள் குழாங்களே" என்றும் சொல்லுகிறபடியே - தங்களுக்கு உத்தேஸ்யரானவர்களுக்கு உத்தேஸ்யராகிறார்களிறே இவர்கள். [கொடியித்யாதி] - இவர்கள் வருகிறார்களென்று, கொடிகளாலே யலங்க்ருதமாய் ஒக்கத்தையுடைத்தாய்ப் பரமபதத்துக்கெல்லையான திருமதிளில் திருக்கோபுரத்தைச் சென்று கிட்டினார்கள். [வடிவுடைமாதவன்]-"யூவெவவஸூதெவொஹிஸே" (யுவேவவஸூதேவோபூத்) என்று - கம்ஸவத்துக்குப் பின்பு பிள்ளையைக்கண்ட ஸ்ரீவஸூதேவரையும் தேவகியாரையும் போலவும், பெரு

எட்டாம்பாட்டு.—குடியடியார் இத்யாதி. "முடியுடைவானவர் முறைமுறை யெதிர்கொள்ள" என்றதத்தைக் கடாகூஷித்தவதாரிகை - ப்ரக்ருதிமண்டலத்துக்கு இத்யாதி. "கோபுரம் குறுகினார்" என்றதுக்குமுன்னே "எதிர்கொள்ள" என்கையாலே - பரமபதத்துக்குப் புறம்பாக என்கிறார்

'இங்கே' என்றவநந்தரம், "இதுக்குக் கருத்தென்னென்னில்" என்று கூட்டுவது. எடுத்த சந்தைக்கு வ்யுத்க்ரமேண ஹாவம் - இவர்கள் இத்யாதி. "முடியுடை" என்ற வீசேஷணத்துக்கு ஹாவம் - அவன்தன்னேபாதியும் இத்யாதி. வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு - யதூவ்ரிவெபு இத்யாதி. "வ்ரியூர:" என்கையாலே - உத்தேஸ்யர் என்கிறது. "கொடியணி" என்றது - ஸ்வஸ்ரவ மன்று; ஸாஹிப்ராயம். வடிவு-ஸௌந்தர்யம். "வடிவுடை" என்றதும் ஸாஹிப்ராயமென்கிறார். யுவேவ இத்யாதி. "ஸஹஸ்ரஸிவாஸாஸ்ரூவ்ரூதாநநலிலோகநிபு। பூவெவவஸூதெவொஹிஸிஹாயாஸ்ரூமதாம்ஜராபு" இதி பஞ்சமேமே (அத்-உ). "ஸஹம்வூநதெபுவ கூரோஸ்ரஸிவஸூஜூதம்தம்வூதாவ ஜஹ்ரபு। நஸாஸிவஸ்ரூஸுவிதஸுநெநஹவாதி

மாளைக்கண்ட சக்ரவர்த்தி "வுநர்யுவெவ" (புநர்யுவேவ) என்று சொல்லப்பட்டாற் போலவும். [வடிவுடைமாதவன் வைகுந்தம்புகவே] - தங்கள் வரவால் உண்டான ஹர்ஷத்தாலே புதுக்கணித்தவடிவையுடைய ஸ்ரீயஃபதியதான பரமபதத்திலே புகுகைக்காக. வந்துகிட்டினாரென்றவாறே, தனக்கும் பிராட்டிக்கும் வடிவு இட்டு மாறினாற்போலேயாமென்கை. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

வைகுந்தம்புகுதலும் வாசலில்வானவர்
வைகுந்தன்தமர்எமர் எமதிடம்புகுதென்று
வைகுந்தத்துஅமரரும் முனிவரும்வியந்தனர்
வைகுந்தம்புகுவது மண்ணவர்விதியே.

ஆ.—(வைகுந்தம்.) - வைகுந்தம்புகுமளவில், வாசலில்வானவர், "வைகுந்தன்தமராகையாலே எங்களுக்கு ஸ்வாமிகளான நீங்கள் எங்களுடைய ஹரவத்கைங்கர்யைகரூபமான ஸம்ருத்திகளைக் கொள்ளவேணும்" என்று ஸமர்ப்பித்து, ஹரவத்குணாநுபவஜநித நிரதிசயப்ரீதிகாரித ஸர்வபரிசர்யைகஹோரரான அமரரும், ஹரவத்குணாநுபவஜநித நிரதிசயப்ரீதியாலே அப்ரக்ருதிங்முதராய் ஒருப்ரவ்ருத்தி பண்ணுகைக்கு க்ஷமரன்றியேயிருக்கும் முனிவரும், "பூமியுள்ளேயுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருநாட்டிலே வருகைக்கு நாம் என்னபாரயம் பண்ணினோமோ!" என்று விஸ்மயப்பட்டார்களென்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே சென்று திருவாசலில் முதலிகளாலே ஸம்மதரானவாறே அங்குத்தை நித்யஸூரிகள் ஸம்ஸாரிகளானவர்கள் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே வருவதே! இதென்ன புண்யஹலம்! என்று விஸ்மயப்பட்டார்களென்கிறார்.

[வைகுந்தமென்று தொடங்கி] - ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே புகுங்காட்டில் திருவாசலில் முதலிகள் வைகுந்தனுடையார் எங்களுடையஸ்வாமிகள் எங்கள்பதத்தைக் கைக்கொள்ளவேணுமென்று. [அமரரும் முனிவரும்] - கைங்கர்யபாரகரான அமரரும் அதுக்கும் க்ஷமரன்றிக்கே ஹரவத்குணங்களிலே ஈடுபட்டிருக்கும் ஸ்வபாவரான முனிவரும்.

ப.—அநந்தரம், "ஸ்ரீ வைகுண்டநாதனுடைய சேஷபூதரானவர்கள் நமக்கு உத்தேச்யர்" என்று, திருவாசல்காக்கும் முதலிகளானார் ஆதரித்தபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

வைகுந்தம்புகுதலும் - ஸ்ரீவைகுண்டத்திலேசென்று புக்கவளவிலே, வாசலில் வானவர் - திருவாசல்காக்கும் முதலிகளானவர்கள், வைகுந்தன்தமர் - ஸ்ரீவை

உவுஷாஹவுநர்யுவெவ" இத்யயோத்யாகாண்டே த்வாஹசே. "வடிவுடை" என்றதுக்கு ஹாவாந்தரம் - தங்கள் இத்யாதி. கீழ்வாக்யவிவரணம் - வந்து கிட்டினார் இத்யாதி. 'குடியடியார்' என்று தொடங்கி, 'வைகுந்தம் புகுகைக்காக - கோபுரம் குறுகினர்' இத்யந்வய:. (அ)

குண்டநாயனுக்கு ஆதரணீயரானவர்கள், எமர் - நமக்குஉத்தேஶ்யர்; எமதிடம்புகுத - எங்களதிகாரத்திலே புகுரவேணும், என்று -, வியந்தனர் - உகந்தார்கள்; வைகுந்தத்து - அத்தேசத்திலே, அமரரும்முனிவரும்- (கைங்கர்யபரராயும் குணாநுபவபரராயுமிருக்கிற) அமரரும்முனிவரும், மண்ணவர்-ஸூமியிலே ஶப்தாதிவிஷய ப்ரவணராயிருந்தவர்கள், வைகுந்தம்புகுவது-பரமபதத்தேபுகுவது, விதியே! - ஒருஹாக்யமே!, என்று வியந்தனர் - உகந்தார்கள், வியந்தனரென்கிறவிடம், "எமதிடம்புகுதென்று - வியந்தனர்" என்றும், "அமரரும்முனிவரும் வியந்தனர்" என்றும் இரண்டிடத்திலும் அந்வயிக்கிறது.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், பரமபதத்திலேசென்று திருவாசலில் முதலிகளாலே ஸம்மதரானவளவிலே, அங்குள்ள நித்யஸூரிகள் "பரமபதத்திலேவந்த இது என்ன ஹாஸ்யஹலம்!" என்று விஸ்மயப்பட்டார்களென்கிறார்.

[வைகுந்தம்புகுதலும்]-பரமபதத்தைச்சென்று கிட்டினவளவிலே திருவாசல் காக்கிற முதலிகள், "ஸ்ரீவைகுண்டநாயனுடையார் எங்களுக்கு ஸ்வாமிகள், எங்கள் பதத்தைக்கொள்ளவேணும்" என்றாய்த்து, அவர்கள் பாசுரம். "பயிலுந்திருவுடையார் யவரேலும்-எம்மையாளும் பரமர்" என்ற இவரைப்போலேயாய்த்து அங்குள்ளாருமிருப்பது. திருவாசல் முதலிகள், எதிரேவந்து ஸத்கரித்துக்கையைக்கொடுத்து, கொண்டுபுக்குத்தங்கள் கைப்புடைகளிலேயிருத்திப் பிரம்பையும் கொடுப்பர்களாய்த்து. சென்று புகுகிறவர்களுக்கும் கைங்கர்யமே உத்தேஶ்யம்: அங்கிருக்கிறவர்களுக்கும் கைங்கர்யமே யாதரை: ஆகையாலே இவர்கள் கொள்வதும் அவர்கள் கொடுப்பதும் அது. 'புகுக' என்றது - புகுதுக என்றபடி. [வைகுந்தத்தமரரும் முனிவரும்] - இவர்களாலே ஸத்க்ருதரானவளவிலே நித்யஸூரிகள் விஸ்மயப்படுவர்கள். [அமரரும் முனிவரும்]-கைங்கர்யபாரகரானவர்கள் அமரர், அதுக்குக்ஷமரன்றிக்கே ஸௌந்தர்ய ஶீலாதிகளிலே யீடுபடும் ஸ்வபாவரானவர்கள் - முனிவர்கள். "சுஹம்ஸர்வம்கரிஷ்யாமி" என்கிறபடியே அடிமையிலொன்றும் குறையநிற்கமாட்டாதாரும் ஸுணாநுபவத்துக்குஅவ்வருகு கால்வாங்கமாட்டாதபடியாயிருப்பாருமாய்த்திருப்பது. [வியந்தனர்]-விஸ்மயப்பட்டார்கள். [வைகுந்தம் புகுவது மண்ணவர்விதியே] - ஸம்ஸாரத்திலே ஶப்தாதிவிஷயங்களிலே பழகிப்போந்தவர்கள் பரமபதத்திலேவந்து புகுந்து கைங்கர்யமே யாத்ரையாவதே! இதொரு ஹாக்யஹலமிருந்தபடியே! என்றாய்த்து அவர்கள் கொண்டாடுவது.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. பரமபதத்திலேசென்று திருவாசலில் முதலிகளாலே ஸத்க்ருதராய், அங்குள்ளநித்யஸூரிகள் "பரமபதத்திலேவருவதே! இதென்ன ஹாஸ்யஹலம்!" என்று விஸ்மயப்பட்டார்களென்கிறார்.

[வைகுந்தம்புகுதலும் இத்யாதி]-பரமபதத்தைச்சென்று கிட்டினவளவிலே திருவாசல் காக்கும் முதலிகள், "ஸ்ரீவைகுண்டநாயனுடையார் எங்களுடையஸ்வாமிகள், எங்கள் பதத்தைக் கைக்கொள்ளவேணும்" என்றாய்த்து, அவர்கள் பாசுரம். "பயிலுந்திருவுடை

ஒன்பதாம்பாட்டு.—வைகுந்தம் இத்யாதி. "வாசலில்வானவர்" என்றுதொடங்கி "விதியே!" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - பரமபதத்திலே இத்யாதி. பரமபதத்திலேவருவதே யென்றது - மண்ணவராய்வைத்து விண்ணவராவதேயென்றபடி.

இங்குநின்றும் போகிறவர்களை, நித்யஸூரிகள் "எமர்" என்னக்கூடுமோவென்ன - பயிலுந்திரு இத்யாதி. புகுத என்று - கைக்கொள்ளவேணுமென்று. கைக்கொண்டால் தாங்கள்

யார் யவரேலும் - எம்மையாளும்பரமர்''என்ற இவரைப்போலேயாய்த்து, அங்குள்ளாரும் இருப்பது. திருவாசலில் முதலிகள், எதிரேவந்து ஸத்கரித்து, கையைக்கொடுத்து, கோண்டுபுக்குத்தங்கள்கைப்புடைகளிலேயிருத்தி, திருக்கையிலே பிரம்பையும் கொடுப்பர் களாய்த்து. சென்றுபுகுகிறவர்களுக்கும் கைங்கர்யமே உத்தேஶ்யம், அங்கிருக்கிறவர்க ளுக்கும் கைங்கர்யமே யாத்ரை யாகையாலே, இவர்கள் கோள்ளுவதும்அது; அவர்கள் கொடுப்பதும்அது. 'புகுத' என்றது - புகுதகவென்றபடி. [வைகுந்தத்தமரரும்முனி வரும்] - ஸ்ரீஹரதாழ்வானேயும் இளையபெருமானேயும் போலே, குணநிஷ்ட்டரும் கைங் கர்யநிஷ்ட்டரும். [வியந்தனர்] - விஸ்மயப்பட்டார்கள். [வைகுந்தம்புகுவது மண்ண வர்விதியே] - கடலில் நீர் ஸஹ்யத்திலேயேறக் கோத்தாற்போலே, ஸம்ஸாரிகள் பரம பதத்திலே புகுரும்படிக்கீடாகஹாஶ்யத்தைப்பண்ணுவதே!என்று விஸ்மயப்பட்டார்கள்.

பத்தாம் பாட்டு.

விதிவகைபுகுந்தனரென்றுநல்வேதியர்
பதியினில்பாங்கினில்பாதங்கள்கழுவினர்
நிதியும்நற்சுண்ணமும்நிறைகுடவிளக்கமும்
மதிமுகமடந்தையர்வந்தினர்வந்தே.

ஆ.—(விதிவகை) - நம்முடையஹாஶ்யத்தினாலே இங்கேபுகுந்தனரென்று, அஸ்கலிதஜ்ஞாநரான * அயர்வறுமமமார்கள், தங்கள்திருமாளிகைகளிலே யதோசித மாக இவர்களுடைய திருவடிகளை விளக்கினார்கள்; சிரகாலவிரஹிதபுத்ரஸந்தர்ஶநத் தினாலே ஜநி ப்ரீதையாமாபோலே, இவர்களைக்கண்டு ப்ரீதைகளாய், அந்தப்ரீத்யதி ஶயத்தினாலே, ஶயத்காலத்தில் பரிபூர்ணசந்த்ரமண்டலஸத்ருஶமான திருமுகமண்ட லங்களையுடையரான பெரியபிராட்டியும் ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியும் நப்பின்னைப்பிராட்டியும், தங்களுடைய திவ்யபரிசாரிகைகளோடேகூட, தங்களுக்குப் பரமயநமான ஸ்ரீசடகோ பனும் நற்சுண்ணமும் நிறைகுடவிளக்கமும் மற்றும் மங்களமான ஸத்காரோபகரணங் களையெல்லாம் வந்திக்கொண்டு வந்தெதிர்கொண்டார்க ளென்கிறார்.

ஒ.—பத்தாப்பாட்டில்,ஸம்ஸாரத்தில்நின்றும் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலேசென்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அங்குள்ள அயர்வறுமமமார்கள் கொண்டாடும்படியை அருளிச் செய்கிறார்.

[விதிவகையென்று தொடங்கி] - தங்கள் ஶாக்யத்தாலன்றிக்கே நம்முடைய ஶாக்யத்தாலே ஸம்ஸாரிகளானவர்கள் இங்கே வந்து புகுயப்பெற்றோமென்று வேஷத் தில் உபநிஷத் ஶாமங்களாலே ப்ரதிபாத்யரானநித்யஸூரிகள் தங்கள் கோயில்களிலே

கொடுக்கும் வரிசையேதென்ன - திருவாசலில் இத்யாதி. கைப்புடை - வாசல்காப்பாரிருக்கு மிடம். பிரம்பைக்கொடுக்குமது அதிஶயமாகக் கூடுமோவென்ன - சென்று இத்யாதி. 'புகுத' என்று சொன்னவளவிலே, வைகுந்தத்தமரரும் முனிவரும் "வைகுந்தம் புகுவது மண்ணவர் விதியே!" என்று வியந்தனரென்றபடி. அமரர் - கைங்கர்ய நிஷ்ட்டர். முனிவர் - குணநிஷ்ட்டர். 'வைகுந்தம் புகுதலும்' என்று தொடங்கி, 'முனிவரும் - வைகுந்தம் புகுவது மண்ணவர்விதியே என்று வியந்தனர்' இத்யந்தயம்.

(கூ)

தங்கள் தாழ்ச்சிதோன்றும்படியிருந்து அவர்களுடைய ஸ்ரீபாதங்களை விளக்கினர்கள். [நிதியும்நற்சுண்ணமுமென்று மேலுக்கு] - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு நியாயான திருவடிநிலைகளையும் நற்சுண்ணத்தையும் நிறைகுடங்களையும் மங்களதீபங்களையும் ஏந்தி, நெடுங்காலம் ப்ரஜைகளைப்பிரிந்து கண்ட தாய்மாரைப்போலே ஹ்ருஷ்டமாய்ப் பூர்ணசந்த்ரனைப்போலேயிருக்கிற முகங்களையுடைய ஸமவத்பரிசாரிகைகள் வந்து எதிர்கொண்டார்கள்.

ப.—அநந்தரம், ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் நியாமத்தாலே ஸூரிகளும் திவ்யாப்ஸரஸ்ஸுக்களும் ஆதரித்தபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

விதிவகை - நம்முடைய ஸாக்ஷாத்பரமான ஈச்வரனியோமப்ரகாரத்திலே, புகுந்தனர் - வந்துபுகுந்தார்கள், என்று-என்று(ப்ரீதராய்), நல்வேதியர் - விலக்ஷணஸ்வபாவராய் (''ஸாயுஜ்யமுக்திஹேதோ:'' என்று வேதாந்தவேதிகளான ஸூரிகள், பதியினில் - (தந்தாமுடைய) திவ்யஸ்தாநங்களிலே, பாங்கினில் - ஸோபசாரமாக, பாதங்கள்கழுவினர்-(அவர்) திருவடிகளை விளக்கினார்கள்; நிதியும் - ''யதாநிதிம்ப்ரவி'' என்கிறபடியே ஆஸ்ரிதர்க்கு நியாயான திருவடிநிலைகளையும், நற்சுண்ணமும்- (திருமேனியோட்டை ஸ்பர்ஶத்தாலே) விலக்ஷணமான திருச்சூர்ணத்தையும், நிறைகுடம் - பூர்ணகும்பங்களையும், விளக்கமும் - மங்களதீபங்களையும், (இவர்கள் ஔர்ஜநத்தாலே), மதி - பூர்ணசந்த்ரனைப்போலேவிளங்குகிற, முகம் - முகத்தையுடையராய், மடந்தையர் - தங்கள் பாதந்த்ர்ய ஸூசகமான மடப்பத்தையுடைய திவ்யாப்ஸரஸ்ஸுக்கள், வந்து - எதிரேவந்து, எதிர்கொண்டனர் - ஏற்றுக்கொண்டார்கள்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், நித்யஸூரிகள் இவர்களைக் கொண்டாடும்படியை அருளிச்செய்கிறார்.

[விதிவகை புகுந்தனரென்று] - வைகுந்தம்புகுவது மண்ணவர்விதியே என்று இவர்கள் சொல்லுகிறவிது வார்த்தையன்றென்று வேறே சிலர் 'இவர்கள் இங்கேவந்து புகுரப்பெற்றஇது நாம் பண்ணின பாக்யமஹாலமன்றோ?' என்பர்கள். விஷயங்களைநடையாடுகிற ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்துவைத்து அநந்யப்ரயோஜநராய்ஸமவத்ருஷ்டிதோஷம் பண்ணப்பெற்ற மஹாபுருஷர்களாய் ''விண்ணுளாரிலும் சீரியர்'' என்கிறவர்கள் இங்கே வந்து புகுரப்பெற்றஇது நாம் பண்ணின பாக்யமன்றோ என்பர்கள். ''வைகுந்தம் புகுவது'' என்றதுஅங்கு;இங்கு- 'புகுந்தனர்'என்கையாலேதங்கள் பாக்யத்தைக்காட்டுகிறது. [நல்வேதியர்]-உபநிஷத்பாகத்தில் ப்ரதிபாத்யமானவர்கள். ''யதாஷ்டபி:, பதாவேவ'' என்றுஉதப்படுகிறவர்கள். [பதியினில்]- எதிரேபுறப்பட்டுஆதரித்துத் தங்கள் கோயில்களிலே கொண்டுபுக்கு.[பாங்கினில் பாதங்கள் கழுவினர்] - தங்கள் ஆஸநங்களிலே இவர்களைவைத்துத் தங்கள் தாழ்ச்சிதோற்றத் தரையிலேயிருந்து தங்கள் மஹிஷிகள் நீர்வார்க்க இவர்கள் ஸ்ரீபாதத்தை விளக்கினார்கள். [நிதியும்நற்சுண்ணமும் இத்யாதி] - அவ்வளவிலே ஸமவத்பரிசாரிகைகள் வந்து எதிரேற்பர்கள். வைஷ்ணவர்களுக்குநியாயான திருவடிநிலைகளையும் திருச்சுண்ணப்பாஸாதத்தையும் நிறைகுடங்களையும் மங்களதீபங்களையும் ஏந்தி. [மதிமுகமடந்தையர்] - ஔத்தராஹ்யமான ப்ரஜைவந்து கிட்டினால் தாய்முகம் குளிர்ந்திருக்குமாபோலே ஹர்ஷத்தாலே பூர்ணசந்த்ரனைப்போலேயிருக்கிற முகங்களையுடையவர்கள் வந்து எதிர்கொண்டார்கள்,

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. நித்யஸூரிகள் இவர்களைக் கொண்டாடும்படியை யருளிச்செய்கிறார்.

[விதிவகைபுகுந்தனரென்று] - "வைகுந்தம்புகுவது மண்ணவர்விதியே!" என்று இவர்கள் சொல்லுகிறது வார்த்தையன்றென்று, வேறே சிலர் "இவர்கள் இங்கே வந்து புகுரப்பெற்றது நாம் பண்ணினஸாதுயஜ்ஞபலமன்றே?" என்பர்கள். விஷயங்கள் நடையாடுகிற ஸம்ஸாரத்திலே யிருந்துவைத்து அநந்யப்ரயோஜநராய், ஸுலபத்குணநுஸவம் பண்ணப்பெற்ற மஹாபுருஷர்களாய், "விண்ணுளாரிலும்சீரியர்" என்கிற இவர்கள் இங்கேவந்து புகுரப்பெற்றது, நாம்பண்ணினஸாத்யஜ்ஞபலமன்றே என்பர்கள். "வைகுந்தம் புகுவது" என்றதுஅங்கு; இங்கு 'புகுந்தனர்'என்கையாலே - தங்கள்ஸாத்யத்தைக் காட்டுகிறது. [நல்வேதியர்] - "யதர்ஷபயஸ்ஸுயஜ்ஞியாயேவஸுராணாஸ்" (யத்ரர்ஷயஸ்ப்ரதமஜாயேபுராணஸ்) "யஸ்ஸுவஸ்ரோஹாயஸுர்ஹணீஷேவாஸ்" (யத்ரபூர்வேஸாத்யாஸ்ஸந்திதேவாஸ்) "தவிஸ்ராஹோவிவதஸுர்வொஜாஸுரவாஸ்ஸுஹஸ்ரிணுதே" (தத்விப்ராஸோவிபந்யவோஜாக்ருவாக்ம்ஸஸ்ஸமிந்ததே) என்று வேதங்களாலே ப்ரதிபாத்யரானவர்கள். [பதியினில்] - அந்த வைதேயாதிகள் தங்கள்திருமாளிகைகளிலே கோடுபுக்கு. [பாங்குஇத்யாதி] - "இவன்ஒருஸம்ஸாரிசேதநன்: நாம் அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரஸ்பர்சர்" என்றுவாசிவையாதே, இவனை ஸிம்ஹாஸநத்திலே யுயரவைத்து, அவர்களுக்குப் பாங்காகத் தாங்களிருந்து திருவடிகளை விளக்குவர்கள். [நிதியித்யாதி] - அவ்வளவிலே ஸுலபத்பரிசாரிகைகள் வந்துஎதிரேற்பர்கள். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு நியாயான திருவடிநிலைகளையும், திருச்சுண்ணப்ரஸாதத்தையும், நிறைகுடங்களையும், மங்களதீபங்களையுமேந்தி. [மதிமுகமடந்தையர்] - தேசாந்தரம்போன ப்ரஜை வந்தால் தாய்முகங்குளிர்ந்திருக்குமாபோலே, ஹர்ஷத்தாலே, பூர்ணசந்த்ரனைப்போலேயிருக்கிற முகங்களையுடையவர்கள் வந்தெதிர்கொண்டார்கள். (கo)

பத்தாம்பாட்டு.—விதிவகை இத்யாதி. "நல்வேதியர் - விதிவகைபுகுந்தனரென்று - பதியினில் பாங்கினில் பாதங்கள் கழுவினர்" என்றவற்றைக் கடாகூத்தவதாரிகை - நித்யஸூரிகள் இத்யாதி.

"மண்ணவர்விதி" என்னுதே, ஸாமாந்யமாக "விதிவகை" என்றதுக்குஹாவம் - வைகுந்தம் இத்யாதி. விவரணம் - விஷயங்கள் இத்யாதி. கீழே - அவர்கள் ஹார்க்யத்தாலேயென்று சொல்லி, இங்கே - நம்முடையஹார்க்ய மென்கைக்கு நியாமகமேதென்ன - வைகுந்தம் இத்யாதி. அதாவது - கீழைப்போலன்றிக்கே, "புகுந்தனர்" என்று ப்ரவேஸத்தை ப்ரத்யக்ஷமாகக்காட்டுகையாலே, தேஹஜாவான ஸ்வஹார்க்யத்தைக் காட்டுகிறதென்றபடி. நல்வேதியர் - ஸ்ரீ புருஷஸூக்தாதிகளில் ப்ரதிபாத்யரானவர்களென்றபடி. வைதிகத்வத்தில் நன்மையாவது - ஸ்ரீ புருஷஸூக்தாதிப்ரதிபாத்யத்வம். "யஜ்ஞியாஸ்-ஸுஷயஸ்" என்கையாலே-நித்யாஸங்குசிதஜ்ஞாநரென்கிறது. "வஸுராணாஸ்" - ஸுலபதஸுவத்தாலே யிளகிப்பதித்தவர்கள். புராபிநவாஸ் புராணஸ் என்றபடி. விப்ராஸஸ் - மேதாவிநஸ். தத்விபந்யவ: - ஸுகவத்விஷயஸ்துதிபராஸ். ஜாக்ருவாம்ஸஸ் - ஸுகவதநுஸவைகாக்ராஸ் ஸமிந்ததே- விளங்காநின்றார்களென்றபடி. மேலுக்கு ஹாவம் - அவ்வளவிலே இத்யாதி. தாத்பர்யம் - தேசாந்தரம் இத்யாதி. 'நல்வேதியர் - விதிவகைபுகுந்தனரென்று - பதியினில் பாங்கினில் பாதங்கள் கழுவினர்: நிதியும்' என்றுதொடங்கி, 'வந்து - ஏந்தினர்' இத்யந்தவயஸ். (கo)

பதினோராம் பாட்டு.

வந்தவரெதிர்கொள்ள மாமணிமண்டபத்து
அந்தமில்பேரின்பத்துஅடியரோடிருந்தமை
கொந்தலர்பொழில்குருகூர்ச்சடகோபன்சொல்
சந்தங்களாயிரத்துஇவைவல்லார்முனிவரே.

ஆ.—(வந்தவர்.) - ஸர்வேஶ்வரனாய் ஸ்ரீயஃபதியாயிருந்த எம்பெருமான் தானும் வந்தெதிர்கொள்ளத் திருமாமணிமண்டபத்திலேசென்று அந்தமில்பேரின்பம் விளையும்படியாக * அயர்வறுமமரர்களோடேகூடத் தாம் இருந்தமையைச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழியை வல்லார், அந்தமில்பேரின்பத் தடியரோடு இருக்கப் பெறுவரென்கிறார்.

ஒ.—நிரமத்தில், இத்திருவாய்மொழி வல்லார் வைகுந்தத்துமுனிவரோடொப்பர் என்கிறார்.

[வந்தவரெதிர்கொள்ள] - பிராட்டியோடேகூட எம்பெருமான்தானும்வந்து எதிர்கொள்ள. அயர்வறுமமரர்கள் என்றுமாம். [மாமணி மண்டபத்தென்றுதொடங்கி]- திருமாமணி மண்டபத்திலே பரமப்ராப்யரான அயர்வறுமமரர்கள் நடுவே ஆநந்த நிர்ஹரராய்க்கொண்டு இருந்தமையை. [கொந்தலர் பொழிலென்று தொடங்கி] - மிகவும் பூத்தபொழிலோடு கூடின திருநகரியையுடைய ஆழ்வாருடைய உக்தியாய் ஹந்தோரூபமான ஆயிரந் திருவாய்மொழியிலும்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப்பலமாக ஹரவதநுஹவத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

அவர் - (லக்ஷ்மீஸஹாயரான)அவர்தாமே, வந்து எதிர்கொள்ள-, மாமணி மண்டபத்து - திருமாமணிமண்டபத்திலே, அந்தம்இல் - முடிவின்றியே, பேர் - அபரிச்சிந்நமான, இன்பத்து - ஆநந்தத்தையுடைய, அடியரோடு - ஸூரிகளோடேகூடி, இருந்தமை - இருந்தப்ரகாரத்தை, கொந்துஅலர் - பூங்கொத்துஅலருகிற, பொழில் - பொழிலையுடைய, குருகூர் - திருநகரிக்குநிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொல் - அருளிச்செய்ததாய், சந்தங்கள் - சந்தஸ்ஸுக்களான வ்ருத்தஹேதங்களையுடைய, ஆயிரத்து-, இவை - இப்பத்தையும், வல்லார் - அநுஸந்ஸ்ருக்கவல்லவர்கள், முனிவர் - (பரமபதத்திலே) ஹரவத்குணமநநஶீலராவர்கள். சந்தஸ்ஸுக்கள்என்று வேதமாகவுமாம். வந்தவரெதிர்கொள்ளஎன்று - ப்ரஸ்ராநரான விஷ்வக்ஸேநாஹ்வகளாகவுமாம். இது கலிவிருத்தம்.

இ.—நிரமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அஹ்யஸிக்கவல்லார் பரமபதத்தில் முனிவர்களோடொப்பர் என்கிறார்.

[வந்தவரெதிர்கொள்ள] - பிராட்டியோடே எம்பெருமான் தான் வந்து எதிர்கொள்ள. அப்ராக்ருதரான அயர்வறுமமரர்களென்றுமாம். [மாமணி மண்டபத்து] - ஆநந்தமயமான திருமாமணிமண்டபத்திலே.[அந்தமில் பேரின்பத்து]- யாவதாத்மஹாவியாய் நிரதிஶயமான ஆநந்தத்தை யுடையராய்க்கொண்டு. ஆநந்த நிர்ஹரராய்க்கொண்டு

ஸம்ஸாரத்தில் ஊஃவத்துக்குஎல்லையுண்டாகிலாய்த்து, அஸ்ஸுவத்துக்கு அவயிசொல்ல லாவது ? [அடியரோடிருந்தமை] - " அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூடுவ தென்று கொலோ" என்று ஆசைப்பட்டபடியே யிருந்தமையை. அவர்களும் தங்களுக்கு 'வொயயந்தஃவரஸ்வரழ்' பண்ணுகைக்குத் துணைதேடியிறேயிருப்பது? நித்யவஸந்தமான சோலையையுடைத்தான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. போக்கிலே ஒருப் பட்டவாறே திருநகரி தொடங்கிச் சோலைசெய்தாற்போலேயிருக்கை. [சந்தங்களாயி ரத்து] - சந்தஸ்ஸுக்களை யுடைத்தான ஆயிரம் என்னுதல், சந்தோரூபமான ஆயிர மென்னுதல். [இவைவல்லார் முனிவரே] - இப்பத்தையும் அஹ்யஸிக்கவல்லார் அத் தேசத்திலே ஹமவத் முணுநுஹவம்பண்ணி அதிலே வித்தராய் அதுக்கு அவ்வருகு கால்வாங்கமாட்டாதே யிருக்குமவர்களைப்போலேயாவர்.

ஈடு.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அஹ்யஸித்தவர்கள் நித்யஸூரிகளோடு ஒப்பர் என்கிறார்.

[வந்தவரெதிர்கொள்ள]- பிராட்டியோடேகூட எம்பெருமான் தான் வந்தெதிர் கொள்ள. அப்ராக்ருதரான * அயர்வறுமமரர்கள் என்னவுமாம். [மாமணிமண்டபத்து] - ஆநந்தமயமான திருமாமணிமண்டபத்திலே. [அந்தமில்பேரின்பத்து] - * அநந்தக்லேஶ ஹாஜநத்துக்கு எதிர்த்தட்டிறே; ஸம்ஸாரத்தில் ஸுவமென்று ப்ரமிக்குமித்தனை, ஊஃவமே யுள்ளது. பாண்டு ஒருவன்மேலே அம்பைவிட, "ஸம்ஸாரத்தில் ஆயிரம்கூற்றில்ஒரு க்ஷணமாய்த்து ஸுவமுள்ளது; அத்தனையும் ஹுஜிக்கவொட்டிற்றிலையே" என்றானிறே. [அடியரோடிருந்தமை] - " அடியார்கள்குழாங்களை உடன்கூடுவதென்றுகொலோ?" என்று ஆசைப்பட்டபடியே யிருந்தமை. [கொந்தலர் இத்யாதி] - நித்யவஸந்தமான சோலையையுடைத்தான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார்அருளிச்செய்த. போக்கிலே ஒருப் பட்டவாறே திருநகரியேதொடங்கிப்போலேகாணும் சோலைசெய்வது. [சந்தங்களாயி ரத்து] - சந்தஸ்ஸுக்களையுடைத்தான ஆயிரமென்னுதல், சந்தோரூபமான ஆயிரமென்னு தல். [இவைவல்லார்முனிவரே] - இப்பத்தை யஹ்யஸிக்கவல்லார் அத்தேசத்திலே

நிமமம்.—வந்தவர் இத்யாதி. " இவைவல்லார்முனிவர் " என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவ தாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

"அவர் - வந்து - எதிர்கொள்ள" என்றந்வயித்து, "அவர்" என்றதசஶப்தம் ப்ரக்ருதபரா மர்ஶியாகையாலே, "வடிவுடைமாதவன்" என்று - கீழே ஶ்ரிய:பதி ப்ரஸ்துதனாகையாலே, அத்தை யுட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் - பிராட்டியோடு இத்யாதி. "நல்வேதியர்" என்று - ஸூரிகளும் ப்ரஸ்துதரென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - அப்ராக்ருதரான இத்யாதி. ஆக, "அவர்" என்று - பிராட்டியும் ஈஶ்வரனுமாதல், நித்ய ஸூரிகளுமாதலென்றர்த்தத்வயம். இத்தால் ஹாவம் - அநந்த இத்யாதி. ஸம்ஸாரத்தில் ஸுவமில்லையோவென்ன - ஸம்ஸாரத்தில் இத்யாதி. ஸம்ஸாரத்திலே ஊஃவமேயுள்ளதென்றதுக்கு ஸம்வாதம் - பாண்டு இத்யாதி. ஒருவன்மேலே-ம்ருகமாயிருந்த ருஷி மேலே. 'என்றானிறே' - அம்புபட்டவனென்றபடி. ஒருருஷி, மானாய், தானும் தன்னுடைய ஸ்த்ரீயுமாய்க்கொண்டு ஸம்ஶ்லேஷித்துக்கொண் டிருக்கிறவளவிலே, பாண்டு அவன்மேலே அம்பைவிட, அந்த பாண்டுவைப்பார்த்து, "பாவி! ஸம்ஸாரத்தில் ஸுவமேயில்லை; உண்டானாலும் ஆயிரம்கூற்றிலொரு க்ஷணமாய்த்து ஸுவமுள்ளது; அம்மாத்ரத்தையும் ஹுஜிக்கவொட்டிற்றிலை" என்றானிறே யென்றபடி. இருந்தமை - இருந்தப்ரகாரத்தை. பாமாத்மாவோடே கூடுகையன்றோ உத்தேஶ்யம், அடியரோடிருக்கை யுத்தேஶ்யமோவென்ன - அடியார்கள் இத்யாதி. இப்போது "கொந்தலர்" என்கிறதென்னென்ன - போக்கிலே இத்யாதி. சந்தஸ்ஸுக்களை - லக்ஷணங்களை. சந்தோரூபமான - வேதரூபமான. "முனிவர்" என்றதுக்கர்த்தம் - இப்பத்தை இத்யாதி. கொந்த

ஸமுவத்குணநுஸவம்பண்ணி அதிலேவிரூராய் அதுக்கு அவ்வருகு கால்வாங்கமாட்டாதே யிருக்குமவர்களோப்போலே யாவர்கள்.

லர் - கொத்துக்கொத்தாகவலருகிற. முனிவர் - மநநசீலரானவர்கள். "செரல்" என்றது - செறன்ன வென்றபடி. "அந்தமில் பேரின்பத்து" என்றது - ஆழ்வார்க்குவிசேஷணமாதல், * அடியார்க்கு விசேஷணமாதல். (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.-- வகாரஸ்ஸுநிஸ ரொவிஸஹிகூ ஷெவூகூ ஹிம்வரயோஜி ஜநெஸுஜீயெஃ । கதூவ்ஸிம்வ வயீஸுஸரி வியாணாரோஸாஜிதொர் நிரஸ்ஸுஸவசெஸ்ஸாரிஃ ।

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.—வ்யாகுர்வாஜீஸநாராயண உதியஸ்ஸாவிகூ ரஸிஷுவாநாழி, ஸ்ரீகூர்ஸுகூவகூர்ஜ்ஸநியிஸயநாஜ்ஸாவிமொவிஜு ஸாவாஃ । வெகுண்ணவ்யாஜிஸாவாஜுவிசநிஜஜநாநஸிபுராஜ்ஸாவ்ருதூர், வ்ஸ் ஸொகம்ஸ்ரீவயெஜீவகிரிகியபாம்ஸ்ரீஸ்ஸாரிஸவுஸுவ ।

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி. } சூழ்ந்துநின்றமால்விசும்பில்தொல்லைவழிகாட்ட ஆழ்ந்ததனைமுற்றுமநுபவித்து - வாழ்ந்தங்கு அடியருடனேயிருந்தவாற்றையுரைசெய்தான் முடிமகிழ்சோர்ஞானமுனி.

பத்தாந் திருவாய்மொழி—முனியே - ப்ரவேசங்கள்.

ஆ —(முனியோரான்முகனே.) - இப்படி * அந்தமில்பேரின்பத் தடியரோ டிருந்த ஆழ்வார், தாம் 'இத்தப்ரக்ருதியிலேபிருந்தஇருப்பைக் காணுப்' என்று எங்கிக் கூப்பிடுகிறார்.

ஒ.—பத்தாந் திருவாய்மொழியில், திருநாட்டிலேபுக்கு அந்தமில்பேரின்பத் தடியரோடிருந்த ஆழ்வார் அவ்விருப்பு ஜ்ஞாநாநுஸந்யாநமாத்ரமாய் வாஹ்யஸம்ஸ்லேஷ யோகூயமன்றிக்கே ப்ரக்ருதிஸம்ஸர்கூயாநமையை அறிந்து, மேருமிவரத்திலேயிருந்து நிர்ஹ்ருவனுப் மிகவும் ஸுவியாநின்றுவைத்துஹ்ருவஹ்ளமாய் துஸ்தரமாய் மிகவும் ஓரிடத்திலும் ஸ்ரூகியில்லாதபடி பேராழமானகடலின்கடவே தள்ளுண்டவனைப்போலே அவஸந்நராய், அதுக்குமேலே தமக்கு அவன்பண்டுகைவந்தபடியையும் தன்னைப்பெறு கைக்கு உபாயம் தானே அல்லதின்றிக்கே யிருந்தபடியையும் அவ்வளவன்றிக்கே எல் லார்க்கும் அவனல்லது வேறுரக்ஷகரின்றிக்கே யிருக்கிறஇருப்பையும் அநுஸந்யித்து, இப்படியே யிருக்கிறவனை அக்ஷணத்திலே பெறுமையாலே பகியாலும் தாஹத்தா லும் தளர்ந்து, தாயையும் காணப்பெறுத ஸ்தநக்ருயப்ரஜை ஆர்த்தியின் மிகுதியாலே கூப்பிடுமாபோலே நிர்வ்ருணராஜருடைய ஹ்ருதயங்களுங்கூட இரங்கும்படி வளவேழுலகிற்படியையுடைய தாம் தம்முடைய ஆர்த்தியின்மிகுதியாலே தம்

முடைய ஸ்வரூபம் அநுஸந்யிக்கவும் க்ஷமரன்றிக்கே கலங்கி அவனுக்கு இட்ட அடி பேரவொண்ணாதபடி பெரியபிராட்டியார் திருவாணையிட்டு, காட்டுத்தீயிலே அகப்பட்டாரைப்போலே போக்கடியற்று மஹாக்லேசத்தோடே தூதப்ரேஷணத்தால் பிறவாயிலிட்டு நீட்டத் தவிர்ந்து, தம்மை ரக்ஷித்தல்லது எம்பெருமானுக்குத் திருநாட்டிலுங்கூட இருப்பரிதாம்படி பெருமிடறுசெய்து ஆர்த்தபூவதியோடே மிகவும் கூப்பிட்டு தரிக்கமாட்டாமை சரணம்புக, பரமதயாளுவான ஸர்வேஶ்வரன் பெரியபிராட்டியாரோடே கூடப் பெரியதிருவடிமேலே இவர் அபேக்ஷித்தாற்போலே தானானபடியே பரிபூர்ணமாக வந்து தோற்றியருளி இவருடைய ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தையறுத்து இவருடையவிடாயும் தன்னுடையவிடாயும் தீரும்படி ஸம்ஶ்லேஷித்துத் தம்முடைய அபேக்ஷிதங்களெல்லாம் செய்தருளினான் என்கிறார்.

ப.— பத்தாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலேபோய் தேசவிசேஷத்திலேபுக்குத் திருமாமணிமண்டபத்திலே யேறி ஸூரிபரிஷத்திலே அந்தர்ப்பவித்து நிரதிசயாநந்தயுக்தனாய்க்கொண்டு முக்தனிருக்குமிருப்பை அபரோக்ஷிப்பிக்க, பரஜ்ஞாநத்தாலே இது தம்முடையபேறாக ஸாக்ஷாத்கரித்து அநுபவித்தவர், அந்த ஸமாயி குலைந்தவாறே †(முன்பிருந்த ஸம்ஸாரத்தை தர்ஶித்து) "கொடுவுலகங் காட்டேலே" என்று தாம் அஞ்சியிருந்த ஸம்ஸாரத்தை தர்ஶித்து மிகவும் ஆர்த்தராய், அபரோக்ஷஸித்தமான இப்பேற்றைப்பெற்றல்லது தரிக்கமாட்டாதபடி பரமபுக்திரூபமான நிரவயிகாஶிநிவேசம்பிறந்து இவ்வளவும் நம்மைப்புகுர நிறுத்தினவன் தானே முழுக்க நிர்வஹிப்பானாக ஏறிட்டுக்கொண்டு பெரிய திருவடி திருத்தோளிலே ஸந்நிஹிதனாய்த் தந்தலையிலே திருவடிகளைவைத்து ஹலப்ரதாநத்திலே அதித்வரிதனாம்படியை யநுஸந்யித்து, அவ்வநுஸந்தாநபாவநத்வத்தாலே அபரோக்ஷஸித்தனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய உபகாரமான ஸோக்யவிக்ரஹத்தையும், லக்ஷ்மீவல்லபத்வத்தையும், ஸர்வகாரணத்வத்தையும், ஸமஸ்தவஸ்து ப்ரகாரயோகத்தையும், அதிசயிதஸோக்யத்வத்தையும், அத்யந்தப்ரணயித்வத்தையும், ஆஶ்ரிதரக்ஷகத்வத்தையும், ஸர்வாந்தராத்மத்வத்தையும், ஸமஸ்தப்ரயாநத்வத்தையும், பரிபூர்ணஸோகப்ரதத்வத்தையும் அநுபவித்து, ஏவம்விஶிஷ்டனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஸந்நிதியிலே தம்முடையஆர்த்தியும் அஶிநிவேசாதிசயமும் தோற்றும்படி அவனுடைய உபகாரகத்வாதிகளைச்சொல்லி மறுக்கவொண்ணாதபடி பிராட்டிதிருவாணையிட்டு "ஸர்வப்ரகார ரக்ஷகனான நீ எனக்குப் பூர்ணாநுபவத்தைத் தரவேணும்" என்று மிகவும்கூப்பிட, அவனும் இவருடையவரவுக்கீடாக குணவிக்ரஹவிபூதிபரிபூர்ணனாய்க்கொண்டு பிராட்டியோடுங்கூட ஏகரஸமாம்படி ஸம்ஶலேஷித்த ப்ரகாரத்தையநுபவித்து, இனிஇந்தப்பேற்றுக்குத் தட்டில்லையென்று நிஷ்கர்ஷித்து, தாம் அவாப்த ஸமஸ்தஹலரானபடியைப் பேசி முடித்தருளுகிறார்.

இ.—பத்தாந் திருவாய்மொழியில், பரமபதத்திலேபுக்கு "அந்தமில்பேரின்பத்தடியரோடிருந்தமை" என்று நிரதிசயாநந்தயுக்தராய் அத்திரளிலேயிருந்த இருப்புஜ்ஞாநாநுஸந்தாநமாத்ரமாய் வாஹ்யஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு யோக்யமன்றிக்கேயிருக்கிறவதுக்குமேலே, "இல்லைகண்டீர்இன்பம்" என்றும், "பிறப்பாம் பொல்லா அருவினைமாயவன் சேற்றள்ளல்பொய்நிலம்" என்றும், தாம் பிறர்க்கு உபதேசிக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே ப்ரக்ருதிவஜ்ஜராயிருக்கிறபடியைக்கண்டு மேருசிவரத்திலே நிர்தூஃவனாய் ஸுவோத்தரனாயிருக்கிறான் ஒருவன் தூஃவஹுளமாய் தூஸ்தரமாய்ப் பேராழமாய் ஓரிடத்

† குண்டலிதம் ப்ரக்ஷிப்தமா யிருக்கலாம்.

திலும் ஸ்திதியின்றிக்கேயிருக்கும்படியான பாதாளத்திலே விழுந்துநோவுபடுமாபோலே அவஸந்நராய், அதுக்குமேலே தமக்கு அவன் பண்டு கைவந்தபடியையும் தன்னைப்பெறுகைக்கு உபாயம் தானேயல்லதின்றிக்கே யிருக்கிறபடியையும், தன்தலையிலே ஸாரநத்தை எறட்டுக்கொண்டு அநுஷ்டிக்குமவனுக்கும் தன் கைபார்த்திருக்கவேண்டும்படி ஸர்வரக்ஷகனாயிருக்கிற இருப்பையும் அநுஸந்தித்து அக்ஷணத்திலே பெறாமையாலே 'அப்படியேயிருக்கிறவன் நம்மை இங்ஙனே நோவுபடவிட்டுவைப்பதே!' என்று மிகவும் அவஸந்நராய், மாதாபிதாக்கள் ஸந்நிதியுண்டாயிருக்கப் பசியாலும் தாஹத்தாலும் நோவுபடுகிற ஸ்தநந்தய ப்ரஜை ஆர்த்தியின்மிகுதியாலே கூப்பிடுமாபோலே வளவேழுலகிற்படியையுடைய தாம் தம்ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்திக்கவும் க்ஷமரன்றிக்கே ஈதர்வாயிலேயிட்டு நீட்டுகையு மன்றிக்கே அவன் தன்எதிரேநின்று பிராட்டியாணையிட்டுத் தலக்கற்றுச்சொல்லும்படியான ஆற்றாமையோடே நிர்வ்ருணருடைய ஹ்ருதயங்களுங்கூட இரங்கும்படியாகவும் அவனுக்குத் தம்மைரக்ஷித்தல்லது பரமபதத்திலுங்கூட இருப்பரிதாம்படியாகவும் காட்டுத்தீயிலே யகப்பட்டாரைப்போலே ஆர்த்தத்வநியோடே பெருமிடறுசெய்து கூப்பிட்டு, "ஶாவாஶ்ரமாராவணஸாயகாத்ராஜத்ரூஶ்ஶரண்யஃஶரணஃஸ்ரராஶ்ரீ" என்கிறபடியே தரிக்கமாட்டாமையாலே அவன் திருவடிகளிலே ஶரணம்புக; பரமதயாளுவாகையாலே, "இவரை யிப்படி நோவுபடவிட்டு வைத்தோமாகாதே!" என்று இவரிலும்காட்டில் தான் நொந்து பிராட்டியோடே கூடப் பெரியதிருவடிமேலே இவர் அபேக்ஷித்தபடியே பரிபூர்ணமாகவந்து தோன்றியருளி, இவருடைய ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தையு மறுத்து, "அடியார்கள்குழாங்களை உடன் கூடுவதென்றுகொலோ?" என்று இவர்ஆசைப்பட்டபடியே அத்திரளிலே புகப்பெற்று "என்னவாவறச்சூழ்ந்தாயே" என்றும் "அவாவற்று வீடுபெற்ற" என்றும், இவர்தம்வாயாலே சொல்லும்படி இவர் விடாயும்தீர்ந்து இவர்க்கும் அவ்வருகான தன்விடாயும் தீரும்படி ஸம்ஶ்லேஷித்தருளினானென்கிறார்.

ஈடு.—பரமபதத்திலேபுக்கு "அந்தமில்பேரின்பத் தடியரோடிருந்தமை" என்று நிரதிசயாநந்தயுக்தராய் அத்திரளிலேயிருந்தவிருப்பு ஜ்ஞாநாநுஸந்தாநமாத்ரமாய் வாஹ்யஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு யோக்யமன்றிக்கேயிருக்கிற இதுக்குமேலே, "இல்லைகண்டீரின்பம்" என்றும் "பிறப்பாம்போல்லாஅருவினை மாயவன் சேற்றள்ளல் பொய்ந்நிலம்" என்றும் தாம் பிறர்க்கு உபதேசிக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே ப்ரக்ருதிவஶராயிருக்கிறபடியைக் கண்டு, மேருசிகரத்திலே நிர்த்துஃவனாய் ஸுவோத்தரனாயிருக்கிறானொருவன், ஜுஃவவஹுளமாய் துஸ்தரமாய்ப் பேராழமாய் ஓரிடத்திலும் ஸ்த்திதியின்றிக்கே யிருக்கும்படியான பாதாளத்திலேவிழுந்து நோவுபடுமாபோலே அவஸந்நராய், அதுக்குமேலே, தமக்கு அவன் பண்டு கைவந்தபடியையும், தன்னைப் பெறுகைக்கு உபாயம் தானேயல்லதின்றிக்கே யிருக்கிறபடியையும், தன் தலையிலே ஒரு ஸாரநத்தை எறட்டுக்கொண்டு அநுஷ்ட்

முனியே நான்முகன் ப்ரவேசே, கீழோடே ஸங்கதி - பரமபதத்திலே இத்யாதி. ஜ்ஞாநாநுஸந்தாநமாத்ரமாய் - அநுஸந்தாநரூப ஜ்ஞாநமாத்ரமாய். பரமபதத்திலே பரமாநந்தயுக்தரானவர் ப்ரக்ருதிவஶராய் நோவுபடுகைக்கு. த்ருஷ்டாந்தம் - மேரு இத்யாதி. பேராழம் - அத்யகாயம். "என்னையுயிர்வேறின்றி யொன்றாகவே" இத்யாதியைப்பற்ற - தமக்குஅவன்பண்டு இத்யாதி. "ஆவிக்கோர்பற்றுக்கொம்பு நின்னலாலறிகின்றிலேன்" என்றத்தைப்பற்ற - தன்னைப் பெறுகைக்கு இத்யாதி. "மேவித்தொழும் பிரமன்சிவன்" இத்யாதியைப்பற்ற - தன்தலையிலே

டிக்குமவனுக்கும் தன் கைபார்த்திருக்க வேண்டும்படி ஸர்வரக்ஷகனையிருக்கிற இருப்பையும் அநுஸந்தித்து, அக்ஷணத்திலே பெருமையாலே "இப்படியிருக்கிறவன் நம்மை இங்ஙனே நோவுபடவிட்டுவைப்பதே!" என்று மிகவும் அவஸந்நராய், மாதாபிதாக்கள் ஸந்நியுண்டாயிருக்கப்பசியாலும் தாஹத்தாலும் நோவுபடுகிற ஸ்தந்யபாயப்ரஜை ஆர்த்தியின் மிகுதியாலே தாய்பேரைச் சொல்லிக் கூப்பிடுமோபோலே, *வளவேழுலகிற்படியையுடைய தாம், தம் ஸ்வரூபத்தை யநுஸந்திக்க க்ஷமரன்றிக்கே ஈச்வரனிலிட்டு நீட்டுகையுமன்றிக்கே, அவன்தன் எதிரேநின்று பிராட்டியாணையிட்டுத் தலக்கற்றுச் சொல்லும்படியான ஆற்றுமையோடே, நிர்வ்ருணருடைய ஹ்ருதயங்களுங்கூட இரங்கும்படியாகவும், அவனுக்குத் தம்மை ரக்ஷித்தல்லது பரமபதத்திலும்இருப்பரிதாம்படியாகவும், காட்டுத்தீயிலே யகப்பட்டாரைப்போலே ஆர்த்தய்வநியோடே பெருமிடறுசெய்து கூப்பிட்டு, "ஸாவாஜூஹாராவணஸாயகார்தாராஜாஜ்ஞாஸ்மரணாஜ்ஜாராமே" (ஸாகாம்ருகாராவணஸாயகார்த்தா ஜக்முஸ்ஸரண்யம்ஸரணம்ஸ்மராமம்) என்கிறபடியே தரிக்கமாட்டாமையாலே அவன் திருவடிகளிலே ஸரணம்புக; பரமஸுலுவாகையாலே "இவரை யிப்படியே நோவுபடவிட்டுவைத்தோமாகாதே!" என்று இவரிலுங்காட்டில் தான் நொந்து; பிராட்டியோடே கூடப் பெரிய திருவடிமேலே இவர் அபேக்ஷித்தபடியே பூர்ணமாக வந்துதோற்றி, இவருடைய ப்ரக்ருதிஸம்ஸர்கத்தையும் அறுத்து, "அடியார்கள் குழாங்களை - உடன்கூடுவதென்றுகொலோ" என்று இவர் ஆசைப்பட்டபடியே அத்திரளிலே புகப்பேற்று, "என்னவாவறச்சூழ்ந்தாயே" என்றும் "அவாவற்றுவீடுபேற்ற" என்றும் இவர்தாமே சொல்லும்படி இவர்விடாயும்தீர்ந்து இவருக்கும் அவ்வருகான தன்விடாயும்தீரும்படி ஸம்ச்லேஷித்தருளினனென்கிறார். இப்ப்ரபந்தத்துக்கு ப்ரமேயமானவஸ்து - ஸர்வேச்வரன்; இப்ப்ரபந்தம் - * அவாவிலந்தாதி; * மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்றவர் - கவிபாடினார். இனி இவருடைய அவதாரந்தான் ஸர்வேச்வரனுடைய அவதாரத்தோபாதி ஸாதுக்களுடைய ஸுக்ருதலேசம்.

இத்யாதி. "என் பொல்லாக்கனிவாய்" இத்யாதிகளாலே அவன்பேரைச்சொல்லிக் கூப்பிடுகிறதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - மாதாபிதாக்கள் இத்யாதி. தூதர்வாயிலிட்டு நீட்டுகை - தூதர்மூகேந அறிவிப்பிக்கை. நலக்கற்று - லஜ்ஜையற்று. தலக்கு - லஜ்ஜை. ஆற்றல்மிக்கால் அவனைச் சரணம்புக்காருண்டோவென்ன - ஸகாம்ருகாத இத்யாதி. யுத்தகாண்டே ஷஷ்டிதமே, "தெவயூ ஸாநாஃ வதிதாஸுவீராஃ நாமதூ ஸாநாஹயஸுலூவிஷூஃ" இதி பூர்வார்த்தம். "அந்தோ!" என்றதைப்பற்ற - இவரிலுங்காட்டில் நான் நொந்து என்றது. "என்னவா" என்கிற இவருடைய அவாத்தான், "கோலத்திருமாமகளோடுன்னைக் கூடாதே" என்றும் "பண்கொண்டபுள்ளின் சிறகொலிபாவித்து" என்றும் - பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியிலேயுன்னைக் காணவேணுமென்றும் பெரியதிருவடியை மேற்கொண்டுவந்து தோற்றவேணுமென்று திருக்குமாலுவாகையாலே, அது திருகைக்காகப் பிராட்டியோடும் பெரியதிருவடியோடும் வந்து தோற்றினனென்கிறார் - பிராட்டியோடு இத்யாதி. "வீடுபெற்ற" என்றதைப்பற்ற - ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தையுமறுத்து என்றது. ப்ரபந்தபரிஸமாப்தியாகையாலே இப்ப்ரபந்தத்திலேஎல்லார்க்கும் ருசிபிறக்கைக்காக ப்ரமேய ப்ரமாண ப்ரமாதாக்களையும், இவர் அவதாரவைலக்ஷண்யத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - இப்ப்ரபந்தத்துக்கு இத்யாதி வாக்யசதுஷ்டயத்தாலே.

முதற் பாட்டு.

முனியே! நான்முகனே! முக்கண்ணப்பா! என்பொல்லாக்
கனிவாய்த்தாமரைக்கண்கருமாணிக்கமே! என்கள்வா!
தனியேனாருயிரே! என்தலைமிசையாய்வந்திட்டு
இனிநான்போகலொட்டேன் ஒன்றும்மாயஞ்செய்யேல்என்னையே.

ஆ.—"நிவிலஜுவநநிர்மாணத்ராணஸம்ஹாரணாதிலீலனாய், நிரவயிகஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்ய லாவண்ய யௌவநாத்யபரிமிதோதார குணஸாகரனாயிருந்த உன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகுணங்களைக் காட்டி என்னைத் தோற்பித்தடிமையாக்கி, எனக்கொருவனுக்கும் உன்னுடைய குணங்களையே யாரகமாக்கி, என்னெஞ்சம் நிறையப் புகுந்திருந்த உன்னை இனிநான் போகலொட்டேன்; இனிப் பண்டுபோலே உன்னுடைய குணசேஷ்டிதாதிகளை என்னெஞ்சிலே காட்டி வஞ்சித்து, என்னையொன்றும் மறப்பிக்கவொண்ணாது; இனி மெய்யேவந்து கலந்தருளவேணும்" என்று கொண்டு, தம்முடைய அபேக்ஷிதம் செய்தல்லது எம்பெருமானுக்குத் திருநாட்டிலுங்கூட இருக்கவொண்ணாததொருபடி பெரிய ஆர்த்தியோடே பெருங்கூப்பீடாகக் கூப்பிடுகிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், நிர்ஹேதுகமாக உன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளைக் காட்டி எனக்குத் தன்னையொழியச் செல்லாதபடிபண்ணி என்னை துஸ்ஸஹமான ஸம்ஸாரத்திலேவைத்து நீ போய்ப் பண்டுபோலே ஒரு ஜுணாவிஷ்காரத்தைப் பண்ணிவிடவொண்ணாதென்கிறார்.

[முனியே] - "வஹுஸ்யாம்" என்றுதொடங்கி சொல்லப்படுகிற மஹதஹங்காராதி பஞ்சஜுதபர்யந்தமான ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுவதாயுள்ள திவ்ய ஸங்கல்பத்தையுடையனாய் ஜகவச்சப்தவாச்யனாய் பரப்ரஹ்ம பரமாத்ம ஶப்தங்களினாலே வேதாந்தங்களிற் சொல்லப்பட்ட ஸ்வரூபேணாவஸ்திதனாயிருந்துள்ள பரமபுருஷனே! என்றவாறு. [நான்முகனே] - சதுர்முவஸ்வரூபனாய் அவனுக்கு அந்தராத்மாவாய்க்கொண்டு திசைமுகன்கருவுள் வீற்றிருந்து சேதநரான புருஷர்கள் அசேதநமான ஸ்வஶரீரத்தைக் கொண்டு தம் நினைவுக்குத் தக்கபடி கமநாகமநாதி சேஷ்டைகளைப் பண்ணுமாபோலே ஸ்வஶரீரஜுதனான சதுர்முவனைக் கொண்டு ஸ்வஸங்கல்பாநுகுணமான தேவதிர்யங்மநுஷ்ய ஸ்தாவரரூபமான சதுர்விதஜுத ஸ்ருஷ்டியையும் பண்ணியருளுதலால் சேதநரானவர்கள் தேவர்களென்றும் மனுஷ்யர் என்றும் ப்ராஹ்மணரென்றும் க்ஷத்ரியரென்றும் கோவென்றும் ஸ்வஶரீரங்களைக் காட்டுகிறஶப்தங்களாலே அவற்றில் வேறாயிருந்த தாங்களும் சொல்லப்பட்டாற்போலே ஸ்வஶரீரஜுதனான சதுர்முகனைக் காட்டக்கடவ சதுர்முவ ஶப்தத்தாலே அவனில்வேறாய் அவனுக்கு அந்தராத்மாவாயிருந்தஎம்பெருமானும் சொல்லப்படுகையாலே 'நான்முகனே' என்னும் சொல்லாலே எம்பெருமானை ஸம்வோயிக்கிறது. [முக்கண்ணப்பா] - இப்படி ஜகத்ஸம்ஹாரம் பண்ணுகிற எம்பெருமானுக்கு ஶரீரஜுதனான த்ரிணேத்ரனுடைய பேரான ஶப்தத்தினாலே அவனுக்குஅந்தராத்மாவான எம்பெருமானை ஸம்வோயிக்கிறது. [என்பொல்லாக் கனிவாய்த்தாமரைக்கண் கருமாணிக்கமே] - ஸ்ருஷ்டி

ஸம்ஹார கர்த்தாக்களாய் ஆதிதேவர்களாயுள்ள ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்குநடுவே தான் அடியவர்க்கெளியனதலால் தான் அவர்களோடொத்த தசத்தனும், இக்ஷ்வாகு வம்ஸ்ய ரோடும் யதுவம்ஸ்யரோடுமொதத தசத்தனுக்கொண்டு திருவவதாரம் பண்ணினாற் போலே ஆஸ்ரிதஸுலஹத்வார்த்தமாக ஆதிதேவனுய்விஷ்ணுகாமாவாய் ஸ்வஸ்வரூபத்தி னுலே திருவவதாரம் பண்ணினபடியாலே ஸம்மோஹயிக்கிறது. த்ருஷ்டிதோஷ ஸாந்த ர்யமாகவாதல் அவனுடைய அழகில் விஸ்ரஸ்தையாலேயாதல் 'பொல்லா' என்கிறது. [என்கள்வா] - நான் அறியாமே இவ்வழகைக்காட்டி என்னைவஞ்சித்து என்னை அடிமை கொண்ட பிரானே! [தனியேனருயிரே] - தன்னைக்காணப்பெறுத வ்யஸநத்தில் ஒரு துணையின்றியேயிருந்த எனக்கு ப்ராணஹேதுவா யிருந்துள்ள ப்ராணனுயுள்ளாயே! [என்தலைமிசையாய் என்றுமேலுக்கு] - இப்படி ஸ்வரூபத்தினுலும் ஸமஸ்த ஜகத்தி னுடைய ஸ்ருஷ்ட்யாதி சேஷ்டைகளும் உன்னுலன்றி யொருத்தரும் தம்மால் செய லில்லை; என்பக்கலிலும் ஸ்வீகாரப்ரயுக்தி இவ்வளவும்வர உன்னுலல்லது என்னுல்செய் யப்பட்டதொன்றுமில்லை. மேலுமென்னுற் செயலிலலை. இப்படி ஸமஸ்தவ்யாபாரமும் செய்கிற உனக்கு இனிமேல் பரிஹரிக்கை ஒருபாரமன்று; ஆதலால் இப்படி என்தலைமிசை யாய் வந்திட்டு. இனிநான் போகலொட்டேன், ஒன்றும்மாயம செய்யேலென்னையே. இப் பாட்டில் பதயோஜனை ஆழ்வான்படி. 'என்தலைமிசையாய் வந்திட்டு' என்கிறது-எனக்குப் பூர்ணமாகவந்து தோற்றி. நிர்ஹேதுகமாகவந்து வைத்து என்றுமாம். [இனிநான்போக லொட்டேன்] - உன்னைக்காட்டின மாத்ரமன்றிக்கே, முக்தப்ராப்ய தேஸத்தையும் காட்டியும் இனி விஸ்லேஷிக்கவொட்டேன். [ஒன்றும்மாயம செய்யேலென்னையே] - பண்டுபோலே ஸுணவிஷ்காரங்களைப்பண்ணிப் பெற்றனுகப்பண்ணி என்னை வஞ்சியா தொழியவேணும்.

ப.—முதற்பாட்டில், ஸ்ருஷ்ட்யாதிமுகத்தாலே அடியேபிடித்து உபகாரக னுப்பேபோந்து வடிவழகைக்காட்டி ருசியைப்பிறப்பித்து உண்ணையொழியச் செல்லாத படியாக்கி என்னையதுஜவிப்பிப்பதாக த்வரித்துவந்து ஸங்ஸ்ரிதனான நீ இனி குணவிஷ் காரத்தாலே வஞ்சித்து அகலப்பேபாக இசையே னென்கிறார்.

முனியே - (நாமரூபவிஸ்தாரஹேதுவான, சிதசிதீச்வரவிபாகஸஹிதமாய்க்கொண்டு ஸம்ஸ்ருதமாய், ''ஸதேவ'' ''வாகதேவ'' என்னும்படி ஏகீபூதித்துக்கிடக்கிற உலையிலே, ''ஸம்ஸ்ருஷ்டாயாமேவஸ்ருஷ்டௌ'' என்கிறபடியே ஆஸ்ரயணுர்யமாகக்கொண்டு சேதநர்க் குக் கரணகளேபரங்களைக் கொடுப்பதாக * உபயாநமஹாவாய்க்கொண்டு) ஸ்ருஷ்டிப்ர காரத்தை மநநம்பண்ணுமவனுய், நான்முகனே - (மஹதாதிரூப ஸமஷ்டியை ஸ்வயமேவ ஸ்ருஷ்டித்து அண்டாந்தர்வர்த்தியான வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுகைக்காக ''ஸ்ருஷ்ட்வாதாஃ ஸரிஷ்ருதீஸ்வராவிஸ்ரு ப்ரஜாவதே'' என்கிறபடியே) சதுர்முகனே ஸரீரமாகவுடையையாய், முக்கண்ணப்பா - (ஸம்ஹ்ருதிலயத்தில் ஸ்ருஷ்டமான ஜகத் தினுடைய உபஸம்ஹாரார்த்தமாக ஸக்தி ஸமசகமான) த்ரிணேத்ரத்தையுடையனும் (அதிப்ரவ்ருத்த கரணருடைய உபஸம்ஹாரத்தாலே) உபகாரகனை ருத்ரனே ஸரீரமாக வுடையையாய், (அவர்களிருவர்க்கும் நடுவே ரக்ஷகனுகையிலே), என் - எனக்கு, கனி - (உன்பக்கலிலே ருசிபிறக்கைக்கடியான) பக்வபலம்போலே ஸோக்யமான, வாய் - அதரத்தையும், தாமரை - தாமரைப்பூப்போலே ஸ்ரமஹரமான, கண் - கண்ணையு முடைத்தாயிருப்பதொரு, பொல்லா - தூஷயாத, கருமாணிக்கமே - கருமாணிக்கம்

போலேயிருக்கிற வடிவையுடையாய், என் - (அசாதுயாக ஆத்மாபஹாரம்பண்ணிப் போந்த சோரனை) என்னையும், கள்வா - (அவ்வழகாலே யறியாதபடி) வஞ்சித்து அபஹரித்துக்கொண்டவனுப், தனியேன் ஆருயிரே - (அப்சாப்தபலனுகையாலே) தனிமைப்பட்ட எனக்கு (குணவிஷ்காரத்தைப் பண்ணித் தன்னைபொழியச் செல்லாதபடி எனக்குப்) பரிபூர்ண ப்ராணனவனே! (''செழும்பறவை தானேறித்திரிவான தாளிணை யென்தலைமேலே'' என்னும்படி), என்தலை - என்தலைக்கு, மிசை ஆய் - மேலாய்க் கொண்டு, வந்திட்டு - வந்துசமைந்து, இனி - (ஸம்ஸாரதோஷத்தோடே புருஷார்த்தகதையும் ஆவிஷ்கரித்து ஆர்த்திபையும் அஹிதநிவ்ருத்தையும் ஜநிப்பித்த) பின்பு, நான் - (உன்னுலே லப்தஜ்ஞாந ப்ரேமனுய்க்கொண்டு அதித்வரிதனுய் உன்த்வரையையும் அறிக்திருக்கிற) நான், போகலொட்டேன் - முன்புபோலே நீயகன்றுபோக இசையேன்; என்னை-(உன்னைப்பெறுவிடில் முடியும்படியான) என்னை, ஒன்றும் - (ஸம்ஸாரதசையில் விஷயாந்தரங்களைக்காட்டி அப்யபாஜநிக்கினவோபாதியாதல், ருசிபிறந்தபின்பு குணவிஷ்காராதிகளைப்பண்ணி ஆர்வலிப்பித்தவோபாதியாதல்) சிறிதும், மாயஞ்செய்யேல் - வஞ்சியாதொழியவேணும்.

இ.—முதற்பாட்டில், உன் ஸௌந்தர்யாதிகளைக் காட்டி உன்னையொழியச் செல்லாதபடி பண்ணிவைத்து, என்னை யினி துஸ்ஸஹமான ஸம்ஸாரத்திலேவைக்கப் பெற்றேனுகப் பண்டுபோலே ஒரு குணவிஷ்காரத்தைப் பண்ணிவிடவொண்ணுதென்கிறார்.

[முனியே] - ''வஹந்யாழி'' என்று மஹாந் விமோஹாந்தமான ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுவதான. மாகஸமான ஸங்கல்பத்தையுடையையாயிருந்துள்ள ஸர்வாயிகனே! கரண களேவர விஷயாப் அசித்கல்பமாய் மோக்ஷதசாபந்நமாய் ''ஸதேவ'' என்று தன்னைச்சொல்லும் சொல்லாலேசொல்லும்படி ஸூக்ஷ்மாவஸ்தையை லஜித்துக்கிடக்கிறவன்று - ''ஸவாகாகீநரஹித'' என்கிறபடியே இவற்றினுடைய கோவை அதுஸந்தித்திருக்கிற இருப்பைச் சொல்லுகிறதென்றுமாம். எனக்கு ருசியைப் பிறப்பிக்கைக்காக காமரூபங்களை உன்பேறுகத்தந்து பண்ணின க்ருஷிஹவித்து உண்ணலல்லது செல்லாமையை உண்டாக்கிக்கொண்டு நீ கைவிடப்பார்த்தாயோ? என்கை. [நான்முகனே] - அண்டஸ்ருஷ்டியளவும் தானேபண்ணி இவ்வருகுண்டான தேவாதி ஸ்ருஷ்டிகளைப் பண்ணுகைக்காக ப்ரஹ்மாவுக்கு அந்தர்யாமியாய்நின்று ஸ்ருஷ்டித்தவனே! 'நான்முகனே' என்கிற இது விமோஷணமான சதுர்முகனளவிலே பர்யவஸிக்கிறதன்று; அவனுக்கு அந்தர்யாமியான அவனளவும் செல்லுகிறது, மனுஷ்ய ஸர்க்கம் தச்சரீரியளவும் செல்லுகிறுப்போலே. சேதனன் ஸ்வஸரீரத்தைக்கொண்டு தன்னினவாலே முமுக்ஷமாகி சேஷ்டிதங்களைப் பண்ணுமாபோலே ஸ்வஸரீரஸ்தனான சதுர்முவனைக்கொண்டு ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே தேவாதி சதுர்வித ஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணுகிறான் ஸர்வேஸ்வரனை. ''ஸ்ரஷ்டாரம் ருஷிமாத்மந:'' - ''தஷாதஸிரு தவதூாமள'', ''நிசைமுகன்கருவுள் வீற்றிருந்து''.[முக்கண்ணப்பா]-இப்படி ருத்ரஸரீரியாய்க்கொண்டு ஜகத்ஸம்ஹாரம் பண்ணுமவனே! அதிப்ரவ்ருத்தனை ப்ரஜையை விலங்கிட்டுவைப்பாரைப்போலே ஸ்ருஷ்டியோபாதி ஸம்ஹாரமும் உபகாரமாகையாலே ''அப்பா'' என்கிறார். ''ஸம்ஹாரஸ்ருஷிஸ்தாநாழி'' உதாஹரணம், ''ஸ்ரஷ்டா ஸ்ருதகாரணாழி'' உதாஹரணம்.

[என்பொல்லா இத்யாதி] - இக்ஷ்வாகு வம்ச்யரோடும் யதுவம்ச்யரோடும் ஸஜாதீய னாய்க்கொண்டு அவதரித்தாற்போலே, ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் நடுவே விஷ்ணுதாமாவாய் வந்தவதரித்து ரக்ஷணத்தைப் பண்ணுகையாலே ஸம்வாதிக்கிறது. அவ்வடிவிலே துவக்குண்டவராகையாலே 'என்' என்கிறார். [பொல்லா] - அழகிதென்னில் நாட்டார் ழகீகாபாத்தியாமென்று விஜாதீயமென்று தோற்றுகைக்காகவென்னுதல், த்ருஷ்டி தோஷமாக்த்யர்த்தமாக என்னுதல். [கனிவாய்த்தாமரைக்கண் கருமாணிக்கமே] - இதுவுமொரு வ்யாவ்ருத்தியிருக்கிறபடி. முறுவலும் கண்ணுமாயிருப்பதொரு மாணிக்க மலைபோலேயாய்த்து வடிவிருப்பது. முறுவலைத் தப்பினாரையும் அகப்படுத்த வற்றான கண். [என்கள்வா] - நான் அறியாமே இவ்வழகைக்காட்டி வஞ்சித்த என்னையடிமை கொண்டவனே! உன்னதான ஆத்மவஸ்துவை அபஹரித்துக் கொண் டிருக்கிற என்னை விஷயீகரிப்பதே! நான் அபஹரிக்கைக்கு அடி - கர்மம்! நீ அபஹரிக் கைக்கு அடி - வடிவழகு. உடையவனுடைமைபெற்றாலும் அபஹாரமென்னும்படி யாய்த்து ஸ்வாதந்த்ர்யம் வ்யபதேசம்பற்றினபடி. "நிர்ஹேதுகமாக உன்வடிவழகைக் காட்டி என்னை விஷயீகரித்தவனே!" என்று ஆழ்வான்நிர்வாஹம். [தனியேன்] - ஸம் ஸாரிகளோடு பொருந்தாதே உத்தேச்யமான திசையில் புகப்பெறுமையாலே 'தனியேன்' என்கிறார். [ஆருயிரே] - எனக்கு ஞானங்களை ஆவிஷ்கரித்து ஞானாநுபவமயாத்மை யாம்படிபண்ணி எனக்கு ப்ராணாஹிதவானவனே! [என்தலைமிசையாய் வந்திட்டு] - என்தலையிலே திருவடிகளிருக்கும்படி நீட்டிவைத்து. நிர்ஹேதுகமாக பெரிய திருவடி யின் முதுகிலேவந்து என்தலையிலே திருவடிகளைவைத்து. "செழும்பறவைதானேறித் திரிவான தாளிணையென்தலைமேலே" என்றாரிறே. ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணு கிறவிடத்தில் உனக்கு ஜகத்தால்செய்யப்பட்ட கொன்றில்லாதாப்போலே என்னை இவ் வளவு புகுராநிறுத்தின உனக்கு என்னால் செய்யப்பட்டதொன்றில்லை; இனிமேலுள்ளதும் உனக்கே ஈமென்கை. [இனி] - ஸம்ஸாரத்தின் தன்மையை அறிந்தவளவன்றிக்கேமுக்த ப்ராப்யதோஷத்தையும் ஸாக்ஷாத்கரிப்பித்து உன்சுவட்டை அறிவித்தபின்பு. [நான்போக லொட்டேன்] - 'நானேயறிவேன்' என்று கைபறியாலேபறித்த அறிவன்றிக்கே நீயே காட்டக்காணப்பெற்ற நான் விஸ்லேஷிக்கவொட்டேன். இவர்க்குப் போகவொட்டேன் என்று சொல்லலாகிறது - ஸர்வஜ்ஞன் அறியத் தமக்குஉண்டான த்வரையாலேயும், அபே க்ஷித்தவளவிலே கார்யஞ் செய்யப்பெறாத பிற்பாட்டுக்கு "ஹீஸ்ரொஷாஹிஸ்ரோதாஸ்மா" என்று லஜ்ஜிக்குமவனுகையாலுமிறே. [ஒன்றும் மாயஞ்செய்யேல்] - உன்னை அறிவ தற்குமுன்பு த்யாஜ்யமான விஷயங்களைக்காட்டி அதுவேயமையுமென்னப் பண்ணி னாய்; உன்னையறிந்தபின்பு ஞானங்களை ஆவிஷ்கரித்து அதுவே அமையுமென்னப் பண்ணினாய். இனி, ஒருகுணவிஷ்காரத்தாலே பெற்றேனைப்பண்ணி என்னைவஞ்சி யாதே கொள். [என்னையே] - அங்ஙன்செய்யவேண்டுகிற தென்? என்ன,—"வஹ வஸூயஸீராணி" என்கிறபடியே விரஹம்தின்று ஸோஷித்த உடம்பைக் காட்டுகிறார்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. நிர்ஹேதுகமாக உன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளைக் காட்டி எனக்கு உன்னையொழியச் செல்லாதபடிபண்ணி என்னை துஸ்ஸஹமான ஸம்

முதற்பாட்டு.—முனியே இத்யாதி. "என்தலைமிசையாய் வந்திட்டு - என்பொல்லாக் கனிவாய்த் தாமரைக்கண்கருமாணிக்கமே - தனியேனருயிரே - ஒன்றும்மாயஞ் செய்யேல்" என்ற வற்றைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நிர்ஹேதுகமாக இத்யாதி.

ஸாரத்திலேவைத்து, நீ போய்ப் பண்டுபோலே ஒருகுணவிஷ்காரத்தைப் பண்ணிவிட வோண்ணுதென்கிறார்.

[முனியே] - "ஸவபூம்வஜ்ஜிஷ்ணுஹ்ருஹ்ருதஜ்ஜனுராநிதி" (ஸர்வம்கல்விதம் ப்ரஹ்மதஜ்ஜலாநிதி) என்றும் "ஹ்ருஷ்டஸ்ரஸ்ரஜதிவாதாநம்விஷ்ணுஃவாயுஷ்ணவாதிவ|உவஸம்ஹ்ரியதேவாஜ்ஞேஸம்ஹதாரவஸ்ரயம்ஸ்ரஹ்ணுஃ" (ஸ்ருஷ்டேள ஸ்ருஜதிசாத்மாநம்விஷ்ணுஃபால்யஞ்சபாதிச - உபஸம்ஹ்ரியதேசாந்தேஸம்ஹர்த்தாச ஸ்வயம்ப்ரபுஃ) என்றும் "ஸவனவஸ்ரஜ்ஜுஸ்ரவஸமுகதாரவனவவாதாதிவவாயுதெவ | ஸ்ரஹ்ணாதிவஸ்ரஹிரமெஷஃஸிதிவிஷ்ணுவுரிஷ்டோவரதெவரெணுஃ" (ஸஏவ ஸ்ருஜ்யஸ்ஸச ஸர்க்ககர்த்தா ஸஏவபாத்ய்த்திசபால்யதேச | ப்ரஹ்மாத்யவஸ்தாபிரமோஷமூர்த்திர்விஷ்ணுர்வரிஷ்ட்டோவரதோவரேண்யஃ) என்றும் "ஃதெஸவாம்மொஜீவலொகெ" (மமைவாம்மோஜீவலோகே) "கூம்மொநாநா

"முனியே" என்றதற்கு - "ஸஹஸ்ரஸ்ரஷ்டி" என்று நினைக்குமவன் என்றர்த்தம் சொல்லக்கோலி, இப்படி ஸஹஸ்ரஸ்ரஷ்ட ஸங்கல்ப விசிஷ்டனைச் சொன்னால் நிர்விகாரஸ்ருதிவிரோயும் வந்ததேயென்னில், - சிதசித்விசிஷ்டவேஷேண ஸங்கல்பமாகையாலே விரோயமில்லையென்ற வீவக்ஷித்து, சிதசித்விசிஷ்டவேஷேண ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளென்னுமதற்கு பலப்ரமாணங்களையும் காட்டுகிறார் - ஸவபூம்வஜ்ஜ இத்யாதி. "இதம் - ஸர்வம்" என்று - ஸ்த்தூல சிதசித் விசிஷ்டப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லுகிறது, ப்ரஹ்மஸப்தத்தாலே - ஸூக்ஷ்மசிதசித்விசிஷ்ட ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லுகிறது. இதெல்லாமவனுகைக்கு ஹேதுசொல்லுகிறது - "ஜஜ்ஞாநு" என்று. அவனிடத்திலே பிறக்கையாலும், அவனிடத்திலே லயிக்கையாலும், அவனுலே ரக்ஷிக்கப்படுகையாலும், இதெல்லாமவனென்கிறதென்றபடி. "ஸ்ருஷ்டௌஸ்ருஜதிசாத்மாநம்" இத்யாதி ஸ்லோகத்வயம், ப்ரழமேம்ஸே த்விதீயே. "ஸ்ருஷ்டௌஸ்ருஜதிசாத்மாநம்" என்றது - ஸூக்ஷ்மசிதசித்விசிஷ்டனை தன்னே ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே ஸ்த்தூல சிதசித்விசிஷ்டனாக ஸ்ருஷ்டிக்கிறனென்றபடி. "பால்யஞ்சபாதிச" என்று - ரக்ஷிக்கப்படுகிறவஸ்துவும், ரக்ஷிக்கிறவனுமவனென்றபடி. உபஸம்ஹ்ரியதேஇதி-ஸம்ஹரிக்கப்படுகிறவனும் ஸம்ஹரிக்கிறவனும் நியந்தாவான தானேயென்றபடி. "ஸஏவ" இத்யாதி - "ஸவனவஸ்ரஜ்ஜுஸ்ரவஸமுகதாரவனவவாதாதிவவாயுதெவ|ஸ்ரஹ்ணாதிவஸ்ரஹிரமெஷஃஸிதிவிஷ்ணுவுரிஷ்டோவரதெவரெணுஃ". இம்ஸ்லோகத்தக்கர்த்தம் - ப்ரஹ்மத்வவிஷ்ணுத்வ ருத்ரத்வாத்யவஸ்தைகளாலே ஸ்ரஷ்டாக்களும் ஸ்ருஜ்யரும் ரக்ஷ்யரும் ரக்ஷகரும் ஸம்ஹார்யமும் ஸம்ஹாரகனும் ஸர்வத்தையும் ஸரீரமாகவுடையனுய், ஸேஷித்வ ஸரண்யத்வ ப்ராப்யத்வங்களையுடையனுன விஷ்ணுவே என்று. "அத்திச" என்ற சப்தம் - அநுக்தஸமுச்சயமாய், "கூஹ்ருதெவ" என்று - ஸம்ஹ்ரியதேயென்றபடி. "ஜெஷுகொஜிஷுவஜெநெகவவஜெநி" என்கிற ஸூத்ரத்தில், "ஜெஷுகொஃ" என்கிற ஜி - த்வித்வைகத்வயோஃ என்று ஹாவப்ரயோகமானதுபோலே, "ஸ்ரஹ்ணாதிவஸ்ரஹிஃ" என்றதுவும் ஹாவப்ரயோகமாய், ப்ரஹ்மத்வாத்யவஸ்த்தாஹிஃ என்கிறது. "அமேஷமூர்த்திஃ" என்றது - ஹேதுகர்ப்ப விசேஷணம். "வரிஷ்டஃ, வரஃ, வரெணுஃ" என்கிற பதத்ரயங்களாலும் - ஸேஷித்வ ஸரண்யத்வ ப்ராப்யத்வங்களைச் சொல்லுகிறது. ஆனால், ப்ரஹ்மமும் இவையும் ஏகமோவென்ன; ப்ரமாணத்வயம் - மமைவாம்ஸஃ இத்யாதி. "ஃதெஸவாம்மொஜீவலொகெஜீவஹ்ருகஸ்ஸநாதநஃ | நஷ்ஷ்டாநீந்த்ரியாணிப்ரக்ருதிஸ்தாநிகஷ்டதி" இதி ஸ்ரீகீதாயாம் பஞ்சதஸே. ஜீவலோகேவர்த்தமாநஃ - ஜீவபூதஃ - மமைவஸரீரபூத இத்யர்த்தஃ. ஸாரீரக மீமாம்ஸாயயம் த்விதீயாத்யாயே த்ருதீயபாதே, "கூம்மொநாநாவ்யவதெஸாத்நயாவாவிஷாமகித

வ்யவதிஷ்யதே'' (அம்சோநாநாவ்யபதேசாத்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே - சிதசித் விசிஷ்டனான தனக்கே ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களாகையாலே, ''வ்ரயிவ்ய ஷ்ரோத்ரீயதே, சூவஷ்ஹ்ருஜஹி ஸீயஷ்ணே, தேஜோவாயளஸீயதே, வாய ராகாஸேலீயதே, சூகாஸமிந்த்ரியெஷ்ண ஹி யாணி தந்மாத்ரெஷ்ண தந்மாத்ரா ணீஹ தாடளஸீயஷ்ணே, ஹ தாதிஃ புஹதிலீயதே, மஹாநவ்யக்தெலீயதே, அவ்யக்தமக்ஷரேலீயதே, அக்ஷரம்தமஸிலீயதே, தமஃபரேதேவஏகீபவதி) என்றுகொண்டு – தன்னோடே அவிஹக்தமான இத்தை ''ஸஹஸ்ரம்'' (பஹ்வ்ருசாம்) என்று ஸங்கல்பித்து விஹக்தமாக்கித் தமஸ்ஸப்தவாச்யமாக்கி, அத்தை அக்ஷரமாக்கி, அக்ஷரத்தில்நின்றும் அவ்யக்தத்தையுண்டாக்கி, அவ்யக்தத்தில் நின்றும் மஹானையுண்டாக்கி, மஹானில் நின்றும் அஹங்காரத்தையுண்டாக்கி, அஹங்காரத்தில்நின்றும் ஸூக்ஷ்மதந்மாத்ரங்களையுண்டாக்கி, அவற்றை ஸ்தூலங்களாக முற்றவித்து, அண்டஸ்ருஷ்டிபர்யந்தமான ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுவதாயுள்ளதிவ்யஸங்கல்பத்தையுடையனாய், ஸ்ருவச்சப்தவாச்யனுமாய், பரப்ரஹ்ம பரமாத்மாதிஸப்தங்களினுலே வேதாந்தங்களிற்சொல்லப்பட்ட, ஸ்வரூபேணவஸ்த்திதனுமிருந்த

வாதிகஸ்யேயதேவதே'' அஸ்யார்யஃ - ஜீவாத்மாபரமபுருஷாம்ஸஃ, குதஃ, நாநாவ்யபதேஸாத் - ப்ருதுமாத்மாநம் ப்ரேரிதாரஞ்ச இத்யாதி நாநாவ்யபதேஸாத். அந்யதாச, ''தத்த்வமஸி'' இத்யாதிநா ஐக்யோபதேஸாச்ச. ''சூவிதாஸகிதவாதிகஸ்யேயதேவதே'' ஸ்ரஷ்டாஸாஃ, ஸ்ரஷ்டா வாஃ, ஸ்ரஷ்டேதிகிதவாஃ'' இத்யாதுர்வணிகாஃ ப்ரஹ்மணேதாஸகிதவாதித்வமஸ்யேதே. தஸ்ய ஸர்வஜீவ வ்யாபித்வேநாஹேதோர்வ்யபதிஸ்யத இத்யர்யஃ. எவமுபவ்யபதேஸ முக்யத்வவித்தயே ஜீவோயம் ப்ரஹ்மணோம்ஸஃ இத்யப்யுபகந்தவ்ய இதி. ஸ்ருஷ்டி அப்யயபூர்விகையாகையாலே, மூன்ற ஸம்ஹாரக்ரமத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு ஸ்ருஷ்டியையருளிச்செய்கிறார் - ப்ருதிவ்யப்ஸ இத்யாதி.ஸ்பாலோபநிஷதி. ப்ருதிவியானது ஸ்வகாரணமான ஜலங்களிலே ஸம்ஸ்ருஷ்டையாகா நின்றதென்றபடி. லீயதே என்கிற லயசப்தம் - நாஸபரமன்ற. ''ஸீஷ்ஸ்ருஷ்டிணே'' என்கிற தாதுவிலே ஸம்ஸர்க்கத்தைச் சொல்லுகிறது. மேலில் லயஸப்தங்களுக்கும் இதுவே அர்த்தம். ஆகாஸமிந்த்ரியேஷ்ண என்றது-ஆகாஸத்துக்கு இந்த்ரியங்கள் காரணமல்லாமையாலே ஸ்வாந்தர்க்க தேதாபூத சதுஷ்டயத்தையுமுடைய ஆகாஸம் இந்த்ரியங்களுக்கு ஆப்யாயகமாய்க்கொண்டு அவற்றிலே கூடுமென்றபடி- இந்த்ரியாணிதந்மாத்ரேஷ்ண என்றது - இந்த்ரியங்களுக்குத் தந்மாத்ரைகள் காரணமல்லாமையாலே அவற்றிலே லயம் கூடாமையால், அவ்விந்த்ரியங்கள், தந்மாத்ரைகளிலே ஸம்ஸ்ருஷ்டங்களாகாநின்றன என்றபடி. 'தந்மாத்ராணி பூதாதிலீயந்தே' என்றது - தந்மாத்ரைகளும் அவற்றோடுகூடின இந்த்ரியங்களும் மஹத்தத்த்வகார்யமான அஹங்காரத்திலே லயியாநின்றன என்றபடி- அதாவது - ஆகாஸம், தந்மாத்ராவஸ்தையையடைந்து, ஸ்வகாரணமான பூதாதியிலே லீநமாம்; இந்த்ரியங்கள், ஸ்வகாரணமான ஸாத்த்விகாஹங்காரத்திலே லீநமாமென்றபடி. இங்கு, பூதாதியென்கிறது - தாமஸாஹங்கார பரமல்ல, அஹங்காரமாத்ர பரம். ''நான்முகனே, முக்கண்ணப்பா'' என்கிறபதங்களில் - ஸத்வாரகமாகப் பரமபுருஷன் சொல்லப்படுகையாலே, ''முனியே'' என்கிறபதத்திலே - அத்வாரகமாகப் பரமபுருஷனைச் சொல்லுகிறதென்னுமிடம் தோற்ற - ஸ்வரூபேணவஸ்த்திதனுமிருந்துள்ள என்கிறார். ''முனியே'' என்றதற்கர்த்தாந்தரம் -

பரமபுருஷ னென்றவாறு. [முனியே] - "ஸ்வகாகீ நரமேத" (ஸ்வகாகீ நரமேத) என்கிறபடியே - ஸகலபதார்த்தங்களும் தந்தாமுடைய நாமரூபங்களோயிழந்து ப்ரஹ்மத்தி னுடைய நாமமும் ரூபமுமேயாய் அசித்கல்பமாய்க்கிடந்தாற்போலே, ஸர்வேச்வரனுன தானும் இவற்றைப்பிரிந்து அசித்கல்பனுனபடியைச் சொல்லுகிறது. [முனியே] - "ததோராவண நீதாயாஹ்ரீதாயாஸ்ருக்ஸ்ருக்ருக்ஷ:। ஜயேஷவடிஸ்வேஷ்டம் வாரணாவனிதேவயி" (ததோராவணநீதாயாஸ்ஸீதாயாஸ்ஸ்ருக்ருக்ஸ்ருக் - இயேஷவ தமந்வேஷ்டும் சாரணஸரிதேபதி) என்று - கடல் கொண்டவஸ்துவை நாடுகைக்குத் திரு வடி இச்சித்தாற்போலேயன்றே, உருமாய்ந்தப்ரகாஜகளோயுண்டாக்க நீ மநநம்பண் ணிற்றாய்†("வஹஸ்யாம்" (டஹஸ்யாம்) என்றமஹாஸி விசேஷாந்தமான ஜகத் ஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணுவதான மாநஸமான ஸங்கல்பத்தையுடையையாயிருந்துள்ள ஸர்வா யிகனே!) நான் இல்லாதவன்று நிர்ஹேதுகமாக என்னையுண்டாக்கின நீ, நான் உண் டாய் நோவுபடுகிற இன்று எனக்கு உதவவேண்டாவோ? [முனியே] - "அம்மே!" என்பாரைப் போலே. அதாகிறது - கரணகளேவர விம்மாரமாய் இவை கிடந்தவன்று உண்டாக்கினாய்; ஆசைப்பட்ட எனக்கு இன்று உதவலாகாதோ? நீ நினைக்குமன்றே உதவலாவது? நான நினைக்குமன்று உதவலாகாதோ? "ஸாவாஜ்ஞ ஸராவணஸ்ய காதாஜ்ஞ ஸ்ரணம்ஸ்ரணம்ஸ்ரராத்" (ஸாகாம்ருகாராவணஸ்யாகார்த்தாஜக் முஸ்ரரண்யம் ஸரணம்ஸ்மராமம்) என்றும் "ராக்ஷஸைவயுயுராநாரம்வா நராணாஞ்ஹாவஸ்:। ஸரணஞ்ஸரணம்யாதாராமஞ்ஸரயாத்வஜ்" (ராக்ஷ ஸைர்வத்யமாநாநாம் வாநராணும் மஹாசமூ: - ஸரண்யம்ஸரணம்யாதாராமம்தஸரதாத் மஜம்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே - உனனையொழிய ஒருபுகலில்லாதார்க்கு உதவும வனன்றே என்கிறார். [நான்முகனே] - "யோஸ்ஹாணஞ்விதயாதிவேஹவேயுஜ்" (யோப்ரஹ்மாணம் விததாதிபூர்வம்) என்று ப்ரஹ்மாவைஸ்ருஷ்டித்து, ஜீவச்வாரா அநு ப்ரவேசித்து, சேதநரானபுருஷர்கள் அசேதநமான ஸ்வம்ஸ்வம் ஸரீரங்களோக்கொண்டு தந்தாம் நினைவுகளுக்குத்தக்கபடி மமநாமமநாதிசேஷ்டிதங்களோப் பண்ணுமாபோலே, ஸ்வ

ஸ்வகாகீ இத்யாதி. அதாவது - வெறுப்புடையவனேயென்னுதல்; துறந்தவனேயென்றாய், ஜகத்தையிழந்து தனியனுய் * தயமாநமநாவென் றிருக்குமவனேயென்னுதல். முனிவு-வெறுப்பும், துறக்கையும். "முனியே" என்றபதப்ரயோகத்துக்கு ஸத்ருஷ்டாந்தமாக ஹாவம் - ததோராவண இத்யாதி. ஸுந்தரகாண்டே ப்ரயதஸ்லோகை:. இல்லாதவன்று உண்டாக்குகைக்கு மநநம் பண்ணி னதைச் சொன்னதுக்கு ஹாவம் - நான் இல்லாத இத்யாதி. ஆகையாலே "நானில்லாதவன்று" என்று கூட்டுவது. "முனியே" என்றஸ்வரத்துக்கு ஹாவம் - அம்மேயென்பாரைப்போலே என்று. "அம்மேயென்பாரைப்போலே" எனறு ஸம்வந்தும் சொல்லுகிறவருடைய ஹார்தஹாவம்- அதாகிறது இத்யாதி. ஏததவிவரணம் - நீநினைக்குமன்றே இத்யாதி. காரணத்வத்தைச் சொல்லு கிற இப்பதத்திலே அவனுடைய ஸரண்யத்வமும் ஹலிதமென்று விவக்ஷித்து அதுக்கு ஹாவம். ஸாவாம்நகா: இத்யாதி, யுத்தகாண்டே ஷஷ்டிதமே, "தெவயுராநா:வெகிதாஸ்ஸுவீராநா நதுராநாஹயஸுயுவிஸ்ரா:" இதி பூர்வார்யம். "முனியே" என்கிற இத்தால ஸம்ஹாரா வஸ்த்தை சொல்லிற்றே, இப்பதத்தாலெது சொல்லுகிறதென்ன; வ்யவஸ்டி ஸ்ருஷ்டிக்கு உப்புக்த மாக ஸமஷ்டிபுருஷனுன ப்ரஹ்மாவுக்கு அந்தராத்மாவாயிருக்குமிருப்பைச் சொல்லுகிறதென் கிறார் - யோப்ரஹ்மாணம் இத்யாதி. ஜீவத்வாரா அநுப்ரவேசித்து என்றது - ப்ரஹ்மாவாகிற ஜீவத்வாரா ப்ரஹ்மஸரீரத்திலே அநுப்ரவேசித்தென்றபடி. ஜீவத்வாரா அநுப்ரவேசித்து என்

---

† குண்டலிதம் இருபத்தாலாயிரப்படியென்று காண்கிறது.

ஸரீரஹ-ஏதனுன சதுர்முகனுக்கு அந்தர்யாமியாய், அவனைக் கொண்டு மற்றும் ஸங்கல் பாநுகுணமாக தேவதிர்யங்மநுஷ்யஸ்தாவரரூபமான ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணின படியைச் சொல்லுகிறது. இத்தால் - இவன் நினைத்தவன்று ஏதேனுங்கொண்டு கார்யங் கொள்ளலாமாகாதே என்கை. இருந்து படைக்கும் ஆஸநத்தோபாதி ப்ரஹ்மா ; அசே தநமான மஹதாதிகளைக் கொண்டு ஸ்ருஷ்டித்தத்தோடே சேதநனான ப்ரஹ்மாவைக் கொண்டு ஸ்ருஷ்டித்தத்தோடு வாசியில்லை இவனுக்கு ; சேதநரென்றும் அசேதநங்களென் றும் தன்னில்தான் வாசியுண்டேயாகிலும், அவனைக் குறித்துப் பரதந்த்ரமாமிடத்தில் இர ண்டு மோக்கும். தேவதிர்யங்மநுஷ்யரென்றும் ப்ராஹ்மணக்ஷத்ரிய வைச்யரென்றும் ஸ்வஸரீரங்களைக்காட்டும் ஸப்தங்களாலே அவற்றில் வேறுபிரிந்துள்ள தாங்களும் சொல் லப்பட்டாற்போலே, இங்கும், ''யஸ்யாதாஸரீரம் - யஸ்யவ்ருதிவீஸரீரம்'' (யஸ்யாத்மாஸரீரம் - யஸ்யப்ருதிவீஸரீரம்) என்றும் ''ஜகத்ஸர்வம்ஸரீரம்தே'' (ஜகத் ஸர்வம்ஸரீரந்தே) ''தாநிஸர்வாணித்வாபு:'' (தாநிஸர்வாணித்வபு:) ''தத்ஸர் வம்வைஹரேஸ்தநு:'' (தத்ஸர்வம்வைஹரேஸ்தநு:) என்றும் சொல்லுகிறபடியே- ஸரீரவாசிஸப்தம் ஸரீரிபர்யந்தம் ஸ்வார்த்தாபிதாநம் பண்ணக்கடவதான ந்யாயத்தாலே, ஸ்வஸரீரஹ-ஏதனுனசதுர்முகனைக் காட்டக்கடவ சதுர்முகஸப்தத்தாலே - அவனில் வேறுய் அவனுக்கு ஆத்மாவாயிருந்த எம்பெருமான் சொல்லப் படுகையாலே, ''நான் முகனே'' என்னும் சொல்லாலே எப்பெருமானை ஸம்போதிக்கிறது. [முக்கண்ணப்பா] - ''யஸ்யப்ரஹ்மசக்ஷத்ரஞ்சஉபேப வதஓதநம்) ''ம்ருத்யுர்யஸ்யோபஸேசநம்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸம்ஹாரங்களோடேகூட ஸம்ஹாரகனையும்ஸம்ஹரிக்கிற ஸர் வேச்வரனுக்கு ஸரீரஹ-ஏதனுன த்ரிணேத்ரனுடையபேரான ஸப்தத்தினாலே-அவனில்

றது - வஸ்துதத்வ நாமபாத்வங்களுக்காக. அந்தர்யாமியாய் என்றது - சதுர்முகவாசி ஸப்தம் தன் னைவிலே பர்யவஸிக்கும்படி அவனுடைய ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகள் ஸ்வாயீநமாயிருக்குமிருப்பைச் சொல்லுகிறது. பதப்ரயோகதாத்பர்யம் - இத்தால்இவன் இத்யாதி. ''நான்முகனே'' என்ற தற்கு ஹேதுபதம் - இருந்துபடைக்கும் இத்யாதி. ''ஆஸநத்தோபாதி'' என்று ப்ரஹ்மாவை அசித் ப்ராயமாக்கலாமோவென்ன,— ஈச்வரனைப் பார்த்தால்அப்படிசொல்லலாமென்கிறார்-அசேதநமான இத்யாதி. எல்லாமென்றாலும் அசேதநத்தைப்பற்றச்சேதநனுக்கு வாசியில்லையோவென்ன - சேதந ரென்றும் இத்யாதி. ''நான்முகனே'' என்கிற ஸப்தத்தாலே ஸர்வேச்வரனைச்சொல்லும் வழிதான் என்ன - தேவதிர்யக் இத்யாதி. நாங்களும் - சேதநரும். அஹியாநம் - ப்ரதிபாதநம். யோப்ரஹ்ம மாணம் இத்யாதி - ச்வேதாச்வதரே. யஸ்யாத்மாஸரீரம் இத்யாதி - அந்தர்யாமிப்ராஹ்மணே. ''ஜகத்ஸர்வம்ஸரீரந்தெஷ்வரஸ்யதெவஸ்யாகலு । கஸ்மிம்கொவ: ஸ்வஸாதிஷ்ட வொரிஸ்ரீவதலக்ஷண'' இதி ராவணவயாகந்தரே ராமம்ப்ரதி சதுர்முவ:. ''பக்ஷிஹிதஜ்ஞ தெவெநவஜ்ஞாதெநவெதிஜ । தவஸ்யஜ்ஞவ்யவஸாதிஷ்டதத்வம் வெஹ ரெஷ்டநு: । யாநிஷ்டதாநஸ்யஷ்டதாநியாநஸ்யாநாஸ்வாகலுவிஸ । வஷீவெ வஸ்ஜாதாநிதாநிஸர்வாணித்வபு:'' இதி ப்ரதமேம்மே. த்ரிணேத்ரனை ஸம்ஹார காலத்திலே விரோஷாதிஷ்டாநம் பண்ணிக்கொண்டு அவ்வழியாலே ஈச்வரன் ஸம்ஹரிக்கை யைப்பற்ற த்ரிணேத்ர ஸப்தத்தாலே அவனைச்சொல்லி ஸம்போதிக்கிறதென்கிறார் - யஸ்ய இத் யாதி. கடவல்ல்யாம். ம்ருத்யு ஸப்தத்தாலே-அக்நியந்தக ருத்ராதிகளைச் சொல்லுகிறது. ''அப்பா''

வேருய் அவனுக்கு அந்தராத்மாவான எம்பெருமானே ஸம்போதிக்கிறது. [அப்பா]-உபகாரம்; ஸ்ருஷ்டியிலும் உபகாரமிறே ஸம்ஹாரம். நாலுநாள் கழித்து ஸ்ருஷ்டிக்கிலும் ஸத்தை கிடக்கும். சடக்கென ஸம்ஹரியாவிடில் ஸத்தையிழக்கவேண்டும்படி தீம்பிலேயாய்த்துக் கைவளர்வது. எங்ஙனே? என்னில்,—தந்தாம் கையைக் கொண்டு கண்ணைக் கலக்கிக் கொள்வாரைப் போலே, ஸ்ருஷ்டித்தஸ்ருஷ்டி பேற்றுக்கு உடலன்றியே தீம்புக்கு உடலானவாறே, சிறுப்ரஜைகளைக் கையிலும் காலிலும் விலங்கிட்டு ரக்ஷிக்கும் மாதா பிதாக்களைப்போலே, கரணகளேபரவிதுரமாக்கி ஸம்ஹரித்திட்டுவைக்கையும் உபகாரமாயிருக்கிறபடி: "தயா - ஸம்ஹாரகஃ" (ததா - ஸம்ஹாரகஃ) என்கிறபடியே. "வனகோஹவைநாராயணஸூஸீத | நஸ்ஹ்மா | நேமாநஃ | நேமேத்யா வாவ்ருதிவீ | நமக்ஷத்ராணி | நாவொநாத்ரிநபுஹொசொநஹோரத்ரஃ || ஸஏகாகீநரமேத | தஸ்யயாநாஹ்ஸ்யைவைகாகிநயாதமேந்த்ரியாணி (ஏகோஹவைநாராயண ஸூஸீத்-நப்ரஹ்மா - நேமாநஃ - நேமே த்யாவாப்ருதிவீ - நநக்ஷத்ராணி - நாபோநாக்நிர்நஸோமோநஸூர்யஃ || ஸஏகாகீநரமேத - தஸ்யத்யாநாந்த ஸத்தஸ்யைகா கந்யாதமேந்த்ரியாணி) இத்யாரப்ய "ஸயவ நரைவ நாராயணஹ்ஸ நயம் காமம்மநஸாயாயீத | தஸ்யயாநாஹ்ஸ்யஸ்யலலாடாத்ஸ்வேதொவதச்ச | தாஇமாஆபஃ | தத்திரண்மயமண்டமபவத் | தத்ப்ரஹ்மாசதுர்முகோஜாயத || ஸயவ நரைவ நாராயணஹ்ஸ நயம்காமம்மநஸாயாயீத | தஸ்யயாநாஹ்ஸ்யஸ்யலலாடாச்ச்வேதொவதச்ச|வ்ருஷாத்ருக்ஷ்ணஸ்ரீருவாணிஃபுருஷோஜாயத" (அதபுநரேவ நாராயணஸ்ஸோங்யம் காமம்மநஸாத்யாயீத - தஸ்யத்யாநாந்தஸ்த்தஸ்யலலாடாத் ஸ்வேதோபதத் - தாஇமாஆபஃ - தத்திரண்மயமண்டமபவத் - தத்ப்ரஹ்மாசதுர்முகோஜாயத || அதபுநரேவ நாராயணஸ்ஸோங்யம் காமம்மநஸாத்யாயீத - தஸ்யத்யாநாந்தஸ்த்தஸ்ய லலாடாத் ஸ்வேதோபதத் - ஸ்வேதாத்புத்புதமபவத் - புத்புதாத்த்ர்யக்ஷஸ்ரகபாலபாணிஃபுருஷோஜாயத) என்று சொல்லுகிற மஹோபநிஷத்வாக்யத்தை ப்ரத்யபிஜ்ஞைபண்ணுவிக்கிறது 'முனியேநான் முகனே முக்கண்ணப்பா' என்று. "ஹ்ருஷீஹ்ருதகரணீ" (ஸ்ருஷ்டிஸ்த்தியந்தகரணீம்) இத்யாதி. [என்போல்லாக்கனிவாய்த்தாமரைக்கண்கரு

என்றதக்குஹாவம் - அப்பா இத்யாதி. ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளொழிய ஸம்ஹாரத்திலுபகாரமேதென்ன - ஸ்ருஷ்டியிலும் இத்யாதி. அதெப்படியென்ன - நாலுநாள் இத்யாதி. உக்தார்த்தத்தை ஸங்காபரிஹாரரூபேண அருளிச்செய்கிறார் - எங்ஙனேயென்னில் இத்யாதி. ஸ்ருஷ்டியோபாதி ஸம்ஹாரமுமுபகாரமென்னுமதக்கு ப்ரமாணம் - ததா இத்யாதி. "வனகோஹ்ஸ்யஸவிவிதொகவ்ருஹ்ஷாவஸம்ஹாரகஹ்ஸயா | ஸயஹ்ஸ்ரஷ்டாநாஸ்ரஷ்டாவமாணாயாவஸாவ்ருகஃ" இதி ஜிதந்தாயாம். "முனியே நான்முகனே முக்கண்ணப்பா" என்றதை ஸ்ருதியிலும் சொல்லித்தென்கிறார் - ஏகோஹவை இத்யாதி. மஹோபநிஷதி: இத "முனியே நான்முகனே முக்கண்ணப்பா" என்றமாத்ரத்துக்கு ப்ரமாணம். "தஸ்யயாநாஹ்ஸ்யஸ்ய" என்கிறஸ்ருதி - கல்பஹேதிவிஷயம்; ஸ்ருத்யக்தரத்திலே ருத்ரனுக்கு ப்ரஹ்மபித்ருகத்வம் சொல்லுகையாலே. த்யாநாந்தஸ்த்தஸ்யதான் பண்ணுகிற த்யாநத்துக்குள்ளே யிருக்கிறவனுக்கென்றபடி. "ஏகாகாயா" என்று மநஸ்ஸைச் சொல்லுகிறது. ஸ்ரஷ்டாவையும் ஸம்ஹர்த்தாவையும் சொன்னவநந்தரம், விஷ்ணுவைப் பிரியச்

மாணிக்கமே]-ஸ்ருஷ்டிக்கும் ஸம்ஹாரத்துக்கும் நடுவு, பருந்து இரைஞ்சினாற்போலே இரைஞ்சிக்கொண்டு போவார்களிறே ரக்ஷகரில்லாவிட்டால்; அதுக்காக, ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரகர்த்தாக்களாய் ஆதிதேவர்களாயுள்ள ப்ரஹ்மருத்ரர்கள்நடுவே தான் இக்ஷ்வாகுவம்ச்யரோடும் யதுவம்ச்யரோடும் ஒத்ததரத்தனுய்க்கொண்டு திருவவதாரம் பண்ணினாற்போலே, ஆதிதேவனுய் விஷ்ணுநாமாவாய் ஸ்வஸ்வரூபத்தினுலே திருவவதாரம்பண்ணி ரக்ஷிக்கும் படியைச் சொல்லி ஸம்போதிக்கிறது. கண்ணற்றுச் செய்யவேண்டுவதொன்றுகையாலே ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களுக்காளிடும், ரக்ஷணமாகிறது தானே தண்ணளிபண்ணிச் செய்யவேண்டுவதொன்றுகையாலே வேறுளிடவொண்ணுது: ஆளிட்டாலும் வேறு சிலரால் ரக்ஷிக்கவொண்ணுது; ''ஈஹிவாரு ஈஹாயெழுஸ்ரீதெஹவெழுஸ்ரஂஹரிஃ'' (நஹிபாலநஸாமர்த்ய்ம்ருதேஸர்வேச்வரம்ஹரிம்) என்றும் ''ஈஹஂவஷாஂஹஜராஹரெவிவஷாஂவிநிவதுதெ | ஹரெயெழுஸ்ரீதெகுஸ்ரீதஂவிநாவஸ்ரஷொதஃழி'' (நஸம்பதாம்ஸமாஹாரேவிபதாம்விநிவர்த்ததே - ஸமர்த்தோத்ருச்யதே கச்சித்தம்விநாபுருஷோத்தமம்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே. [என் பொல்லா இத்யாதி] - ''நான்முகனே, முக்கண்ணப்பா'' என்கிற விடத்தில் கண்ணைச் சேம்பளித்துக் கொண்டுபோய்விசேஷ்யத்திலே இழிப்பாரினுர்; இங்கு, விமோஷணமே உத்தேச்யமான படியைச் சொல்லுகிறது, 'என்பொல்லாக் கனிவாய்த்தாமரைக்கண் கருமாணிக்கமே' என்று. ஆழ்வார்கள் தாங்கள் திருமேனிக்கப்பால் போகவறியார்களிறே; இத்தை ஸ்ரமாஹ்ரயமாகச் சொல்லாநிற்கச் செய்தே, இத்தைவிட்டு ஜீவ்யாத்மஸ்வரூபத்தளவும் போவேன்கிறது - இத்தை விடச்சொல்லுகிறதன்று, ஜீவ்யாத்மஸ்வரூபத்தளவும் போவானென்கையிலே தாத்பர்யம்; 'பொல்லா' - என்கிற இத்தை 'கருமாணிக்கம்' என்றத் தோடே சேர்ப்பது. ''பொல்லா - கருமாணிக்கம்'' என்று கண்ணேச்சில் வாராமைக்குக் கரிபூசுகிறுராதல்: அழகில் விஸஜாதீயதையாலேயாதல் 'பொல்லா' என்கிறது. [கனி

சொன்னதுக்கு ஹேது - ஸ்ருஷ்டிக்கும் இத்யாதி. இறைஞ்சினாற்போலே - அடித்தாற்போலே, விஷ்ணுநாமாவாய் என்றவிடத்திலே, ''வரஸாதாஉவஸெஷ்டாயாஸ்ரஂவரஸெஷ்ரஃ | விஷ்ணுநாமாவஸெஷ்ட வேஷாஞ்ஜெஷ்டஉமீயுதெ'' என்றது அநுஸந்தேயம். ''என் பொல்லா'' என்றுதொடங்கி ''கருமாணிக்கமே'' என்னுமளவும் - ரக்ஷணோபயோக்யாகாரங்களைச் சொல்லுகிறது. ப்ரஹ்மருத்ராந்தர்யாமியாய் ஸ்ருஷ்டயாதிகளைப் பண்ணினாற்போலே ரக்ஷணத்துக்கும் ஆளிடவொண்ணுதோவென்ன:—த்வேதாபரிஹரிக்கிறுர் - கண்ணைற்று இத்யாதி. கண்ணைற்று - நிர்த்தயமாக. ஸ்ருஷ்டியில் கண்ணறுகையாவது - தத்தத்கர்மாநுகுணமாக தாரதம்ய முண்டாம்படி ஸ்ருஷ்டிக்கை. அப்படியொண்ணுதோவென்ன-நஷி இத்யாதி. ''ஷ்டிதளவ்டிதம் ஈஹாதாநஂஹவதிஸ்யவ்யகுவ்யவிஸ்ர'' இத்யுத்தரார்த்தம் (வி-பு-க-உஉ). 'நஸம்பதாம்' இத்யாதி ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே.ஷ்டி-''பொல்லாக்கனிவாய்'' இத்யாதிவிமோஷணங்களுக்குஹேதும் நான்முகனே இத்யாதிவாக்யத்வயமும். ஸ்வரூபகுணங்களிருக்க, திருமேனியைச் சொல்லுகிறதென்னென்ன-ஆழ்வார்கள் இத்யாதி. இவ்விடத்தில், ''யயோபாஸநம் மலமாகையாலே ப்ராப்யாந்யேந திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தை விரும்பியிருப்பர்களாழ்வார்கள்'' என்று ஸம்ப்ரதாயமாக அருளிச்செய்வர். ஆனல், ஸ்ரமாஸ்ரயான திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தைவிட்டு திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தை த்யாநம்பண்ணச் சொல்லுகிற வேதாந்தாதி ஸாஸ்த்ரத்தில், ''விக்ரஹமில்லே'' என்று தோற்றுமின்றதேயென்ன-இத்தை இத்யாதி. பொல்லல்-தொலைத்தலாய், தொலையாத மாணிக்கம். அநுபவ-க்தமான ரத்நம் போலேயிருக்கிற வடிவு.சிவப்புத்தோற்றவது ஸ்மிதத்தாலேயாகையாலே யருளிச்செய்கிறுர்.

வாய்] - **அவாக்ருதாத்மா**'' (அவாக்யநாதராஃ) என்கிற தத்த்வம், அநுகூலரைக்கண்டு தைர்யபங்கம் பிறந்து ஸ்மிதம்பண்ணிநிற்கும்படியைச் சொல்லுகிறது; ''**ஸ்வகர்மாநுரூபதத்தாநாம்யாயிநாம்வைஷ்ணவே**'' (ஸ்வகர்மாநுலதப்தாநாம்த்யாயிநாம்கேதஸாந்தியே) என்னும்படியே. [தாமரைக்கண்] - வினவப்புக்குவிக்கித்தடுமாறினால், குறையும் தலைக்கட்டும் கண்ணைச் ,சொல்லுகிறது; ''**அவலோகநதாநேபூயோமாம்பாலயாவ்யய**'' (அவலோகநதாநேபூயோமாம்பாலயாவ்யய) என்னும்படியே. [கருமாணிக்கமே]-ஸம்ஸாரத்தில்விடாய்தீர அணைக்கும் உடம்பைச் சொல்லுகிறது; ''**வஷட்வவுஷ்வஹிதத்வே**'' (ஏஷஸர்வஸ்வபூதஸ்து) என்னும்படியே. தாமரை பூத்ததோருமாணிக்கம் ஸ்மிதம்பண்ணினாற்போலேயாய்த்து வடிவுஇருப்பது. [என்கள்வா] - என்னைசவின்றிக்கே என்னை யபஹரித்தவனே! கர்மத்தினாலே, ஈச்வரனுடையதான ஆத்மாவை முன்தோற்றாதே நின்று அபஹரிக்கும் இவன்; வடிவைக்காட்டி இவனையபஹரிக்கும் அவன். ஸர்வேச்வரனுக்கும் தன்வஸ்துவைக் களவுகண்டுகோள்ள வேண்டும்படிக்கீடாயிறே இவனுடைய என்னைநாமிருப்பது. ஸ்ரீஜநகராஜன்பெண்பிள்ளையை நீர்வார்ப்பித்துத் தனக்காக்கினாற் போலேயிறே ஆத்மாவைத் தனக்காக்கிக்கொள்ளுகையாவது. [தனியேனுருயிரே] - என்னைசைவின்றிக்கே என்னைவிஷயீகரித்தவளவோ, உன்சுவட்டையறிவித்துப் பிரிந்தாலும் முடியாதபடி குணவிஷ்காரத்தாலே ,ரிப்பித்தவனே! [தனியேன்] - ஸம்ஸாரிகளோடுபொருந்தாமையும், ப்ராப்யதேசத்தில் புகப்பேறுமையும். பிராட்டி அசோகவநிகையில் ராக்ஷஸிகள் நடுவே யிருந்தாற்போலே

அவாக்யநாதராஃ இத்யாதி. அவாகீ - உக்திரஹிதஃ. ஸ்மிதம் சொல்லுகிறதற்கு ப்ரமாணகதாமுகேந ஹாவம்-ஸ்வகர்ம இத்யாதி. ''**ஸ்வகர்மாநுரூபதத்தாநாம்யாயிநாம்வைஷ்ணவே । ஸ்வஷ்டைஸ்துயொதைநஹ்யாஸ்யநுமொமணைநத**'' இதி ஸ்ரீ பௌஷ்கரே. மோஹநேந - கிரணஸமூஹேநேத்யர்த்தஃ. இங்கே, உத்தரார்த்தத்திலே நோக்கு. ''பூர்வகர்மாநலார்த்தாநாம்'' என்றும் பாடமிருக்கையாலே, ''ஸ்வகர்மாநலதப்தாநாம்'' என்கிறவிது பாடலேஷமென்று கண்டுகொள்வது. ''கனிவாய்'' என்றத்தோடேகூட்டி ''தாமரைக்கண்'' என்றதற்கு ஹாவம்-வினவ இத்யாதி. ''தாமரைக்கண்'' என்கிறவர்க்கு ஹாவம் - திருக்கண்களாலே குளிர நோக்கி என்னார்த்தியைத் தீர்க்கவேணுமென்று விவக்ஷித்து, அதற்குப்ரமாணம் - அவலோகந இத்யாதி. ''**தெவவ்வவஹாகிஹுஹாவ்வஹாஷ்ங்கார்ரூகெஸ்வ । ஸ்வஸொகநஷ்டாநெஹயிஸொ ஸ்ரீவாஸயாவ்யய**'' இதி ப்ரதமேம்ஸே,பாஹ்லாதஃ(க-உ0-கச). கருமையாலே குளிர்த்தியைவிவக்ஷித்து, அதற்கு ஹாவம்-ஸம்ஸாரத்தில் இத்யாதி. அணைக்கிறதற்கு ப்ரமாணம் - ஏஷஃ இத்யாதி. ''**வஷவஸவ்வஹிதத்வே வரிஷ்வொஹாநஹிதஃ । ஸொகாஸஜிஸ்ஸவ்வாவ்யுதிஸ்வஸ்யிஹாதநஃ**'' இதி யுத்தகாண்டே (க-கசா). ''கனிவாய்த் தாமரைக்கண் கருமாணிக்கமே'' என்றத்தை ரூபகமாக அருளிச்செய்கிறார் - தாமரை இத்யாதி. ''கள்வா'' என்றதற்கு ஹாவம் - என்னைசைவு இத்யாதி. ஆத்மாபஹாரம்பண்ணுவான் இவனையிருக்க, அவனை ''கள்வா'' என்கிறதென்? என்ன - கர்மத்தினாலே இத்யாதி வாக்யத்வயம். முன்தோற்றாதேநின்று என்றது - ஈச்வரனுடையதென்றறியாதேயென்றபடி. ஸோஷி ஸோஷவஸ்துவை ஸ்வீகரிக்கைகளவோ? ''கள்வா'' என்கிறதென்னென்ன-ஸர்வேச்வரனுக்கும் இத்யாதி. என்னைநாமம் - மமதாவலம். த்ருஷ்டாந்தமுகேந விவரணம் - ஸ்ரீ ஜநகராஜன் இத்யாதி. ''என்கள்வா'' என்றது - உபகாரமானாற்போலே, ''ஆருயிர்'' என்றதும் உபகாரமென்னுமத்தை யருளிச்செய்கிறார் - என்னைசைவு இத்யாதி. இவர்க்குத் தனிமையேதென்ன - ஸம்ஸாரிகளோடே இத்யாதி. உக்தத்திற்கு த்ருஷ்டாந்தம் - பிராட்டி இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - உன்னை இத்யாதி. தனிமைப்பட்டிருக்கிற எனக்குப் பரிபூர்ண

காணும் இவர்க்கு ஸம்ஸாரிகள் நடுவேயிருக்கிற இருப்பு. [ஆருயிரே] - உன்னைப்பிரிந்து பொருந்தாதஸம்ஸாரத்திலே யிருந்த எனக்கு ப்ராணஹேதுவாயுள்ளவனே! [என்தலை மிசையாய்வந்திட்டு] - ''சேழும்பறவைதானேறித்திரிவானதாளிணை யென்தலை மேலே'' ''தலைமேலதாளிணைகள்'' என்று சொல்லுகிறபடியே-பூர்ணமாக வந்துதோற்றி. நிர்ஹேதுக மாக வந்தென்றும். † (ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணுகிறவிடத்தில் உனக்கு ஜகத் தால் செய்யப்பட்டதொன்றில்லாதாப் போலே, என்னை யிவ்வளவாகப் புகுராநிறுத்தின உனக்கு என்னால் செய்யப்பட்டதொன்றில்லை. இனிமேலுள்ளதும் உனக்கே ஹா மென்கை.) [இனி] - உன்னைக்காட்டினமாத்ரமன்றியே, பரமபதத்தில் சுவட்டையும் அறிவித்த பின்பு. [நான்] - வழிச்சுவடறிந்த நான். [போகலொட்டேன்] - தம்மு டைய செல்லாமையாலும் ப்ராப்தியாலும் தடுக்கவும் வலிக்கவும் உரியரானபடி; ''ஸைஷ்யுபரஸ்தாச்சாலாயா யாவந்மோக்ஷப்ரலீததி) என்னுமபடி. [போகலொட்டேன்] - வரும்போது உன்ஸ்வா தந்த்ர்யத்தாலே வரலாமத்தனையல்லது, போம்போது உன்கார்யம்உண்ணதோ? இவர்க்கு இப்படி சொல்லலாகிறது - ஸர்வஜ்ஞன் அறியத் தடக்கஉண்டான த்வரையாலேயும், அபேக்ஷித்தவளவிலே இவர்கார்யம் செய்யப்பெறுத பிற்பாட்டுக்கு ''ஹீரைஷாஹிமமாதுலா'' (ஹீரேஷாஹிமமாதுலா) என்று லஜ்ஜிக்குமனவனுகையாலு மிறே. [ஒன்றும்மாயஞ்செய்யேல்] - உன்னையறிவதுக்கு முன்பு, த்யாஜ்யமான விஷயங்களைக்காட்டி அதுவேயமையும் என்னப்பண்ணினாய்; உன்னை யறிந்தபின்பு, குணங்களையாவிஷ்கரித்து, ''உம்பரென்குறை'' என்னவும் ''ஈதேயின்னம்வேண்டுவதேந்தாய்'' என்னவும் பண்ணினாய்; அப்படியே, இனி ஒரு குணவிஷ்காரத்தைப்பண்ணி‡ (அவ்வழியாலே) - நான்பேற்றேனுகப்பண்ணி என்னை வஞ்சியாதே கொள். அங்ஙன்வேண்டுவானென்? என்ன - [என்னையே] - ''வஹிவஸ்யுஸ்ரீராணி'' (ஏஹிபச்யஸ்ரீராணி) என்கிறபடியே -

---

ப்ராணனுவனே என்று ஸப்தார்த்தம். மூன்றினவர்த்தத்துக்கு, ''தலைமிசை'' என்று - தலைக்கு மேலே என்றாய், பூர்ணமாகவந்தென்றபடி. இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, ''தலைமிசையாய்-'' இத்தலை, மிசையாய் - மிசையாம்படி, வந்து - நிர்ஹேதுகமாகவந்தென்றபடி. * சூழ்விசும்பணிமுகில் ப்ரமேயத்தை உபஜீவித்துக்கொண்டு, ''இனி'' என்றதுக்கர்த்தம் - உன்னை இத்யாதி. ''நான்'' என்றதுக்கும் கீழ்ச்சொன்னதை யுபஜீவித்துக் கொண்டர்த்தம் - வழிச்சுவடு இத்யாதி. சுவடு - ரஸம். ஸுவஷியானவனைப் ''போகலொட்டேன்'' என்று நிர்ப்பந்திக்கலாமோவென்ன - தம்முடைய இச்யாதி. ஆர்த்தியாலும் அநந்யகதித்வத்தாலுமென்றபடி. இப்படி வலிக்கவேணுமோவென்ன - ஸைஷ்யே இத்யாதி. ''கூநாஹாஸைரிராஸைகொஜ்ஞாநஹீநாயயாஜிஜ்ஞஸைஷ்யு வாஸ்ரஹ்மாஸைபாயாவந்மோக்ஷப்ரலீததி'' இத்யஸோத்பாகாண்டே சித்ரகூடேபரத: (ககக). ஸுவஷியானவனை ''போகலொட்டேன்'' என்று வலிக்கிறதுக்கு மூன்றுமர்த்தம் - வரும்போது இத்யாதி. ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்தாலும் அவனை வலிக்கிறானென்றபடி. ஆர்த்தியையும் பாரதந்த்ர்யத்தையும் விவரிக்கிறார் - இவர்க்கு இப்படி இத்யாதி. ''வஹிவஸ்யுஸ்ரீராணிஸீநாம்ஹாவிகாத்தநாழி। ஹதாநாம்ராக்ஷஸைவைபூரஸைபூஹிதாம் வஹாயாவதெ'' இத்யாரண்யகாண்டே. அவர்களைப்பற்ற ஏற்றமுண்டென்கிறார் - அங்கு

---

† குண்டலிதம் இருபத்துகாலாயிரம்.

‡ குண்டலிதம் ப்ரகாஷிப்தமென்று மூன்கோசங்களில் காண்கிறது.

விரஹம்தின்று மோஷித்தஉடம்பைக்காட்டுகிறார்; அங்குஶரீரமாத்ரம்அவர்களுக்கு; இவர்க்கு ஸ்வரூபநாசமிறே. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

மாயஞ்செய்யேல் என்னுன்திருமார்வத்துமாலைங்கை
வாசஞ்செய்பூங்குழலாள்திருவாணை நின்னாணைகண்டாய்
நேசஞ்செய்துஉன்னோடென்னை உயிர்வேறின்றிஒன்றுகவே
கூசஞ்செய்யாதுகொண்டாய் என்னைக்கூவிக்கொள்ளாய்வந்தன்தோ.

ஆ.—(மாயஞ்செய்யேல்) - பண்டுஉன்னைக்காணவேணும் என்றுசைப்பட்டுக் காணப்பெறுமையாலே நான் வ்யஸநப்படுமளவில், கண்ணுக்கண்டாற்போலே விசதமாம்படி என்னெஞ்சிலே யுன்னைக்காட்டி, காணவேணுமென்னும் அபேக்ஷையைப் பிறப்பித்து, என்னுடைய வ்யஸநத்தை ஸமூலமும்பண்ணினாற்போலே செய்தருளவொண்ணாது; இனியுன்னைக்காட்டாதே வஞ்சித்தொழிக்கில், உனக்கு நிரவயிகஸம்பத்தாய் நிரவயிகபோக்யபூதையாய் உன்னலும் வஹுமந்தவ்யையாய் உன்திருமேனிக்கு வாசஞ்செய்யாநின்ற அழகிய திருக்குழல்களை யுடையளாயிருந்த பெரியபிராட்டி திருவாணை, நின்திருவாணைகண்டாய்; ஸுலப்யஸௌஹார்தபதமாயிருந்த என்னை யருவராதே என்பக்கலிலே யதிஸ்நேஹத்தைப்பண்ணி உன்னோடொன்றென்று சொல்லலாம்படி என்னோடே கலந்தருளினாய்; ஆதலால், அதுபெறுவாணையன்று: இனிச்செய்கிறோம் என்னப்பற்றாது: ஈண்டென வந்தென்னைக் கூவிக்கொள்ளாய் என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், தம்முடைய அபேக்ஷிதத்தைச் செய்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி எம்பெருமானுக்குப் பெரியபிராட்டியார் திருவாணையிடுகிறார்.

[உன்திருவென்று தொடங்கி] - "விஷ்ணோஃஶ்ரீஃ" என்னும்படியே உனக்கு ஸம்பத்தாய் உன்திருமார்வுக்கு அலங்காரமான மாலையாய் உன்னலும் ஸ்லாக்யமாம்படி வாளாய் உன்திருமேனிக்குப் பரிமளத்தைப் பண்ணாநின்றுள்ள அழகிய திருக்குழலை யுடைய பெரியபிராட்டியாருடைய ஆணைகிடாய். உனக்கு இட்டவடி பேராதே என்அபேக்ஷிதம்செய்து முடிக்கவேண்டும்படியிட்டஆணை. போகவல்லியாகில் போய்க்காணுமென்று கருத்து. "ஶ்ரியாவஸீதயாவைஶ்வர்யவாந்நஶ்யதி" என்னும்படியாலே பெரியபிராட்டியாராணை உன்னாணைகிடாய். என்றுமாம். [நேசஞ்செய்து உன்னோடு என்னை என்றுமேலுக்கு] - இனி இத்திருவாய்மொழிகுறையும், நீர்'பெறுவாணைபிட்டீர்' என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய, அல்லாமையேத்துகிறார். பெரியபிராட்டியார் பக்கலிலுப்பண்ணுத ஸ்நேஹத்தை என்பக்கலிலேபண்ணி என்பக்கலுள்ள அயோக்யதை பாராதே உன்னோடு ஆக்மஸாம்யமில்லாதபடி என்னைப்பரிக்ரஹித்தாய்; ஆனபின்பு, ஐயோ! என்னை ஈண்டெனவந்து விஷயீகரியாய்!

இத்யாதி. ஆக, "முனியே" என்று - ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டியையும், "நான்முகனே" என்று - வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டியையும், "முக்கண்ணப்பா" என்று - ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரத்தையும், "கருமாணிக்கமே" என்னுமளவும் - பாலநத்தையும் சொல்லுகிறது. (க)

ப.—அநந்தரம், தம்முடைய கார்யஞ்செய்கைக்காக மறுக்கவொண்ணாதபடி வல்லபையான பிராட்டியுடைய திருவாணையிடுகிறார்.

(முன்பு ஆர்த்தனாய்க்கூப்பிட்ட உசைகள்தோறும் குணாவிஷ்காரமாத்ரத்தாலே ஆஶ்வஸிப்பித்து அகலநின்றாற்போலே), என்னை - (க்ஷணகாலமும் உன்னைப்பிரியில் முடியும்தசையான) என்னை, மாயஞ்செய்யேல் - இனி வஞ்சியாதொழியவேணும்; (''நாம் நினைத்தபடி செய்கிறோம்'' என்று ஸ்வாதந்த்ர்யம் கொண்டாடப்பார்த்தாயாகில்), உன் - உனக்கு, திரு - நிருபாதிகஸம்பத்தாகையாலே ஸர்வாதிகமான ஸ்வரூபத்துக்கு நிரூபகபூதையாய், மார்வத்து - (தானும் ''அகலகில்லேன்'' என்று விரும்பும்படியான) திருமார்புக்குப் பரபாகமாம்படியாய், மாலை-ஹிரண்மயமான மாலைபோலே, (விக்ரஹத்துக்கு நிருபாதிகபூதையாய்), நங்கை - (உன்னோபாதி ஸமஸ்தகல்யாண குணபூர்ணையாகையாலே ''உபூணஉவபூசுரம்ஸ்வஉஜெ'' என்கிறபடியே கண்ணாடியிலே நிழலெழுமாபோலே இக்) குணங்களும் நிறம்பெறும்படிபண்ணுமவளாய், வாசம் செய்- (''ஸ்வமந்யஃ'' என்கிறஉனக்கும்) அதிவாஸகரமாய், பூ - விலக்ஷணமான, குழலாள் - திருக்குழலையுடையளாய்க்கொண்டு, திரு- (ஸோக்யபூதையாகையாலே விபூத்யபிமாநிநியான) லக்ஷ்மியினுடைய, ஆணை - (கௌரவ்யமான) ஆணையானது, நின் - (ஸமஸ்தஜகத்தையும் உன் ஆணையாலே நிர்வஹிக்கிற) உனக்கு, ஆணை - ஆணையாக, கண்டாய்;-(இப்படி யாணையிட்டு நிர்ப்பந்திக்கிறது த்வரையாலேஎன்றுநினைத்து), நேசம் செய்து - (நிர்ஹேதுகமாக) ஸ்நேஹித்து, உன்னோடு - (ஹேயப்ரத்யநீகனான) உன்னோடே, என்னை - (ஹேயஸம்ஸ்ருஷ்டனான) என்னை, உயிர் வேறுஇன்றி - (''உன்னது என்னதாவியும் என்னது உன்னதாவியும்'' என்னும்படி) ஆத்மபேதம்பிறவாதபடியாக, ஒன்றுஆகவே - (அப்ருதக்ஸித்தியாலே) ஏகப்ரதிபத்திபிறக்கும்படிக்கீடாக, கூசம்செய்யாது - (என்நிகர்ஷத்தைப்பார்த்துக்) கூசாதே, கொண்டாய் - (அடியேபிடித்து) அங்கீகரித்தருளினாய்; என்னை - (இப்படி உன்ப்ரவ்ருத்தியறிந்திருக்கிற) என்னை, வந்து - (என்முன்னே) வந்து, கூவிக்கொள்ளாய்- (''ஆழ்வீர், போதீரோ'' என்று திருமிடற்றோசையைக்காட்டி) அழைத்துக்கொண்டருளவேணும். அந்தோ! - ஐயோ! நீதானே த்வரிக்கிற கார்யத்துக்கு நான் ஆணையிடவேண்டியிருப்பதே.

இ—இரண்டாம்பாட்டில், தம்முடைய அபேக்ஷிதத்தைச் செய்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி அவனுக்குப் பிராட்டி ஆணையிடுகிறார்.

[மாயம் செய்யேலென்னை]-'ஹகவத் குணங்களே போதுபோக்காம்படி பண்ணின வித்தை க்ருத்ரிமமென்று நெஞ்சோடு சொல்லக்கூடுமோ?' என்ன, - அங்ஙனல்ல; பூத்திபூர்வகமாகச் சொல்லுகிறேன்; க்ஷணகாலமும் தன்னாலல்லது செல்லாமையை விளைவிக்கைக்காகவாய்த்து குணாநுபவத்தோடே ஸம்ஸாரத்திலே இவரைவைத்தது. அச்செல்லாமையுண்டானால்இது அநுவர்த்திக்குமிறே. இப்படியிவர் நிர்வந்தித்தவிடத்திலும் உம்மை மாயம்செய்கிறிலோம் என்று ''மாஶுசஃ'' என்னாமையாலே நங்காரியம் செய்யப்பார்த்திலனாகாதே! என்று பார்த்து, செய்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி பிராட்டியாணையிடுகிறார். [உன்திரு] - ''விஷ்ணோஃஸ்ரீஃ'' என்கிறபடியே உனக்கு ஸம்பத்தாயுள்ளவள். எனக்கு நீ ஸம்பத்தாயிருக்கிறாப்போலேயன்றோ, உனக்குஅவள் ஸம்பத்தாயிருக்கிறபடி. ரத்நத்துக்கு ஒளி ஶேஷமாயிருக்கச்செய்தே அத்தாலேயிறே பெருவிலையனாகிறது; இவளாலே அவனுக்குப் பெருமை சொல்லாநிற்கச்செய்தேயும் ஶேஷித்வம்

குறையாதேயிறேபிருப்பது. [மார்வத்துமாலே] - தான்விரும்புகிறமார்வுக்கு மாலையானவள். உன் திருமார்வுக்கு அலங்காரமானவள் என்கை. [நங்கை] - அவாப்தஸமஸ்தகாமனை நீகுறைவாளரைப்போலே ஸ்லாகிக்கப்படுமவள்; ரூபமுணத்தாலும்ஸீலாதிகளாலும்பூர்ணையாயிருக்குமவள். [வாசம்செய் பூங்குழலாள்] - "ஸவாஸனாஜ்ஞ" என்கிறவிஷயத்தையும் பரிமளிதமாக்காகின்றுள்ள குழலையுடையவள். [பூங்குழல்] - பூவையுடைத்தானகுழல்: அழகிய குழலென்றுமாம். [திருவாணைநின்னாணை] - திருவினுடைய ஆணைகாண். என் கார்யம்செய்தல்லது இட்டவடி போவிட வொண்ணாதபடி யிட்டவாணை. போகவல்லையாகில் போய்க்காணென்று கருத்து. புறம்புள்ளார்க்கெல்லாம் இடுமாணை உன்னுடைய ஆணை. உனக்கிடுமாணை அவளாணை. அங்ஙனன்றியே, [நின்னாணை - திருவாணை] - என்று இருவரையும் ஒக்கச்சொல்லவுமாம். "யோஉஸீதயாவெஸஷ்வாஸிஸவ நஷ்ட" என்கிறபடியே. [நேசம்செய்து இத்யாதி] - "நீர்பெறுவாணையிட்டீர்" என்று அவன் அருளிச்செய்ய, அல்லாமை ஏத்துகிறார், மேல் இத்திருவாய்மொழிகுறையும். ஆற்றுமையின்மிகுதியைச் சொல்லிப் பரிஹரிக்கிறார். [நேசஞ்செய்து] - பிராட்டிபக்கல் பண்ணுதஸ்நேஹத்தை என்பக்கலிலேபண்ணி. "அகலகில்லேனிறையும்" என்று அவள் செல்லாமைகண்டிறே அவள்பக்கல் ப்ரேமத்தைப்பண்ணிற்று; உன்செல்லாமையன்றோ என்பக்கல் ப்ரேமப்பண்ணிற்று. [உன்னேடுஎன்னை] - என்னை நித்யஸம்ஸாரி என்றுதல், உன்னை நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனென்றுதல் பார்த்தோ மேல்விழுந்தது? "இவன் அணுபரிமாணன், நியாமயன்; நாம விஷ்ணு, நியாமகன்" என்றுபார்த்தாயோ? [உயிரேவேறின்றி ஒன்றுகவே] - ஆத்மஜ்ஞமில்லாதபடியன்றோ என்னைப் பரிக்ரஹித்தது? "உன்னதுஎன்னதாவியும் என்னதுஉன்னதாவியும்" என்னும்படி என்னைப் பிரித்துக் காணவொண்ணாதபடியன்றோ நீ தலையாலே சுமந்தது. [கூசம்செய்யாது கொண்டாய்] - என்பக்கலுள்ள அயோக்யதையைப்பாராதே பரிக்ரஹித்தாய். முதலிலே என்பூர்வவ்ருத்தம் பாராதே மயர்வறமதிநலமருளினாய். பின்பு வளவேழுலகிலே "நான் அயோக்யன்" என்றுஅகலப்புக, என்வழியேவிடாதே உன்செல்லாமையைக் காட்டிச் சேர்த்துக்கொண்டாய். இப்படி செய்கிலையாகில் நான்இன்று க்லேஸப்படாதே போகலாய்த்தே. [என்னைக்கூவிக் கொள்ளாய்வந்து] - ஆனபின்பு என்னைண்டெனவந்து அணுகப்பாராய். ஸாஸ்த்ரங்களால் அறிவிக்குமளவுபோராது. ஸாக்ஷாத்காரமாத்ரம் போராது. உன்னை நான் இட்டி அநுபவிக்குப்படி பண்ணவேணும். [அந்தோ] - தன்னையொழியச் செல்லாமையைத் தானே விளைத்து நான்கூப்பிடவந்து முகங்காட்டாதொழிவதே!

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. தம்முடைய அபேக்ஷிதம் செய்தல்லது நிற்க வொண்ணாதபடி அவனுக்குத் திருவாணையிடுகிறார்.

[மாயஞ்செய்யேல்] - கீழ் "மாயஞ்செய்யேல்" என்னச் செய்தே தீரியவும் சொல்லுகிறது என்னவாற்றுமைதான்! இப்படி இவர்நிர்ப்பந்தித்தவிடத்திலும், "உம்மை

இரண்டாம்பாட்டு.—மாயம்செய்யேலே இத்யாதி. "திருவாணை நின்னாணைக்கண்டாய்" என்றதத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - தம்முடைய இத்யாதி.

அநுவாதத்திற்கு ஹேது - கீழ் இத்யாதி. ஹேவாந்தரமாதல், விவரணமாதல் - இப்படி இத்யாதி. "என்னை" என்றது - என்னையொருவனையுமென்னுதல், ஸரணம்புகுந்தவென்னை

மாயஞ்செய்யோம்: ''ஶாஶ்வதீ'' (மாஶ்வதீ) என்ஞமையாலே மாயஞ்செய்யேல் என்று அநுவர்த்திக்கிறது. [என்னே] - இத்தால் உன்னுடைய லீலாவிஹதி முடியாது கிடாய். [மாயம்செய்யேல் என்னே] -''ஶாஶ்வதெவயெஷ்யவத்ருணெ ஶாயாஶ்தாஞ்ஞ ஹிதெ'' (மாமேவயேப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாந்தரந்திதே) என்கிற உன் வார்த்தையை விஜ்ஞாபித்து, ''அலர்மேல்மங்கையுறைமார்பா - உன்னடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேன்'' என்று ஶரணம்புக்க என்னை வஞ்சியாதேகோள்! இப்படி நிர்ப்பந்திக்கச் செய்தேயும் 'ஶாஶ்வதீ' (மாஶ்வதீ) என்ஞமையாலே அவனுக்கும் மறுக்க வொண்ணுதபடி பெரியபிராட்டியார் திருவாணையிடுகிறார்:—[உன்திரு] - ''விஷ்ணோஶ்ஶ்ரீ:'' (விஷ்ணோஶ்ஶ்ரீ:) என்கிறபடியேநாட்டுக்கெல்லாம் ஸம்பத்து அவன்: அவன்தனக்கும் ஸம்பத்து இவள். அன்றிக்கே, 'விஷ்ணோ:' என்னவுமாம். 'திருவுக்குந் திருவாகிய ''ஶ்ரியஶ்ரியபர' (ஶ்ரிய:ஶ்ரியம்) ''ஶ்வாம்ஹி ஶ்ரியஶ்ரியஸ ஏஹாஶ்ரஸ்தாரவாஸ:' (த்வாம்ஹி ஶ்ரியஶ்ரியமுதாஹாரஸ்தாரவாஸ:) என்னும்படியே. மற்றப்படிஷத்தில், ''ஶ்ரீ ஹ்யாஶெவ:'' (ஶ்ரத்தயாதேவ:) ''யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா - அஸ்ரமெயம்ஹி தத்தேஜ:'' (யஸ்யலாஜநகாத்மஜா - அப்ரமேயம்ஹி தத்தேஜ:) என்னும்படியே ஆதாரப்ரயாநமாயிருத்தல், ஆயேயப்ரயாநமாயிருத்தல்; ஆலே

யென்னுதல்; இவ்விரண்டர்த்தத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - இத்தால் இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. இத்தால் என்றது, என்னேயங்கீகரித்தத்தாலென்றபடி. ''சரணம்புகுந்தவென்னே'' என்ற இரண்டாமர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - ஶாஶெவ இத்யாதி. ''ஶெஷீவெஹ்ருஷாஸ்ஸாணஸியீஶஶாயாஷ்டாஸ்ரு தூர்யா:ஶாஶெவயெஷ்யவத்ருஞ்ஞெஶாயாஶ்தாஞ்ஞஸ்ஹிஹெ'' இதி ஸ்ரீதாஸ்ரு. (எ-கஸ) ''உன்திரு'' என்றதற்கு - உனக்குத் திருவென்னுதல்; சேஷேஷஷ்டியாய், உன்னுடைய திருவென்னுதல் என்று அர்த்தத்வயம். மூந்தினவர்த்தம் - விஷ்ணோஶ்ஶ்ரீ: இத்யாதி. இரண்டாமர்த்தம் - விஷ்ணோஸ்என்னவுமாம் என்று. அதாவது-விஷ்ணுவுக்கு ஶேஷஹ்வதையென்னவுமாமென்றபடி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணத்ரயம்-தீநுவுக்கும் இத்யாதி. திருமொழி ஏழாம்பத்து ஏழாந்திருமொழி முதற்பாட்டு. ''நிஹெதுவெஷாஜமநாதாவிஷ்ணோஸ்ஶ்ரீரநவாயிநீயஸாவவு மதொவிஷ்ணுஸ்ஹயெவெயம்ஜிஜ்ஞாதவ்ய:'' இதி ப்ரதமேஶ்லோகஸ்தஷ்டமே. ''கூஜிக்ருஷிவ்ரு ஹ்ருதிநிதெ ரளவநவ்ருஹாவஸாவணாஸ்யோர்ஸ்ரொடியிழி ஶ்ரிய:ஶ்ரியம்ஹகுஜநெகஜீவி கம்வஸ்யபுரோவதவஸ்யிகுவ்ருகுழி'' இதி ஸ்தோத்ரரத்நே (சது). ''யஸ்ய:கூடாக்ஷணஸ நாக்ஷணீஸ்ரஸாணாஸெஸ்வயபுஜெஹ தாநிஜிவாவபுஜநீநஸெதஸ் । தாம்ஶ்ரீரிஜிகு ஹ்வவம்ஸ்ரயணாஜிரஸாஹாவ்ஸ்தாம்ஹி ஶ்ரிய: ஶ்ரியஸ்ஹாஶாஸ்ரஸ்தாரவாஸ:'' இதி ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவே (கூ). ''யஸ்ய:கூடாக்ஷவீக்ஷாக்ஷணமகஸ்ருஜம் மக்ஷிதாஸெஹஸ்ரா ஸ்ரு ஸ: । ஶ்ரீரஸ்ரா ஜஸஹிஷ்ணுராகிவிவீக்ஷ்தாம்மக்ஷ்ணீ:'' இதி ஸ்ரீஸ்தவே (கக). மூந்தினவர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - ஸ்ரத்தயா இத்யாதி. ஸ்ரத்தயா - லக்ஷ்ம்யா. தேவ: - தத்யோதமாநஸ் ஸ்ரவேஸ்வர: - தேவத்வம் - ஸதாவிதமீஸ்வரத்வம். அஸ்நுதே - ப்ராப்நோதீத்யர்த்த:, ''ஹ்ருஷெ:ஹி தத்தெஜோயஸ்ருஸாஜநகாத்மஜா । நஷ்டம்வஸியஸ்ருஸ்தாம்ஹ கபுஸ்ரஸாவாஸ்ரயாம்வநெ'' இத்யாரண்யகாண்டே ராவணம்ப்ரதி மாரீச: (கூஎ - கஅ). அர்த்தத்வயத்தையும் வ்யுத்க்ரமேணவிவரிக்கிறார் - ஆதார இத்யாதி. ஆதாரப்ராப்யாந்யம் - ஸர்வாயார ஹ்ருதேஸ்வரனிடத்திலும், ஆயேயப்ராப்யாந்யம் - புஷ்பபரிமளத்திலும் கண்டுகொள்வது. ''ஷ்ருதவதவ்ருஹ்ருதாநாஶாஹ்ருதொஹரிஸ்ஸ்ருகஸ் । ஸஹஶ்யஸ்ரு விநா

யத்துக்கு ஆயாரத்தையோழியஸத்தையுமில்லை;நிரூப்யத்துக்கு நிரூபகத்தையோழியஸ்வரூப ஸ்த்திதியில்லை;ஒன்றையொன்றோழியில் ஸ்வரூபஸித்தியில்லை, ''தன்னுகத்திருமங்கைதங் கியசீர்மார்வன்,'' ''நஜீவெயம்க்ஷணஸவி'' (நஜீவேயம்க்ஷணமபி).[மார்வத்துமாலை]- கேவலம் ஸம்பத்தியாயிருக்கையன்றிக்கே திருமார்புக்கு அலங்காரமுமாயிருக்கை. மார் வுக்கலங்காரம் அவள், அவளுக்கலங்காரம் மார்வு ; ''ஹக்தாரமி'' (ஹக்தாநாம்) [நங்கை] - வடிவோழிய அல்லாத ஸ்வரூபகுணவிஹாதிகளும் அவளாலே என்கை. ஜ்ஞாநைகாகாரதயாஸாம்யம். †(ஐஸ்வர்யாதிகுணங்களால் ஈஸ்வரனிலுமதிகையென்கை.) [நங்கை] - ''வகிம்விஸ்வஸ்ய'' (பதிம்விஸ்வஸ்ய) என்கிறவனுக்கும் இவள் பூர்த்தி யாலே பொரிபுறந்தடவவேண்டும்படி யிருக்கை. அல்லாதாரிற்காட்டில்வ்யாவ்ருத்தி யித் தனையுமிறே: ஸ்ரீமானுக்கு நிஸ்ஸ்ரீகர் ஸத்ருஸரல்லவிறே. [வாசஞ்செய்பூந்துழலாள்] - நாற்றத்துக்கும் நாற்றம் கோடிக்கும் குழல். ''ஸவ்யமஸ்ய'' (ஸர்வகந்தஸ்) என்

ஹஜாநிராயாராநவிஷ்யதி । கஹஜவாவிநாஹம்ஹிநிராவாவெர்நவிஷ்யதி'' என்கிற வசநத்தையுட்கொண்டு, உக்தார்த்தத்தை ஸ்த்திரீகரிக்கிறார் - ஆதேயத்துக்கு இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே. '' கஹமேயுஷ்மிநாஹஜா'' இத்யாதி ஸ்லோகத்துக்கர்த்தம் - நிரூபிதை யான அஹந்தையையொழிந்தபோது, நிரூப்யமான அஹமர்த்தமானது, உபாக்யாரூபமான நிரூபக ர்மமில்லாமையாலே நிரூப்யவிஷயியுண்டாகாது. ஆஸ்ரயமான அஹமர்த்த மில்லாதபோது, ஆஸ் ரயமான யர்மியையொழிய தர்மத்துக்கு ஸ்த்திதியில்லாமையாலே, அஹந்தைக்குஸ்வரூபவிஷயியில்லை ; ஆகையாலே, தர்மதையொழிந்தபோது தர்மியை ப்ரதிபத்தி பண்ணவொண்ணாது; தர்மி யையொழிந்தபோது தர்மத்துக்கு ஸ்வரூபமே பிடித்தில்லையென்றபடி. நிருபாக்யஸ் - நிரூபக தர்மரஹிதஸ். '' ஒன்றையொழிய வொன்றுக்கு ஸ்வரூபவிஷயியில்லை'' என்னுமத்துக்கு ப்ரமாணங் கள் - தன்னுக இத்யாதி. நாய்ச்சியார்திருமொழி, ''மின்னுகத்தெழுகின்ற'' இத்யாதி. தன்னுக - தானுளளாகைக்காக, தன்ஸத்தைபெறுகைக்காக ; நித்யயுவதியான பெரிய பிராட்டியார் ''இறை யும் - அகலகில்லேன்'' என்று நித்யவாஸம்பண்ணும் வீறுடைய திருமார்புபடைத்தவர்க்கென்ற படி. '' ஹிரம்ஜீவகிவெவெஹீயஹிசாஹம்யாரிஷ்யதி । நஜீவெயம்க்ஷணஸவிவிநாகா ஸவிதெக்ஷணாழி'' இதி யுத்தகாண்டே. ''உன்திரு'' என்றவநந்தரம், ''மார்வத்துமாலை'' என் றதுக்கு ஹாவம்-கேவலம் இத்யாதி. இவளை ''மாலை'' என்கையாலே மார்வுக்கு மாலையையொழிய ஸோஷையில்லாமையாலும், மாலைக்கும் மார்விலிருந்தாலொழிய ஸோஷையில்லாமையாலும் தத்தருக்கு ணமாக ஹாவம்-மார்வுக்கலங்காரம் இத்யாதி. மார்வு பிராட்டிக்கலங்காரமாகைக்கு அவளதிநமாயி ருக்குமோவென்ன-ஹக்தாநாம் இத்யாதி.ஜிதந்தாயரம், ''நதேரூபம்''இத்யாதி. ''வரிஜநவரிஷ ஹூஹுஷிஷ்ணாநுய-யாநிவுவரமாணமணாஜுஜ்ஞாநமகூர்டியவெ । வரஸ வடியாணாநுத்தெஹஸுயாதாவரடிஸகமெதத்தஸ்ரீதாயுஹகயு'' என்கிற வாதாராஜஸ்தவஸ்லோகமும் அநுஸந்தித்துக்கொள்வது. இவளுடைய பூர்த்தியின் எல்லை அவனு டைய ஸ்வரூபாதிகளுக்கும் பூர்த்தியுண்டாம்படி யிருக்குமென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - வடிவோழிய இத்யாதி. வடிவோழிய - அவன் வடிவுக்கலங்கார மன்றிக்கேயென்றபடி. நங்கை - ஸ்வரூபகுண விபூதிகளால் பூர்ணையென்றபடி.உன்னுடைய தீநுவென்று-அவனுக்கு ஸோடஶாம்ஸை யென்னலாமோ? ''நாராரீமயோஹரி:'' என்று ஈஸ்வரனுடைஜக்யம் சொல்லாநிற்கஎன்ன - ஜ்ஞாநை காகாரதயா இத்யாதி. இவ்வாக்யத்துக்கு 'ஆதாரப்ரதாநமாயிருத்தல்'என்கிறவாக்யத்தோடேஸங்கதி. ''வடிவோழிய'' இத்யாதி வாக்யவிவரணம் - பதிம்விஸ்வஸ்ய இத்யாதி. கீழ்வாக்யத்தால் ஸ்வலி தம் - அல்லாதாரில் இத்யாதி. அதாவது - ப்ரஹ்மாதிகளிற்காட்டில் ஈஸ்வரனுக்கு உண்டான லக்ஷ்மீபதித்வாதிரூப வயாவருத்தி தோற்றுகிறதென்றபடி. இத்தை உபபாதிக்கிறார்-ஸ்ரீமானுக்கு இத்யாதி. ''வாசமசெய்'' எனறதுக்கு ஹாவம் - நாற்றத்துக்கு இத்யாதி. விவரணம் - ஸர்வகந்தஸ்

---

† - குண்டலிதம் ப்ரக்ஷிப்தமென்று மூன்கோசங்களில் காண்கிறது.

னும் வஸ்துவுக்கும் பரிமளம்கொடுக்கும் குழல். "ஸுவ பூமஸு:" என்கிற ஏற் றம் இத்தலையாலே காணும் அவனுக்குவந்தது. *('பூங்குழல்' பூவையுடைத்தான குழலென்னுதல், அழகிய குழலென்னுதல். [திருவாணை நின்னாணைகண்டாய்] - † (திருவினுடைய வாணைகிடாய், என்கார்யம் செய்தல்லது இட்ட அடி பேரவிட வொண்ணுதபடி உனக்கிட்ட ஆணை. போகவல்லையாகில் போய்க்காண் என்று கருத்து.) 'ஸர்வாயிகனுகையாலே அல்லாதார்க்கெல்லாம் உன்னுடைய ஆணை; உனக்கு நீயுகந்தார் ஆணையிடுமித்தனையிறே. "யோவஸீ தயாவெவஸுவொவஸி ரவ நஜு ந" (மயாசஸீதயாசைவஸுப்தோஸிரகுநந்தந) என்னும்படியாலே - பெரிய பிராட்டியார்ஆணை உன்னாணைகிடாய் என்றுமாம். "நீரிட்டவாணை உம்முடையஸ்வ ரூபத்தோடு விருத்தங்காணும். ‡ மோஷபூதராலுல் நாம் செய்தபடி கண்டிருக்கவேணுங் காணும்" என்ன; அவிருத்தமெனகிறார் மேல் இத்திருவாய்மொழிகுறையும். அதாவது- ஆற்றுமையின் மிகுதினயச்சொல்லிப் பரிஹரிக்கிறார். "உமக்குப் பாரதந்த்ர்யம் ஸ்வரூப மாலுல் மோஷிசெய்தபடிகண்டிருக்குமத்தனைகாணும்" என்ன,— "மோஷலாதனுள ளுய்க்கண்டிருக்கவேணுமே!" என்று தம்முடைய இல்லாமையை உபபாதிக்கிறது மேல் இத்திருவாய்மொழியடைய. பாரதந்த்ர்யம் ஸ்வரூபமாலுல் ப்ருதக்ஸ்த்திதியும் ப்ருதக் ப்ரபத்தியு முண்டோவென்கிறார்: - [நேசஞ்செயது] - பெரியபிராட்டியார்பக்கலிலும் பண்ணுத ஸ்நேஹத்தை என்பக்கலிலேபண்ணி. நான் ஸ்நேஹிக்கவிருந்தாயோ, என் விடாய்க்கடி உன்விடாயன்றே? "அகலகில்லேனிறையும்" என்று அவளசெல்லாமை கண்டிறே அவள்பக்கல் ப்ரேமத்தைப்பண்ணிற்று. [உன்னேதென்னை] - உன்னை யறிந்தாயோ, என்னையறிந்தாயோ? * விழுமியவமரர் முனிவர்விழுங்கும் கன்னற்கனி நீ, அதுக்கு எதிர்த்தலை அடியேன்; "இவன் அணுபரிமாணன், நியாம்யன்; நாம் விபு,

---

இத்யாதி. சாடு - ஸர்வகந்த: என்கிற இத்யாதி. இத்தலையாலேயென்றது - இத்தத் தலையில் மயி ராலேயென்ற ஸ்வரூபார்த்தம். உனக்கிடும் ஆணை திருவாணைகண்டாய் என்று மூன்றினவர்த் தம்; உனக்குத்திருவாணையு முன்னாணையும் என்றிரண்டாமர்த்தம். மூன்றினவர்த்தத்துக்கு, "நின் னாணை - திருவாணை" என்றந்வயம்; இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, இருந்தபடியேயந்வயம். "வளைத்த வைத்தேன் இனிப்போகலொட்டேன் உன்தன் இந்திரஞாலங்களா லொளித்திடில் நின் திரு வாணைகண்டாய்" என்று ஸ்ரீ விஷ்ணுசித்தரைப்போலே "திருவாணை" என்றால் போராதோ, "நின்னாணை" என்று விசேஷிக்கிறதென்னென்ன - ஸர்வாயிக இத்யாதி. இரண்டாமர்த்தம் - மயாக இத்யாதி. "ஸாதாரணகுணசேஷ்டாயாஸ்ஸாதாரணாவ்ருதி: । யோவஸீ தயாவெவஸுவொவஸிரவ நஜு ந" இதி சித்ரகூடே பரதம்ப்ரதி ராமர். மேலுக்கவதா நிகை - நீரிட்ட இத்யாதி. தம்முடையஇல்லாமையை - ஸத்தையில்லாமையையென்றபடி. விஸ் லேஷமாத்ரத்திலே ஸத்தாஹாநியாமோவென்ன; "உயிர்வேறின்றி" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்தரு ளிச்செய்கிறார் - பாரதந்த்ர்யம் இத்யாதி. இவ்வாக்யம், 'நீரிட்டவாணை' இத்யாதி ஸங்கைக்குப் பரிஹாராந்தரமாதல். "நேசம்செய்து" என்றதுக்கர்த்தம் - பெரியபிராட்டியார் இத்யாதி. ஹலி தம் - நான்ஸ்நேஹிக்க இத்யாதி. பிராட்டிபக்கலிலும் பண்ணுத ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணினனென் னைக்கு அவள்பக்கல் ஸ்நேஹம்பண்ணும் ப்ரகாரந்தானேதென்ன - அகலகில்லேன் இத்யாதி. "அவள் செல்லாமைகண்டு அவள்பக்கலிலே ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணினனென்னுமதுக்கு நியா மகம் - 'ஸாவாஹ்யுபூம நஜீவிஷ்யு' என்று அவள் வார்த்தையைத் திருவடி சொல்லக் கேட்டு 'நஜீவெயமக்ஷணமபி' என்று பெருமாள் அருளிச்செய்த இது' என்றருளிச்செய்வர். விவரணம் - விழுமிய இத்யாதி. இத்தால் ஹலிதம் - இவன்அணு இத்யாதி என்னுதல்; அன்

---

† குண்டலிதம் கவாசித்தமென்கிறார்கள்.

‡ குண்டலிதம் இருபத்தாலாயிரமென்னு மூன்கோஸங்களில் காண்கிறது.

நியாமகன்'' என்றுபார்த்தாயோ? [உயிர்வேறின்றியொன்றாகவே] - ஆத்மஹேதமில்லாத படியன்றோ என்னைப்பரிக்ரஹித்தது. ''உன்னதென்னதாவியும் என்னதுன்னதாவியும்'' என்னும்படி என்னைப்பிரித்துக் காணவொண்ணாதபடியன்றோ நீ தலையாலேசுமந்தது. ''ஹாஸ்ரேணஹாயமா'' (பாஸ்கரேணப்ரபாயதா) என்கிறவிதுவும் அவிசதமாகப் பண்ணினான். [கூசஞ்செய்யாது கொண்டாய்] - ஸர்வஜ்ஞனானநீயும் வாசிவைத்துக் கலக்கவறிந்திலை. என்பக்கல் அயோக்யதைபாராதே பரிக்ரஹித்தாய். முதலிலே என் பூர்வவ்ருத்தம்பாராதே மயர்வறமதிநலமருளினாய்; பின்பு. * வளவேழுலகிலே ''நான் அயோக்யன்'' என்றகல, என்னைஎன்வழியிலேவிடாதே. உன்செல்லாமையைக்காட்டிச் சேர்த்துக்கொண்டாய். இப்படி அன்று செய்திலையாகில் இன்று க்லேசப்படாதொழியலாய்த்தே. [என்னைக்கூவிக்கொள்ளாய்வந்து] - ஆனபின்பு, என்னை ஈண்டென வந்தணுகப்பாராய். ஶாஸ்த்ரங்களால் அறிவிக்குமளவுபோராது; குணாவிஷ்காரமாத்ரத்தாலே போராது; ஸாக்ஷாத்கரிக்குமளவு போராது; உன்னைக்கிட்டி யநுபவிக்கும்படி பண்ண வேணும். [அந்தோ] - தன்னையொழியச் செல்லாமையைத் தானே விளைத்து கூப்பிட வந்துமுகங் காட்டாதொழிவதே! (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

கூவிக்கொள்ளாய்வந்தந்தோ!என்போல்லாக்கருமாணிக்கமே!
ஆவிக்குஓர்பற்றுக்கொம்புநின்னலால் அறிகின்றிலேன்நான்
மேவித்தொழும்பிரமன்சிவன் இந்திரனாதிக்கெல்லாம்
நாவிக்கமலமுதற்கிழங்கே உம்ப†ரந்ததுவே.

றிக்கே, கீழே ''ஹோக்யனானவுன்னோடே ஹேயனான என்னை'' என்றருளிச்செய்து ''விபுவாய் நியாமகனானவுன்னோடே அணுவாய் நியாம்யனானவென்னை'' என்றர்த்தாந்தரம் - இவன்அணு இத்யாதி என்னுதல். அதுக்கெதிர்த்தலையடியேன் என்றது-''நீசனேன்நிறைவொன்றுமிலேன்'' என்றிருக்கிறேன் நானென்றபடி. விவரணம் - உன்னது இத்யாதி. ஸம்ஶ்லேஷ ஸமயத்தில் என் ஸ்வரூபம் நீயிட்ட வழக்காகவும் உன்ஸ்வரூபம் நானிட்டவழக்காகவும் தலைதடுமாறாகவன்றோ நீ பரிமாறிற்றென்றபடி. தலையாலேசுமந்தது - தலைதடுமாறாகப் பரிமாறிற்றென்றபடி. இத்தால் பெரியபிராட்டியாரில் வ்யாவ்ருத்தி தோற்றியிருக்கிறதென்கிறார் - பாஸ்கரேண இத்யாதி. ''ஸநந்யாராவவெணாஹம்ஹாஸ்ரேணஹாயமா'' இதி ராவணம்ப்ரதி ஸீதா. அவிஶதமாகப்பண்ணினாய் என்றது - ப்ரஹையென்றும் ப்ரஹாவானென்றும் ஹேஹமுண்டுஅங்கு; அப்படியன்றிக்கே, ஏகவஸ்துவென்னலாம்படி பண்ணினாயென்றபடி. ''கூசம்செய்யாதுகொண்டாய்'' என்றதுக்கர்த்தம் - ஸர்வஜ்ஞனான இத்யாதிவாக்யத்வயமும். அப்படி பரிக்ரஹித்தானோவென்ன; த்வேதா அருளிச்செய்கிறார் - முதலிலே இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. ஹார்த்தஹாவம் - இப்படியன்று இத்யாதி. உயிர்வேறின்றி - ஆத்மஹேதமில்லாதபடி. ஒன்றாகவே - ஏகப்ரதிபத்திபிறக்கும் படிக்கீடாக. கூசம்செய்யாது - என்அயோக்யதையைப்பார்த்துக் கூசாதே, கொண்டாய் - அங்கீகரித்தருளினாயென்று ஶப்தார்த்தம். ''வந்து - கூவிக்கொள்ளாய்'' என்றதுக்குஹாவம் - ஶாஸ்த்ரங்களால் இத்யாதி வாக்யசதுஷ்டயமும். ஸாக்ஷாத்கரிக்குமளவு போராது என்றது - மாநஸ ஸாக்ஷாத்காரம்போராதென்றபடி. ''அந்தோ!'' என்றதுக்குஹாவம் - தன்னை இத்யாதி. (உ)

---

† அந்தது - அந்த அது என்பதன் விகாரம்.

ஆ—(கூவிக்கொள்ளாய்) - வ்ரஹ்மேஸாதிகளுடைய ஸ்வரூபஸ்யிதி ப்ரவ்ருத்திஸ்வர்யாதிகளும் த்வத்ப்ரஸாதாதீநமாதலால், என்னுடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கு உபாயமும் நீயல்லது மற்றொன்றும் காண்கிறிலேன்; நீயே உன்திருவடிகளிலே என்னை வாங்கியருளி, பிரானே! உன்திருவழகைக்காட்டியருளாய் என்கிறார்.

ஒ—மூன்றும்பாட்டில், பெருமிடுக்கான வ்ரஹ்மேஸாதிகளுடைய ஸ்வரூபஸ்திதியாதிகளுக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனான நீ, உன்னலல்லது உஜ்ஜீவிக்க விரகின்றிக்கேயிருக்கிற என்னை, ஐயோ! விஷயீகரித்தருளாய் என்கிறார்.

[என் என்றுதொடங்கி] - அதிலோகமான அழகைக்காட்டி என்னை மிகவும் ஈடுபடுத்தினவனே! என்னுத்மாவுக்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவாயிருப்பதொன்று உன்னையொழிய வேறு நான் அறிகிறிலேன். [மேவி என்று தொடங்கி] - அலிமாநரஹிதராய்க்கொண்டு தொழும் வ்ரஹ்மாதிகளுக்கெல்லாம் காரணமான திருநாபீகமலத்துக்குக் கிழங்கானவனே! [உப்பரந்ததேவ]-அயர்வறுமமரர்களுக்குப் பரமப்ராப்யமானவனே!

ப—அநந்தம், ப்ரஹ்மாதி ஸகலசேதநர்க்கும் உத்பாதகமான திருநாபீகமலத்துக்கு மூலகந்தமான நீ வந்து விஷயீகரித்தருளவேணுமென்கிறார்.

என் - எனக்கு நிரதிஸயலோக்யமாய், பொல்லா - தூஷயாத, கருமாணிக்கமே - மாணிக்கம்போலே விலக்ஷணமான வடிவையுடையையாய், மேவித்தொழும் - (தந்தாமுடைய பதவித்பர்த்தமாகக்) கிட்டி ஆஸ்ரயிக்கக்கடவரான, பிரமன் சிவன் இந்திரன் - ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரர்கள், ஆதிக்குலல்லாம் - மூதலானார்க்கும், மூதல் - மூதலான, நாவிக்கமலம் - திருநாபீகமலத்துக்கு, கிழங்கே - கந்தமூலனைப், (இப்படி (ஸ்ருஜ்பான்றிபே), உம்பர்- (மேலாய் அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரஸ்பர்ஸரான) நித்யஸூரிகளுக்கும், அந்தமதுவே - அப்படியே ஸத்தாஸ்த்திதியாதிகளுக்கு நிர்வாஹகனனவனே! ஆவிக்கு - என்னுத்மாவுக்கு, ஓர் - அபாரயமாயிருப்பதொரு, பற்றுக்கொம்பு - உபக்நம், நின்அலால் - உன்னையொழிய, நான் அறிகின்றிலேன் - ; (ஆனபின்பு), வந்து- (நீதானே) வந்து, கூவி - அழைத்து, கொள்ளாய் - கொண்டருளவேணும், அந்தோ! - ஐயோ! உன்காரியம் நான் சொல்லவேண்டுவதே!

இ.—மூன்றும்பாட்டில், ஸ்வதந்த்ரரான வ்ரஹ்மாதிகளுடைய ஸ்வரூபஸ்திதியாதிகளையும் நிர்வஹிக்கிற நீ, உன்னலல்லது செல்லாதஎன்னை விஷயீகரியாய் என்கிறார்.

[கூவிக்கொள்ளாய்]-கீழே, 'கூவிக்கொள்ளாய்' என்றவர், இங்கே 'வந்து கூவிக்கொள்ளாய்' என்கிறார்; தாஹித்தவன் - 'தண்ணீர், தண்ணீர்' என்னுமாபோலே; ஆற்றுமை மிக்குச் செல்லாநின்றாலும் பாசுரமிதவல்லதின்றிக்கே யிருக்கிறபடி. கூவிக்கொள்ளுமளவுபோராது, வந்துகூவிக் கொள்ளவேணும். ஆற்றுமை மிக்காலும் நான் வந்து கிட்டுகை முறையன்று, உனக்கு அவத்யமுங்காணென்கிறார். ''ஸாதுரேவ ஹ்யஸாதுதாம் ஆபத்யதே''. [அந்தோ] - உனக்கு நிறமன்றென்று நான் சொல்லவேண்டுவதே! [என் பொல்லாக்கருமாணிக்கமே] - அதிலோகமான வடிவழகைக்காட்டி என்னை ஈடுபடுத்தினவனே! தூஷயாதமாணிக்கம். அதுபஹூக்தமான மாணிக்கமென்னுதல்; நாட்டொப்பான வழகன்றியே விஸஜாதீயமாயிருக்கையாலே 'பொல்லா' என்கிறதென்னுதல்; த்ருஷ்டி தோஷபரிஹாரமாக என்னுதல். விலக்ஷண விஷயமானாலும் ஸ்வரூபத்தைப் பார்த்து

ஆறியிருக்கவேண்டாவோ என்ன? - அது செய்யுமிடத்தில் நான்உன்னியொழிய உளனாக வேணுமே. என்னுத்மாவுக்கு உஜ்ஜீவநஹேது வாயிநப்பதொன்று உன்னியொழிய வேறு நான் அறிகிறிலேன். [மேவித்தொழும் பிரமன் இத்யாதி] - "ஸ்ரஷ்டாரமீஶாநம்" என்றிருப்பார்க்கும் நிர்வாஹகனானவனல்லையோ என்கிறார். ஆபத்து வந்தவாறே நிரபி மாநிகளாய்க்கொண்டு தொழும் வ்ரஹ்மாதிகளுக்கெல்லாம் காரணமான திருநாபி கமலத்துக்குக் கிழங்கானவனே! முதலான நாபிக்கமலக்கிழங்கே! [உம்பரந்தாதவே] - அவர்களுக்கு மேலான நித்யஸூரிகளுக்கும் அப்படிப்பட்ட ப்ராப்யவஸ்துவானவனே! 'அது' என்று ப்ரபாண ப்ரஸித்தியையைச் சொல்லுகிறது. மேலான மஹாபூதகளுக்கும் காரணமாதலென்று சொல்லிற்றாகவுமாம். நித்யஸூரிகளோடு, வ்ரஹ்மாதிகளோடுவாசி யற லர்வ நிர்வாஹகனாயிருக்கிற நீ என்னைவந்து கூவிக்கொள்ளாய். இப்பாட்டால் - கீழும் மேலும் சொல்லுகிற ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு நிவர்த்தகம் கார்ய காரணபாவ மென்னுமத்தை அருளிச் செய்தாராய்த்து. "ஸவ்ய வ்யாக்யாநம்".

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. பெருமிடுக்கரான ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ஸ்வரூபஸ்தித்யாதிகளுக்குமெல்லாம் நிர்வாஹகனான நீ, உன்னுலல்லது ஜீவிக்கவிரகின்றியேயிருக்கிற என்னை, ஐயோ! வந்து விஷயீகரித்தருளா யென்கிறார்.

[கூவிக்கொள்ளாய்] - கீழே "கூவிக்கொள்ளாய்" என்றவர், இங்கேயும் 'கூவிக்கொள்ளாய்' என்கிறார்காணும்; தாஹித்தவன் "தண்ணீர், தண்ணீர்" என்னுமாபோலே. ஆற்றுமைமிக்குச் செல்லாநின்றாலும் பாசுரம்இதுவல்லதின்றிக்கே யிருக்கிறபடி. கூவிக்கொள்ளுமளவும் போராது, வந்துகூவிக்கொள்ளவேணும். ஆற்றுமைமிக்காலும் நான் வந்து கிட்டுகை முறைமையன்று; உனக்கு அவத்யமுங்காணேன்கிறார்; "ஸரெஹ்ஸ்ரவஸ்ரூரம்கூஜகூர" (ஸுரைஸ்துஸங்குலாம்க்ருத்வா) * எழுது மென்னுமிதுமிகையானவனுக்கு வருகை அஸஹ்யமென்னுமிடம் சொல்லவேண்டா விறே. வருகை அவனுக்கே வ்யவஸ்தித்தமாயிருக்கிறபடி. [அந்தோ!] - உனக்கு நிற மன்றென்று நான் சொல்லவேண்டுவதே! [என்பொல்லாக்கருமாணிக்கமே] - †(அதிலோக மான வடிவழகைக்காட்டி என்னை ஈடுபடுத்தினவனே!) நீயழைத்தபோது கண்டிருக்க லாய்த்திறே, நீ நீயன்றிக்கேயிருந்தாயாகில். க்ரமத்திலேயழைக்க நினைத்தாயாகில், அழ

மூன்றும்பாட்டு.—கூவிக்கோள்ளாய் இத்யாதி. "என்பொல்லாக் கருமாணிக்கமே - மேவித்தொழும்" என்றுதொடங்கி, "உம்பாந்தாதவே, நான் - ஆவிக்கோர்பற்றுக்கொம்பு நின்னலா லறிகின்றிலேன்; அந்தோ - வந்து - கூவிக்கொள்ளாய்" என்று அன்வயவிவக்ஷயாவதாரிகை-பேரு மிடுக்கரான இத்யாதி.

"கூவிக்கொள்ளாய்வந்தந்தோ" என்று மீளவும் அநுவதித்ததற்கு ஹேது - கீழே இத் யாதி. விவரணம் - ஆற்றுமை இத்யாதி. "வந்து" என்று விசேஷித்ததற்கு ஹேது - கூவிக் கொள்ளுமளவும் இத்யாதி. ஆற்றுமையுண்டானால் நீரேவந்து கிட்டவொண்ணுதோ? என்ன - ஆற்றுமைமிக்காலும் இத்யாதி. அப்படி தானேகிட்டுகை முறையன்றே? என்ன; அன்றென் கிறதற்கு ப்ரமாணம் - ஸரெஹ்ஸ்ர இத்யாதி. "ஸரெஹ்ஸ்ரவஸ்ரூரம் கூஜகூர வ்யாவ்ரவஸ்ரடூநர்: ஶாஸ்ரயெத்ருகிகாகஸ்ரஸ்ரவஸ்ரதவ்ருஷ்ரஸ்ரம்ஹவெஸ்ர" இதிஸ்ம்ருதாகாண்டே மாருதிம்ப்ரதி ஸீதா(நகூ-நூ). இவர்சென்று கிட்டுகை இவர்ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தமான மாத்ரமே யன்று; அவனுக்கும் அஸஹ்யமென்கிறார் - எழுதுமென்னும் இத்யாதி. இத்தால்ஹ்ருதம் - வருகை இத்யாதி. "அந்தோ!" என்று விஷண்ணராகிறவருடைய ஹார்த்தபாவம்-உனக்கு இத்யாதி. "பொல் லாக்கருமாணிக்கம்" என்றதற்கு பாவம்-நீயழைத்தபோது இத்யாதி. நீநீயன்றிக்கேயிருந்தாயாகில்

---

† குண்டலிதம் இருபத்துநாலாயிரமென்று முன்கோசங்களில் காண்கிறது.

கைக்காட்டி அநுபவிக்கிற்றேன்? [என்போல்லாக்கருமாணிக்கம்] - துல்லியாத மாணிக்கம். அநுபவயோக்தமான ரத்நமென்னுதல்; நாட்டோப்பான அழகன்றிக்கே விலஜாதீயமாயிருக்கையாலே போல்லா தென்கிற தென்னுதல்; த்ருஷ்டிதோஷபரிஹார மென்னுதல். விலக்ஷணவிஷயமானாலும் ஸ்வரூபத்தைப்பார்த்து ஆறியிருக்க வேண்டாவோவென்னில்,-அதுசெய்யுமிடத்தில் நான் உன்னையொழியவுள்ளதுவேணுமே? [ஆவிக்கோர்பற்றுக் கொம்பு நின்னலாலறிகின்றிலேன் நான்] - உபக்நம் நியதமாயிருக்கிறபடி. கோடி, கோள் கொம்பையொழிய நிற்கவற்றே! வேரையறுத்துப்படரென்றால் படருமோ? என்னுத்மாவுக்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவாயிருப்பதொன்று உன்னையொழிய வேறு காண்கிறிலேன்; **"நவஸீதாகூயாஹீநா"** (நசஸீதாத்வயாஹீநா) என்கிறபடியே. ஆனால் பேற்றுக்கு உடலாக நீரும் சிலசெய்தாலோவென்ன,- [மேவி இத்யாதி] - அல்லாதப்ரஹ்மாதிகளோ தங்கள்கார்யம் தாங்கள் செய்து கோள்ளுகிறார்கள்! "ஆவிக்கோர்பற்றுக் கொம்பு" என்று சொல்லாதவர்களுக்கும் உதவுமவனே! ப்ரஹ்மாதிகள், "ஆவிக்கோர்பற்றுக்கொம்பு" என்று சொல்லவறியாமையாலே சொல்லார்கள்; நித்யஸூரிகள், அஹிமாநம் புகுந்துபோகாமையாலும் இன்று சொல்லவேண்டாமையாலும் சொல்லார்கள். [மேவித்தொழும்] - அல்லாதபோது அந்யோந்யம் விருத்தராயிருப்பர்கள்; தங்களுக்குஒரு கார்யம் வந்தவாறே எல்லாரும் கூடித்தொழுவர்கள். அஹிமாநரஹிதராய்த்தொழும் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கெல்லாம் காரணமான திருநாபீகமலத்துக்குக் கிழங்கானவனே! †(முதலானநாபிக்கமலக்கிழங்கே.' [உம்பரந்ததுவே] - அவர்களுக்குமேலான நித்யஸூரிகளுக்கும் அப்படிப்பட்ட ப்ராப்யவஸ்துவானவனே! 'அது' என்று - ப்ரமாணப்ரஸித்தியைச்

என்றதை-நீ அஹோ யனுயிருந்தாயாகி லென்றபடி. "என்" என்றதற்குஹாவம்-கீரமத்தீலே இத்யாதி. ஸப்தார்த்தகதார்த்தமாக ப்ரதீகோபாதாநம் - எனீபோல்லா இத்யாதி. விவரணம் - அநுபவயோக்தமான இத்யாதி. அநுபவயோக்தையும், வைஜாத்யமும், த்ருஷ்டிதோஷாபஹ்நுத்யர்த்தமாரோபிதமான பொல்லாங்கும். ஆக மூன்றர்த்தம். "ஆவிக்கோர்பற்றுக்கொம்பு" இத்யாதிக்கவதாரிகை - விலக்ஷண இத்யாதி. "உன்னையொழிய ஆவிக்கோர்பற்றுக்கொம்பறிகின்றிலேன்" என்றதற்கு ஹாவம் - உபக்நம் இத்யாதி. உபக்நம் நியதமாயிருக்கிறபடி என்றதை-"நின்னலாலறிகின்றிலேன்" என்கையாலே. பற்றுக்கோம்பு - உபக்நம் - அந்திகாஸ்ரயம். கோள்கொம்பு - சுளிக்காலென்றபடி. வலிதம் - கோடி இத்யாதி. விவரணம் - வேரை இத்யாதி. வேரையறுத்து - ஆதாரத்தை வாங்கியென்றபடி. ஸப்தார்த்தம் - என்னுத்மாவுக்கு இத்யாதி. அவனேயொழிய யுரிக்கமாட்டாதென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - நசஸீதா இத்யாதி. "**நவஸீதாகூயாஹீநாநவாஹமிவிராவவ ! ஸுஹுகதுகிவிஜீவாவொஜலாநதூரவிவொடூபதிகள**" இத்யயோத்யாகாண்டே லக்ஷ்மணஸ் (திரு-கூக). "மேவித்தொழும்" இத்யாதிக்குஹாவம்-அல்லாத இத்யாதி. "ப்ரமன் சிவன்" இத்யாதிக்கும் "உம்பரந்ததுவே" என்றதற்கும் ஹாவம்-ஆவிக்கோர் இத்யாதி. சொல்லாதபடியெப்படியென்ன ப்ரஹ்மாதிகள் இத்யாதி. அஹிமாநம்-ஸ்வாகூணே ஸ்வாக்வயம். எப்போதும் அவனேயென்றிருக்கையாலே இன்று சொல்லவேண்டாமையாலு மென்றபடி. "மேவி" என்றதற்கு ஹாவம் - அல்லாதபோது இத்யாதி. அல்லாதபோது - கார்யமில்லாதபோது. "மேவி" என்றதற்கு - அந்யோந்யம்கூடி என்றர்த்தம்அருளிச்செய்து, அஹிமாநரஹிதராவென்று அர்த்தாந்தரம் - அஹிமாநரஹித இத்யாதி. "ப்ரமன் சிவனிந்திரனுதிக்கெல்லாம்-முதலான-நாவிக்கமல கிழங்கே" என்றவியப்பை. இந்திரனுதிக்கெல்லாம் - இந்திரன்முதலானுதெல்லார்க்கும், முதல் - காரணபூதமான, நாவிக்கமலக்கிழங்கே. திருநாபீகமலத்துக்குக் கந்தலுபதனனவனே. உம்பர் - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் மேலான அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்யரான நித்யஸூரிகளுக்கும், அந்ததுவே - 'அப்படிப்பட்ட ப்ராப்யவஸ்துவானவனே' என்றபடி. அப்படிப்பட்ட - உபயலிங்கவிபரிஷ்டமாய்

---

† குண்டலிதம் இருபத்துகாலாயிரமென்கிறார்கள்.

சொல்லுகிறது. நித்யஸூரிகளோடு ப்ரஹ்மாதிகளோடு வாசியற நீர்வாஹகனுயிருக்கிற நீ என்னை வந்து கூவிக்கொள்ளாய். இப்பாட்டால் - கீழும்மேலும் சொல்லுகிற ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு நிவேசநம், கார்யகாரணபாவமென்னுமத்தை அருளிச்செய்தாராய்த்து; ''ஸவ ஏவ ஸ்வயமிதம் ப்ரஹ்ம'' (ஸர்வம்கல்விதம்ப்ரஹ்ம). (கூ)

நான்காம் பாட்டு.

உம்பரந்தண்பாழேயோ! அதனுள்மிசைநீயேயோ!
அம்பரநற்சோதி! அதனுள்பிரமன்அரன்நீ
உம்பரும்யாதவரும்படைத்தமுனிவன்அவன்நீ
எம்பரஞ்சாதிக்கலுற்றஎன்னைப்போரவிட்டிட்டாயே.

ஆ.—(உம்பரந்தண்.) - ப்ரகருதி புருஷ மஹதஹங்கார ப்ருதிவ்யாதிஸப்தத சதுர்முவ ருத்ரமஹேந்த்ராதிஸ்துரவாந்த சேதநாசேதநாத்மக ஸமஸ்தவஸ்துக்களினுடைய ஸ்வரூபஸ்திதிப்ரவ்ருத்தயாதிகளுக்கும் நீயே நிர்வாஹகனுயிருந்துவைத்து, என்னுடைய ஶரமத்தினையும் நானே நிர்வஹிக்கக்கடவனுகப் பாத்தருளினுயாகில் என்னைக் கைவிட்டாயென்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், ஸகல நிர்வாஹகனுன நீ, என்னுடைய நிர்வாஹம் நானே பண்ணிக்கொள்வேனுகப் பாத்தருளினுயாகில், என்னைக்கைவிட்டாயேயலீலீயார் என்கிறார்.

[உம்பரந்தண்பாழேயோ] - மஹதாதி விகாரங்களுக்கும் காரணமாகையாலே ஸ்வகார்யங்களுக்கெல்லாம் மேலாய் ஸ்வகார்யங்களைப் பிறப்பிக்கைக்கீடான ஶக்திமத்தையுமுடைத்தாய் சேதநர்க்கு ப்ராப்யமோக்ஷரூப புருஷார்த்தங்களை விளைத்துக் கொள்ளலாம் நிலமான மூலப்ரகருதிக்கு நிர்வாஹகனுனவனே! [அதனுள் என்று தொடங்கி] - அதிலே வேறுமாய் நிற்கிற விலக்ஷணமான ஆதமதத்தவத்துக்கு நிர்வாஹகனுய் ஆகாஶாதிஶப்த பஞ்சகத்துக்கும் பாஞ்சபௌதிகமான அண்டத்துக்குள்ளே வர்த்தமானரான ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுக்கும் நிர்வாஹகனுனவன் நீ. [உம்பரும்மன்று மேலுக்கு] - தேவர்களையும் மற்றுள்ளாரையும் படைத்த முனியாக ப்ரஸித்தனுனவன் நீ என்னையொருவனையும் நானே என்காரியம் செய்வேனுகப்பார்த்து உன்பக்கல் நின்றும் போரவிட்டு உபேக்ஷித்தாயே.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வப்ரகார விஶிஷ்டனுன நீ, ப்ரகாரஶரீரதனுன என்னுடைய கார்யம் நிர்வஹிப்பதாக ஏறிட்டுக் கொண்டுவைத்து, என்னை இத்தஶரீரியிலே போரவிட்டாயித்தனையன் திருவெண்ணு ஆர்த்தராய்க் கூப்பிடுகிறார்.

உம்பர் - (ஶரீரதமான பஹ்வாதிகளுக்கெல்லாம் பரப்ரஹ்மகாரணமாகையாலே) மேலாய், அம்-உனக்கு லீலோபகரணமாகையாலே விலக்ஷணமாய், தண - (குணத்ரய

ஶாஸ்த்ரயமான ப்ரமாணப்ரஸித்தியையென்று-'ஸதாத்மா ஸர்வஜ்ஞ' இத்யாதி ப்ரஸித்தியைச் சொல்லுகிறது. அந்வயமுகேநஹாரம் - நித்யஸூரிகளோடு இத்யாதி. 'மேவிதொழும்' என்று தொடங்கி, 'அந்தமிலே - எனபொல்லாக்கருமாணிக்கமே, ஆவிக்கோரபற்றுக்கொம்பு - நான் - நின்னலாலறிகின்றிலேன - வந்து - கூவிக்கொள்ளாய் - அந்தோ!' இத்யன்வயம். (கூ)

ஸாம்யாவஸ்த்தமாகையாலே) குளிர்ந்திருப்பதாய், பாழேயோ - ஜோதிர்மோக்ஷங்களை விழுங்கிக்கொள்ளுகைக்கு † அதனுள் மிசை நீயேயோ (இப்படி ஸூக்ஷ்ம சிதசித் விசிஷ்டனுய்க்கொண்டு), அம்பரம் (அண்டகாரணமான) ஆகாசம், கல் - விலக்ஷணமான, சோதி - தேஜஸ்ஸுமுதலான பூதங்களை ஸ்ருஷ்டித்து தத்ப்ரகாரியாய், அதனுள் - ஈதாரப்தமான அண்டத்துக்குள்ளே, பிரமன் அரன் - ப்ரஹ்மருத்ராதிகளை உத்பாதித்து தத்தத்ப்ரகாரவிசிஷ்டனானவன், நீ - நீ; உம்பரும் - (ப்ராணிஜாதங்களுக்குமேலான) தேவர்களையும், யாதவரும் - மநுஷ்யாதி ஸகலசேதநரையும், படைத்த முனிவனவன் - தத்தத்கர்ம விபாகமநுஸரிப்பண்ணி ஸ்ருஷ்டித்தவன், நீ - ; (இப்படியாயிருக்க), எம் பரம் - (ப்ரகாரபூதனான) என்னுடைய சேஷத்தை, சாதிக்கல்உற்று - நிர்வஹிப்பதாக ஏறிட்டுக்கொண்டு, (ப்ராப்திபர்யந்தமாக அபேக்ஷிப்பித்து), என்னை - (உன்னை யொழியச்சொல்லாத) என்னை, (பின்னையும்), போரவிட்டிட்டாய் - இங்கேபோரவிட்டிட்டுவைத்தாய். 'ஓ' என்கிற அசை - "நீ" என்னுமிடந்தோறுமகூட்டி, ஒருவன்றை ரக்ஷிக்க ஹேதுபோந்திருக்க அநாதரித்தாபென்று கூப்பிடுகிற ஆர்த்தியை ஸூசிபிக்கிறது.

இ.—நாலாம்பாட்டில், ஸர்வநிர்வாஹகனான நீ, என்னுடைய நிர்வாஹம் தான் பண்ணிக்கொள்ளப் பார்த்தாயாகில், என்னைக் கைவிட்டாயல்லையோ? என்கிறார்.

[உம்பரந்தண்பாழேயோ] - மஹதாதி காரியங்களுக்கெல்லாம் காரணமாகையாலே மேலாய்த் தன்னுடைய ஏகதேஸமாதலாலே காரியவர்க்கத்தைப் பிறப்பிக்கவற்றான ஸக்தியையுடைத்தாய் விசித்ர பரிணாமினியாய் சேதநர்க்கு போகமோக்ஷத்தை இசைத்துக்கொள்ளலாம் நிலமாயிருந்துள்ள மூலப்ரக்ருதிக்குநிர்வாஹகனாயிருந்துள்ளவனே! [உம்பர்]-மேல். [அந்தண்]-அழகியதுமாய் அநுகூலமுமாயிருக்கை. [பாழ்]-க்ருஷிக்குயோக்யமாயிருக்கை. [அதனுள்மிசை நீயேயோ] - அதிலேவைலக்ஷண்யமாயிருக்கிற விலக்ஷணமான ஆத்மதத்த்வத்துக்கு நிர்வாஹகனானவனே! "ஜோதஷாவிரமாத்மநாத்மாநமநுஸம்ஹரதி தமேவாயுக்ஷ்வாபீயாயுக்ஷ்வாபிவெண ஜாஜிஷ்யுஸதஸ்ஜிதி", ஸூக்ஷ்மசிதசித் வஸ்துஸரீரகாரணமாகையாலே காரணவஸ்துவையைச்சொல்லிற்று. இத்தால் விபக்ஷண ப்ராயாந்யம் சொல்லும் ந்யாயவைபாஷிகபக்ஷமும், விபக்ஷணத்துக்கு அபாரமார்த்யமும் சொல்லும் மாயாவாதிபக்ஷமும் ஆழ்வார்க்குப்பக்ஷமல்ல என்றதாய்த்து. [அம்பரம்]-ஆகாசம். [கற்சோதி] - தேஜஸ் பதார்த்தம். இவையிரண்டும் பஞ்சபூதங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். [அதனுள்பிரமனரன்நீ]-அந்த பஞ்சபூதங்களாலே ஸ்ருஷ்டமான அண்டத்துக்குள்ளே வர்த்தமானரான ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கும் நிர்வாஹகனானவன் நீ. [உம்பரும் யாதவரும்இத்யாதி] - மேலான தேவர்களையும மநுஷ்யாதி ஸ்தாவராந்தமான ஸகல பதார்த்தங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்த முனியாக ப்ரவர்த்திப்பிக்கிறவன் நீ. ஸகலபதார்த்தங்களையும் கர்மாநுகூலமாக ஸ்ருஷ்டிக்கைக்காக பூர்வகர்மங்களை அநுஸந்திக்குமவனிறே - முனியாகிறான். "தத்ஸ்ருஷ்ட்வாதத்ஏவாநுப்ராவிஸத்" இத்தால் ஸ்ருஷ்டிஸித்வஸ்துஸரீரத்வத்தாலே கார்யஞ் சொல்லிற்றாய்த்து. கஸ்யபப்ரஜாபதியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். [எப்பரம்சாதிக்கலுற்றென்னைப் போரவிட்டிட்டாயே] - என் கார்யம் நீயேசெய்யக்கடவதாக ஏறிட்டுக்கொண்டு அத்தையுபேக்ஷித்து, அசேதநத்தைப் பொகடுமாபோலே பொகட்டாயென்னுதல்; ஸகலத்தையும் நிர்வஹிக்கிறநீ, என்னை ஒருவனையும் நாலே என்கார்யம்

† இங்கு மூன்று புஸ்தகங்களிலும் க்ரந்தபாதமாயே காண்கிறதென்கிறார்கள்.

செய்வேனாகப்பார்த்து உன்பக்கலினின்றும் போரவிட்டு உபேக்ஷித்தாயென்னுதல். [என்னை] - உன்னை யொழியச்செல்லாத என்னை.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. ஸர்வநிர்வாஹகனான நீ, என்கார்யம் நானே பண்ணிக்கொள்வேனாகப் பார்த்தருளினாயாகில், என்னைக் கைவிட்டாயல்லையோ? என்கிறார்.

[உம்பரந்தண்பாழேயோ] - மஹதாதிகார்யங்களுக்கெல்லாம் காரணமாகையாலே மேலாய், தன்னுடைய ஏகதேசத்தாலே கார்யவர்க்கத்தைப் பிறப்பிக்கவற்றான ஶக்தியையுடைத்தாய், விசித்ரபரிணாமிநியாய், சேதநர்க்கு ஹோமமோக்ஷங்களை விளைத்துக்கொள்ளலாம் நிலமாயிருந்துள்ள மூலப்ரக்ருதிக்கு நிர்வாஹகனானவனே! [உம்பர்] - மேல். [அந்தண்] - அழகிதுமாய்க் குளிர்ந்திருக்கை. (ஸ்ருஷ்டிஶக்தியாகிறவழகும் விசித்ரபரிணாமித்வமாகிற நன்மையுமுடைத்தா யிருக்கை) [பாழ்] - க்ருஷிக்குயோக்யமாயிருக்கை. காரணாவஸ்த்தமாய்நின்று ஸ்வகார்யத்தாலே சேதநர்க்கு ஹோமமோக்ஷங்களை விளைக்கவற்றென்னுமிடத்தைச் சொல்லுகிறது. [உம்பரந்தண்பாழேயோ] - ஶௌக்ல்யமென்று கொண்டு நிஷ்கர்ஷகஶப்தத்தாலே யர்மத்தைப் பிரியச் சொல்லுமாபோலே பிரியச் சொல்லப் போகாது, ஹமவானுக்கு ப்ரகாரமானவற்றை யென்கிறது. 'உம்பரந்தண்பாழேயோ' என்கிற வித்தால் - சேதநர்க்கு ப்ரகாரமாய் அவ்வழியாலே ஈஶ்வரனுக்கு ப்ரகாரமாகையன்றிக்கே, "யஸ்யாத்மாஶரீரம் - யஸ்யப்ருதிவீஶரீரம்" (யஸ்யாத்மாஶரீரம் - யஸ்யப்ருதிவீஶரீரம்) என்கிறபடியே சேதந வ்யதிரிக்தமான அசித்துக்கும் அவனையொழிய நிர்வாஹகரில்லையென்கை. "பாழேயோ" - என்கிறவித்

நாலாம்பாட்டு.—உம்பர் இத்யாதி. பாட்டையெல்லாம் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஸர்வநிர்வாஹகனான இத்யாதி.

ப்ரக்ருதி மேலாயிருக்கும் ப்ரகாரத்தையும், இதுக்கு அழகும் குளிர்த்தியுமின்னதென்னுமத்தையும், "பாழே" என்றதுக்கர்த்தத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - மஹதாதி இத்யாதி. ப்ரக்ருதி, ஹோமமோக்ஷங்களை விளைக்கும்படியென்னென்ன - காரணாவஸ்த்தமாய் இத்யாதி. காரணாவஸ்த்தமாய் நின்று-கார்யோந்முகமாய் நின்றென்றபடி. "படஸ்யஶளக்ஷ்யம்" என்னுமாபோலே பிரித்துச் சொல்லாதே, "பாழேயோ" என்று ஸமாநாயிகரிக்கிறதுஎதுக்கென்ன - ஶௌக்ல்யமென்று இத்யாதி. இத்தால்ஹலிதம் - உம்பரந்தண் இத்யாதி. இத்தால் ஹமவத் வ்யதிரிக்தவிஷயங்களில் நிஷ்கர்ஷகஶப்தம் யர்மிபோதகமாகமாட்டாது, ஹமவத்விஷயத்தில் நிஷ்கர்ஷகஶப்தமும் ஹமவத்பர்யந்தமா யிருக்குமென்று கருத்து. ஶப்தம், நிஷ்கர்ஷகமென்றும் அநிஷ்கர்ஷகமென்றும் த்விவிதம். நிஷ்கர்ஷகமாவது - "படஸ்யஶளக்ஷ்யம்" என்னுமது; அநிஷ்கர்ஷகமாவது - "ஶுக்ஷ்ம:படம்" என்னுமது. நிஷ்கர்ஷகஶப்தமும், வைவக்ஷிகநிஷ்கர்ஷகமென்றும், நியதநிஷ்கர்ஷகமென்றும் த்விவிதம். வைவக்ஷிக நிஷ்கர்ஷகமாவது - "ஶுக்ஷ்ம:படம்" என்று அநிஷ்கர்ஷகமாகச் சொல்லாமல் அத்தை "படஸ்யஶுக்ஷ்ம:" என்று நிஷ்கர்ஷகமாகச் சொல்லுகை; நியதநிஷ்கர்ஷகமாவது - "மம்ய:ப்ருதிவீ" என்று அநிஷ்கர்ஷகமாகச் சொல்லப்போகாதே "ப்ருதிவ்யாம்மஸ்ய:" என்று நிஷ்கர்ஷகமாகச் சொல்லலாம்படியிருக்கை. ஆக, த்விவிதநிஷ்கர்ஷகஶப்தங்களும் லோகத்தில் யர்மமாத்ரபோதகமொழிய யர்மிபோதகமாகமாட்டாது. ஈஶ்வரனிடத்தில் வந்தால் "ப்ருத்ரோமஸ்ய:ப்ருதிவ்யாஹ - ரஸொஹமப்ஸுகளந்தெய", என்று - ப்ருதிவியினுடைய புண்யமாயமும் ஜலத்தில்ரஸமும் நானேயென்றிருக்கையாலே, உபயவிதநிஷ்கர்ஷகஶப்தங்களும் ஹமவத்பர்யந்தமாயிருக்கு மென்றபடி. இஸ்ஸாமாநாயிகரண்யத்தால் ஹலித்த அம்ஶத்தை யருளிச்செய்கிறார் - பாழேயோஎன்கிற இத்யாதி. "பாழேயோ" என்று ஶரீரஶரீரி

தால் - ஶாத்தலேஹும் கொள்ளுகிற மீமாம்ஸகரையும், ஸ்வரூபேண தாதாத்ம்யம் கொள்ளுகிற மாயாவாதிகளையும் அழிக்கிறது. [அதனுள்மிசைநீயேயோ]-அதிலே ஜீவனாய் நிற்கிற விலக்ஷணமான ஆத்மதத்த்வத்துக்கு நிர்வாஹகனானவனே! ஸூக்ஷ்மசிதசித் வஸ்துஶரீரி காரணமாகையாலே காரணவஸ்த்துவை சொல்லிற்று. இத்தால் - விஶேஷண ப்ராயாந்யம்சொல்லும் ந்யாய வைஶேஷிகபக்ஷமும்,விஶேஷணத்துக்கு அபாரமார்த்யஞ் சொல்லும் மாயாவாதிபக்ஷமும் ஆழ்வார்க்குப் பக்ஷமல்லவென்றதாய்த்து. ''நீயேயோ'' - என்கிறவித்தால் - சேதநனை யொழிய அசேதநத்துக்கு ஸ்த்திதியில்லாதாப்போலே, ஈஶ்வரனையொழிய ஆத்மாவுக்கு ஸ்திதியில்லையென்கிறது. [அம்பரநற்சோதி]-அம்பரம் - ஆகாஶம். நற்சோதி - விலக்ஷணதேஜஸ்ஸு. அல்லாதவர்களுக்கு உபலக்ஷணமிரண்டும் ; ''யதபுவைஷ்ணவாநாம்'' (யதபுவைஷ்ணவாநாம்) என்று ஜலத்தைச் சொல்ல, அல்லாதவர்களுக்கும் உபலக்ஷணமானாற்போலே.[அதனுள் பிரமன்அரன் நீ] - பஞ்சீக்ருதவர்களாலே ஸ்ருஷ்டமான அண்டாந்தர்வர்த்திகளான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளும் நீயிட்டவழக்கென்கிறது. [உம்பரும்யாதவரும் படைத்தமுனிவனவன்நீ] - தேவர்களையும் மற்றுள்ளாரையும் படைத்த முனியாக ப்ரஸித்தனானவன் நீ. ''பிரமனரன்நீ'' என்ற ஸாமாநாதிகரண்யம் கார்யகாரணயோர்வைலக்ஷண்யம்;''ஸர்வம்வித்யம்ஹ்ருதஜ்ஜலாநித்தி'' (ஸர்வம்கல்விதம்ப்ரஹ்மதஜ்ஜலாநித்தி) என்னுமாபோலே. ஸகலபதார்த்தங்களையும் கர்மாநுகுணமாக ஸ்ருஷ்டிக்கைக்காக பூர்வகர்மங்களை யநுஸந்தித்துமவனிறே முனியாகிறான்; ''ததஸ்தேவஸ்ருதோகர்மதஸ்ருஷ்டி'' (ததஸ்தேவ ஸ்ருமநோ

ஹாவ ஸம்பந்யம் சொல்லுகிற இத்தாலென்றபடி. ஸ்வரூபேண தாதாத்ம்யம்கொள்ளுகிற மாயாவாதி,ஜீவனுடே ப்ரஹ்மத்துக்கு ஐக்யம்சொல்லுகையொழிய ப்ரக்ருதியோடே ஐக்யம்கொள்ளான். அதனுள்-ப்ரக்ருதியிலே. அதிலே வர்த்திக்கிற என்றபடி. ''மிசை'' என்று - விலக்ஷணமான ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது. ''உம்பரும்'' இத்யாதிபதத்வயத்துக்கும் ஹாவம்-ஸூக்ஷ்மசிதசித் இத்யாதி. ''அதனுள்மிசைநீயே'' என்றதத்தால் வலிதத்தை யருளிச்செய்கிறார்-இத்தால்இத்யாதியாலே. இத்தால் என்றது-''அதனுள்மிசைநீயேயோ'' என்கிறவித்தா லென்றபடி. விஶேஷணப்ராயாந்யம் சொல்லும் என்றது-விஶேஷணஜீவத ஜீவனுக்குஸ்வாதந்த்ர்யம் சொல்லுமென்றபடி.விஶேஷணத்துக்குஅபாரமார்த்யம் சொல்லும் என்றது-விஶேஷணஜீவதஜீவனுடே ப்ரஹ்மத்துக்கு உண்டான ஜீவபாரமார்த்யம் சொல்லுமென்றபடி. ''நீயேயோ'' என்று - ஆத்மாவை ஈஶ்வரனுடஸமாநாயிகரிக்கிறதுக்கு ஹாவம் - நீயேயோ இத்யாதி. அம்பரநற்சோதி - ஆகாஶமும் விலக்ஷணமான தேஜஸ்ஸும் நீயென்றபடி. ஒன்றிரண்டைச் சொன்னது மற்றவற்றுக்கும் உபலக்ஷணமாமோவென்ன, த்ருஷ்டாந்தம் - யதபு இத்யாதி. ''யதபுவைஷ்ணவாநாம்வஹ்ஸாரா । வத்காராராஸாஸ்ருதாஉவபுதாவுராஷிஸம்ப்ரதா'' இதித்விதியாம்ஶத்வாதஶே. அதனுள் பிரமனரன்நீ - ஆகாஶம் தேஜஸ்ஸுமுதலான பஞ்சஸூதாரப்ரபஞ்சாண்டாந்தர்வர்த்திகளான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளும் நீயிட்டவழக்கென்றபடி. ''படைத்த'' என்கையாலே வலிதமான தோர் அர்த்தவிஶேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் - பிரமனரன்நீ இத்யாதி. கார்யகாரணயோர்வைலக்ஷண்யமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - ஸர்வம்கழி இத்யாதி. ஊர்த்வோக்தே. ''முனி'' என்றதுக்கு அர்த்தம் - ஸகல இத்யாதி. ''முனி'' என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - ததஸ்தே இத்யாதி. இதுக்கர்த்தம் - ''சுஸூக்ஷ்மதசி'' - நாமரூபவிபாகார்ஹ ஸூக்ஷ்மசிதசித்விஶிஷ்டதயா அஸச்சப்தவாச்யமான அந்தர்ப்ரஹ்மமே, ''ஸத்-ஸ்யாமித்தி''-நாமரூபவிபாகார்ஹ ஸ்தூலசிதசித்விஶிஷ்டதயா ஸச்சப்தவாச்யமாகக்கடவனென்று, ''ததோகர்மதி'' - மநஸ்ஸைப்பண்ணிற்று;ஸங்கல்பித்தானென்றபடி. இயம் ஶ்ருதி:யஜுஷி. ''அம்பரநற்சோதி'' என்றுதொடங்கி ''முனிவனவன்நீ'' என்னுமளவுக்கும்

குருதஸ்யாமிதி). இத்தால் - ஸ்த்தூலசிதசித்வஸ்து ஸரீரத்வத்தாலே கார்யத்வம் சோல்லிற் ரூய்த்து. [எம்பரம்சாதிக்கலுற்றேன்னேப்போரவிட்டிட்டாயே] - என்கார்யம் நீயே செய்வதாக ஏறிட்டுக்கொண்டு, அத்தையுபேக்ஷித்து, அசேதநத்தைப்போகடுமாபோலே போகட்டாயென்னுதல்; ஸகலத்தையும் நிர்வஹிக்கிறநீ, என்னை ஒருவனையும் நான்என்கார்யம் செய்வேனுகப்பார்த்து, உன்பக்கலினின்றும் போரவிட்டு உபேக்ஷித்தா யென்னுதல். [என்னை] - உன்னுலல்லது செல்லாதவென்னை [போரவிட்டிட்டாயே] - அவன் பக்கலினின்றும் பிரிகதிர்ப்பட்டுப் போந்தாராயிருக்கிறபடி. குணங்களையாடாத தேஹத்திலே தள்ளினுயென்கிறார். ஜ்ஞாநவைஸத்யத்தைப்பண்ணி ப்ராப்தியளவும் ப்ரவர்த்தியாதிருக்கிறவிது, நளன் தமயந்திக்கு வழிகாட்டிவிட்டாற்போலே யிருக்கிறதுகாணும்! (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

போரவிட்டிட்டுன்னை நீபுறம்போக்கலுற்றால் பின்னையான்
ஆரைக்கொண்டெத்தையந்தோ எனதென்பதென்?யானென்பதென்?
தீரஇரும்புண்டநீரதுபோல என்னுயிரை
ஆரப்பருகலனைக்கு ஆராவமுதானுயே.

ஆ.—(போரவிட்டிட்டு) - உம்முடையஹ்ரத்தை நான் நிர்வஹிக்கத்தவிர்ந்தால் அந்தஹ்ரத்தை நீரே நிர்வஹித்துக்கொள்ளலாகாதோ வென்னில்; - நீ என்னைக் கைவிட்டு உபேக்ஷித்தால் பின்னை யாரைக்கொண்டு எத்தைச் செய்வது? நானென்று ஒன்றுண்டோ, என்னுடையதென்று ஒன்றுண்டோ, அடைய முடிந்ததிறே; ஆனபின்பு, அதிஸ்நிக்தப்தமான இரும்பு தாபம்தீரும்படி நீரைப்பருகினாற்போலே, உன்னைப்பிரிந்த என்னுடைய ஸந்தாபமெல்லாம் தீரும்படி யுன்னைப்பருக எனக்கு ஆராவமுதானுய்; இனிக்குறையும் நீயே செய்தருளாய் என்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாப்பாட்டில், நான் என்னுடைய யத்நத்தாலே உன்னைப் பெறுகிறேனுகை நீ என்னைக்கைவிட்டிருக்கில், நானென்றும் என்னதென்றும் சிலவுளவோ? மூடிந்தேனத்தனையிறே என்கிறார்.

[போரவிட்டிட்டுன்னை நீ புறம்போக்கலுற்றால்] - ரக்ஷகனுன நீ அகந்ய முயான என்னை உன்பக்கலினின்றும்போர நோக்கிப்போகட்டால் பின்னை நான் ஆரைக்

ஹாவம் - இத்தால், ஸ்த்தூல இத்யாதி. முனிவனவன்நீ - ஸ்ருஷ்டிக்கு உறுப்பாகப்பூர்வகர்மவிஹாமுங்களே மநம்பண்ணுமவன் நீ என்று ஸப்தார்த்தம். எம்பரம் - என்கார்யம். "சாதிக்கலுற்று" என்றது - நீ சாதிக்கலுற்றென்னுதல், நான் சாதிக்கலுற்றென்னுதல். நீ செய்வதாக ஏறிட்டுக்கொண்டென்றுமுந்தினவர்த்தம்; நான் செய்வேனுகப்பார்த்தென்றுஇரண்டாமர்த்தம். "போர்விட்டிட்டாயே" - உன்பக்கல் நின்றும் அகன்றுபோம்படி உபேக்ஷித்துப் பொகட்டுவிட்டாயென்று ஸப்தார்த்தம். அவனுக்கு ஸரீரஸ்திதாய் அவனேடே கூடியிருக்கச்செய்தே, "போரவிட்டிட்டாய்" என்கிறதென்னென்ன - குணம் இத்யாதி. அவன்போரவிட்டானேனென்ன, அருளிச்செய்கிறார் - ஜ்ஞாநவைஸத்யத்தை இத்யாதி. "வஸுவஸுஹாவிஹஸுஹாணாஸேஷயாதுவ கொலுஹாது" என்றத்தைப்பற்ற - நளன் இத்யாதி. (ச)

கொண்டு என்ன புருஷார்த்தத்தை ஸாயிப்பது? என்ன ஸாயகத்திலே என்னுதே ஆசைக்கொண்டு என்கிறதென்னென்னில்-என்றும் புருஷார்த்தம் பெறுவது பரமசேதநனுபிருப்பானெநுவனுலே என்றி நக்கையால். [தீரவிரும்புண்ட நீரென்றுமேலுக்கு] - அழ்நிஸந்தப்தமான இரும்பு நீரை நிஸ்ஸேஷமாக ஊஜிக்குமாபோலே. [என்னுரு யிரை] - சமையஹூஜிக்கைக்காக எனக்கு உன்னுடைய நிரதிஸய போக்யதையைக் காட்டி என்னை அநுபவித்தினுப். காய்ந்த இரும்பு அக்காய்ச்சல்தீர நீரைப் பருகுமா போலே என்னுடைய ஸந்தாபமெல்லாம் தீரும்படி எனக்குப் பண்டுநிரதிஸய போக்யமானவனே! என்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், எனக்கு நிரவயிகலோழ்யஹேதுவைத்து நீ என்னை உபேக்ஷிக்கப்பார்த்தால் எனக்கு ஒரு உஜ்ஜீவநமுண்டோ? என்கிறார்.

தீர - (தன்காய்ச்சல்)தீரும்படி, இரும்பு - இரும்பானது, உண்ட -, நீரது போல - நீர்போலே, என்னுயிரை - என்னுத்மாவின், ஆர - (விடாயெல்லாம்தீரப்) பரிபூர்ணமாக, பருக - பருகுகைக்கு, எனக்கு -, ஆர - த்ருஷ்ணைதொடாத, அமுதானுபே - அம்ருதமானுய; (இப்படியிருக்க), நீ - (உன்வாசியறிந்து ஊஜிக்கும்படி பண்ணி ப்ரஸாதிபர்யந்தமாக ப்ரகாஸிப்பித்த) நீ, போவிட்டு - (அத்தைக்குலைத்துப்) போவிட்டு, இட்டு-(அசேதநவத்) அநாதரித்து, என்னை-(அகங்யகதியான)என்னை, புறம்-(உனக்குப்)புறம்பான விஷயாந்தரத்திலே, போக்கல்உற்றால்-போக்கநினைத்தால், பின்னை-(ஸர்வஸக்தியான நீ அநாதரித்த) பின்பு, யான் - (அஸக்தனான) நான், ஆசைக்கொண்டு-(புருஷார்த்தஸாயகராயிருப்பார்) மற்றைக்கொண்டு, எத்தை-எந்தப்புருஷார்த்தத்தை, அத்தா - ஐயா! (சாதிப்பேன்—); எனதுஎன்பதுஎன் - என்னதென்கைக்கொரு காரணங்களில்லை; யான்என்பதுஎன் - நானென்கைக்குஒரு ஸ்வதந்த்ரனுகர்த்தாவில்லை. இனி வேறுண்டோவென்று கருத்து. 'ஆசைக்கொண்டெத்தை' என்கிற விருஜோக்தியிலே விஷண்ணராகிறார். "இருர்புண்டநீர்போல் என்னுத்மாவை முற்றப்பருகினுன்" என்கிறபடியே நீ பூர்ணமாகப் பாகம்பண்ணுகைக்கு உறுப்பாக உன்லோழ்யதையை எனக்கு ப்ரகாஸிப்பித்தாபென்னவுமாம்.

இ.—அஞ்ஞாம்பாட்டில், ஸர்வஸக்தனான நீ உபேக்ஷித்தால் என்கார்யம் நான் செய்யவோ? பிறர்செய்யவோ? முடிந்தேனிறே என்கிறார்.

[போவிட்டிட்டு] - உன்பக்கலினின்றும் அகற்றி உபேக்ஷித்து. [என்னை] - அநந்யஹபான என்னை. [நீ] - ஸ்ருஷ்டிநியதொடங்கி இவ்வளவும்வர என்னைப் புகுரநிறுத்தின நீசன்னுதல்; ஸர்வஸக்தனான நீயென்னுதல். [புறம்போக்கலுற்றால்] - புறம்போக்குகையிலே அழ்யவஸித்தால்; என்கார்யம் நான் செய்வேனுகப்பார்த்து என்னை யுபேக்ஷித்தால். [பின்னை யானைக்கொண்டெத்தை]- ஸர்வஸக்தியானநீ அநாதரித்தபின்பு அஸக்தனான நான் எந்த உபாயத்தைக்கொண்டு என்ன புருஷார்த்தத்தை ஸாயிப்பது? ஆசைக்கொண்டென்கிறது - புருஷார்த்தம்பெறுவது ஒரு பரமசேதநனுலே, அசேதநக்ரியாகலாபங்களால் அன்றென்னுமிடம் தோற்றைகைக்காக. "க்ருஷ்யாதிஷ்வஸமர்தம் தம்". [அத்தா] - "ஸர்வதர்மாந்பரித்யஜ்ய" என்றஉனக்கு நான் உபதேஸிக்கவேண்டுமோ! [எனதுஎன்பதென் யான்என்பதென்] - பேறு உம்மதானுல் ஸாயநம் உம்முடைய இலேயிலே ஆகவேண்டாவோ என்ன; —எனக்குப் பரிகரமாயிருப்பதொன்று

உண்டென்பதோர் அர்த்தமுண்டோ? ப்ருஷக்ஸ்த்திதி யோக்யமாயிருப்பதோர் அர்த்தமுண்டோ? ஶரீரரக்ஷணம் ஶரீரியையொழியச் செய்வாருண்டோ? [தீரவிரும்பு இத்யாதி] - அக்நிஸந்தப்தமான இரும்புண்ட நீரானது காற்றவொண்ணாகாப்போலே என் ஆத்மாவைச் சமையஹுஜிக்கைக்காக எனக்கு உன்னுடைய நிரதிஶய ஹோக்யதையைக் காட்டி என்னை அகப்படுத்தினாய். முன்பு நீஉன்ஹோக்யதையைக் காட்டிற்றும் உன்னை நான் பெறுகைக்கன்றி என்னை அகப்படுத்தி உன்கார்யம் செய்தாயாய்த்தத்தனையிறேயென்னுதல்; காய்ந்த இரும்பு அக்காய்ச்சல் தீரும்படி நீரைப்பருகுமாபோலே என்னுடைய விடாய்தீரும்படி உன்னை ஹுஜிக்க எனக்குப்பண்டு நிரதிஶய ஹோக்யனானவனே! என்னுதல்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. ஸர்வரக்ஷகனான நீ உபேக்ஷித்தால், என்கார்யம் நான்செய்யவோ, பிறர்செய்யவோ? முடிந்தேனிறே என்கிறார்.

[போரவிட்டிட்டு] - உன்பக்கலினின்றும் பிறித்து உபேக்ஷித்து. [என்னை] - அநந்யகதியான என்னை. [நீ] - ஸ்ருஷ்டியேதொடங்கி இவ்வளவும்வரப் புகுரநிறுத்தின நீயென்னுதல்; ஸர்வரக்ஷகனான நீ என்னுதல். [என்னை] - அஜ்ஞாநஅஶக்திகளுக்கெல்லையான என்னை. [நீ] - ஜ்ஞாநஶக்திகளால் பரிபூர்ணனான நீ. அக்கரையேறமாட்டாதானொருவனை யமுக்கினாற்போலேயிருக்கிறது காணும். [என்னை நீ] - கண்ணும்காலுமின்றிக்கேயிருப்ப தொருத்தன், கண்ணும் காலுமுடையனாயிருப்பதொருத்தன்: ஆருக்குஆர் வழிகாட்டுவாரென்கிறது ; "நைவகிஞ்சித்பரோக்ஷந்தே ப்ரத்யக்ஷோஸிநகஸ்யசித்" (நைவகிஞ்சித்பரோக்ஷந்தேப்ரத்யக்ஷோஸிநகஸ்யசித்) என்னும்படியே. [நீ]- * ஆள்பார்த்துழிதரும் நீ. * எதிர்சூழல்புக்குத்திரியும் நீ. [புறம்போக்கலுற்றால்] - புறம்பே போக்குகையிலே அத்யவஸித்தால். என்கார்யம் நான் செய்வேனாகப்பார்த்து என்னை உபேக்ஷித்தால். [பின்னையான்ஆரைக்கொண்டெத்தை]-ஸர்வஶக்தியான நீ அநாதரித்த பின்பு, அஶக்தனான நான் எந்தவுபாயத்தைக்கொண்டு என்ன புருஷார்த்தத்தை ஸாயிப்

அஞ்சாம்பாட்டு.—போரவிட்டிட்டு இத்யாதி. "போரவிட்டிட்டு என்னைநீ" என்று தொடங்கி "யானென்பதென்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஸர்வரக்ஷக இத்யாதி.

"போரவிட்டிட்டு" என்று-முழுச்சொல்லு; 'உன்பக்கலினின்றும் பிரித்து உபேக்ஷித்து. "என்னை" என்றதுக்கர்த்தாந்தரமாதல், அநந்யகதியான என்னை என்றத்தால் பலிதமாதல் - அஜ்ஞாந இத்யாதி. "ஸ்ருஷ்டியேதொடங்கி" என்றவாக்யவிவரணம் - ஜ்ஞாநஶக்திகளால் இத்யாதி. "புறம்போக்கலுற்றால்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்துக் கீழுக்கெல்லாம் ஹாவம் - அக்கரையேற இத்யாதி. ஜ்ஞாநஶக்திகளுண்டானால் உமக்குச்செய்யவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமென்னென்ன - கண்ணும்காலும் இத்யாதி. அவன் அப்படி ஜ்ஞாநாதிபூர்ணனாயிருக்குமோவென்ன-நைவகிஞ்சித் இத்யாதி. ஜிதந்தாயாம், "நைவகிஞ்சித்பரோக்ஷந்தே ப்ரத்யக்ஷோஸிநகஸ்யசித்। நைவகிஞ்சிதஸித்யந்தே நசஸித்யோஸிகஸ்யசித்" - "தே - கிஞ்சித்பரோக்ஷம் - ந" உனக்குச் சற்றும் மறைந்திருப்பதில்லை; எல்லாவற்றையும் ஒருகாலே அபரோக்ஷிக்கவல்ல வடிவையுடையவனென்கை; "ஸ்வம்கஸ்யசித் - ப்ரத்யக்ஷோநாஸி" - நீயொருவர்க்கும் ஸாக்ஷாத்கரிக்க நிற்கிறாயல்லை; உபயத்தாலும் ஹலித்தது, நீயறியாததொன்றுமில்லை; நான் அறிவதொன்றுமில்லையென்றபடி. "ஸர்வரக்ஷகனான நீ" என்றதின் விவரணம் - ஆள்பார்த்து இத்யாதி வாக்யத்வயம். விவரணம் - என்கார்யம் இத்யாதி. எத்தைக்கொண்டென்னாதே, "ஆரைக்கொண்டு"

பது? ஆரைக்கொண்டென்கிறது - புருஷார்யம் பெறுவதுஒருசேதநனாலே, அசேதநக்ரியாகலாபாதிகளாலன்றென்னுமிடம் தோற்றுகைக்காக. [அந்தோ!] — "மாமேகம்ஶரணம்வ்ரஜ" (மாமேகம்ஶரணம்வ்ரஜ) என்றவுனக்கு நான் உபதேசிக்கவேண்டுவதே! [எனது-என்பதென் யான்என்பதென்] - முடிந்தேனிறே என்கிறார். †(நானோமுடிந்தேன், இனிக்கரணங்களும்போய்த்திறேயென்கிறார்). [தீர இத்யாதி] - அஶ்ரீநிஸந்தப்தமான இரும்பு காய்ச்சல் தீர நீரை நிஶ்ஶேஷமாக ஹுஜிக்குமாபோலே, என்னாத்மவஸ்துவைச் சமைய ஹுஜிக்கைக்காக, எனக்கு உன்னுடைய நிரதிஶயஹோக்யதையைக்காட்டி என்னையகப்படுத்தினாய். [என்னாருயிரையாரப்பருக] - என்விடாய்தீரக் கலந்தாய் என்றிருந்தேன்; உன்விடாய்தீரவாயிருந்ததிறே. உனக்காகவாகாதே யுன்னைக்காட்டிற்று. அன்றிக்கே, விஹக்தி வ்யத்யயம்; என்னாருயிரானது உன்னையாரப்பருகவென்னவுமாம்; அப்போது, காய்ந்தவிரும்பு அக்காய்ச்சல்தீரும்படி நீரைப்பருகுமாபோலே, என்னாருயிரானது என்ஸந்தாபமெல்லாம் தீரும்படி யுன்னைஹுஜிக்க எனக்குப்பண்டு நிரதிஶயஹோக்யனானவனே யென்றுமாம். வ்யாக்யாநாந்தரம்:—[எனதென்பதென்யானென்பதென்]-பேறுஉம்மதானால்ஸாஶநமும்உம்முடையதலையிலே யாகவேண்டாவோவென்ன,—எனக்குப்பரிகரமாயிருப்பதொன்றுண்டு என்பதோர் அர்த்தமுண்டோ? ப்ருதக்ஸ்த்திதியோக்யமாயிருப்பதொரு நானுண்டோ? ஶரீரரக்ஷணம் ஶரீரியை யொழியச் செய்வாருண்டோ? (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

எனக்குஆராவமுதாய் எனதாவியை இன்னுயிரை
மனக்காராமைமன்னிஉண்டிட்டாய் இனியுண்டொழியாய்
புனக்காயாநிறத்தபுண்டரீகக்கண்செங்கனிவாய்
உனக்கேற்குங்கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பா! என்அன்பேயோ.

என்கிறதென்? என்ன - ஆரைக்கொண்டென்கிறது இத்யாதி. "அந்தோ!" என்றதுக்கு ஹாவம்-மாமேகம் இத்யாதி. "பேறுஉம்மதானால் ஸாஶநமும் உம்முடைய தலையிலேயாக வேண்டாவோ? என்ன - 'எனதென்பதென் - யானென்பதென்' - எனக்குப்பரிகரமாயிருப்பதொன்று உன்டென்பதோரர்த்தமுண்டோ? ப்ருதக்ஸ்திதியோக்யனாயிருப்பானொருநானுண்டோ? ஶரீரரக்ஷணம் ஶரீரியை யொழியச்செய்வாருண்டோ?" என்று இவ்வளவும்-"எனதென்பதென் யானென்பதென்" என்றதுக்கர்த்தமாக விவக்ஷித்து, அத்தால் பலிதம்-முடிந்தேனிறே என்று. "என்னதென்கிறதெது, நானென்கிறதெது. என்னதென்கைக்கொரு பரிகரமில்லை, யானென்கைக்கொரு ஸ்வதந்த்ரனான கர்த்தா இல்லை என்று உரையில் ஶப்தார்த்தம். "இரும்பு - தீர - நீர் - உண்டதுபோல" என்றந்வயிப்பது. தீர - காய்ச்சல்தீர. "எனக்காராவமுதானாய்" என்னுமளவுக்கும் ஹாவம் - என்விடாய் இத்யாதி. இத்தால் பலிதம் - உனக்காக இத்யாதி. விஹக்திவ்யத்யயமென்றது - "ஆருயிரை" என்றத்விதீயையை "ஆருயிர்" என்று ப்ரஶமையாக்கியென்றபடி. அப்போது என்றது - இந்தபக்ஷத்தில் ஶப்தநிர்வாஹமென்றபடி. முந்தினபக்ஷத்தில், இரும்பு எம்பெருமானுக்கு த்ருஷ்டாந்தம்; இரண்டாம்பக்ஷத்தில், ஆழ்வார்க்கு த்ருஷ்டாந்தம், 'தீர இரும்புண்ட' என்றுதொடங்கி, 'எனக்காராவமுதானவனே - போரவிட்டிட்டு' என்று தொடங்கி, 'எனதென்பதென் யானென்பதென் - அந்தோ' இத்யந்வய:. 'எத்தை" என்றவநந்தரம், "சாதிப்பது" என்றத்யாஹார்யம். (ரு)

---

† குண்டலிதம் ப்ரக்ஷிப்தமென்கிறார்கள்.

ஆ.— (எனக்காராவமுதாய்,) - ஸௌந்தர்யாதி ஸர்வகுணங்களினாலும் உனக்கேற்குங் கோலமலர்ப்பாவைக்கு ஹோக்யமானாற்போலே எனக்கு ஹோக்யமாயிருந்துவைத்த, அத்தனையேயன்றியே என்னுடைய ப்ரக்ருதியையும் என்னுடைய ஆத்மாவையும் நிரவயிகமான அபிநிவேசத்தோடே ஊஜித்தருளினநீ; பிரானே! என்னைப் பொகடாதே கொள்ளா யென்கிறார்.

ஒ.—ஆறாம்பாட்டில், பெரியபிராட்டியார் பக்கல்போலே என்பக்கல் அத்யபிநிவிஷ்டனாய் என்ப்ரக்ருதியிலுங்கூட அத்யாதரத்தைப்பண்ணி என்னை ஊஜித்தநீ, என்னை உபேக்ஷியாதே ஈண்டென விஷயீகரித்தருளாய் என்கிறார்.

[எனக்கென்று தொடங்கி] - நிரதிசயஹோக்யனாய் ஹேயமான என்னுடைய ப்ரக்ருதியையும் விலக்ஷணமான ஆத்மாவையும்ஒக்க ஹ்ருதயத்துக்கு அமையாமை நிரந்தரமாக ஊஜித்தாய். இனி இத்தைவிடாதே விஷயீகரியாய். எம்பெருமான் கருத்தாலே 'இன்னுயிர்' என்றதாகவுமாம். [புனக்காயா நிறத்தவென்று மேலுக்கு] - தன்னிலத்திலேநின்ற காயாம்பூப்போலேயிருக்கிற திருநிறத்தை யுடையையாய்ப் புண்டரீகம்போலேயிருக்கிற திருக்கண்களையும் சிவந்த திருப்பவளத்தையுமுடையையான உனக்கு ஸத்ருசமான அழகையுடைய பெரியபிராட்டியாருக்கு ஸ்நேஹியாய்வைத்து என்பக்கலிலே அபிநிவிஷ்டனானவனே!

ப.—அநந்தரம், பிராட்டிபக்கல் ப்ரணயியானாற்போலே என்பக்கலிலும் நிரதிசய ப்ரணயத்தையுடைய நீ, உன்ஹோக்யதையை ப்ரகாசிப்பித்து † ஊஜிப்பித்தாய்: இனி முழுக்க நிர்வஹித்துவிடவேணு மென்கிறார்.

புனக்காயா - தன்னிலத்திலலர்ந்த காயாம்பூப்போன்ற, நிறத்த - நிறத்தையுடையையாய், புண்டரீகம் - புண்டரீகம் போலேயிருக்கிற, கண் - திருக்கண்ணையும், செங்கனிவாய் - சிவந்ததிருப்பவளத்தையுமுடைய, உனக்குஏற்கும் – உனக்கு அநுரூபமான, கோலம் - வடிவையுடையளாய், மலர் - பூவிற்பிறப்பாலே நிரதிசயஹோக்யஹுதையாய், பாவைக்கு - ஸ்த்ரீத்வாநுரூபமான ஆத்மகுணத்தையுடைய லக்ஷ்மிக்கு, அன்பா - அன்பையுடையையாய், என்னன்பேயோ - என்னன்புதானொருவடியாயிருக்கிறவனே! எனக்கு-, ஆராவமுதாய்-நிரதிசயஹோக்யனாய், எனது ஆவியை-(ஹேயமான) என்னுடைய ப்ரக்ருதியையும், இன்னுயிரை - விலக்ஷணமான ஆத்மாவையும், மனக்கு- ஹ்ருதயத்துக்கு, ஆராமை - தருப்திபிறவாதபடிவிரும்பி, மன்னி - நிரந்தரமாக, உண்டிட்டாய் - ஊஜித்தாய்; இனி - இனிதொடங்கி, உண்டொழியாய் - நீகுறையும் †ஊஜிப்பித்தே விடவேணும் ஈஸ்வரனுக்கு நிருபாயிகஹோக்த்ருதவமும் சேதநனுக்கு ஹோக்யத்வமுமிறே ஸ்வாபாவிகம்; அதினுடைய அநுபவஜநித ப்ரீதியாலே வருகிற பர்யவஸாநமிறே சேதநஹோக்த்ருத்வமும், ஈஸ்வரஹோக்யதவமும். ஆகையிறே, "சுஹ ஶந்நம்" என்று - ஸ்வரூபத்தை நிர்த்தேசித்து, "சுந்நஶேஷம்" என்று-இவனுடைய ஹோக்யத்வத்தையும் ஈஸ்வரனுடைய ஹோக்த்ருத்வத்தையும்சொல்லி, "சுஷ்டி" என்று - சைதந்ய ப்ரயுக்தமான பர்யவஸாநத்தாலே சேதநஹோக்த்ருத்வத்தையும் சொல்லி முடித்தது.

இ.—ஆறாம்பாட்டில், பிராட்டிபக்கல் பண்ணும் அபிநிவேசத்தை என்பக்கலிலே பண்ணி என்னை ஊஜித்த நீ, என்னை உபேக்ஷியாதே சடக்கென விஷயீகரித்தருளாய் என்கிறார்.

---

† ஊஜித்தாய், ஊஜித்தே என்றிருக்கலாமோ என்று தோன்றுகிறது.

[எனக்குஆராவமுதாய்] - தேவஜாதியினுடைய உப்புச்சாறன்றிக்கே ஸதா ஸேவ்யமுமாய் நித்யஸூரிகளெல்லாரும் கூட அநுபவிக்கும் உன்னை, ஸம்ஸாரியான எனக்குத்தந்தாய். [எனதாவியை]-என்னதென்னுமதுவே ஹேதுவாக,காமுகர் அபிமத விஷயத்தில் அழுக்கைவிரும்புமாபோலே என்னுடம்பை விரும்பினாய். [இன்னுயிரை] - அதுதன்னை நன்றென்று விரும்புகையாலே, அதிலும் தண்ணிதான ஆத்மாவைவிரும் பினாய். 'இன்னுயிர்' என்று - செவ்வாய்க்கிழமையை மங்களவாரம் என்னுமாபோலே யென்னுதல்; அவன்தலையாலே சுமக்கிறபடியாலே சொல்லுதல். [மனக்காராமை] - மனஸ்ஸுக்குஆராமை. மனக்கு-மனஸ்ஸுக்கு. [மன்னிஉண்டிட்டாய்]-விரும்பி நிரந்தர மாக ஊஜித்தாய். [இனியுண்டொழியாய்] - நீ தொடங்கின கார்யத்தை நடுவே குறை கிடக்கவிடாதேவிஷயீகரித்தேவிடாய். நீஆரம்பித்தகார்யத்திலேகுறைகிடப்பதுண்டோ? நீ இவ்வளவு புகுர நிறுத்துகைக்கு நான் ஸஹகரித்ததுண்டோ மேல் நானொன்று செய்கைக்கு? [புனக்காயா இத்யாதி] - முன்பு நீமேல்விழுந்தது உனக்கு ஒருகுறை யுண்டாயோ? ஸ்ரீயானவள் தான் மேல்விழும் வடிவையுடையையாய்வைத்தன்றோ என்பக்கலிலே அபிநிவேசித்தது. தன்னிலத்தில் காயாப்போலேயாய்த்து வடிவிருப் பது. வாத்ஸல்யாம்ருதவர்ஷியாய்த்து கண்களிருப்பது. [செங்கனிவாய்] - சிவந்து கனிந்ததாய்த்து முறுவலிருப்பது. பிராட்டி விரும்பும் துறைகளிறேயிவை. இப்படிப் பட்ட உனக்கு ஸத்ருசமான அழகை உடையவளாய்ப் புஷ்பத்தில் பரிமளத்தை வகுத் தாற் போலேயிருக்கிற ஸௌகுமார்யத்தை யுடையவளாயிருக்கிற பிராட்டிக்கு ஸ்நிக்ஷ்ய னானவனே! பிராட்டியழகு நாவால் துகைக்கவொண்ணாமையாலே 'உனக்கேற்கும்கோலம்' என்கிறார். [என்அன்பேபோ]-அவளுக்கு அன்பையுடையவன் என்கிறார். இங்கு இரண் டாகப் பிரிக்கவொண்ணாதபடி இருந்தானென்கிறார். [உண்டிட்டாயினியுண்டொழியாய்]- முன்பு இப்படி தலையாலேசுமந்துவைத்து உபேக்ஷித்தால் பொறுக்கப்போமோ!

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. பெரியபிராட்டியார்பக்கல்போலே என்பக்கல் அத் யந்தாபிநிவிஷ்டனாய், என்ப்ரக்ருதியிலும் ஆத்மாவிலும் அத்யாதரத்தைப் பண்ணி ஊஜித்த நீ, என்னை உபேக்ஷியாதே ஈண்டென விஷயீகரித்தருளா யென்கிறார்.

[எனக்காராவமுதாய்] - தேவஜாதியினுடைய உப்புச்சாறுபோலன்றியே, †(ஸதாஸேவ்யமாய்) நித்யஸூரிகளெல்லாருங்கூட அநுபவிக்கும் உன்னை ஸம்ஸாரியான எனக்குத்தந்தாய். [எனதாவியை] — என்னதென்னுமதுவே ஹேதுவாக, அபிமதவிஷ யத்தில் அழுக்குகக்கும் காமுகனைப்போலே என்னுடம்பை விரும்பினாய். [இன்னுயிரை]- ஹிதவதபிப்ராயத்தாலே தவதவநாறுகிறபடி. அன்றிக்கே, செவ்வாய்க்கிழமையை மங்கள வாரமென்னுமாபோலே, ப்ரக்ருதியோடே ஸம்பந்திக்கையாலே தண்ணிதென்று சொல்லு

ஆறும்பாட்டு —எனக்காராவமுதுஇத்யாதி. 'கோலமலர்ப்பாவைக்கு அன்பா என் னன்பே - எனதாவியையின்னுயிரை மனக்காராமைமன்னி யுண்டிட்டாயினியுண்டொழியாய்', என்றவற்றைக் கடாக்ஷிததவதாரிகை - பெரியபிராட்டியார் இத்யாதி.

''எனக்கு'' என்றதுக்கு பாவம் - தேவஜாதி இத்யாதி. ''ஆவியை'' என்னாதே ''எனது'' என்றதுக்கு பாவம் - என்னதென்னும் இத்யாதி. ''இன்னுயிர்'' என்று தம்மை ஸ்லா கிக்கலாமோ? என்ன, த்வேதாபாவம் - ஹிதவதபிப்ராயத்தாலே இத்யாதிவாக்யத்வயமும். தவதவ நாறுகையாவது - மிகவும் தபோகந்தியாயிருக்கை. அதாவது - பாரதந்த்ர்யகந்தியாய் ஸ்லாக்யமா

---

† குண்டலிதம் இருபத்துநாலாயிர மென்கிறார்கள்.

கிறராகவுமாம். [மனக்காராமைஇத்யாதி] - (மனக்கு) மநஸ்ஸுக்கு. [ஆராமை] - அமையாமை. [மன்னியுண்டிட்டாய்] - நிரந்தரமாக ஹுஜித்தாய் - [இனியுண்டோழியாய்]-நீ தொடங்கினகார்யத்தையும், நடுவேகுறைகிடக்கவிடாதே, விஷயீகரித்து விடாய். †(நீ ஆரம்பித்தகார்யத்தில் குறைகிடப்பதுண்டோ?) நீ இவ்வளவுபுகுராநிறுத்துகைக்கு நான் ஸஹகரித்ததுண்டோ? உன்காரியத்துக்கு உன்னேவேண்டிக்கொள்ளவேணுமோ? இவருடைய அம்ருதத்துக்கு ஹோக்த்ருத்வம் உண்டு காணும்!. [புனக்காயாஇத்யாதி] - இவ்வாத்மாவையும் இதினுடைய ஸரீரத்தையும் விரும்புகை உனக்குச் சேருமோ? நீயுகந்தார்க்குச்சேருமோ? [புனக்காயாநிறத்த] - தன்னிலத்தில் அலர்ந்த காயாப்போலேயாய்த்து வடிவிருப்பது. [புண்டரீகக்கண்] - வாத்ஸல்யாம்ருதவர்ஷியாயாய்த்துக் கண்களிருப்பது. [சேங்கனிவாய்] - சிவந்து கனிந்தாய்த்து முறுவலிருப்பது. பிராட்டிவிரும்பும் துறைகளிறே இவை. [புனக்காயாவித்யாதி] - அக்காயா தாமரை பூத்துக் கனியப்பழுத்தாற் போலேயாய்த்து, திருமேனியும் திருக்கண்ணும் திருப்பவளமுமிருப்பது. [உனக்கேற்கும்]-இவனேபாதி வாசா விமர்த்திக்கைக்கும் பொறுத ஸௌகுமார்யத்தையுடையவள். இப்படிப்பட்ட உனக்கு ஸத்ருஸமான அழகையுடையளாய், புஷ்பத்தில் பரிமளத்தைவடித்து வகுத்தாற்போலேயிருக்கிற பிராட்டிக்கு ஸ்நிக்தனுனவனே! உனக்கேற்கும் கோலமென்று - அவ்வழகையிங்கே யதிதேசிக்கிறார். ந்யாயாதிதேசம் பண்ணுகிறார். [கோலமலர்ப்பாவைக்கு அன்பா! என்னன்பேயோ!] - அவள்பக்க லன்பனேன்று தோற்றியிராநின்றது; தம்முடைய பக்கல் அன்பென்றும் அதுஉடையனேன்றும், தெரிக்கப் போகிறதில்லை;

யிருக்கை. "ஸுஹ்ருதாஸுஹ்ருதாவஸுஹ்ருதாநுவாஸுநா" என்றவிடத்திலே பாரதந்த்ர்யமிறே தபஸ்ஸென்றது. அமையாமை - த்ருப்திபிறவாமல். உண்டிட்டாய் - உண்டாய். இனி உண்டோழியாய் - இனி விஷயீகரித்துவிடாய். இத்தால் ஹாவம் - நீயிவ்வளவு இத்யாதி. "உண்டிட்டாய்" என்றத்தைப்பற்ற - உன்காரியத்துக்கு இத்யாதி. ஆராவமுதானவனே - "உண்டிட்டாய்" என்கையாலே ஹாவம் - இவருடைய இத்யாதி. கீழையும் கூட்டிக்கொண்டு "கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பா" என்னுமளவுக்கும் ஹாவம் - இவ்வாத்மாவையும் இத்யாதி. நீயுகந்தார்க்குச் சேருமோ-ஹேயனான என்னே விரும்புகை நீயுகந்தவிஷயமான பிராட்டிக்குச் சேருமோவென்றபடி. "புனக்காயா" இத்யாதியை "உனக்கேற்கும்" இத்யாதியோடேகூட்டி ஹாவம் - பிராட்டி விரும்பும் இத்யாதி. உத்ப்ரேக்ஷிக்கிறார்-புனக்காயா இத்யாதி. அவனவயவங்களைப்போலே இவளுடைய விக்ரஹாதிகளே வர்ணியாமல், "உனக்கேற்கும்" என்றத்தால் பலித்தஹாவம்-இவனேபாதி இத்யாதி. வாசாவிமர்த்திக்கைக்கும் பொறுதவென்றது - "வாஹாஸுஷ்டி" இத்யாதியைப்பற்ற. ஸப்தார்த்தம் - இப்படிப்பட்ட இத்யாதி. வடித்து - வடிக்கட்டி. வகுத்தாற்போலே - ஆக்குகியாக்கினாற்போலே. 'இவனேபாதி' இத்யாதிவாக்யத்தோடே உனக்கேற்கும் இத்யாதிவாக்யத்துக்குச் சேர்த்தி. அவ்வழகுயென்றது - "புனக்காயா" இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்து. அதிதேசிக்கிறார் - எறிடுகிறார். அதிதேசிப்பது ஸர்வதா ஸாம்யமுண்டானவிடத்திலேயன்றே, காளமேகஸ்யாமமான நிறம் முதலானவற்றை * ஹிரண்யவர்ணேயான இவளிடத்திலே யதிதேசிக்கக் கூடுமோவென்ன - ந்யாயாதிதேசம் இத்யாதி. அதாவது - ஸ்வரூபாதிதேசம் பண்ணுகிறதன்று. அவனைப்போலே இவளும் அழகுடையவளென்கிறதென்றபடி. ஸ்வரூபாதிதேசமென்றும், ந்யாயாதிதேசமென்றும் இரண்டு. ஸ்வரூபாதிதேசமாவது - ஸர்வதாஸாம்யம் கொள்ளுகை; ந்யாயாதிதேசமாவது - அதிபோலே இதுவும் ஸ்லாக்யமாயிருக்குமென்கை. "அன்பா" என்றுதே "என்னன்பே" என்றதுக்கு ஹாவம் - அவள்பக்கல் இத்யாதி. அன்பனேன்று - அன்பையுடையவனென்று. அன்புதானுகச்சொல்லுவானென்னென்ன ஜ்ஞாதாவை இத்யாதி. இதுக்குப்ரமாணம் -

† குண்டலிதம் இருபத்துநாலாயிரமென்கிறார்கள்.

ஜ்ஞாதாவை ஜ்ஞாநமென்னுமாபோலே. "தத்குணஸாரத்வாத்துதத்வ்யபதேஸ:" (தத்குணஸாரத்வாத்துதத்வ்யபதேஸ:). (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

கோலமலர்ப்பாவைக்கு அன்பாகிய என்அன்பேயோ
நீலவரைஇரண்டுபிறைகவ்வி நிமிர்ந்ததோப்ப
கோலவராகமொன்றாய் நிலம்கோட்டிடைக்கொண்டஎந்தாய்!
நீலக்கடல்கடைந்தாய்!உன்னைப்பெற்றுஇனிப்போக்குவனே.

ஆ—(கோலமலர்ப்பாவைக்கு.) - பெரியபிராட்டி பக்கலிலும் ஸ்ரீஸுமித்ரபிராட்டிபக்கலிலும் பண்ணும் வ்யாமோஹத்தை என்பக்கலிலே பண்ணிக்கொண்டு என்னை ஸுஜித்தருளின உன்னைப் பெற்று இனிவிடுவேனோ? என்கிறார்.

ஓ.—ஏழாம்பாட்டில், நான் பெரியபிராட்டியார்பரிக்ரஹமாகையாலே ப்ரளயார்ணவமக்நையான ஸ்ரீஸுமித்ரபிராட்டியை யெடுத்து அவளோடே ஸம்ஸ்லேஷித்தருளினாற்போலேயும், கடலிக்கடைந்து பெரியபிராட்டியாரோடே ஸம்ஸ்லேஷித்தருளினாற்போலேயும் ஸம்ஸாரார்ணவமக்நனான என்னையெடுத்து என்னோடே ஸம்ஸ்லேஷித்தருளினாய்; என்பக்கலிலே அதிவ்யாமோஹத்தைப்பண்ணின உன்னைப்பெற்று வைத்து இனித்தப்பவிடுவேனோ? என்கிறார்.

[கோலமலர்ப்பாவைக்கு அன்பாகிய என்னன்பேயோ] - பெரிய பிராட்டியாருக்கு ஸ்நேஹியாகையாலே அவள் பரிக்ரஹமான என்பக்கலிலே ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணினவனே! [நீலவரை யிரண்டுபிறைகவ்வி நிமிர்ந்ததோப்ப] - ஓர்அஞ்சனகிரி இரண்டு பிறையைக் கவ்விக்கொண்டு நிமிர்ந்தாற்போலே. நீலக்கடலென்று- கடைந்தருளுகிற எம்பெருமானுடைய திருநிறம் நிழலிட்டபடியைச் சொல்லுகிறது.

ப.—அந்தரம், ஆஸ்ரிதரக்ஷகனாக உன்னைப் பெற்றுவைத்து, இனி விடுவேனோ என்கிறார்.

கோலம்-வடிவழகையும், மலர் - ஔதார்யத்தையுமுடையளான, பாவைக்கு-பிராட்டிக்கு, அன்பாகிய - உகப்பானவத்தாலே, என் - என்பக்கலிலும், அன்பேயோ-அதிப்ராவண்யத்தையுடையையாய், ("ஸ்ரீமதோ நாராயணஸ்யாநுரூபாஸி" என்கிறபடியே), நீலவரை - நீலரத்நகிரியானது, இரண்டுபிறை - இரண்டுபிறையை, கவ்வி -, நிமிர்ந்ததுலுப்ப - ஏழுந்திருந்தாற்போலே, கோலம் - விலக்ஷணமான வடிவழகையுடைத்தாய், ஒன்று - அத்விதீயமாயிருப்பதொரு, வராகமாய் - மஹாவராஹமாய், நிலம் - பூமியை, (ப்ரளயத்திலேபுக்கு முழுகியெடுத்து), கோட்டிடைக்கொண்ட - திருவெயிற்

தந்குண இதி. "தத்குணஸாரத்வாத்தத்வ்யபதேஸ: ப்ராஜ்ஞவத்" இதிப்ரஹ்மஸூத்ரமீமாம்ஸாயாம். அஸப்தஸ்சேத்யம் வ்யாவர்த்தயதி. தத்குணஸாரத்வாத் - விஜ்ஞாநகுணஸாரத்வாத், ஆத்மநஸ்தத்வ்யபதேஸ:, † விஜ்ஞாநமிதிவ்யபதேஸ:. ப்ராஜ்ஞவத்-யதா "வதத்யஜ்ஞாநமிநஜ்ஞம் ப்ரஹ்ம" இதி ஸ்பஷ்டித: ப்ராஜ்ஞஸ்ய ஜ்ஞாநஸப்தேந வ்யபதேஸ:, தத்வதித்யர்த்த:. உத்தரார்த்தத்தை யநுஸந்தித்துப் பூர்வார்த்தத்தை யநுஸந்திப்பது அந்வயம். 'இனி யுண்டொழியாய்' என்றுக்ரியை. (சு)

† ஸாரீரக மீமாம்ஸாயாம் - (உ - நு - உo).

நீலவைத்த அபிநாதத்தாலே, எந்தாய் - (என்னை, ஸம்ஸாரத்தில்நின்றும் எடுக்கு மாகாரத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கும்) ஸ்வாமியாய், நீலம் - (உன்வடிவின் நிழலீட்டாலே) நீல மான, கடல் - கடலை, கடைந்தாய் - கடைந்து அருந்தொழில்செய்து ஆஸ்ரிதரைரக்ஷித் தவனே! உன்னை - (இப்படிபுருஷகாரபூர்வகமாக எனக்குஸ்வாமியாய் என்னைரக்ஷிக்குமவ னை) உன்னை, பெற்று - லபித்துவைத்து, இனி - கைபுகுந்தபின்பு, போக்குவனே - நழுவவிடுவேனே? நீலக்கடலென்று - நீலரத்நத்தையுடைய கடலென்றுமாம்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ப்ரளயார்ணவமக்கையான ஸ்ரீ ஹமிப்பிராட்டியை யெடுத்து அவளோடே கலந்தாற்போலேயும் கடலைக்கடைந்து பிராட்டியோடே ஸம்ஸ் லேஷித்தாற்போலேயும் பிராட்டி பரிக்ரஹமான என்னை ஸம்ஸாரார்ணவத்தினின்று மெடுத்து என்பக்கலிலே அதிவ்யாமோஹத்தைப்பண்ணின உன்னைப் பெற்றுவைத்து, இனித்தப்பவிடுவேனே என்கிறார்.

[கோலமலர் இத்யாதி] - பிராட்டிபக்கல் ஸ்நேஹாதிசயத்தாலே அந்தஸ்தி ஹேமே ஹேதுவாக அவள்பரிக்ரஹமான என்பக்கலிலே அதிப்ரவணனானவனே! "சராசரையிலே இவர் அருளிச்செய்த வார்த்தை ரஹஸ்யத்தின்படியாயிருந்தபடி கண்டோம்!" என்று சீயரைக்குறித்து ஓட்டர் அருளிச்செய்தார். ப்ராதிகூல்யத்தைக் கனக்கப்பண்ணினார்பக்கலிலும் நாலடிவரைநின்றதுவே ஹேதுவாக ரக்ஷகனும் ஈஸ்வரன் என்னுமிடம், காகவிஷயத்திலுள்ளபக்கலிலே கண்டதிறே; "கூவயாவயவுவாயஸ" என்றும், "நகஜெயே" என்றும் அவ்வளவன்றிக்கே தனிபிரிப்பிலே தர்ஜநாதிகளாலே கலங்கின ராக்ஷஸிகள்பக்கலிலே திருவடிதிர்க்க, "கஸ்கவெஸ்" "காயஸ் கரணாயெணநகஸ்தி நாவாயஸி" என்றும் நீர்மையிற்ற பிராட்டி நீர்மை. [நீலவரையித்யாதி] - "தத்வஸ்ரீவ. நீலஜவாலமொஹாரு" : ஓர்அஞ்ஜநகிரி இரண்டு பிறையைக்கவ்விக்கொண்டு நிமிர்ந்தாற்போலே. பிறையில் மறுவோபாதியாய்த் தன் திருவெயிற்றிற்கிடந்த ஹமி. [கோலவராகம்] - *மர்சுடம்பில் நீர்வாராநின்ற நிலையிறே இவர்க்கு ஆலத்திவழிக்க விஷயமாய்த்து: "பாதிநூர்த்துக்கிடந்தபார்மகட்கு" என்கிறபடியே ப்ரணயினி அழுக்கோடேயிருக்கத் தாமானபடியே வருவாகில் ப்ரணயித்வத்துக்கு நமஸ்காரமாமித்தனையிறே. அவன் அழிவுக்கிட்ட வடிவைப்பற்றியிறே இவர் ஆலத்திவழிக்கிறது. [ஒன்றுப்] - வராஹஸஜாதீய மாத்ரமென்னுதல், த்ரை லோக்யத்தையும் கண்செறியிட்டாற்போலே விம்மவளர்ந்தபடியாலே அத்விதீயமென்னு தல். [நிலத்தைக்கோட்டிடைக் கொண்டஎந்தாய்] - ப்ரளயங்கொண்ட ஹமியை அண்ட ஹித்தியிலேபுக்குத் திருவெயிற்றிலே கொண்டு உத்தரித்தாற்போலே, ஸம்ஸாரார்ண வங்கொண்ட என்னை எடுத்தவனே! [நீலக்கடல் கடைந்தாய்] - பிராட்டியை லபிக்கைக் காகக் கடலைக்கடைந்தவனே! [நீலக்க-ல்] - கடைகிறவனுடைய நிழலீட்டாலேயாதல்; ஸகலலோகஸ்யிகளையும் பொகடுகையால்வந்த நிறவேறுபாடாதல்: நிறத்தாலே - நீலரத்நத் தைச்சொல்லிற்றாய் தத்ப்ரசுரமான ரத்நாகரமென்னுதல். உன்னைப்பெற்று இனிப் போக்குவனே? ஸ்ரீ ஹமிப்பிராட்டியை லபிக்கைக்குப்பண்ணின வ்யாபாரத்தையும் பிராட்டியை லபிக்கைக்குப்பண்ணின வ்யாபாரத்தையும் என்னைப் பெறுகைக்காகப் பண்ணி என்னைக் கிட்டினபின்பு உன்னைப்போகவிடுவனே? நீ க்ருஷிபண்ண, லபத் திலே அந்வயித்த நான் கைப்பட்ட ஸம்பத்தை விடுகைமனே?

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. நான் பெரியபிராட்டியார் பரிக்ரஹமாகையாலே ப்ரளயார்ணவமக்னையான ஸ்ரீலக்ஷ்மிப்பிராட்டியையெடுத்து அவளோடே ஸம்ச்லேஷித்தருளினாற்போலவும், கடலிலக்கடைந்து பெரிய பிராட்டியாரோடே ஸம்ச்லேஷித்தருளினாற்போலவும், ஸம்ஸாரார்ணவமக்னனான என்னை யெடுத்து என்னோடே ஸம்ச்லேஷித்தருளி என்பக்கலிலே அதிவ்யாமோஹத்தைப்பண்ணின உன்னைப் பெற்றுவைத்து இனித் தப்பவிடவேணே? என்கிறார்.

[சோலமலர்ப்பாவைக்கன்பாகிய என் அன்பேயோ] - † (பிராட்டிபக்கல் ஸ்நேஹாதிசயத்தாலே அந்த ஸ்நேஹமே ஹேதுவாக அவள் பரிக்ரஹமான என்பக்கலிலே அதிப்ரவணனானவனே!) பட்டர் சரமஶ்லோகத்திலே யருளிச்செய்தவார்த்தை - † "(ரஹஸ்யத்தின்படியாயிருந்தபடி கண்டதே.) இப்பாட்டை நம்முடையார் த்வயத்தோடே யநுஸந்தியிப்பது - பெரியபிராட்டியார்க்குஸ்நேஹி யாகையாலே அவள் பரிக்ரஹமான நமக்கு அன்பனும் என்றநுஸந்திப்பது"என்று‡(சீயரைக்குறித்தருளிச் செய்தார்) "திருமாலென்னையாளுமால்" என்னுமப்படியே தம்முடையஅன்புக்கடி சொல்லுகிறார். அந்தஃபுர பரிகரமன்றே, என்னன்புக்கு அடியில்லையோ? [நீலவரையித்யாதி] - ஓர் அஞ்ஜநகிரி இரண்டுபிறையைக் கவ்வி நிமிர்ந்தாற்போலே. பிறையில் மறுவோபாதியாய்த்து திருவெயிற்றிற்கிடந்த பூமி. [கோலவராகம்] - * மாசுடம்பில் நீர்வாராநின்றநிலையிறே இவர்க்கு ஆலத்திவழிக்க விஷயமாய்த்து; "பாசிதூர்த்துக்கிடந்தபார்மகள்" என்கிறபடியே ப்ரணயிநி அழுக்கோடேயிருக்கத் தாமானபடியே வருவராகில் ப்ரணயித்வத்துக்கு நமஸ்காரமாமித்தனையிறே. அவனழிவுக்கிட்ட வடிவுக்கிறே இவர் ஆலத்திவழிக்கிறது. [ஒன்

ஏழாம்பாட்டு.—கோலமலர் இத்யாதி. பூம்யுத்தாரணத்தையும் ஸமுத்ரமதநத்தையும் அருளிச்செய்கிறவருடைய ஹாவத்தை விசதீகரியாநின்றுகொண்டு, "உன்னைப்பெற்றினிப் போக்குவனே" என்றத்தைக் கடாகஷித்தவதாரிகை - நான் பெரியபிராட்டியார் இத்யாதி.

வடிவழகையும் ஹோக்யதையையுமுடையனான பிராட்டிக்கு அன்பனானவத்தாலே என்பக்கலிலும் அதிப்ராவண்யத்தை யுடையவனேயென்று ஸ்தார்த்தம். பிராட்டிபக்கல் ஸ்நேஹாதிஶயத்தாலே அவள் பரிக்ரஹமான என்பக்கலிலே அதிப்ரவணனாயிருக்குமென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் - பட்டர் இத்யாதி. த்வயத்தோடே என்றது - த்வயார்த்தத்தோடேயென்றபடி. அநுஸந்திக்கும் ப்ரகாரமேதென்ன - பெரியபிராட்டியார்க்கு இத்யாதி. பெரியபிராட்டியார்க்கு ஸ்நேஹியானது தம்முடைய அன்புக்கடியோ? என்ன - தீநுமால் என்னே இத்யாதி. என்னையடிமைகொள்ளுகையிலே வ்யாமோஹத்தையுடையவனென்று வ்யாமோஹத்துக்கு அவன் பரிக்ரஹத்தை அடியாகச் சொன்னாற்போலே, இங்கும் அன்புக்கடியாக அத்தையே சொல்லுகிறானென்றபடி. விவரணம் - அந்தஃபுர இத்யாதி. "மால்" என்று - வ்யாமோஹம். தார்ஷ்டாந்திகத்திலே சொன்ன பூமிக்கு உபமாநமாம் த்ருஷ்டாந்தத்திலே ஸ்ப்ருஹணீயதை என்ன - பிறையில் இத்யாதி. ஈஶ்வரன் பரிக்ரஹித்ததாகையாலே வந்தகோலமென்னுதல், ப்ரணயித்வகுணத்தால்வந்த கோலமென்னுதல்; முன்னத்தை யருளிச்செய்கிறார் - மாசுடம்பில் இத்யாதி. இரண்டாவது - பாசிதூர்த்து இத்யாதி. நாய்ச்சியார் திருமொழி. மாசுடம்பில் - அழுக்குடம்பில். பாசிதூர்த்து - பாசியடைத்து. முன்னஅர்த்தவிவரணம் - அவனழிவுக்கு இத்யாதி. அழிவுக்கிட்டவடிவுக்கு - தன்மேன்மையை விட்டு நீர்மையைக்கொள்ளுகைக்காகக்கொண்ட வராஹவேஷத்துக்கென்றபடி. ஆலத்திவழிக்கை-ஆலத்தியெடுக்கை: த்ருஷ்டிதோஷபரிஹாரம் பண்ணுகையென்றபடி. "ஒன்றாய்" என்றதுக்கு,

---

† குண்டலிதமிரண்டும் இருபத்தநாலாயிரமென்கிறார்கள்.

‡ குண்டலிதம் ப்ரகஷிப்தமென்கிறார்கள்.

ரூய்] - வராஹஸஜாதீயமாத்ர மேன்னுதல்; த்ரைலோக்யத்தையும் கண்சேறியிட்டாற் போலே விம்மவளர்ந்தபடியாலே அத்விதீயமென்னுதல் [நிலங்கோட்டிடைக்கொண்ட வெந்தாய்] - ப்ரளயங்கொண்டபூமியை அண்டஹித்தியிலேபுக்குத் திருவெயிற்றிலே கொண்டு உஜ்ஜீவித்தாற்போலே, லம்ஸாரார்ணவங்கொண்ட என்னை யேடுத்தவனே! [நீலக்கடல்கடைந்தாய்]-பிராட்டியை லஹிக்கைக்காகக் கடலைக்கடைந்தவனே! [நீலக் கடல்] - கடைகிறவனுடைய நிழலீட்டாலேயாதல்; லகலெளஷ்டிகரையும் போகடுகை யால் வந்த நிற்வேறுபாடாதல்; நிறத்தாலே - நீலரத்நத்தைச்சொல்லிற்றுய், தத்ப்ரகாரமான ரத்நாகரமென்னுதல். [உன்னைப்பெற்று இனிப்போக்குவனே] - ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியை லஹிக்கைக்குப் பண்ணினவ்யாபாரத்தையும், பிராட்டியை லஹிக்கைக்குப்பண்ணின வ்யாபாரத்தையும், என்னைப்பெறுகைக்காகப்பண்ணி, என்னைக் கிட்டப்பெற்றபின்பு உன்னைப்போகவிடுவனே? நீ க்ருஷிபண்ணின ஷலத்திலே யந்வயித்த நான் கைப்பட்ட லம்பத்தை விட க்ஷமனே? (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

பேற்று இனிப்போக்குவனே? உன்னை என்தனிப்பேருயிரை
உற்ற இருவினையாய் உயிராய்ப்பயனையவையாய்
முற்ற இம்மூவுலகும் பெருந்தூறுய்த்தூற்றில்புக்கு
முற்றக்கரந்தோளித்தாய் என்முதல்தனிவித்தேயோ!

ஆ.—(பெற்று இனி.) - புண்யபாபரூபகர்ம தத்ஃலலோக்த்ருசேதந கர்ம ஃலலோபோபகரண ப்ரப்ருதி ஸர்வஜகதுத்தாரத்மஹாநுபாவனுய், ஸர்வஜகத்காரணமாய், ஸர்வைச்வர்யஸம்பந்நனாயிருக்கிற இருப்பையுங்கூட எனக்குக்காட்டித் தந்தருளி, எனக்கு ரக்ஷகனுயிருந்த உன்னைப் பெற்று இனிவிடுவேனே? என்கிறார்.

ஓ.—எட்டாம்பாட்டில், அத்யந்த தார்ஷ்ட்யஜனன உன்னைப் பெற்றுவைத்து இனித்தப்பவிட உபாயமில்லை என்கிறார்.

[பெற்று இனி என்று தொடங்கி] – அத்யந்தவிஸஜாதீயனுயிருந்து எனக்கு மிகவும் ஸத்ருரக்ஷகனுன உன்னைப் பெற்றுவைத்து இனித் தப்பவிடுவேனே? [உற்ற என்று தொடங்கி] - ஆத்மாவைப்பற்றி விடாதேயிருக்கிற புண்யபாபரூப கர்மங்களை யும் ஆத்மாத் தன்னையும் கர்மஃலமானவற்றையும் இவையெல்லாமாகிற தார்ஷ்ட்யை

முன்னது - அல்பத்திலே; இரண்டாவது - மஹத்த்வத்திலே. கண்சேறியிட்டாற்போலே - மறைத்தாற்போலே. விம்மவளர்ந்த - அதிகமாக வளர்ந்த. 'ப்ரளயார்ணவமக்நையான' - இத்யாத் யவதாரிகாவாக்யத்திற் சொன்ன ஹாவத்தை இங்கே விசதீகரிக்கிறார் - ப்ரளயங்கொண்ட இத் யாதி. 'திருப்பாற்கடலையன்றே கடைந்தது? "நீலக்கடல்" என்கிறதென்?' என்ன,—த்ரேதா பரி ஹரிக்கிறார் - கடைகிறவனுடைய இத்யாதி. "எந்தாய்" என்றதை - "நீலக்கடல்கடைந்த - எந் தாய்" என்று மேலிற்பதத்திலும் கூட்டி ஹாவம் - ஸ்ரீபூமி இத்யாதி. "பெற்றினிப்போச்குவனே" என்றதற்கு ஹாவம் - நீ கீநஷி இத்யாதி. (எ)

ஸ்வஹாவமான த்ரைலோக்யமாகிற தூற்றையுண்டாக்கி அந்த தூர்ஜ்ஜநப ஸ்வஹாவ மான ஜகத்தினுள்ளேபுக்கு எங்கும் வ்யாபித்துத் தெரியாதபடி நின்றாய். [என்முதல் தனிவித்தேயோ] - எனக்கு முகலிலே இச்சையுமின்றிக்கேயிருக்க உன்பக்கலிலே ஔகர்முக்யத்தைப் பிறப்பித்தவனே!

ப—அநந்தரம், ஈச்வரமனம்படி ஸர்வாந்தராத்மாவாய் எனக்கு ப்ராப்ய னான உன்னைப் பெற்றுவைத்துக் கைவிடுவேனேவென்கிறார்.

உற்ற, † இருவிணைப் - இரண்டுவகைப்பட்ட புண்யபாபரூபகர்மங்களுக்கு நிர்வாஹகனும், உயிர்ப் - (கர்மவச்யனான ஆத்மாவுக்கு) நியந்தாவாய், அவையாய்ப் பயன் அயவைஆ - அந்தக் கர்மங்களாலுண்டானஸுகதுஃகங்களுக்கு ப்ரதாதாவாய்க் கொண்டு, இம்மூவுலகும்-இந்தஜகத்ரயம், மூற்ற-எல்லாமாகிற, பெருந்தூறு ஆய்-பெரிய தூற்றை ப்ரகாரமாகவுடையையாய், தூற்றிற்புக்கு - (கர்மநிபந்தகமாக ப்ரவேசித்தார்க்கு புறப்படவழியில்லாத)பெருந்தூற்றிலே (ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே ஸ்வதந்த்ரனுப்)ப்ரவே சித்து, மூற்றக்கரந்து-ஒருப்ரகாரத்தாலும் அறியவொண்ணாதபடி, ஒளித்தாய்-(ஸூக்ஷ்ம ஜகதனுப்க்கொண்டு)மறைந்து நிற்குமவனுப், என்-எனக்கு(உண்ணக்கிட்டுகைக்கு) முதல் தனிவித்தேயோ-ப்ரதமஸுக்ருதமான அத்விதீயகாரணமானவனே! உண்ணா-(எனக்குநிரு பமாய் அபரிச்சிந்நமான ப்ராணஸுமதனுயிருக்கிற) உண்ணா, பெற்று - கைபுகுரப்பெற்று வைத்து, இனி - உண்ணவிடில் மூடியும்படியான அவஸ்தை பிறந்தபின்பு, போக்கு வனே - விடவிரகுண்டோ? 'ஓ' என்கிற அசை - 'விடில்செய்வதென்?' என்கிற விஷா டத்தைக் காட்டுகிறது.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், மிகவும் தூர்ஜ்ஜநனான உன்னைப் பெற்றுவைத்து இனிவிட உபாயமில்லை என்கிறார்.

[பெற்றுஇனிப் போக்குவனே இத்யாதி] - ஓர்அச்சில்லாக்காசாய்ப் போய்த் தாகில் போகிறதென்றிருக்கிறேனே? ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகனுப் எனக்கு ஸத் தாஹேதுவான உன்னைப் பெற்றுவைத்து நான் விடுவேனே? ஸர்வஜ்ஞனுப் ஸ்வதந்த் ரனுயிருக்கிறவனே விடுவேனே என்கிறதுக்கு ஹேது—தன்னையொழிய ஜீவிக்கமாட் டாமை தோற்றலிருந்தால் அவன் கால்வாங்கமாட்டானென்னுமத்தாலே. இத்தலை யில் *நத்யஜேயமிருக்கிறபடி. [என்தனிப்பேருயிரை] - "உன்னை" என்றதின் வ்யாக் யாநம்: உபமாநரஹிதனுப், விலக்ஷணனுப், எனக்கு ப்ராப்யனுயிருக்கிறவனை. சேதநனிற் காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறது. [உற்றவிருவிணையாய்] - இவ்வாத்மாவோடு பிரிக்கவொண்ணாதபடி கலந்து, இருவகைப்பட்ட புண்யபாபங்களுக்கு நியாமகனுப். [உயிராய்] - அவற்றிலே சிறைப்பட்டுக்கிடக்கிற ஆத்மாவுக்கு நியாமகனுப். [பயனு யவையாய்] - அந்தப் புண்யபாபங்களுடைய ஸுகங்களுக்கு நிர்வாஹகனுப். [மூற்ற இம்மூவுலகும் இத்யாதி] - இவையெல்லாமாகிற த்ரைலோக்யமென்கிற தூற்றை உண் டாக்கி, பெருந்தூறென்கிறது - தூர்ஜ்ஜநப ஸ்வஹாவமுண்டாகையாலே, இந்தலோகத் தின்உள்ளேபுக்கு எங்கும் வ்யாபித்து தூர்ஜ்ஜநப ஸ்வஹாவனுயிருந்தாய்! [என்முதல் தனி வித்தேயோ] - இப்படியிருந்துவைத்து உன்னை எனக்குப் பெறுகைக்கடியான அத்விதீயமான மூலஸுக்ருதத்துக்கு உத்பாதகனுப் உன்பக்கலிலே ஔகர்முக்யத்தைப் பிறப்பித்தவனே! இப்படிப்பட்டிருக்கிற உன்னை ப்ரதமஸுக்ருத்துக்கும் உத்பாதக னுப்க்கொண்டு வந்து தரப்பெற்ற நான் உன்னைப் போக்குவனே?

†. இங்கு க்ரந்தபாதமேற் பட்டிருக்கின்றது.

எடு.—எட்டாம்பாட்டு. அத்யந்த தூர்ஜ்ஞேயஞான உன்னைப் பேற்றுவைத்து இனிவிட உபாயமில்லை யென்கிறார்.

[பெற்றினிப்போக்குவனேவுன்னை] - ஓர் அச்சில்லாக்காசாய்ப் போய்த்தாகில் போகிற்தென்றிருக்கிறேனே? அத்யந்தவிஸஜாதீயனு யிருந்த எனக்கு மிகவும் யாரகனான உன்னைப்பேற்றுவைத்து இனிவிடுவேனே? [உன்னை] - உன்னை நீயறியாயோ? [என்தனிப்பேருயிரை] - † (உபமாநரஹிதனுய், வியுவாய், எனக்குயாரகனுயிருக்கிறவனை)- ''வரில்போகடேன், கெடில்தேடேன்'' என்றிருக்கிற ஆத்மாவினளவோ? ''உன்னை'' என்கிறத்தை உபபாதிக்கிறது மேல். 'உலகங்கட்கெல்லாமோருயிரேயோ'' என்கிறபடியே - ஸர்வாத்மாவானஉன்னை. ''பெற்றினிப்போக்குவனே'' என்கிறது - இதரலாஹங்களில் வ்யாவ்ருத்தி;''என்தனிப்பேருயிரை''என்கிறது-தம்மில் வ்யாவ்ருத்தி. [உற்றஇருவினையாய்] - உன்னை யொழிய வேறுசில கர்மங்களை ஸ்வதந்த்ரமாக நினைத்திருந்தேனுகிலன்றே உன்னைவிடலாவது? ஆத்மாவைப்பற்றிவிடாதே கிடக்கிற புண்யபாபரூபகர்மங்களுக்கு நிர்வாஹகனுய். [உயிராய்] - அநுஷ்டாதாதான் உன்னையீமன்றுகிலன்றே உன்னைவிடலாவது? அநுஷ்டாதாவான ஆத்மாவுக்கு நிர்வாஹகனுய். [பயனுயவையாய்] - கர்மபலம் உன்னையொழிய ஸித்திக்குமென்றிருந்தேனுகிலன்றே விடலாவது? அக்கர்மபலத்துக்கு நிர்வாஹகனுய். [மூற்றவிம்மூவுலகும் பெருந்தூறுய்] - †(இவையெல்லாமாகிற த்ரைலோக்யமாகிற தூற்றையுண்டாக்கி) த்யாஜ்யமான ஸம்ஸாரந்தான் உன்னையொழிய வேறென்று நினைத்திருந்தேனுகிலன்றே விடலாவது? பெருந்தூறென்கிறது - ஸம்ஸாரம் புக்கவிடமும் போந்தவிடமும் தெரியப்போகாதேயிருக்கும்என்று. ‡ (அதாவது - தூர்ஜ்ஞேயஸ்வஹாவமாயிருக்கை.) [தூறுய்]—ஸம்ஸாரத்தை உண்டாக்கி. [தூற்றில்புக்கு] - இதினுள்ளே புக்கு. [மூற்றக்கரந்து] - நீ வ்யாபியாததோரிடம் உண்டாகிலன்றே விட

எட்டாம்பாட்டு.—பெற்றினி இத்யாதி. ''மூற்றக்கரந்தொளித்தாய் - பெற்றினிப்போக்குவனே'' என்றவற்றைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அத்யந்த இத்யாதி.

''உன்னை'' என்று - விலக்ஷணனை வுன்னையென்னுதல், தூர்ஜ்ஞேயனனவுன்னையென்னுதல்; மூன்றினத்தைக் காட்டுகிறார் - ஓர்அச்சில்லா இத்யாதி. இரண்டாவது - மேலே 'உன்னைநீயறியாயோ' என்றதிலே கண்டுகொள்வது. அச்சில்லாக்காசு - முத்ரையில்லாதகாசு; ''உற்றவிருவினையாய்'' என்றுதொடங்கி ''மூதற்றனிவித்தேயோ - என்தனிப்பேருயிரை - உன்னைப் பெற்றுவைத்து, இனிப்போக்குவனே'' என்று அந்வயமுகேநாவம் - அத்யந்தவிஸஜாதீயனுய் இத்யாதி. ''பேருயிர்'' என்றதுக்கு ஹாவம் - வரில்போகடேன் இத்யாதி. ஆத்மாவுக்கும் ஆத்மாவென்றபடி. உபபாதிக்கிறது மேல் என்றது - ''என்தனிப்பேருயிரை'' என்றுதொடங்கி மேலென்றபடி. ''தனி'' என்றதுக்கு ஹாவம் - உலகங்கட்கெல்லாம் இத்யாதி. இதரலாபங்களில் என்றது - த்விவிதமான ஐச்வர்ய லாஹத்தை. தம்மில் என்றது - கைவல்யத்திலென்றபடி. ''உற்றவிருவினையாய்'' என்றதுக்கு ஹாவம் - உன்னையொழிய இத்யாதி. உற்ற - உற்றிருக்கிற. ''உயிராய்'' என்றதுக்கு ஹாவம் - அநுஷ்டாதா இத்யாதி. இதுக்கு ஹாவம் - கர்மபலம் இத்யாதி. பயனுயவையாய் - அந்தப்பயனுயென்றபடி. பயன் - பலம். அக்கர்மபலத்துக்கு - புண்யபாபரூபகர்மத்தினுடைய அந்த பலத்துக்கென்றபடி. மூற்றவுமான இம்மூவுலகுமென்கிற பெருந்தூற்றையுண்டாக்கி என்று ஸ்பஷ்டார்த்தம். தூறுய் - தூற்றையுண்டாக்கி. ''ஆய்'' என்றது - ஆக்கியென்றபடி. தாத்பர்யம் - த்யாஜ்யமான இத்யாதி. ஸம்ஸாரமென்னுதே, ''பெருந்தூறு'' என்கிறதென்? என்ன - பெருந்தூறென்கிறது இத்யாதி. தூற்றில்புக்கு - ஸம்ஸாரத்திலேபுக்கு. புற்றக்கரந்து - எங்கும் வ்யாபித்து. ஒளித்தாய் - தூர்ஜ்ஞேய ஸ்வஹாவனுயிருந்தாயென்று ஸ்பஷ்டார்த்தம்.

† குண்டலிதம் இருபத்திநாலாராயிரமென்கிறார்கள். ‡ குண்டலிதம் ப்ரகாசிப்தமென்கிறார்கள்.

லாவது? [ஒளித்தாய்] - ''யதோத்தாகவெடி'' (யமாத்மாநவேத) என்கிறபடியே வ்யாப்யங் களறியாதபடி நின்றருய். கண்ணுக்குவிஷயமானுயாகில் பிழையேனே? [என்முதல் தனி வித்தேயோ] - அல்லாதார்க்கு வேளியிடாதேயிருந்து எனக்கு வேளியிட்டவனே! [முதல் தனிவித்தேயோ] - நான் ஒரடிவரநின்றேனுகில் ஆறியிருக்கலாய்த்திறே. எனக்கு ப்ரயம ஸுக்ருதமானவனே! (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

முதல்தனிவித்தேயோ! முழுமூவுலகாதிக்கெல்லாம்
முதல்தனிஉன்னையுன்னை எனைநாள்வந்துகூடுவேன்†நான்
முதல்தனிஅங்குமிங்கும் முழுமுற்றுறுவாழ்பாழாய்
முதல்தனிசூழ்ந்தகன்றுழ்ந்துயர்ந்தமுடிவிலியோ!

ஆ.—(முதல்தனி.) - நான் ஜமஸ்காரனுயிருக்கிற விருப்பைக் கண்டீராகில் இனி மற்றுபேக்ஷிதமென்னென்னில்;—எனக்கு அதுவேபமையாது; நீ ஜமஸ்காரனுயிருக்கிறவிருப்பன்றியே, இவற்றிருடு ஒருகலப்பின்றியே திருநாட்டிலே யோயிருக்குமிருப்பைக் காணவேணுமென்கிறார்.

ஓ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், நான் ஜமச்சரீரனுயிருக்கிறஇருப்பை உமக்குக் காட்டக்கண்டீராகில் வேறு அபேக்ஷிதமென்னென்னில்,—எனக்கு அத்தால் யோராது; திருநாட்டிலே வ்யாவ்ருத்தமாகப் பரிபூர்ணனுயிருக்கிற இருப்பையும் காணவேணுமென்கிறார்.

[முதல்தனியென்று தொடங்கி] - மூவுலகு தொடக்கமானவற்றுக்கு ஒன்றெழியாமே எல்லாவற்றுக்கும் காரணமானவனே! ப்ரதாநனுப் ஒப்பின்றிக்கே முணவிஜ்ஞாத்யாதிகளால் பரிபூர்ணனுன உன்னை, நான் என்று வந்துகூடுவேன்? [முதல் தனியென்று தொடங்கி]-மஹதாதி விகாரங்களுக்கு ஒப்பில்லாத காரணமாய்க் கார்யங்களெங்கும்முற்றும்வ்யாபித்துச்சேதநர்க்கு போகமோக்ஷங்களை விளைத்துக்கொள்ளுகைக்கீடான நிலமாயுள்ள ப்ரக்ருதிதத்வத்துக்கு ஆத்மாவாய், தனக்கொப்பின்றிக்கே நியாமகமாய், ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களையுடைய பத்துதிக்கும் வ்யாபித்து அபரிச்சேத்யமாயுள்ள ஆத்மதத்வத்துக்கு நிர்வாஹகனுனவனே!

ப.—அநந்தம், காரணகார்யோபயாவஸ்தமான ஸகல சேதநாசேதநங்களுக்கும் ப்ரகாரித்வாதிகளாலே ப்ரயாமனுய், தத்வ்யாவ்ருத்தமான விலக்ஷணஸ்வரூபகுணங்களையுடைய உன்னை என்றவந்து கிட்டக்கடவேனென்கிறார்.

இத்தால் ஜீவம் - கண்ணுக்கு இத்யாதி. ''என்'' என்றதற்கு ஜீவம் - அல்லாதார்க்கு இத்யாதி. தனி - அத்விதீயமான, முதல்வித்துண்டு - ப்ரதமஸுக்ருதம், அதிக்குக்காரணமானவனே என்று ஸம்பந்தார்த்தம். 'உற்றவிருவினையாய்' என்று தொடங்கி, 'முதல்தனிவித்தேயோ - என்தனிப்பேருயிரான - உன்னை - பெற்றுஇனிப்போக்குவனே' இத்யன்வயம். (அ)

† 'யான்' என்றும் பாடம்.

முழுமூவுலகு ஆதிக்குஎல்லாம் - அவிகல்பபூர்ணமான ஜகத்த்ரயம் முத லான ஸமஸ்தவஸ்துக்களுக்கும், முதல் - ப்ரயோஜமான நிமித்தகாரணமாய், தனிவித் தேயா-(ஸஹகாரிநிரபேக்ஷமாய்) அத்விதீயகாரணமான உபாதானமாய், அங்கும்இங்கும்- (கார்யஹேதுமான ஜகத்தில்) அண்டாத்வைதீர்ஹேதுமாயும் அந்தர்க்கதமாயுமிருக்கிற, முழுமுற்றும் - பூர்ணமான ஸமஸ்தபதார்த்தங்களையும் வ்யாபித்து, முதல்தனி-அத்விதீய காரணமாய், வாழ் - (ஜோமோக்ஷங்களாகிற) வாழ்ச்சிக்குவிளைநிலமான, பாழ்ஆய் - மூலப்ரக்ருதிக்கு நியாமகனுய், முதல்-(ப்ரக்ருதிப்ராக்ருத நியந்த்ருத்வத்தாலே) ப்ரயோ ஜனமாய், தனி - (அசித்ஸ்வபாவ வ்யாவ்ருத்தியாலே) நிருபமமாய், சூழ்ந்துஅகன்று- (யர்ம ஜ்ஞாதஜ்ஞாநமூலத்தாலே)வ்யாப்தமாய்க்கொண்டு, ஆழ்ந்துஉயர்ந்த-பத்தத்திக்கிலுமுண் டாய், முடிவிலீயோ - (நிதயமான ஆத்மவர்க்கத்துக்கு) நியந்தாவானவனே! முதல் - இப்படி ஸர்வப்ரயோஜனகமாய்கொண்டு, தனி - நிருபமமான, உண்ணி -, உண்ணி - (அந்த ஜகதாகாரத்திலன்றியே அத்யந்தவ்யாவ்ருத்தமான விலக்ஷணஸ்வரூபகுண விபூதிஷ்ட னுய்க்கொண்டிருக்கிற) உண்ணி, நான் - (ப்ராப்தாநுபவிக்கப்பெறுமைபாலே பெந விடாய்ப்பட்டிருக்கிற) நான், எனைநாள் - எந்நாள், வந்துகூடுவன் - வந்துகூடக்கடவேன்?

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஜகத்துக்கெல்லாம் ஸாரீரியாயிருக்கிறஇருப்பைக் காட்டியருளக் கண்டேன்; அத்தால்போராது;பரமபதத்திலே வ்யாவ்ருத்தமாக, பூர்ணனு யிருக்கிற இருப்பைக் காணவேணு மென்கிறார்.

[முதல்தனி இத்யாதி] - ஒன்றொழியாதபடி த்ரைலோக்யம் தொடக்கமான வற்றுக்கெல்லாம் த்ரிவிதகாரணமுமானவனே! [முதல்]-நிமித்தகாரணம். [தனி]-ஸஹ காரிகாரணம். [வித்து] - உபாதாநகாரணம். [முதல் தனியுண்ணி]-இதுக்கெல்லாம் ப்ர யோஜனுய் உபமானரஹிதனுயிருந்துள்ள உண்ணி. [உண்ணி] - ஜகத்காரணமாய் ப்ரயோந னுய் உபமானரஹிதனு யிருக்குமளவன்றியே, நித்யவிபூதியிலே அஸாதாரணவிக்ரஹ யுக்தனுய் ஸமஸ்த கல்யாணகுணயுக்தனுய் நித்யஸூரிகள் அநுபவிக்கவிருக்கிற உண்ணி. [எனைநாள் வந்துகூடுவன்] - என்றுவந்து கூடக்கடவேன்? அத்திரளில்நின்றும் பிறி கதிர்ப்பட்டுப் போந்தாரைப்போலே யிருக்கிறதாய்த்து இவர்க்கு யோக்யதையாலே. [முதல் தனியங்குமிங்கும் இதயாதி] - பரயோஜனமாய் உபமாநரஹிதமாய் அங்கும்இங்கு மான மஹாதிகள் முழுதிலும். [முற்று] - எங்கும். [உறு]-உற்று. விகாரங்களுக்கெல் லாம் அத்விதீயமான காரணமாய் அவைதன்னை எங்கும் வ்யாபித்து. [வாழ்பாழாய்] - சேதநர்க்கு மோக்ஷங்களை விளைத்துக்கொள்ளுகைக்கீடான நிலமாயுள்ள ப்ரக்ருதி தத்த்வத்துக்கு ஆக்மாவாய். [முதல்தனி சூழ்ந்து இத்யாதி] - ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருத ங்களுக்கு நியாமகமாய் ப்ரயோஜமாய் ஒப்பின்றிக்கே இவற்றையடையப் பத்தத்திக்கும் ஜ்ஞாநத்தாலே வ்யாபித்து நித்யமாயிருந்துள்ள ஆத்மவஸ்துவுக்கு நிர்வாஹகனுன வனே! [முதல் தனியங்குமிங்கும் முழுமுற்றும் வாழ்பாழாய்] - முழுமூவுலகாதிக் கெல்லாம் முதல்தனிவித்தாய் - முதல்தனி சூழ்ந்தகன்றுழ்ந்துயர்ந்த முடிவிலியாயிருக் கிற. [முதல்தனி உண்ணி யுண்ணியெனைநாள்வந்து கூடுவன்நான்] - கார்யகாரணஸ்வ பாவமான சிதசித்துக்களுக்கு நிர்வாஹகனுயிருக்கிற இருப்பைக்காட்டி அநுபவிப் பித்த இவ்வளவு போராது. அஸாதாரண விக்ரஹயுக்தனுய் ஒருதேஸவிசேஷத்திலே யிருக்கும் இருப்பை அநுபவிக்கவேணு மென்றதாய்த்து.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ''''தாநிஸர்வாணிதத்வபுஃ''(தாநிஸர்வாணி தத்வபுஃ) ''யஸ்யாத்மாஶரீரம் - யஸ்யப்ருதிவீஶரீரம்'' (யஸ்யாத்மாஶரீரம் - யஸ்யப்ருதிவீஶரீரம்) ''தத்ஸர்வம்வைஹரேஸ்தநுஃ''(தத்ஸர்வம்வைஹரேஸ்தநுஃ) என்னும்படியே – எங்கும்வந்து முகங்காட்டலாம்படி ஜகச்சரீரனாயிருக்கிற இருப்பைக் காட்டித்தந்தோமிறே'' என்ன,—அது உகந்தார்க்கும் உகவாதார்க்கும் பொதுவாயிருந்தது; ஆகாராந்தர மில்லையாகி லன்றோ ''அதுவேயமையும்''என்று ஆறியிருக்கலாவது? திருநாட்டிலே வ்யாவ்ருத்தமாகப் பரிபூர்ணமாயிருக்கிற இருப்பைக் காணவேணு மென்கிறார்.

[முதல்தனிவித்தேயோ முழுமூவுலகாதிக்கெல்லாம்] - ரக்ஷிக்கவென்றுபுக்கால் ரக்ஷ்யவர்க்கம் ஸஹகரிக்கவேண்டாதவனே ! மூவுலகு தொடக்கமான ஒன்றொழியாமல் எல்லாவற்றுக்கும் த்ரிவிதகாரணமுமானவனே. [முதல்]-நிமித்த காரணம். [தனி]-ஸஹ காரிகாரணம். [வித்து]-உபாதாநகாரணம். [முதல்தனிஇத்யாதி] - ப்ரதாநனாய்,ஒப்பின்றிக்கே - குணவிபூத்யாதிகளால் பரிபூர்ணனாயிருந்த நீயான வுன்னை,என்று வந்து கூடுவன்? [எனைநாள்வந்துகூடுவன்]-அவன்கொடுத்த ஜ்ஞாநத்தாலே ஸ்வரூபத்தையுணர்ந்தார்க்கு, தன்னைப் பிராட்டிமாரோபாதியாகப் பேசலாயிருக்கிறபடி. [நான்] - பரமபதத்தில் சுவடறிந்தநான்: அஸாதாரணவிக்ரஹமாசைப்பட்ட நான். [முதல் தனியங்கும்மிங்கும் முழுமுற்றுறுவாழ்பாழாய்] - ப்ரதாநமாய், உபமாநரஹிதமாய், அங்குமிங்குமான மஹதாதிகள் முழுதிலும். [முற்று] - எங்கும். [உறு] - உற்று; எங்குமொக்க வ்யாபித்து. [வாழ்பாழாய்] - சேதநர்க்கு ஹோமமோக்ஷங்களை விளைக்குமதாகை.

† (ஒன்பதாம்பாட்டு) - இன்னம், '''' தாநிஸர்வாணிதத்வபுஃ '' (தாநிஸர்வாணிதத்வபுஃ) 'யஸ்யாத்மாஶரீரம் - யஸ்யப்ருதிவீஶரீரம்' (யஸ்யாத்மாஶரீரம்-யஸ்யப்ருதிவீஶரீரம்) 'தத்ஸர்வம்வைஹரேஸ்தநுஃ'(தத்ஸர்வம்வைஹரேஸ்தநுஃ) என்னும்படியே - எங்கும்வந்துமுகங்காட்டலாம்படி ஜகச்சரீரனாயிருக்கிறவிருப்பைக் காட்டித்தந்தோமிறே'' என்ன; அது உகந்தார்க்கும் உகவாதார்க்கும் பொதுவாயிருந்தது: ஆகாராந்தரமில்லையாகிலன்றோ ''அதுவேயமையும்'' என்றாறியிருக்கலாவது? திருநாட்டிலே வ்யாவ்ருத்தமாகப்பரிபூர்ணமாகஇருக்கிற விருப்பையும் காணவேணுமென்கிறார்.

ஒன்பதாம்பாட்டு.—முதல்தனி இத்யாதி. ''முதல்தனியங்குமிங்கும்'' என்று தொடங்கி, ''முதல்தனியுன்னைக்கண்டேன், உன்னை எனைநாள்வந்து கூடுவன்நான்'' என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்து, உத்தர ப்ரத்யுத்தர ரூபேணாவதாரிகை - தாநிஸர்வாணி இத்யாதி. இப்ப்ரமாணங்களெல்லாம முதற்பாட்டிலே லிகிதங்கள். காட்டித்தந்தோமிறேயென்னவென்றது-இப்பாட்டுத் தன்னைப் பற்ற. ஆகாராந்தரம் - அஸாதாரணவிக்ரஹம்.

ஹலிதம் - ரக்ஷிக்கவென்று இத்யாதி. ''மூவுலகாதி - முழுதுக்கு - எல்லாம்'' என்றந்வயிப்பது. ''த்ரிவிதகாரணமுமானவனே'' என்றதின விவரணம் - முதல் - நிமித்தகாரணம் இத்யாதி. ''ஒப்பின்றிக்கே'' என்றத்தை விவரிக்கிறார் - குணவிபூத்யாதிகளால் இத்யாதி. ''உன்னையுன்னை'' என்கிறவீப்ஸைக்கர்த்தம் - நீயானவுன்னையென்று. சேருவன் என்னாதே, ''கூடுவன்'' என்றதுக்கு ஹாவம் - அவன்கொடுத்த இத்யாதி. கூடுகை - ஸம்ஶ்லேஷிக்கை. விவரணம் - அஸாதாரண இத்யாதி. அர்த்தாந்தரமாதல். அங்குமிங்குமான - கார்யகாரணாவஸ்த்தமான. 'மஹதாதிகள்' என்றவிடத்தில், ஆதிஶப்தத்தாலே - அஹங்காராதி கார்யங்களைச்சொல்லுகிறது. ''முற்று, உறு'' என்ற பதத்வயத்தையும்கூட்டி அர்த்தம் - எங்குமொக்க வ்யாபித்துஎன்று. வாழ்பாழாய் - ஹோமமோக்ஷங்களாகிற வாழ்ச்சிக்கு விளைநிலமான மூலப்ரக்ருதிக்கு ஆத்மாவானவனேயென்று ஶப்தார்த்தம்.

---

† சீயரரும் பதத்திற்கு இந்தக்குண்டலிதம் பாடம்இல்லை யென்றுதோன்றுகின்றது: அடையவளைந்தானரும்பதத்துக்குப்பாடம் உண்டு.

[மூதல்தனிவித்தேயோ] - மூதல் - நிமித்தகாரணம் - தனி - ஸஹகாரி காரணம். வித்து - உபாதாநகாரணம். [மூமுமூவுலகாதிக்கேல்லாம்] - மூவுலகேன் கையாலே - * "க்ருதகம், அக்ருதகம், க்ருதகாக்ருதகம்" என்று மூன்று வகைப் பட்ட அண்டத்தைச் சொல்லுகிறது; மூழுவேன்கையாலே - "அண்டாநாம் ஸஹஸ்ராணாம் ஸஹஸ்ராண்யயுதாநிச | ஈத்ருசாநாந்ததாதத்ரகோடிகோடிசதாநிச" (அண்டாநாந்துஸஹஸ்ராணும் ஸஹஸ்ராண்யயுதா நிச! - ஈத்ருசாநாந்ததாதத்ரகோடிகோடிசதாநிச) என்றுசொல்லப்பட்ட அஸங்க்யா தமான அண்டங்களைச்சொல்லுகிறது; * ஆதிசப்தத்தாலே - இவ்வண்டங்களுக்குக் காரணமான ஆவரணங்களைச் சொல்லிற்று. ஆக, மூவுலகுதொடக்கமான ஒன்றேழியாம லெல்லாவற்றுக்கும் த்ரிவித்காரணமுமானவனே! என்றது. [முதல்இத்யாதி] - ப்ரபாநஞ்ய, ஒப்பின்றிக்கே - குணவிஹ்ரஹாதியாதிகளால் பரிபூர்ணனுப், ஜகச்சரீரியாயிருக்கிற உன்னை. ஆக, இவ்வளவும் - லீலாவிஹ்ரஹநிவிஷ்டனுயிருக்கிற விருப்பைச் சொல்லிற்று; மேல்- நித்யவிஹ்ரஹநியிலே ஸாரிஹோக்யமாயிருக்கும் வடிவழகைக் கண்டநுபவிக்கவேணு மென்கிறார். [உன்னை] - நித்யவிஹ்ரஹநியோகுக்தைச் சொல்லுகிறது. "உன்னை" என்ன, நித்யவிஹ்ரஹநியோகுத்தைக்காட்டுமோவென்னில்,—காட்டும்; "ஒண்டொடியாள் திருமக ளும் நீயுமேநிலாநிற்பக் - கண்டசதிர்" என்கிறபடியே - அவனையும் அவனையும் சோல் லவே த்ரிபாத்விஹ்ரஹநியமடங்கிற்றிறே. [உன்னை] - "முடிச்சோதியா யுனதுமுகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ" என்று விகல்பிக்கலாம்படியிருக்கிற திருவபிஷேகமும், "மாயன்குழல்" என்னும்படியான திருக்குழலும். "கோளிமைத்தாமரையும் கோடியும் பவளமும்வில் லும் - கோளிழைத்தண்முத்தமும் தளிரும் குளிர்வான்பிறையும் - கோளிழையாவுடைய கோழுஞ்சோதிவட்டங்கோல்" என்னும்படியான அழகியதிருமுகமும், நாய்ச்சிமாருடைய

மத்யே ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரெழுந்தருள, புகஸ்சவருளிச்செய்கிறார் - இன்னம் இத்யாதி. 'மூவுலகுதொடக்கமான வொன்றேழியாமலெல்லாவற்றிற்கும்' என்று ஸாமாந்யேந சொன்னத்தை இங்கே நன்முக விவரிக்கிறார் - முவுலகேன்கையாலே இத்யாதி. "ஜெதுலொகு ஜெதத்ருதகம்ஜெஜெதுபவநிவ்ருதெ | ஜநவ்ருவஹ்ருயாலதுத்திவாகுருதகாது யே | குதகாகுருதயொகுயெ்ஹமெஹுகஹுதிஹ்ருதஃ | ஸ்ருநெ்ருலவதிகலா ஜெலொதுகம்நவிநஸ்ருதி". தத்ரைவ, "அண்டாநாஞ்ஹஸஹஸ்ராணாம் ஸஹஸ்ரா ண்யயுதாநிசாம்ஸ்ருஷ்டாநாம்தயாதத்ரகோடிகோடிசதாநிச" இதித்விதீயேம்ஸே (எ-உ எ) 'ஹ்ருஜெதெஹ்ருண்டி" என்றிருக்கையாலே - 'இவ்வண்டங்களுக்குக்காரணமான' என்கிறார். ஆவரணங்களாவன - "வாநிவஹ்ருதிலாகாஜெ லுதொஹ்ருதாதி நாலவஹிஃ! வ்ருதம்டிஸமஹ்ருஜெளெஸுஹ்ருஹ்ருதாதிடிஹுஹதாதியா | ஜிஹாஜுஜுவ்ஸ்ரேவ்ருதிவ்ருயா நம்வஜிவஹ்ருடி" என்றவை. முந்தினயோஜநையில், "உன்னையுன்னை" என்றது - 'நீயான வுன்னை' என்றபடி; இரண்டாம்யோஜநையில், "உன்னை -" ஜகச்சரீரியானவுன்னை. கண்டே னென்று - அத்யாஹார்யம். உன்னை - அஸாதாரண திவ்யவிக்ரஹவிசிஷ்டனான வுன்னை, எனை நாள்வந்து கூடுவனென்றபடி. காட்டுகைக்குஹேது - நித்யவிஹ்ரஹநியெல்லாம் இருவருடையவும் அபிமாநாந்தர்ப்பூதமாகையென்கிறார் - ஒண்டொடியாள் இத்யாதி. ஆக, "உன்னை" என்று - ஸாதாரணவிக்ரஹவிசிஷ்டதையையும், இரண்டாம் "உன்னை" என்றது - அஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டதையையும் சொல்லுகிறது. நிமநமாகையாலே "உன்னை" என்கிறபதத்தில் விவக்ஷித மான விக்ரஹவைலக்ஷண்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் - முடிச்சோதி இத்யாதி. 'குழலும்' என்ற விடத்திலே - "கூநுந்திவிதிரநிதுகழி" இத்யாதியும், 'நாய்ச்சிமாருடைய' இத்யாதிவாக்யத்

ஹஸ்தாஹரணங்களாலே முத்ரிதமாய் * க்ரமுகதருணக்ரீவா கம்பு ப்ரதிமமான திருக்கழுத்தும், * கற்பகக்காவனநற்பலதோள்களும், பெரியபிராட்டியார்க்குக் கோயிற்கட்டணமாய் நித்யாநுபவம்பண்ணச்செய்தேயும் ''அகலகில்லேன்'' என்னும்படி அவகாஹப்பிச்சேற்றும்படி * தருமாமணிப்பூண்குலாவித்திகழும்திருமார்வும், ''உள்ளத்துணின்றுலாகின்றதே'' என்கிறபடியே-நித்யமுக்தர் ஹ்ருதயங்களிலே அழகுசேண்டேறுகிற * திருவுரவும்மும், ஸௌந்தர்யஸாகரமிட்டளப்பட்டுச்சுழித்தாற்போலேயிருக்கிற திருவந்தியும், ஒருவிசேஷணமிடவோண்ணுதே ''அல்குலும்'' என்னும்படியிருக்கிற அல்குலும், சிற்றிடையும், ஸந்த்யாராகரஞ்சிதமான ஆகாசம்போலே யிருக்கக் திருவரைபூத்தாற்போலேயிருக்கிற * அந்திபோல்நிறத்தாடையும், * ரம்பாஸ்தம்பாதிகமநோஹரமான திருத்துடைகளும், தாமரைநாளம்போலே கண்டகிதங்களான திருக்கணைக்கால்களும்.*சங்கரஹாங்ககல்பகஸ்வஹாரவிந்தாங்கஹ வஜ்ரலாஞ்ஹநமாய், காய்ச்சிவார்ந்கூடக் கூசித்தொடவேண்டும்படி மெல்லடியாய் ''தேனேமலரும்'' என்கிறபடியே நிரதிசயஹோக்யங்களான திருவடிகளையும் உடையையாய். * ஏழுலகும்தனிக்கோல்செல்லவீற்றுநந்தநளநிற உன்னை. [எனைநாள்வந்து கூடுவன்] - என்று வந்துகிட்டக்கடவேன்? * மபர்வதமநிலமருளப்பெற்றவராகையாலே பிராட்டிமாரோபாதியாகப் பேசலாயிருக்கிறபடி. [நான்] - அவ்வடிவைக்காண ஆசைப்பட்ட நான். [முதல்தனிவங்குமிங்கும் முழுமுற்றுறுவாழ்பாழாய்] - ப்ரஹ்மாதமாய், உபமாநரஹிதமாய், அங்குமிங்குமான மஹதாதிகள் முழுதிலும். [முற்று] - முற்றும். எங்குமேன்றபடி. [உறு] - உற்று; வ்யாபித்து. [வாழ்பாழாய்] - சேதநர்க்கு ஹோக்யோகஷங்களாவிஹாத்துக்கொள்ளுகைக் கீடாகக் கருநிலமாயுள்ள ப்ரக்ருதிதத்த்வத்துக்கு ஆத்மாவாய். [முதல் இத்யாதி] - ப்ரக்ருதியைப்பற்றத் தான் ப்ரஹ்மாதமாய் நியாமகமாய். [தனி] - உபமாநரஹிதமாய். [சூழ்ந்து] - ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களடைய வ்யாபித்து. வ்யாபிக்குமிடத்தில், [அகன்றுழ்ந்துயர்ந்த] - ஜ்ஞாநத்தாலே பத்துத்திக்கும் வ்யாபித்த. [முடிவிலீயோ] - அபரிச்சேத்யமான ஆத்மதத்த்வத்துக்கு நிர்வாஹகனேவனே! [முடிவிலீ] - முடிவேன்று - நாசமாய், ப்ரக்ருதிபோலே நஸ்வரமன்றிக்கே நித்யமான ஆத்மதத்த்வமென்றுமாம். முதல்தனி அங்குமிங்கும் முழுமுற்றுறுவாழ்பாழாய் - முழுமுலகாதிக்கெல்லாம் - முதல்தனிவித்தாய் - முதல்தனிசூழ்ந்தகன்றுழ்ந்துயர்ந்தமுடிவி

திலே - ''ரஸ்யதாஹரணாதிஷு'' இத்யாதியும், 'கோயிற்கட்டணம்' என்றவிடத்திலே - ''ஸலபஜஸஸிவிஷாலதீக்ஷாஸிதலபூஷு'' இத்யாதியும், 'ஸௌந்தர்யஸாகரம்' இத்யாதிவாக்யத்திலே - ''வலஹ்ருத்வாவ்யாவலநிஹ்நுதவ்ருத்தி'' இத்யாதியும், 'ஸந்த்யாராகரஞ்சிதமான' இத்யாதிவாக்யத்திலே - ''ஹரிஷூஸ்தாம்ஸுவநிவேஷ'' இத்யாதியும், 'ரம்பாஸ்தம்ப' இத்யாதி வாக்யத்திலே- ''ரஜ்ஹாஸுகரிவரகராஃ'' இத்யாதியும், 'தாமரைநாளம்போலே' இத்யாதிவாக்யத்திலே - ''ஸ்ரீரஜ்ஹஸுபஜஜ்ஹவ்ஹ்ருஷ்ணரஹாதழு' இத்யாதியும் அநுஸந்தேயம். கீரமுகதருணக்ரீவா கம்புப்ரதிமமான என்றது - கழுகினுடைய இளங்கழுத்துக்கும் சங்கத்துக்குமொத்த திருக்கழுத்தென்றபடி. கோயிற்கட்டணம் - அந்தஃபுரம். குருமாமணிப்பூண் - ஸ்லாக்யமாய்ப் பெருவிலையனுயிருக்கிற ஸ்ரீகௌஸ்துபமும் பதக்கமும் குலாவிக்கொண்டு விளங்கா நின்றுள்ள அழகிய திருமார்வும் என்றபடி. அழகுசேண்டேறுகிற - வையாளிவிடுகிற. இட்டளப்பட்டு - லங்குஸிதஸ்த்தலத்திலே தேங்கி. அல்குல் - நிதம்பம். ஹரிமஸ்த்தலம் - ஸ்வர்ணபூமி; ''மாஜ்ஹயம்ஹரிஜுவ்ஹ்ருஷ்ழு'' இத்யமரஃ. ஆதிஸப்தத்தாலே - ஆனத்ருசிக்கைமுதலானவற்றைச் சொல்லுகிறது. ஸ்ரீபூமிகளு

லியாயிருக்கிற - முதல்தனியுன்னைக்கண்டேன்; தேசவிசேஷத்திலே ஸூரிபோகியனாயிருக்கிறவுன்னை எனைநாள்வந்து கூடுவன் நான்? காரணகார்யோபயாவஸ்த்தமான சிதசித்துக்களுக்கு நிர்வாஹகனாயிருக்கிற இருப்பைக்காட்டி யநுபவிப்பித்த இவ்வளவு போராது; அஸாதாரணவிக்ரஹயுக்தனாய் ஒருதேசவிசேஷத்திலிருக்குமிருப்பைக் கண்டு அநுபவிக்கவேணுமென்றதாய்த்து. (௯)

பத்தாம் பாட்டு.

சூழ்ந்தகன்றாழ்ந்துயர்ந்தமுடிவில்பெரும்பாழேயோ
சூழ்ந்ததனிற்பெரிய பரநன்மலர்ச்சோதீயோ
சூழ்ந்ததனிற்பெரியசுடர்ஞானவின்பமேயோ
சூழ்ந்ததனிற்பெரியஎன்னவாவறச்சூழ்ந்தாயே.

ஆ.—(சூழ்ந்தகன்று.) - இப்படி எம்பெருமானுக்கும் மறுத்தருளவொண்ணாததொருபடி பிராட்டிதிருவாணையையும் தன்திருவாணையையுமிட்டு நிர்ப்பந்தித்துக்கொண்டு ஆர்த்தஸ்வரத்தாலே கூப்பிடுமளவில், தாம் மநோரதித்தபடியே எம்பெருமானும் எழுந்தருள, அவனைக்கண்டு,—மஹதஹங்காராதிகளெல்லாவற்றையும் வ்யாபித்து அவற்றிற்காட்டிலும் பெரிதான மூலப்ரக்ருதிக்கும், அத்தையும் வ்யாபித்து அதிலும் பெரிதான முக்தாத்மாவுக்கும், அதிலும்பெரிதான உன்னுடைய ஸங்கல்பஜ்ஞாநத்துக்கும் ஆத்மாவாயிருந்த நீ, அந்த ஸங்கல்பஜ்ஞாநத்திற்காட்டிலும் பெரிதாயிருந்த என்னுடைய விடாயெல்லாந்தீரும்படி, அந்தஜகதாகாரனாபடியன்றியே நீயானபடியே வந்துசூழ்ந்தாய்: என்னுடையமநோரதமும் ஒருபடியே முடிந்ததுஎன்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், எம்பெருமானுக்கு இவர் அபேக்ஷிதம் செய்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி பெரியபிராட்டியார் ஆணையிட்டுத்தடுத்துப் பெரிய ஆர்த்தியோடே கூப்பிட்ட இவர் ப்ரார்த்தித்தபடியே பரிபூர்ணனாய்க்கொண்டு வந்து ஸம்ஶ்லேஷித்தருளக்கண்டு அபரிச்சேத்யமான ப்ரக்ருதிதத்த்வத்திலும் ஆத்மதத்த்வத்திலும் உன்னுடைய ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்திலும் பெரிதான என்னுடைய விடாயெல்லாம்தீர வந்து என்னோடேகலந்தாய்:என்னுடைய மநோரதமும் ஒருபடிமுடியப்பெற்றேன் என்கிறார்.

[சூழ்ந்தென்று தொடங்கி] - பத்துத்திக்குக்களிலும் வ்யாப்தமாய் அபரிச்சேத்யமாயிருக்கிற ப்ரக்ருதிதத்த்வத்துக்கு ஆத்மாவாய் நிற்கிறவனே! [சூழ்ந்தென்று தொடங்கி] - அத்தையுங்கூட வ்யாபித்து அதுக்கு நியாமகனான ஆத்மதத்த்வத்துக்கு ஆத்மாவானவனே! [சூழ்ந்தென்று தொடங்கி] - ப்ரக்ருதி புருஷதத்த்வங்களில் இரண்

டைய ஸ்பர்ஶத்தாலே கணைக்கால்கள் மயிர்க்கூச்செறிந்திருக்கையாலே 'தாமரைநாளம்போலே கண்டகிதங்களான' என்கிறார். சேருவன் என்னாதே "கூடுவன்" என்றதுக்குபாவம் - மயர்வற இத்யாதி. அகன்று - எட்டுத்திக்கிலும் வ்யாபித்து. ஆழ்ந்துயர்ந்த - கீழும்மேலும் வ்யாபித்த. அபரிச்சேத்யமான என்றது - அஸங்க்யாதமானவென்றபடி. அந்வயங்காட்டுகிறார் - முதல்தனியங்கும் இத்யாதி. அந்வயத்தால்ஸலித்தபாவம் - காரணகார்ய இத்யாதி. 'நீயானவுன்னை' என்றபக்ஷத்திலே, 'முடிவிலீயோ - உன்னை யுன்னை யெனைநாள்வந்துகூடுவன்' என்றந்வயம். (௯)

டையும் வ்யாபித்து அவற்றுக்கும் நிர்வாஹகமாய் ஸங்கல்பரூபமாய் ஸுவரூபமான ஜ்ஞாநத்தை யுடையவனே! சுடர்ஞானவின்பமென்று - எம்பெருமானைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். [சூழ்ந்தென்று தொடங்கி] - அதிலும்பெரிதான என்னுடைய விடாய்கெடும்படி வந்து ஸம்ச்லேஷித்தாயே.

ப—அஹந்தம், தத்த்வத்ரயத்துக்கும் அவ்வருகாம்படியான என்அஹிநிவேஸமானது கெடும்படியாக ஸர்வப்ரகார பரிபூர்ணனுய்க்கொண்டு ஸம்ச்லேஷித்தாய் என்று, தமக்கு ஸாயுஜ்யலாபத்தமான பரிபூர்ணலாபப்ரகாரம்பண்ணினபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

சூழ்ந்து - (கார்பவர்க்கத்தை யடங்கச்) சூழ்ந்து, அகன்று - வ்யாபித்து விஸ்தீர்ணமாய், ஆழ்ந்தகன்ற - கீழும்மேலுமுண்டாகையாலே பத்துத்திக்கிலும் ஸந்நிஹிதமாய், முடிவில் - (உத்பத்திவிநாஸரஹிதமாகையாலே) நித்யமாய், பெரும் - (ஸமஸ்தகார்யங்களுக்கும் அவ்வருகாகையாலே) அபரிச்சிந்நமாய், பாழ - லோகமோஹங்களை விலக்க ஸ்தாபநையான ப்ரக்ருதியை ப்ரகாரமாகவுடையையாய், (அந்தப்ரக்ருதிதத்வத்தை), சூழ்ந்து - ஸ்வஜ்ஞாநத்தாலே வ்யாபித்துக்கொண்டு, அதனில் - அதிற்காட்டில், பெரிய - பெருத்து, பரம் - (ஏகரூபத்வாதிகளாலே) மேலாய், நல் - ஸ்வயம்ப்ரகாஸத்வாதிவைலக்ஷண்யத்தையுடைத்தாய், மலர் - விகாஸஸ்வபாவமான, சோதீ - ஜ்ஞாநப்ரபையையுடைய ஆத்மாவை ப்ரகாரமாகவுடையையாய், சூழ்ந்து - இந்தப்ரக்ருதிபுருஷர்களிருவரையும் வ்யாபித்து, அதனில்பெரிய - அதுக்கவ்வருகாய், சுடர் - கல்பாணகுணங்களால் உஜ்ஜ்வலமான, ஞானவின்பமே - ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணஸ்வரூபத்தையுடைய நியந்தாவானவனே! சூழ்ந்து - (அந்ததத்த்வத்ரயத்தையும்) வளைத்துக்கொண்டு, அதனிற்பெரிய - அதுக்கவ்வருகாம்படியாயிருக்கிற, என் அவா - என்அஹிநிவேஸமானது, அற-சமிக்கும்படியாக, சூழ்ந்தாயே-ஸ்வரூபகுணவிக்ரஹலக்ஷணையுடய மஹிஷீபரிஜநஸ்தாநவிஸிஷ்டனுய்க்கொண்டு பரிபூர்ணனுனஉனக்குள்ளேயாம்படி ஸாயுஜ்யலாபத்தைத் தந்தாயிறே; ஓ!-ஓ! ஓர்நிசயமே! என்று அடிதோறும் ஹர்ஷாதிஸயர்.

இ—பத்தாம்பாட்டில், இவர் இப்படி தம்மபேக்ஷிதம் செய்தலல்லது நிற்கவொண்ணுதபடி பிராட்டியாணையிட்டுப்பெரியவர்த்தியோடே கூப்பிட்டு இவர்ப்ரார்த்தபடியே பரிபூர்ணனுய்க் கொண்டுவந்து ஸம்ச்லேஷிக்கக்கண்டு, அபரிச்சேத்யமான என்னுடைய விடாய்தீரவந்து கலந்தாய்; என்னுடைய மநோரதமும் ஒருபடிமுடியப் பெற்றேனென்கிறார்.

[சூழ்ந்தகன்று இத்யாதி] - இப்போது ப்ரக்ருதிபுருஷாதிகளைச் சொல்லுகிறது, தம்முடைய அஹிநிவேஸம் பெரியவற்றிற்பெரியதென்று சொல்லுகைக்காக. அவற்றுக்கு ஈச்வரனையொழிய ப்ருதக்ஸ்திதியில்லாமையாலே அவ்வளவும் சொல்லுகிறது. [சூழ்ந்துஇத்யாதி] - ஸ்வகார்யமான மஹதாதிகளைப் பத்துத்திக்கிலும்புக்கு எங்கும் வ்யாபிக்க, நித்யமாய், அபரிச்சேத்யமாய், சேதநர்க்குப் புருஷார்த்தத்தை விளைத்துக்கொள்ளலாம் நிலமான ப்ரக்ருதிதத்த்வத்துக்கு ஆத்மாவானவனே! [சூழ்ந்துஇத்யாதி] - அத்தையும் வ்யாபித்து அதிற்காட்டிற் பெரிதாய், அதுக்குநியந்தாவாகையாலே மேலாய், விகாராதிகளில்லாமையாலே விலக்ஷணமாய், விக்ரஹவத்தேஜோரூபமான ஆத்மவஸ்துவுக்கும் ஆத்மாவானவனே! [சூழ்ந்து இத்யாதி] - அவையிரண்டையும் வ்யாபித்து

அவற்றுக்கு நிர்வாஹகமாய் ஸங்கல்பரூபமான ஜ்ஞாநத்தையுடையவனேயென்று ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுதல், 'சுடர்ஞானவின்பம்' என்று - ஸமவத்ஸ்வரூபத்தைச்சொல்லுதல். [சூழ்ந்து இத்யாதி]-தத்த்வத்ரயத்தையும் விளாக்குலைகொண்டு அதுகுளப்படியாம்படி பெரிதான என்னுடைய அஹிநிவேஸத்தை, அதிலும் பெரிய உன்னுடைய அஹிநிவேஸத்தைக்காட்டி வந்துஸம்ச்லேஷித்தாயே. என்னுடைய கூப்பீடும்ஒருபடியோவும்படி பண்ணுவதே! "சுஹ்ருதோவ்யஸநேஷ்வித: வரிஷ்வுஜே" என்று மீண்டுபுகுந்து ஸ்ரீஸாத்வாநை மடியிலேவைத்து உச்சிமோந்து உகந்தாற்போலேயாய்த்து இவருடைய விடாயும்கெடும்படி வந்து கலந்தது.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. எம்பெருமானுக்கு இவர் அபேக்ஷிதம் செய்தல்லது நிற்கவொண்ணுதபடி பெரியபிராட்டியாராணையிட்டுத்தூண்டப் பெரிய ஆர்த்தியோடே கூப்பிட்டு இவர்ப்ரார்த்தித்தபடியே பரிபூர்ணனுய்க்கொண்டுவந்து ஸம்ச்லேஷித்தருளக் கண்டு, அபரிச்சேத்யமான ப்ரக்ருதிதத்த்வத்திலும் ஆத்மதத்த்வத்திலும் உன்னுடைய ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்திலும்பெரிதான என்னுடையவிடாயேல்லாந்தீரவந்து என்னேடே கலந்தாய்; என்னுடைய மநோரதமும் ஒருபடி முடியப்பெற்றே னென்கிறார். இனி, இல்லேயென்னும்படி என்னேவிடாய்ப்பித்து அதுக்கு அவ்வருகானவிடாயை யுடையையாய்க்கொண்டு என்னேடேகலந்த உன்னுடைய விடாயும் ஒருபடிகெட்டதே என்கிறராகவுமாம்; "சுஹ்ருதோவ்யஸநேஷ்வித: வரிஷ்வுஜே" (அங்கேபரதமாரோப்ய முதித: பரிஷஸ்வஜே) என்னும்படியே.

[சூழ்ந்துஇத்யாதி]-இப்போதுப்ரக்ருதிபுருஷர்களைச்சொல்லுகிறது, தம்முடையஅஹிநிவேஸம்பெரிய வற்றிலும்பெரியதுஎன்கைக்காக. அவற்றுக்கும் ஈச்வரனேயோழியப்ருதக்ஸ்திதியில்லாமையாலே அவ்வளவும் சொல்லுகிறது. ஸ்வகார்யமான மஹதாதிகளைப்பத்துத்திக்கிலும் புக்குஎங்குமோக்கவ்யாபித்து, நித்யமாய் அபரிச்சேத்யமாய்ச் சேதநர்க்குப்புருஷார்த்தத்தைவிநியோகத்துக்கொள்ளலாம்நிலமான ப்ரக்ருதிதத்த்வத்துக்குஆத்மாவானவனே! [சூழ்ந்து இத்யாதி]-அத்தையும் வ்யாபித்து, அதிற்காட்டிற் பெரிதாய், அதுக்கு நியந்தாவாகையாலே

பத்தாம்பாட்டு.—சூழ்ந்து இத்யாதி. "அவாவற" என்றது - தம்முடைய அவா, அற - போம்படி யென்னுதல்; தத்த்வத்ரயத்தையும் விளாக்குலைகொண்டிருக்கிற தம்முடைய அவா, அற - அல்பமாம்படி; அதாவது - தம்முடைய அஹிநிவேஸம் குளப்படி யென்னும்படி கடல் போன்ற ஆழத்தோடே வந்துகலந்தாயென்னுதல். இந்தஅர்த்தத்வயத்தையும் விவகரித்து அடைவே அவதாரிகாத்வயம் - எம்பெருமானுக்கு இத்யாதி. இந்த இரண்டுயோஜநையும், "தயாமுசுடரடி" என்று உபக்ரமத்திலே அருளிச்செய்ததத்தை உபஸம்ஹரிக்கிறரென்னுமிடம் தோன்றுகிறது. அவதாரிகாத்வயத்துக்கும் த்ருஷ்டாந்தமாதல், த்விதீயாவதாரிகைக்கு த்ருஷ்டாந்தமாதல் - சுஹ்ருதோ இத்யாதி. "வரிஷ்வுஜே" என்றபதம், த்விதீயாவதாரிகைக்குச் சேரும். "வரிஷ்வுஜே" என்கையாலே - "கூடாவுலகம்வரிசைகிழவோர்தெருவிற்" என்ற பெருமாள் விடாய்தீர்ந்தமை தோற்றுகிறது. "தடவரிசைதாவுகாகுஸ்தரிவுகூவியமாகிழ । சுஹ்ருதோவ்யஸநேஷ்வித: வரிஷ்வுஜே" இது யுத்தகாண்டே சரமே. ப்ராப்திதசையிலே ப்ரக்ருதிபுருஷர்களைச்சொல்லுவானென்னென்ன - இப்போது இத்யாதி. இப்போது - ப்ராப்திதசையிலே. ஆனால், "பாழேயோ,சோதியோ" என்று ஸமாநாயி காண்மராகச் சொல்லுவானென்னென்ன - அவற்றுக்கும் இத்யாதி. "அகன்ருழ்ந்துயர்ந்து சூழ்ந்த" என்று அந்வயிப்பது. ஸப்தார்த்தம் - ஸ்வகார்யமான இத்யாதி. "பரம்" என்றதுக்கர்த்தம்-அதுக்கு நியந்தா இத்யாதி. "சுடர்" என்கிறவிதுக்கு - 'ஸங்கல்பரூபமாய்' என்று அர்த்தம்சொன்

மேலாய், விகாராதிகளில் லாமையாலே விலக்ஷணமாய், விகஸ்வர தேஜோரூபமான ஆத்மவஸ்துவுக்கும் ஆத்மாவானவனே! [சூழ்ந்து இத்யாதி] - அவையிரண்டையும் வ்யாபித்து, அவற்றுக்கு நிர்வாஹகமாய் ஸங்கல்பரூபமாய் ஸ்வரூபமான ஜ்ஞாநத்தை யுடையவனே! என்று ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுதல்; "சுடர்ஞானவின்பமே" என்று - ப்ரகாசரூபனுமாய் ஸ்வரூபனுமானவனே என்று எம்பெருமானைச்சொல்லு தல். [சூழ்ந்து இத்யாதி] - தத்த்வத்ரயத்தையும் விளாக்குலைகொண்டு அவை குளப் படியாம்படி பெரிதான என்னுடைய அஹிநிவேஶத்தை, அதிலும்பெரிய உன் அஹிநி வேஶத்தைக்காட்டி வந்து ஸம்ஶ்லேஷித்தாயே! என்னுடைய கூப்பீடும் ஒருபடியோ வும்படிபண்ணிற்றே! "ஸகृஜ்ஜுஹுராதாரோவ்ருஜுரிதஃவரிஷ்ஷ்வஜே" (அங்கேபர தமாரோப்யமுதிதஃபரிஷஸ்வஜே)என்று மீண்டுபுகுந்து ஸ்ரீஹரதாழ்வானை மடியிலே வைத்து உச்சியைமோந்து உகந்தணைத்தாற்போலேயாய்த்து, இவருடைய விடாய்கெடும்படி கலந்தது. (கo)

பதிநேராம் பாட்டு.

அவாவறச்சூழ்அரியையயனையரனையலற்றி
அவாவற்றுவீடுபேற்றகுருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன
அவாவிலந்தாதிகளால்இவையாயிரமும்முடிந்த
அவாவிலந்தாதிஇப்பத்தறிந்தார்பிறந்தாருயர்ந்தே.

ஆ.—(அவாவறச்சூழ்.) - ப்ரஹ்மருத்ராதி ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் அந்த ராத்மஸ்வாமியனுய், ஸமஸ்தஹேய ப்ரத்யநீகனுய், அநவயிகாதிரயாஸங்க்யேய கல்யாண குணநிதியாய், அப்ராக்ருத ஸ்வஅஸாதாரண திவ்யரூப ஔஜ்ஜ்வல்யயௌவநாதி விஸிஷ்டனுயிருந்த எம்பெருமானை யலற்றி அவாவற்று நிரஸ்தஸமஸ்த ப்ரதி ஸம்ப்ந்யகராய், அவனைப்பெற்ற குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன அவாவிலந்தாதிகளால் இவையாயிரமும் அவற்றிலே தம்முடைய அபேக்ஷிதம்பெற்று விடாய்தீர்ந்தபத்தும், இவற் றையறிந்தார், பிறந்துவைத்தே * அயர்வறுமமரர்களுக்கும் மேற்பட்டாரென்கிறார்.

தீநுக்தநுகைப்பிரான்பிள்ளாள் தீநவடிகளே ஸரணம்.

ஓ.—நிமமத்தில், அபரிமிதஹேயப்ரத்யநீககல்யாணைகதான ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூபனுய் உயர்வறவுயர்நலமுடையனுய் அபரிமித திவ்யஔஜ்ஜ்வல்ய ஔஜ்ஜ்வலனுய்

னனு, அப்ரதிஹதத்வரூபௌஜ்ஜ்வல்யத்தை ஸங்கல்பமுடைத்தாகையாலே, "சுடர் - இன்ப ஞானமேயோ" என்றபடி. மூன்றினவர்த்தத்துக்கு, "ஞானமேயோ" என்றது - ஜ்ஞாநத் துக்கு ஆஸ்ரயமானவனே என்றபடி; இரண்டாமர்த்தத்தில், "சுடர்ஞானவின்பமேயோ" என்று - ப்ரகாஸரூபஜ்ஞாநஸ்வரூபனுமாய் ஸ்வரூபனுமானவனே என்றபடி. "சுடர்ஞானம்" என்று - ப்ரகாஸரூபஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுகிறது. த்விதீயாவதாரிகைக்குச்சேரவர்த்தம் - தத்த்வத் ரயத்தையும் இத்யாதி. தத்த்வத்ரயத்தையும் என்றது-"சுடர்ஞானவின்பம்" என்றதினிரண்டா மர்த்தத்தைப்பற்றி. மூன்றினவதாரிகைக்குச்சேரவர்த்தம் - என்னுடையகூப்பீடும் இத்யாதி. இதுக்கு உதாஹரணம் - கஜேந்த்ர இத்யாதி. "அற" என்றல் - அல்பத்வவாசகமாமோவென்னில்; மேருஸிவராஜ்யஞானவன் கீழுள்ள ஸர்வபாதகளிலில்லையென்றல் அஸேஷவாசகமன்றிக்கே அல் பத்வவாசகமாமாபோலே, வாசகமாமென்றபடி. (கo)

ஸர்வாயுதோபேதனாய் லக்ஷ்மீஸமிநீளாநாயகனாய் அஸ்யாநேஸயஸங்கிகளான அநந்த வைநதேயாதிகளாலே அநவரத பரிசர்யமாண சரணநளினனாய் ஸ்ரீவைகுண்ட நிலயனான ஸர்வேஸ்வரனாய் ஸ்வவிஸுதிஸுதரான ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு அந்தராத்மாவாய்த் தன்னைக் காணவேணுமென்று விடாய்த்து ஆஸ்ரயிக்குமவர்களுடைய விடாய் தீர ஸம்ஸ்லேஷிக்கும் ஸ்வபாவனான எம்பெருமானைக் காணவேணுமென்று கூப்பிட்டு, அவனைப்பெற்று நிர்தூஃபராய் நிரஸ்தஸமஸ்த ப்ரதிபந்தகரான ஆழ்வாருடைய பக்தி பலாத்காரபூர்வகமாகப்பிறந்த ஆயிரந் திருவாய்மொழியிலும் வைத்துக்கொண்டு கீழ்ச்சொன்னவைபோலன்றிக்கே பெற்றல்லது யரிக்கமுடியாதபடியான பரமபக்தியாலே பிறந்த அந்தாதியான இத்திருவாய்மொழி வல்லார் ஸம்ஸாரத்திலே பிறந்து வைத்தே அயர்வறுமமரர்களோ டொப்பர் என்கிறார். 'அயனை அரனை அவாவறச் சூழரியை' என்றுமாம்.

முதலிலே, "மயர்வற மதிநல மருளினன்" என்றார்; நடுவு பலவிடங்களிலும், அவனே அபாஸ்ரயமென்றார்; முடிவிலும், "இன்று என்னைப்பொருளாக்கி" என்றும் "என்தலைமிசையாய் வந்திட்டு" என்றும் - எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்தையே தமக்கு உபாயமாகப்பேசித் தலைக்கட்டினார்; இங்ஙனே யிருக்கிற நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்துக்கு அடியான ஸ்ரியஃபதித்வத்தை "மலர்மகள் விரும்பு நமரும் பெறலடிகள்" என்று முதலிலே தொடங்கி நடுவு பலவிடங்களிலும் ப்ரஸ்தாவித்துக் கொடுபோந்து, முடிவிலே "திருவாணை நின்னாணை" என்றும் "கோல மலர்ப்பாவைக்கு அன்பாகிய என் அன்பேயோ" என்றும் தலைக்கட்டினார்; ததீயருடைய ப்ராப்யதையையும் முதலிலே "அயர்வறுமமரர்கள்" என்று தொடங்கி, நடுவு பலவிடங்களிலும் "அடியார்கள் குழாங்களை - உடன்கூடுவதென்று கொலோ" என்றும், பயிலுஞ் சுடரொளி நெடுமாற்கடிமையகப்படப் பரக்கப்பேசிக்கொடுபோந்து, முடிவிலும் "அந்தமில் பேரின்பத்தடியரோடிருந்தமை" என்றும் தலைக்கட்டினார்; எம்பெருமானுக்கு† ஸௌஸீல்யமென்றுகொண்டு, "உரலினோடிணைந்திருந்தேங்கிய வெளிவு-எத்திறம்' என்று தொடங்கிப் பலவிடங்களிலும் பேசினார்; இவனுக்கு அஸாதாரணமான திருநாமம் நாராயணனென்னுமிடம், "வண்புகழ் நாரணன்" என்று தொடங்கிப் பலவிடங்களிலும் பேசிக்கொடுபோந்து, "வாழ்புகழ் நாரணன்" என்று தலைக்கட்டினார்; ஆழ்வார் இப்படி‡ ஆறி.....யால் இவ்வைந்து அர்த்தமுமே இப் ப்ரபந்தத்துக்கு ப்ரதாநார்த்தங்கள் என்று கருத்து.

நஞ்சீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ப.—அநந்தரம், மலாவாப்திப்ரகாரத்தை ப்ரதிபாதித்துக்கொண்டு, இத்திருவாய்மொழிக்குப்பலமாக, இதில் ஜ்ஞாநமுடையவர்களுடைய ஜந்மோத்கர்ஷத்தையருளிச்செய்கிறார்.

அவா - (ஆஸ்ரிதருடைய) அபிநிவேஸம், அற - தீரும்படி, சூழ் - நிரவதிக ஸம்ஸ்லேஷம்பண்ணுகையாலே, அரியை - (விஸ்லேஷதூஃபநிர்ஹரண) ஸ்வபாவனாய், அயனை - ("காரூஃஜைதிநிஃ" என்கிறமர்யாதையாலே முக்தப்ராப்யதயா பூர்வபக்ஷதயாஸங்கிதனான ஹிரண்யகர்ப்பனுக்கும்) அந்தராத்மாவாய், அரனை - அப்படி பசுபதி மதப்ராப்யனான ருத்ரனுக்கும் அந்தராத்மாவான பரமப்ராப்யஸுதனை, அலற்றி- (ப்ராபிக்கையிலுண்டான த்வரையாலே) கூப்பிட்டு, (ப்ராப்திஸலஸித்தியாலே), அவாவற்றுவீடு

† ப்ரதாநமுணம் என்றாற்போல எதேனுமிருப்பின் ஸ்வரஸம். ‡ இங்கு க்ரந்த பாதம்.

பெற்ற குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன அவாவில் அந்தாதிகளால் இவையாயிரமும் -, முடிந்த - (அதிபரபக்திரூபமாக) முடிந்த, அவாவில் - அவாவிலே, அந்தாதி - அந்தாதிகளான, இப்பத்து - இப்பத்தையும், அறிந்தார் - † அநுஸந்யித்து, பிறந்தாருயர்ந்தே-† வஸ்டவுத்திபண்ணும்படியான அவா அறும்படியாகத் தன்குணாதிகளாலே சூழ்ந்து ஹரித்துக்கொள்ளுமவனென்றுமாம். இது கலிவிருத்தம்.

இப்படிப்ரவந்தத்திலே ஸ்ரீயஃபதியானநாராயணனுக்குப்ரகாரபூதனானசேதநனுக்கு உபாயத்வேந ப்ரவ்ருத்தனாய்க்கொண்டுஅநிஷ்டநிவ்ருத்தியையும் இஷ்டப்ராப்தியையும் பண்ணுமென்கிறமஹாவாக்யார்த்தத்தினுடைய அவாந்தரார்த்தரூபமான ப்ராப்ய ப்ரஹ்மஸ்வரூபாதிகளாயுள்ள அர்த்தபஞ்சகத்தையும் தத்ப்ரகாரவிஶிஷ்டனாம்படி ஸமர்மமாக அருளிச்செய்து தலைக்கட்டினாராய்த்து.இதில்,முதற்பத்திலும் இரண்டாம்பத்திலும் - ரக்ஷகத்வ போக்யத்வ விஶிஷ்டமான ஶேஷித்வ ஸ்வரூபஞ்சொல்லுகையாலும், மூன்றாம்பத்திலும் நாலாம்பத்திலும்-ததேகாநுபவத்வ ததேகப்ரியத்வரூபமான ஶேஷத்வ ஸ்வரூபஞ்சொல்லுகையாலும், இந்நாலும் அநுவ்ருத்தமாக இந்தஶேஷித்வ ஶேஷத்வங்களினுடைய அஸாதாரண்யத்தைச்சொல்லுகையாலும், ப்ரதமாக்ஷரத்திலே ஶேஷித்வத்தைச்சொல்லி, த்ருதீயாக்ஷரத்திலே ஶேஷத்வாஶ்ரயத்தைச்சொல்லி, அவதாரணார்த்தமான உகாரத்திலே உபயோஸ்ஸம்பந்த ஜாஸ்யத்தைச்சொல்லுகிற ப்ரணவார்த்தத்தை ப்ரதிபாதித்ததாய்; அநந்தரம், அஞ்சாம்பத்திலே உபாயஸ்வரூபத்தையும், ஆறாம்பத்திலே — உபாய வரணத்தையும், ஏழாம்பத்திலே - விரோதிஸ்வரூபத்தையும், எட்டாம்பத்திலே தந்நிவ்ருத்திப்ரகாரத்தையும் சொல்லுகையாலே - ஶாவ்தமாகவும் ஆர்த்தமாகவும் ஸித்தமானநமநநாமநவானான ஈஶ்வரனுடையஉபாயபாவத்தையும், நமநரூபமானஶரணாகதிஸ்வரூபத்தையும், ஆத்மாத்மீயஸித்தமானஅஹங்காரமமகாரரூபவிரோதிஸ்வரூபத்தையும், தந்நிஷேதத்தையும்சொல்லுகிற நமஶ்ஶப்தார்த்தத்தைப்ரதிபாதித்ததாய்; ஒன்பதாம்பத்திலும் பத்தாம்பத்திலும்ஸர்வவிதபந்துத்வ கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தித்வாதிவிஶிஷ்டமான ஸலாவாப்தியைச் சொல்லுகிற சரமபதார்த்தத்தை ப்ரதிபாதித்ததாய்; ப்ரவந்தஸங்க்ரஹமான முதற்பாட்டில் அருளிச்செய்த க்ரமத்திலே ஸர்வஶாஸ்த்ர ஸங்க்ரஹமான மூலமந்த்ரார்த்தத்தை இப்ப்ரபந்தத்திலே விஸ்தரேண ப்ரதிபாதித்தாராய்த்து. இன்னமும், ப்ரதமத்திலே - ஸ்ரீயஃபதித்வ நாராயணத்வங்களை ப்ரதிபாதித்து, நாராயணனுடைய ஶீலஸௌலப்யாதிகளாயும் ஜ்ஞாநாதிகளாயுமுள்ள குணங்களை பஹுஶஃ ப்ரதிபாதித்து, உத்தமமான க்ரியாபதத்தாலே†பமாகப் பண்ணுகையாலும், விரோதிபூதரஹிதமான புருஷார்த்தரூப பூகவத்கைங்கர்யாவாப்தியை ப்ரதிபாதிக்கையாலும், வாக்யத்வயாத்மகமான ஶரணாகதிஸ்வரூபத்தையும் விஶதீகரித்தருளினாராய்த்து. இவ்வுபாயவரணம் ததிதர ஸகலநிவ்ருத்தியுக்தமாயிருக்குமென்றும், உபாயபூதகுணவிஶிஷ்டனாய் அத்விதீயனாயிருக்குமென்றும் ப்ரதிபாதித்து, உபாயகார்யமான ஸமஸ்தவிரோதிநிவ்ருத்தியையும், ஸலஸித்திநிபந்தந தாதர்த்யத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே - சரமஶ்லோகார்த்தத்தையும் விஶதீகரித்தருளினாராய்த்து. ஆக, ஸர்வப்ரகார பூகவச்சேஷபூதனாய், அநந்யப்ரயோஜநனாய், அநந்யஸாதநனான இவ்வதிகாரிக்கு ஜ்ஞாதவ்யமான ரஹஸ்யத்ரயத்தையும் ஸப்ரகாரமாக ப்ரகாஶிப்பிக்கை

† இங்கு க்ரந்த பாதம்.

யாலே, இப்ப்ரபந்தமானது விலக்ஷணரான ஸாத்விகாக்ரேஸரர்க்கு நித்யாநுஸந்தேயமாகக்கடவது.

வாதிகேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

இ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அஹ்யஸித்தார் ஆழ்வாருடைய க்லேஶமின்றியே ஹலத்திலே அந்வயிப்பரென்கிறார்.

[அவாவறச் சூழரியை] - நித்யமான ஸ்வரூபத்தையும் ஸ்வாஹாவிகமான கல்யாணகுணங்களையும் ஸௌந்தர்யாதி விஶிஷ்டமான நித்யமங்கள விக்ரஹத்தையும் அபரிமித திவ்யஹாஷணங்களையும் ஶங்கசக்ராதி திவ்யாயுதங்களையும் லக்ஷ்மீ ப்ரப்ருதிதிவ்யமஹிஷீ வர்கத்தையும் உடையனாய் அஸ்தாநேஹயஶங்கிகளான நித்ய ஸூரிகளாலே பரிசர்யமாணமான திருவடித்தாமரைகளை யுடையனாயிருந்துள்ளவனை. [அயனை அரனை] - ஸ்வவிபூதிபூதரான ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு அந்தராத்மாவானவனை. அவாவறச் சூழ்கையாவது- தன்னைக் காணவேணுமென்று விடாய்த்த ஆஶ்ரிதருடைய விடாய்தீர ஸம்ஶ்லேஷிக்கை. இஸ்ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே - ப்ரஹ்மருத்ரர்கள்பக்கல் ஈஶ்வரத்வஶங்கை அறுக்கிறார்: அவர்களுடைய ஸத்தாஸ்த்திதி ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகள் ஈஶ்வராதீநமாகையாலே அவர்களுக்குப் பாரதந்த்ர்யமே ஸ்வரூபம். நிர்வாஹகதத்வம் கர்மத்தாலே வந்தது. இஸ்ஸாமாநாதிகரண்யத்தில் ஜ்ஞாநமின்றியே எளியராயிருப்பார்க்கு நிர்வஹிப்பதும் சிலபுடைகளுண்டு. 'அயனை அரனை அவாவற்று அரியை அலற்றி வீடுபெற்ற' - என்னுதல்; 'அயனையரனை- அவாவறச்சூழரியை அலற்றி அவாஅற்று வீடுபெற்ற' என்னுதல். 'அலற்றி அவாவற்றுவீடுபெற்ற' - கூப்பிட்டு அவனைப்பெற்று நிரஸ்தஸம்ஸ்த ப்ரதிபந்தகராகையாலே நிர்ஹேதுவரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. [அவாவிலந்தாதிகளால் இவையாயிரமும்]- ஹக்திபலாத்காரத்தாலே பிறந்த ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும். இவரைச் சொல்லுவித்த அஹிநிவேஶம் - ப்ரேரகனான மைத்ரேயனுடைய ஸ்தாநத்திலே நிற்கிறதாய்த்து. [முடிந்தவவாவிலந்தாதி யிப்பத்து]- பெற்றல்லது தரிக்கவொண்ணாதபடியான பரமஹக்தியாலே பிறந்ததாய்த்து இத்திருவாய்மொழி. கீழடைய - பரஹக்திபிறந்து சொல்லிற்று. பரமஹக்திபிறந்து சொல்லிற்றாய்த்து இத்திருவாய்மொழி. [அறிந்தார் பிறந்தார் உயர்ந்தே] - இவற்றை அறிந்தவர்கள் ஸம்ஸாரத்திலே பிறந்துவைத்து நித்யஸூரிகளோடொப்பர்கள். முதல் திருவாய்மொழியில், நாராயண ஶப்தார்த்தத்தை அநுஸந்தித்துப் பிறர்க்கு உபதேஶிக்கிற விடத்திலே "வண்புகழ் நாரணன்" என்று ப்ரயோகித்து, "அமைவுடைநாரணன்" என்றும் "செல்வநாரணன்" என்றும் "நாரணன் முழுவேழுலகுக்கும் நாதன்" என்றும் "திருநாரணன்" என்றும் "நாராயணன் நங்கள் பிரான்" என்றும் சொல்லிக்கொடுபோந்து, "திண்ணம் நாரணமே" என்றும் "வாழ்புகழ் நாரணன்" என்றும் தலைக்கட்டுகையாலே, அவனுக்கு அஸாதாரணமான திருநாமம் இதுவே என்னுமிடம் தோற்றுகிறது. முதலிலே "மலர்மகள் விரும்பும்" என்றும் "திருவுடையடிகள்" என்றும் "கமலமலர்மேற்செய்யாள்" என்றும் "நமக்கும் பூவின்மிசை நங்கைக்கும் இன்பன்" என்றும் சொல்லிக்கொடுபோந்து, "திருவாணைநின்னாணை கண்டாய்" என்றும் "கோலமலர்ப்பாவைக்கு அன்பாகிய என் அன்பேயோ" என்றும், தலைக்கட்டுகையாலே - ஸ்ரீமானான நாராயணனே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் என்று இவர்க்குப் பக்ஷமென்னுமிடம் தோற்றிற்று. இவ்வர்த்தம் உபநிஷத்பரஸித்தமும்; அநந்யபரமான நாராயணாநுவாகத்திலே, நாராயணஶப்தத்தாலே ஸர்வாதிகனைச் சொல்லி, "ஹ்ரீஶ்ச தெ

ஸ்ரீஸூவதிரூள" என்று உத்தராகாராயணத்தில சொல்லிற்று. முதலிலே, "மயர்வற மதிநல மருளினன்" என்றும் "எனதாவிதன்தொழிற்தென் இனி மீள்வதென்ப தண்டே" என்றும் சொல்லி, நானுப்பாயோடு மடித்து ஸரணம் புக்கு, தேவிமாராவா ரிலே "தாள்களே எனக்கே தலைத்தலைச்சிறப்பத்தந்த" என்றும் சொல்லிக்கொடுபோந்து, "இன்று என்னைப் பொருளாக்கித் தன்னை என்னுள் வைத்தான் அன்று என்னைப் புறம் போகப் புணர்த்ததென்செய்வான்" என்றும் தலைக்கட்டுகையாலே - அம்மிழுநத்தைப் பெறுகைக்கு ஸாதநமும் அவனுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையென்னுமிடம் தோற்றிற்று; முதலிலே "அயர்வறுமமரர்களதிபதி" என்று தொடங்கி "அடியார்கள் குழாங்களை - உடன்கூடுவதென்றுகொலோ" என்று ப்ரார்த்தித்து, பயிலுஞ்சுடரொளி நெடுமாற் கடிமையிலே தீயஸுஷத்வத்தைப் பரக்கச்சொல்லி, "அடியோடிருந்தமை" என்று தலைக்கட்டுகையாலே - ஹரவச்சேஷத்வத்தினுடைய எல்லைபாகிறது - தீயஸுஷத்வ மென்னுமிடம் தோற்றிற்று. இவ்வர்த்தங்கள் இப் ப்ரவர்த்துக்கு ப்ரயோகார்த்த மென்று கருத்து. ஹரவர்க்யஸ்தலஸாயிநக்கும் அதிகாரிகளுக்குப் போலேபோக்கு - இப் ப்ரவர்த்யம்; "தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்" என்றும் "கேட்டாரார் வானவர்கள்" என்றும் தாமே அருளிச்செய்தாரிறே.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

ஈடு.—நிமமத்தில், * அகிலஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாந ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூபனும், * உயர்வறவுயர்நலமுடையனும், ஸௌந்தர்யாதிவிஸிஷ்டமான நித்யமங்கள விக்ரஹயுக்தனும், அபரிமிதோதார்யஸுஷீலத்வாதிகுணபூர்ணனும், ஸர்வாயுதபரிபூர்ணனும், லக்ஷ்மீபூமிநீளாநாயகனும், அஸ்மதாதிஹேயஸங்கிகளான அநந்தவைநதேயா திகளாலே அநவரதபரிசர்யமாண சரணாரவிந்தனும், ஸ்ரீவைகுண்டநிலயனும், ஸர் வேச்வரனும், ஸ்வவிஸுதிஸுதரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கும் அந்தராத்மாவாய், தன்னைக்காண வேணுமென்றுவிடாய்த்து ஆச்ரயிக்குமவர்களுடைய விடாய்தீர ஸம் ச்லேஷிக்கும் ஸ்வபாவனான எம்பெருமானைக் காணவேணுமென்று கூப்பிட்டு அவனைப் பெற்று நிர்ஹ்வராய், நிரஸ்தஸமஸ்த ப்ரதிவந்யுகரான ஆழ்வாருடைய ஹார்தவிலாத் கார பூர்வகமாகப்பிறந்தது ஆயிரந்திருவாய்மொழியும்; அவற்றில் வைத்துக்கொண்டு, கீழ்ச் சொன்னவைபோலன்றிக்கே பேற்றல்லது யாசிக்கவொண்ணுதபடியான பரமஹார்தியாலே பிறந்த அந்தாதியான இத்திருவாய்மொழிவல்லார், ஸம்ஸாரத்திலே பிறந்து வைத்தே அயர்வறுமமரர்களோடொப்பர் என்கிறார்:

நிமமம் - அவாவற இத்யாதி. ப்ரவர்க்யபரிஸமாப்தியாகையாலே இப்ப்ரவர்க்ய ப்ரதி பாத்ய தாத்பர்யத்தை ஸங்க்ரஹித்துக்கொண்டு, "அவாவறச்சூழரியை" என்று தொடங்கி "இப் பத்தறிந்தார் பிறந்தாருயர்க்கு" என்னுமளவுமுண்டான அர்த்தங்களையும் சேரப்பிடித்தருளிச் செய்து, இதுகற்றார்க்குப்பலஞ்சொல்லுகிறதென்ற இப்பாட்டுக்கு ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் - அகிலஹேயாதி. "மீனனகமலமற" என்கிறபாட்டைக்கடாகூஷித்து - அகிலஹேய இத்யாதி. "சுட ரடி" என்றதைக்கடாகூஷித்து - ஸௌந்தர்யாதி இத்யாதி. "பலபலவேயாபரணம்" இத்யாதி யைப்பற்ற - அபரிமித இத்யாதி. "ஒண்சங்கதைவாளாழியான்" இத்யாதியைப்பற்ற - ஸர்வாயுத இத்யாதி. "தேவிமார்" இத்யாதியைப்பற்ற - லக்ஷ்மீபூமி இத்யாதி. "அயர்வறுமமரர்கள்" இத் யாதியைப்பற்ற - அஸ்மதாதி இத்யாதி, 'ஸர்வேச்வரனும்' என்னுமளவும். "அயனே யரனே" என்றதைப்பற்ற - ஸ்வவிஸுதி இத்யாதி. இவ்விடத்திலே, "ஏ ஹாதிகூஷாடயுகாலஹ யெவாவிஜஞவ: । விஹாதயொஹரெரெதாஜமதவ்யவிஹேதவ:" என்றதும் ஸங்கேயம். "அவாவறச்சூழரியை" என்றதைப்பற்ற - தன்னைக்காணவேணுமென்று இத் யாதி. அலற்றி - கூப்பிட்டு. அவாவற்று - நிர்த்வராய். வீடுபேற்ற - நிரஸ்தஸமஸ்தப்ரதிபந்தக ரான. "அவாவிலந்தாதிகளால்இவையாயிரமும்" என்றதைப்பற்ற - ஹார்தவிலாத்கார இத்யாதி.

[அவாவறச்சூழரியை]-ஸர்வாபேக்ஷிதப்ரதனான ஸர்வேஶ்வரனைத்தம்முடைய அஹிநிவேஶம்கெட வந்து கலந்தபடியாலே வேறொரு விசேஷணமிடாதே அதுதன்னையே சொல்லுகிறார். [அயனையரனை] - ஸ்வவிஹூதிஹூதரான ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு அந்தராத்மாவானவனை. அவாவறச்சூழ்கையாவது - தன்னைக் காணவேணுமென்று விடாய்த்த ஆஶ்ரிதருடைய விடாய்தீரஸம்ஶ்லேஷிக்கை. 'அயனை, அரனை' என்கிற இஸ்ஸாமாநாதிகரண்யத்தால் - ப்ரஹ்மருத்ரர்கள்பக்கல் ஈஶ்வரத்வஶங்கையை யறுக்கிறார். அவர்களுடைய ஸத்தாஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகள் ஈஶ்வராதீநமாகையாலே அவர்களுக்குப் பாரதந்த்ர்யமே ஶ்வரூபம்; நிர்வாஹகத்வம் கர்மாதீநமாய் வந்தவித்தனை. இஸ்ஸாமாநாதிகரண்யத்தில் ஜ்ஞாநமின்றியே எளியராயிருப்பார்க்கு நிர்வஹிப்பதும் சில புடைகளுண்டு. 'அயனை யரனை - அவாவற்று - அரியை - அலற்றி - வீடுபெற்ற' என்னுதல். அயனையரனை - அவாவறச்சூழரியை அலற்றி, அவாவற்று வீடுபெற்ற என்னுதல். [அலற்றி அவாவற்று வீடுபெற்ற] - கூப்பிட்டு அவனைப்பெற்று நிரஸ்த ஸமஸ்த ப்ரதிபந்தகராகையாலே நிர்த்துஃபரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. [அவாவிலந்

"அவா" என்று - ஸாமாந்யமாகையாலே, இஶ்ஶப்தம் "தாவதாதிஃ" இத்யாதிப்படியே தத்ததத்ரகாராநுகுணமாக ஸகலாபேக்ஷிதங்களையும் சொல்லவற்றாகையாலே - ஸர்வாபேக்ஷிதப்ரதனான என்கிறார். அவாவறச்சூழ் - ஸர்வாபேக்ஷிதப்ரதனான, அரியை - ஸர்வேஶ்வரனை. "அவாவற - ஆஶ்ரிதருடைய அஹிநிவேஶம் தீரும்படி. சூழ் - ஸம்ஶ்லேஷியாநிற்கிற. அரியை - விஶ்லேஷதுஃபநிர்ஹரண ஸ்வபாவனானவனை" என்று உரையில் ஶப்தார்த்தம். நாராயணாதிஶப்தங்களிருக்க, அவற்றைவிட்டு, "அவாவறச்சூழ்" என்று இத்தையே நிரூபகமாகச் சொல்லுவானென்? என்ன - தம்முடையஅஹிநிவேஶம் இத்யாதி. கீழே சதுர்விதாதிகாரிகளுடைய அவாவறச்சூழ் என்றருளிச்செய்து, இங்கே கேவல முமுக்ஷுக்களுடைய அவாவறச்சூழென்றர்த்தாந்தரம் - அவாவறச்சூழ்கையாவது இத்யாதி. இது அவதாரிகையிற்சொன்ன அர்த்தத்தை விவரித்தபடி. "அயனையரனை" என்கிற ஸாமாநாதிகரண்யம் ஶரீராத்மபாவ நிபந்தநமென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - ஸ்வவிஹூதிஹூதரான இத்யாதி. இஸ்ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு ப்ரயோஜநமருளிச்செய்கிறார் - அயனையரனையென்கிற இத்யாதி. அவர்களை, ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களுக்கு நிர்வாஹகராய் ஈஶ்வரத்வேந ஶாஸ்த்ரங்கள்சொல்லாநிற்க, ஶரீரஶரீரிநிபாவேந அவர்களுக்குப் பாரதந்த்ர்யம் சொல்லுக்கூடுமோவென்ன - அவர்களுடைய இத்யாதி. புடைகள்-ப்ரகாரங்கள். அவைகளெவையென்ன - அயனை இத்யாதி. கீழ்வாக்யத்வயவிவரணம் - அயன்விஷயத்திலும் இத்யாதிவாக்யத்வயம். "அயனை யரனை - அவாவற்று - அவாவறச்சூழரியை - அலற்றி-வீடுபெற்ற" என்றுஇரண்டாம்யோஜநை. இதுக்கர்த்தம் - அயன்விஷயத்திலும் அரன்விஷயத்திலும் தாம் ஸ்நேஹமற்று தம்முடைய விடாய்தீர ஸம்ஶ்லேஷிக்கும் ஸர்வேஶ்வரனை யலற்றிவீடுபெற்றவென்று. "அயனையரனை - அவாவறச்சூழரியை - அவாவற்றுவீடுபெற்ற" என்ற யோஜநைக்கர்த்தம் - அயனுடையவும் அரனுடையவும் அஹிநிவேஶம் அறும்படி அவர்களோடே ஸம்ஶ்லேஷிக்கும் ஸர்வேஶ்வரனையலற்றி யென்னுதல்; சேதநர்க்குண்டான அவாவானது அறும்படி சேதநரோடே ஸம்ஶ்லேஷித்த ஸர்வேஶ்வரனையலற்றி யென்னுதல். இந்தயோஜநாத்வயத்திலும் "அயனையரனை" என்கிற ஐகாரம்-அவ்யயம். அவாவிலந்தாதிகளால் இவையாயிரமும்-அவாவாலே உண்டான அந்தாதிகளான இவையாயிரத்திலு மென்றபடி. அவாவில் - அவாவாலேயென்றபடி.

தாதிகளால் இவையாயிரமும்] - ஹக்திஷலாத்காரத்தாலேபிறந்த ஆயிரந்திருவாய்மொழி யிலும். இவருடைய ஸ்ரீமைத்ரேயஹமவான் அவா. அவா உபாத்யாயராக நடத்த நடந்த ஆயிரம். ஆழ்வார்க்குப்பின்பு நூறுயிரம் கவிகள்போரு முண்டாய்த்து; அவர்கள் கவிக ளோகேடலோசையோடு வாசியற்று அவற்றைவிட்டு இவற்றைப்பற்றித்துவளுகைக்கு அடி- இவருடைய ஹக்த்யஹிநிவேஸம்வழிந்து புறப்பட்டசோல்லாகையிறே. [முடிந்த அவா விலந்தாதி இப்பத்து] - தரிக்கவோண்ணுதபடியான பரமஹக்தியாலே பிறந்ததாப்த்து இத் திருவாய்மோழி. இவ்வவாவுக்கு உதவிற்றிலனுகில் ஈஸ்வரனுக்கும் சைதந்யமின்றிக் கேயோழியும். * சூழ்விசும்பணிமுகிலுக்குக் கீழ், பரஹக்தியாலேசென்றது; * சூழ்விசும் பணிமுகில், பரஜ்ஞாநத்தாலே; இத்திருவாய்மோழி, பரமஹக்தியாலே ஹ்ருவத்ப்ரஸாதம் பாதியும் தாங்கள் பாதியுமாகச் சோல்லுமவர்களுக்கு, ஸரீராவஸாநத்திலே இப்பரஹக்த்யா திக ளுண்டாம்; இவர் அடியிலே * மயர்வறமதிநலமருளப்பெறுகையாலே எழுந்தருளியிருக் கச்செய்தே யுண்டாய்த்தின. கர்மஜ்ஞாநாநுக்ருஹீதையான ஹக்தியினுடைய ஸ்தாநத் திலே ஸர்வேஸ்வரனுடைய அருள்நின்று, அதுஅடியாகப்பிறந்த பரஹக்த்யாதிகளிறே இவரது. [அறிந்தார் பிறந்தா ருயர்ந்தே] - இத்தையறிந்தவர்கள், ஸம்ஸாரத்திலே பிறந்துவைத்தே நித்யஸூரிகளோடொப்பர். [பிறந்தேயுயர்ந்தார்] - ஸர்வேஸ்வரனுடைய அவதாரத்தோ பாதி இவர்களுடைய பிறப்பும்.

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

ஆல்-அசை. தத்வார்த்தங்களேயெல்லாம் ஸ்ரீபராஸரஹமவான் மேன்மேலும்உபபாதித்தது-ஸ்ரீமைத் ரேயஹமவான் ப்ரஸ்நம்பண்ணினபின்பாகையாலே, அந்த மைத்ரேயஹமவான் ஸ்துாநத்திலே ஹக்தியென்கிறார்- இவருடைய இத்யாதி. அதாவது-"வராஸரமஹாமுநிவரம்ருகவெளவுா ஹிகிபழ। தெதையுவரிவவுவுவுணிவதுாஹிவாடுவ" என்று ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்துக்கு ஸ்ரீமைத்ரேயஹமவான் மூலமானுற்போலே, இப்ப்ரபந்தத்துக்கும் இவருடைய அவா மூலமென்றபடி. ரீத்யந்தரேணஹாவம் - அவாவுபாத்யாயராக இத்யாதி. அவா - ஹக்தி. ஹக்திபூர்வகமாகப்பிறந்ததாகையாலே இப்ப்ரபந்தங்களுக்கு லோகபரிக்ரஹமுண்டாய்த்தென்கிறார்- ஆழ்வார்க்குப்பின்பு இத்யாதி. முடிந்தவவா - சரமமான அவா: பரமஹக்தியென்றபடி. "முடிந்த வவா" என்றதுக்குஹாவம் - இவ்வவாவுக்கு இத்யாதி. இதுமாத்ரமோ பரமஹக்தியாலே பிறந்த தென்ன, அருளிச்செய்கிறார் - சூழ்விசும்பு இத்யாதி. ஸரீராவஸாநத்திலேயன்றே பரமஹக்தி யுண்டாவது? இதுக்குமுன்னே யுண்டாகக்கூடுமோவென்ன-ஹமவத்ப்ரஸாதம் இத்யாதி. ஆனால், கர்மஜ்ஞாநங்களாலேயன்றே ஹக்தியுண்டாவதென்ன - கர்மஜ்ஞாந இத்யாதி. பிறந்திருக்கச் செய்தே உத்கர்ஷமுண்டாகக்கூடுமோவென்ன - ஸர்வேஸ்வரனுடைய இத்யாதி. அதாவது - ஸர்வேஸ்வரனுடைய அவதாரம் அநுக்ரஹநிஷ்யந்தமாகையாலே உத்கர்ஷஹேதுவானுற்போலே, இவருடையபிறப்பும் உத்கர்ஷஹேதுவென்றபடி. 'ஆழ்வார்க்குப்பின்பு' இத்யாதி வாக்யத்திலே, "விதுதெவிவராஸராதிஸ-நிவிஸ்வொகாரஃ ஹுவஸுாஃவராஃஹகுாவஸவஹிதெ தயாவிவகமம்தருகூரகுாரஜுஸுராஃஹகுாநெவவராஹுஸுாதிவராஷாம்ஹுதஸ ஹுவஸுாம்ஹுதா நதுராஹுதுவஸொவஸுாமயதி பதஹுஜுாவநம்தஸவிபெ" என்ற பெரியசீயர் திவ்யஸூக்திரநுஸந்தேயா.

(கக)

த்ரவிடோபநிஷத்வங்கத்ரி.--(முனியே) கதுஷுநஹிநஹெவந
யக்ஷுஷெதிஹஜ்ஜுராய்ஷதஃ வராயோஹமவாஜ்ஞோனிஃ। வதாஜ்ஞயாஹமவதஃ வரிஹ்ரு
தூர்ஷ்டூம் ஹ்ராஹீஷ்டேவ்ருஷவடிஷுஸெவ்ருவெதெ ।

வாதிகேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

---

†ஸ்ருவாபெ ரூதிதவஜ்தூர்ணா ஸ்ருவிஷ்டாயவஷ்டகிழ்।
கூஹ்யாதெவரோவாயஷ் ஸ்ருஹிராஷவராஹ்வயஃ ।

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.— (முனியேநான்முகனே.)
ஸ்ரு ஹெஸாஜஃஸ்ருவெஸா, ஜ்ஞநியிஸ்ருதயாஸ்ருஜிஸொஷ்ருவுஹாவா, தீவ்ருஸ்ரீவிஸ்ரு ஹ
கூவா, ஏவிஜதந்ருதயா, zதுஷ்ருவீயஸ்ருஷஹாவாஸ்ரு। வதாவந்ருக்ரு, மஹிஷ்ரு ஜ்ரண
கரணதஃ, வ்ருணுவாவெஜிதுஜ்ரு, நந்ருக்ரெஷுரதா, zந்ருஹாவெஸ்ருஹாரிஜிஜி
ஸஂஜிஷுஸ்ருயந்ருகிரோவ ।

வனவஂஷ்ரூஸாஂஹதிஂ, வுஷுஜஷ்ருரிதஹரா ஷ்ரூநஸஷ்ரூஹஷுரூஸாஂ, வஸ்ரு
ஸ்ரூவஂஹதிஹாஜாஂ, வஹஸ்ருவியஹஜநஷ்ருகிவஂ, ஸ்ரீஸஂராரிஃ। தீவ்ருஸ்ருஸ்ரூஸாஂ
ஷ்ரூஷாநெ, ஷ்ரூஜநதநஸ்ருகூதராதூர்ஷ்டூஂ, ஸ்ரூஹஷுரதெ ஸெஷ்ரூஸாஸ்ருஷ்டூ, வஸ்ரூஸ்ரூ
விஷுஷ்ரூவஷரணி‡ஸ்ருவஂ, ஸொகூஷுஂஷிஸ்ருதெஹொரூழ்।

ஊத்ருஂவெவ்ரூஂ, வஸ்ருஹொரூஂ, ஸஸ்ருஹவஸ்ருஹதநஸ்ரூஂ, வஷுஹொஸ்ரூ
ஷ்ரூகூஷுஂ, ஸ்ரூயஷ்ரூஜெதஸ்ருஹதிகஂ, ஷ்ரூவநதவஸ்ருஷ்ரூஂ, ஷ்ரூஸ்ரீ தாரிஷுஜிஷ்ரூஷ்டூ।
ஹகூஷுநாநஸ்ருரதிகஂ, நிரஸ்ருவயிவஸ்ருஹூஷுஂ, வத்ரூதவுஸ்ருவிஹாயஂ, ஸ்ரீஸஂஷ்ரூஷ்ரூ
ஷ்ரூவரிஜெஷ்ரூஷுஜிஹகரணஂஷ்ரூவ்ருவெஸ்ருஸஂராரிஃ ।

ஸ்ருதெவ்ரீவ்ரூ வெஸ்ருஸஂஜிதிஜியெஷஂவ்ருதெதுஷ்ரூஷ்ரூஹகூஂ, ஸ்ருதெ
தீயீகெஷ்ரூஸ்ருஷ்ரூவாதுவ்ரூவிஷுயெஹஸ்ருரொநஷ்ரூஷ்ரூதிஷுதுவ்ருஷுழ் । தாதீயீகெவ்ரூகீயாஂ
ஹஜவதநஸ்ருஹவெஷொரூயாரோவஸ்ருதீவ்ரூ ரோஸா, ஹஸ்ருரெயுயெஷுஸ்ருஹஜவதநஸ்ருஹவா
தாவதிஸ்ருகிஸ்ருஸஂராரிஃ ।

ஸ்ரீரோநு, வரீரோகிஜிஹ்ரீரதிஸ்ருராணஷ்ரூவுவிஷ்ரூவுஸ்ருகிவாதீவஷ்ரூவுஷ்ரூ
ஜஹ்ரோ, ஷ்ரூவரிணயஸ்ருஜுவஷ்ரீகுசாவ்ருஷ்ரூகூஹாரஃ। கிஜஃகுதுஂ வ்ரூஹெதொஃ, கிஜி

---

† இது, இப்ரபந்தவிஷயமாக இந்தப்பிரபந்தகர்த்தாவினுடைய திருவடிகளில் ஆஸ்ரயித்த பெரியாரொருவர் அருளிச்செய்த ஸ்லோகம்.

‡ நயமென்று பாடமானாலுசிதமென்று முன்கோஸங்களில் குறிப்பு.

ஹநவஸ்ஸஹம், கா விவதிஹ்ருஷ்ட், கவ்யாந்யவ்யாஹ்ருவண்ப்ரா வய திவிஷ்மோ
மாஹத்ஸ்ஹ்ருஷ்டெ ।

ஸாவ்ரே, தெஹாதிரிகாத்ரி, கடியிவதள, தத்வாஷ்டாத்ரிவாயெ,
தவ்ராஜிஸ்ரியஹாவ்ள, கடவயரணதொநதாவாஹிவாதெ ! திஷ்டாநாம்ரு
ஹாவெ, த்ரிஷ்வவஷடநதவ்ராதகாஷ்ட்யஸாதள, வாரம்வெஷ்ட்வவெதெவகவ
திகயபதாந்கவிஸ்ரஸிஃ ।

ஹதம்வதம்ப்ரதாயக்ரவிஷயிமதாஸொஷவண்ணாஹ்ருவெத ஸ்ருஷ்டாஸ்
ஷ்டாஸ்பாநாவிவ்டயிடநவம்களதிக்கம்வெஷ்டெஸ்ஃ। வரீஸ்கவெ தவ்ருவாக்ஷாஹ்வரி
வ், ரயவாவவ்ருவாக்ஷீவஸவாக்ஷீ, வாவஷ்ருக்வவிவொஷ்ம்ப்ரவ்ருவதிஹஜிதாதி
ஷ்டிவ்ரிநிக்ஷிஃ ।

ஸொகஸ்ரோக்ஷவிஹ்ராமதஹ்ரதிவடிதஸ்ரஷ்டவொயாண்ணவொஷ்ருஹாநாக
ஸ்ரொமநாயாந்ஹவரவவரீவாஹதஸ்ரவ்ருவெஷாஸ் । வெஷாஞ்சாவாரூக்ஷ்ரீவஹ்ர
திவஹ்விவிஷ்டெஸொஷ்ப்ரதெயம் ரரீராதாத்ரிரரதாவரி ரநவம்ணாரரஷ்ட்ர
நீரரஷ்டமதிஷ்ஃ ।

வேதாந்ததேசிகர் திருவடிகளே ஸரணம்.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி. }

முனிமாறன்முன்புரைசெய்முற்றின்பநீங்கித்
தனியாகின்றதனார்ந்து - நனியாரம்
பரமபத்தியால்கைந்துபங்கயத்தாள்கோனே
யொருமையுற்றுச்சேர்ந்தானுய்ந்து.

ஆழ்வார் திருவடிகளேஸரணம், எம்பெருமானர் திருவடிகளேஸரணம், சீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

Noble Press, Triplicane, Madras.

௧௦ - ஆம் பத்து பிழை திருத்தம்.

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
7	31	யதுஹித்ரரஜ	யதுஹித்ராஜ
...	32	ஸஜ்ஜைஸ்வஸுராணம்	ஸஜ்ஜைஸ்வஸுராணாம்
11	4	கதியடையோமல்லோம்	கதியுடையோமல்லோம்
53	34	தேஷமே	தோஷமே
58	22	ஆத்மயாநம்	ஆத்மஜாநம்
62	35	ஸ்ரீகஹக்ஹிய	ஹக்ஹாக்ஹஸ்ரிய
68	25	அநாஹகாலம்	அநாதிகாலம்
78	24	வசநமாதுரீம்	வசநமாதுரீம்
80	34	நஜாபதெ	நஜாயதெ
125	11	பசுகேய்க்க	பசுமேய்க்க
126	(-7-9-)	ஸ்வாஸாய யத்தோடே	ஸ்வஸாய யத்தோடே
127	4	தாமொதரன்	தாமோதரன்
128	4	ஹவ்யனுனவவனுடைய	ஹவ்யனுனவனுடைய
...	11	நமஸ்கரு	நமஸ்கரு
135	9	கலாஹங்களை	கலாபங்களை
152	39	ப்ராமாதிக்கமாக	ப்ராமாதிகமாக
158	14	மன	மான
...	...	ப்ரபிக்கை	ப்ராபிக்கை
161	(-9-10-)	யோத்துக்கு	யோகத்துக்கு
190	24	ஸஹுஹிவ்ரூதெஃ	ஸஹுஹிவ்ரூதெஃ
192	10	மன்னஞ்சு	மன்னஞ்ச
199	5	நிலைபேறான்	நிலைபேரான்
219	39	ஐஸ்வர்யம்	ஐஸ்வர்யம்
235	38	தோஷமில்லை கருத்து	தோஷமில்லை என்று கருத்து
254	3	ப்ரவணராய்த்திர்ந்த	ப்ரவணராய்த்தீர்ந்த
261	14	நின்னாய்த்து	நின்றானாய்த்து
...	15	செய்வேனென்றே	செய்வனென்றே
287	22	ஆதரிக்குபடியை	ஆதரிக்கும்படியை
296	29	தேவர்ளென்னாதே	தேவர்களென்னாதே
299	31	யாமஹலத்தை	யாமஹலத்தை
324	17	எப்பெருமானை	எம்பெருமானை
...	23	தன்னளலிலே	தன்னளவிலே
325	13	ஸத்த	ஸ்த்த
...	23	ஶூலபாபாணிஃ	ஶூலபாணிஃ
326	36	ஶுஹாஸ்ரயான	ஶுஹாஸ்ரயமான
328	16	லஜ்ஜிக்குமனவனாகை	லஜ்ஜிக்குமவனாகை
331	18	நியாமயன்	நியாம்யன்
337	11	ஸாமநாயி	ஸாமாநாயி
338	13	சொல்லவறியாமையாயாலே	சொல்லவறியாமையாலே
340	11	சொல்லாதே	செல்லாதே
346	24	உன்டென்	உண்டென்
360	14	மநிநலம்	மதிநலம்